Digitized by Google

NAZIONALE
B. Prov.
coll.
5
10
BIBLIOTECA
VITT. EM III
NAPOLI

19382
BIBLIOTECA PROVINCIALE
Armadio XIV

Palchetto C
Num.° d' ordine 12
24567

56-D-16

Digitized by Google

108
2
3

B. Rice.
Coll. 5 (106)

Digitized by Google

Digitized by Google

BIBLIOTHECA

CLASSICA LATINA

SIVE

COLLECTIO

AUCTORUM CLASSICORUM LATINORUM

CUM NOTIS ET INDICIBUS

Digitized by Google

Digitized by Google

ΟΒΙΔΙΟΥ

ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΩΝ

ΒΙΒΛΙΑ ΙΕ'

OVIDII

METAMORPHOSEON

LIBRI QUINDECIM

Digitized by Google

E TYPOGRAPHEO REGIO

Digitized by Google

ΟΒΙΔΙΟΥ

ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΙΣ

PUBLII OVIDII NASONIS

METAMORPHOSEON LIBRI XV

GRÆCE VERSI

A MAXIMO PLANUDE

ET NUNC PRIMUM EDITI

A JO. FR. BOISSONADE

LITT. GRR. PROF. PUBL.

VOLUMEN QUINTUM

PARISIIS

COLLIGEBAT NICOLAUS ELIGIUS LEMAIRE

POESEOS LATINÆ PROFESSOR

MDCCCXXII

Digitized by Google

Digitized by Google

JO. FR. BOISSONADE

LECTURIS S. P. D.

Vir celeberrimus Nic. Eligius *Lemaire*, qui *Latinæ Bibliothecæ* edendæ magna cum doctrina indefessaque industria præest, ut nemo facilius tanto sufficiat negotio, et magis quæ sunt agenda curet, græcam Metamorphoseon Ovidianarum versionem, quam Maximus Planudes fecit, a me e codd. regiis fuisse descriptam audierat et critico instructam apparatu. Atque, quum e pauculis ejus fragmentis, a Regio et Naugerio olim excitatis, intellexisse sibi videretur, si ineditum hoc opus non diutius lateret, id e re lectorum Ovidii fore, quibus nimirum plurimam inde utilitatem derivatum iri, novum in locorum dubiorum interpretatione et emendatione subsidium habituris, nec jucunditatem modicam, quippe qui summam ingeniosissimi latinorum poetarum elegantiam et ubertatem, qua arte fuissent ab homine græco expressæ possent dijudicare, et utriusque linguæ certamini testes assiderent et brabeutæ; ad me adiit vir ornatissimus, et ut meum apographum notasque a se edi permit-

terem postulavit. Verum enim vero quod optare se significabat, optabam et ipse vehementius, cui inedita describere meum nihil est nisi legat alter. Idcirco operam non negavi meam, atque, lætus animi quod viri doctiss. pro captu mediocritatis adjutor fierem, spes ejus novis etiam augebam argumentis.

Etenim, præter exspectatum illud in criticis controversiis adjumentum, certior et major ex Planudeæ versionis editione utilitas oritura videtur ad promovenda juvandaque apud nos græcarum literarum initia, ut et latinarum apud Græcos. Is quidem nunc est in Græcia terra et insulis rerum status, ut ingenii per artes et doctrinas expoliendi cura prorsus neglecta jaceat, quum præsens sit de ipsa anima discrimen, periculorumque omnium omnes jecerint aleam, nullisque jam queant conditionibus sanari discordiæ, gladiis solis dijudicandæ. Sed candidi poterunt adhuc hominibus benigniore fato dignis effulgere dies melioreque numerandi calculo. Atque tum temporis, renovatis studiis scholisque instauratis, a juvenibus latinæ linguæ studiosis Ovidius et Planudes magno cum fructu versabuntur; nec non iis, quibus patrias literas unice colere erit animus, Planudes solus jucundum se lectu atque utilem præstabit, ut pote qui vastum mythologiæ veteris ac historiæ poeticæ orbem oratione non ineleganti complectatur.

Idque jam intellexerat vir non sine nominis ho-

nore vocandus ad partes, quod civibus suis ad doctrinas viam singulari constantia curaque aperuerit, Polyzois Lampanitziota ; qui, in præfatione Archæologiæ Sacellarii Cozanensis a se editæ, græcam propediem vulgaturum se pollicebatur Metamorphoseon versionem, sed ad gallicam interpretationem, non ad ipsa latina, quæ non capiebat, conformatam, idque dialecto vulgari. An promissis steterit ignoro ; et, quum, eo ipso quo hæc scribebat tempore, annum jam ageret septuagesimum, num potuerit quod voluit efficere valde dubito. Sed, licet effecerit, a Planude longe supra se posito prægravari necesse est. Vinceret quoque, ac sine sudore, Macolam Planudes, hominem natu quidem Atheniensem, non facundia, et in quo fuit eruditionis minus quam voluntatis, si integram Metamorphoseon versionem stylo pessimo illo et ἐσχαλοβαρβάρῳ absolvisset, quo narrationes undecim Ovidianas reddidit, Justini Historiis a se græce conversis additas.

Enim vero Maximus ille Planudes, quamvis non tanti nominis (liceat cum Ovidio ludere) mensuram impleat, non ὀψιμαθὴς et βαρβαρόφωνος fuit sicut Macolas, nec, ut Polyzois, in latinis literis hospes. Supra ætatis suæ captum eruditus, oratione non per omnia quidem veteribus simili, græca tamen et probabili, utebatur, et linguæ Romanorum ediscendæ multum curæ impendisse putandus est. Nam sæculo

decimoquarto nituit, quo inter Græcos et Latinos de quæstionibus inanissimis iræ fervebant ardentissimæ; atque, quum esset monachus, non modicum se garrulis istis controversiis immiscuit, voce et calamo spinosarum argumentationum contorta implicans, et, quo in hac palæstra vivitur pacto, cædens et totidem plagis ab adversariis consumtus: propter quod theologiæ studium apud imperatorem et ipsum theologum adeo gratiosus evasit, ut Venetias ad Latinos mitteretur. Igitur qui linguam latinam edidicerat, ut latinorum theologorum libros posset legere, Planudes lætiorum literarum melle studia paulo tristiora condiebat; et a Divo Augustino, ac ceteris quibus nomen est Patribus, obscurisque Scholasticis, quorum lectio professioni ipsius, qua utebatur, congruebat, ad facunda, tersa, elegantia, aureaque latini oris procerum, Ciceronis, Ovidii, opera deveniebat, ingenii ornandi ac recreandi causa. Atque, quod multi præceperant, quum utilis in primis ipsi videretur circa versiones exercitatio (quippe cujus ea est proprietas, ut penitior intelligentia judiciumque subactius acquirantur, multaque transferentem non fugiant quæ legentem fallere potuerunt), plurima e latino in græcum vertit, verbi causa, theologicis omissis, Boethium de Consolatione philosophiæ, Catonis quæ feruntur Disticha, Ciceronianum Scipionis Somnium una cum Macrobii commentario, Ovidii Heroidum Epistolas, cujus ver-

sionis editio a Lennepio viro doctissimo, cui multum poeta suavissimus debet atque debebit, exspectanda est, et vastum illud Metamorphoseon corpus.

Fatendum quidem est a vera Ovidii sententia nonnusquam eum declinare, quod non optimo usus sit codice, et festinaverit, nec non quod nonnihil ignoraverit. Sed quis in eum ob levidensia illa peccata severius velit invehi, quum, hac qua sumus ætate, inter tot et tanta lexicorum, annotationum, dissertationum, prolusionum, variantium lectionum, excursuum, subsidia, in tam clara literarum luce, interpretum multi, qui se esse doctos non aliis tam facile persuadent quam sibi, caligent ac turpiter titubent? Id quoque nolim a me premi silentio, Planudis in hoc opere orationem non per omnia satis esse nitidam et castam, ob limæ, puto, defectum, et interpretis marcorem, cui in tam longo opere somnum obrepsisse fas sit, nec non ob alieni sermonis contagium. Namque in iis scriptis, quæ plane sua sunt, oratio Planudis optima ferme est ac γνησίως ἑλληνική, quod non ex aliorum fide, sed ex meo ipsius usu compertum habeo.

Nonnulla enim Planudis opuscula adhuc inedita mihi descripsi, edenda, cum anecdotis aliorum aliis opusculis, statim ac redemtorem invenero, aut Mæcenatem. Orationes sunt panegyricæ, declamationes sophisticæ, grammatici libelli, alia, in quibus multum, ætatis habita ratione, elucet ingenii ac doctrinæ. Hæc inter diser-

tissima est, sed uberior paulo, Diomedis Martyris laudatio, unde, a nemine, quem quidem noverim, memoratam, Planudis patriam didici, et alios in transcursu docebo. Monachus quidem Constantinopolitanus vulgo audit: sed id de habitatione solita capiendum; fuisse enim Nicomediensem de se ipse testatur prædictæ orationis initio, his nempe verbis: ἐγὼ δὲ διαφερόντως ὑπόχρεώς εἰμι τῷ θαυμασίῳ τούτῳ Μάρλυει, τῶν τε ἄλλων ἕνεκα, καὶ τῆς φερυρᾶς, ἣν, ὥσπερ ἐπ' ἀκροπόλεως ἱδρυμένος, τὸ τῆς ἐμῆς παλείδος ἔδαφος, τὴν Νικομηδέων μεγαλόπολιν λέγω, φερυρεῖ· atque inferius: ἔγνωκεν ἡ ἐμὴ Νικομήδεια ταῦτα.

Duobus autem ad Metamorphoseon recensionem codicibus regiis usus sum, in catalogo numeris 2848 et 2849 signatis, ac in mea annotatione literis A et B, causa nempe brevitatis. Prior integrum opus complectitur; alter in octavi libri versu septingentesimo decimoquarto deficit. Uterque, posterior præsertim, vitiis scatet scripturæ, quæ peperit plurima anceps vocalium pronuntiatio, sed quæ quam potui diligentissime sustuli; quamvis non ignoro viros multo me eruditiores, et magis in hac palæstra exercitatos, criticos scilicet maximi nominis, si quando ad vulgandas primas grammaticastrorum recentiorum editiones artem suam deprimere non sunt dedignati, id habuisse diligentiæ ut vix latum unguem a codicis scriptura declinarent et antiquariorum vel fœdissimas hallucinationes fidelibus

typis exhiberent. Summa illa ingenia mirari ac venerari soleo; nolui tamen hac in re eorum vestigiis insistere, ne operam simul et lectores luderem. Si veterrimus codex antiquissimi alicujus in literis herois forte e tenebris erueretur, operæ pretium faceret qui membranas nominis tanti et temporum tam longinquorum religione sacras cum horrore tractaret, et a venerabilissimo monimento emendatricem manum contineret, ipsam rubiginem situmque colens. Sed, quum de Planude aut alio quodam id genus scriptore proferendo agitur, nihil esse causæ videtur cur ignavissimorum librariorum peccata editor repræsentet, et istis hominibus, neglecta auctoris ipsius cura, eum tribuat honorem quo sunt indigni, atque emtoribus fructu sperato defraudatis nucleum horridiorem objiciat. Textum igitur qui dicitur summa cum cura perpolivi, et mendas codicum, quas inter describendum anxia cum diligentia seposueram, in notis exhibere satis habui, nec tamen sine indignatiuncula, quod bonæ chartæ horarumque bonarum in colligendis vilissimis ramentis sordidissimoque pulvisculo dispendium fieret : sed is est hujusce ætatis mos, et ita diligentia re optima diligentissime abutimur. Verum, quum ejuscemodi annotationis, si nuda destitueretur, jejunitas lectores, vel patientissimos ac etiam ferreos, posset ab usu libri deterrere, plurimos variorum scriptorum locos parilibus morbis laborantes, occasione se commodum præbente, e

codicibus plerumque emendavi; nonnunquam etiam Ovidii ipsius interpretationem tetigi, sed id rarius: nam post superiorum commentatorum curas tenue valde spicilegium relictum esse videtur.

Voto finiendum præloquium sit : ut, si aliquid in studiis feci, favente lectorum benignitate sublever: quod quidem non est deprecari judicium; nam non soli, inquit, judicant qui maligne legunt : judicent, sed humane, sed leniter.

Lutet. mense julio 1822.

ΟΒΙΔΙΟΥ

ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΩΝ

ΒΙΒΛΙΑ ΙΕ΄

OVIDII

METAMORPHOSEON

LIBRI QUINDECIM

ARGUMENTUM

LIBRI I

EX CANTERI NOVIS LECTIONIBUS.

PRINCIPIO *Chaos* in *elementa* quatuor a Deo distinguitur; quibus quum sui darentur *incolæ*, etiam *homo* ex *terra* et *aqua* creatus est. Secutæ sunt *ætates* hominum quatuor, in quarum postrema, eaque vitiosissima, quum *Gigantes*, ne terris securior esset æther, cæleste regnum peterent, ex eorum, a Jove interemptorum, *sanguine nova hominum propago* orta est. Qui quum et ipsi essent impii, Jupiter non modo *Lycaonem* in *lupum* mutat, sed omne genus hominum animaliumque terrestrium *diluvio* perdit, unde soli relinquuntur superstites *Deucalion* et *Pyrrha*, qui post redditam terram, jactis post terga *lapidibus*, *humanum* reparārunt *genus*. Reliqua *animalia* sponte sua ex *humore* et *calore* prodierunt: in quibus etiam *Pytho* serpens. Quem quum *Phœbus* interemisset, *Pythios ludos* in rei memoriam instituit, quibus victores æsculea corona donabantur; nondum enim erat *laurus*, in quam mox *Daphne*, Phœbi amorem fugiens, est conversa. Quod quum accidisset, tum ad patrem ejus Peneum reliquis fluviis, sive gratulandi, sive consolandi gratia, congregatis, solus desideratus est *Inachus*, sollicitus de *Ione* filia, quam Jupiter post stuprum in *juvencam* mutaverat. Ea quum a Junone *Argo* custodienda esset tradita, hunc *Mercurius*, narrata prius Nymphæ *Syringis* in *arundinem* transformatione, occidit, ejusque deinde *oculi* a Junone in *pavonem* collati sunt. Tum *Io*, *pristina* mulieris *forma* recepta, *Epaphum* parit.

ΟΒΙΔΙΟΥ

ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΙΣ. (1)

ΒΙΒΛΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

ΤΑ Σ εἰς (2) καινὰ σώματα μεταμειφθείσας μορφὰς

(1) Codex 2848, deinceps, brevitatis gratia, litera A signandus, titulo caret quidem, sed opus sic in indice ad calcem libri nuncupatur: *Μαξίμου τοῦ Πλανούδη μετάφρασις τῶν ιε΄ βιβλίων Ὀυιδίου Μεταμορφώσεων.* Codex alter 2849, quem litera B notabo, titulum huncce operis et lemma simul libri primi præfert: *Περὶ τῆς ἀκοσμίας, καὶ τῆς διαμορφώσεως τοῦ παντὸς, καὶ τοῦ χρυσοῦ γένους, ἰσ̣τορία Ὀβιδίου μεταμορφώσεως, ἣν μετήνεγκεν ἀπὸ λατινικῆς εἰς τὴν ἑλλάδα φωνὴν Μάξιμος ὁ Πλανούδης.* Quos binæ libri fronti imprimi curavi, titulos ipse feci; sed talia nullus non editorum audere potest, ut concinnitati typographicæ consulatur, nec nimia versuum spissitudine πρόσωπον evadat turpe, quod πλαυγὲς esse debet. Præsertim id mihi nunc licere arbitrabar, quum codicis titulum fuisse a Planude illo modo scriptum nemo præstare queat. Quod dedi, *ἑλλάδα φωνὴν*, est e correctione interlineari quidem, sed a prima manu; contextus autem ipse *ἑλληνικὴν* exhibet. Sed quis non videt, nisi prorsus cæcutiat, *τὸ ἑλληνικὴν* scholium esse vocis *ἑλλάδα* multo exquisitioris, et inferiori loco id fuisse positum quod superiori ponendum fuerat? Græcos frequenter *πρωτότυπος* uti *ἀπὸ κτητικῶν* nemini paulo doctiori non notissimum est. Ipsum hoc, *ἑλλὰς φωνὴ*, legitur apud Lucianum Pseudol. 14, et in Vera Histor. II, 46: ubi videsis Reitzii notam, coll. interprett. ad Gregor. Cor. D. A. §. 47; Chardone a Rochetta Miscell. t. I, p. 19; Scholiasta Gregor. Naz. Montacutiano, p. 65. Quapropter miror quod, quum Euripides initio Supplicum scripserit, *Δήμητερ, ἱσ̣ίου χ' Ἐλευσίνος χθονὸς*, voluerit nuper vir doctissimus rescribere *Ἐλευσῖνος*. Ceterum qui latinam inscriptionem *Metamorphoseon*, non *Metamorphoseos*, e Planudis versione asserunt, Heins. et Gierig. imbecillo usi sunt argumento. Codex enim B præfert *Μεταμορφώσεως*. Melius vindicata est optimorum codicum latinorum auctoritate.

(2) B, *καὶ εἰς*, sine sensu fere:

ὁ νοῦς με λέγειν διανίσθησιν. Ὦ Θεοί (καὶ γὰρ οἱ θεοὶ μετεβάλεῖε (1) ταύτας), τῷ ἐμῷ ἐπιπνεύσατε ἔργῳ, κἀκ (2) πρώτης τοῦ κόσμου γενέσεως εἰς τὸν ἡμέτερον χρόνον συνεχῆ κατάγθιε τὴν ᾠδήν.

Πρὶν θάλασσαν εἶναι καὶ γῆν, καὶ οὐρανὸν ὃς πάντα καλύπτει, ἓν εἶδος ἐν πάσῃ τῇ τῆς Φύσεως ἦν πρεσχῇ, ὃ Χάος ὠνόμασαν· ἀνάρμοσθος καὶ ἀνεξέργαστος ὄγκος, οὐδὲν ὅτι μὴ ἄχθος ἑτῶσιον (3)· καὶ ἥκιστα καλῶς ἐν ταυτῷ (4) συμπεφυρμένα καὶ διαφωνοῦντα τὰ τῶν ὄντων σπέρματα ἦν. Οὔπω τις τῷ κόσμῳ φῶς ἐχαρίζετο Τίτὰν, οὐδ' ἐν περιεχυμένῳ τῷ ἀέρι ἡ γῆ ἀπηώρητο τῷ βάρει (5) τῷ ἑαυτῆς ταλαντευομένη, οὐδ' ἀνεζωπύρει νέα χέρσα ἡ Φοίβη αὐξανομένη, οὐδὲ βραχίονας τῷ μακρῷ τῆς γῆς λώματι ἡ Ἀμφιτρίτη ἐξέτεινεν· ὡς ἔνθα γῆ ἦν, ἐκεῖ καὶ πόντος ἦν ὁμοῦ καὶ ἀήρ· οὕτως ἦν ἄστατος μὲν ἡ γῆ, ἄπλωτον δὲ τὸ ὕδωρ, φωτὸς ἄμοιρος ὁ ἀήρ. Καὶ οὐδενὶ πρέπεν ἦν ἰδία μορφή, ἄλλα τε ἄλλοις προσίστατο· καὶ γὰρ ἐν ἑνὶ σώματι τὰ μὲν ψυχρὰ τοῖς θερμοῖς ἐπολέμει, τὰ δ' ὑγρὰ τοῖς ξηροῖς, τὰ μαλ-

ad marginem πὰς restitutum exhibetur.

(1) A, μεταβάλετι: B, μεταβάμετι. Planudes *mutatis* legisse videtur. Scripsi quod Ovidianum *mutastis* scribendum monstrabat.

(2) B, κἀκ: A, κἀκ. Hoc bonum. In talibus codices vetustiores et accuratiores nunquam ἰῶτα subscribunt: monui in Notit. MSS. t. X, part. II, p. 281. Deinceps illam διτλογραφίαν non notabo.

(3) Homerus præivit, loco notissimo: Ἀλλ' ἤμαι πρὰ γυναῖν ἑτώσιον ἄχθος ἀρούρης.

(4) B, καλῶς ἐν ταυτῶ κἄλῶς: hisce punctis vocem deleri jubet librarius, vel notulam emendatricem in margine legendam significat, quam scribere neglexit. De punctis deletoriis monui ad Nicetam Eugenianum, p. 71, et ad Aristænet. I, 4. Cf. Wolfii Anecd. Gr. t. III, p. III.

(5) B, ἡ γῆ, ἀπηώρητος τῶ β.

θακὰ τοῖς σκληροῖς, καὶ τὰ βάρυς ἐκτὸς τοῖς τοῦτ' ἔχουσι.

Ταύτην τὴν μάχην θεὸς καὶ ἡ κρείττων φύσις διέλυσε· καὶ γὰρ οὐρανοῦ μὲν γῆν, καὶ γῆς ὕδωρ διεῖλε, καὶ τοῦ πυκνοῦ ἀέρος τὸν διαφανῆ διέσπασεν οὐρανόν. Ἐπεὶ δὲ δὴ ταῦτα ἐσφαίρωσε (1), καὶ τοῦ τυφλοῦ καὶ ἀδιακρίτου ὄγκου ἐξείλετο, καί τοι διῳκισμένα τοῖς τόποις ὁμόφρονι εἰρήνῃ συνέδησε· καὶ πυρὸς μὲν μένος, ἅτε κοῦφον καὶ βάρυς ἐκτὸς, ἐν οὐρανῷ διέλαμψε καὶ χῶρον ἑαυτῷ (2) ἐξείλετο τὴν ἀκρόπολιν τοῦ παντός· γείτων δὲ τούτῳ γέγονεν ὁ ἀὴρ τῇ κουφότητι καὶ τῷ τόπῳ· πυκνοτέρα (3) δὲ τούτων ἡ γῆ τὰ βαρέα σώματα ἐπεσπάσατο, καὶ ἐπιέσθη τῷ ἑαυτῆς βάρει· περιῤῥυὲν δὲ τὸ ὑγρὸν τὰ ἔσχατα ταύτης ἐκτήσαλο, καὶ τὴν ναστὴν περιέσφιγξε σφαῖραν.

Ἐπεὶ δ' οὕτω διοικισθεῖσαν (4), ὅσῃς ποτὲ τῶν θεῶν ἦν ἐκεῖνος, τὴν σωρείαν ταύτην διώρισε, καὶ διορίσας εἰς μέλη ὑπηγάγετο (5), πρῶτα μὲν τὴν γῆν, ἵν' ἰσοσθένειος ἐκ παντὸς εἴη μέρους, εἰς μεγάλης εἶδος ἐτόρνευσε σφαίρας· εἶτα δὲ θαλάσσας διέχεε (6), καὶ ταχινοῖς ἀνέμοις οἰδαίνειν ἐκέλευσε, καὶ περιζωννυμένης τῆς γῆς τὰς ἠϊόνας παρέχειν (7). Προσέθετο καὶ πηγὰς καὶ λίμνας ἀπείρους καὶ λάκ-

(1) B, ἐπειδὴ δέ. Latinum *evolvit* non recte intellexit: nam ἐσφαίρωσε est *convolvit*. Saltem scribere ἐξεσφαίρωσε debuisset.

(2) B, ἑαὐτῷ, delendum forsan; sed alteri parere satius fuit.

(3) B, πυκνωτέρα. Hærere potest in talibus criticus.

(4) B, διοικηθεῖσαν: A, διοικησθεῖσαν. Mox A B, ταύτης.

(5) B, ἐπηγάγετο.

(6) B, διέχει. Forsan, διέχευε.

(7) Debuisset scribere, et forte scripsit, περιζωννυμένῃ τῇ γῇ. Crediditne *ambitæ terræ* genitivum esse? Mox A B, λάκους.

κους· καὶ ποταμοὺς εἰς ἐπικλινὲς φερομένους πέ-
τρας (1) παλαίαις διέζωσεν, ὧν οἱ μὲν κατὰ χώρας
ὑπ' αὐτῆς τῆς γῆς καταπίνονται, οἱ δ' ἐπὶ τὴν
θάλασσαν ἐξικνοῦνται, καὶ τῷ κόλπῳ τοῦ ἐλευθε-
ρωτέρου δεχθέντες (2) ὕδατος, ἀντὶ πετρῶν τοὺς αἰ-
γιαλοὺς βάλλουσιν. Ἐκέλευσεν ἐκταθῆναι πεδία, καὶ
φάραγγας (3) ὑφιζάνειν, καὶ δρυμοὺς κλάδοις σκέ-
πεσθαι, καὶ πετρώδεις ἀκρώρειας ἀνίστασθαι. Ὡς (4)
δὲ δύο μὲν τὸν οὐρανὸν, κατὰ τὸ δεξιὸν, καὶ το-
σαύτας, κατὰ τὸ λαιὸν, ζώνας διαιροῦσι, πέμπτη
δὲ τούτων ἐστὶ θερμοτέρα, οὕτω καὶ τὸ συγκεκλει-
σμένον αὐτῷ βάρος τῷ αὐτῷ διέστειλεν ἀριθμῷ ἡ
τοῦ θεοῦ πρόνοια, καὶ τοσαύτας ζώνας τὴν γῆν ἐπι-
θλίβουσιν· ὧν ἡ μὲν μέση ἀοίκητός ἐστι διὰ καῦμα,
χιὼν δὲ βαθεῖα τὰς δύο κρύπτει· καὶ τὰς (5) ἴσας
ἀμφοῖν μεταξὺ τέθεικεν, εὐκρασίαν τε δέδωκε, μίξας
τῷ θερμῷ τὴν ψυχρότητα. Τούτοις ἐπίκειται ἀὴρ, ὃς,
ὅσον ἐστὶ τοῦ κουφοτέρου τῆς γῆς ὕδατος τῷ βάρει
κουφότερος, τοσοῦτον βαρύτερος τοῦ πυρός ἐστιν.
Ἔκει καὶ τὴν ὁμίχλην, ἐκεῖ συνίστασθαι καὶ τὰς νε-
φέλας ἐκέλευσε, καὶ τὰς βροντὰς αἳ θροοῦσι τὰς
τῶν ἀνθρώπων διανοίας, καὶ σὺν ἀστραπαῖς τοὺς

(1) Mirum est *ripis* potuisse sic verti : πέτραι non sunt *ripæ*, sed *rupes*. Forte homini non λαπυπάλῳ quædam soni similitudo in utraque voce, *ripæ*, *rupes*, impingendi occasio fuit. Statim errore pari πλήσσων posuit. In priore loco ὄχθαις, in altero ὀχθῶν, scribendum erat.

(2) B, δηχθέντες.

(3) A, φάλαγγας. Vulgaris est permutatio literarum λ et ρ.

(4) B, ad marg. περὶ κλιμάτων (leg. κλιμ.) κόσμου.

(5) B, punctis notat πάς. Hæc puncta, quæ in primis præsertim hujus codicis paginis occurrunt, marginalia, puto, plerumque scholia indicant quæ librarius omisit. Deinceps de illis signis silebo, ni sit aut esse videatur in monendo aliquid utilitatis.

τὸ ψῦχος ποιοῦντας ἀνέμους. Τούτοις γε μὴν οὐκ ἀτάκτως καὶ ἀσυμμέτρως ὁ τοῦ κόσμου δημιουργὸς ἔσχειν συνεχώρησε τὸν ἀέρα· μόλις γὰρ νῦν ἀνθίσταταί τι αὐτοῖς, ἐπειδὰν (1) ἕκαστος τὴν ἑαυτοῦ τονὴν ἐναντίαις ὁρμαῖς ἰθύνῃ, μὴ οὐ διασπασθῆναι τὸν κόσμον· τοσαύτη τοῖς ἀδελφοῖς ἐστὶν ἡ διαφωνία. Εὖρος μὲν οὖν εἰς ἕω καὶ τὴν Ναβαταίαν ἀνεχώρησε βασιλείαν καὶ Περσίδα καὶ τὰς ταῖς ἑῴοις (2) ἀκτῖσιν ὑποκειμένας κολώνας· ἑσπέρᾳ δὲ, καὶ ἡϊόνες αἱ δυομένῳ τῷ ἡλίῳ θερμαίνονται, γείτονές εἰσι τῷ Ζεφύρῳ· Σκυθίαν δὲ καὶ Ἄρκτους ὁ φειδωλὸς Βορέας κατέδραμεν· ἡ δ' ἐναντία γῆ νέφεσι συνεχέσι καὶ ὑετοῖς καταβομβεῖται (3) ὑπὸ τοῦ Νότου. Τούτοις ἐπέθηκε τὸν διαφανῆ καὶ βάθυς ἔρημον αἰθέρα, οὐδ' ὁτιοῦν χθονίας τρυγὸς ἔχοντα. Ἐπεὶ δὲ πάντα βεβαίᾳ διεκόσμησε τάξει, αὐτίκα δὴ μάλα τὰ πρόσθεν ὑπὸ τῷ ὄγκῳ ἐκείνῳ κρυπτόμενα ἄστρα ἤρξατο κατὰ πάντα τὸν οὐρανὸν ἐκπυροῦσθαι. Ὡς ἂν δὲ μηδὲ χῶρος μηδεὶς τῶν καταλλήλων ζώων ὀρφανὸς εἴη, ἄστρα μὲν ἐπέσχε τὸ τοῦ οὐρανοῦ ἔδαφος, καὶ αἱ τῶν ἄλλων θεῶν μορφαί· ὑπεῖξαν δὲ τοῖς πλωτοῖς ἰχθῦσιν οἰκεῖν τὰ νάματα, καὶ γῆ τοὺς θῆρας (4) ἐδέξατο, καὶ τὴν πτηνὴν φύσιν ὁ εὐκίνητος ἀήρ. Τὸ μέντοι κρειττότερον τούτων ζῷον καὶ γνώσεως ὑψηλῆς δεκτικώτερον, καὶ ὃ δεσπόζειν πάντων ἂν δύναιτο,

(1) Λ, ἐπὶ δ' ἄν. Semel monuisse satis erit.

(2) Codd. πῖς ἑῶσιν: quod scribere non potuit Planudes. Mutavi quoque codd. accentum in κολῶνας. Nam ἡ κολὰν non dicitur.

(3) Vix puto pro latino *madescit* scripsisse Planudem καλαβομβεῖται. Ab ipsius manu καπμβρεῖται forte venerat.

(4) Codices, θήρας, prayo accentu.

ἀπῆν ἔτι· τέλος γεγένητο δὴ καὶ ὁ ἄνθρωπος, εἴτουν τοῦτον ἐκ θείου σπέρματος ὁ τεχνίτης ἐκεῖνος τῶν ὄντων εἰργάσατο, ἢ κόσμου τοῦ βελτίονος ἀρχὴ, εἴτε πρόσφατος ἔτι οὖσα ἡ γῆ, καὶ ἄρτι τοῦ μετεώρου ἀέρος διακριθεῖσα, σπέρματα παρακατεῖχε τοῦ συγγενοῦς οὐρανοῦ, ἦν ὁ τοῦ Ἰαπετοῦ παῖς (1), ποταμίοις φυράσας ὕδασιν, ἔπλασεν εἰς ἐμφέρειαν τῶν τὰ πάντα διεπόντων θεῶν. Καὶ δὴ καὶ τῶν ἄλλων ζώων ἐπὶ κεφαλὴν ὁρώντων τὴν γῆν, τὴν τῶν ἀνθρώπων ὄψιν ἐμετεώρισε, καὶ τὸν οὐρανὸν βλέπειν (2) ἐκέλευσε, καὶ ἀνεστηκὸς πρὸς τὰ ἄστρα πρόσωπον αἴρειν. Οὕτως ἡ πρόσθεν ἄκρητος καὶ ἀμόρφωτος (3) οὖσα γῆ, καινὰς μορφὰς ἀνθρώπων ἐνεδύσατο τραπεῖσα.

Πρῶτα μὲν οὖν τὸ χρυσοῦν γένος ἤνθησεν, ὅπερ, ὑπὸ μηδενὶ δικαστῇ, μηδὲ τισι νόμοις χρώμενον, αὐθαιρέτως τήν τε πίστιν καὶ τὸ δίκαιον ἐτήρει· τιμωρία τε καὶ φόβος ἀπῆν, οὐδὲ ῥήματα ἀπειλοῦντα ἐν χαλκαῖς κύρβεσιν ἐκολάπτετο, οὐδ' ἱκετεύων ὁ δῆμος ἀπηνοῦς ἀπόφασιν ἐδεδοίκει (4) κριτοῦ· ἀλλ' ἀσφαλῶς δίκα κριτοῦ διεγίγνοντο. Οὔπω πεύκη (5) τμηθεῖσα ἐξ ὄρους, ὡς ἂν ἀλλοτρίαν γῆν ἐπισκέψη-

(1) Schol. in B: ὁ Προμηθεὺς, δηλαδὴ ἡ θεία προμήθεια καὶ προνοια.

(2) Schol. in B: ὅθεν καὶ ἄνθρωπος λέγεται παρὰ τὸ ἄνω ὁρᾶν. Quam etymologiam jam olim a Platone in Cratylo fuisse propositam norunt omnes. Cf. Cratyl. §. 35, et a me nuper edita Procli Scholia, p. 8.

(3) B, non sic, sed ἄμορφος habet.

(4) A, ἐδεδείκει. B punctis signat τὸ ἐδεδοίκει, hæcque puncta in margine visuntur, quasi notulæ signum: sed nulla est notula.

(5) Schol. in B: τὴν ναυπηγίαν πύπις δηλοῖ. Talia lemmata non describam, nisi quando utilia lectu esse videbuntur.

ται, ἐπὶ τὸ διαφανὲς κατελήλυθεν ὕδωρ, οὐδεμίαν τε, ὡλὴν τῆς οἰκείας, ἤδεισαν οἱ ἄνθρωποι πιόνα. Οὔπω τάφρῳ κρημνώδεις τὰς πόλεις ἐζώννυσαν (1)· οὐκ εὐθεῖα σάλπιγξ (2) ἦν ἀπὸ χαλκοῦ, οὐδ' ἐπικαμπὴς ἀπὸ κέρατος, οὐ κράνη, οὐ ξίφη· καὶ, μηδὲ μιᾶς (3) στρατείας δεόμενα, μαλακὰς ἀναπαύσεις ἐν τῷ ἀσφαλεῖ τὰ γένη διέφερεν. Καὶ αὐτὴ δὲ ἡ γῆ, ἀρότρῳ τε ἀψαυσίος καὶ σιδήρῳ ἀχάρακτος, ὡρμᾶτο καὶ δι' ἑαυτῆς ὡρμύβάλλετο πάντα· καὶ οἱ ἄνθρωποι ταῖς τροφαῖς ἀγαπῶντες ἃς οὐδεὶς ἐδημιούργησε γεωργὸς, τά τε τῶν δένδρων γεννήματα καὶ τὸ ὄρειον συνέλεγον κόμαρον, καὶ οὗ ἡ τραχεῖα βάτος ὡρτείνει καρπὸν, καὶ τὰς πιπτούσας ὑπὸ τῷ τοῦ Διὸς μεγάλῳ δένδρῳ βαλάνους. Ἔαρ τε ἦν ἀίδιον, καὶ ὡραεῖς ζέφυροι εὐκραέσιν ἐν αὔραις ἐζωογόνων τὰ ἄνθη, βλαστάνοντα δίχα σπέρματος· αὐτομάτη τε καὶ ἀνήροτος ἔφερεν ἡ γῆ πάντα λήια, καὶ οὐδὲ νεούμενος ἀγρὸς ἐγκύμοσιν ἐλευκαίνετο στάχυσι. Ποταμοὶ δὲ νῦν μὲν γάλακτος, νῦν δὲ νέκταρος ἦσαν, καὶ μέλι ξανθὸν ἀπὸ χλωρᾶς κατεστάλατο ὡρίνου.

Ἐπεὶ δὲ, τοῦ Κρόνου ὡρὸς τὸν σκοτεινὸν συνωσθέντος Τάρταρον, γέγονεν ὁ κόσμος ὑπὸ Διΐ, καὶ ἐντεῦθεν ὑπῆλθε τὸ ἀργυροῦν γένος, τοῦ χρυσοῦ μὲν χεῖρον, τοῦ δὲ πυρρροῦ χαλκοῦ τιμιώτερον, ὁ Ζεὺς τοῦ ἀρχαίου ἔαρος τὸν χρόνον συνέστειλε, καὶ εἷς τε χειμῶνα καὶ θέρος, καὶ ἰσημερίαν μετοπώρου, καὶ ἔαρ βραχὺ, τέτταρα διαστήματα, τὸν ἐνιαυτὸν κα-

(1) Verba οὔπω-ἐζ. desunt in B.
(2) Sch. in B: τὰς πολέμους δηλοῖ.
(3) B, μηδεμιᾶς. De hac varietate cf. not. ad Eunap. p. 474; Villois. ad Long. p. 151; Koen. ad Greg. D. A. §. 16.

τεμέεισε. Τότε δὴ πρῶτον ξηρῆς ὁ ἀὴρ καύμασι βληθεὶς ἐκπεπύρωτο, καὶ ἀνέμοις ὁ πάγος πληθεὶς ἐκρεμάσθη. Τότε πρῶτον ὑπέδυσαν οἴκους· οἶκοι τὰ σπήλαια ἦσαν καὶ δασεῖς κλάδοι, καὶ συμπλακέντες φλοιοῖς λύγοι. Τότε πρῶτον τὰ Δημήτεια σπέρματα ταῖς μακραῖς αὔλαξι κατεβλήθη, καὶ πεσθέντες τῷ ζυγῷ οἱ μόσχοι ἐσλέναξαν.

Τρίτον μετ' ἐκεῖνο διεδέξατο τὸ χαλκοῦν φῦλον, δεινότερόν τε ταῖς γνώμαις καὶ πρὸς ὅπλα φεικτὰ ἑτοιμότερον· οὐ μέντοι πανοῦργον.

Τό γε μὴν ἔσχατον γένος ἐκ τοῦ σκληροῦ σιδήρου ἐφάνη. Αὐτίκα δ' ἐρρύησεν ἐκ τῆς χείρονος φλεβὸς ἐν τῷ κόσμῳ ἅπαν ἀθέμιτον, καὶ ἔφυγεν ἡ αἰδὼς καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ πίστις, ὧν τὸν τόπον ὑπῆλθον ἀπάται καὶ δόλος καὶ ἐνέδραι, καὶ ἡ ἀνόσιος τοῦ ἔχειν ἐπιθυμία. Ἱστία μὲν ἐδίδου τοῖς ἀνέμοις ὁ ναύτης, καίτοιγε οὔπω καλῶς ἦν αὐτοὺς ἐγνωκώς· αἱ δ' ἐκ μακροῦ ἱστάμεναι ἐν τοῖς ὑψηλοῖς ὄρεσι πεύκαι ἐπεπήδησαν κύμασιν ἀγνώστοις. Τὴν δὲ κοινὴν τὸ πρότερον γῆν, ὥσπερ φῶς ἡλίου καὶ ἄνεμοι, ἀσφαλῶς ὁ γεωργὸς μακρῷ ἀρότρῳ διεσημήνατο· οὐδὲ μόνα λήϊα καὶ τὰς ὀφειλομένας τροφὰς ἡ βαθύπλουτος ἀπῃτεῖτο γῆ, ἀλλὰ πορευτέον εἶναι καὶ μέχει τῶν ἐγκάτων αὐτῆς ἔγνωσαν, καὶ ἃ συνέκρυψε καὶ τοῖς Στυγίοις (1) συνέωσεν εἰδώλοις, ἀνωρύττοντο χρήματα, τὰ τῶν κακῶν ἐρεθίσματα. Καὶ δὴ ὅ τε βλάπτων σίδηρος, καὶ ὁ τοῦ σιδήρου βλαβερώτερος πρόῃλθε χρυσὸς (2), καὶ ὁ δι' ἀμφοῖν μαχόμενος

(1) A, Στυγίοις, vitio consueto.
(2) Verba, καὶ ὁ τοῦ σιδ.—χρυσός, desunt in A. Mox, qnis pro μαιφόνου non exspectaret μαιφόνῳ?

Πόλεμος, μιαιφόνου χειρὶ πολυήχητα συναρήσσων ὅπλα. Ζῶσι τοίνυν ἐξ ἁρπαγῶν, καὶ οὔθ' ὁ ξένος πρὸς τοῦ ξενίζοντος ἀσφαλείας τυγχάνει, οὔθ' ὁ ἑταῖρος παρὰ τοῦ γαμβροῦ· ἀλλὰ καὶ τῶν ἀδελφῶν ἡ χάρις σπανία· καὶ ἐπιτίθεται μὲν ὁ ἀνὴρ τῷ τῆς γυναικὸς ὀλέθρῳ, κἀκείνη τῷ τοῦ ἀνδρός· ὠχρὰ δὲ μιγνύουσιν ἀκόνιτα αἱ βλοσυραὶ μητρυιαί· καὶ παῖς πρὸ ὥρας τὸ τοῦ πατρὸς εὔχεται τέλος· νικηθεῖσά τε κεῖται ἡ Εὐσέβεια, καὶ ἡ παρθένος Ἀστραία τὴν γῆν αἵματι ῥαινομένην ὑστάτη (1) τῶν θεῶν καταλέλοιπεν.

Ὡς ἂν δὲ μηδ' ὁ ὑπέρταλος αἰθὴρ ἀσφαλέστερος εἴη τῆς γῆς, φασὶ τοὺς Γίγαντας τῆς οὐρανίου βασιλείας ἐπιθυμῆσαι, καὶ ὄρη συμφορήσαντας πρὸς τὸ τῶν ἄστρων ὕψος οἰκοδομεῖν. Τότε τοίνυν ὁ πανσθενὴς Πατὴρ κεραυνὸν ἀφεὶς τὸν Ὄλυμπόν τε συνέτριψε (2), καὶ τὸ Πήλιον ἐξετίναξε τῆς ὑποβεβλημένης Ὄσσης. Τῶν δὲ δὴ χαλεπῶν ἐκείνων σωμάτων τῷ ἰδίῳ βάρει καταῤῥαγέντων τε καὶ κειμένων, φασὶ τὴν γῆν αἵματι τῶν παίδων (3) περιχυσθεῖσαν ὑγρανθῆναί τε καὶ τῷ θερμῷ λύθρῳ ζωῶσαι (4), καὶ, ἵνα τι μνημόσυνον τῆς οἰκείας φυλῆς παρῆμένοι, εἰς ἀνθρώπων εἶδος μεταβαλεῖν. Ἀλλὰ κἀκεῖνο τὸ φῦλον ὑπερφιλόν τε τῶν θεῶν καὶ πρὸς φόνους ἀπηνεῖς τολμηρόταλον καὶ ὑβριστικὸν γέγονε· γνοίης ἂν τοὺς ἐξ αἵματος γεννηθέντας.

(1) A, ὑστάτην exhibet vitiose.

(2) B, συντέτριψαν. Elegi lectionem alterius; sed, si conspiraret uterque in συντέτριψαν, id recepissem. Novi librarios et speciminum correctores qui hoc ν ἐφελκυστικὸν in prosaïcis scriptoribus ubique ante consonantes supprimunt: quod est temere factum. Cf. not. ad III, 62.

(3) In B scholium: οἱ γὰρ Γίγαντες ἐκ γῆς.

(4) Malim, τὸ θερμὸν λύθρον ζωῶσαι.

Ταῦτα τοίνυν ὁ Πατὴρ Κρονίδης ἐκ τῆς ἀκροπόλεως τοῦ οὐρανοῦ βλέπων, ὤχθησε, καὶ, ὑπογυίου τοῦ πράγματος ὄντος καὶ μήπω τῇ φήμῃ διαδοθέντος, καθ' ἑαυτὸν ἀνελίττων τὸ μυσαρὸν συμπόσιον τῆς Λυκαονείας τραπέζης, θυμοὺς μεγάλους συνελέξατο καὶ Διὸς ἀξίαν ὀργήν, συγκαλεῖ τε (1) βουλήν· καὶ τοὺς κληθέντας οὐδὲ μία (2) καθέσχε διατριβή.

Ἔστι δέ τις ὁδὸς ἐν ἀπόπτῳ, περιφανὴς ἐν αἰθερίῳ τῷ οὐρανῷ· γαλαξίας ὄνομα ἔχει, αὐτῇ κατάδηλος τῇ λευκότητι· διὰ ταύτης ὁδὸς ἐστὶ τοῖς θεοῖς ἐπὶ τὰ δώματα τοῦ Ἐρεβρεμέτου καὶ τὸν βασίλειον οἶκον. Ἐν τοῖς δεξιοῖς δὲ καὶ εὐωνύμοις αἱ τῶν εὐγενῶν θεῶν αὐλαὶ πύλαις λάμπουσιν ἀναπεπταμέναις· τὸ δὲ ὁπλῖθος διαφόρους οἰκεῖ τόπους. Κατὰ μέτωπον δὲ οἱ μεγάλοι καὶ ἰσχυροὶ θεοὶ τοὺς ἑαυτῶν ἔθεντο θαλαμούς. Οὗτός ἐστιν ὁ τόπος ὃν, εἰ τόλμα τοῖς λόγοις δοθείη (3), οὐκ ἂν δείσαιμι τοῦ μεγάλου οὐρανοῦ βασίλεια λέγειν.

Ἐπεὶ τοίνυν ἐν μαρμαρέοις θάκοις ἐκάθισαν οἱ θεοὶ, ὑψηλότερος ὢν ἐκεῖνος τῷ τόπῳ, καὶ σκήπτρῳ ἐλέφαντος ἐρειδόμενος, τήν τε φοβερὰν τῆς κεφαλῆς χαίτην τρὶς καὶ τετράκις σοβήσας, ἢ ἅμα γῆν καὶ θάλασσαν καὶ ἀστέρας ἐκλόνησε, τοιόνδε δὴ τέρπον γλῶσσαν δυσχεραίνουσαν ἔλυσεν· « Οὐχ ὑπὲρ τῆς » βασιλείας ἐγὼ τοῦ κόσμου μᾶλλον λελύπημαι, » κατ' ἐκεῖνον τὸν χειμῶνα (4), ἡνίκα τῶν δρακοντο-

(1) B, συγκαλεῖται, errore solenni.
(2) B, οὐδεμία: cf. p. 7. Mox B, χαλαξίας.
(3) B, ὃν ἡ τόλμη. A, δοθοίη.
(4) Ovidius, *illa tempestate*, i. e. illo tempore. Sed Græci suo

» πόδων τις ἑκατὸν χεῖρας ἐπιβάλλειν τῷ οὐρανῷ,
» ὥστε τοῦτον ἑλεῖν, πυτρεπίζετο. Εἰ γὰρ καὶ δεινὸς
» ὁ ἐχθρὸς ἦν, ἀλλ' οὖν ἑνὸς σώματος καὶ μιᾶς ἀρ-
» χῆς ὁ πόλεμος ἦρτηλο· νῦν δέ μοι, ὅσον ὁ Νηρεὺς
» κόσμον περιηχεῖ, ἀναλωτέον ἐστὶ τὸ θνητὸν γένος.
» Τοὺς καταχθονίους ὄμνυμι ποταμοὺς, τοὺς ὑπὸ
» τὴν γῆν τῷ τῆς Στυγὸς ἔλει διολισθαίνοντας (1),
» πάντα μετελπλυθέναι πρότερον (2)· ἀλλ' ἀνίατος
» ἡ πληγή· σιδήρῳ τοίνυν αὐτὴν δεῖ τεμεῖν, ὡς μὴ
» τὸ καθαρὸν συναπόληται μέρος. Εἰσί μοι ἡμίθεοι,
» εἰσὶν ἀγρότιδες θεαὶ Νύμφαι, καὶ Πᾶνες καὶ Σά-
» τυροι, καὶ ὀρειφοῖται Σειληνοὶ, οὓς, ἐπεὶ μήπω τῆς
» οὐρανοῦ τιμῆς ἀξιοῦμεν, ἣν γῆν ἔδομεν, ἀσφαλῶς
» ἐῶμεν οἰκεῖν. Ἦ ἄλις, ὦ Μάκαρες, ἀμέμπτους
» τοὺς ἀνθρώπους (3) εἶναι πιστεύετε, ὁπότ' ἐμοὶ, ὃς
» τὸν κεραυνὸν καὶ ὑμᾶς ἔχω καὶ διεξάγω, ἐτεκτή-
» ναλο ἐνέδρας ὁ ἐπίσημος τῇ ἀπηνείᾳ Λυκάων; »
Τούτων ῥηθέντων, συνεθόρυβησαν πάντες, καὶ σπου-
δῇ διαπύρῳ ἐζητοῦντο τὸν τοιαῦτα τολμήσαντα.
Οὕτως ἡνίκα ἡ ἀπάνθρωπος χεὶρ ἐξοιστρήθη τῷ Καισαρείῳ αἵματι τὸ τῆς Ῥώμης ὄνομα σβέσαι, ἐμβρόντητον γέγονε τῷ αἰφνιδίῳ δείματι τοῦ τοσοῦδε σώματος τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος, καὶ σύμπας ἔφριξε κόσμος. Οὐδέ σοι ἡ σιωπὴ τῶν σῶν ἦτιον

χειμὼν in sensu τοῦ χρόνος non utebantur. Planudes videtur unam tantum vocis *tempestas* significationem novisse.

(1) B, διολισθήνοντας. Pro *luco* legitne *lacu*? Legemusne ἄλσει pro ἕλει?

(2) B, ad marg. ἴσως τρόπον. Conjectura hæc est pessima, et ab homine scripta qui latina non legebat, ubi *prius*. Forte excidit μι ante μεπληλ.

(3) Et hic a sensu aberravit Planudes. *Tutos illos* non vidit esse de Semideis et Faunis Silvanisque intelligendum.

χαρίεσσα γέγονεν, Αὔγουστε, ἡ τηνικαῦτα τῷ Διΐ.
Οἵ, ἐπείπερ ὁ Ζεὺς καὶ φωνῇ καὶ χειρὶ τὴν ἀγανάκτησιν ἐκείνων ἐκοίμισε (1), σιγὴν πάντες ἔσχον, καὶ ἡ χραυγὴ ἔσῖπε πεσθεῖσα τῷ βάρει τοῦ ἡγεμόνος. Ὁ Ζεὺς δὲ πάλιν τοιῷδε λόγῳ τὴν σιωπὴν ἔῤῥηξε· « Ἐκεῖνος μὲν δίκας (τῆς φονῖδος μέθεσθε ταύ-» της) ἔδωκε· τί δ' ὅμως ἦν τὸ πλημμέλημα καὶ » τίς ἡ δίκη, διδάξω. Συμβέβηκεν εἰς ἡμετέρας » ἀκοὰς τὴν τοῦ παιδὸς φονέως πονηρὰν φήμην » ἐλθεῖν, ἣν εὐχόμενος ψεύδεσθαι, ἐξ ἄκρου διολι-» σθαίνω τὸ οὐρανοῦ, καὶ θεὸς ἐν ἀνθρωπίνῳ εἴδει τὴν » γῆν περιέρχομαι. Μακρὸς ἔσται φόνος ὅσον ἐξά-» γιστον εὑρεθῆ πανταχοῦ τῆς γῆς ἀριθμεῖν· ἐλάττων » ἦν ἡ πονηρὰ φήμη τοῦ ἀληθοῦς (2). Τὰ Μαίναλα (3) » δὴ παρῆλθον τὰ φοβερὰ τοῖς τῶν θηρῶν φωλεοῖς, » καὶ σὺν Κυλλήνῃ τὰς παγετώδους Λυκαίου πίτυς· » ἐντεῦθεν τοὺς οἴκους καὶ τὴν ἄξενον στέγην τοῦ » Ἀρκάδος (4) τυράννου εἰσέρχομαι, ἡνίκα τὸ καθ' » ἑσπέραν λυκόφως εἶλχε τὴν νύκτα, καὶ σύμβολα » δέδωκα ἐλπλυθέναι θεόν· καὶ ὁ δῆμος ἱκετεύειν » εὐθὺς ἤρξατο. Γελάσας δὲ πρῶτον τὰς εὐσεβεῖς » ἱκεσίας Λυκάων, Αὐτίκα δὴ μάλα πειράσομαι, » εἶπε, φανερᾷ διαγνώσει εἴτε θεὸς οὗτος, εἴτε » θνητὸς εἴη, καὶ οὐδαμῶς ἀμφίβολον ἔσται τὸ ἀλη-» θές. Νυκτὸς δὲ τῷ ὕπνῳ βεβαρημένον (5) λαθραίῳ » με θανάτῳ παρεσκευάζετο διαφθεῖραι· αὕτη τοῦ

(1) Codd. ἐκοίμησε : quod vitium esse putavi scripturæ tantum et pronuntiationis. Nam κοιμίζω hic est proprium, non κοιμάω. Cf. not. ad Nicet. Eugen. I, 276.

(2) Codices, τῆς ἀληθοῦς, male.

(3) A, τὰ μὲν ἄλλα.

(4) Codd. Ἀρκάδου. Scribendum Ἀρκάδος, vel Ἀρκαδικοῦ.

(5) A, βεβαρυμένον.

» ἀληθοῦς ἤρεσχεν (1) ἐκείνῳ πεῖρα. Ἀλλ' οὐ μὲν δὴ
» τούτοις ἠρχέσθη· ἑνὸς δὲ τοῦ τῶν Μολοσσῶν ἔθνους,
» εἰς ὄμηρα σταλέντος, ξίφει τὸν αὐχένα διέλυσε,
» καὶ οὕτως ἡμιθνῆτος τὰ μέλη, ἃ μὲν ζέουσιν ὕδα-
» σιν ἕψει, ἃ δὲ πυρὸς ὑποτεθέντος ὠπτᾶ (2)· ἅπερ
» ὁμοῦ ταῖς τραπέζαις ἐκεῖνος ἐπέθηκε, κἀγὼ τῇ
» τιμωρῷ φλογὶ εἰς σποδὸν μετέβαλον τοὺς ἀξίους
» τοῦτο παθεῖν οἴκους (3)· αὐτὸς δὲ δὴ καταπλα-
» γεὶς ἔφυγε, καὶ τοῖς ἐρήμοις ἐμφιλοχωρῶν τῶν
» ἀγρῶν ὠρύεται, μάτην τε λαλεῖν ἐπιχειρεῖ (4),
» καὶ ἐκ τοῦδε λύσσαν συναθροίζει τῷ στόματι, καὶ
» τῷ τοῦ φόνου τοῦ συνήθους ἱμέρῳ κατὰ τῶν βοσκη-
» μάτων χρῆται, καὶ νῦν αὖθις αἵματι χαίρει. Εἰς
» λάχνην οὖν αἱ ἐσθῆτες μετίασιν, εἰς σκέλη δὲ βρα-
» χίονες, καὶ γίνεται λύκος, καὶ τῆς ἀρχαίας μορφῆς
» ἴχνη φυλάσσει· ἡ αὐτὴ γάρ ἐστι πολιότης, καὶ ἡ
» αὐτὴ τῷ προσώπῳ ἰταμότης, οἱ αὐτοὶ ὀφθαλμοὶ
» λάμπουσιν, ἡ αὐτὴ τῆς ἀπηνείας εἰκών. Πέπλωκεν
» οἶκος, ἀλλ' οὐχ εἷς πεσεῖν οἶκος ἄξιος ἦν· οὗ γὰρ
» ἂν γῆ φαίνεται, θηριώδης δεσπόζει Ἐριννύς· πάν-
» τα ἂν εἰς τὸ κακὸν οἰκθείης ὁμόσαι. Δότωσαν πάν-
» τες θᾶσσον ἃς ὀφείλουσι δίκας ὑποσχεῖν. Οὕτω τὴν
» ἐμὴν ἴσθησι γνώμην (5). »

Μέρος μὲν οὖν τοὺς τοῦ Διὸς ἐπαινοῦσι λόγους,

(1) Codd. ἤρκεσεν : mutatio necessaria fuit, et ob latinum *placet*, et ob sequentia.

(2) Α, ὤπται.

(3) Planudes videtur legisse non *in domino*, sed *in cinerem dignos everti*. Β modo, μετέβαλον.

(4) Α, ἐπχειρῆν, puncto illo literam male additam deleri jubens. De punctis delentibus vide supra p. 2.

(5) Latinorum, *sic stat sententia*, mira est hæc versio. Saltem ἴσθημι : melius, οὕτως ἡ ἐμὴ ἕστηκε γνώμη.

» μεταχινηθέντος, τοῖς ὑμῶν ῥεύμασι πάσας ἠνίας
» χαλάσατε. » Ὁ μὲν ἐκέλευσεν· οἱ δ' ἐπανίασι,
καὶ ταῖς πτεραῖς χαλῶσι τὰ στόματα (1), καὶ ἀχα-
λίνῳ κυλίονται εἰς τὴν θάλασσαν δρόμῳ. Καὶ ὁ μὲν
τῇ τελαίνῃ πατάσσει τὴν γῆν, ἡ δ' ἐτεθήμαξε, καὶ
σεισθεῖσα τὰς ὁδοὺς ἀνέῳξε τῶν ὑδάτων· καὶ ἐκτα-
θέντες οἱ ποταμοὶ δι' ὑπτίων ῥέουσι τῶν πεδίων, καὶ,
σὺν τοῖς σπορίμοις, φυτὰ καὶ θρέμματα, καὶ ἄνδρας,
καὶ οἴκων ἑστίας σὺν τοῖς ἐν αὐτοῖς ἱεροῖς συναρπά-
ζουσιν. Εἰ δέ τις ἔμεινεν οἶκος, καὶ οἷός τ' ἐγένετο τῷ
τηλικῷδε κακῷ αὐθαίρετος ἀντιστῆναι, τὴν κορυφὴν
ὅμως τούτου τὸ ὕδωρ, ὑψηλότερον γενόμενον, ἐπε-
κάλυψε, θλιβόμενοί τε κρύπτονται ὑπὸ τῇ ἀβύσσῳ
οἱ πύργοι (2). Ἤδη τε γῆ καὶ θάλασσα οὐδὲν εἶχον
τὸ διαλλάττον· πάντα θάλασσα δ' ἦν, καὶ ἠιόνων
μόνων ἐνδεὴς ἦν ἡ θάλασσα (3). Ὁ μὲν (4) ὄρος κατα-
λαμβάνει· ὁ δὲ κοίλη νηῒ ἐπικάθηται, καὶ πλάτην (5)
κινεῖ νῦν, ἔνθα μικρῷ πρόσθεν ἀροτριῶν ἦν· ἄλλος
ἐπὶ λητου ἢ ἐπὶ κώμης ὑποβρυχίου ὀρφῶν ναυτίλλε-
ται· ἕτερος ἰχθῦν (6) ἐπ' ἄκρας τηλεάας ἁλιεύει·
πήγνυνται δ' ἐν χλοερῷ πεδίῳ (εἰ τοῦτο ἦνεγκεν ἡ

(1) B, στέμματα. Mox A, ἐτρόμαξεν καὶ συσθεῖσα.

(2) B, πῦργοι: quo de accentu cf. not. ad Nicetam Eugenianum, II, 1.

(3) A, πάντα θάλαττα—ἡ θάλασσα. B. bis, θάλασσα. Modo fuit in utroque θάλαττα. Puto auctorem in his non sibi ubique constitisse lapsu calami. Ipse, quum viderem sæpius θάλασσα, hoc ubique exhibui, nisi quando codd. in altera forma consentiunt. Et hic tamen a mea ipse norma recessi; et utriusque codicis τὸ θάλαττα ad sibilos refinxi, ob proxime insecuturum τὸ θάλασσα.

(4) Schol. in B, ἤγουν πᾶν τὸς ἄνθρωπος. Scribere voluit πᾶς. Sed interpretationem minime vulgarem! *aliquis*, id est, *omnes*! ὁ μέν, id est, πάντες!

(5) B, πλάτι.

(6) Ἰχθῦν deest in B. A, ἁλιτύς.

τύχη) αἱ ἄγκωναι, ἢ καὶ ὑποκειμένας ἀμπέλους κοίλαι νῆες καλύπτουσι· καὶ, οὗ, μικρῷ ἔμπροσθεν, ἀγρωσσιν αἱ λεπταὶ ἐνεμήθησαν αἶγες, νῦν ἐκεῖ αἱ αἰσχραὶ φῶκαι τὰ ἑαυτῶν τιθέασι σώματα. Θαυμάζουσιν ὑπὸ τὸ ὕδωρ δρυμοὺς (1) καὶ πόλεις καὶ οἴκους αἱ Νηρηίδες· καὶ τὰς ὕλας ἔχουσιν οἱ δελφῖνες καὶ τοὺς ὑψηλοὺς καταλρέχουσι κλάδους, καὶ τοὺς φιτροὺς (2) δονοῦσι ταῖς οὐραῖς τύπτοντες. Πλεῖ μεταξὺ πτερύγων ὁ λύκος, καὶ ξανθοὺς φέρει τὸ ὕδωρ λέοντας· φέρει τὸ ὕδωρ καὶ τίγρεις· καὶ οὔτε τῷ κάπρῳ ἡ τοῦ πυρὸς δύναμις, οὔτε τῇ ἐλάφῳ ἀπαντωμένη εἰς ὄνησιν εἰσὶν αἱ ταχιναὶ κνῆμαι· ἐκ μακροῦ τε ζητήσασα γῆν, οὗ ἂν οἷά τε (3) γένηται σῆναι, ἡ ὄρνις πτανωμένη καταπεσεῖν εἰς τὴν θάλασσαν, ταῖς μακραῖς ἀπαντρεύσασα πτήσεσιν. Ἐκάλυψε δὴ καὶ λόφους ἡ ἄπειρος ἄδεια τῆς θαλάσσης, καὶ νέα κύματα τὰς ἀκρωρείας ἐμάστιζον. Τὸ μὲν οὖν πλεῖστον μέρος ἀνηρπάσθη τῷ ὕδατι· ὧν δὲ τὸ ὕδωρ ἐφείσατο, τούτους ἀσιτίᾳ (4) μακρᾷ τῇ τῶν ἐδωδίμων ἐνδείᾳ δαμάζουσι.

Διορίζει τοὺς Ἀονίους ἡ Φωκὶς τῶν Ἀχαϊκῶν πεδίων, γῆ καρποφόρος, πίνακα γῆ ἦν· ἀλλ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον θαλάσσης μέρος, καὶ αἰφνιδίων ὑδάτων εὐρὺ πεδίον. Ὑψηλὸν ὄρος ἐκεῖ δυσὶ κορυφαῖς τὰ ἄστρα ζητεῖ· τοὔνομα Παρνασσός, ὑπερκείμενον (5) καὶ νεφέλας τῷ ὕψει. Ἔνθα Δευκαλίων (τὰ λοιπὰ γὰρ ὕδωρ

(1) Latinum *lucos* non optime verti puto. Debuerat forsan scribere ἄλση vel πρίνη.

(2) B, φοιτρούς.

(3) B, οἷά π : A, οἷα π. Mendum istud sæpissime erit notandum.

(4) B, πύπις ἀσπίᾳ. Infra B, αἰφνιδίων.

(5) Velim ὑπερκεῖσθον.

ἐκάλυψε), σὺν τῇ τοῦ λέχους κοινωνῷ φερόμενος βραχεία νηΐ, περσοσχών (1), Ἀμαδρυάδας τε Νύμφας καὶ θεοὺς ὀρείους ἰκελεύει, καὶ τὴν χρησμολόγον Θέμιν, ἥ, κατ' ἐκεῖνο καιρῷ, τὸ χρηστήριον εἶχεν. Οὐδεὶς ἐκείνου χρείττων ἀνὴρ ἢ μᾶλλον ἀγαπῶν τὸ δίκαιον γέγονεν, ἢ ἐκείνης γυνή τις μᾶλλον τοὺς θεοὺς φοβουμένη. Ζεὺς δ' ἰδὼν ὕδασι πάντα τὸν κόσμον λιμνάζοντα, κἀκ τόσων μυριάδων ἕνα ἄνδρα περιγενόμενον, κἀκ τόσων αὖ μυριάδων μίαν περιγενομένην γυναῖκα, ἀμέμπτους ἄμφω, θεοσεβεῖς ἄμφω (2), τὰ νέφη τε διεσχέδασε, καὶ, τῶν ὑετῶν ὑπὸ Βορρᾶ διωχθέντων, καὶ τῷ αἰθέρι τὴν γῆν ἔδειξε, καὶ τὸν αἰθέρα τῇ γῇ· οὐδὲ τῆς θαλάσσης ἡ ὀργὴ τοῦ λοιποῦ μένει· τὸ δὲ τείσιμον ὅπλον ὁ τοῦ πελάγους ἡγεμὼν καθαθέμενος, καθασέλλει τὰ ὕδατα καὶ τὸν ὑπὲρ τὸ ὕδωρ φαινόμενον ἔξαλλον καὶ τοὺς ὤμους ἐμφύτῳ πορφύρᾳ σκεπόμενον, τὸν κυάνεον καλέσας Τρίτωνα, εὐήχῳ κόγχῃ (3) ἐμπνεῦσαι κελεύει, καὶ πάντα τὰ ὕδατα καὶ τοὺς ποταμοὺς ἀνακαλεῖν ἤδη σύνθημα δόντα· ὁ δὲ κοίλην ἔλαβε σάλπιγγα κοχλιώδη, ἐκ σπένου κάτωθεν εἰς εὖρος αὐξανομένην· καὶ ἡ σάλπιγξ, ἐν μέσῃ τῇ θαλάσσῃ (4) ἀέρα συλλαβοῦσα, φωνῆς τὰς ὑφ' ἑκατέρῳ

(1) Codd. περσχών, errore, forsan, descriptorum. Reposui quod fuit reponendum: cf. Bast. Epist. crit. p. 237; Schweighæus. in varietate lectionis Herodoteæ, I, 2. Scholiastes Æsch. Pers. 95, δολοῖ καὶ περσαίνει: velim περσαίνει.

(2) Hoc posterius ἄμφω male omisit B. Mox omisit π.

(3) B, ad marginem, ἴσως κόγχλῃ. Debuit scribere κόχλῃ, aut potius κόχλῳ: debuit præsertim ad τὸ κόγχῃ non offendere, quæ vox est bene græca. Statim A omittit τὰ post πάντα. Mox B, κογχλιωδη.

(4) A, ἐν μέσῳ τῇ θ. B, ἐν μέσῃ τῇ θαλάτῃ.

τῷ Φοίβῳ χειμένας ἠϊόνας πλήθει. Τότε δή, καὶ μᾶλλον, συμβὰν ὑγρότερον εἶναι τὸ τοῦ δαίμονος σῶμα σὺν διαβρόχῳ τῷ πώγωνι (1), ἐπεὶ τὸ ἀναχλαντικὸν ἦσεν ἐμπνευσθεῖσα ὡς ἐκελεύσθη, πᾶσιν ὕδασι καὶ γῆς καὶ θαλάσσης ἠκούσθη· καὶ οἷς ἠκούσθη ἀνεχαίτισε (2) πάντα. Ἤδη μὲν οὖν ἠϊόνας ὁ πόντος ἔχει, καὶ τὸ ἀποχρῶν ὕδωρ ἡ τῆς θαλάσσης δέχεται κοίτη· ποταμοὶ δὲ ὑφιζάνουσι, καὶ αἱ ἀχρώρειαι ἐξιέναι δοκοῦσι, ἀνίσταταί τε ἡ γῆ, καὶ αὐξάνουσιν αἱ χῶραι, μειουμένων δὴ τῶν ὑδάτων· καὶ, μεθ' ἡμέρην μακράν, γυμνωθέντας τοὺς κορύμβους δεικνύουσιν οἱ δρυμοί, καὶ πηλὸν ἔτι τοῖς κλάδοις ἐναπολειφθέντα (3) κατέχουσιν.

(1) Putavit eo magis sonoram esse concham, quo madidius erat Tritonis os. Lepide! Erroris causa τὸ *contigit* non intellectum.

(2) Sic mutavi codicum ἀντιχαίτισα. Hac permutatione ubivis obvia vocalium η et ι uti potuerat vir doctiss. qui ad Plut. t. IV, p. 452, advocato Arriani Alex. V, 11, 8, loco hocce, ἦν δὲ μέρος μέντοι τῆς στρατιᾶς ἀναλαβὼν Πῶρος ἐπ' ἐμὲ ἄγῃ, μέρος δέ τι ὑπολειφθῇ αὐτῷ ἐπὶ σφαπτίδου καὶ ἐλέφαντος, σὺ δὲ δικαίως μένειν κατὰ χώραν, corrigit, σὺ δὲ καὶ ὡς μέν. κ. τ. χ. Sed sic perit syllaba δή. Scribe σὺ δὲ δὴ καὶ ὥς, et nihil peribit. Attamen fere satius fuerit nihil hic immutari. Adverbium ὡς sine controversia restitui posse opinor in alio Arriani loco, V, 27, 1: πολὺν μὲν χρόνον σιώπη ἦν.... ἐν δὲ τούτῳ πολλάκις μὲν Ἀλέξανδρος ἐκέλευε λέγειν τὸν βουλόμενον... ἔμενε δὲ καὶ ὡς ἐπὶ πολὺ ἡ σιώπη. Repono καὶ ὥς.

(3) B, ἐναπολ$^{ει}_{η}$φθεντα, sic, binis junctis lectionibus. Latinum *relictum* dubium omne sustulit. Infra, initio orationis Deucalioneæ, B quoque exhibet ὑπολ$^{ει}_{η}$φθεῖσα. De constanti illa participiorum λειφθείς et ληφθείς permutatione alibi egi, v. gr. ad Phil. H. p. 504; ad Eunap. p. 267, 582. Cf. Coray. ad Plut. Alcib. 14, et ad Strab. 13, p. 466 = p. 183 vers. Gall. apte eligentem quod erat eligendum. In Demosthenis Ctesiphontea p. 234 Harl. καταληφθεῖσα mihi placet unice. In Æschyli Persis, 575, nunc receptum λειφθέντες πρὸς ἀνάγκαν optimum est, quum ληφθέντες πρὸς ἀνάγκαν pessimum sit. Etenim num cadavera Persarum *capere* potuerunt. Athenienses aut voluerunt? Bene monuit

Ἐπανεληλυθὼς δὴ πρὸς ἑαυτὸν ἦν (1) ὁ κόσμος, ὃν ἀναπεπλαμένον ἰδὼν Δευκαλίων, καὶ τὴν γῆν (ἐπείπερ ἠρήμωτο) μακρὰν σιγὴν ἄγουσαν (2), δάκρυα ἀναδοὺς, οὕτωσὶ πρὸς τὴν Πύρραν (3) ἐφώνει· « Ὦ ἀδελφὴ, ὦ σύζυγε, ὦ μόνη ὑπολειφθεῖσα γυ» ναικῶν, ἣν κοινὸν ἐμοὶ γένος, καὶ πατρῷον σπέρμα, » καὶ, μετὰ τοῦτο, λέχος συνήρμοσεν, αὐτοὶ δὲ » τανῦν οἱ κίνδυνοι συναρμόζουσι, τῆς γῆς πάσης, » ἣν ἀνατολὴ καὶ δύσις ὁρᾷ, ἡμεῖς οἱ δύο δῆμος » ἐσμὲν, τὰ δὲ λοιπὰ ἡ θάλασσα κέκτηται· αὐτή » τε τῆς ζωῆς ἡμῶν ἡ πεποίθησις οὔπω ἅλις ἐστὶν » ἀσφαλής (4)· καταπλήττουσι γὰρ ἔτι καὶ νῦν τὴν » ἐμὴν διάνοιαν αἱ νεφέλαι. Τίς ἂν ἦν σοι ψυχὴ νῦν, » ὦ σχετλία, εἴπερ, ἐμοῦ δίχα, ταῖς Μοίραις ἁνηρ» πάσθης (5); τίνα τρόπον μόνη τὸν φόβον ὑπενεγκεῖν » ἂν ἠδυνήθης; τίνι παραμυθουμένῳ (6) τὰς λύπας » ἂν ἔπεσσες (7); Καὶ γὰρ ἐγὼ (πίστευέ μοι), εἴγε

Blomfield. cum τῷ ληφθ. legendum fore πρὸς ἀνάγκας. Ad cujus mentem, minima, imo fere nulla, mutatione, scripserim, ληφθέντες πρὸς ἀναγκᾶν. Palladius Vit. Jo. Chrysost. p. 17, ex ipso Chrysostomo: κακουργῶν ἁπλείφθη. Optem variantem lectionem, κακ. ἁπιλήφθη: *reus inventus est, deprehensus est.* Et statim ibidem ἁπολληφθέντες rescripserim.

(1) Vereor ne interpres hic erraverit et crediderit *redditus* esse ab *redire.*

(2) Codd. ἄδουσαν. Sed ᾄδειν σιγὴν nimis est absurdum. Correxi, ut vides, idque aptissime. De permutatione τῶν ᾄδειν et ἄγειν cf. quæ notavi in Eunapianis. Atque latinum *agere silentia* ad Planudeam manum manu ducebat.

(3) Codd. πίερα, hic et infra. B modo, οὔπω, non οὐτωσί.

(4) A, οὔτω ἅλις ἐστὶν ἀσφαλείας.

(5) B, ταῖς ὁμοίαις ἀν.

(6) Notandus dativi latinismus, in τίνι παραμυθουμένῳ.

(7) In A, ἔπσσις notatum est asterisco, idque recenter, ut videtur. Dubitabatne lector eruditulus de genuitate vocis? Sed Homeri usus et aliorum illam confirmat. Nota locutio Homerica, χόλον θυμαλγέα πέσσει.

» καὶ σὲ τὸ ὕδωρ ἔσχεν (1), σοὶ ἂν ἠκολούθησα, γύ-
» ναι, καὶ δὴ καμὲ τὸ ὕδωρ ἂν ἔσχεν. Ὄφελον δυ-
» νηθεὶν ἀνθρώπους ταῖς πατρῴαις ἀνανεώσασθαι
» τέχναις, καὶ γῇ διαπλασθείσῃ ψυχὰς ἐγχέαι!
» Νῦν τὸ θνητὸν γένος εἰς δύο περιΐσταται ἡμᾶς·
» οὕτω γὰρ ἔδοξε τοῖς θεοῖς· καὶ τῶν ἀνθρώπων ἡμεῖς
» παραδείγματα μένομεν.» Εἶπε, καὶ ὠλοφύροντο (2)·
καὶ ἤρεσε τοὺς οὐρανίους ἱκετεῦσαι θεοὺς καὶ βοήθειαν
παρὰ τῶν ἱερῶν ζητῆσαι χρησμῶν. Χρόνος ἐν μέσῳ
τοίνυν οὐδεὶς, καὶ πρὸς τὰ τοῦ Κηφισοῦ (3) πορεύον-
ται ῥεῖθρα, οὔπω μὲν διαυγῆ, φανερὰν (4) δὲ ἤδη
ῥῦσιν χαρίεσσαν. Ἔνθεν τοῦ ὕδατος ἁψάμενοι, καὶ
ἐσθῆτας καὶ κεφαλὰς ῥάναντες, κλίνουσιν ἴχνη πρὸς
τὸ τῆς ἱερᾶς θεᾶς τέμενος, οὗ τὰ μετεωρότερα δυ-
σειδέσι μυίοις (5) ὠχρίων, καὶ οἱ βωμοὶ δίχα πυρὸς
ἵσαντο. Ἐπεὶ δὲ τῶν βαθμῶν ἥψαντο τοῦ ναοῦ,
πίπτουσιν ἑκάτερος (6) πρηνεῖς ἐπὶ γῆς, καὶ τῷ
ψυχρῷ δεδοικότες διδόασι φιλήματα λίθῳ, καὶ τοι-
άδε τινὰ εἶπον· « Εἰ δικαίαις δεήσεσι καμπτόμε-
» νοι μαλάσσονται οἱ θεοὶ, καὶ ἐπικλᾶται ἡ τού-
» των ὀργὴ, εἰπὲ, Θέμις, τίνι τέχνῃ τοῦ ἡμετέρου
» γένους ἐπανασωθήσεται ἡ ζημία, καὶ καταβαπτι-

(1) B, ἔσχαν, ὄφελον, mediis omissis ob ὁμοιοτέλευτον, quod fit sæpissime.

(2) B, ὠλοφύρατο. Ovidius, *flebant*.

(3) A, κωφισοῦ: B, κηφισσοῦ. Mox B, οὔπω pro οὔπω, ut p. 20, n. 4. In Æschyli Persis, 560, critici recentiores οὔπω pro οὔπω apte conjecisse videntur.

(4) *Nota vada* non sunt *celebria*, *clara*. Et hic erravit Planudes. Verte, *serena*.

(5) B, δυσειδιμυίοις: A, *δυσδίσι μυίοις*. Planudis ὠχρίων firmat veterem lectionem *pallebant*.

(6) B, ἑκάτεροι. Altera lectio est paulo exquisitior. Cf. not. ad Phil. Her. p. 587. Macrob. in Somn. I, 1: « Quam sibi *quisque* vivendo *sanxerunt*. » Sic enim boni codices pro *sanxerit*. Vide ibi Gronov.

» σθεῖσιν ἤδη τοῖς πράγμασιν ὄρεγε βοήθειαν, ὦ » πρεσβυτάτη. » Τούτοις ἡ θεὰ κινηθεῖσα χρησμὸν τοῦτον ἔδωκε·

Ὦ χρησμῶν ζητοῦντες, ἀπόπεμπτε βλώσκετε νηοῦ·
Κρᾶτα κρύψατε πᾶσον· ζώματα λύσατε λώπης,
Καὶ μεγάλης κατὰ νώτων ὀστία ῥίψατε μητρός.

Ἀπηνεώθησαν ἐπὶ πλεῖστον· καὶ πρεσβυτέρα δὴ ἡ Πύρρα φωνῇ τὴν σιωπὴν ἔρρηξε, καὶ ταῖς ἐντολαῖς τῆς θεᾶς ὑπείκειν (1) ἀναίνεται, καὶ συγγνώμην αἰτεῖται πενδεῖ σίόματι, καὶ δέδοικε τὴν μητρῴαν λυπῆσαι ψυχήν, τὰ ταύτης ὀστᾶ ῥίψασα. Μετὰ δὲ τοῦτο τὰ ἀσαφῆ τοῦ δοθέντος χρησμοῦ λόγια ἐξετάζουσι, καὶ ἐν ἑαυτοῖς καὶ πρὸς ἀλλήλους ἀνατυλίττουσιν. Ἔνθεν ὁ Προμηθείδης μειλιχίοις ἔπεσι τὴν Ἐπιμηθίδα (2) μέτεισι· καὶ « Ἡ ψευδὴς » εἶπεν « ἡμῖν » ἐστὶν ὁ Φοῖβος (3), ἢ ἀγαθοὶ τυγχάνουσιν ὄντες οἱ » χρησμοὶ καὶ οὐδὲν παράνομον πείθουσι. Μεγάλη

(1) B, ὑπῄκειν, se corrigens ipse. Iotacismus talia ubique peperit. Demosthenes adv. Aristocr. t. III, p. 32, Tauchn. τοῦτο προσγράψας τὸ διαίρω σύμβολον πεποίηκεν, ᾧ γινώσκομεν ὅτι, ἂν ἀδίκως, λείπῃ. Rescribe λείπει. Nempe, γινώσκ. ὅτι λείπει. Idem adv. Timocrat. t. III, p. 137: ἐσκόπει πῶς λήσει τούτους καταλύσας, κἂν ἄρα ληφθῇ τοῦτο ποιῶν, μὴ δόξῃ δεινὸν μηδ' ἀναιδὲς μηδὲν εἰργάσθαι. Rescribe δόξει. Nempe ἐσκόπει πῶς λήσει καὶ πῶς μὴ δόξει.—Hæ emendationes nunc receptæ leguntur in renovata nuper a Plancio, collega doctissimo, Augerianæ versionis editione. Rursus in Aristocratea illa p. 11, pro ὡς δ' ἄν μοι δοκεῖτε περὶ τοῦ παρανόμου λόγους αὐτοὺς ῥᾷστα μαθεῖν, τοῦθ' ὑμῖν φράσω, velim δοκῆτε, vel δοκοῖτε. Orat. in Macartat. p. 182: παραδίδωμι οὖν ὑμῖν τὸν παῖδα τυτονὶ ἐπιμεληθῆναι, ὅπως ὑμῖν δικαιότατα δοκεῖ εἶναι: forte, δοκοῖ.

(2) A, ἐπιμυθίδα.

(3) Quid hic φοῖβος sibi vult? Num Planudi imprudenti latinum *solertia* aliquid cum *sole* commune habere visum est?

» μήτηρ ἡ γῆ ἐστί· τοὺς λίθους ἐν τῷ σώματι τῆς
» γῆς ὀστᾶ δοκῶ λέγεσθαι· τούτους ῥιπτεῖν κελευό-
» μεθα κατὰ νώτων. » Ἡ Τίτανις τοίνυν, εἰ καὶ παρε-
πείθετο τῇ τοῦ ἀνδρὸς ἐξηγήσει, ὅμως ἐν ἀμφιβόλοις
εἶχε τὴν ἐλπίδα· κἀντεῦθεν (1) ταῖς οὐρανίαις ἐντολαῖς
ἄμφω διαπιστοῦσι. Τί δ' ὅμως βλάπτει διαπειρᾶ-
σαι; Ἀναχωροῦσι, καὶ καλύπτονται τὰς κεφαλάς,
καὶ ἀναζώννυνται τὰς ἐσθῆτας, καὶ τοὺς κελευσθέντας
λίθους ῥιπτοῦσι (2) κατὰ τῶν νώτων· καὶ οἱ λίθοι
(τίς τόδ' ἂν πιστεύσειεν, εἰ μὴ ἀντὶ μαρτυρίας ἡ
παλαιότης ἂν εἴη;) τὴν ἰδίαν σκληρότητα καὶ ἀν-
τίτυπίαν ἀποτίθεσθαι ἤρξαντο, καὶ κατ' ὀλίγον μα-
λάττεσθαι, καὶ μαλαττόμενοι λαμβάνειν μορφήν.
Ἐπεὶ δ' εὐθὺς ἤυξανον, Φύσις ἐκείνοις ἀπαλωτέρα
συνέβαινεν, οὐχ ὡς τις φανερῶς δύνασθαι δοκεῖν
ἀνθρώπου μορφὴ, ἀλλ' ὡς ἄν τις ἐκ μαρμάρου λη-
φθεῖσα (3), οὐχ ἅλις ἐξειργασμένη, ἀλλ' ἀτέ-
χνοις (4) ἀνδριάσι παρόμοιος. Ὅσον μὲν οὖν ἐκείνων
ὑγρὸν χυμῷ τινὶ καὶ γήϊνον ἦν εἰς χρῆσιν μεταβέβλη-
ται σαρκός· ὃ δὲ στερρὸν ἦν καὶ ἀδύνατον κάμ-
πτεσθαι εἰς ὀστᾶ μετημείφθη· ἡ δὲ φλεὼ
ἦν ἐν τῷ αὐτῷ πάλιν ὀνόματι ἔμεινε· κἀν βραχεῖ
διαστήματι, τῇ τῶν οὐρανίων θειότητι (5), οἱ μὲν
βληθέντες ταῖς χερσὶ τοῦ ἀνδρὸς λίθοι ὄψιν ἐσπά-

(1) Latinum *adeo* vertendum, οὕτω. Legebat male, *ideo*.

(2) A, ῥίπτουσι.

(3) Lectionem *capta* vertere voluit et erravit: nam *capta* idem esse putavit τῷ *capta*.

(4) B, ἀνὰ τέχνας.

(5) Schol. in B ad οὐραν. Ἤτουν τῶν θεῶν. Planudes in suo codice Ovidii habuit lectionem *numine*, non *munere*; sed quam male illam vertit! *Numine*, non θειότητι hic, sed προνοίᾳ, θείᾳ δυνάμει.

τεμέεισε. Τότε δὴ ϖρῶτον ξηεγῖς ὁ ἀὴρ καύμασι
βληθεὶς ἐκπεπύρωτο, καὶ ἀνέμοις ὁ πάγος πληθεὶς
ἐκρεμάσθη. Τότε ϖρῶτον ὑπέδυσαν οἴκους· οἶκοι τὰ
σπήλαια ἦσαν καὶ δασεῖς κλάδοι, καὶ συμπλακέν-
τες φλοιοῖς λύγοι. Τότε ϖρῶτον τὰ Δημήτεια σπέρ-
ματα ταῖς μακραῖς αὔλαξι κατεβλήθη, καὶ πε-
σθέντες τῷ ζυγῷ οἱ μόσχοι ἐσλέναξαν.

Τρίτον μετ' ἐκεῖνο διεδέξατο τὸ χαλκοῦν φῦλον,
δεινότερόν τε ταῖς γνώμαις καὶ ϖρὸς ὅπλα φερτὰ
ἑτοιμότερον· οὐ μέντοι πανοῦργον.

Τό γε μὴν ἔσχατον γένος ἐκ τοῦ σκληροῦ σιδή-
ρου ἐφάνη. Αὐτίκα δ' ἐρρύησεν ἐκ τῆς χείρονος φλεβὸς
ἐν τῷ κόσμῳ ἅπαν ἀθέμιτον, καὶ ἔφυγεν ἡ αἰδὼς
καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ πίστις, ὧν τὸν τόπον ὑπῆλθον
ἀπάται καὶ δόλος καὶ ἐνέδραι, καὶ ἡ ἀνόσιος τοῦ ἔχειν
ἐπιθυμία. Ἱστία μὲν ἐδίδου τοῖς ἀνέμοις ὁ ναύ-
της, καίτοιγε οὔπω καλῶς ἦν αὐτοὺς ἐγνωκώς· αἱ
δ' ἐκ μακροῦ ἱστάμεναι ἐν τοῖς ὑψηλοῖς ὄρεσι
πεύκαι ἐπεπήδησαν κύμασιν ἀγνώστοις. Τὴν δὲ κοινὴν
τὸ ϖρότερον γῆν, ὥσπερ φῶς ἡλίου καὶ ἄνεμοι,
ἀσφαλῶς ὁ γεωργὸς μακρῷ ἀρότρῳ διεσημήνατο·
οὐδὲ μόνα λήϊα καὶ τὰς ὀφειλομένας τροφὰς ἡ βα-
θύπλουτος ἀπῃτεῖτο γῆ, ἀλλὰ πορευτέον εἶναι καὶ
μέχει τῶν ἐγκάτων αὐτῆς ἔγνωσαν, καὶ ἃ συνέκρυψε
καὶ τοῖς Στυγίοις (1) συνέωσεν εἰδώλοις, ἀνωρύτ[ο]ντο
χρήματα, τὰ τῶν κακῶν ἐρεθίσματα. Καὶ δὴ ὅ τε
βλάπ[τ]ων σίδηρος, καὶ ὁ τοῦ σιδήρου βλαβερώτερος
ϖροῆλθε χρυσὸς (2), καὶ ὁ δι' ἀμφοῖν μαχόμενος

(1) A, Στυγίοις, vitio consueto. desunt in A. Mox, qnis pro μαι-
(2) Verba, καὶ ὁ τοῦ σιδ.—χρυσός, φόνου non exspectaret μαιφόνῳ?

Πόλεμος, μιαιφόνου χειρὶ πολυήχητα συναρέσσων ὅπλα. Ζῶσι τοίνυν ἐξ ἁρπαγῶν, καὶ οὐδ' ὁ ξένος πρὸς τοῦ ξενίζοντος ἀσφαλείας τυγχάνει, οὐδ' ὁ ἑκυρὸς παρὰ τοῦ γαμβροῦ· ἀλλὰ καὶ τῶν ἀδελφῶν ἡ χάρις σπανία· καὶ ἐπιτίθεται μὲν ὁ ἀνὴρ τῷ τῆς γυναικὸς ὀλέθρῳ, κἀκείνη τῷ τοῦ ἀνδρός· ὠχρὰ δὲ μιγνύουσιν ἀκόνιτα αἱ βλοσυραὶ μητρυιαί· καὶ παῖς πρὸ ὥρας τὸ τοῦ πατρὸς εὔχεται τέλος· νικηθεῖσά τε κεῖται ἡ Εὐσέβεια, καὶ ἡ παρθένος Ἀστραία τὴν γῆν αἵματι ῥαινομένην ὑστάτη (1) τῶν θεῶν κατελέλοιπεν.

Ὡς ἂν δὲ μηδ' ὁ ὑπέρταλος αἰθὴρ ἀσφαλέστερος εἴη τῆς γῆς, φασὶ τοὺς Γίγαντας τῆς οὐρανίου βασιλείας ἐπιθυμῆσαι, καὶ ὄρη συμφορήσαντας πρὸς τὸ τῶν ἄστρων ὕψος οἰκοδομεῖν. Τότε τοίνυν ὁ πανσθενὴς Πατὴρ κεραυνὸν ἀφεὶς τὸν Ὄλυμπόν τε συνέτριψε (2), καὶ τὸ Πήλιον ἐξετίναξε τῆς ὑποβεβλημένης Ὄσσης. Τῶν δὲ δὴ χαλεπῶν ἐκείνων σωμάτων τῷ ἰδίῳ βάρει καταῤῥαγέντων τε καὶ κειμένων, φασὶ τὴν γῆν αἵματι τῶν παίδων (3) περικλυσθεῖσαν ὑγρανθῆναί τε καὶ τῷ θερμῷ λύθρῳ ζωῶσαι (4), καὶ, ἵνα τι μνημόσυνον τῆς οἰκείας φυλῆς παρεμένοι, εἰς ἀνθρώπων εἶδος μεταβαλεῖν. Ἀλλὰ κἀκεῖνο τὸ φῦλον ὑπερφυϊκόν τε τῶν θεῶν καὶ πρὸς φόνους ἀπηνεῖς τολμηρόταλον καὶ ὑβριστικὸν γέγονε· γνοίης ἂν τοὺς ἐξ αἵματος γεννηθέντας.

(1) A, *ὑστάτην* exhibet vitiose.

(2) B, *συνέτριψαν*. Elegi lectionem alterius; sed, si conspiraret uterque in *συνέτριψαν*, id recepissem. Novi librarios et speciminum correctores qui hoc ν ἐφελκυστικὸν in prosaïcis scriptoribus ubique ante consonantes supprimunt: quod est temere factum. Cf. not. ad III, 62.

(3) In B scholium: *οἱ γὰρ Γίγαντες ἐκ γῆς.*

(4) Malim, *τὸ θερμὸν λύθρον ζωῶσαι.*

Ταῦτα τοίνυν ὁ Πατὴρ Κρονίδης ἐκ τῆς ἀκροπόλεως τοῦ οὐρανοῦ βλέπων, ὤχθησε, καὶ, ὑπογυίου τοῦ πράγματος ὄντος καὶ μήπω τῇ φήμῃ διαδοθέντος, καθ' ἑαυτὸν ἀνελίττων τὸ μυσαρὸν συμπόσιον τῆς Λυκαονείας τραπέζης, θυμοὺς μεγάλους συνελέξατο καὶ Διὸς ἀξίαν ὀργήν, συγκαλεῖ τε (1) βουλήν· καὶ τοὺς κληθέντας οὐδὲ μία (2) καθέσχε διατριβή.

Ἔστι δέ τις ὁδὸς ἐν ἀπόπτῳ, περιφανὴς ἐν αἰθερίῳ τῷ οὐρανῷ· γαλαξίας ὄνομα ἔχει, αὐτῇ κατάδηλος τῇ λευκότητι· διὰ ταύτης ὁδὸς ἐστὶ τοῖς θεοῖς ἐπὶ τὰ δώματα τοῦ Ἐρεβρεμέτου καὶ τὸν βασίλειον οἶκον. Ἐν τοῖς δεξιοῖς δὲ καὶ εὐωνύμοις αἱ τῶν εὐγενῶν θεῶν αὐλαὶ πύλαις λάμπουσιν ἀναπεπταμέναις· τὸ δὲ πολῖτικὸν διαφόρους οἰκεῖ τόπους. Κατὰ μέτωπον δὲ οἱ μεγάλοι καὶ ἰσχυροὶ θεοὶ τοὺς ἑαυτῶν ἔθεντο θαλαμούς. Οὗτός ἐστιν ὁ τόπος ὃν, εἰ τόλμα τοῖς λόγοις δοθεῖη (3), οὐκ ἂν δείσαιμι τοῦ μεγάλου οὐρανοῦ βασίλεια λέγειν.

Ἐπεὶ τοίνυν ἐν μαρμαρέοις θάκοις ἐκάθισαν οἱ θεοὶ, ὑψηλότερος ὢν ἐκεῖνος τῷ τόπῳ, καὶ σκήπτρῳ ἐλέφαντος ἐρειδόμενος, τήν τε φοβερὰν τῆς κεφαλῆς χαίτην τείς καὶ τείρεσι σοβήσας, ᾗ ἅμα γῆν καὶ θάλασσαν καὶ ἀστέρας ἐκλόνησε, τοιόνδε δὴ τέρπον γλῶσσαν δυσχεραίνουσαν ἔλυσεν· « Οὐχ ὑπὲρ τῆς » βασιλείας ἐγὼ τοῦ κόσμου μᾶλλον λελύπημαι, » κατ' ἐκεῖνον τὸν χειμῶνα (4), ἡνίκα τῶν δρακοντο-

(1) B, συγκαλεῖται, errore solenni.
(2) B, οὐδεμία: cf. p. 7. Mox B, χαλαξίας.
(3) B, ἂν ἡ τόλμη. A, δοθοίη.
(4) Ovidius, *illa tempestate*, i. e. illo tempore. Sed Græci suo

» πόδων τις ἑκατὸν χεῖρας ἐπιβάλλειν τῷ οὐρανῷ,
» ὥστε τοῦτον ἑλεῖν, πύτρεπίζετο. Εἰ γὰρ καὶ δεινὸς
» ὁ ἐχθρὸς ἦν, ἀλλ' οὖν ἑνὸς σώματος καὶ μιᾶς ἀρ-
» χῆς ὁ πόλεμος ἦρτηλο· νῦν δέ μοι, ὅσον ὁ Νηρεὺς
» κόσμον περιηχεῖ, ἀναλωτέον ἐστὶ τὸ θνητὸν γένος.
» Τοὺς καταχθονίους ὄμνυμι ποταμοὺς, τοὺς ὑπὸ
» τὴν γῆν τῷ τῆς Στυγὸς ἔλει διολισθαίνοντας (1),
» πάντα μετελπλυθέναι πρότερον (2)· ἀλλ' ἀνίατος
» ἡ πληγή· σιδήρῳ τοίνυν αὐτὴν δεῖ τεμεῖν, ὡς μὴ
» τὸ καθαρὸν συναπόληται μέρος. Εἰσί μοι ἡμίθεοι,
» εἰσὶν ἀγρότιδες θεαὶ Νύμφαι, καὶ Πᾶνες καὶ Σά-
» τυροι, καὶ ὀρειφοῖται Σειληνοὶ, οὓς, ἐπεὶ μήπω τῆς
» οὐρανοῦ τιμῆς ἀξιοῦμεν, ἣν γῆν ἔδομεν, ἀσφαλῶς
» ἐῶμεν οἰκεῖν. Ἡ ἅλις, ὦ Μάκαρες, ἀμέμπτους
» τοὺς ἀνθρώπους (3) εἶναι πιστεύετε, ὁπότ' ἐμοὶ, ὃς
» τὸν κεραυνὸν καὶ ὑμᾶς ἔχω καὶ διεξάγω, ἐτεκτή-
» ναντο ἐνέδρας ὁ ἐπίσημος τῇ ἀπηνείᾳ Λυκάων; »
Τούτων ῥηθέντων, συνεθόρυβησαν πάντες, καὶ σπου-
δῇ διαπύρῳ ἐξητοῦντο τὸν τοιαῦτα τολμήσαντα.
Οὕτως ἡνίκα ἡ ἀπάνθρωπος χεὶρ ἐξοιστρήθη τῷ Καισαρείῳ αἵματι τὸ τῆς Ῥώμης ὄνομα σβέσαι, ἐμβεβρόντητον γέγονε τῷ αἰφνιδίῳ δείματι τοῦ τοσοῦδε σώματος τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος, καὶ σύμπας ἔφριξε κόσμος. Οὐδέ σοι ἡ σιωπὴ τῶν σῶν ἦτιον

χειμὼν in sensu τοῦ χεῖνος non utebantur. Planudes videtur unam tantum vocis *tempestas* significationem novisse.

(1) B, διολισθήνοντας. Pro *luco* legitne *lacu?* Legemusne ἄλσει pro ἕλει?

(2) B, ad marg. ἴσως τρόπον. Conjectura hæc est pessima, et ab homine scripta qui latina non legebat, ubi *prius*. Forte excidit μὴ ante μετελπλ.

(3) Et hic a sensu aberravit Planudes. *Tutos illos* non vidit esse de Semideis et Faunis Silvanisque intelligendum.

χαρίεσσα γέγονεν, Αὐγουστε, ἡ τηνικαῦτα τῷ Διΐ.
Οἵ, ἐπείπερ ὁ Ζεὺς καὶ φωνῇ καὶ χειρὶ τὴν ἀγανάκτησιν ἐκείνων ἐκοίμισε (1), σιγὴν πάντες ἔσχον, καὶ ἡ χραυγὴ ἔσβη πεσθεῖσα τῷ βάρει τοῦ ἡγεμόνος. Ὁ Ζεὺς δὲ πάλιν τοιῷδε λόγῳ τὴν σιωπὴν ἔρρηξε· « Ἐκεῖνος μὲν δίκας (τῆς φθοντίδος μέθεσθε ταύ-» της) ἔδωκε· τί δ' ὅμως ἦν τὸ ὠλημμέλημα καὶ » τίς ἡ δίκη, διδάξω. Συμβέβηκεν εἰς ἡμετέρας » ἀκοὰς τὴν τοῦ παρόντος χρόνου πονηρὰν φήμην » ἐλθεῖν, ἣν εὐχόμενος ψεύδεσθαι, ἐξ ἄκρου διολι-» σθαίνω τὸ οὐρανοῦ, καὶ θεὸς ἐν ἀνθρωπίνῳ εἴδει τὴν » γῆν περιέρχομαι. Μακρὸς ἔσται χρόνος ὅσον ἐξά-» γιστον εὑρεθῇ παντα χοῦ τῆς γῆς ἀριθμεῖν· ἐλάττων » ἦν ἡ πονηρὰ φήμη τοῦ ἀληθοῦς (2). Τὰ Μαίναλα (3) » δὴ παρῆλθον τὰ φοβερὰ τοῖς τῶν θηρῶν φωλεοῖς, » καὶ σὺν Κυλλήνῃ τὰς παγετώδους Λυκαίου πίτυς· » ἐντεῦθεν τοὺς οἴκους καὶ τὴν ἄξενον στέγην τοῦ » Ἀρκάδος (4) τυράννου εἰσέρχομαι, ἡνίκα τὸ καθ' » ἑσπέραν λυκόφως εἶλκε τὴν νύκτα, καὶ σύμβολα » δέδωκα ἐλπλυθέναι θεόν· καὶ ὁ δῆμος ἱκετεύειν » εὐθὺς ἤρξατο. Γελάσας δὲ πρῶτον τὰς εὐσεβεῖς » ἱκεσίας Λυκάων, Αὐτίκα δὴ μάλα πειράσομαι, » εἶπε, φανερᾷ διαγνώσει εἴτε θεὸς οὗτος, εἴτε » θνητὸς εἴη, καὶ οὐδαμῶς ἀμφίβολον ἔσται τὸ ἀλη-» θές. Νυκτὸς δὲ τῷ ὕπνῳ βεβαρημένον (5) λαθραίῳ » με θανάτῳ παρεσκευάζετο διαφθεῖραι· αὕτη τοῦ

(1) Codd. ἐκοίμησι : quod vitium esse putavi scripturæ tantum et pronuntiationis. Nam κοιμίζω hic est proprium, non κοιμάω. Cf. not. ad Nicet. Eugen. I, 276.

(2) Codices, τῆς ἀληθοῦς, male.

(3) A, τὰ μὲν ἄλσα.

(4) Codd. Ἀρκάδου. Scribendum Ἀρκάδος, vel Ἀρκαδικοῦ.

(5) A, βεβαρυμένον.

» ἀληθοῦς ἤρεσχεν (1) ἐχείνῳ πεῖρα. Ἀλλ' οὐ μὲν δὴ
» τούτοις ἠρχέσθη· ἑνὸς δὲ τοῦ τῶν Μολοσσῶν ἔθνους,
» εἰς ὅμηρα σταλέντος, ξίφει τὸν αὐχένα διέλυσε,
» καὶ οὕτως ἡμιθνῆτος τὰ μέλη, ἃ μὲν ζέουσιν ὕδα-
» σιν ἕψει, ἃ δὲ πυρὸς ὑποτεθέντος ὤπλα (2)· ἅπερ
» ὁμοῦ ταῖς τραπέζαις ἐχεῖνος ἐπέθηκε, κἀγὼ τῇ
» τιμωρῷ φλογὶ εἰς σποδὸν μετέβαλον τοὺς ἀξίους
» τοῦτο παθεῖν οἴκους (3)· αὐτὸς δὲ δὴ καταπλα-
» γεὶς ἔφυγε, καὶ τοῖς ἐρήμοις ἐμφιλοχωρῶν τῶν
» ἀγρῶν ὠρύεται, μάτην τε λαλεῖν ἐπιχειρεῖ (4),
» καὶ ἐκ τοῦδε λύσσαν συναθροίζει τῷ στόματι, καὶ
» τῷ τοῦ φόνου τοῦ συνήθους ἱμέρῳ κατὰ τῶν βοσκη-
» μάτων χρῆται, καὶ νῦν αὖθις αἵματι χαίρει. Εἰς
» λάχνην οὖν αἱ ἐσθῆτες μετίασιν, εἰς σχέλη δὲ βρα-
» χίονες, καὶ γίνεται λύκος, καὶ τῆς ἀρχαίας μορφῆς
» ἴχνη φυλάσσει· ἡ αὐτὴ γάρ ἐστι πολιότης, καὶ ἡ
» αὐτὴ τῷ προσώπῳ ἰταμότης, οἱ αὐτοὶ ὀφθαλμοὶ
» λάμπουσιν, ἡ αὐτὴ τῆς ἀπηνείας εἰκών. Πέπλωκεν
» οἶκος, ἀλλ' οὐχ εἷς πεσεῖν οἶκος ἄξιος ἦν· οὗ γὰρ
» ἂν γῆ φαίνεται, θηριώδης δεσπόζει Ἐρινύς· πάν-
» τα ἂν εἰς τὸ κακὸν οἰκθείης ὁμόσαι. Δότωσαν πάν-
» τες θᾶσσον ἃς ὀφείλουσι δίκας ὑποσχεῖν. Οὕτω τὴν
» ἐμὴν ἴσθησι γνώμην (5). »

Μέρος μὲν οὖν τοὺς τοῦ Διὸς ἐπαινοῦσι λόγους,

(1) Codd. ἤρκεσεν : mutatio necessaria fuit, et ob latinum *placet*, et ob sequentia.

(2) A, ὥσπερ.

(3) Planudes videtur legisse non *in domino*, sed *in cinerem dignos everti*. B modo, μεβάλλον.

(4) A, ἐπχειρεῖν, puncto illo literam male additam deleri jubens. De punctis delentibus vide supra p. 2.

(5) Latinorum, *sic stat sententia*, mira est hæc versio. Saltem ἵσθημι : melius, οὕτως ἡ ἐμὴ ἕστηκε γνώμη.

καὶ κέντρα φρυατλομένῳ προσάγουσιν· οἱ δὲ νεύματι τὸ ἑαυτῶν μέρος πληροῦσιν. Ἔστι δ' ὅμως ὁ τοῦ ἀνθρωπείου γένους ὁλεθρος ἀνιαρὸς πᾶσι· καὶ, τίς ἂν εἴη τῆς γῆς ἡ μετὰ τοῦτο μορφὴ, τῶν ἀνθρώπων ὀρφανισθείσης, διαποροῦσι, καὶ τίς ἂν ἐνέγκαι πρὸς τοὺς βωμοὺς θύματα· καὶ, μὴ θηρσὶ παραδοῦναι τὴν γῆν ἐρημωθεῖσαν παρασκευάζεται; Τοιάδε συζητοῦντας (καὶ γὰρ ἑαυτῷ τῶν λοιπῶν μέλειν ὁ τῶν θεῶν εἶπεν ἡγεμών) διαγωνιᾷν (1) τε κωλύει, καὶ γένος τῷ προτέρῳ δήμῳ ἀνόμοιον ἐκ θαυμασίης ἐπηγγείλατο ῥίζης.

Ἤδη μὲν οὖν ἔμελλεν (2) ἀνὰ πᾶσαν γῆν τοὺς χερσαίους διασπείρειν, ἀλλ' ἔδεισε μή ποτε τῷ τοσούτῳ πυρὶ ὁ ἱερὸς αἰθὴρ φλόγας συλλάβῃ, καὶ ὁ μακρὸς ἀναφθῇ τοῦ οὐρανοῦ ἄξων· πεπρῶσθαι γὰρ ὑπὸ τῶν Μοιρῶν ἀνεμνήσθη ἔσεσθαι καιρὸν, καθ' ὃν γῆ καὶ θάλασσα καὶ τὰ τοῦ οὐρανοῦ βασίλεια συσταλήσεται ἐμπρησθέντα, καὶ ἡ ἀκάματος ἀπαγρεύσει τοῦ κόσμου κίνησις. Τὰ βέλη μὲν δὴ καταθέσθαι τὰ ταῖς χερσὶ τῶν Κυκλώπων μηχανηθέντα· τιμωρία δ' ἀρέσκει διάφορος, τὸ θνητὸν πᾶν γένος ὑπὸ τοῖς ὕδασιν ἀφανίσαι, καὶ ἐξ ὅλου τοῦ οὐρανοῦ τοὺς οὐρανοὺς (3) ἀφεῖναι. Αὐτίκα δ' Αἰολείοις ἐν ἄντροις τὸν Βορρᾶν καταχλείει, καὶ ὅσα ποτὲ Πνεύματα τὰς ἀθροιζομένας φυγαδεύει νεφέ-

(1) B, ἀγωνίᾶν, sic; duplicem forsan significans lectionem, ἀγωνίαν et ἀγωνιᾷν.

(2) Codd. ἔμελλον. Infra A, τῆς ὕδασιν.

(3) Latinum *nimbos* reddidit pessime. *Nimbi* quidem quandoque καταχθονιῶς de *cœlo*, οὐρανῷ, dicitur; sed nunc est proprie dictum, et Planudes toto cœlo erravit, ut ridiculum ejus acumen non bono retundam acumine.

λας, ἐκπέμπει δὲ τὸν Νότον. Καὶ ὁ Νότος ὑγρῇς ἱπταλίαι πτέρυξι, τὸ φοβερὸν πρόσωπον σκότει πισσώδει κεκαλυμμένος· ᾧ βαρὺς μὲν ὁ πώγων τοῖς ὄμβρις, ὕδωρ δὲ τῶν πολιῶν ῥεῖ πλοκάμων, ὁμίχλη δ' ἐπικάθηται τῷ μελώπῳ, καὶ ῥαίνουσιν αἱ πτέρυγες καὶ οἱ κόλποι. Ἐπεὶ δὲ χειρὶ τὰς εἰς πλάτος μετεωριζομένας νεφέλας ἐπίεσε, γίνεται ψόφος, καὶ πυκνοὶ καταθέουσιν ἐξ αἰθέρος ὑετοί. Ἶρις δ' ἡ τῆς Ἥρας ἄγγελος, ποικίλας (1) περιθεμένη χροιὰς, ὕδωρ ἀνιμᾶται, καὶ τροφὴν ταῖς νεφέλαις προσάγει. Στορέννυται δὴ τὰ λήϊα, καὶ θρηνηθεῖσα τοῖς γεωργοῖς πεπλώκασιν αἱ ἐλπίδες· ἀπώλετο δ' εἰς κενὸν (2) ὁ τοῦ μακροῦ ἔτους πόνος. Οὐ μὴν ἀπέχρησε τῇ τοῦ Διὸς ὀργῇ μόνος ὁ οὐρανός· ἀλλὰ γὰρ αὐτῷ καὶ ὁ κυανοχαίτης ἀδελφὸς βοηθεῖ συμμάχοις ὕδασι. Συγκαλεῖ τοίνυν οὗτος τοὺς ποταμοὺς, καὶ, τούτων εἰς τοὺς οἴκους ἐλθόντων τοῦ βασιλέως, « Οὐ μακρᾷ » παρακλήσει νῦν » εἶπε « χρησίεον· τὰς ὑμετέρας » δυνάμεις ἐκχέατε· τούτου χρεία· τοὺς οἴκους » ἀνοίξατε, καὶ, τοῦ ταῖς πηγαῖς ἐπικειμένου βάρους

(1) B, ποικίλαις προσάγει, ceteris omissis. Modo A, χερσί.

(2) B, καινὸν. Permutatio harum vocum passim obtinet. Cur Bernardus Nonno suo, cap. 251, σπόγγος καινὸς reliquit, qui meliorem lectionem καινὸς e codd. noverat? Illa synchysi elementorum αι et ε, toties notata et notanda, utar, ut Æschyli canticum in Persis tangam, ubi optima Burneyi emendatio, ἄσπαι pro ἔσπαι, eo firmari poterit quod librarii, qui non scribebant, ut nos, ἄσπαι, sed ἄισπαι, inde facile delapsi sint ad notiorem vocem ἔσπαι. Sic autem ordinandus esse videtur locus ille salebrosus: παῦπά μοι μελαγχίτων φρὴν ἀμύσσεται φόβῳ (οἰά! Περσικοῦ στερπνύμαλος τοῦδε!) μὴ πόλις πύθηται κἀναύδητον μέγ' ἄστυ Σουσίδος καὶ τὸ Κισσίων πόλισμ'. Ἀντίδουπον ἄσπαι οἰά! τοῦτ' ἔπος γυναικοπλήθὴς ὅμιλος ἀπύων, βυσσίνοις δ' ἐν πέπλοις πίσῃ λακίς.

» μεταχινηθέντος, τοῖς ὑμῶν ῥεύμασι πάσας ἠνίας
» χαλάσατε. » Ὁ μὲν ἐκέλευσεν· οἱ δ' ἐπανίασι,
καὶ ταῖς πτυαῖς χαλῶσι τὰ στόματα (1), καὶ ἀχα-
λίνῳ κυλίονται εἰς τὴν θάλασσαν δρόμῳ. Καὶ ὁ μὲν
τῇ τελαίνῃ πατάσσει τὴν γῆν, ἡ δ' ἐτρέμαξε, καὶ
σεισθεῖσα τὰς ὁδοὺς ἀνέῳξε τῶν ὑδάτων· καὶ ἐκτα-
θέντες οἱ ποταμοὶ δι' ὑπτίων ῥέουσι τῶν πεδίων, καὶ,
σὺν τοῖς σπορίμοις, φυτὰ καὶ θρέμματα, καὶ ἄνδρας,
καὶ οἴκων ἑστίας σὺν τοῖς ἐν αὐτοῖς ἱεροῖς συναρπά-
ζουσιν. Εἰ δέ τις ἔμεινεν οἶκος, καὶ οἷός τ' ἐγένετο τῷ
τηλικῷδε κακῷ αὐθαίρετος ἀντισταθῆναι, τὴν κορυφὴν
ὅμως τούτου τὸ ὕδωρ, ὑψηλότερον γενόμενον, ἐπε-
κάλυψε, θλιβόμενοί τε κρύπτονται ὑπὸ τῇ ἀβύσσῳ
οἱ πύργοι (2). Ἤδη τε γῆ καὶ θάλασσα οὐδὲν εἶχον
τὸ διαλλάττον· πάντα θάλασσα δ' ἦν, καὶ ἠϊόνων
μόνων ἐνδεὴς ἦν ἡ θάλασσα (3). Ὁ μὲν (4) ὄρος κατα-
λαμβάνει· ὁ δὲ κοίλῃ νηΐ ἐπικάθηται, καὶ πλάτην (5)
κινεῖ νῦν, ἔνθα μικρῷ πρόσθεν ἀροτριῶν ἦν· ἄλλος
ἐπὶ ληΐου ἢ ἐπὶ κώμης ὑποβρυχίου ὀρόφων ναυτίλλε-
ται· ἕτερος ἰχθῦν (6) ἐπ' ἄκρας τηλεάας ἁλιεύει·
πήγνυνται δ' ἐν χλοερῷ πεδίῳ (εἰ τοῦτο ἤνεγκεν ἡ

(1) B, στόματα. Mox A, ἐτρόμαξεν καὶ συσθεῖσα.

(2) B, πῦργοι: quo de accentu cf. not. ad Nicetam Eugenianum, II, 1.

(3) A, πάντα θάλαττα—ἡ θάλασσα. B. bis, θάλασσα. Modo fuit in utroque θάλαττα. Puto auctorem in his non sibi ubique constitisse lapsu calami. Ipse, quum viderem sæpius θάλασσα, hoc ubique exhibui, nisi quando codd. in altera forma consentiunt. Et hic tamen a mea ipse norma recessi; et utriusque codicis τὸ θάλαττα ad sibilos refinxi, ob proxime insecuturum τὸ θάλασσα.

(4) Schol. in B, ἤγουν πᾶν τὶς ἄνθρωπος. Scribere voluit πᾶς. Sed interpretationem minime vulgarem! *aliquis*, id est, *omnes*! ὁ μέν, id est, πάντες!

(5) B, πλάτι.

(6) Ἰχθῦν deest in B. A, ἁλιτύς.

τύχη) αἱ ἄγκυραι, ἢ καὶ ὑποκειμένας ἀμπέλους κοῖλαι νῆες καλύπτουσι· καὶ, οὗ, μικρῷ ἔμπροσθεν, ἄγρωστιν αἱ λεπταὶ ἐνεμήθησαν αἶγες, νῦν ἐκεῖ αἱ αἰσχραὶ φῶκαι τὰ ἑαυτῶν τιθέασι σώματα. Θαυμάζουσιν ὑπὸ τὸ ὕδωρ δρυμοὺς (1) καὶ πόλεις καὶ οἴκους αἱ Νηρηίδες· καὶ τὰς ὕλας ἔχουσιν οἱ δελφῖνες καὶ τοὺς ὑψηλοὺς καταῤῥέχουσι κλάδους, καὶ τοὺς φιτροὺς (2) δονοῦσι ταῖς οὐραῖς τύπτοντες. Πλεῖ μελαξὺ προβάτων ὁ λύκος, καὶ ξανθοὺς φέρει τὸ ὕδωρ λέοντας· φέρει τὸ ὕδωρ καὶ τίγρεις· καὶ οὔτε τῷ κάπρῳ ἡ τοῦ πυρὸς δύναμις, οὔτε τῇ ἐλάφῳ ἀπαγομένῃ εἰς ὄνησιν εἰσὶν αἱ ταχιναὶ κνῆμαι· ἐκ μαχροῦ τε ζητήσασα γῆν, οὗ ἂν οἷά τε (3) γένηται σῆναι, ἡ ὄρνις πλανωμένη καταπέσοι εἰς τὴν θάλασσαν, ταῖς μαχραῖς ἀπαγρεύσασα πτήσεσιν. Ἐκάλυψε δὴ καὶ λόφους ἡ ἄπειρος ἄδεια τῆς θαλάσσης, καὶ νέα κύματα τὰς ἀκρωρείας ἐμάστιζον. Τὸ μὲν οὖν πλεῖστον μέρος ἀνηρπάσθη τῷ ὕδατι· ὧν δὲ τὸ ὕδωρ ἐφείσατο, τούτους ἀσιτίᾳ (4) μαχρᾷ τῇ τῶν ἐδωδίμων ἐνδείᾳ δαμάζουσι.

Διορίζει τοὺς Ἀονίους ἡ Φωκὶς τῶν Ἀχαϊκῶν πεδίων, γῆ καρποφόρος, ἡνίκα γῆ ἦν· ἀλλ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον θαλάσσης μέρος, καὶ αἰφνιδίων ὑδάτων εὐρὺ πεδίον. Ὑψηλὸν ὄρος ἐκεῖ δυσὶ κορυφαῖς τὰ ἄστρα ζητεῖ· τοὔνομα Παρνασσὸς, ὑπεραίρων (5) καὶ νεφέλας τῷ ὕψει. Ἔνθα Δευκαλίων (τὰ λοιπὰ γὰρ ὕδωρ

(1) Latinum *lucos* non optime verti puto. Debuerat forsan scribere ἄλση vel πμήν.

(2) B, φοιτρούς.

(3) B, οἷά π : A, οἷα π. Mendum istud sæpissime erit notandum.

(4) B, πύπις ἀσιπίᾳ. Infra B, αἰφνιδίων.

(5) Velim ὑπεραίρων.

ἐκάλυψε), σὺν τῇ τοῦ λέχους κοινωνῷ φερόμενος βραχεία νηΐ, προσσχὼν (1), Ἀμαδρυάδας τε Νύμφας καὶ θεοὺς ὀρείους ἱκετεύει, καὶ τὴν χρησμολόγον Θέμιν, ἥ, κατ' ἐκεῖνο καιροῦ, τὸ χρηστήριον εἶχεν. Οὐδεὶς ἐκείνου χρείττων ἀνὴρ ἢ μᾶλλον ἀγαπῶν τὸ δίκαιον γέγονεν, ἢ ἐκείνης γυνή τις μᾶλλον τοὺς θεοὺς φοβουμένη. Ζεὺς δ' ἰδὼν ὕδασι πάντα τὸν κόσμον λιμνάζοντα, κἀκ τόσων μυριάδων ἕνα ἄνδρα περιγενόμενον, κἀκ τόσων αὖ μυριάδων μίαν περιγενομένην γυναῖκα, ἀμέμπτους ἄμφω, θεοσεβεῖς ἄμφω (2), τὰ νέφη τε διεσκέδασε, καὶ, τῶν ὑετῶν ὑπὸ Βορρᾶ διωχθέντων, καὶ τῷ αἰθέρι τὴν γῆν ἔδειξε, καὶ τὸν αἰθέρα τῇ γῇ· οὐδὲ τῆς θαλάσσης ἡ ὀργὴ τοῦ λοιποῦ μένει· τὸ δὲ τείσιμον ὅπλον ὁ τοῦ πελάγους ἡγεμὼν καθαθέμενος, καθασέλλει τὰ ὕδατα καὶ τὸν ὑπὲρ τὸ ὕδωρ φαινόμενον ἔξαλλον καὶ τοὺς ὤμους ἐμφύτῳ πορφύρᾳ σκεπόμενον, τὸν κυάνεον καλέσας Τρίτωνα, εὐήχῳ κόγχῃ (3) ἐμπνεῦσαι κελεύει, καὶ πάντα τὰ ὕδατα καὶ τοὺς ποταμοὺς ἀναχαλεῖν ἤδη σύνθημα δόντα· ὁ δὲ κοίλην ἔλαβε σάλπιγγα κοχλιώδη, ἐκ σπένου κάτωθεν εἰς εὖρος αὐξανομένην· καὶ ἡ σάλπιγξ, ἐν μέσῃ τῇ θαλάσσῃ (4) ἀέρα συλλαβοῦσα, φωνῆς τὰς ὑφ' ἑκατέρῳ

(1) Codd. *προσχώρ*, errore, forsan, descriptorum. Reposui quod fuit reponendum: cf. Bast. Epist. crit. p. 237; Schweighæus. in varietate lectionis Herodoteæ, I, 2. Scholiastes Æsch. Pers. 95, *δολοῖ καὶ προσαίρει*: velim *προσαίρει*.

(2) Hoc posterius *ἄμφω* male omisit B. Mox omisit π.

(3) B, ad marginem, *ἴσως κόγχῃ*. Debuit scribere *κόχλῃ*, aut potius *κόχλῳ*: debuit præsertim ad *τὸ κόγχῃ* non offendere, quæ vox est bene græca. Statim A omittit *τὰ* post *πάντα*. Mox B, *κογχλιωδη*.

(4) A, *ἐν μέσῳ τῇ θ*. B, *ἐν μέσῃ τῇ θαλάττῃ*.

τῷ Φοίβῳ κειμένας ἠϊόνας ὡλησῖ. Τότε δὴ, καὶ μᾶλλον, συμβὰν ὑγρότερον εἶναι τὸ τοῦ δαίμονος σῶμα σὺν διαβρόχῳ τῷ πώγωνι (1), ἐπεὶ τὸ ἀναχλητικὸν ἦσεν ἐμπνευσθεῖσα ὡς ἐχελεύσθη, πᾶσιν ὕδασι καὶ γῆς καὶ θαλάσσης ἠχούσθη· καὶ οἷς ἠχούσθη ἀνεχαίτισε (2) πάντα. Ἤδη μὲν οὖν ἠϊόνας ὁ πόντος ἔχει, καὶ τὸ ἀποχρῶν ὕδωρ ἡ τῆς θαλάσσης δέχεται κοίτη· ποταμοὶ δὲ ὑφιζάνουσι, καὶ αἱ ἀχρώρειαι ἐξιέναι δοκοῦσι, ἀνίσταταί τε ἡ γῆ, καὶ αὐξάνουσιν αἱ χῶραι, μειουμένων δὴ τῶν ὑδάτων· καὶ, μεθ' ἡμέραν μακράν, γυμνωθέντας τοὺς κορύμβους δεικνύουσιν οἱ δρυμοὶ, καὶ πηλὸν ἔτι τοῖς κλάδοις ἐναπολειφθέντα (3) κατέχουσιν.

(1) Putavit eo magis sonoram esse conchām, quo madidius erat Tritonis os. Lepide! Erroris causa τὸ *contigit* non intellectum.

(2) Sic mutavi codicum ἀντεχαίτησε. Hac permutatione ubivis obvia vocalium η et ι uti potuerat vir doctiss. qui ad Plut. t. IV, p. 452, advocato Arriani Alex. V, II, 8, loco hocce, ἦν δὲ μέρος μέντοι τῆς στρατιᾶς ἀναλαβὼν Πῶρος ἐπ' ἐμὲ ἄγῃ, μέρος δέ τι ὑπολειφθῇ αὐτῷ ἐπὶ σφαπτίδου καὶ ἐλέφαντες, σὺ δὲ δικαίως μένειν κατὰ χώραν, corrigit, σὺ δὲ καὶ ὡς μέν. κ. χ. Sed sic perit syllaba δή. Scribe σὺ δὲ δὴ καὶ ὥς, et nihil peribit. Attamen fere satius fuerit nihil hic immutari. Adverbium ὡς sine controversia restitui posse opinor in alio Arriani loco, V, 27, 1: πολὺν μὲν χρόνον σιώπη ἦν.... ἐν δὲ τούτῳ πολλάκις μὲν Ἀλέξανδρος ἐκέλευε λέγειν τὸν βουλόμενον... ἔμενε δὲ καὶ ὡς ἐπὶ πολὺ ἡ σιώπη. Repono καὶ ὡς.

(3) B, ἐναπολ$^{\epsilon\iota}_{\eta}$φθέντα, sic, binis junctis lectionibus. Latinum *relictum* dubium omne sustulit. Infra, initio orationis Deucalioneæ, B quoque exhibet ὑπολ$^{\epsilon\iota}_{\eta}$φθεῖσα. De constanti illa participiorum λειφθείς et ληφθείς permutatione alibi egi, v. gr. ad Phil. H. p. 504; ad Eunap. p. 267, 382. Cf. Coray. ad Plut. Alcib. 14, et ad Strab. 13, p. 466 = p. 183 vers. Gall. apte eligentem quod erat eligendum. In Demosthenis Ctesiphontea p. 224 Harl. καταληφθεῖσα mihi placet unice. In Æschyli Persis, 575, nunc receptum λειφθέντες πρὸς ἀνάγκαν optimum est, quum ληφθέντες πρὸς ἀνάγκαν pessimum sit. Etenim num cadavera Persarum *capere* potuerunt Athenienses aut voluerunt? Bene monuit

Ἐπανεληλυθὼς δὴ πρὸς ἑαυτὸν ἦν (1) ὁ κόσμος, ὃν ἀναπεπλαμένον ἰδὼν Δευκαλίων, καὶ τὴν γῆν (ἐπείπερ ἠρήμωτο) μακρὰν σιγὴν ἄγουσαν (2), δάκρυα ἀναδοὺς, οὕτωσὶ πρὸς τὴν Πύρραν (3) ἐφώνει· « Ὦ ἀδελφὴ, ὦ σύζυγε, ὦ μόνη ὑπολειφθεῖσα γυ» ναικῶν, ἣν κοινὸν ἐμοὶ γένος, καὶ πατρῷον σπέρμα, » καὶ, μετὰ τοῦτο, λέχος συνήρμοσεν, αὐτοὶ δὲ » τανῦν οἱ κίνδυνοι συναρμόζουσι, τῆς γῆς πάσης, » ἣν ἀνατολὴ καὶ δύσις ὁρᾷ, ἡμεῖς οἱ δύο δῆμος » ἐσμὲν, τὰ δὲ λοιπὰ ἡ θάλασσα κέκτηται· αὐτή » τε τῆς ζωῆς ἡμῶν ἡ πεποίθησις οὔπω ἄλις ἐστὶν » ἀσφαλής (4)· καταπλήττουσι γὰρ ἔτι καὶ νῦν τὴν » ἐμὴν διάνοιαν αἱ νεφέλαι. Τίς ἂν ἦν σοι ψυχὴ νῦν, » ὦ σχετλία, εἴπερ, ἐμοῦ δίχα, ταῖς Μοίραις ἀνηρ» πάσθης (5); τίνα τρόπον μόνη τὸν φόβον ὑπενεγκεῖν » ἂν ἠδυνήθης; τίνι παραμυθουμένῳ (6) τὰς λύπας » ἂν ἔπεσσες (7); Καὶ γὰρ ἐγὼ (πίστευέ μοι), εἴγε

Blomfield. cum τῷ ληφθ. legendum fore πρὸς ἀνάγκας. Ad cujus mentem, minima, imo fere nulla, mutatione, scripserim, ληφθέντες πρὸς ἀναγκαῖ. Palladius Vit. Jo. Chrysost. p. 17, ex ipso Chrysostomo: κακουργῶν ἁπλείφθη. Optem variantem lectionem, κακ. ἁπληφθη: *reus inventus est, deprehensus est.* Et statim ibidem ἁπληφθέντες rescripserim.

(1) Vereor ne interpres hic erraverit et crediderit *redditus* esse ab *redire.*

(2) Codd. ἄδουσαν. Sed ἆδειν σιγὴν nimis est absurdum. Correxi, ut vides, idque aptissime. De permutatione τῶν ἆδειν et ἄγειν cf. quæ notavi in Eunapianis. Atque latinum *agere silentia* ad Planudeam manum manu ducebat.

(3) Codd. πύρραν, hic et infra. B modo, οὔπω, non οὐπωσί.

(4) A, οὕτω ἄλις ἐστὶν ἀσφαλείας.

(5) B, ταῖς ὁμοίαις ἀν.

(6) Notandus dativi latinismus, in τίνι παραμυθουμένῳ.

(7) In A, ἔπεσσις notatum est asterisco, idque recenter, ut videtur. Dubitabatne lector eruditulus de genuitate vocis? Sed Homeri usus et aliorum illam confirmat. Nota locutio Homerica, χόλον θυμαλγέα πέσσει.

» καὶ σὲ τὸ ὕδωρ ἔσχεν (1), σοὶ ἂν ἠκολούθησα, γύ-
» ναι, καὶ δὴ καὶ μὲ τὸ ὕδωρ ἂν ἔσχεν. Ὄφελον δυ-
» νηθεῖην ἀνθρώπους ταῖς πατρῴαις ἀνανεώσασθαι
» τέχναις, καὶ γῇ διαπλασθείσῃ ψυχὰς ἐγχέαι!
» Νῦν τὸ θνητὸν γένος εἰς δύο πεπίσταται ἡμᾶς·
» οὕτω γὰρ ἔδοξε τοῖς θεοῖς· καὶ τῶν ἀνθρώπων ἡμεῖς
» παραδείγματα μένομεν.» Εἶπε, καὶ ὠλοφύροντο (2)·
καὶ ἤρεσε τοὺς οὐρανίους ἱκετεῦσαι θεοὺς καὶ βοήθειαν παρὰ τῶν ἱερῶν ζητῆσαι χρησμῶν. Χρόνος ἐν μέσῳ τοίνυν οὐδεὶς, καὶ πρὸς τὰ τοῦ Κηφισοῦ (3) πορεύονται ῥεῖθρα, οὔπω μὲν διαυγῆ, φανερὰν (4) δὲ ἤδη ῥῦσιν χαράττοντα. Ἔνθεν τοῦ ὕδατος ἁψάμενοι, καὶ ἐσθῆτας καὶ κεφαλὰς ῥάναντες, κλίνουσιν ἴχνη πρὸς τὸ τῆς ἱερᾶς θεᾶς τέμενος, οὗ τὰ μετεωρότερα δυσειδέσι μυίοις (5) ὠχείων, καὶ οἱ βωμοὶ δίχα πυρὸς ἵσταντο. Ἐπεὶ δὲ τῶν βαθμῶν ἥψαντο τοῦ ναοῦ, πίπτουσιν ἑκάτεροι (6) πρηνεῖς ἐπὶ γῆς, καὶ τῷ ψυχρῷ δεδοικότες δίδόασι φιλήματα λίθῳ, καὶ τοιάδε τινὰ εἶπον· « Εἰ δικαίαις δεήσεσι καμπτόμενοι μαλάσσονται οἱ θεοὶ, καὶ ἐπικλᾶται ἡ τούτων ὀργὴ, εἰπὲ, Θέμις, τίνι τέχνῃ τοῦ ἡμετέρου γένους ἐπανασωθήσεται ἡ ζημία, καὶ καταβαπλι-

(1) B, ἔσχυ, ὄφελον, mediis omissis ob ὁμοιοτέλευτον, quod fit sæpissime.

(2) B, ὠλοφύρατο. Ovidius, *flebant*.

(3) A, κωφισοῦ: B, κηφισσοῦ. Mox B, οὔτω pro οὔπω, ut p. 20, n. 4. In Æschyli Persis, 560, critici recentiores οὔπω pro οὕτω apte conjecisse videntur.

(4) *Nota vada* non sunt *celebria, clara*. Et hic erravit Planudes. Verte, συνήθη.

(5) B, δυσιδιμυίοις: A, δυσιδίσι μυίοις. Planudis ὠχείων firmat veterem lectionem *pallebant*.

(6) B, ἱκάτεροι. Altera lectio est paulo exquisitior. Cf. not. ad Phil. Her. p. 587. Macrob. in Somn. I, 1: « Quam sibi *quisque* vivendo *sanxerunt*. » Sic enim boni codices pro *sanxerit*. Vide ibi Gronov.

» σθεῖσιν ἤδη τοῖς πράγμασιν ὄρεγε βοήθειαν, ὦ » πρεσβυτάτη. » Τούτοις ἡ θεὰ κινηθεῖσα χρησμὸν τοῦτον ἔδωκε·

Ὦ χρησμῶν ζητοῦντες, ἀπόπεμψι βλώσκετε νηοῦ·
Κεῖνα καλύψατε πάντα· ζώματα λύσατε λώπης,
Καὶ μεγάλης κατὰ νώτων ὀστία ῥίψατε μητρός.

Ἀπηνεώθησαν ἐπὶ πολεῖσιον· καὶ πρεσβυτέρα δὴ ἡ Πύρρα φωνῇ τὴν σιωπὴν ἔρρηξε, καὶ ταῖς ἐντολαῖς τῆς θεᾶς ὑπείκειν (1) ἀναίνεται, καὶ συγγνώμην αἰτεῖται πεφυκέναι σώματι, καὶ δέδοικε τὴν μητρῴαν λυπῆσαι ψυχήν, τὰ ταύτης ὀστᾶ ῥίψασα. Μετὰ δὲ τοῦτο τὰ ἀσαφῆ τοῦ δοθέντος χρησμοῦ λόγια ἐξετάζουσι, καὶ ἐν ἑαυτοῖς καὶ πρὸς ἀλλήλους ἀνατυλίττουσιν. Ἔνθεν ὁ Προμηθείδης μειλιχίοις ἔπεσι τὴν Ἐπιμηθίδα (2) μέτεισι· καὶ « Ἡ ψευδὴς » εἶπεν « ἡμῖν » ἐστὶν ὁ Φοῖβος (3), ἢ ἀγαθοὶ τυγχάνουσιν ὄντες οἱ » χρησμοὶ καὶ οὐδὲν παράνομον πείθουσι. Μεγάλη

(1) B, ὑπεῖκειν, se corrigens ipse. Iotacismus talia ubique peperit. Demosthenes adv. Aristocr. t. III, p. 32, Tauchn. τοῦτο προγράψας τὸ διαίρω σύμβολον ποιήσειν, ᾧ γινώσκομεν ὅτι, ἂν ἀδίκως, λείξῃ. Rescribe λείει. Nempe, γνώσεσθε. ὅτι λείει. Idem adv. Timocrat. t. III, p. 137: ἐσκόπει πῶς λήσει τούτους καταλύσας, κἂν ἅρα ληφθῇ τοῦτο ποιῶν, μὴ δόξῃ δεινὸν μηδ' ἀναιδὲς μηδὲν εἰργάσθαι. Rescribe δόξει. Nempe ἐσκόπει πῶς λήσει καὶ πῶς μὴ δόξει.—Hæ emendationes nunc receptæ leguntur in renovata nuper a Plancio, collega doctissimo, Augerianæ versionis editione. Rursus in Aristocratea illa p. 11, pro ὡς δ' ἄν μοι δοκεῖτε τοὺς περὶ τοῦ παρανόμου λόγους αὐτοὺς ῥᾷστα μαθεῖν, τοῦθ' ὑμῖν φράσω, velim δοκᾶτε, vel δοκοῖτε. Orat. in Macartat. p. 182: παραδίδωμι οὖν ὑμῖν τὸν παῖδα τουτονὶ ἐπιμεληθῆναι, ὅπως ὑμῖν δικαιότατα δοκεῖ εἶναι: forte, δοκοῖ.

(2) A, ἐπιμηθίδα.

(3) Quid hic φοῖβος sibi vult? Num Planudi imprudenti latinum *solertia* aliquid cum *sole* commune habere visum est?

» μήτηρ ἡ γῆ ἐστί· τοὺς λίθους ἐν τῷ σώματι τῆς
» γῆς ὀστᾶ δοκῶ λέγεσθαι· τούτους ῥιπτεῖν κελευό-
» μεθα κατὰ νώτων. » Ἡ Πυρρὰ τοίνυν, εἰ καὶ παρε-
πείθετο τῇ τοῦ ἀνδρὸς ἐξηγήσει, ὅμως ἐν ἀμφιβόλοις
εἶχε τὴν ἐλπίδα· κἀντεῦθεν (1) ταῖς οὐρανίαις ἐντολαῖς
ἄμφω διαπιστοῦσι. Τί δ' ὅμως βλάπτει διαπειρᾶσαι; Ἀναχωροῦσι, καὶ καλύπτονται τὰς κεφαλάς,
καὶ ἀναζώννυνται τὰς ἐσθῆτας, καὶ τοὺς κελευσθέντας
λίθους ῥιπτοῦσι (2) κατὰ τῶν νώτων· καὶ οἱ λίθοι
(τίς τόδ' ἂν πιστεύσειεν, εἰ μὴ ἀντὶ μαρτυρίας ἡ
παλαιότης ἂν εἴη;) τὴν ἰδίαν σκληρότητα καὶ ἀντίτυπίαν ἀποτίθεσθαι ἤρξαντο, καὶ κατ' ὀλίγον μαλάττεσθαι, καὶ μαλατ τόμενοι λαμβάνειν μορφήν.
Ἐπεὶ δ' εὐθὺς ηὔξανον, Φύσις ἐκείνοις ἀπαλωτέρα
συνέβαινεν, οὐχ ὡς τις φανερῶς δύνασθαι δοκεῖν
ἀνθρώπου μορφὴ, ἀλλ' ὡς ἄν τις ἐκ μαρμάρου λη-
φθεῖσα (3), οὐχ ἅλις ἐξειργασμένη, ἀλλ' ἀτέ-
χνοις (4) ἀνδριάσι παρόμοιος. Ὅσον μὲν οὖν ἐκείνων
ὑγρὸν χυμῷ τινὶ καὶ γήϊνον ἦν εἰς χρῆσιν μεταβέβλη-
ται σαρκός· ὃ δὲ σκληρὸν ἦν καὶ ἀδύνατον κάμ-
πτεσθαι εἰς ὀστᾶ μετημείφθη· ἃ δὲ φλεβώδη
ἦν ἐν τῷ αὐτῷ πάλιν ὀνόματι ἔμεινε· καὶ βραχεῖ διασήματι, τῇ τῶν οὐρανίων θειότητι (5), οἱ μὲν
βληθέντες ταῖς χερσὶ τοῦ ἀνδρὸς λίθοι ὄψιν ἐσπά-

(1) Latinum *adeo* vertendum, οὕτω. Legebat male, *ideo*.

(2) A, ῥίπτουσι.

(3) Lectionem *cæpta* vertere voluit et erravit: nam *cæpta* idem esse putavit τῷ *capta*.

(4) B, ἀλλὰ πίχυσι.

(5) Schol. in B ad οὐραν. Ἤγουν τῶν θεῶν. Planudes in suo codice Ovidii habuit lectionem *numine*, non *munere*; sed quam male illam vertit! *Numine*, non θειότητι hic, sed προνοίᾳ, θείᾳ δυνάμει.

σαντο ἀνδρῶν· ἐκ δὲ τῆς γυναικείας βολῆς ἡ γυνὴ πάλιν ἀνεκαινίσθη. Ἐντεῦθεν σκληρὸν ἐσμὲν γένος καὶ μόχθῳ δοκιμώταλον (1), καὶ σύμβολα δίδομεν τίνος ἐγεννήθημεν ῥίζης.

Τά γε μὴν λοιπὰ τῶν ζώων διαφόρως ἡ γῆ μορφαῖς αὐτομάτη προήνεγκεν, ἐπείπερ παλαιωθὲν τὸ ὑγρὸν ἐκ τοῦ ἡλιακοῦ πυρὸς ὑπερέζεσε, καὶ τέναγος ἅπαν καὶ ἰλὺς διωδηκότα τῷ θάλπει ἔζησε, ζῳογονήματά τε τὰ σπέρματα τῶν ὄντων τῇ ζωηρᾷ τρεφόμενα γῇ, ὥσπερ ἐκ νηδύος κύξάνετο (2) μητρικῆς, καί τι κατὰ μικρὸν εἶδος ἐλάμβανον· ὥσπερ που καὶ ἐπειδὰν τοὺς ἀγροὺς ὁ ἐπιάρρους Νεῖλος ὑγροὺς καταλίπῃ, καὶ τῇ παλαιᾷ ῥύσει τὰ ἑαυτοῦ ῥεύματα δῷ, καὶ τὸ τέναγος πυρόφατον τῷ αἰθερίῳ ἀσπρῳ ἐκπυρωθῇ, πλεῖστα τοῖς γεωργοῖς ζῶα τῆς βώλου σπαφείσης εὑρίσκεται, κἀν τούτοις ἃ μὲν ἤδη ἀρξάμενα καὶ κατ' αὐτὸν τοῦ γεννᾶσθαι καιρὸν, ἃ δ' ἀτελῆ καὶ τῶν ἰδίων ἠκρωτηριασμένα μελῶν, κἂν τῷ αὐτῷ σώματι πολλάκις τὸ μέν τι τῶν μερῶν ζῇ, τὸ δ' ἀκατέργαστός (3) ἐστι γῆ. Καὶ καινὸν οὐδέν (4)· ἐπειδὰν γὰρ εὐκρασίαν τὸ ὑγρὸν καὶ θερμὸν λάβωσιν, ὁρμῶσι πρὸς σύλληψιν, κἀκ δυοῖν τούτων ἀνίσχει τὰ πάντα· καὶ τοῦ πυρὸς τῷ ὕδατι πολεμίου καθεστηκότος, ἀτμὸς ὑγρὸς τὰ πάντα δημιουργεῖ, καὶ ἀσύμφωνος συμφωνία ταῖς κινήσεσιν ἐφαρμόζει. Ἀμέλει δὴ καὶ ἡ γῆ, τεναγώδης οὖσα πυρὸς κατακλυσμῷ, τοῖς αἰθερίοις ἡλίοις καὶ

(1) Cod. B, μόχθῳ δοκιμώτερον.
(2) A, πύξατο. Statim B, καιτοι.
(3) B, ἀκατέργαστον.
(4) Hæc verba, καὶ κ. οὐδ. addidit e suo Planudes, ut quod est elliptici et fere obscuri in sequente conjunctione *quippe* supplerct et aperiret.

τῷ βαθεῖ κολύσωνι πυρωθεῖσα, μορφὰς ἀναριθμήτους ἀνέδωκε, καὶ πῆ μὲν τῶν παλαιῶν ἀνήνεγκε μορφῶν, πῆ δὲ τέρατα νέα δεδημιούργηκεν· ἐκεῖνα μὲν οὖν ἴσως οὐχ ἑκοῦσα· καὶ σὲ δὲ, ὦ μέγιστε Πύθων (1), τηνικαῦτα γεγέννηκε. Καὶ τοῖς ἀρτιγεννήτοις λαοῖς, ἀγνοούμενε δράκων, φόβος ἦσθα· τοσοῦτον διασήματος κατεῖχες ἐν γῇ. Τοῦτον τοίνυν ὁ τοξοφόρος θεὸς καὶ μηδέποτε πρότερον τοιούτοις ὅπλοις, ὅτι μὴ ἐπὶ χιμαίρας (2) καὶ φυζακινὰς αἶγας, χρησάμενος, χιλίοις βέλεσι βαρυνθέντα, μικροῦ δεῖν τῆς φαρέτρας ἐκκενωθείσης, διέφθειρεν, ἀναχυθέντος ἰοῦ περὶ τὰ μέλανα (3) τέγυμαλα. Τοῦ δὲ μὴ τὴν τοῦ ἔργου φήμην δυνηθῆναι ἐξαλειφθῆναι τῇ γεναιότητι (4), ἐπὶ τῷ θεσπεσίῳ κατορθώματι ἱεροὺς ἐνεστήσατο ἀγῶνας, τὰ Πύθια τῷ τοῦ νικηθέντος δράκοντος ὀνόματι προσαγορευθέντας, ἔνθα τῶν νέων ὅστις ποτὲ χερσὶν, ἢ ποσὶν, ἢ τεθρίππῳ, νικήσειε, κλάδου τιμὴν τῆς πλατυφύλλου (5) ἐλάμβανεν· οὐ γὰρ ἦν πω δάφνη, καὶ ὁ Φοῖβος τοὺς τῇ μαχρᾷ κόμῃ διαπρέποντας κροτάφους ἐκ παντὸς οὑτινοσοῦν περιέστεφε δένδρου.

(1) Sch. in B, Πύθων ἀφ' οὗ καὶ Πυθία, τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος μαντεῖον.

(2) B, χειμαίρας. A, χμαίρας, e correctione.

(3) A, μέλαινα. Hoc mendum nonnunquam in codicibus offendi.

(4) Aliquid et hic passus est humani Planudes. Quum in textu sit *vetustas*, in versione exspectes τῇ χρονιότητι, τῷ χρόνῳ, simile quid. Erroris causam non assequor; nisi intellexerit *vetustas* de *generis* vetustate et *nobilitate*.

(5) In codd. deest τῆς πλατυφύλλου, et in A est etiam lacunæ indicium. Ovidius : *æsculeæ capiebat frondis honorem*. Defectum, ut vides, resarcivi. Infra libro x, versu 91, omissa quoque est vocis *æsculus* interpretatio. Nonnusquam in botanicis nominibus interpretis diligentiam desideres.

Πρῶτος ἔρως τοῦ Φοίβου ἡ Πηνειὰς γέγνε Δάφνη, ὃν οὐ τύχη ἀτέκμαρτος ἔδωκεν, ἀλλ' ὀργὴ τοῦ Ἔρωτος χαλεπή. Τοῦτον γὰρ ἄρτι, νενικημένου τοῦ δράκοντος, σοβαρώτερον ὁ Δήλιος εἶδε, τῆς νευρᾶς ἐμβληθείσης (1) τῷ τόξῳ, τὰ κέρατα κάμπτοντα· καὶ « Τί σοι, βλάξ παιδίον, καὶ τοῖς γενναίοις » ἔφησεν « ὅπλοις; Ταυτὶ τὰ φορήματα τοῖς ἡμῶν ὤμοις πρέπει, οἵπερ εὔστοχα τραύματα καὶ θηρσὶ καὶ » ἐχθροῖς διδόναι δυνάμεθα, οἳ νῦν καὶ τὸν τῇ ἰο- » βόλῳ γαστρὶ τόσα πλέθρα πίτνοντα κατεστρώσα- » μεν Πύθωνα βέλεσιν ἀναριθμήτοις ἐξωδηκότα (2). » Σοὶ δ' ἀπόχρη τῇ σαυτοῦ λαμπάδι τοὺς ἔρωτας, » ἀγνοῶ τίνας, ἀνάπτειν· μήδε γε τὰς ἐμὰς ἄρ- » παζε τιμάς. » Πρὸς δὴ ταῦθ' ὁ τῆς Ἀφροδίτης παῖς « Τὸ μὲν σὸν τόξον, » εἶπεν « ὦ Φοῖβε, τὰ » πάντα βαλλέτω, σὲ δὲ τοὐμόν. Καὶ ὅσῳ τὰ ζῶα » πάντα τοῖς θεοῖς εἴκει, τοσούτῳ τῆς ἐμῆς ἡ σὴ » δόξα ἐστὶν ἐλάττων. » Εἶπε, καὶ, τὸν ἀέρα τύ- ψας ταῖς πτέρυξιν, ἄοκνος τῇ κατασκίῳ τοῦ Παρνάσου ἐπέστη κορυφῇ, καὶ τῆς ἰοδόκου φαρέτρας δύο προὐκόμισε βέλη διαφορῶν ἐνεργειῶν· τὸ μὲν γὰρ φυγαδεύει, τὸ δ' ἄλλο ποιεῖ ἔρωτα. Ὃ μὲν οὖν ποιεῖ χρυσοῦν ἐστὶν, ἀκίδι λάμπον ὀξείᾳ (3)· ὃ δ'

(1) Non cepit interpres sensum latinorum verborum, *adducto nervo*. Legebatne *inducto?* Puto legisse quod legimus, sed non intellexisse. Statim A, κέρα. In hac varietate, sæpius in sequentibus notanda, τὰ κέρατα prætuli, quod prosæ orationi magis est aptum. Si quando in τῷ κέρα uterque consentiet, et ipse κέρα scribam.

(2) Codices distinguunt post Πύθωνα, ita ut serpens ἐξωδηκὼς fuerit βέλεσιν. Ovidius : *Stravimus innumeris tumidum Pythona sagittis.* Potuit errare Planudes ; sed humane agere cum auctore editor debet, et, sublato commate importuno, sustuli fere interpretationis vitium.

(3) Λάμπον ὀξ. absunt a B.

οὖν φυγαδεύει ἀμβλὺ, μόλιβδον μετὰ τὸν δόναξα φέρον. Καὶ τοῦτο μὲν ὁ θεὸς ἐν τῇ Πηνηΐδι Νύμφῃ (1) κατέπηξεν, ἐκείνῳ δὲ τὰ ὀσίᾳ διελθόντι τοὺς Ἀπολλωνίους ἐτερυμάτισε μυελούς. Αὐτίκα δὴ οὖν ὁ μὲν ἐρᾷ, ἡ δὲ τὸ τοῦ ἐρῶντος ὄνομα φεύγει (2), τοῖς κατασκίοις δρυμοῖς καὶ τοῖς λαφύγεσι τῶν ἁλισκομένων θηρῶν χαίρουσα, καὶ τὴν ἀνύμφευτον Φοίβην (3) ζηλοῦσα· ταινία δέ οἱ συνέσφιγξεν ἀτάκτως τοὺς ὡλοκάμους χειμένους. Πολλοὶ ταύτην ἠτήσαντο (4)· ἡ δ', ἀποστρεφομένη τοὺς αἰτουμένους, ἀπαθὴς καὶ ἄπειρος ἀνδρὸς, τὰ τῆς ὕλης ἄβατα περιήει (5), οὐδέ οἱ μέλει τί μὲν Ὑμὴν, τί δ' Ἔρως, τί δ' ἐστὶ συζυγία. Πολλάκις εἶπεν ὁ πατήρ· « Γαμβρόν μοι, θύγατερ, ὀφείλεις· » ἡ δ' (6), ὥσπερ ἁμαρτήματα τὰς γαμικὰς δᾷδας ὑπερστυγοῦσα, καὶ τὸ καλὸν πρόσωπον τῷ τῆς αἰδοῦς ἐρυθήματι βάπτουσα, καὶ τῷ τοῦ πατρὸς τραχήλῳ περισαγωστέρεις χερσὶ περισχομένη, « Δός μοι διηνεκεῖ, » πάτερ » εἶπε « φίλταλε (7), παρθενίαν χρῆσθαι· » δέδωκε τοῦτο καὶ ὁ πατὴρ τῇ Ἀρτέμιδι πρότερον. » Ἐκεῖνος μὲν οὖν ἐφίησιν· « Ἀλλά σε τοιὶ τὸ » κάλλος » εἶπεν « ὅπερ εἶναι βούλει κωλύει· καὶ » τῇ σῇ εὐχῇ ἡ σὴ περισχρούει εὐχή (8). » Ὁ μὲν οὖν

(1) Codex B, ἐν τῇ νηΐδι νυμφη.

(2) Scribere debuerat τὸ τῆς ἐρώσης ὄνομα, aut melius absque articulo, ἐρώσης πὔνομα. Non intellexit *amantis* esse in fœminino genere positum.

(3) B, τὴν ἀν. νύμφην.

(4) A, ἠτίσαντο.

(5) A, περιίη.

(6) Omisit properantior librarius alterius interpretationem versus, *Sæpe pater dixit: Debes mihi, nata, nepotes*, sic fere vertendi : Πολλάκις εἶπεν ὁ πατήρ· Υ̓́ϊδοῦς μοι, θύγατερ, ὀφείλεις.

(7) A, διηνεκῆ — φιλπάτη.

(8) Quid sibi vult illa vocis εὐχὴ iteratio? Voluitne esse Ovidio in-

Φοῖβος ἐρᾷ· τὴν δὲ Δάφνην ἰδὼν, τοῦ γάμου ἐπιθυμεῖ, καὶ, οὗ ἐπιθυμεῖ, τοῦτ' ἐλπίζει· καὶ οἱ ἴδιοι σφάλλουσι τοῦτον χρησμοί. Ὡς δὲ κοῦφοι καλάμαι, τῶν ἀσταχύων τιμηθέντων, καίονται, καὶ λαμπάσι φλογμὸς πίμπραται, ἂς, οὕτω συμβάν, ὁδίτης ἢ σφόδρα συνέωσεν, ἢ ἤδη ὑπὸ τῇ φλογὶ (1) καταλέ-
495 λοιπεν· οὕτως ὁ θεὸς εἰς φλόγας ἦλθεν, οὕτως ὅλῳ τῷ σθένει πίμπραται, καὶ σθεῖρον καὶ ἄκαρπον ἐλπίζων ἔρωτα τρέφει. Ὁρᾷ μὲν ἀτημελήτους τὰς κόμας τῷ τραχήλῳ ἐναπῳωρημένας, καὶ « Τί ποῖ » ἔλεγεν « ἔσται, εἴπερ ἐπιμελείας τύχοιεν; » ὁρᾷ δὲ πυρὶ λάμποντας τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπίσης τοῖς ἄστρα-
500 σιν· ὁρᾷ στόμα, ὅπερ οὐχ ἅλις ἦν μόνον ὁρᾶν. Θαυμάζει δακτύλους καὶ χεῖρας, βραχίονάς τε καὶ γυμνοὺς ἢ τὸ ἥμισυ (2) πήχεις· εἰ δέ τι κρύπτεται, κρεῖττον νομίζει. Ἡ δὲ ταχυτέρα φεύγει καὶ κούφης αὔρας, οὐδὲ πρὸς τάδε τὰ ῥήματα τούτου καλοῦντος ἵσταται· « Νύμφη Πηνειὰς, ἱκετεύω, μένε· οὐχ
505 » ὡς ἐχθρὸς διώκω· Νύμφη, μένε. Οὕτως ἀμνὰς λύ-» κων, οὕτως ἔλαφος λέοντα, οὕτως ἀετὸν πτέρυξι » τρεμούσαις πεισθεραὶ φεύγουσι, τοὺς αὐτῶν ἔκα-» στα πολεμίους. Ἔρως ἐστί μοι τοῦ διώκειν αἰτία. » Οἴμοι, τάλας! Μὴ πρηνὴς πέσῃς, καὶ κνήμας » ἀναξίας βλάπτεσθαι διαγλύφωσιν ἄκανθαι, καί
510 » σοι ὀδύνης αἴτιος γένωμαι. Τραχεῖς εἰσὶν ἐν οἷς » σπεύδεις τόποι. Μετειώτερον, ἀντιβολῶ, τρέχε, » καὶ τὴν φυγὴν ἔπεχε· μετειώτερον ἕψομαι αὐτός.

geniosior? Per me licet; sed malim illa styli lumina non esse tenebris similiora quam luci. Forte leg. πύχ.

(1) Vix credo verba *sub luco* a Planude fuisse intellecta.

(2) Ellipsis fit τοῦ μᾶλλον, vel a librariis adverbium est omissum.

» Τίνι γε μὴν ὄντι μοι ἀρέσκεις ἐρωτᾶν χρή. Οὐκ
» οἰκήτωρ ὄρεος ἐγὼ, οὐ ποιμὴν εἰμί· οὐκ ἀγέλας
» τάσδε ἢ πόιμνας αὐχμηρὸς (1) περιέπω. Ἀγνοεῖς,
» ἀπερίσκεπτε, ἀγνοεῖς τίνα φεύγεις· κἀντεῦθεν φεύ-
» γεις. Ἐμοὶ ἡ Δελφὶς γῆ, καὶ Κλάρος, καὶ Τένεδος
» καὶ τὸ Πατάρειον θέμα (2) δουλεύει. Ζεύς ἐστί μοι
» γεννήτωρ. Δι' ἐμοῦ τὸ ἐσόμενον, καὶ γεγονὸς, καὶ
» ὂν φανεροῦται· δι' ἐμοῦ συμφωνοῦσιν ἄσματα νευ-
» ρῇς. Εὔστοχον μὲν τὸ ἡμέτερον βέλος· τούτου δ'
» ὅμως εὐστοχώτερον ἕτερον, ὅπερ ἐν κενῷ τῷ στή-
» θει τραῦμά μοι εἰργάσατο. Εὕρημα ἐμόν ἐστιν ἰα-
» τρικὴ, καὶ Παιήων ἀνὰ τὴν οἰκουμένην λέγομαι,
» τῶν τε βοτανῶν ἡ δύναμις ἡμῖν ὑποτέτακται· οἴμοι
» δ' ὅτι οὐδεμιᾷ βοτάνῃ θεραπεύσιμός ἐστιν ὁ ἔρως,
» οὐδέ με ὠφελοῦσιν αἱ τοῖς ἄλλοις λυσιτελέσασαι
» τέχναι! » Πλείω λέγειν μέλλοντα ἡ Πηνειὰς φο-
φοδεεῖ δρόμῳ φεύγει, καὶ σὺν ἐκείνῳ τοὺς λόγους
ἡμιτελεῖς καταλέλοιπε, τότε δὴ καὶ μᾶλλον καλ-
λίων δόξασα. Καὶ γὰρ ἄνεμος ἀπεγύμνου τοὺς πό-
δας (3), καὶ πνεῦμα κατὰ πρόσωπον τὰς ἐσθῆτας
ἐρρίπιζε καὶ αὖρα (4) κούφη ὠθουμένην εἰς τοὐπίσω
τὴν κόμην (5) ἐδίδου· καὶ πύξηται τῷ δρόμῳ τὸ κάλ-

(1) B, αὐχμηρῶς, et supra, αὐχμηρός. Modo videtur legisse Planudes *hæc armenta*, male.

(2) A recentiore vocabulo θέμα in geographicis melius abstinuisset. In B, glossa : Κλάρος, πόλις Λυκίας· ὁμοίως δὲ καὶ Πάταρα.

(3) Absurdum, sed quod a librario imprudenti admissum esse putem. Planudes scripsit procul dubio, τὸ σῶμα.

(4) A, αὖρα. Hoc in tono mendum sæpius occurret; v. c. XV, 246, 697. Duplex est accentus in αὖραι, XIV, 431. Scribendum αὔρα, αὔραι : cf. Schæf. ad Long. p. 378; ad Soph. t. II, p. 341. Barnesius ad Euripid. Suppl. 1048, αὖρα servandum putat alicubi apud Xenophontem : frustra.

(5) A, κώμην.

λος. Ἀλλ' οὐ γὰρ σἰέγει ϖλέον τὰς χολαχείας (1) ὁ νέος ἀπολλύναι θεός· ὡς Ἔρως ἀνέπειθεν, ἕπεται χατ' ἴχνος συντονωἰέρῳ τῷ βήματι. Ὡς δ' ὅτε (2) Γαλλιχὸς χύων λαγωὸν εἶδεν ἐν ὁμαλῷ πεδίῳ, χαὶ ὁ μὲν ποσὶ (3) διώχει τὴν θήραν, ὁ δὲ τὸ σωθῆναι· χαὶ ὁ μὲν ϖροσεξομένῳ ἐοιχὼς ὅσον οὐχ ἥδη (4) χατασχεῖν τε ἐλπίζει, χαὶ ἐχτεἰαμένῳ τῷ ῥύγχει (5) τὰ ἴχνη πιέζει, ὁ δ' ἐν ἀμφιβόλῳ ἐστὶν εἰ ληφθείη, χαὶ ἐξ αὐτῶν ἁρπάζει τῶν δηγμάτων ἑαυτὸν, χαὶ τὸ ἁπτόμενον σἰόμα χαταλιμπάνει· οὕτως ὁ θεὸς χαὶ ἡ χόρη ταχεῖς ἦσαν, ὁ μὲν τῇ ἐλπίδι, ἡ δὲ τῷ φόβῳ. Ὁ γε μὴν διώχων, πλεφῖς Ἔρωτος βοηθούμενος, θάσσων ἐσἰι, χαὶ πᾶσαν ἀπαναίνεται μέλησιν (6),

(1) B, χολαχίας — mox, ἀπολλῦναι, pravo accentu : cf. Schæf. ad Heusing. Æsop. p. 129. In Luciani Piscatore, 4, Bipont. pro ἀποχτιννῦναι, repone ἀποχτιννύναι. Apud Lysiam t. V, p. 437, Reiskius male scripsit ἀπολλῦναι, quum Markl. proponeret ἀπολλύναι. Achilles Tat. I, 16, ἐπιδειχνῦναι: codex Venet. 409, recte ἐπιδειχνύναι.

(2) Codices, ὅπ. Non erat quod hærerem et de mutatione dubitarem. Eumathius IV, p. 126: σἰρατιώτης ὁ πρῶτος τὸν χαιρὸν τοῦ χρόνου παραδειχνὺς, ὅπ πᾶς ἐχστραπύει σἰραπώτης ἀὴρ: ibi cod. Reg. 2897, melius ὅπ. Idem p. 138, ἤλγησα χἀγὼ τὴν ψυχὴν, ὅπ μου.... Et ibi cod. melius ὅτι. Menander Ath. XV, 60: εἰσιών, « Παιόν, λύχνον, λυχνοῦχον, ὅ π πάρεσἰι φῶς. » Μόνον, πολὺ ποιεῖ : qua in lectione potest lector acquiescere. Prætulerim, alia cum distinctione: .....λυχνοῦχον ! » ὅ, π πάρ. φῶς μόνον, ϖ. ϖ. vel ὅπ πάρ. φῶς μονον, ϖ. ϖ. In Bentleiana nota legitur ὅπ, sed scripsisse puto ὅ τι.

(3) B omisit χαὶ ὁ μ. ποσί — σωθῆναι.

(4) A, ὅσον ὅσον οὐχ ἥδει. B, ὅσον οὐχ ἥδει.

(5) A, ῥίγχει.

(6) Codices μέλησιν, quod mutavi. Frequens hæc est confusio in illis vocibus et in congeneribus, quam tetigi non semel, et nuper ad Cratetis et Diogenis Epistolas in Notit. MSS. t. X et XI; et ad Nicetam, p. 284. Onosandro, p. 33, μελῆσαι apte restituit pro μελῆσαι Schwebelius, cujus vide notam. Adde Hemsterhus. ad Luc. Nigr. cap. x. Infra idem error notandus iterum erit.

καὶ τοῖς τῆς Φυγάδος νώτοις ἐπίκειται, καὶ διεσχεδασμένους ἐν τῷ τραχήλῳ κλαπνεῖ τοὺς βοσηρύχους. Ἡ δ' ὠρχίασε, τῆς ἰσχύος δαπανηθείσης (1)· καὶ, τῷ τῆς ταχινῆς Φυγῆς ἀπειποῦσα καμάτῳ, ἀποσκοποῦσά τε πρὸς τὰ τοῦ Πηνειοῦ ῥεῖθρα, « Δὸς, » πάτερ » ἔφη, « βοήθειαν, εἴπερ οἱ πόλαμοὶ θειό- » τηλα κέκλησθε (2). Χάνε μοι, Γῆ » εἶπεν, « ἣ τὴν » μορφὴν ταύτην, ἥ με λυπεῖσθαι ποιεῖ καὶ δι' ἧς » πλέον τοῦ δέοντος ἤρεσα, μελαβαλοῦσα ἀφάνι- » σον. » Μόλις δὴ τὴν δέησιν ἀνυσάσης, βαρεῖα νωθρότης ἐπέσχε τὰ μέλη, καὶ τὰ ἁπαλὰ περικάρδια φλοιῷ λευκῷ περιζώννυνται· εἰς δὲ κόμην ἡ κόμη, καὶ εἰς κλάδους πύξηθησαν οἱ βραχίονες· πούς (3) δ', ὁ ταχὺς πρὶν, ὀκνηραῖς ῥίζαις ἐνίσχεται, καὶ τὴν κορυφὴν κόρυμβος ἔχει· μένει δ' ἐν ἐκείνῃ τὸ χρῶμα μόνον. Ταύτης δὲ καὶ αὖθις ὁ Φοῖβος ἐρᾷ, καὶ, θεὶς ἐπὶ τὸ σῖφος (4) τὴν δεξιὰν, αἰσθανέσθαι εἰσέτι τοῦ σήθους ὑπὸ τῷ καινῷ φλοιῷ σπαίροντος· καὶ, περιπλέξας χερσὶν, ὡς μέλη, τοὺς κλάδους, φιλήματ' ἐδίδου τῷ ξύλῳ, εἰ καὶ τὸ ξύλον φιλήματα φεύγει. Τῷ δ' ὁ θεὸς εἶπεν· « Ἀλλ' ἐπείπερ ἡμέτερα εἶναι » γυνὴ μὴ δύνῃ (5), δένδρον ὄντως ἡμέτερον ἔσο· καὶ

(1) B, δαπανηθείσης. Et sic ad v, 701.

(2) Codd. κέκλησθαι.

(3) B, πύς.

(4) B, σῆθος. Non intelligebat librarius vocem σῖφος et mutabat. Nympha jam σῆθος non habuit quod Apollo posset ipsum tangere.

(5) Δύνῃ, pro δύναται, displicet grammaticis severioribus. Sunt tamen scriptores Planude antiquiores et meliores qui hac voce sunt usi, Isocrates, Synesius, alii quoque jam ab interpretibus Thomæ Magistri excitati. Anonymus Stobæi Serm. 1, p. 3 Schowianæ : ψυχῆς ἐπιμελοῦ πᾶς σαυτοῦ, καθὰ δύνῃ. Hanc esse dicunt sententiam iambicam. Sed quis unquam vidit genuinum iambum cum spondæo in quarta

» σε ἀεὶ ἔξουσιν, ὦ Δάφνη, καὶ κιθάρᾳ ἐμὴ καὶ φα-
» ρέτρᾳ καὶ κόμη. Σὺ τοῖς ἡγεμόσι παρέσῃ ἀγαλ-
» λομένοις (1), ἐπειδὰν χαίρουσα φωνὴ τοὺς θριάμ-
» βους ᾄδῃ, καὶ μακρὰς πομπὰς τὸ Καπιτώλιον
» βλέπῃ. Καὶ ταῖς σταναῖς παρασιάσιν (2) ἡ αὐτὴ
» πιστιάτη περὶ τῶν θυρῶν σιήσῃ φύλαξ, καὶ μέ-
» σην τὴν δρῦν φυλάξεις. Ὡς δ' ἐγὼ τὴν ἐμαυτοῦ
» νεάζουσαν κεφαλήν, ὡς ἀκειρεκόμης, οὐ κείρω, καὶ
» σὺ διηνεκεῖς ἀεὶ φέρε τὰς τῶν φύλλων τιμάς. »
Ἔληξε λέγων ὁ Παιάν· ἡ δὲ Δάφνη τοῖς ἀρτιθαλέσι
κλάδοις ἐπένευσε, καὶ ὡς κεφαλὴν ἔφανη τὴν κορυ-
φὴν (3) κλίνασα.

Ἔστι νέμος ἐν Αἰμονίᾳ ὃ πανταχόθεν κρημνώδης περικλείει δρυμός. Τέμπη δὴ τοῦτο λέγουσι· δι' ὧν ὁ Πηνειὸς ἀπὸ τοῦ Πίνδου ῥέων ἀφείζουσι καλινδεῖται νάμασι, βαρύς τε καὶ ἀφράστων, νεφέλας συνίστησι λεπτὰς, ἀναθυμιάσεις ἐγείρων, καὶ τοῖς ἀνεβλάτοις τοῦ δρυμοῦ τῇ τοῦ ὕδατος ἀχνῃ ῥεῖ (4), καὶ ἠχῷ μεγάλῳ τοὺς ἐγγειτόνων (5) ἐνοχλεῖ. Ταῦτα οἶκος, ταῦτα καθέδρα (6), ταῦτα ταμεῖα τοῦ

sede, et pyrrichium in quinta? Clerico uni talis prosodia potuit placere. Legendum, ἑαυτοῦ. Ad Hecubam 257, ubi, Δεᾶς δ' οὐδὲν ἡμᾶς εὖ, κακῶς δ' ὅσον δύνῃ, Porsonus notat, « magis attica forma, δύνᾳ »: quod me fateor non capere. Doricum δύνᾳ novi ex Theocrito, atticum prorsus quid sit ignoro. Infra non semel δύνῃ apud Planudem legetur, v. c. ad 657, 679; XIV, 13; XV, 334. Habet tamen et δύνασαι, v. c. XIII, 825; XV, 530; etc.

(1) Legebat *lætis*, non *Latiis*.

(2) Male Planudes legebat *angustis*, pro *Augustis*. Codex A, παρασιάσιν: idem mendum infra pag. 472.

(3) A, κεφαλήν.

(4) Habuit non bonam lectionem *influit*.

(5) Vulgarior est scriptura, ἐν γειτόνων. Cf. not. ad Eunapium pag. 354. Infra pag. 40, 5.

(6) Pessime. Pro *sedes*, græce hic scribere debuisset interpres, δόμος, vel ἕδος.

μεγάλου ποταμοῦ· ἔνθα καθιδρυμένος ἐν ἄντρῳ ἀπὸ πείρων τοῖς ὕδασιν ἐχρημάτιζε καὶ Νύμφαις ταῖς ἐφυδατίαις. Ἐκεῖ δὴ συνίασιν ἐξοιδοῦντες οἱ πολλοὶ (1), ἀγνοοῦντες πότερον συνησθεῖεν ἢ παραμυθήσονται τὸν τεκόντα, ὅ τε ἐλαιοφόρος Σπερχειὸς, καὶ ὁ ἀκάμας τος Ἐνιπεὺς, καὶ ὁ γέρων Ἠειδανὸς, καὶ Ἀλφειὸς ὁ ἀκύμων (2), καὶ Αἴας (3), καὶ, πρὸς τούτοις, οἱ λοιποὶ ποταμοὶ, οἳ ἥπερ ἦγαγεν αὐτοὺς ἡ ὁρμὴ, εἰς τὴν θάλασσαν παραπέμπουσι τὰ τῇ πλάνῃ ἀπειρηκότα ὕδατα. Ἴναχος μόνος ἀπῆν· ἐν βαθυτάτῳ τε ἄντρῳ κρυπτόμενος θρήνοις αὐξάνει τὸ ὕδωρ, καὶ τὴν φιλτάτην ὁ ταλαίπωρος Ἰὼ οἵαπερ ἀπολωλυῖαν ὀδύρεται. Ἀγνοεῖ γὰρ πότερον ζωῇ χρῆται, ἢ παρὰ τοῖς τῶν θανόντων εἰδώλοις γέγονε· πλὴν ἣν οὐδαμοῦ εὑρήσει, οὐδαμοῦ οἴεται εἶναι, καὶ τοῖς λογισμοῖς εὐλαβεῖται τὰ χείρω. Εἶδε γὰρ αὐτὴν ὁ Ζεὺς ἐπανιοῦσαν ἐκ τοῦ πατρῴου (4) ποταμοῦ, καὶ « Ὦ παρθένε Διὸς ἀξία, » εἶπεν « εὐδαίμονα οὐκ οἶδ' ὁντινα τῷ σῷ λέχει ποιήσουσα, ἴθι πρὸς τὴν σκιὰν ἣ τοῦδε τοῦ νέμους ἢ τοῦδε, » καὶ ἔδειξεν ἄμφω (5). « Καῦμά τε γὰρ (6) καὶ ἥλιος ἐν μέσῳ τῷ οὐρανῷ νῦν ἐστὶν ὑψηλόταλος. Εἰ δὲ καὶ μόνη δέδοικας τὰς τῶν θηρῶν καταγωγὰς εἰσιέναι, ὑφ' ἡγεμόνι θεῷ ἀσφαλὴς εἰσελεύσῃ τὰ τοῦ νέμους ἀπόκρυφα, καὶ οὐδὲ δημοτικωτέρῳ, ἀλλ'

(1) Lapsus est et hic Planudes. *Populariа* vertens ἐξοιδοῦντες, cogitavit de simili voce *populantia*.

(2) *Alpheus* habuisse videtur, non *Amphrissus*.

(3) Glossa in B : Αἴας, ποταμὸς Ἠπείρου, πλησίον Ἐπιδάμνου.

(4) A, πρώτου.

(5) Lectionem sequitur nunc repudiatam ab editoribus : « Aut horum nemorum, aut horum, et monstraverat ambas : » quam quidem non eligendam opinor, sed cujus sensum facilem esse puto, et recte cepit Planudes.

(6) Legebatne, *nam calet?*

» ὃς τὰ οὐράνια σκῆπτρα μεγάλῃ χειρὶ κατέχω,
» ἀλλ' ὃς τοὺς ἀστράτους κεραυνοὺς πέμπω. Μηδέ με
» φεῦγε. » Καὶ γὰρ ἔφευγεν. Ἤδη μὲν οὖν τοὺς τῆς Λέρνης νομοὺς καὶ τὰ συνηρεφῆ τοῖς δένδρεσι Λυκαῖα πεδία κατέλειψε (1), καὶ Ζεὺς, σκότος ἐπαγαγὼν, τὸ τῆς γῆς φλάτος ἐκάλυψε, καὶ τὴν φυγὴν ἐπέσχε, καὶ τὴν παρθενίαν ἥρπασε. Μετὰ δὲ ταῦτα πρὸς μέσους τοὺς ἀγροὺς εἶδεν ἡ Ἥρα, καὶ νυκτὸς ὄψιν τὴν ταχινὴν ὁμίχλην ποιήσασαν (2) ἐν καθαρᾷ τῇ ἡμέρᾳ τεθαύμακε· καὶ γὰρ ᾔσθετο ταύτην οὔτ' οὖν πολέμου γεγονυῖαν, οὔτε γῆς ὑγρότερας ἀναδοθεῖσαν (3). Καὶ δὴ που πόῤ ἂν εἴη περιβλέπεται ὁ ἑαυτῆς σύζυγος, ὡς ἂν τις τοσάκις ἑαλωκότος ἤδη τοῦ ἀνδρὸς εἰδυῖα τὰ κλέμματα. Τοῦτον δ' ἐπεῖπερ οὐχ εὗρεν ἐν οὐρανῷ, « Ἢ ψεύδομαι » εἶπεν » ἔγωγε, ἢ ἀδικοῦμαι· » καὶ, ἀπ' (4) ἄκρου διολισθήσασα τοῦ αἰθέρος, ἐπὶ γῆς ἔσπη, καὶ ἀναχωρεῖν τὴν ὁμίχλην ἐκέλευσεν. Ἐκεῖνός γε μὴν, τὴν τῆς γαμετῆς πρᾳσθόμενος παρουσίαν, εἰς λευκὴν δάμαλιν τὴν τῆς Ἰναχίδος ὄψιν μετέθηκεν· ἡ δὲ, καὶ βοῦς, περικαλὴς ἦν. Καὶ τῆς βοὸς εἶδος παρὰ γνώμην ἐπαινεῖ· ναὶ μὴν καὶ τίνος, καὶ πόθεν, κἀκ ποίας ἀγέλης εἴη, ὡς εἴ τις ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ ἀλη-

(1) Hic aoristus in Planude non facit mirationem. Vide quæ notavi de hac forma ἀδοκίμῳ ad Eunap. p. 582, collato nunc Lobeckio post Phrynich. p. 714. Scholiastes Æschyli Pers. 153, scripsit καλαλείψασα.

(2) B, ποιήσασα.

(3) Scripsi γῆς pro codicum τῆς. Forte etiam οὔτε τῆς ὑγρολ... γῆς ἀναδ. Prior tamen lectio stare potest: λ et Γ permutari notum est. Æschyl. Eum. 58: Οὐ δή τις αἶα τοῦτ' ἐπεύχεται γένος Τρίφωδ' ἀνατεὶ, μὴ μεταστένειν πόνων. Forte, μὴ μέλα στένειν π. Vel, quod melius, servata vulgata, intelligendum μεταστένειν de pœnitentia nutricis ob labores doloresque circa pessimam prolem exantlatos, quod vidit Duthelius.

(4) A, ἐπ'.

θοῦς ἐρωτᾷ. Ζεὺς δὲ ψευσάμενος ἐκ γῆς γεγεννῆσθαι, ὡς τοῦ παντὸς οἰκονόμος ἀπηλλάγη (1) τοῦ πολυπραγμονεῖσθαι. Αἰτεῖ δὲ δῶρον ἡ Κρονία (2) τὴν βοῦν. Τί δὲ ποιήσειεν ἂν ἐκεῖνος; Ὠμὸν μὲν τὸ τοὺς οἰκείους ἐρῶλας προδιδόναι, μὴ διδόναι δὲ πάλιν ὕποπλον γίνεται· ἐκεῖθεν μὲν αἰδὼς ἀναπείθει, ἐντεῦθεν δ' ἔρως ἀναπείθει, καὶ ἐνικήθη γ' ἂν ὑπὸ τοῦ ἔρωτος ἡ αἰδώς· ἀλλ', εἰ κοῦφον οὕτω δῶρον δάμαλις τῇ κοινωνῷ τοῦ γένους καὶ τοῦ λέχους ἀπαγορευθείη, ἠδύναιο μὴ δοκεῖν δάμαλις. Τῆς ἀνιζήλου τοίνυν δοθείσης, οὐκουν αὐτίκα πᾶν ἀπέθελο τὸ δέος ἡ θεός· ἐδεδοίκει δὲ τὸν Δία, καὶ τῆς κλοπῆς ἠνιᾶτο (3), μέχεις Ἄργῳ (4) τῷ Ἀεισιοείδῃ φυλαχθησομένην παρέδωκεν. Ὁ δὲ Ἄργος ἑκατὸν ὀφθαλμοῖς εἶχε τὴν κεφαλὴν ἐζωσμένην, ὧν ἐξ ἀμοιβῆς σύνδυο (5) μὲν ὕπνον ἐλάμβανον, οἱ λοιποὶ δ' ἐφρούρουν, ἐν κατασάσει μένοντες. Καὶ, οὕπερ ἂν Ἄργος ἵσταιο, πρὸς Ἰὼ ἐώρα, καὶ πρὸ ὀφθαλμῶν εἶχεν Ἰώ, κἂν ἀπεστραμμένος πως ἦν. Ἡμέρας μὲν οὖν ἐᾷ νέμεσθαι· τοῦ δ' ἡλίου ὑπὸ τὸ τῆς γῆς βάθος ἰόντος, καθείργνυσι καὶ ἀναξίως δεσμοῖς περιβάλλει τὸν τετράχηλον. Ἡ δὲ κλάδους τε δὴ δένδρων καὶ πικρὰν νέμεσθαι πόαν, καὶ, ἀντὶ κλίνης, ἐπὶ γῆς, οὐκ ἀεὶ χόρτον ἐχούσης, κατακλίνεσθαι

(1) Corrupta leviter verba sic puto emendanda: Ζ. δὲ ψ. ἐκ γ. γ. εἶπεν, ὡς — ἀπαλλαγῇ. . . .

(2) Glossa in B: θυγάτηρ γὰρ Κρόνου Ἥρα ἐστί.

(3) *Anxia furti*: metuens ne vacca subriperetur.

(4) Glossa ridicula in B, περὶ Ἄργου κυνός. Et infra glossator iterum ad Argi orationem: ὅρα λόγους Ἄργου κυνὸς πρὸς Ἑρμῆν.

(5) Codices non bene, σὺν δύο. Vide quæ notavi ad Philostr. Her. p. 419; Heyn. ad Il. K, 224. Achilles Tat. I, 5: συνεκοίμων κατὰ δύο τὰς κλίνας διαλαχόντες. Cod. Venet. 409, καταδύο: forte sic, vel κατάδυο.

ἡ δείλαια, καὶ θολερὰ νάματα πίνει. Καὶ δὴ καὶ, βαρχίονας ἱκέτις τῷ Ἄργῳ θέλουσα τεῖναι, οὐκ εἶχεν οὓς βαρχίονας τῷ Ἄργῳ τενεῖ (1)· καὶ, ὀλοφύρασθαι πειρωμένη, μυκηθμὸν τοῦ στόματος ἀνεδίδου, καὶ ὑπερέδεισε τὸν ἦχον, καὶ τὴν ἑαυτῆς φωνὴν κατεθλάγη. Ἦλθε καὶ πρὸς τὰς πατρίους, ἔνθα πολλάκις εἰώθει παίζειν, Ἰναχίδας ὄχθας, καὶ, καινὰ κατὰ τοῦ ὕδατος ἰδοῦσα κέρατα, ἐξεθαμβήθη, καὶ, ἑαυτὴν δείσασα, φεύγει· αἱ δὲ Νηΐδες ἀγνοοῦσι, καὶ Ἴναχος αὐτὸς θαυμάζει τίς ἂν εἴη· ἡ δ' ἔπειτα τῷ πατρὶ, ἔπειτα καὶ ταῖς ἀδελφαῖς, καὶ ἀνέχεται ψαύεσθαι, καὶ προσφέρει θαυμαζούσαις ἑαυτήν· ὁ δὲ γεραίτερος Ἴναχος πόας παρεῖχε δρεψάμενος, ἡ δὲ λείχει τὰς χεῖρας, καὶ ταῖς πατρικαῖς παλάμαις φιλήματα δίδωσιν, οὐδ' ἐπέχει τὰ δάκρυα, καὶ, εἰ μόνον εἴπειο λόγος, βοήθειαν ἂν ἤτει, τοὔνομά τε καὶ τὴν οἰκείαν τύχην ἂν διεξῄει· γράμματα δ', ἀντὶ λόγων, ἃ ποὺς ἐχάραττεν (2) ἐν τῇ κόνει, τὴν τοῦ μεταπλασθέντος σώματος ἀθλίαν ἀγγελίαν ἐκύρησε. « Οἴμοι, τάλας! » οὖν ὁ πατὴρ ἐκραζεν Ἴναχος, καὶ ἐν τῷ (3) τραχήλῳ καὶ κέρασι τῆς σπαναζούσης καὶ χιονώδους δαμάλεως ἐκκρεμάμενος, « Οἴμοι, τάλας! » ἐδίπλου. « Οὐκ » ἄρα σὺ εἶ μοι, θύγατερ, ἡ ἀνὰ πᾶσαν γῆν ζητηθεῖσα; σὺ, καὶ εὑρεθεῖσα νῦν, οὐχ εὑρέθης. Κουφότερον ἦν μοὶ τὸ πένθος. Σιγᾷς γὰρ, καὶ οὐδὲν ἀμοιβαῖον τοῖς ἐμοῖς ῥήμασιν ἐπιφέρεις, βαθέος δὲ μόνον » ἀπὸ σήθους ἀνάγεις στεναγμούς, καὶ, ὃ μόνον δύνῃ,

(1) A, τῷ τεπεῖ. Mox idem εἶχον, pro ἦχον, iotacismi vitio.
(2) A, ἐχάραξεν.
(3) A, καὶ τῷ: B, ἐν τῷ. Hinc et inde sumta vocula, textum mihi feci.

» τοῖς ἐμοῖς ἀντιμυκᾷ (1). Ἐγὼ δ' ἀγνοῶν, θαλάμους
» σοι καὶ δᾷδα ἡτοίμαζον· ἐλπίς τέ μοι ἦν γαμβρῷ
» τὸ πρῶτον, εἶτα δ' ἐγγόνων· νῦν δέ σοι ἐξ ἀγέλης
» ἀνὴρ, καὶ ἐξ ἀγέλης παῖς ἔσται. Οὐδέ μοι τὰς τόσας
» ὀδύνας ἐξὸν καταπαῦσαι θανάτῳ, ἀλλά με βλά-
» πτει τὸ θεὸν εἶναι, καὶ ἡ κεκλεισμένη μοι πύλη τοῦ
» ᾅδου εἰς ἀπέραντον αἰῶνα τοὺς ἐμοὺς θρήνους ἐκ-
» τείνει. » Τοιαῦτα ὀδυρομένου, ὁ κατάσπερος Ἄρης
τὴν παῖδα ἐξοίσπησε, καὶ τοῦ παλαιὸς ἁρπασθεῖσαν
πρὸς ἑτέρας εἵλκε νομάς· καὶ κορυφὴν ὑψηλὴν ὄρους
πόρρω καλέλαβεν· ἔνθεν (2) καθεζόμενος ἅπαν ἐπισκέ-
πτεται μέρος.

Ἀλλ' οὐδὲ μὴν οὐδ' ὁ τῶν οὐρανίων ἀρχηγὸς τὰ τῆς
Φορωνίδος (3) τόσα κακὰ πλέον δύναται φέρειν· καλεῖ
δὲ τὸν υἱὸν ὃν ἡ λαμπρὰ Πλειὰς εἰς φῶς προηνέγ-
καλο, καὶ θανάτῳ δοῦναι κελεύει τὸν Ἄρεα. Βραχὺς
δὴ χρόνος παρῆλθεν, ὡς πλέρυγας μὲν τοῖς ποσὶ, ῥά-
βδον δὲ τῇ κραιαιᾷ χειρὶ λαβεῖν ὑπνοδότην, καὶ τῇ
κόμῃ κελύπτεσθαι. Ταῦτα δὲ διαθέμενος, ὁ τοῦ Διὸς
παῖς ἐκ τῆς πατρῴας ἄκρας εἰς γῆν καταπήδησεν· ἐκεῖ

(1) Ineptulus ad marginem codicis B conjector : ἴσως, ἀντιμυκᾷς. De his activis recentibus et malis confer quæ notavi ad Eunapii Sophistas p. 206, 574, et ad Aristæneti Epistolas I, 1, ubi Lambecii barbarismum μιμοῦνται et alia id genus notavi. Forsan deest λόγοις : nam latina hæc sunt, *ad mea verba remugis*. In græcis quæ habemus, σπαραγμοῖς apte reticeri potest.

(2) A, ἔνθα. In latinis est *unde*: legit Planudes *inde*, qui scripsit ἔνθεν ; nam, *unde* si legisset, ὅθεν scripsisset. Constantino M. apud Euseb. H. Eccl. x, 5, p. 321, A, pro ὅθεν restituendum esse puto ἔνθεν: ἐπειδὴ..... ὅθεν· imo ἐπειδὴ.....ἔνθεν. Erroris ea causa fuit, quod, qui latinam Constantini græca oratione reddidit, non *inde*, quæ vera fuit lectio, sed *unde* legerit.

(3) Glossa in B: Φορωνεὺς πατὴρ ἦν Ἰνάχου, ὅθεν Φορωνὶς ἡ τοῦ Ἰνάχου θυγάτηρ Ἰὼ, γενεαλογία δὲ Ἰοῦ Φορωνέως.

τὴν καλύπλεγν περιεῖλε (1) καὶ τὰς πλέυγας ἀπέθεῖο, μόνην δὲ τὴν ῥάβδον κατέσχεν. Εἶσι δ', οἷάπερ αἰπόλος, σὺν χιμαίρεις (2) διὰ δυσβάτων τόπων ἰούσαις, καὶ σίενοῖς (3) δόναξιν αὐλεῖ. Ὁ τοίνυν Ἡρεῖος φύλαξ, ἀλοὺς τῷ μέλει τῆς καινῆς τέχνης, « Ὅστις » ποτὲ τυγχάνεις ὢν » εἶπε « δύνῃ σὺν ἐμοὶ τῇδ' » ἐνίδρυνθῆναι τῇ πέτρᾳ· οὔ τε γὰρ τοῖς θρέμμασι » πιστέρα πόα ἐν ἄλλῳ τόπῳ, καὶ ποιμέσι συμβάλ- » λουσαν τὴν σκιὰν βλέπεις. » Ἐκάθισε δὲ ὁ Ἀτλαντιάδης, καὶ, πολλὰ λέγων, λόγοις τὴν ἡμέραν παιοῦσαν ἀνάλωσε, καὶ, διπλοῖς δόναξι μέλπων, νικῆσαι πειθέτας τοὺς φυλάτλοντας ὀφθαλμούς· ἐκεῖνος δὲ ἀπομάχεῖαν τοῦ μαλακοῦ ὕπνου πεῖγενέσθαι· ἀλλ', εἰ καὶ τὸν ὕπνον μέρει τῶν ὀφθαλμῶν δεχόμενος, μέρει πάλιν ἐγρήγορεν. Ὁμῶς ζητεῖ (καὶ γὰρ νεωστὶ ἡ σύριγξ εὑρέθη) τίνι λόγῳ εὑρέθη.

Τηνικαῦτα (4) γοῦν ὁ τῆς Ἀρκαδίας θεὸς, « Ἐν » τοῖς παγετώδεσιν ὄρεσιν » εἶπεν, » ἐν ταῖς Ἀμα- » δρυάσι Νωνακρίναις (5) περιφανεστάτη Νηϊάς τις » γέγονεν, ἣν αἱ Νύμφαι Σύριγγα προσηγόρευον. Οὐχ » ἅπαξ καὶ Σατύρους ἐνέπαιξεν ἑπομένους ἐκείνῃ καὶ » τινας δὴ τῶν θεῶν (6). Σκιερούς δὲ δρυμοὺς καὶ τοὺς

(1) B, τὴν καλύπλεγν παρεῖλε.

(2) Glossa in B: χιμ. ἤγουν αἴγαις. Quid hoc monstri est? Dixeruntne unquam αἴγη pro αἶξ? Putavitne librarius accusativum αἴγας, cujus forte meminerat, ab αἴγη deducendum esse?

(3) Pro *structis* videtur *strictis* invenisse.

(4) A, συρ. εὑρέθη. Τηνικαῦτα, sine reliquis, ob ὁμοιοτέλευτον.

(5) Glossa in B: Νοτάκρη, πόλις Ἀρκαδίας, ἀπὸ Νοτάκρης γυναικὸς Λυκάωνος. Distinctione accurata interpretationis scabritiem paululum imminui.

(6) Codices ἑπομένη et τίνας, quod mutavi. Sed et gravia sunt alia interpretis peccata quæ nolui nec debui emendare. «Satyros» Ovidius ait «eluserat illa sequentes, Et quoscumque deos um-

» ἐρήμους ἀγρευὰς εἶχε, τὴν ὀρτυγίαν τε τοῖς ἀγῶσι,
» καὶ αὐτὴν ἐτίμα τῇ παρθενίᾳ τὴν θεὸν. Καὶ τῷ ἔθει
» τῆς Ἀρτέμιδος ζωννυμένη ἠπάτησεν ἄν, καὶ οἵα τ'
» ἐγένετο Λητωΐς δόξαι, εἰ δὲ μὴ χρεὼν ταύτῃ τὸ
» τόξον, εἰ δὲ μὴ (1) χρυσοῦν ἦν ἐκείνη· ἠπάτησεν ἄν
» καὶ οὕτω. Ταύτην ἐπανιοῦσαν ἐκ τῆς τοῦ Λυκαίου
» δειράδος ὁ Πὰν εἶδε, καὶ, πεύκῃ τὴν κεφαλὴν ἐσ(ε)με-
» μένος ὀξείᾳ, τοιούσδε προσάγει λόγους. » Ὑπόλοι-
πον οὖν ἔτι καὶ τοὺς λόγους τοῦ Πανὸς τὸν Ἑρμῆν ἀπαγ-
γεῖλαι, καὶ, ὡς τῆς ἱκετείας εἰς κενὸν δαπανηθείσης,
δι' ἀβάτων ἡ Νύμφη πέφευγε, μέχει πρὸς τὸ ἧσυ-
χον τοῦ ψαμμαθώδους Λάδωνος ἦλθεν ὕδωρ· κἀκεῖ,
τοῦ ὕδατος ἀνακόπλοντος τὸν δρόμον, τὰς ἀδελφὰς
Νηϊάδας ἀντιβόλει ταύτην μεταβαλεῖν· ὁ δὲ Πὰν,
οἰόμενος ἤδη τὴν σύριγγα εἰληφέναι, ἀντὶ τοῦ τῆς
Νύμφης σώματος, καλάμους ἔσχεν ἐλείους· καὶ δὴ
σ(ε)νάξαντος (2) τὸ πνεῦμα ἐμπεσὸν ἐν τῷ δόναχι λε-
πτὸν ἦχον ἀποτελέλεκε καὶ ἐοικότα θρήνῳ· καὶ ὡς θεὸς
ἁλοὺς τῇ τε καινῇ τέχνῃ καὶ τῇ τῆς φωνῆς ἡδύτητι
« Αὕτη μοι σὺν σοὶ διατελὴ μενεῖ » εἰρηκεν, οὕτω
τε (3) δόναχες ἄνισοι, κηρῷ συμπαγέντες ἀλλήλοις,
τὴν τῆς κόρης κλῆσιν ἐσχήκασι. Τοιάδε μέλλων λέ-
γειν, ὁ Κυλλήνιος εἶδε μύσαντας πάλαι τοὺς ὀφθαλ-

» brosave silva feraxve Rus habet. » Ortygiam studiis ipsaque colebat » Virginitate deam. » Planudes verba cohærentia inepte distraxit; *Ortygiam* quid fuerit non cepit, et forte quoddam venationis esse genus credidit: dein αὐτὴν male scriptum est pro αὐτῇ: sed hoc illi condonandum est; nam habuit *ipsam* in suo codice, quod et in aliis repertum est.

(1) Ante χρυσοῦν addidi εἰ δὲ μή. In latinis *si non* bis legitur, et legi debet bis in græcis εἰ δὲ μή. Hic error librario tribuendus est.

(2) B, σ'ηνάξαντος: mox, ἀποτέλεκεν.

(3) A, αὕτε τε.

μοὺς καὶ ὕπνῳ κεκαλυμμένους, καὶ τὴν φωνὴν αὐτίκα δὴ μάλα εἴργει, καὶ τὸν ὕπνον καλύνει, τὰ νωθρὰ θέλγων ὄμματα τῇ πεφαρμαγμένῃ ῥάβδῳ· καὶ δή, χρόνος οὐδείς, τῷ ἀγκύλῳ (1) ξίφει νυσταζόντα κολήτ-
τει, ἥπερ ἐγγειτόνων ἐστὶν (2) ἡ κεφαλὴ τῷ τραχήλῳ, κἀκ τῆς ἄκρας ἠμαγμένον ῥιπτεῖ, καὶ τὴν ἀπό-
κρημνον πέτραν τῷ λύθρῳ χραίνει. Ἄργε, κεῖσαι· καὶ, ὅπερ ἐν τόσοις ὀφθαλμοῖς εἶχες, φῶς ἔσβεσται, τὰ δ' ἑκατὸν ὄμματα νὺξ μία καλύπτει. Ταῦτά γε μὴν ἡ Ἥρα ἀνελομένη τοῖς κολεοῖς τοῦ ἰδίου ὄρνιθος (3) κα-
ταλάττει, καὶ τὸ οὐρανῖον οἷάπερ λίθων κατηστερι-
σμένων (4) κολεοῖ.

Αὐτίκα δ' ἐκκαυθεῖσα, καὶ μηδεμίαν τῇ ὀργῇ μέλ-
λησιν δοῦσα, τοῖς τε ὀφθαλμοῖς καὶ λογισμοῖς τῆς Ἀργολικῆς ἀντιζήλου φεικτὴν ἐπέστησεν Ἐριννύν, καὶ οἴστρον ἀφανῶς ἐν τοῖς στήθεσιν ἔκρυψε, καὶ φεύ-
γειν ἀνὰ πᾶσαν τὴν γῆν ἐξεφόβησε. Νεῖλε, σὺ δ' ἔσχα-
τος ὑπελείπου τοῖς ἀμερήτοις αὐτῆς πόνοις· τοῦ-
του γὰρ εὐθὺς ἁψαμένη, θεῖσα κρὸς τῷ λώματι τῆς ὄχθης τὰ γόνατα, ὤκλασε, καὶ ὑπτίᾳ κεφαλῇ, ὃ μόνον ἠδύνατο, κρόσωπον (5) αἴρουσα κρὸς τὰ με-
τέωρα ἄστρα, καὶ στεναγμοῖς καὶ δάκρυσι καὶ θρῆνον

(1) B, *ἀγγύλῳ ξίφει νευστάζοντα.*

(2) A, *ἢ περὶ γειτόνων ἐστίν*, cum stellula, indicio, ut videtur, corruptæ lectionis. Cf. p. 32, n. 5.

(3) Glossa in B: *τοῦ ταῶνος ὄρνιθος· ἱερὸς γὰρ ἦν τῇ Ἥρᾳ.*

(4) A, *καλαστερ.* Identidem in hac voce peccarunt librarii veteres : conferantur Valckenarii notæ ad Callimachea, p. 42, 43, 44. Ceterum pessime epithetum *gemmis stellantibus* vertit Planudes.

(5) Latina : « quos potuit, so-
» los tollens ad sidera vultus. » Fateor mihi displicere interpunctionem; malim, *quos potuit solos, tollens.*—Sed malim etiam, *quod potuit, solos.* —Et græca distinxi, ita ut ὃ et *μόνον* non penderent a voce *προσωπον.*

ἠχοῦνλι μυκηθμῷ κατ' ὀφθαλμοὺς ἐδόκει τοῦ Διὸς ὀλοφύρεσθαι καὶ τέλος εὔχεσθαι τῶν κακῶν. Ἐκεῖνος δὲ, ταῖς χερσὶ τῷ τῆς συζύγου περιφὺς (1) τραχήλῳ, δεῖται τέλος ἐπιθεῖναι τῇ τιμωρίᾳ, καὶ « Πρὸς τὸ » μέλλον ἀπόθου τὸν φόβον » ἔφη· « οὐκ ἔστι γάρ » ὅτε σοι αὖτη λύπης αἰτία γενήσεται· » καὶ τοῦτο τὴν Στυγίαν λίμνην ἐκέλευσεν ἀκούειν. Ἐπεὶ δ' ἠπιωτέρα γέγονεν ἡ θεὸς, τό, τε σκότερον σκόσωπον ἔλαβεν αὖθις ἐκείνη καὶ γέγονεν ὃ σκὶν ἦν· καὶ φεύγει μὲν ἡ λάχνη τοῦ δέρματος, μειοῦται δὲ τὰ κέρατα (2), καὶ ὁ τῶν ὀφθαλμῶν κύκλος σλενώτερος (3) γίνεται, τό, τε τοῦ στόματος χάσμα συσέλλεται, καὶ ἐπανίασι καὶ ὦμοι καὶ χεῖρες, καὶ χηλὴ μεταποιηθεῖσα εἰς πενταδικοὺς (4) μετελήλυθεν ὄνυχας, κἀκ τῆς βοὸς οὐδὲν ἦν ὑπόλοιπον ὅτι μὴ τὸ λευκὸν τῆς μορφῆς, τῇ τ' ἐνεργείᾳ τῶν δυεῖν ἤδη ποδῶν ἀρχουμένη ἡ Νύμφη ὀρθοῦται. Λαλεῖν μέντοι δέδοικεν, ὡς μὴ τῷ τῆς δαμάλεως ἔθει μυκήσηται, καὶ δειλιῶσα μεταξὺ παρεκκομμένων τῶν λόγων ἀφίσταται. Νῦν δὲ θεὰ περιφανεσάτη τῷ Νειλώῳ δήμῳ (5) τιμᾶται. Νῦν (6) ὁ Ἔπαφος ἐκ σπέρματος τοῦ μεγάλου Διὸς γεννηθῆναι πισεύεται, καὶ κατὰ πόλεις σύνναος ἐσῖι τῇ τεκούσῃ. Τούτῳ δὴ γέγονεν ἴσος καὶ τὸ φρόνημα καὶ τὸν χρόνον Φαέθων ὁ τοῦ Ἡλίου παῖς, ὃν δή ποτε μεγαλορρη-

(1) B, περιρρύς. Modo A, εὔχλαι.

(2) A, κέρα. B, κέραλα et ad marg. γράφ. τὰ κέρα. Cf. p. 26.

(3) Sic uterque codex, non σλενότερος. Corayus quoque in Plutarchi Pompeio στενωκέρας scripsit, non στενόκερας, etsi grammatici statuerint aliter. Codices secutus sum, qui, si variassent, utique σλενότερος prætulissem.

(4) B, πενταδίκους.

(5) Glossa in B: τοῖς Αἰγυπτίοις δηλαδή.

(6) Planudes legebatne *nunc*, non *huic*? Post τὸ μεγάλου librarii omiserant Διός.

μονοῦνλα καὶ ἥκιστά γε ὑπείκονλα (1) αὐτῷ, ἀλλ' ἐπὶ πατρὶ τῷ Φοίβῳ γαυρούμενον, οὐκ ἤνεγκεν ὁ Ἰναχίδης, « Τῇ μητρί » τε εἶπε « πάντα πιστεύεις, νήπιε, » καὶ τῆ τοῦ ψευδοῦς γεννήτορος μορφῆ φύσημα » φέρεις. » Ἠρυθρίασεν ὁ Φαέθων, καὶ τὴν ὀργὴν ἐπίεσε τῇ αἰσχύνῃ, καὶ πρὸς (2) τὴν μητέρα Κλυμένην τὰς Ἐπάφου λοιδορίας ἀνήνεγκεν. « Ὡς ἂν δὲ μᾶλλον » ἀληθῆς, ὦ μῆτερ, » εἶπεν « ἐκεῖνος ἐγὼ ὁ ἐλεύθε- » ρος, ἐκεῖνος ἐγὼ ὁ θρασὺς ἐσιώπησα· πρὸς αἰ- » σχύνης ἡμῖν ἐστὶ ταὐτὶ τὰ ὀνείδη, καὶ λεχθῆναι δυ- » νηθέντα, καὶ ἀπασχευασθῆναι μὴ δυνηθέντα. Ἀλλὰ » σύ γε, εἴπερ οὐρανίου φυλῆς ἔγωγε ἔφυν, ἐξένεγκε » γνώρισμα τοῦ τοσοῦδε γένους, καί με τῷ οὐρανῷ » σύστησον. » Εἶπε, καὶ ἐπέσχεε τῷ μητρῴῳ τραχήλῳ τὰς χεῖρας, πρός τε τῆς ἐκείνης κεφαλῆς καὶ τοῦ Μέροπος, καὶ τῶν ἀδελφικῶν δαΐδων (3), δοῦναί οἱ δεῖται τοῦ ἀληθοῦς παιρὸς σύμβολα. Ἡ Κλυμένη τοίνυν, ἄδηλον εἴτε ταῖς δεήσεσι τοῦ Φαέθοντος, εἴτε μᾶλλον τῷ θυμῷ κινηθεῖσα τοῦ ῥηθέντος αὐτῇ πλημμελήματος, ἐκτέρους εἰς οὐρανὸν ἐκλείνει (4) βραχίονας, καὶ, πρὸς τὸ τοῦ Ἡλίου φῶς βλέπουσα, « Νὴ τὸ » σέλας » εἶπεν « ἐκεῖνο, τὸ φαειναῖς ἀκτῖσιν ἐπίση- » μον, ὄμνυμί σοι, τέκνον, ὃ νῦν ἡμᾶς καὶ ὁρᾷ καὶ » ἀκούει, τούτῳ σε, ὃν βλέπεις, τούτῳ σε τῷ Ἡλίῳ, » ὃς τὴν σύμπασαν διϊθύνει, γέννησιν ἐσχηκέναι· εἰ δὲ » ψευδῆ λέγω, αὐτὸς ἀπαγορεύσειεν ὑπ' ἐμοῦ βλέ- » πεσθαι, καὶ τοῖς ἡμετέροις ὀφθαλμοῖς τοῦτο φῶς

(1) B, ὑπήκονλα. Conferas notam pag. 22.

(2) Addidi πρός sensu jubente.

(3) Scholium in A, ἢ γάμων.

(4) B, ἐκτείνας. Librarius voluit scribere ἐκλείνασα.

» ἔσχατον εἴη. Ἀλλ' οὐδὲ πόνος μακρός ἐσ|ι τοὺς τοῦ
» παί|εός σε θαλάμους γνῶναι· ὁ γὰρ οἶκος ἔνθεν ἀνί-
» σχει τῇ ἡμετέρᾳ γῇ ἐσ|ὶν ὅμορος. Εἰ σε μόνον ἡ
» ψυχὴ διανίσ|ησιν, ἴθι, καὶ παρ' ἐκείνου πυνθάνου. »
Ὁ δὲ Φαέθων ἡσθεὶς ἔλαμψεν (1) ἐξαπίνης, μείὰ τὰ
τοιάδε τῆς μητρὸς ῥήμαί|α, καὶ λαμβάνει δὴ τῷ λο-
γισμῷ τὸν αἰθέρα, τούς τε οἰκείους Αἰθίοπας καὶ τοὺς
ὑποκειμένους τῷ ἀσ|ρώῳ πυεὶ παρῆλθεν Ἰνδοὺς, καὶ
πρὸς τὰς τοῦ παί|ος ἀνατολὰς ἄοκνος εἶσιν.

(1) Pessima, ut videtur, versio latini verbi *emicat*.

ARGUMENTUM

LIBRI II

EX CANTERI NOVIS LECTIONIBUS.

EPAPHUS quum aliquando *Phaethonti* Apollinem ut falsum patrem objecisset, ille currus solaris imperium ad diem unum a patre, in pignus veræ stirpis, petiit. Quo impetrato, terra ab eo tota accenditur, et inter cetera *nigrescunt Æthiopes*. Phaethontem deinde fulmine percussum dum lugent *sorores* et una cognatus *Cycnus*, illæ in *arbores*, hic in *cycnum* mutatur. Hinc Jupiter, lustrato, ut eum pristino vigori restitueret, terrarum orbe, in *Callistonem* incidit, eamque, sumta Dianæ forma, stupravit. Ob id irata Juno Callistonem in *ursam* convertit, quam postea *Arcas* filius transfixurus erat, nisi utrumque Jupiter inter *sidera* retulisset. Qua de re quum apud Oceanum conquesta esset Juno, in cælum relata est humeris *pavonum*, qui nuper *variegati* fuerant; sicut et *corvus* nuper ex *albo niger* erat redditus, quum *Cornicis* monitis, quæ illi tum suam in cornicem, tum *Nyctimenes* in *noctuam* mutationem explicarat, non obtemperasset, verum *Coronidis* adulterium ad Apollinem detulisset. Ejus deinde filio Æsculapio, e Coronide exsecto, et in Chironis antrum delato, *Ocyrrhoe*, Chironis filia fatidica, dum futura prædicit, in *equam* vertitur. Tum Chiron, pater, *Apollinis* auxilium frustra invocavit, quod ille, jam in Elide pastor factus, aliud ageret, neglectis etiam bubus: id quod Mercurio furandi eas occasionem dedit, qui deinde *Battum* ob furtum proditum in *indicem* lapidem mutavit. Inde avolans *Hersen*, Cecropis filiam, spectat, eaque potitur. Cui dum invidet *Aglauros* soror, invidiæ veneno infecta in *saxum* obrigescit. Postea *Jupiter*, quum Mercurium in cælum reversum boves Agenoris ad litus avertere jussisset, sumta *tauri* specie, *Europam* per mare in Cretam transvexit.

ΟΒΙΔΙΟΥ
ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΙΣ.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Τὰ δὲ τοῦ Ἡλίου βασίλεια μετέωρα ἦν ὑψηλαῖς κίοσι, τηλαυγεῖ χρυσῷ λάμπονία καὶ φλόγας μιμουμένῳ πυρωπῷ· ὧν τὴν μὲν ἄκραν κορυφὴν ἐλέφας καθαρὸς κατεκόσμει, σιλπνότητι δὲ ἀργύρου δικλίδες ἠκτινοβόλουν θύραι· ἡ δὲ τέχνη τὴν ὕλην ὑπερέβαλλε. Καὶ γὰρ Ἥφαιστος ἐκεῖ τὴν θάλασσαν ἐκόλαψε μέσην περιζωννῦσαν τὴν γῆν, καὶ τὴν τῆς γῆς αὐτῆς σφαῖραν, καὶ τὸν ἐπικείμενον τῇ σφαίρᾳ οὐρανόν. Θάλασσα μὲν οὖν κυανοῦς ἔχει δαίμονας, Τείτωνά τε πολιὸν (1), καὶ Πρωτέα ἀμφίβολον, Φαλαινῶν τε θλιβονία τὰ μεγάλα νῶτα ταῖς οἰκείαις χερσὶν Αἰγαίωνα, Δωρίδα τε καὶ τὰς θυγατέρας, ὧν αἱ μὲν νήχεσθαι δοκοῦσιν, αἱ δ', ἐφεζόμεναι πέτραις, τοὺς ὑγροὺς τερσαίνειν ὠλοκάμους, ἄλλαι δ' ἰχθῦσι φέρεσθαι· εἶδος δέγε πάσαις (2) οὐχ ἕν, ἀλλ' οὐδὲ πάλιν διάφορον, ἀλλ' οἷον εἶναι ταῖς ἀδελφαῖς ἔπρεπε. Γῆ δ' ἄνδρας καὶ πόλεις φέρει, δρυμούς τε καὶ θῆρας, καὶ ποταμοὺς καὶ Νύμφας, καὶ τοὺς λοιποὺς τῶν ἀγρῶν δαίμονας. Τούτοις δ' ἐπίκειται τοῦ οὐρανοῦ καλαυγάζοντος εἰκών· σημεῖά τε ταῖς δεξιαῖς θύραις ἓξ, καὶ

(1) Miram Planudis hallucinationem, qui *canorum* confudit cum *canum*! Repone Τείτ. τε λιγυρόν.

(2) A, πᾶσι.

τοσαῦτα ταῖς εὐωνύμοις. Οὗπερ ἅμα τε ἐπέσῃ ἐπὶ τὸν ὑψηλὸν οὐδὸν ὁ Κλυμένιος γόνος, καὶ εἴσεισι θεὸς τοῦ ἀμφιβαλλομένου παλεὸς οἴκους. Εὐθὺ δὲ τοῦ πατρικοῦ προσώπου τὰ ἴχνη τρέπει, ἔσῃ τε πόρρωθεν· οὐδὲ γὰρ τὸ προσεχέσλερον ἔφερε φῶς. Ὁ δὲ Φοῖβος, ἐσθῆτα πορφυρᾶν περικείμενος, ἐπὶ θρόνου καθῆσλο σμαράγδοις λαμπρῆς ἀπαστράπλοντος. Ἐκ δεξιῶν τε τούτου καὶ εὐωνύμων Ἡμέρα, καὶ Μὴν, καὶ Ἐνιαυτὸς, καὶ Αἰῶνες ἕκειλο (1)· Ἔαρ τε νέον ἵσλατο, σλέφανον ἀνθινὸν ἀναδεδεμένον· ἵσλατο καὶ γυμνὸν Θέρος, σλέφανον φέρον ἀσλαχύων· ἵσλατο καὶ Μετόπωρον (2), σλαφυλῆς πατηθείσης Φορυτοῦ γέμον, καὶ παγετώδης Χειμὼν, πολιὰν τρίχα φρίσσων. Ἐκ δὲ μέσου κρίνων (3), τῇ καινότηλι τῶν πραγμάτων τὸν νεανίσκον ὁ Ἥλιος ἰδὼν ἐκθαμβούμενον ὀφθαλμοῖς, οἷς τὰ σύμπαντα βλέπει, « Τί τε τῆς ὁδοῦ τὸ αἴτιον; καὶ τί ποτε » εἶπε « κατὰ τήνδε τὴν ἄκραν ἐζήτησας, ὦ Φάεθον, τέκνον » οὐκουν ἀπαρνηθησόμενον τῷ τεκόντι; » Ὁ δ' ἔφη· « Ὦ κοινὸν φῶς τοῦ ἀπείρου κόσμου, Φοῖβε πάτερ, » εἴ μοι δίδως τῷδε τῷ ὀνόματι χρῆσθαι, οὐδ' ὑπὸ » παραπετάσμαλι ψευδεῖ τὸ πλημμέλημα Κλυμένη » καλύπλει, δὸς ἐνέχυρα τοῦ γένους, δι' ὧν σὸς τῷ » ὄντι παῖς πιστευθήσομαι, καὶ τήνδε τὴν πλάνην » τῆς ἐμῆς ἔκκλεισον ψυχῆς. » Εἶπε, καὶ ὁ πατὴρ τὰς περὶ τὴν κεφαλὴν ἀποπαλλομένας ἀκτῖνας ἀπέθετο, καὶ προσελθεῖν ἐκέλευσεν ἐγγυτέρω, καὶ, περιπλοκὰς δοὺς, « Οὐκουν ἐμὸς » εἶπε « σὺ μὴ ὁμολογεῖσθαι

(1) Omissa latina sunt, *et positæ spatiis æqualibus Horæ.* Vertas fere : *καὶ ἐξ ἴσου διαστήματος διακεκριμέναι Ὧραι.*

(2) A, ἔαρ τε νέον ἵσλαλο καὶ μεσπ., omissis mediis. Mox A, χυμῶν.

(3) B, 'κίνων.

» ἄξιος εἶ, καὶ ἀληθὲς ἡ Κλυμένη τὸ γένος ἀπέφηνεν·
» ὡς ἂν δ' ἧττόν τι διαλάζῃς, ὃ βούλει, δῶρον αἴτει,
» καὶ λήψῃ, διδόντος ἐμοῦ· μάρτυς ταῖς ὑποσχέσεσιν
» ἥτω ἡ τοῖς θεοῖς ὀμνυμένη πηγὴ (1), ἡ τοῖς ἐμοῖς
» ἀγνωστος ὀφθαλμοῖς. » Οὕπω καλῶς ἔληξε, κακεῖνος τοὺς πατρικοὺς αἰτεῖ δίφρους εἰς μίαν ἡμέραν, καὶ τὴν τῶν πτερυγοπόδων ἵππων ἐξουσίαν τε καὶ ἡνιοχείαν. Μετέμελε (2) τοίνυν ὁμωμοκότι τῷ πατρὶ, καὶ, τρὶς δὴ καὶ τετράκις τὴν σελασφόρον συσσείσας κεφαλήν, « Ἀπερισκεπτότερα » εἶπεν « ἡ ἐμὴ φωνὴ
» τῆς σῆς (3) γέγονεν. Ὄφελον ἐξῆν τὰ ὑπεσχημένα (4)
» μὴ δοῦναι! Ὁμολογῶ, τοῦτό σοι μόνον ἂν ἠρνησάμην, ὦ παῖ. Μεταπείθειν γε μὴν ἔξεστιν. Οὐκ ἔστιν
» ἀσφαλὴς ἡ σὴ βούλησις. Μεγάλα ζητεῖς, Φάεθον,
» καὶ δῶρα ἃ μὴ συμβαίνει τῇ σῇ δυνάμει καὶ τοῖς
» παιδικοῖς ἔτεσι. Θνητὴ μέν ἐστιν ἡ σὴ τύχη, θνητὸν δ' οὐκ ἔστιν οὗπερ ὀρέγῃ· καὶ δὴ καὶ πλέον, ἢ
» ὅσον ἔξεστι τοῖς θεοῖς μετιέναι, ἀγνοῶν ἐπιθυμεῖς·
» εἰ γὰρ καὶ πᾶς (5) ὁστισοῦν ἀρέσκει ἑαυτῷ, πλὴν
» οὐδεὶς ἐπὶ τοῦ πυρφόρου στῆναι ἅρματος, πλὴν
» ἐμοῦ, δύναται. Καὶ γὰρ καὶ ὁ τοῦ ἀχανοῦς οἰκονόμος
» Ὀλύμπου, ὃς τῇ φοβερᾷ δεξιᾷ κεραυνοὺς ἀκονίζει,
» οὐκ ἂν διεξαγάγοι τοὺς ἐμοὺς δίφρους· καίτοι τί
» μεῖζον τοῦ Διὸς ἔχομεν; Ἀνάντης μὲν ἡ πρώτη ὁδός
» ἐστιν, ἣν μόλις ἕωθεν νεαροὶ ἀνίασιν οἱ ἵπποι· ἡ δὲ

(1) Codices πηνὴ, quod mutavi. In B, ad marginem, ἴσως, ποινὴ ἢ πηγή.

(2) Codices, μετίμελλε. Infra ad 183, B, μετίμελλεν. Cf. p. 30.

(3) Latina, *temeraria vox mea facta tua est*, vertit, quasi invenisset comparativum *temerarior*, vel putavit *magis* abesse. Legendo τῇ σῇ procedet sententia. Codd. etiam ἀπερισκεπτότερα.

(4) B, ὑποσχημ.

(5) B, πᾶς, et ad marginem, ἴσως, πᾶς.

» μέση ὑψηλοτάτη ἐστὶν ἐν οὐρανῷ, ὅθεν τὴν γῆν καὶ
» θάλασσαν καὶ αὐτῷ μοι πολλάκις βλέπουσι φόβος
» ἂν εἴη, καὶ τρέμει ὑπὸ δειλίας φειδίου τὸ σῖτος·
» ἐσχάτη δ' ὁδὸς χειμερινής ἐστι, καὶ χρεία κυβερνή-
» σεως ἀσφαλοῦς· τότε γὰρ δὴ καὶ αὐτὴ ἡ ὑποδεχο-
» μένη με Τηθὺς περὶ τοῖς ὑποκειμένοις ὕδασιν, ὡς
» μὴ καί τι χρημνοῦ ἐνεχθῶ εἰώθει δεδοικέναι. Πρόσθες
» ὅτι συνεχεῖ συναρπάζει περιελίξει ὁ οὐρανὸς καὶ
» τὰ ὑψηλὰ συνεφέλκεται ἄστρα, καὶ ταχινῇ συ-
» στροφῇ περιάγει· ἐγὼ δὲ τοῖς ἐναντίοις ἐπιχειρῶ (1),
» καὶ οὔ τε με νικᾷ ἡ τἆλλα νικῶσα φορά, καὶ
» ἀπ' ἐναντίας τῷ ὀξυτάτῳ φέρομαι κόσμῳ. Θῶμεν
» δίδοσθαί σοι (2) τοὺς δίφρους· τί δράσεις; ἆρά γε
» δυνήσῃ καταπροχαζόντων τῶν πόλων ἐναντίον ἰέ-
» ναι (3); οὐδέ σε ὁ ταχὺς ἂν ἄξων συναπαγάγοι;
» Τάχα καὶ λόχμας (4) ἔχει καὶ θεῶν πόλεις λαμ-
» βάνεις ἐπὶ νοῦν, καὶ ναοὺς πλουτοῦντας τοῖς ἀναθή-
» μασιν εἶναι· διὰ μέσων λόχων ἰτέον ἐστὶ καὶ θη-
» ρίων μορφῶν. Εἰ δὲ καὶ τῆς ὁδοῦ ἔχῃ (5) καὶ οὐκ
» ἔστιν ἡ πλάνη παραλλαπείης, διὰ κεράτων ὅμως
» ἐλεύσῃ ἀπεσταλμένου Ταύρου, τῶν Αἰμονίων τε
» τόξων, καὶ σκόμαλος ἰσχυροῦ Λέοντος, καὶ δεινοὺς (6)

(1) Ovidiana, *nitor in adversum*, male, obscure saltem, versa videntur. Poetæ doctissimi diligentiam in hac descriptione laudat judex idoneus Lalandius Compend. Astron. §. 62.

(2) B, διδόσει σοι. Voluitne librarius, δεδόσθαι ?

(3) Codices, τῶν πόλων ἐναντίων ἰέναι.

(4) B, λοχμάς. Idem circa tonum mendum mihi excidit in Niceta Eugen. v, 114.

(5) A, τοῖς ὁδοῦ ἔχοις. B, τῆς ὁδοῦ ἔχεις, et supra ἔχοις. Scripsi ἔχῃ, ob ἔστιν: sed ἔχοις ducere videtur ad ἔχοιο. Activum fuit repudiandum.

(6) A, δεινοῦ. Glossa in B: τὰ ζῶδια λέγει.

» κάμπτοντος μακρᾷ περιόδῳ βραχίονας Σκορπίου,
» καὶ πάλιν ἄλλους κάμπτοντος βραχίονας Καρκίνου.
» Οὐδέ σοι τοὺς μεγαθύμους τετράποδας τῷ πυκὶ
» ἐκείνῳ ὃ τοῖς σήθεσι φέρουσιν, ὃ τοῖς μυκτῆρσι καὶ
» τοῖς στόμασι πνέουσιν, ἐκ τοῦ ῥᾴστου ἡνιοχεῖν ἐστί·
» μόλις ἐμοῦ γε ἀνέχονται, ἡνίκα ἂν οἱ ὀξεῖς τούτων
» θυμοὶ διαθερμανθῶσι καὶ οἱ τράχηλοι ταῖς ἡνίαις
» ἀνταγωνίζωνται. Ἀλλὰ σύ γε, ὡς μὴ ὀλεθρίου δώ-
» ρου σοι (1) χορηγὸς εἴην, ὦ παῖ, φυλάσσου, καὶ, ἐν
» ὅσῳ τὸ πρᾶγμα συγχωρεῖ, τὰς αἰτήσεις σαυτοῦ
» διόρθου. Εἰ δὲ καὶ ἀσφαλῆ ζητεῖς ἐνέχυρα ὡς ἂν
» δὴ πιστεύσῃς τοῦ ἡμετέρου αἵματος γεγενημένος εἶ-
» ναι, ἀσφαλῆ ἐνέχυρα φοβούμενος (2) δίδωμι, καὶ
» τῷ παιρικῷ φόβῳ πατὴρ ὢν γνωρίζομαι. Ἀτένιζον
» πρὸς τοὐμόν (ἰδού!) πρόσωπον· εἶθε καὶ εἴσω στέρ-
» νων τοὺς ὀφθαλμοὺς οἷός τ' ἦσθα πέμπειν, καὶ τὰς
» τοῦ παιρὸς κατεμάνθανες δῆτα φρενίδας! Τέλος,
» περιάθρησον ὅ, τι δήποτε ὁ βαθύπλουτος ἔχει κόσμος,
» κἀκ τῶν τοιῶνδε καὶ τοσῶνδε γῆς καὶ θαλάσσης
» ἀγαθῶν αἰτεῖν χρή τι, καὶ οὐκ ἔστιν ἣ (3) ἀνάνευσιν
» ὑποσήσῃ. Τοῦτο μὴ αἴτει, δέομαι, μόνον, ὅπερ
» ἀψευδεῖ ὀνόματι τιμωρία ἐστὶν, οὐ τιμή. Τιμωρίαν
» αἰτεῖς, Φάεθον, ἀντὶ χαρίσματος. Τί μοι τοῦ πρε-
» σβήτου χερσὶν ἐπαγωγῆς, ἀπερίσκεπτε, φράτῃ;
» Δοθήσεται (μὴ ἀμφίβαλλε· τὸ Στύγιον ὀμωμόκα-
» μεν ὕδωρ) πᾶν οὗπερ ἐφίῃ· ἀλλά σύ γε σωφρονέ-
» στερον αἴτει. » Ὁ μὲν πέρας ταῖς παραινέσεσιν

(1) Codices, σε: sic infra ad v. 608. Modo B, ἀνέχονται.
(2) A, εἰ δὲ καὶ ἀσφ. ζητεῖς ἐνέχυρα φοβούμενος. mediis omissis propter ὁμοιοτέλευτον.
(3) A, ἤν.

ἐπιλέθειχεν· ὁ δὲ τοῖς ἐχείνου λόγοις ἀνταγωνίζεται, χαὶ ἐπίχειλαι τῇ πεοθέσει, χαὶ τῷ τῶν δίφοων ἔοωτι χάεται· ὁ δέ γε πατὴο, ὅσον οἷόν τ' ἐστὶν, ἐνδιάσας, πεὸς τοὺς ὑψηλοὺς ἀνάγει τὸν νέον δίφεους (1), τὰ Ἡφαίστεια δῶεα. Χουσοῦς μὲν οὖν ὁ ἄξων ἦν, χουσοῦς ὁ ῥυμὸς, χουσαῖ αἱ ἄχοαι τῶν τεοχῶν ἀντυγες· ἀογύεου δ' ἡ τῶν ῥάβδων ἐν τάξει θέσις· χουσόλιθοί τε πεοὶ τὰ ζυγὰ, χαὶ στοιχηδὸν χείμενοι λίθοι τηλαυγὲς φῶς ἀπεδίδοσαν, ἀπ' αὐτῶν ἀνταναχλωμένου τοῦ Φοίβου. Ταῦτα δὲ δὴ τοῦ μεγαθύμου Φαέθοντος ἐν θαύμαλι ποιουμένου, χαὶ τὴν αὐτῶν ἐργασίαν πεοισχοπούντος, ἰδοὺ χαὶ ἡ ἄγουπνος Ἠὼς ἐχ τῆς φαιδοᾶς ἀνατολῆς τὰς πουφυοᾶς ἀνεπέτασε πύλας χαὶ αὐλὰς τὰς ῥοδοειδεῖς· χαὶ φεύγει τὰ ἄστεα ὧν Ἑωσφόεος βιάζεται τὰ συστήματα, χαὶ τῆς τοῦ ουεανοῦ χαλαγωγῆς ἔσχατος ἔξειστ. Τότε τοίνυν ὁ πατὴο χαὶ Τιτὰν χαὶ γῆν χαὶ πάντα χόσμον ἰδὼν φοινισσόμενον, τά τε τῆς σελήνης (2) ἄχοα χέοα οἷα πεο φοῦδα γινόμενα, ζευγνύναι (3) τοὺς ἵππους ταῖς ταχιναῖς ἐπέταξεν Ὥοαις· αἱ δὲ θεαὶ τάχος ἐπιτελοῦσι τὰ χελευσθέντα, χαὶ τοὺς πῦο ἐοευγομένους, χἀν ταῖς ὑψηλαῖς φάτναις τῷ τῆς ἀμβοσίας χεχοησμένους χυλῷ, τεθοάποδας ἄγουσι, χαὶ χαλινοὺς ἦχον διδόντας τούτοις πεοιτιθέασιν. Αὐτίχα δ' ὁ πατὴο τὴν τοῦ παιδὸς ὄψιν θεία χείσας ἀλοιφῇ, ἀντέχειν πεὸς τὰς ἅοπαγας ἐποίησε φλόγας, χαὶ, τῇ χόμῃ τὰς ἀχτῖνας πεοιθέμενος, χαὶ θοήνων οἰωνίσμαλα στεναγμοὺς τοῦ πολυμεθίμνου στήθους ἀνιεὶς,

(1) A, δίφοον, τὰ ἡφαίστια. Mox, χείμενα.

(2) A, τῆς C : compendio notando, quod et infra reperi ad VII, 179, 193.

(3) Codices, ζευγνῦναι : cf. p. 30.

εἶπεν· « Εἰ δύνῃ (1) ταῖσδε γοῦν ταῖς τοῦ παῖρὸς παρει-
» νέσεσιν εἴκειν, Φείδου, ὦαῖ, τῶν χέῖρων, ταῖς δ'
» ἡνίαις κραταιότερον (2) χρῶ. Αὐτόμαῖοι σπεύδουσι·
» ὦόνος ἐστὶν ἐπέχειν ἱπταμένους τοὺς ἵππους. Μη-
» δέ σοι ταῖς ὦέῖλε ζώναις ὁδὸς ὦαράλληλος ἀρεσάτω·
» διώρισται γὰρ εἰς λοξὸν (3) ἡ πορεία, ὦαλαῖᾳ πως
» ἀψῖδι τριῶν ὅρῳ ζωνῶν ἀρκουμένη. Τόν τε νό-
» τιον πόλον φεῦγε καὶ τὰς τῷ Βορρᾷ γείτονας Ἄρκτους.
» Ἐνταῦθά σοι ἡ ὁδὸς ἔστω· ὦερφανεῖς γὰρ τὰς
» τροχιὰς ὄψει τῶν δίφρων. Ὡς ἂν δὲ καὶ οὐρανὸς
» καὶ γῆ τὴν ἴσην θερμότητα φέρωσι, μήτε πίεζε,
» μήτε ὦρὸς τὸν ἄκρον αἰθέρα τὸν δρόμον ἐνδίδου·
» ὑψηλότερον μὲν γὰρ παρεξιὼν (4) καταφλέξεις τοὺς
» οὐρανίους οἴκους, χαμαιπετέστερον (5) δέ γε, τὴν
» γῆν· κατὰ μέσοι τὸ μέσον, ἀσφαλέσταῖος δίϊπ-
» πεύσεις. Μηδέ σε τὸ τέθειππον ὦρὸς τὸν σκολιὸν
» Ὄφιν δεξιώτερον ἀποκλινέτω, μήτε μὴν λαιότε-
» ρον ἐπὶ τὸ Θυτήριον αὐτὸ φερέτω· ἀλλὰ τοῦ με-
» ταξὺ τούτων ἔχου. Τἄλλα δ' ἐπίρέπω τῇ τύχῃ,
» ᾗ σοι βοηθείτω, καὶ βέλτιον, εὔχομαι, ἢ σὺ σαυτῷ,
» βουλευέτω. Ἀλλ', ἐν ᾧ ταυτὶ λέγω, καὶ ἡ ὑγρὰ
» Νὺξ ἰδοὺ κατὰ τὴν δυτικὴν ἠιόνα δύεται· οὐκ
» ἔσῖιν ἡμῖν ἐλεύθερον τὸ χρονίζειν· ζηλούμεθα· τοῦ
» γὰρ σκότους φυγαδευθέντος ἡ Ἕως διαυγάζει. Ἄρ-
» πασον τῇ χειρὶ τοὺς ῥυτῆρας, ἢ, εἰ μεταβέβλη-
» ταί σοι τὸ σθένος, χρῶ ταῖς ἡμετέραις βουλαῖς,

(1) Δύνῃ pro δύνασαι, ut p. 52, 1: vide quæ de hac forma notavi supra pag. 31.

(2) B, κραταιστέραις.

(3) A, εἰς στενόν. Reliqua sic forte scribenda, ἡ πορεία παλαιᾷ πως ἀψῖδι, τριῶν δ' ὅρῳ ζ.— ad Ovidii mentem.

(4) A, ἐξιών.

(5) B, χαμαιπέστερον.

» μὴ τοῖς ἅρμασιν (1), ἐν ᾧ δύνῃ κἀπὶ σταθερᾶς ἵστασαι
» ἕδρας, ἔτι καὶ οὔπω τὸ κακῶς ἐπιθυμηθὲν ἀμαθίᾳ
» πέζεις ἅρμα. Ἔασόν με δοῦναι τῇ γῇ τὸ φῶς,
» ὅπερ ἀσφαλέστερον ὄψει.»

Ὁ μὲν εἶπεν· ὁ δὲ νεωτέρῳ σώματι τοῦ κούφου ἐπιβὰς ἅρματος, ὕπερθεν ἕστη, καὶ τῶν ἡνιῶν δοθεισῶν χερσὶν ἁψάμενος χαίρει, καὶ χάριτας ἐνταῦθεν ὁμολογεῖ ἀκοντὶ τῷ πατρί.

Μετὰ δὲ ταῦτα οἱ πτηνοὶ τοῦ Ἡλίου ἵπποι, Πυρόεις (2), Ἑῷος, καὶ Αἴθων, καὶ τέταρτος ὁ Φλέγων, χρεμετισμῶν φλογοφόρων τὰς αὔρας ἐπλήρουν, καὶ τοῖς ποσὶν ἐκρόαινον τὴν βαλβῖδα. Τὴν δ' ἐπείπερ ἡ Τηθὺς (3), τὴν τοῦ ἐγγόνου (4) μοῖραν ἠγνοηκυῖα (5), ἠνέῳξε, καὶ ἡ τοῦ ἀπείρου κόσμου πτληθὺς ἐφάνη, ἥρπασαν τὴν πορείαν, καὶ δι' ἀέρος τοῖς ποσὶ κινουμένοις διασχίζουσι τὴν ἐπιπροσθοῦσαν ὁμίχλην, καὶ ταῖς πτέρυξιν ἐπαιρόμενοι παρίασι τὸν ἐξ ἐκείνων τῶν μερῶν γεννώμενον Εὖρον. Ἀλλὰ κοῦφον ἦν τὸ φορτίον, καὶ οὐδὲ τοσοῦτον ὅσον ἂν αἰσθάνεσθαι δυνηθῆναι τοὺς ἵππους Ἡλίου· τοῦ γὰρ εἰωθότος ὁ ζυγὸς ἐστέρητο βάρους. Ὡς δὲ κοῖλαι σαλεύονται νῆες ἐκτὸς οὖσαι τοῦ προσήκοντος ἔρματος, καὶ διὰ θαλάσσης ἀστατοῦσαι πολλῇ κουφότητι (6) φέρονται, οὕτω τὸ ἅρμα τῷ ἀήθει φορτίῳ κενὰ δίδωσιν (7) εἰς ἀέρα πηδήματα, καὶ εἰς ὕψος ἀνατινάσσεται, καὶ κενῷ παντά-

(1) De hoc acumine fuse notabo ad IV, 175.
(2) Codices, πυρόης.
(3) A, τυθεὶς. B, τυθής.
(4) Gl. in B: ἤγουν τοῦ Φαέθοντος.
(5) B, ἠγνοηκυῖαν.
(6) Codex B, πολλῷ κουφότερον.
(7) Ovidius: « oncre assueto » vacuos dat in aera saltus. » Planudes legebat, *oncre insueto*. Statim B, ἀνατεινάσσεται: sic codd. τε ad IV, 474; et B, ad IV, 491.

πασιν ἐοικὸς ἦν. Οὗπερ ὁμοῦ τε οἱ τείρεϑ' ἅψυγες ἥσθονται ἵπποι καὶ ὁρμῶσιν εὐθὺς, καὶ τῆς τείρεμμένης πορείας ἀφίστανται, καὶ οὐδὲν οὐδαμῶς τῇ πρόσθεν θεοῦσι τάξει. Ὁ δὲ Φαέθων τῷ τε δέει ἐξέθανε, καὶ οὔθ' ὅπη κάμψειε τὰς ἐγχειρισθείσας εἶδεν ἡνίας, οὔθ' ὅπη πορευτέον ἂν εἴη, οὔτ' οὖν, εἰ οἶδεν, ἐπιτάξειεν ἂν ἐκείνοις. Τότε δὴ πρῶτον ταῖς ἀκτῖσιν αἱ ψυχραὶ ὑπερέζεσαν Ἀρκτοι, καὶ μάτην ἐπειρῶντο τοῖς ἀπειρημένοις αὐταῖς ὕδασι βάπτεσθαι (1). Ὁ δ' ἐγγυτάτω κείμενος τῷ ψυχρῷ πόλῳ Δράκων, νωθρὸς ὢν τῷ ψύχει πρόσθεν καὶ οὐδενὶ φόβον παρέχων, ἐκπεπύρωτο, καὶ τῇ πυρώσει νέους ἀνελάβετο θυμούς. Καί σε δὲ θρηθένια διὰ μνήμης ἔχουσι πεφευγέναι, Βοῶτα (2), εἰ καὶ βραδὺς ἦσθα, καί σε δὴ κατεῖχον αἱ ψυχραὶ Ἅμαξαι. Ἐπεὶ δὲ τὴν γῆν ὁ ταλαίπωρος ἀπ' ἄκρου τοῦ ἀέρος κατεῖδε Φαέθων κατωτέρω ἀεὶ συνιζάνουσαν, ὠχρίασε, καί οἱ παραχρῆμα τῷ φόβῳ τὰ γόνατα ἔτρεμε, καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς σκότος ἐπέπεσεν ἐκ τοῦ τοσοῦδε φωτὸς ἀνασχόν. Ἤδη γοῦν ἤθελεν εἰ μηδέποτε τῶν τοῦ παιρὸς ἥψατο ἵππων· ἤδη μετέμελεν αὐτῷ τοῦ τὸ γένος μεμαθηκέναι· ἤδη τοῦ Μέροπος μᾶλλον ἐπιθυμῶν λέγεσθαι, ταύτῃ φέρεται, ἥπερ ναῦς Βορρᾷ καταῤῥάκτῃ ἐλαυνομένη, ᾧ καὶ τῶν πηδαλίων ὁ κυβερνήτης ἀπόπληθεὶς παρεχώρησε. Τί δ' οὖν δράσειε; Πολὺ μὲν οὖν τοῦ οὐρανοῦ καὶ νῶτον ἀφῆκε, πολέον δὲ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἐστὶ, καὶ τοῖς λογισμοῖς σιαθμᾶται ἑκάτερον· καὶ νῦν μὲν πρὸς ἑσπέραν, ἧς ἐκείνῳ μηδαμῶς ἅψασθαι πέπρωτο, βλέπει, ἄλλοτε δὲ

(1) Sic reformavi τὸ codicum Σλαπῆσθαι. Ovidius, *tingi*.

(2) Mutavi τὸ codicum Βοῶνα. Ovidius, *Boote*.

πρὸς ἀνίσχοντα ἥλιον· τί τ' ἂν ποιήσειεν ἄπειρος ὤν, θαμβεῖται, καὶ τοὺς ῥυτῆρας οὔτε χαλᾷν, οὔτε κατέχειν αὖ σθένει· καὶ οὐδὲ τὰ τῶν ἵππων ὀνόματα ἤδει· τά τε διεσπαρμένα πανταχοῦ κατὰ τὸν ποικίλον οὐρανὸν τέρατα καὶ τὰ τῶν ἀπλέτων θηρῶν εἴδωλα σύνεγμος βλέπει.

195 Ἔστι δέ τις τόπος οὗ Σκορπίος ὡς δύο τόξα τοὺς βραχίονας κάμπτει, καὶ, τὴν τε οὐρὰν καὶ χεῖρας ἑκατέρωθεν κλίνων, ἐπὶ δυεῖν διάστημα σημείων ἐκτείνει τὰ μέλη. Τοῦτον ἰδὼν ὁ παῖς ἰοῦ μέλανος ἱδρῶτι κατάῤῥυτον, καὶ πληγὰς ἀπειλοῦντα τῷ κέντρῳ
200 τῆς οὐρᾶς καμπτομένης, ἔκφρων (1) τε τῷ ψυχρῷ φόβῳ γενόμενος, τοὺς ῥυτῆρας μεθῆκε. Τούτων δὲ δὴ πεσόντων καὶ τῶν ἀχράντων νώτων ἁψαμένων τῶν ἵππων, ἐξετράπησαν ἐκεῖνοι, καὶ, μηδενὸς τοῦ κωλύοντος ὄντος, φέρονται δι' ἀέρος ἐπὶ τόπων ἀγνώστων, καὶ, ἧπερ ἦγεν ἡ ὁρμὴ, ἐκεῖσε ἀκρίτως ἄτρουσι (2),
205 καὶ τοῖς κατὰ τὸ μεσαίτατον τοῦ αἰθέρος πεπηγόσιν ἄστρασιν ἐπιθέουσι, καὶ δι' ἀβάτων (3) τὸν δρόμον ἁρπάζουσι· καὶ νῦν μὲν διώκουσι τὰ μετάρσια· νῦν δ' αὖθις, διὰ τῶν ταπεινοτέρων τε καὶ ἐπικρήμνων ὁδῶν, ἐγγυτέρω τῆς γῆς φέρονται, καὶ Σελήνη θαυμάζει τοὺς τἀδελφοῦ ἵππους καλωτέρω αὐτῆς τρέχοντας, νεφέλαι τε καυθεῖσαι (4) εἰς ἀτμὸν διελύθησαν·

(1) B, ἐκφέρων. Supra B, νώτων.

(2) B, ἄπλουσι. A, ἀκρίτω ἄτρουσι, e correctione. Frequens permutatio verborum ἄπτειν et ἄτρειν. Cf. quæ notavi ad Philostr. Her. p. 600; ad Gregorium Corinthi; et nuper in Notit. MSS. t. XI, part. II, p. 185, ubi hæc Planudea adposui.

(3) A, διαβάτων.

(4) B, καφθεῖσαι: varietas orta e pronuntiatione τοῦ υ. Cf. simile quid in nota pag. 309, ad Nicetæ Eugeniani mythistoriam.

συναρπάζειαί τε ὑπὸ τῆς Φλογὸς ὑψηλοτέρα γῆ πᾶσα, καὶ διασφάγας (1) ῥησσομένη ποιεῖ, καὶ, τοῦ ὑγροῦ δαπανηθέντος, ἐξήρανται. Νομοὶ πάντες λευκαίνονται, καὶ σὺν τοῖς κλάδοις τὰ δένδρα πίμπραται, καὶ τὰ ξηρὰ λήϊα τῇ ζημίᾳ ἑαυτῶν ὕλην παρέχει. Μικρὰ θρηνῶ· μεγάλαι πόλεις αὐτοῖς τείχεσιν ὄλλυνται (2), καὶ γῆν πᾶσαν σὺν ὅλοις δήμοις εἰς κόνιν ὁ ἐμπρησμὸς δὴ μεθίσῃσι, καὶ λόχμαι τοῖς ὄρεσιν ὁμοῦ πυραχτοῦνται. Φλέγεται Ἄθως, Ταῦρός τε Κίλιξ (3), καὶ Τμῶλος καὶ Οἴτη, καὶ ἡ τηνικαῦτα μὲν ξηρὰ, πρόσθεν δὲ περιφανεστάτη ταῖς πηγαῖς, Ἴδη, ὅ, τε παρθένιος Ἑλικὼν, καὶ ὁ μήπω Οἰάγρης (4) Αἷμος· πίμπραται δὲ ἐφ' ἥλικον ὅσον, τοῦ πυρὸς διπλασιασθέντος, ἡ Αἴτνη, Παρνασός τε δικόρυμβος, καὶ Ἔρυξ, καὶ Κύνθος, καὶ Ὄθρυς, καὶ Ροδόπη χιόνων ἐνδεὴς οὖσα τὸ τηνικαῦτα, καὶ Μίμας, Δίνδυμός (5) τε καὶ Μυκάλη, καὶ ὁ πρὸς ἑῴην γενόμενος Κιθαιρών (6). Ἀλλ' οὐδὲ τὴν Σκυθίαν τὸ ἑαυτῆς ψύχος ὀνίνησι· καίεται γὰρ Καύκασος (7), Ὄσσα τε σὺν Πίνδῳ, καὶ ὁ μείζων ἀμφοῖν Ὄλυμπος, ἀέρειαί τε Ἄλπεις, καὶ ὁ νεφελώδης Ἀπέννινος (8). Τότε τοίνυν (9) ὁ Φαέθων ἐκ παντὸς μέρους ἀναφθέντα τὸν κόσμον ὁρᾷ, καὶ τὸν τόσον καυσῶνα φέρειν οὐχ οἷός τ' ἐστὶ, καὶ ἀέρα ζέοντα

(1) B, διὰ σφαγάς. Herodianus Epimer. Διασφάξ, τὸ σχίσμα τῆς γῆς. Librarii in hac voce scribenda facile peccant. Cf. quæ notavi ad Herod. locum.

(2) Codices, ὄλυνται.

(3) Glossa in B: Ταῦρος ὄρος, ὁ τὴν Ἀσίαν διαζωκώς.

(4) B, οἱ ἄγρος. Forte Οἰάγριος: Ovidius enim, *Œagrius Hæmus*.

(5) Codices, δίδυμος.

(6) A, Κιθαιρών.

(7) Ineptulus addidit γάρ: etenim sic Pindus et Alpes et Apenninus scythici fiunt montes.

(8) Regula jubet scribi Ἀπεννῖνος: cf. Arcad. de Accent. p. 65.

(9) A, τὸ νῦν.

οἷαπερ ἀπὸ βαθέος ἱπνοῦ τῷ στόμαλι ἕλκει, καὶ τῶν ἰδίων δίφρων αἰσθάνεσθαι φλεγμένων, καὶ οὐκέτι οὔτε πρὸς τὴν τέφραν οὔτε πρὸς τοὺς ἀποπαλλομένους σπινθῆρας ἀνιέχειν δύναται, καὶ θερμῷ πανταχόθεν περιειλεῖται καπνῷ· ὅποι τε ἂν πορεύοιτο καὶ ὅπου εἴη, βαθεῖ σκότει κεκαλυμμένος οὐκ οἶδε, καὶ τῇ προαιρέσει τῶν πρίνων συναρπάζεται ἵππων. Τότε δὴ πιστεύονται τῶν Αἰθιόπων οἱ δῆμοι, τοῦ αἵματος πρὸς τὴν ἐπιφάνειαν ἀναχληθέντος τοῦ σώματος, μέλαιναν χροιὰν ἐπισπάσασθαι. Τότε ἡ Λιβύη ἐξικμασθεῖσα τῷ καύματι πέφρυκται. Τότε αἱ Νύμφαι, τὰς κόμας σπαράττουσαι, καὶ λίμνας (1) ἐθρήνησαν. Ζητεῖ μὲν (2) ἡ Βοιωτία τὴν Δίρκην, Ἄργος δὲ τὴν Ἀμυμώνην, καὶ Ἔφυρα (3) τὰ Πειρήνια ῥεῖθρα. Οὐδ' οἱ διαφόρους (4) ὄχθας καὶ τόπον κληρωσάμενοι ποταμοὶ, ἐπ' ἀσφαλείας συμμένουσιν· ἐν μέσοις γὰρ ὕδασιν ὁ Τάναϊς εἰς καπνὸν διελύθη (5), Πηνειός τε γέρων, καὶ ὁ Τευθρανίειος Κάϋκος, καὶ ταχὺς Ἰσμηνὸς σὺν τῷ Φωκαϊκῷ Ἐρυμάνθῳ, αὖθίς τε φλεχθησόμενος Ξάνθος, ξανθός (6) τε Λυκόρμας, καὶ ὁ καμπύλοις ὕδασι παίζων δὴ Μαίανδρος, Μυγδόνιός (7) τε Μέλας, καὶ Ταινάριος Εὐρώτας. Πίμπρασί καὶ

(1) Copula καὶ hic miratione facit. Ovidius, *fontesque lacusque*. Planudes dederat, puto: πηγάς τε καὶ λίμνας.

(2) Ovidius, *Queritur Bœotia Dircen*, in libris nonnullis; in aliis *quærit*, quos sequitur Planudes: et sic Gierigius.

(3) Glossa in B: ἡ Κόρινθος.

(4) Ovidius, *distantes*. Planudes non διαφόρους, sed ἀπωλέρους, aut κεχωρισμένας, aut aliud simile quid, debuit scribere.

(5) B, διελύθει: permutatione toties notata.

(6) Codices bis ξάνθος: sed posterius fuit acuendum. Ovidius: « *flavusque* Lycormas. »

(7) Codices, Μυγδώνιος. Ovidius: « *Mygdoniusque* Melas. »

Εὐφράτης ὁ Βαβυλώνιος· πίμπρασι καὶ Ὀρόντης, ὀξύς τε Θερμώδων, καὶ Γάγγης, καὶ Φάσις, καὶ Ἴστρος· καυσοῦται καὶ Ἀλφειὸς, καὶ Σπερχπίδες καίονται ὄχθαι· καὶ ὁ τοῖς ὕδασι χρυσὸν φέρων Τάγης (1) πῦρ ἤδη ῥεῖ· αἱ τὰς Μαιονίας τε ὄχθας μέλεσι περιάδουσαι ποίαμιαι ὄρνις ἐν μέσῳ καὶ ἐφλέχθησαν τῷ Καϋστρῳ. Νεῖλος δὲ δείσας εἰς τὰ ἔσχατα καταφεύγει τοῦ κόσμου, καὶ τὴν κεφαλὴν ἔκρυψε, καὶ εἰσέτι κρύπτεται· τὰ δ' ἕπτὰ στόματα, κόνεως (2) πλήρη γεγενότα, σχολὴν ἄγει (3), ἕπτὰ· χωρὶς ὕδατος φάραγγες τηνικαῦτά γε οὖσαι. Ἡ δ' αὐτὴ τύχη καὶ τοὺς Ἰσμαρικοὺς Ἔβρον (4) σὺν Στρύμονι ξηραίνει, τοὺς ἑσπερίους τε ποταμοὺς Ῥῆνον καὶ Ῥοδανὸν, καὶ Πάδον, καὶ Θύμβριν ᾧ τὸ κῦρος πάντων ἐπηγγελμένον ἐγείρει. Διέσχισται δὴ πᾶσα γῆ, δίεισί τε πρὸς τὸν Τάρταρον διὰ τῶν χασμάτων τὸ φῶς, καὶ τὸν τῶν καταχθονίων ἡγεμόνα σὺν τῇ συζύγῳ καταπλήττει. Καὶ συστέλλεται θάλασσα, καὶ ξηρᾶς ἄμμου πεδίον ἢ μικρῷ πρόσθεν οὖσα θάλασσα γέγονεν· ἃ δὲ πρὶν ὄρη τὸ βαθὺ κατεκάλυπτεν ὕδωρ, ὑπανεστήκασι, καὶ τὰς Σποράδας καὶ Κυκλάδας μείζους (5) ποιοῦσι. Καὶ ἰχθύες τὸ βάθος διώκουσι,

(1) Glossa in B: πόλαμὸς Ἰσπανίας.

(2) A, κόπτος.

(3) Ovidius: « Pulverulenta *vacant*. » Pessima est Planudis versio. *Vacare* quidem sæpicule significat σχολὴν ἄγειν: hic autem sensu proprio capiendum erat, nempe, κατὰ ἐσλι ὕδατος.

(4) B, glossa ad Ἰσμαρ., τοὺς Θρᾳκικούς. B, τῦρον, et supra, τῦρεν. A, τῦρον. Mutavi, ut vides. Permutatio hæc, quam peperit pronuntiatio, est perpetua: cf. ad Philostr. Her. notata p. 481, ad Eunapium, et alibi. Infra ad *X*. 425, B, σκιβὶν habet pro σκυτίνην.

(5) Non μείζους, sed πλείους. Ovidius: « et *sparsas* Cycladas

καὶ καμπύλοι δελφῖνες οὐ τολμῶσιν ἑαυτοὺς ὑπὲρ τὴν θάλασσαν αἴρειν ἐπὶ τὰς συνήθεις αὐτοῖς αὔρας· σώματα δὲ φωκῶν ἐκπεπνευκότα καὶ ἀ τὴν τῆς θαλάσσης ἐπιφάνειαν ὕπτια κεῖται. Καὶ μὴν καὶ αὐτὸν τὸν Νηρέα λόγος αἱρεῖ, Δώριδά τε καὶ τὰς θυγατέρας, δείσαντας (1) ὑπὸ τοῖς ἄντροις κρυβῆναι. Τοὺς δ' ὁ Ποσειδὼν ἐξ ὑδάτων τὰς χεῖρας σὺν λοξῷ προσώπῳ αἴρειν ἐτόλμησε, καὶ τοὺς τὸ τοῦ ἀέρος πῦρ οὐχ ὑπήνεγκεν. Ἡ δ' ἱερὰ Γῆ, περιειλημμένη δὴ τῇ θαλάσσῃ, μέλαξὺ τῶν τοῦ πελάγους ὑδάτων, καὶ τῶν συσταλεισῶν πανταχόθεν πηγῶν, αἳ τὰ βαθύταλα τῆς μητρικῆς Γῆς ὑπέδυσαν σπλάγχνα, τὸ πάντα φέρον ἐκούφισε πρόσωπον μέχρι τραχήλου, ἐκτεινθεῖσα, καὶ τήν τε χεῖρα τῷ μετώπῳ ἐπέθηκε, καὶ μεγάλῳ κλόνῳ συγκλονοῦσα (2) τὰ πάντα, μικρὸν συνεκάθισε, καὶ, ἐνδοτέρω ἢπερ (3) εἰώθει γενομένη, οὕτως ἱερᾷ φωνῇ ἀνεβόησεν· « Εἰ δοκεῖ, καὶ τούτων ἀξία τυ- » χεῖν ἐγὼ, τί δῆτα ὤ (4)! οἱ σοὶ πρησῆρες ἀρχοῦσιν, » ἀκροτάτε τῶν θεῶν; Ἔξειπέ μοι, τῇ τῷ σθένει τοῦ

» augent. » Poeta Sporades omisit, nec debuit illas addere interpres, a quo exspectabatur tantum, καὶ τὰς διασπαρμένας Κυκλάδας ποιοῦσι πλείους. Male vertit τὸ *sparsas*.

(1) Ovidius: « Doridaque et » natas *tepidis* latuisse sub an- » tris. » Videtur habuisse Planudes malam lectionem *trepidis*, et sic epithetum non inscite omnino ad Dorida, Nerea et natas transtulit, legens *trepidos*.

(2) A, συνελοκοῦσα.

(3) Codd. ἤπερ. In accentu syllabæ ἢ perpetuo variatur. Infra ad v. 519, codd. consentiunt in ἤ, quod in ἢ reformavi. Demosthenes in Bœot. de Nom. t. IV, p. 98, Tauchn. τί ἂν ποιοῖμεν; ἢ βαδίζοιμεν ἄν ἄμφω; Velim ἤ βαδίζ. Idem in Polycl. t. V, p. 23: ἤ τίς ἐθέλησι φιλοτιμεῖσθαι πρὸς ὑμᾶς; Velim et hic ἤ τίς. In Æschyli cantico Pers. 653, ἢ φίλος ἀνὴρ, φίλος ὄχθος, vividior fiet oratio per exclamationem: ἢ φίλος ἀνὴρ, φίλος ὄχθος!

(4) Codices, ὦ. De permutatione illa monui ad Nicetam, nec semel, et ad Aristæn. I, 1.

» πυρὸς ἀπολουμένη, τῷ σῷ πυρὶ ἀπολέσθαι, καὶ
» τὸν ὄλεθρον, σοῦ γε ποιοῦντος, κουφότερον εἶναι!
» Μόλις δὴ πρὸς αὐτὰ (1) ταῦτα τὰ ῥήματα ἀνοί-
» γω τὸν φάρυγα.» (Ἐκάλυψεν ἀτμὸς γὰρ τὸ πρό-
σωπον.) « Κατοπληθεῖσαν ὄρφ τὴν κόμην, καὶ τὸν
» καπνὸν τὸν ἐν ὀφθαλμοῖς. Τοσοῦτόν ἐστι σπινθήρων
285 » ἐπὶ τοῦ προσώπου! Ἆρά μοι τοῦτον (2) μισθὸν,
» τοῦτο τῆς εὐφορίας γέρας καὶ τῆς ἐργασίας παρέ-
» χεις, ὅτι πληγὰς ἀρότρων ἐπικαμπῶν φέρω, καὶ
» δι' ὅλου τοῦ ἔτους πράγματα ἔχω, ὅτι τοῖς μὲν
» κλήνεσι θάμνους, τροφάς τε ἡμέρους, στάχυας, τῷ
» τῶν ἀνθρώπων γένει, καὶ ὑμῖν ἀρώματα χορηγῶ;
290 » Ἀλλ' ἐμὲ μὲν ἀξίαν (3) θῶμεν εἶναι τοῦ παρόντος
» ὀλέθρου· τί δὲ δὴ τὰ ὕδατα, τί δ' ὁ σὸς ἀδελφὸς
» τούτων ἄξιος; τί δή ποτε ἢ καὶ κλῆρον ἐκείνῳ
» παραδοθεῖσα θάλασσα μειοῦται, καὶ πορρώτερον
» τοῦ αἰθέρος ἀφίσταται; Εἰ δὲ μήτε τἀδελφοῦ,
» μήθ' ἡ ἐμὴ χάρις, ὦ Ζεῦ, ἄπληστά σου, τόν γε
» σὸν οἰκτείρων οὐρανόν. Περιάθρησον (4) ἑκατέρωσε ὡς
295 » καπνὸν ἀνίησι τῶν πόλων ἑκάτερος, οὓς εἶγε τὸ
» πῦρ ἐκτρυχώσει, καὶ τὰ τῆς σῆς αὐλῆς αὐτίκα
» καταπασθήσεται. Καὶ μὴν καὶ ὁ Ἄτλας αὐτὸς (ἴδε)
» κάμνει, καὶ μόλις τοῖς ἰδίοις ὤμοις κλιόμενον ἀνέ-
» χει τὸν οὐρανόν. Εἰ δὲ θάλασσα καὶ γῆ καὶ τὰ τοῦ
» οὐρανοῦ φθερεῖται βασίλεια, εἰς τἀρχαῖον χάος
300 » συγχυκησόμεθα (5). Ἅρπασον τῆς φλογὸς, εἴ τι ποθ'
» ὑπόλοιπόν ἐστι, καὶ τοῖς πράγμασιν ἐπάρκει (6). »

(1) Codex A, πρὸς αὐτῶ: male.
(2) A, ταῦτα.
(3) B, sine ἀξίαν.
(4) Codices ambo, περιάθρησον.
(5) A, συγχεικησόμεθα.
(6) A, ἐπαρκεῖ.

Φαμένη δὴ ταῦτα ἡ Γῆ (καὶ γὰρ οὐκέτι φέρειν οἵατ' ἦν τὸν ἀτμὸν, οὔτ' οὖν πλείω λέγειν) ἐφ' ἑαυτὴν τὸ πρόσωπον ἐφελκύσαιο καὶ τὰ πρόσεχέστερα ταῖς Ψυχαῖς ἄντερα.

Ὁ δὲ δὴ πανσθενὴς Πατὴρ, τοὺς θεοὺς μαρτυράμενος καὶ αὐτὸν δὴ τὸν τὰ Ἅρματα δόντα, εἰ μή τινα βοήθειαν εἰσενέγκαι, πάντ' ἂν ἀπολεῖσθαι βαρείᾳ μοίρᾳ, τὴν μετάρσιον διώκει ἀκρόπολιν, ὅθεν εἴωθε νεφέλας τῷ πλατεῖ τῆς γῆς ἐπιφέρειν, ὅθεν βροντὰς κινεῖ, καὶ κεραυνοὺς χειρὶ πάλλων ἀκοντίζει. Τηνικαῦτα δ' οὔθ' ὅς ἂν δύναιτο τῇ γῇ νεφέλας ἐπάγειν εἶχεν, οὔθ' οὓς ἂν ὑέτιους ἐξ οὐρανοῦ πέμψαι. Ἐβρόντησε δὴ, καὶ κεραυνὸν τῇ δεξιᾷ πήλας ἐξ ὤτος ἀφῆκεν (1) ἐπὶ τὸν δίφρον, καὶ τὸν Φαέθοντα τῆς τε ζωῆς καὶ τοῦ Ἅρματος ἐξέωσε, καὶ δεινῷ πυρὶ τὸ πῦρ ἀνεκαίτισε (2). Καταπλήττουσι τοίνυν οἱ ἵπποι, καὶ, πρὸς τὰ ναυάγια πήδημα δόντες, τοὺς τραχήλους τῶν ζυγῶν ἀφαρπάζουσι, καὶ τοὺς ῥυτῆρας χαλιμπάνουσι· τῆδε μὲν οὖν τὰ χαλινὰ κεῖται, τῆδε δ' ἀνεσπασμένος ὁ ἄξων αὐτῷ ῥυμῷ, τῆδε δ' αἱ ῥάβδοι (3) τῶν τροχῶν δῆτα (4)

(1) Ovidius : « et *dextra* libra»tum fulmen *ab aure* Misit. » Locum non intellexit Planudes, nec vidit *dextra* cum *aure* jungendum. Nec cepisset Virgilium Æn. IX, 417, apud quem Nisus « *summa* telum librabat *ab aure* » (cf. ibi Servium), nec suum Euripidem, apud quem Phædra, in Hipp. 220, ait amare se παρὰ χαίταν ξανθὰν ῥίψαι Θεσσαλὸν ὄρπακα. Vide ibi Valcken., collato Heinsio ad Ovidii locum. Ovidius, infra II, 624, eadem utitur rei imagine.

(2) Ἀνεχαίτησε, et B sic e correctione, sed male. Cf. supra p. 19. Eodem mendo mox B, χαλιτά. In Apollodoro Carystio Athenæi VII, 13, αὐλουμένους ὠδὴ non erat in αὐλ. ὠδῇ mutandum. Intelligendum ὠδὴ de actione comica oculis tunc subjecta.

(3) B, οἱ ῥάβδοι.

(4) Hoc δῆτα paululum friget. Defendi posse videtur isto Suppli-

κλεαινέτων· διεσχέδασαι δ' εἰς πλάτος τὰ τοῦ συντειβένιος ἅρμαιος ἴχνη. Ὁ δὲ δὴ Φαέθων, τὴν φαεινὴν κόμην τοῦ πυρὸς ἀφανίζονιος, κωλίεαι τε κατὰ κρημνοῦ, καὶ μακρῷ δι' ἀέρος ῥύμῃ φέρεται, ὥσπερ ποτὲ ἀστὴρ ἐν αἰθείῳ τῷ οὐρανῷ, καί, εἰ μὴ πέπλωκεν, ὅμως δύναται πεπλωκέναι δοκεῖν· ὃν πόρρω τῆς παλείδος ἐν ἀλλοδαπῇ τε τῇ χώρᾳ ὁ μέγιστος Ἠειδανὸς δέχεται, καὶ τὸ κατηθαλωμένον πρόσωπον ἀπολούει. Νηΐδες δ' Ἑσπερίαι τὸ τῇ τειγλώχινι (1) φλογὶ κατησβολωμένον σῶμα χώματι τάφου διδάσι, καὶ χαράττουσιν ἐπὶ τὸ πρᾶγμα (2).

Ἐνθάδε κεῖται Φαέθων, ὃν ὄχοι πατρὸς, εἰ καὶ
Μὴ ἐφύλαξαν, ὅμως μεγάλων τολμήτορα ῥίψαν.

Ὁ μὰρτοι πατὴρ, θρήνοις νωθρόταια διδοῦσιν ἀθλίως ἐκδεδομένος, τὸ πρόσωπον συνεκάλυπτε, καί, εἰ δὴ που πιστεύομεν, μίαν ἡμέραν ἐκτὸς Ἡλίου λέγουσι γενέναι. Φῶς μέντοι παρεῖχεν ὁ τηνικαῦτα φλογμὸς, καί τις χρῆσις ἐν ἐκείνῳ τῷ κακῷ γέγονεν. Ἐπεὶ δὲ καὶ ἡ Κλυμένη πάνθ' ὅσα ῥήτ' ἐστὶν ἐν τοῖς τοιοῖσδε κακοῖς εἶπε, πολύδακρύς τε καὶ ἔκφρων, καὶ διερρωγυῖα τοὺς κόλπους, τὴν γῆν πᾶσαν περιεφοίτησε,

cum Euripidis versu 1124: Τὰ δ' ἐ δὴ παίδων καὶ δὴ φθιμένων Ὀστᾶ φέρεται: quem frustra sollicitavit vir doctissimus. Demosthenes Leptin. 53: τὰς δὲ δωρεὰς ἃς ἀντὶ τούτων ἔλαβον παρ' ὑμῶν, καὶ δὴ λελυμένας. Adde Planudem mox ad ν. 348.

(1) Codices, τῷ τῇ τριγλώσχινι. In B, glossa: τρία γὰρ ταῦτα ὁ κιρανὸς (δύναται nempe supplendum), πρίειν, σχίζειν, καὶ καίειν.

(2) Secutus est pravam lectionem « signant quoque carmine » *factum* » pro *saxum*, nec illam bene reddidit. Sed esse puto lacunulam; forte, ἐπὶ τούτῳ τὸ πρ. Forte etiam, χάρατ. ἐπίγραμμα. Statim, ut prior versus recto stet talo, scribendum ἐντεῦθεν κεῖται, vel melius ἐνταῦθα, et θα vi cæsuræ producetur.

καὶ πρότερον μὲν ἄψυχα μέλη, μετὰ τοῦτ' εὐθὺς ὀστᾶ διερευνωμένη, εὗρεν ὀστᾶ μόνον ἀλλοδαπῇ κεκαλυμμένα πρὰ' ὄχθῃ, ἐπιπίπλει τε τῷ τόπῳ, καὶ τοὔνομα περὶ τὸν λίθον ἀναγνοῦσα, κατέβρεξε δάκρυσι, καὶ ἀναπεπλαμένῳ τῷ σιέρνῳ περιεπλύξαλο. Καὶ οὐδὲν δ' ἧττον αἱ Ἡλιάδες θρηνοῦσι, καὶ τηνάλλως τῷ θανάτῳ δῶρα προσάγουσι δάκρυα, καὶ, κόπτουσαι παλάμαις τὰ σήθη, ὀδυρμοῖς οἰκτροῖς τὸν οὐκ ἀκουσόμενον Φαέθοντα νυκτὸς καὶ ἡμέρας καλοῦσι, καὶ πρὸ τοῦ τάφου σπορέννυνται. Σελήνη μὲν δὴ τελέθεις τῶν κεράτων ὑποχωρησάντων ἀνεπλήρωσε τὸν κύκλον· αἱ δὲ τῷ ἰδίῳ ἔθει (καὶ γὰρ ἔθος ἐποίησεν ἡ συνέχεια) ὀλοφυρμὸν ἀνεδίδοσαν· ἐξ ὧν, ἡ τῶν ἀδελφῶν πρεσβυτάτη, Φαέθουσα, βουλομένη πεσεῖν πρὸς τὴν γῆν, ἠχθέλο τῶν ποδῶν ἤδη σκληρυνομένων· πρὸς ἣν ἐλθεῖν ἡ λευκὴ Λαμπετία δὴ πειρωμένη ῥίζαις ἐξαίφνης ἐπεσχέθη· ἥ γε μὴν τρίτη, πρὸς τὸ τίλλειν τὴν κόμην οὖσα, κλάδους ἀνέσπα. Καὶ ἡ μὲν ἀλγεῖ φιτρῷ τὰς κνήμας κατεχομένη, ἡ δὲ τὸ τοὺς οἰκείους βραχίονας μακροὺς κλάδους (1) γενέσθαι. Καὶ τούτων θαυμαζομένων τοὺς μηροὺς περιέσχετο φλοιὸς, καὶ, κατὰ βαθμοὺς, γαστέρα τε καὶ στέρνα καὶ ὤμους καὶ χεῖρας περιέσχε, καὶ στόμα μόνον ὑπελείφθη φωνοῦν τὴν μητέρα. Τί δ' ἂν ποιήσειεν ἡ μήτηρ; ὅτι μὴ, ἥπερ αὐτὴν ἦγεν (2) ἡ ῥύμη, ὧδε κἀκεῖσε (3) φέρεται, κἀπειδὰν ἐξῇ, φιλήματα δίδωσιν. Ἀλλ' οὐκ ἀπόχρη τοῦτο· ἐκ δὲ τῶν φιτρῶν (4) ἀνασπᾶν τὰ σώματα πειρᾶται, καὶ τέρενας χερσὶν

(1) B, κλά, omisso vocis fine.
(2) Legebat *trahit*, non *trahat*.
(3) A, διῦρο κἀκεῖσε, pro ὧδε κἀκ.
(4) B, τριφῶν.

ἀπορρήγνυσι κλάδους· ἐνθεῦθεν δ', ὡς ἀπὸ πληγῆς,
στάζουσιν αἵματος ῥέουσι· « Φείδου, δέσμαι, μῆτερ! »
ἥτις ποθὲ λελύμανται κρύζει· « φείδου, δέσμαι· τὸ
» γὰρ ἡμέτερον ἐν τῷ δένδρῳ σῶμα διασπᾶται. Καὶ
» χαίρειν (1) ἤδη. » Φλοιὸς δ' οὖν ἐπ' ἐσχάτοις τοῖς ῥήμασιν ἦλθεν. Ἔνθεν ῥεῖ δάκρυα, καὶ καθὰ στάζουσι τῷ ἠλίῳ σκληρύνεται παρὰ καινῶν κλάδων ἤλεκτρα. Ταυτί γε μὴν τὸ διαφανὲς ὑποδεχόμενον ὕδωρ ταῖς Λατίνων νύμφαις περίθετον κόσμον πέμπει.

Περσεγένετο τῷ τέκνῳ τῷδε καὶ Κύκνος ὁ Σθενέλειος γόνος, ὅς σοι, Φαέθων, εἰ καὶ τῷ μητρώῳ συνήπτετο αἵματι, τοῖς γε μὴν λογισμοῖς περσεχέστερος ἦν. Οὗτος τῆς βασιλείας μεθέμενος (καὶ γὰρ τοὺς Λιγύων (2) δήμους καὶ μεγάλας διεχειρίζετο πόλεις), τάς τε χλοερὰς ὄχθας καὶ Ἠριδανὸν τὸν ποταμὸν ὁλοφυρμῶν ἐπλήρου, καὶ τὴν ταῖς ἀδελφαῖς τοῦ Φαέθοντος ἐπίδοσιν σχοῦσαν (3) λόχμην. Καὶ δὴ, τῆς ἀνθρώδους φωνῆς λεπτυνθείσης, καὶ λεπτὰ πίλα τῶν τριχῶν μιμησαμένων, καὶ τοῦ τραχήλου πόρρω τοῦ σήθους ἐκταθέντος, καὶ τῶν ἐρυθρῶν δακτύλων ὑμένι συναρμοσθέντων, καὶ πτερύγων τὰ πλευρὰ καλυψασῶν (4), καὶ τὸ στόμα ῥάμφους (5) ἐντὸς ὀξύτητος καὶ σκόνητος, ὄρνις γίνεται (6) νέα Κύκνος. Καὶ οὔτε τῷ οὐρανῷ, οὔτε τῷ Διὶ ἑαυτόν γε πιστεύει, καὶ, ὡς ἀδίκως βληθέντος (7)

(1) A, *χαίρῃς*. Confer notam ad IV, 112, de usu illo infinitivi temporis pro imperativo.

(2) A, *Λυγίων*. In B, glossa, prima, ut videtur, manu: « Ligyes, » quos nos *Zenuvesi* appellamus. »

(3) B, *σχοῦσα*. Id. mend. ad IV, 420, ubi codd. *ἴχουσα* pro *ἴχνευσαν*.

(4) Codices solœce *καλυφάντων*.

(5) B, *ῥάμφοις*.

(6) Notabo compendium codicis B, *γ'*.

(7) Codices, *Κουληθέντος*, absurde: quod mutavi.

ἐξ ἐκείνου τοῦ πυρὸς μεμνημένος, λίμνας διώκει καὶ ἕλη ἀναπεπταμένα: καὶ, τὸ πῦρ ὑπερσπυγῶν, οὓς ἂν οἰκοίη ἐξείλετο ἀνθιθέτους τοῖς θρησίπποι πολαμούς.

Σκυθρωπάζων τὸ μεταῖαῦτα ὁ τοῦ Φαέθοντος γεννήτωρ καὶ ἄμοιρος τοῦ ἰδίου κάλλους, οἷος ἐκλείπων εἴωθεν εἶναι, τὸ φῶς τε μισεῖ καὶ αὐτὸν αὐτὸς δῆτα καὶ τὴν ἡμέραν· καὶ, τὸν νοῦν δοὺς εἰς θρήνους, τοῖς θρήνοις προσπίθησιν ὀργήν, καὶ, τὴν οἰκείαν ἐνέργειαν ἀπαρνούμενος τῷ κόσμῳ, « Ἄλις » εἶπεν « ἐπίπονος ἐξ ἀρχῆς » αἰῶνος ἡ ἐμὴ γέγονε τύχη. Ἀπείρηκα πρός τε τὰ » ἀνήνυτα ἔργα καὶ τοὺς ἀπείρους καμάτους. Ἄλλος » ὁστισοῦν ἀγέτω τὸν τὸ φῶς φέροντα δίφρον. Εἰ δὲ » μηδεὶς ἔστι, πάντες τε θεοὶ διομολογησύντων μηδαμῶς » ἱκανοὶ καθεστάναι, ὁ Ζεὺς αὐτὸς ἀγέτω, ὡς ἂν ἴσως, » τῶν ἡμετέρων ἡνιῶν ἐπαφώμενος, ὀρφανίσοντας ἂν τὸν » πατέρα (1) τοὺς κεραυνοὺς ἀποθησαι. Τότ' ἂν, πει- » ραθεὶς τῆς ἰσχύος τῶν πτερωτῶν ἵππων, γνοίη μὴ » ἄξιον γεγενέναι θανάτου τὸν μὴ καλῶς ἐκείνοις » ἡνιοχήσαντα.» Τοιάδε τὸν Ἥλιον λέγοντα θεοὶ περιίστανται (2) πάντες, καὶ ἵνα μὴ τοῖς οὖσιν ἐθελήσειε σκότος ἐπενεγκεῖν ἱκετίδι φωνῇ δέονται· Ζεὺς δ' ὑπὲρ τοῦ βλαθέντος ἀπολογεῖται κεραυνοῦ, καὶ ταῖς ἱκεσίαις ἀπειλὰς βασιλικῶς συγκεράννυσι. Συναθροίζει δὴ τοὺς ἵππους ὁ Φοῖβος ἐκφεύγας καὶ εἰσέτι καταπτοηγμένους τῷ φόβῳ, κέντρῳς τε καὶ μάστιγι ἀνιώμενος (3) ἐξεμάνη· ἐξεμάνη γὰρ, καὶ τὸν υἱὸν ἐκείνοις ἐγκαλεῖ τε καὶ προσλοιδορεῖται (4).

(1) Debuisset scribere πατέρας: « Orbatura *patres* fulmina. »

(2) A, περιίστατο.

(3) Habuit Planudes lectionem *dolens*, non *domans*. Mox *sævit* pessime vertit, scribens ἐξεμάνη.

(4) Et nunc quam male posuit

Ὁ. πανσθενὴς δὲ Παιὴρ, τὰς ὑπερίατας ἐπάλξεις τοῦ οὐρανοῦ περιϊὼν, μή ποτέ τι τῇ τοῦ πυρὸς διαλυθὲν δυνάμει καθήρηται κατέσκοπει. Ἐπεὶ δ' ἀσφαλῆ πάντα καὶ τῆς οἰκείας ἰσχυὸς ἐώρακεν ὄντα, τὴν γῆν τε καὶ τοὺς τῶν ἀνθρώπων ἐπισκέπτεται πόνους. Τῆς γε μὴν οἰκείας Ἀρκαδίας Φροντὶς αὐτῷ γίνεται ἀξιολογωτέρα· πηγάς τε καὶ οὔπω (1) τολμῶντας διολισθαίνειν πολαμοὺς ἀνεκπόσατο, καὶ τῇ γῇ πόας δίδωσι, καὶ φύλλα τοῖς δένδρεσι, καὶ, ἃς τὸ πῦρ ἐλυμήνατο, λόχμας ἀναθάλλειν κελεύει. Ἐν ᾧ δ' εἶσι θαμὰ καὶ ἐπάνεισιν, ἔαλω παρθένου Νωνακρίνης, καὶ, πῦρ ὑπὸ τὰ ὀσία συλλαβών, ἐξεκαίετο. Οὐκ ἦν ταύτης ἔργον ἐρίου ἄωτον ἐξέλκειν, οὐδὲ διευθεῖσαν τὴν κόμην ποικίλλειν. Πόρπη δὲ τὴν ἐσθῆτα, καὶ λευκὴ ταινία τὴν ἀπημέλητον τείχα συνεῖρε. Καὶ νῦν μὲν τῇ χειρὶ κοῦφον εἶχεν ἀκόντιον, νῦν δὲ μελελάμβανε τόξον, καὶ σιγατιῶτις τῆς Φοίβης ἦν, καὶ ταύτης οὐδὲ μία χαριεστέρα τῇ Τριοδίτιδι τοῦ Μαινάλου ἤψαλο. Ἀλλ' οὐδὲ μία διαρκὴς εὐπρεπία. Τί τὸ μελὰ τοῦτο; Ἥλιος μὲν, ὑψηλότατος γεγονὼς, τὰ μέσα τῆς ἑαυτοῦ πορείας κατεῖχεν (2)· ἡ δὲ τὸ νέμος ὑπέδυ, ὅπερ οὐκ ἔστιν ὅστις ἔτεμε χρόνος. Ἐκεῖ δὴ τὴν μὲν φαρέτραν τῶν ὤμων ἀπέθετο, κατανωθὲν δὲ τὸ τόξον ἐχάλασε, καὶ ἐπὶ γῆς, ἣν πόα ἐκάλυπτεν, ἔκειτο, καὶ τὴν σικτὴν ὑποθεμένη τῇ κεφαλῇ φαρέτραν ἐπίεζε. Ζεὺς δὲ, κεκμηκυῖαν

προλογίζεται pro *natum imputat illis!* B, προλογ.

(1) Codex Λ, οὔλω, non οὔπω: male. Eadem in his vocibus permutatio occurrit supra p. 20, 21.

(2) Ovidius: « Ulterius medio spatium sol altus habebat. » Manifestum est Planudem a sensu vocum *ulterius medio* erravisse. Sic vertendus fuit hic versus: ἐπίκειτο τῆς μέσης ἑαυτοῦ πορείας ἥλιος ὑψηλὸς ἐγεγόνει.

ἰδὼν καὶ Φύλακος ἔρημον (1), τοῦτ' εἶπεν· « Ὄντως τὸ
» κλέμμα οὐκ εἴσεἰαί μοι ἡ σύζυγος· ἢ, εἰ ἐπίνοίη,
» εἰσὶν, ἆρ' εἰσὶν αἱ λοιδορίαι καὶ διαμάχαι τοῦ τοσού-
» του τιμήματος (2). » Αὐτίκα δ' ἀμφιέννυσιν σκευὴν
καὶ ὄψιν Ἀρτέμιδος· καὶ « Ὦ τῆς ἐμῆς ἑταιρείας ἔκκει-
» σον » εἶπε « μέρος, ἐν τίσι διατρίβεις; » Ἡ δὲ
παρθένος εὐθὺς τῆς πόας ἀνίσταται, καὶ « Χαῖρε, μόνη
» θεὸς, παρ' ἐμοὶ κρίνῃ » ἀπεκρίνατο· ὁ δ' εἰ καὶ τὰ
μάλιστα μεῖζον ἤκουσε τοῦ Διὸς, ὅμως καὶ γελᾷ καὶ
ἀκούει (3), καὶ χαίρει ἑαυτὸν ὁρῶν ἑαυτοῦ παθιμώμενον,
καὶ φιλήματα συνάπτει, οὔκουν ἱκανῶς σύμμετρα,
οὐδ' ὡς ἀπὸ παρθένου διδόμενα. Καὶ ἡ μὲν ὅπου ποτὲ
τῶν ὀρῶν ἐθήρευε διεξιέναι παρεσκευάζετο· ὁ δ' εἶργε
περιπλακείς, καὶ ἑαυτὸν οὐκ ἀνέγκλητον παρίστανει.
Καὶ ἡ μὲν ἀπομάχεται, ὁπόσον ποτὲ δύναται γυνή
(ὤφελες ταῦτ' ἰδεῖν, ὦ Κρονία· πρεσβυτέρα γὰρ ἂν
ἐγεγόνεις)· ἡ μὲν ἀπομάχεται· ἀλλὰ τίς ἂν περιγε-
νέσθαι κόρη, ἢ τίς τῶν θεῶν, τοῦ Διὸς δυνηθείη; Νικήσας
ὁ Ζεὺς τὸν αἰθέρα διώκει (4)· τῇ δὲ τὸ νέμος ἐσυγῆται,
καὶ συνειδυῖα ταυτὶ λόχμη· ὅθεν δὴ τὸν πόδα μετά-
γουσα, μονονοὺκ (5) ἐπελάθετο τὴν Φαρέτραν λαβεῖν
σὺν τοῖς βέλεσι καὶ, ὅπερ ἀπηώρητο, τόξον.

(1) Cod. B, φύλακος ἔρημος: male.

(2) B, ἆρ' — τιμήματος; Sed mihi nulla esse videtur interrogatio. A, ἄρ' e correctione.

(3) Ovidius: « Salve, numen, » me judice, Audiat ipse licet, » majus Jove. Ridet et audit. » Locum non intellexit Planudes. Scribere debuit ad mentem poetæ: Χαῖρε, θεὸς, παρ' ἐμοὶ κρίνῃ, αὐτοῦ μείζων τοῦ Διὸς, εἰ καὶ αὐτὸς μου λεγούσης ἀκούσεται. Γελᾷ καὶ ἀκούει Ζεύς.—

(4) Ovidius: « Sed quæ superare puella, Quisve Jovem poterat? superum petit æthera » victor Juppiter. » Planudes legebat: « Quisve Jovem poterat » *superûm? Petit* » — Non male. Nam *quis* languet, et *æthera* carere facile potest epitheto.

(5) A, μόνον οὐκ.

Ἰδοὺ δὲ καὶ ἡ Δίκτυννα, τῷ ἰδίῳ συνοῦσα χορῷ, διὰ τοῦ ὑψηλοῦ παριοῦσα Μαινάλου, τῷ φόνῳ τῶν θηρῶν γαυρουμένη, ταύτην (1) εἶδε, καὶ, ἰδοῦσα, καλεῖ· ἡ δὲ, κληθεῖσα, πρὸς φυγὴν τρέπεται· ἔδεισε γὰρ πρῶτα μή ποτ' εἴη Ζεὺς ἐν ἐκείνῃ. Ἐπεὶ δὲ καὶ τὰς Νύμφας (2) εἶδεν ὁμοῦ συνιούσας, ἠσθείη ἀπόνια τὸν δόλον, καὶ τῷ ἐκείνων ἀριθμῷ πρόσεχώρησε. Φεῦ (3)! πόσον τι δυσχερές ἐστι τῷ προσώπῳ τὸ πλημμέλημα μὴ ἐκφαίνειν! Μόλις τῆς γῆς τοὺς ὀφθαλμοὺς αἴρει, καὶ οὔτε οὖν, ὡς τὸ πρόσθεν (4), συνήπιείο παρὰ τὴν πλευρὰν τῇ θεῷ, οὔτε πρώτη παιὸς ἦν τοῦ τάλμαιος· ἀλλὰ σιγᾷ, καὶ τῷ ἐρυθήματι σύμβολα τῆς ἀδικηθείσης αἰδοῦς δίδωσι. Κἂν εἰ μὴ τοῦτ' εἶχεν ἡ Ἄρτεμις ὅτι παρθένος ἦν αἰσθέσθαι (5)· μυρίοις δ' ὅμως αἱ Νύμφαι λέγονται τοῦ πάθους αἴσθησιν εἰληφέναι. Ἐννάτῳ μὲν δὴ κύκλῳ τὰ τῆς σελήνης διανίσταιο κέρατα (6), ἡνίκα πρὸς θήραν (7) ἡ θεὸς, τῇ τοῦ ἀδελφοῦ φωνῇ ἀσθενήσασα, καὶ τὸ (8) ψυχρὸν ὥρμησε νέμος, ὅθεν μορμύρων ῥύαξ ἦει, καὶ τετριμμένην κυλίων ψάμμον. Ὡς δὲ τὸν τόπον ἐπήνεσεν, ἥψαιο ποδὶ τῶν ἄκρων ὑδάτων· καὶ δὴ καὶ ταῦτ' ἐπαινέσασα, « Πόρρω πᾶς » ἔφη « νῦν » ἐστὶ διαγνώμων· γυμνὰ τὰ σώματα καθῶμεν εἰς τὰ » ῥεῖθρα δὴ ταῦτα. » Ἠρυθρίασε (9) πρὸς ταῦτα ἡ

(1) B, παῦτα male, pro παύτην.
(2) B, Μούσας.
(3) A, εὖ.
(4) A, τὸ πρῶπον.
(5) Μεθέθαι. Sed locus valde est turbatus, et sic, puto, refingendus: κἀν, εἰ μὴ ὅτι παρθένος ἦν, τοῦτ' εἶχεν Ἄρτεμις αἰσθέσθαι. Ovidius: « Et, nisi quod virgo » est, poterat sentire Diana Mille » notis culpam: Nymphæ sensisse » ferantur. » Et vides Plan. distinxisse latina aliter, nec melius.
(6) A, κέρα. Cf. pag. 26.
(7) Habuit Planudes lectionem venatu, non venatrix.
(8) Malim κατὰ π.
(9) Codd. ἠριθείασι.

Παῤῥασίς. Πᾶσαι μὲν οὖν καταλίθενται τὰς ἐσθῆτας, μόνη δὲ πρὸς μέλησιν ἔρχεται, καὶ οἱ ἐνδιαζούσῃ (1) ἡ ἐσθὴς ἀπεδύθη· ἧς καταλεθείσης, σὺν γυμνῷ τῷ σώματι τὸ πάθος ἐφάνη. Ἐμβρονηθείσῃ δέ οἱ καὶ χερσὶ τὴν γαστέρα καλύπτειν ἐθελούσῃ, « Ἴθι (2) πόῤῥω ἐνθένδε » εἶπεν ἡ Κυνθία » καὶ τὰς ἱερὰς μὴ χραῖνε πηγάς· » καὶ τῆς ἰδίας ἐκέλευσεν ἀποχωρεῖν ὁμηγύρεως.

Ἡσθέλο δὲ καὶ τοῦ Ὑψιβρεμέτου πάλαι τοῦτόγε ἡ σύζυγος, ἀνεβάλετο δέ γε τὴν τιμωρίαν ἐπὶ τὸν πρόσηκοντα χρόνον τοῦ τόκου· οὐδὲν γὰρ ἦν ἕτερον τῆς ἀναβολῆς αἴτιον (3). Ἤδη δὲ καὶ ὁ παῖς Ἀρκὰς (ὃν καὶ αὐτὸ ἤλγησεν ἡ Ἥρα) τῆς μοιχαλίδος γεγένηται. Ἐπὶ τούτῳ δὲ ὁμοῦ τοῖς ὄμμασι καὶ τὴν διάνοιαν ἐπὶ τὸ δεινότερον διασῖρέψασα, « Τοῦτο δῆλον ὡς ἐλείπετο, » μοιχαλὶς, » εἶπεν « ὡς ἂν ἔγγυος γένοιο, καὶ ἡ πρὸς » ἐμὲ ὕβρις τῷ τοκετῷ γνωσθείη, καὶ τοῦ ἡμελέρου » Διὸς ἐμμάρτυρον εἴη τὸ αἶσχος. Ἀλλ' οὐκ ἀτιμωρητὶ » ταῦτα διοίσεις. Ἀφαιρήσομαί σε τὸ κάλλος, δι' » οὗ σαυτῇ καὶ τῷ ἡμελέρῳ συζύγῳ οὐ καθ' ὥραν (4) ἥρε- » σας. » Εἶπε, καὶ, ἀνίκρυ καλὰ μέτωπον τῶν τειχῶν δεξαμένη, ἐσπόρεσε πρηνῆ καλὰ γῆς. Ἡ δ' ἱκετεύουσα τὰς χεῖρας ἐνέτεινε, καὶ οἱ βραχίονες ἤρξαντο λάχνῃ μελαίνῃ ἐπιφείσσειν (5), κάμπτεσθαί τε αἱ χεῖρες καὶ ὄνυχας αὐξάνειν γαμφοὺς (6), καὶ τῇ τῶν ποδῶν ἐνερ-

(1) Codices ambo, ἐνδιαζούσῃ.
(2) A, ἴθη: et mox ὑψιβρεμ.
(3) Ovidius: « Distuleratque » graves in idonea tempora pœ- » nas. Causa moræ nulla est. » Planudes hic interpretem et commentatorem gessit, non feliciter. *Idonea tempora* græce dixeris, καιρὸν εὔκαιρον.
(4) B, καθ' ὥρας.
(5) B, ἐπιφίσσειν.
(6) Forte, εἰς ὄνυχας αὐξ. γ. Ovidius: « aduncos crescere in » ungues. »

480 γείᾳ χρῆσθαι, καὶ τὸ τῷ Διΐ περὶ ἐπαινεθὲν σῶμα δυσειδὲς πελάζει (1) χάσμασι γίνεσθαι. Ὡς ἂν δὲ μὴ δείσεις καὶ ἱκεσίας ῥήματα τὴν ψυχὴν κάμψειαν, καὶ τὸ δύνασθαι λαλεῖν ἀποσυλᾶται· φωνὴ δ' ὀργίλος καὶ ἀπειλῆς πλέως καὶ φόβου βεβαρχώδους ἐκ φάρυγος
485 φέρεται. Ὁ περίφρων δὲ νοῦς μένει καὶ ἄρκτῳ γενομένῃ συμπαρεδρεύει· καὶ, συνεχεῖ σπαραγμῷ τὴν ἑαυτῆς ἀνίαν μαρτυρομένη, ὁποιασδήτινας χεῖρας εἰς οὐρανὸν τείνει καὶ τοὺς ἀστέρας, καὶ τὸν Δία ἀχάριστον, μὴ δυναμένη λέγειν, αἰσθάνεται. Ἆ! ποσάκις μόνη μὴ τολμῶσα καθεύδειν ἐν λόχμῃ (2), περὶ τῶν οἴκων καὶ
490 τῶν περὶ ἰδίων ἀγρῶν, ἐπλανᾶτο! Ἆ! ποσάκις ἐν ὄρεσι ταῖς ὑλακαῖς τῶν κυνῶν ἐσοβήθη, ἡ κυνηγὸς τε τῷ φόβῳ τῶν κυνηγετούντων δείσασα ἐδραπέτευσε! Πολλάκις ἐκρύβη θῆρας ἰδοῦσα, οἷαπερ ἐπιλαθομένη τί ποῖ' ἂν εἴη, καὶ ἔφειξεν ἄρκτος ἐν ὄρεσιν ἄρκτους ἑωρα-
495 κυῖα, ἐφοβήθη τε λύκους, εἰ καὶ τὰ μάλιστα ὁ πατὴρ ἦν ἐν ἐκείνοις.

Ἰδοὺ δὲ καὶ ὁ Λυκαόνειος γόνος Ἄρκας (3), τὴν τεκοῦσαν ἀγνοῶν, πάρεστι, τρεῖς πέντε (4) φέρων ἐκ γενετῆς ἐνιαυτούς. Ἐν ὅσῳ δὴ θῆρας διώκει καὶ ἐπικαίρους δρυμοὺς ἐπικρίνει, καὶ πλεκταῖς ἄρκυσι (5) τὰς Ἐρυ-
500 μανθίδας πείρεισι λόχμας, τῇ μητρὶ πειρίσχάνει. Ἡ δ' ἔσπε τὸν Ἀρκάδα θεασαμένη, καὶ γνωριζούσῃ τοῦτον ἦν ἐοικυῖα· ὁ δὲ φεύγει, καὶ, ἀμελαθέτους ὀφθαλμοὺς ἐπ' ἐκεῖνον διηνεκῶς ἔχουσαν ἀγνοῶν, ἐκπεφόβη-

(1) AB consentiunt in πλαπ. Male Planudes Arcadi epithetum tribuit quod erat matri dandum.
(2) B, λόχμῳ.
(3) Ovidius: « Lycaoniæ pro- » les ignara parenti Arcas adest. »
(4) Forte πεὶς πίπτ.
(5) B, ἄρκασι.

ἰαι, καὶ φεύγει δὴ (1) τὸ ἐγγύτερον πρωσιέναι· ἤδη καὶ ὀλεθείῳ θέλει τὸ σίῆθος ἐκείνης ἔμελλε πλήξειν, ἀλλ' ἀνέκοψεν (2) ὁ Ζεῦς τοῦτο, καὶ τούτοις ἐπίσης καὶ τὸ μῦσος ἐξαίρει, καὶ, ταχινοῖς ἀνέμοις ἁρπάσας, δι' ἀέρος τῷ οὐρανῷ κατεσίῆιξε, καὶ γειτονοῦνία τείέλεκεν ἀσίερα.

Ἐφλέγμαινε τοίνυν ἡ Ἥρα, τῆς ἀνίιζήλου μελαξὺ τῶν ἄσίρων λαμπάσης, καὶ πρὸς τὴν πολιὰν καὶεπήδησεν ἐν τοῖς ὕδασι Τηθὺν, Ὠκεανόν τε τὸν γέρνία, ὧν τὸ σεβάσμιον πολλάκις τοὺς θεοὺς ἐδυσώπησε· καὶ τὴν τῆς πορείας αἰτίαν πυνθανομένοις διεξήει· « Ζητεῖτε » τί ποθ' ἡ τῶν θεῶν δέσποινα ἐκ τῶν αἰθερίων δεῦρο » πάρειμι θάκων (3); Ἀνί' ἐμοῦ νῦν ἄλλη τὸν οὐρανὸν » ἔχει. Ψεύδομαι, εἰ μὴ, τῆς νυκτὸς σκοτεινὸν τελεσά- » σης τὸν κόσμον, τιμηθέντας ἀσιέρας πρωσφάτως καθ' » ἅρμα τὸν οὐρανὸν, πλαγὰς ἐμὰς, ὄψεσθε, ἔνθαπερ » κύκλος ὕσταῖος τὸ τοῦ ἄξονος ἔσχατον τὴν περιοχὴν » βραχύταλος πειθέει. Ἆρ' οὖν ἔστι τις ὃς οὐκ ἂν » ἐθελήσειε τὴν Ἥραν λυπεῖν, ἢ καὶ λυπήσας δείσας, ἢ » μόνη βλάπτουσα ὠφελῶ; Ὢ ἐγὼ, οἷον ἔδρασα! » Πόσον ἡ ἡμελέρα δυνασίεία ἐστὶ μεγάλη! Ἄνθρωπον » μὲν ἔγωγ' εἶναι κεκώλυκα, ἡ δὲ θεὸς γέγονεν. Οὕτως

(1) B, δή. Pag. 52, ad v. 153, A, μετὰ δή, quod monere neglexi.

(2) A, ἐπέκοψεν.

(3) A, θάκων δέ. B, θώκων. Prætuli θάκων, ut Planudea oratio aliquid haberet ἀπηκωπέρον. Eadem permutatio vocum θάκων et θώκων obtinet in Nubibus 991. Editiones Frischlini, Kusteri, Burmanni, Brunckii, θακῶν exhibent, prava toni notatione, aitque Brunckius se in codd. quinque θωκῶν invenisse. Sed vix ipsi credo. Compendium syllabæ ων pro accentu circumflexo forsan habuit. Ipse in codice A θακῶν primum legere mihi videbar; et sic prave scripsissem, ni varians vox, θώκων, distincte exarata errantem retraxisset.

» ἐπίλοιθημι δίκας τοῖς ἀδικοῦσιν ἐγὼ, οὕτω μεγάλα τὰ
» τῆς ἡμετέρας ἐξουσίας ἐστίν. Ἀνανεωσάτω δὴ τὴν
» προτέραν μορφὴν, καὶ τὸ θήρειον πρόσωπον ἀποξυ-
» σάτω, ὃ καὶ πρόσθεν ἐπὶ τῇ Ἀργολικῇ Φορωνίδι
» πεποίηκε. Τί δὴ πολὺ οὐκ, ἐκβαλὼν τὴν Ἥραν, αὐτὴν
» ἀγέλαιαν καὶ τῷ ἐμῷ καθιδρεύει θαλάμῳ, καὶ λαμ-
» βάνει (1) πενθερὸν τὸν Λυκάονα; Ἀλλ' ὑμεῖς, εἴπερ
» ἡ ὀλιγωρία τῆς ὑμετέρας τροφίμου ἀδικουμένης
» ὑμῶν ἀπιέναι, τοῦ κυανέου πελάγους τὴν Ἀκτὴν
» ἀπείργετε, καὶ τοὺς ἐπὶ μισθῷ πορνείας εἰς οὐρανὸν
» ἀναληφθέντας ἀστέρας (2) ἀπωθεῖτε. Μή ποθ' ἡ μοι-
» χαλὶς ἐν καθαροῖς ὕδασι βάπτηται. »

Τούτοις οἱ θεοὶ τῆς θαλάσσης ἐπένευσαν. Ἡ δέ γε Κερνία δίφρῳ καλλήλῳ ποικίλοις ταῶσι τὴν ὡς τὸν διαφανῆ αἰθέρα ἐστείλατο, ποικίλοις ἐξ ὑπογυίου ταῶσι, τοῦ Ἄργου διεργασθέντος, ὥσπερ ἐξ ὑπογυίου καὶ σὺ γ', ὦ λάλε κόραξ, τὸ πρὶν λευκὸς ὤν, ἐξαπίνης εἰς μελαίνας μεταβέβλησαι πτέρυγας. Ἦν γὰρ τὸ πρόσθεν ὁ ὄρνις οὗτος πτερὰ λευκὰ φέρων ὡς ἀπ' ἀργύρου, ὡς καὶ περιστεραῖς ὅλαις ἐκλὸς σπίλου παντὸς ἐξισοῦσθαι, μηδὲ χροὶν εἶκειν, τοῖς τὸ Καπιτώλιον ἐγρηγορυῖα φωνῇ φυλάξασιν (3), ἢ τῷ φιλοῦντι τοὺς πολιαμοὺς κύκνῳ· γλῶσσα δέ οἱ πρὸς βλάβης γέγονε. Γλώσσης λάλου τοῦτο ποιούσης, ὃ πρὶν λευκὸν ἦν, χρῶμα νῦν τῷ λευκῷ ἐστὶν ἀντικείμενον.

Περικαλλεστέρα καὶ πᾶσαν Αἰμονίαν οὐδὲ μία (4)

(1) B, λαμβάνη. A, λαμβάνειν πιθανῶς.

(2) A, ἀειστέρας.

(3) Scribere debuit, forsan scripsit, φυλάξουσιν : *servaturis* recte apud Ovidium.

(4) B, οὐδεμία : cf. p. 10. P. 65, ad 415, 416, B bis οὐδεμία.

γέγονεν ἢ ἡ Λαρισσαία Κορωνίς. Ἤρεσε δέ σε, ὦ Δελ-
φικὲ θεὲ, ἢ ὅτι σώφρων ἦν, ἢ ὅτι ἀφύλακτος (1). Ἀλλ'
ἠσθέλό γε μοιχείας ὁ Φοίβειος (2) ὄρνις ἐπ' αὐτῇ· ἵνα δὲ
δὴ τὸ κρυπτόμενον ἀνακαλύψειε πάθος, μηνυτὴς ἀπα-
γγελίτης τὴν πρὸς τὸν δεσπότην ὁδὸν συνέτεινε. Τοῦ-
τον δ' ἡ λακέρυζα κορώνη κινουμέναις διώκει πτέρυξιν,
ὡς ἂν ἐξελάσειε τὸ πᾶν. Πυθομένη δέ γε τὴν τῆς ὁδοῦ
πρόφασιν, « Οὐ λυσιτελούσης ἔχῃ (3) πορείας » εἶπε

(1) Puto Planudem scripsisse ὅπ, non ὅπ. Ovidius : « *Dum* vel » casta fuit, vel inobservata. » Sæpissime librarii ὅπ et ὅπ inter scribendum confuderunt : cf. not. ad Phil. Her. p. 340 ; ad Greg. Cor. p. 491. Eunapio p. 6, 6, fere restituerim ὅπ pro ὅπ.

(2) B, φοῖος. *Ales Phœbeius.*

(3) Codices, ἔχει Hæc scribendi ratio non Planudi convenit. Merus putus est iotacismus, quo fit ut η et ει sexcenties a librariis fuerint permutata et hodie adhuc a Græcis permutentur. In Demosthenis oratione in Neæram nuper auctor fui ut ter dativi pura forma Εὐκράτι pro Εὐκράτῃ restitueretur. Plato Alcib. I, §. 6, τί χαλεπὸν δοκεῖ τὸ ἀποκρίνασθαι τὰ ἐρωτώμενα ; Velim, ἢ χαλ., interrogative. Nec aliter §. 12, pro, τί τὸ ὧδε λέγεις τὸ δικαίως ἢ ἀδίκως, reponi velim, ἢ. E notula Creuzeri ad Procl. in Alcib. p. 169, disco in priori loco Buttmann. scripsisse ἤ, eadem, puto, ratione atque ego, nempe interrogativa ; nam de accentu voculæ η in interrogatione non omnino interrogative scripsi ; sed et ἡ cum interrogatione ibid. p. 70 scripséram. Supra p. 11, codicum scripturam η in interrogatione reliqui, et infra relinquam. Res est quo ad tonum tenuissima, sed ad sensum efficacissima. Eadem esse videtur ratio loci alius Platonici Apol. 27 : πῖ δρίσας, ἢ μὴ πάθω τοῦτο οὗ Μέλητός μοι ημᾶτας... Scribo : πῖ δρίσας ; ἢ μὴ πάθω—ημᾶτας... ; Eadem permutatio in causa fuit cur totics δὴ et δεῖ a librariis fuerint confusa : cf. quæ monui in Notit. MSS. t. X, part. II, p. 146 ; Fischerum ad Criton. §. 7. n. II ; Jacobsium ad Anthol. Palat. p. 66 ; extr. Arrianus Tact. p. 5 : ὡς οὖν εὐγνωστότατα ἔσται πῖς ἐντυγχάνουσι τὰ π τρεάγματα καὶ τὰ ονόματα, ἐνθένδε τοῦ λόγου ἄρξομαι. Ὅτι δεῖ τῶν παρασκευῶν τῶν εἰς τὸν πόλεμον ἡ μέν τις κατὰ γῆν τυγχάνει οὖσα, ἡ δὲ διὰ θαλάττης. In his nulla est syntaxis. Repono : ἐνθένδε τοῦ λόγου ἄρξομαι, ὅτι δὴ τῶν παρασκευῶν τῶν εἰς πόλεμον κ. τ. λ.

« μὴ δ' ὀλιγώρως ἔχε τῶν τῆς ἐμῆς γλώσσης βουλευ-
» μάτων. Τίς (1) σοί' ἐγενόμην καὶ τίς νῦν εἰμὶ σκόπει.
» Καὶ τοὐπιλίμιον ζήτει (2)· εὑρήσεις δὲ καὶ βλαβερὰν
» μοι γενομένην τὴν πίστιν. Καλὰ γάρ τινα καιρὸν ἡ
» Παλλὰς τὸν Ἐριχθόνιον, δίχα μητρὸς υἱὸν γεννηθέντα,
» ἐν κίστῃ κατέκλεισεν (3) Ἀκταίων θλακείσῃ λύγων,
» καὶ τρισὶ παρθένοις τοῦ διφυοῦς φύσαις (4) Κέκροπος
» φυλαχθησόμενον παρεδέδωκε, τί σοὶ δ' ἂν ἐν-
» τὸς (5) εἴη μηδαμῶς ἐξειποῦσα, καὶ νόμον δέδωκε τοῦ
» μὴ τἀκείνης ἰδεῖν ἀπόῤῥητα. Ἐγὼ δ' ἐν κούφοις κα-
» λυπτομένη φύλλοις, ἀπὸ δασείας θελέας ἐθεώρουν
» τί σοὶ' ἂν δράσαιεν. Αἱ δύο μὲν οὖν ἐκτὸς δόλου
» τὴν παρακαταθήκην ἐφρούρουν, ἥ τε Πάνδροσος καὶ
» ἡ Ἕρση· μία δ' ἐκ τούτων Ἄγλαυρος εὐλαβουμένας
» καλεῖ τὰς ἀδελφάς, καὶ τοὺς δεσμοὺς τῇ χειρὶ
» λύει, καὶ τὸ βρέφος ἐντὸς θεωροῦσι καὶ περὶ τοῦτο
» ἐσπειραμένον δράκοντα. Αὐτίκα δ' ἐγὼ τὰ πρα-
» χθέντα τῇ θεῷ ἀναφέρω· ἀνθ' ὧν τοιάδε μοι χάρις
» ἀποδίδοται, τουτέστιν ὡς λεχθέντα τῆς τῆς (7)
» Ἀθηνᾶς ἀπελαυνομένη ἐφορείας, καὶ δευτέρα τατ-

(1) B, τί. Malui ex A scribere bis πίς, quam πί—πίς.

(2) Ovidius, *meritumque require*. Planudes αἰτίαν potius quam ἐπιτίμιον debuit scribere.

(3) B, ἐν χίστῃ κατέλυσεν. A, κατέκλυσεν. Libro XIII, 703, κώσπι scriptum est pro κίστην.

(4) Codd. φύσας sine sensu. Ovidius: «gemino de Cecrope *natis*.»

(5) B, ἐκπός. Atque sic iterum infra versu 560. Sic confunduntur ἔξω et ἔσω: cf. notas ad Nicetam, pag. 281.

(6) Λεγοίμην abest a codice B.

(7) Hanc non suavem articuli similis iterationem illustravi et firmavi in Notit. MSS. t. XI, part. II, p. 22. Cæsaris interpres Græcus, VII, 56, sic τὸ τὸ iteravit. Hippocrates de Arte, §. 14, Lind. οἱ μὲν οὖν μεμφόμενοι τοῖσι τοῖσι κεκρατημένοισι μὴ ἐγχειρέουσι. Adde nostrum infra ad VIII, 806, et XV, 173, ubi rursus τῆς τῆς.

» τομένη μεὶὰ τὴν γλαῦκα. Ἡ ἐμὴ τιμωρία πάντας
» ὄρνις οἵα τ' ἐστὶ (1) παραινέσαι μὴ τῇ φωνῇ κινδύ-
» νους θηρᾶσθαι. Καίτοιγε οὔτ' αὐθαίρετον, οὔτε τινὸς
» ἥδε με δεομένην ἐζήτησε· κἂν τοῦτ' αὐτὸς παρὸς τῆς
» Παλλάδος ἑρευνᾶν ἐθελήσῃς, εἰ καὶ ὠργισμαί μοι,
» ἀλλ' οὖν οὐδ' ὠργισμένη τοῦτ' ἂν ἀρνήσαιτο. Καὶ γὰρ
» ἐπίσημος ἐν τῇ Φωκαϊκῇ με γῇ Κορωνεὺς (γνωστὰ
» λέγω) γεγέννηκε, βασιλική τε παρθένος ἐγεγόνειν· καί
» με πλούσιοι μνηστῆρες (μή με περιφρόνει) ἐζήτουν.
» Ἐλυμήναλο δέ μοι τὸ κάλλος. Καὶ γὰρ διὰ τῆς ἠϊόνος
» ἀνειμένῳ βήματι, καθάπερ εἴωθα, ἐπ' ἄκρας τῆς
» ἄμμου διέβαινον· εἶδε δέ με καὶ ἐξεκαύθη ὁ τοῦ πελά-
» γους θεός. Ὡς δ' ἱκετεύων μάτην τὸν χρόνον καὶ τοὺς
» μειλιχίους λόγους ἀνάλωσε, βίαν παρασάγει, καὶ
» διώκει. Φεύγω δ' ἐγὼ, καὶ, τὴν σλεγανὴν ἠϊόνα λι-
» ποῦσα, καὶὰ τὴν μαλθακὴν ἄμμον πανλάπασι
» κάμνω. Ἐνθένδε καὶ θεοὺς καὶ ἀνθρώπους ἐπικαλοῦ-
» μαι· εἰς οὐδένα δὲ τῶν ἀνθρώπων ἡ φωνή μοι ἐξίκελο.
» Κεκίνηλο (2) δ' οἴκλῳ παρθένος ὑπὲρ παρθένου, καὶ
» βοήθειαν παρασενήνοχεν. Ἔτεινον εἰς οὐρανὸν βραχίο-
» νας, καὶ οἱ βραχίονες κούφοις πλεκτῖς μελαίνεσθαι
» ἤρξανλο· ἀποθέσθαι τὴν ἐσθῆτα τῶν ὤμων ἐπειρώμην,
» κἀκείνη πλεκὰ γέγονε, κἀπὶ τὸ δέρμα ῥίζας βαθείας
» ἐπήξατο· κόπλειν γυμνόν μοι τὸ σλέρνον παλάμαις
» ἐπεχείρουν, ἀλλ' οὔτ' οὖν ἤδη παλάμας, οὔτε γυμνὸν
» ἔφερον σλέρνον· ἔτρεχον, καὶ οὐκέθ' ὡς τὸ πρόσθεν

(1) Codd. οἷά τ' ἐστι. Sphalma hoc est perpetuum : cf. p. 17. Exempla vide in notis ad Epimerismos Herodiani : adde monita ad Aristæneti Epistolas, libro II, epist. 5.

(2) A, κεκίνητο. B, κεκίνητι. Statim B, ὑπὸ pro ὑπέρ.

» τοὺς πόδας ἡ ἄμμος ἐπεῖχεν, ἀλλ' ἐπ' ἄκρας ἠέρμην
» τῆς γῆς, αὐτίκα δ' ἀρθεῖσα διαέριος (1) φέρομαι, καὶ
» συνόμιλος ἄμεμπτος τῇ Ἀθηνᾷ παραδίδομαι. Τί δ'
» ὅμως τοῦδ' ὄνησις, εἰ δεινῷ ἁμαρτήματι ὄρνις ἡ
» Νυκλιμένη γενομένη τὴν ἐμὴν διεδέξατο τιμήν; Ἡ
» ἥκιστά σοι τόδ' ἤκουσται γνωριμώτατον πρᾶγμα
» καὶ πᾶσαν τὴν Λέσβον; Τὴν τοῦ παλαὸς μολύ-
» νασα (2) κοίτην Νυκλιμένη, ὄρνις μὲν διὰ ταῦτα δὴ
» γενομένη, ἀλλ' εἰσέτι συνεγνωκυῖα ἑαυτῇ τὸ πλημ-
» μέλημα, καὶ ἐπιμιξίας ἀνθρώπων καὶ τὸ φῶς φεύγει,
» καὶ τῷ σκότει τὴν αἰσχύνην καλύπτει, καὶ πρὸς
» ἀπάντων ἐκ παντὸς ἐλαύνεται τοῦ ἀέρος. » Τοιαῦτα
λεχθύσης, « Σοὶ » εἶπεν, « ὁ χόραξ, αἱ ἀνακλήσεις αὗται
» πρὸς κακοῦ εἶεν εὔχομαι· ἡμεῖς δὲ πᾶσαν διαπλύο-
» μεν κληδόνα κενήν· » οὐδ' ἧς ἤρξατο μεθίεται πορείας,
καὶ τῷ δεσπότῃ διέξεισιν Αἰμονίῳ νέῳ συγκαθεύδουσαν
τὴν Κορωνίδα ἰδεῖν. Αὐτίκα τοίνυν ὁ ἀπὸ δάφνης καλέρ-
ρευσε στέφανος, τοῦ τῆς ἐρωμένης φιάσματος ἀκου-
σθέντος, τό τε πρόσωπον τῷ θεῷ καὶ τὸ πλῆκτρον καὶ
τὸ χρῶμα ἐπίσης καλέπεσε, καὶ, τῆς ψυχῆς δὴ τῷ τῆς
ὀργῆς ὄγκῳ ζεούσης, ὅπλα λαμβάνει τὰ συνήθη, καὶ
καμφθὲν ἀπὸ κεράτων τόξον ἐνείνει, καὶ τὸ τῷ ἐκείνου
στήθει τοσάκις συναφθὲν στῆθος ἀφύκτῳ περιπείρει τῷ
βέλει· ἡ δὲ βληθεῖσα σπασμὸν ἔδωκε, καὶ, τὸν σίδηρον
τοῦ σώματος ἐξελκύσασα, τὰ λευκὰ μέλη φοινικῷ
περιέλουσε λύθρῳ, καὶ εἶπεν· « Ἠδυνάμην σοι, Φοῖβε,
» δίκας ὑποσχεῖν, ἀλλὰ τεκεῖν πρόσθεν· νῦν δὲ καλὰ
» ταὐτὸν δύο τεθνηξόμεθα. » Μέχρι τούτων εἶπε, καὶ
ἐξέχεεν ἅμα τῷ αἵματι καὶ ψυχήν· εὐθὺς δὲ τῷ τῆς

(1) B, διαίριος. Mox A, σοι δ' ἥκ. (2) A, μολύνασαν. Cf. n. p. 34, 52.

ψυχῆς ἐρήμῳ νεκρῷ σώματι ψύχος εἵπετο. Ὀφὲ δὲ θεῦ! μεταμέλει τῷ ἐργασίῃ τῆς ἀπηνοῦς δίκης, καὶ ἑαυτὸν, ὅτι τε ἤκουσε καὶ ὅτι ἐξεκαύθη, μισεῖ· μισεῖ τὸν ὄρνιν δι' οὗ τὸ πλημμέλημα καὶ τὴν τῆς ὀδύνης αἰτίαν προήχθη μαθεῖν· καὶ νῦν τό τε τόξον καὶ τὰς χεῖρας μισεῖ, καὶ σὺν ταῖς χερσὶν ὡς ἀπειρόσκεπτα ὅπλα! τὰ βέλη (1)· τήν τε πεσοῦσαν θάλπει, καὶ, ὑστερήσας (2) τὴν βοήθειαν, ἐπιβάλλεται τὰς Μοίρας νικᾶν, καὶ τὴν ἰατρικὴν εἰς κενὸν μεταχειρίζεται τέχνην. Ἐπεὶ δὲ, μάτην ταῦτα πειράσας, ἑώρακε τὴν πυρὰν ἑτοιμαζομένην καὶ ὑστάτῳ πυρὶ τὰ μέλη καυθησόμενα, τότε δὴ σπαραγμοὺς (οὐδὲ γὰρ ἔξεστι τὰ τῶν θεῶν πρόσωπα δάκρυσι βάπτεσθαι) ἀπὸ βαθείας ἐλαυνομένους καρδίας ἀνέδωκεν, οὐχ ἑτέρως ἢ ὡς ὅτε, βοὸς ὁρώσης, τοὺς τοῦ θηλάζοντος ἔτι μόσχου δεξιᾷ (3) πάλλόμενος ἀπὸ ὠτὸς πέλεκυς περιφανεῖ ῥιπῇ κοίλους κροτάφους

(1) Interpunctione loco πάθος fere dedi. « Sagittas, *quam* te» meraria tela! » Sed Planudes, puto, illud ὡς languidiuscule posuit, « *tanquam* temeraria tela », ut infra ad *v.* 813, ὡς ἀπειρόμοι. Non mihi manes ejus succensebunt, quod versionem fecerim, quam ipse fecit, paulo meliorem. Et languere videtur Orator in Cononiana sic editus et interpunctus, narrationis egregiæ initio : ἐσκήνωσαν οὖν οἱ υἱεῖς τοῦ Κόνωνος πυπυὶ ἐγγὺς ἡμῶν, ὡς οὐκ ἂν ἐβουλόμην· ἡ γὰρ ἐξ ἀρχῆς ἔχθρα καὶ τὰ προσκρούσματ' ἐκεῖθεν ἡμῖν σωίζει. Malim : ἐσκήνωσαν οὖν οἱ υἱεῖς τοῦ Κόνωνος πυπυὶ ἐγγὺς ἡμῶν· ὡς οὐκ ἂν ἠβουλόμην! Quam ex minima illa mutatione vivida micat oratio!

(2) A, ὑσπείσας.

(3) Malim δίξιου, nempe ἀπὸ ὠτὸς δίξιου, ad latina, « *dextra* libratus *ab aure*. » Erravisse videtur interpres. Attamen δεξιᾷ eodem ferme redit. Vide supra notam pag. 60. Statim B, πειταιής. Ovidius, *claro ictu*, quod Planudes non intellexit. Scribere ad sensum debuit εὐήχῳ, vel aliud simile adjectivum. Πειφανὴς correctio esse videtur hominis non inepti, qui, non capiens quid esset *clarus ictus*, voluit malleum esse *clarum* et nitidum. Infra IV, 138, idem ille error erit in eadem illa voce.

διέσχισεν. Ἐπεὶ δ' ἀχάρεισία μύρα (1) κατὰ τὸ σῖτος ἐπέχεε, καὶ περιπλοκὰς ἔδωκε, καὶ τὴν ἄδικον πυρὰν συνεέλεσεν ὁ Φοῖβος, οὐκ ἤνεγκεν εἰς τὴν αὐτὴν κόνιν (2) τὸ ἑαυτοῦ σπέρμα πεσεῖν, ἀλλὰ τῆς τε πυρᾶς καὶ τῶν
630 τῆς μητρὸς λαγόνων (3) ἐξήρπασε τὸν υἱὸν, καὶ πρὸς τὸ τοῦ διφυοῦς Χείρωνος ἦγαγεν ἄντρον· τὸν δὲ κόρακα, τῆς ἀψευδοῦς γλώττης ἐλπίζουσα γέρας ἑαυτῷ, ταῖς λευκαῖς συνεξεάζεσθαι κεκώλυκεν ὄρνισι.

Μέτα τοῦτο δ' ὁ ἡμίθηρ ἔχαιρε τῷ ἐκ τῆς θείας φυλῆς τροφίμῳ, καὶ ἥδετο τῷ συγκεκραμένῳ (4) τῇ τιμῇ

(1) Videtur legisse Planudes suo in codice *invisa*, non *injusta*; atque liquidum est legisse *justa*, non *busta*. Equidem cum Gierigio malim *injusta justa*, etsi non parum me moveat Editoris doctissimi sententia, cui *injusta busta* magis placere intelligo. Sed hoc oxymorum *injusta justa* plane est Ovidianum, et tales verborum lusus auctores etiam alii amaverunt, iique Ovidio graviores atque severiores. Exempla protulit aptissima Heinsius ad hunc locum, cujus notatis addesis Ammonium ad Eurip. Hec. 612; interpretes ad Lucian. de Merc. cond. §. 38, quos inter Solanus lectioni *injusta justa* patrocinatur; Kusterum ad Suidæ Ἄδωρα; Stolbergium ad Ajac. p. 182; Barnesium ad Med. 618; ipsum me ad Nicet. p. 330 et 453. Gregorius Naz. Stelit. 1, p. 3, Montac. simili acumine, ἄσοφος, ἵν' οὕτως ὀνομάσω, σοφία: quod accedit ad Horatianum, «*insanientis* dum *sapientiæ* » consultus erro.» Timidior inseruit formulam, ἵν' οὕτως ὀνομάσω, quod soluta scriberet oratione, illudque styli lumen aliquid ποιητικώτερον habere videretur. Chorus Persarum in cognomine tragœdia, *v.* 685, ἐξέφηθ' αἱ πεισκαλμοι τᾶις, ἄναξ τᾶις: post quæ lacunam esse putaverim. Ait quidem Pauwius festinantem adesse Darii umbram, quæ canticum interruperit. Sed, quum hæc umbra Æschylo eam introducenti pareret, non credo citius prodiisse quam par fuit: debuit autem chorus δίδυμα ἀμάρια describere, navium nempe jacturam, peditumque infaustum per Græciam iter, nec in uno, eoque breviter significato, subsistere potuisse videtur.

(2) A, εἰς αὐτὴν κόνιν. B, αὐτὴν κόνιν. Inserui articulum. Ovidius: « in cineres *eosdem*. »

(3) B, γονάτων.

(4) A, συγκεκραμμένῳ.

φόρίω. Ἰδοὺ δὲ καὶ ξανθαῖς ἦλθε καλυπτομένη τοὺς ὤμους κόμαις ἡ τοῦ Κενταύρου θυγάτηρ, ἣν δήπολε ἡ Νύμφη Καρύκλη (1), ὀξυλάλου ποταμοῦ τεκοῦσα παρ' ὄχθαις, Ὠκυρόην ἐκάλεσεν. Αὕτη τοίνυν οὐκ ἠρκέσθη τὰς πατρῴας τέχνας μαθεῖν, ἀλλὰ τὰ τῶν Μοιρῶν ἤδεν ἀπόρρητα. Ἐπεὶ δὲ θεοπρόπους μανίας συνέλαβε καὶ νοῦν, καὶ ἐξεκαύθη τῷ θεῷ ὃν ἐγκεκλεισμένον ἔφερεν ἐν τοῖς στέρνοις, ὁρᾷ τὸ βρέφος, καὶ « Ὦ τῷ κόσμῳ παντὶ » σωτήρι παῖ », εἶπεν « αὐξάνου· σοὶ γὰρ πολλάκις » τὰ τῶν θνητῶν σώματα χάριτας εἴσεται· σοὶ ψυχὰς » ἀφαιρεθείσας ἀποδιδόναι ἐξέσται· τοῦτο δ' ἄπαξ, » τῶν θεῶν ἀκόντων, τολμήσας; αὖθις δοῦναι δυνηθῆναι » περὶ τῆς παππῴας κωλυθήσῃ (2) φλογός· καὶ ἐκ » θεοῦ σῶμα γενήσῃ ἀναιμον, θεός τ' αὖ, ὃς ἄρτι » σῶμά γε ἦσθα, καὶ δὶς τὴν σαυτοῦ μοῖραν ἀνανεώσεις. » Καὶ σὺ δ', ὦ φίλε πάτερ, νῦν ἀθάνατός τε καὶ παρὰ » πάντας αἰῶνας διαμένειν τῷ νόμῳ τῆς γενέσεως περ- » ελθὼν, τοῦ δύνασθαι θανεῖν εἰς ἔφεσιν ἥξεις (3), ἐπει- » δὰν τῷ τῆς δεινῆς ἐχίδνης αἵματι βασανίζῃ, διὰ » τῶν πληγέντων ληφθέντι μελῶν. Σέ τε ἐξ αἰῶνος οἱ » θεοὶ τὸν θάνατον ποιήσουσιν ὑπομεῖναι (4), καὶ αἱ τρεῖς » ἀδελφαὶ τὰ σὰ νήματα ἀναλύσουσιν. » Ὑπόλοιπόν τι τῶν θεσπισμάτων ἦν ἔτι· ἡ δ' ἐκ βαθέων στενάζει στέρνων, καὶ δάκρυα ἀναστόνακα καλὰ τῶν παρειῶν

(1) Ovidius ex emendatione criticorum hanc Nympham vocat *Chariclonem*.

(2) B, κωλυθείσῃ. A, περὶς πὺς π. κωλυθείσῃ.

(3) B, ἔξεις. Statim malim βασανίσῃ.

(4) B, σί τίς. Codd. ἀθάναν, quod correxi. Sed non ausus sum ἐξ αἰωνίου scribere pro ἐξ αἰῶνος. Illud sensus et latina postulant. Planudes credidit forsan verba *ex æterno* idem valere atque *ex æternitate*.

ὀλισθαίνουσι, καὶ οὕτω δὴ ἔφη· « Περιλαλαμβά-
» νουσί με αἱ ἐμαὶ μοῖραι, κωλύομαί τε πολίω φθέγ-
» γεσθαι, καὶ τῆς ἐμῆς φωνῆς ἡ χρῆσις συγκλείεται.
» Οὐκ ἦν ἡ τέχνη τοσοῦδέ μοι τιμήμαλος, ἢ τὴν τῶν
» θεῶν ὀργὴν ἐπεσπάσαλό μοι. Ἤθελον μὴ εἰδέναι τὰ
» μέλλοντα· ἤδη γὰρ τὸ ἀνθρώπειον ὑφαιρούμενον ὁρᾶ-
» ταί μοι πρόσωπον, ἡ δὲ (1) τροφή μοι εὐδοκουμένη
» ἡ πόα· ἤδη τρέχειν ἐν τῷ πλάτει τῶν πεδίων ὁρμὴ
» γίνεται. Εἰς ἵππον γὰρ καὶ συγγενῆ μεταβάλλομαι
» μέλη· ὅτου δ' ἕνεκεν ὅλη; καὶ γὰρ ὁ παλήρ ἐστί μοι
» διφυής. » Τοιάδε λεγούσῃ τὸ τῆς οἰμωγῆς ἀκροτε-
λεύτιον (2) βραχύ τι συνεῖὸν ἦν, τὰ δ' ἄλλα ῥήματα
κέχυται· καὶ αὐτίκα οὔτ' οὖν ῥήματα, οὐθ' ἵππου
ταῦτ' ἦχος ἐδόκει, ἀλλ' ἐοικυίας ἵππῳ· καὶ δὴ σαφεῖς
χρόνον μεῖ' ὀλίγον χρεμετισμοὺς δέδωκε, καὶ πρὸς τὴν
πόαν τὰς χεῖρας ἐκίνησε. Τότε τοίνυν οἱ δάκτυλοι συ-
νίασι, καὶ τοὺς πενταδικοὺς (3) ὄνυχας συνάπτει δινεκεῖ
κέρκῃ κούφῃ τὸν δρόμον ὁπλή· ἐπιδίδωσί τε καὶ τὸ
τοῦ στόματος καὶ τοῦ τραχήλου διάστημα, καὶ τὸ
πλεῖστον μέρος τῆς μακρᾶς ἐσθῆτος οὐρὰ γέγονεν· ὡς
δ' ἀρρύθμιστοι αἱ τρίχες περὶ τὸν τράχηλον ἔκειντο,
εἰς δεξιὰν ἀπεχώρησαν χαίτην· ὁμοῦ δ' ἥ τε φωνὴ
καὶ τὸ πρόσωπον καινὰ γέγονε. Καὶ τὸ τέρας ὄνομα
αὐτῇ δέδωκεν.

Ἐθρήνει τοίνυν ὁ Φιλλύριος ἥρως, καὶ τὴν σὴν συμ-
μαχίαν, ὦ Δελφικὲ θεὲ, μάτην ἤτει (4). Οὐδὲ γὰρ

(1) Forte ἤδη. Latina et hic habent *jam*.

(2) B, ἀκροπλεύπον, nempe ἀκροπλευταῖον.

(3) B, πρυπαδικούς: mox ἀριθμιστοι. A, statim, αὐτὴ.

(4) Deerat μάτην, quod addidi. Nam latinum *frustra* omnino

τὰς τοῦ μεγάλου Διὸς ἐνιολὰς ἱκανὸς ἦσθα παραιτεῖσθαι, ἢ, εἰ παραιεῖσθαι ἱκανὸς ἦσθα, τηνικαῦτα παρὼν ἐτύγχανες. Ἤλιν γὰρ καὶ τὰ Μεσήνια (1) καλῴκεις πεδία. Ἐκεῖνος ἦν ὁ χρόνος, καθ' ὃν σε ποιμενικὸν ἔσκεπε νάκος, καὶ φορβίον ἦν καλαύροψ ἀγελαίου τῇ δεξιᾷ, τῇ δ' ἑτέρᾳ σύριγξ ἀφ' ἑπτὰ δονάκων τὴν σύμπηξιν ἄνισος. Ἐν ᾧ δέ σοι διὰ Φρυνίδος ἦν ἔρως καί σε ἡ σύριγξ ἔθελγεν, αἱ βόες ἀφύλακτοι λέοντας πρὸς τοὺς Πυλίους (2) ἀγροὺς ἀποχωρῆσαι. Ταύτας δ' ἰδὼν ὁ τῆς Ἀτλαντίδος Μαίας υἱὸς, ἀπαγαγὼν τῇ ἰδίᾳ τέχνῃ, καὶ τὴν λόχμην κρύπτει. Τῆς μέντοι κλοπῆς οὐδεὶς ἤσθετο, ὅτι μὴ ὁ καθ' ἑκεῖνον τὸν ἀγρὸν ἐπίσημος γέρων· Βάττον τοῦτον οἱ γείτονες ἀγροὶ προσηγόρευον. Οὗτος δὴ τοὺς τοῦ πολυκτήμονος Νηλέως δρυμοὺς καὶ τοὺς χλοεροὺς νομοὺς καὶ τὰς τῶν εὐγενῶν ἵππων ἀγέλας φυλάσσων καὶ ἐπισκοπῶν ἦν. Τοῦτον ὁ Ἑρμῆς ἔδεισε, καὶ, μειλιχίῳ δεξιώσει φεναξίσας, εἶπεν· « Ὄστις εἶ ποτὲ, ὦ ξένε, » εἴ που τις ταύτην ἀναζητεῖ τὴν ἀγέλην, ἔξαρνος γίνου » μὴ θεάσασθαι. Ὡς ἂν δ' ὑπὲρ τοῦ ἔργου χάριν ἐκ-

fuit vertendum. Librarii, aliud agentes, vocem necessariam omiserant, vel interpres ipse. Quidni ? Immeriti sæpe antiqui vapulant librarii, ut nunc typographi, et delicta auctorum luunt.

(1) B, Μεσσήνια. In A, alterum σ videtur fuisse inter lineas scriptum e correctione. Præstat illud omittere. Nam fere omnes in talibus ab altero σ abstinent. Apud Platonem Alcib. I, 38, Μεσσήνιοι apte editur : cf. ibi Gottleber., et quæ monui ad Nicetam p. 214, ubi Ναρκίσου. Similia notavi ad Philostr. Her. p. 515. Adde Casaubon. ad Persii Prol. p. 9, ubi antiquissimæ membranæ *Parnaso* exhibent, et Heinsium ad Virg. E. X, 11, ubi in libris melioribus *Parnasi* legitur ; quem vide ad Ovid. M. III, 343 ; collato Brunckio ad Ranas 947, ubi Παρνασσῶν. Attamen infra III, 346, Νάρκισσος, non Νάρκισος. Sed in talibus librarii et auctores ipsi non sibi constant.

(2) B, πυλίους.

» Ἴσαιμέν σοί τινα, βραβεῖον τήνδε τὴν λευκὴν δάμα-
» λιν δέχου· » καὶ δέδωκεν. Ὁ δὲ λαβὼν τοιάσδε φωνὰς
ἀπεδίδου· « Ὦ ξένε, ἀσφαλὴς (1) ἴθι. Πρότερον ἂν ὁ λίθος
» ὅδε τὴν σὴν κλοπὴν φθέγξαιτο· » καὶ τὸν λίθον ἔδειξε.
Πλάτειαν τοίνυν ὁ τοῦ Διὸς παῖς ἀπιέναι· παράχρημα
δ' ἐπάνεισι, καὶ, μεταλλάξας ὁμοῦ τῇ φωνῇ καὶ τὸ
εἶδος, εἶπεν· « Ἀλήθεια, εἴ πού τινας εἶδες καὶ ἀτύπτην
» τὴν ὁδὸν βοῦς ἰούσας, συνάρηγε, κἀπὶ τῇ κλοπῇ τὴν
» σιγὴν ἀπόθου· καί σοι δοθήσεται δάμαλις ὁμοῦ συν-
» ημμένη τῷ ἑαυτῆς ταύρῳ. » Ὁ δὲ δὴ γεραίτερος, δι-
πλοῦ τοῦ μισθοῦ γεγενότος, « Ὑπὸ τὸ ὄρος » εἶπεν » ἦσαν
» ἐκεῖνο (2). » Ἀνεκάλεσεν ὁ Ἀτλαντιάδης, καὶ « Ἐμοὶ
» ἐμὲ πρόδιδως, ἄπιθι », εἶπεν· « ἐμοὶ ἐμὲ πρόδιδως. »
Καὶ τὸ ἐπίορκον σίδηρον εἰς ἀπότομον μέλεσι οἰκείωσε
λίθον, ὃς καὶ νῦν ἔτι λέγεται Βάσανος· καὶ τῷ μηδαμῶς
ὑπευθύνῳ λίθῳ ἡ παλαιὰ πρόσεστι δυσφημία.

Ἐνταῦθεν οὖν ἑαυτὸν ἐξάρας ἴσαις πτέρυξιν ὁ τὸ κη-
ρύκιον φέρων Ἑρμῆς, τούς τε Μουνυχίους ἱπτάμενος
ἀγροὺς ἀπεσκοπεῖτο, καὶ τὴν τῇ Ἀθηνᾷ χαρίεσσαν γῆν,
καὶ τὸ τοῦ καλῶς γεωργουμένου Λυκαίου ἄλσος. Καθ'
ἑκείνην δὲ, τυχὸν οὕτω, τὴν ἡμέραν ἐξ ἔθους αἱ σεμναὶ
παρθένοι, τῆς χορυφῆς ὑπερίθεῖσαι, πρὸς τὴν τῆς Παλ-
λάδος σεπτὴν ἀκρόπολιν ἱερὰ καθαρὰ κανοῖς ἔφερον
ἐσταλμένοι. Ταύτας δ' ἐπανιούσας ἐκεῖθεν ὁ πτερωτὸς
εἶδε θεός· καὶ τὴν πτῆσιν οὐκ ἐπ' εὐθὺ ποιεῖται, κύκλῳ
δέ γε περίεισιν. Ὡς δ' ἁρπακτικώτατος ὄρνις ἰκτῖνος ἔνθεν
ἀθρήσας, δεδοικὼς, ἅτε συχνῶν τὰ ἱερεῖα περιστελ-
λόντων ὑπηρετῶν, κάμπτεται εἰς γύρον, καὶ, οὔτε (3)

(1) A, ἀσφαλές: nec id male. ἐκεῖνο, male omissa a librario.
(2) Adde, καὶ ὑπὸ τὸ ὄρος ἦσαν (3) Del. καὶ, vel scrib. οὐ.

πορρωτέρω τολμᾷ ἰέναι, καὶ λίχνως τὴν ἰδίαν ἐλπίδα
720 περιπλάται τὰς πτέρυγας συγχυνῶν (1)· οὕτως ὑπὲρ τῶν
Ἀχαιῶν πύργων εὐπετάγωγον ὁ Κυλλήνιος κλίνει τὸν
δρόμον, καὶ τὰς αὐτὰς αὔρας ἀεὶ περιθεῖ. Ὅσῳ δὲ
λαμπρότερος ἢπερ ἄλλοι τῶν ἀστέρων ὁ ἑωσφόρος
λάμπει, καὶ ὅσῳ ἡ ὁ ἑωσφόρος ἡ χρυσῆ Φοίβη, το-
725 σούτῳ περισσοφερεστέρα πασῶν ἦει (2) τῶν παρθένων ἡ
Ἕρση· καὶ κόσμος τῆς πομπῆς ἦν καὶ τῆς λοιπῆς συνο-
δίας. Ἐξεθαμβήθη δὴ τῷ κάλλει ὁ τοῦ Διὸς παῖς, καὶ,
τῷ ἀέρι μεταιωρούμενος, οὐχ ἑτέρως ἐξήφθη, ἢ ὡς
ὁπότε βαλιαετικὴ σφενδόνη μόλυβδον βάλλει, ὃς ἵπτα-
ται τε καὶ περιὼν ἐκθερμαίνεται, καὶ, ὅπερ οὐκ εἶχε,
730 πῦρ ὑπὸ ταῖς νεφέλαις εὑρίσκει. Στρέφει τοίνυν τὴν
ὁδὸν, καὶ, τὸν οὐρανὸν καταλιπών, διαφόρους τόπους
περινοστεῖ. Οὐ μὴν οὐδ' ἑαυτὸν ἕτερόν τινα εἶναι περι-
ποιεῖται· τοσοῦτον ἐπὶ τῇ μορφῇ πέποιθεν, ἥτις (3)
εἰ καὶ τὰ μάλιστα (4) ἀληθής ἐστι, συλλαμβανομένην
ὅμως αὐτῇ καὶ τὴν ἐπιμέλειαν ἔχει (5). Εὔρυθμον δὴ

(1) A, *συγχειτῶν*. Mox codd. *ὑπὸ* quod mutavi. In latinis est *super*.

(2) A, *εἶη*. Mendum hoc in hac voce frequens.

(3) Ovidius: « Tanta est fiducia formæ! *Quæ* quanquam justa est, cura tamen adjuvat illam. » Planudes, ut et alii interpretes, pronomen *quæ* ad *formam* retulit, referendum, ni fallor, ad *fiduciam*. Nempe, fiducia formæ justa est; Mercurius tamen illam formam, cui tam juste fidit, adjuvat cura et arte.

(4) B, *ταμάλιστα*. Nemo in talibus manum auctoris præstiterit. Sic variatur inter *ὅπ μαλίστη*, *ὅπ μάλιστα*, et *ὁπμαλίστη*, *ὁπμάλιστα*, apud Thucyd. v, 36; vii, 69. Atque ita in infinitis aliis id genus. Cf. Reitz. ad Luciani Rhet. Præc. 6, et Macrob. 2. Infra ad *ν*. 749, variatur inter *προὸ μικροῦ* in B, et *προμικροῦ* in A; ad *ν*. 760, inter *πιπαχίστη* in B, et *τὴν παχ.* in A. In libro iii, ad 296, B exhibet *ὁπτάχιστα*, cum signo *ὑφίν*. Similia deinceps non annotabo, ni fuerit quid peculiaritatis.

(5) B, *ἔχη*, e correctione, eaque mala. A modo, *αὐτή*.

τὴν κόμην τίθησι, καὶ τὴν χλαμύδα, ὡς ἂν καλαλήλως αἰωρεῖτο (1), συνλάτιει, καὶ ὁ χρυσὸς ἄπας καὶ τὸ κρόσπεδον φαίνοιο, καὶ ἁρμόδιος καὶὰ τὴν δεξιὰν ἡ ῥάβδος εἴη, δι' ἧς ὕπνον ἐπιφέρει τε καὶ ἀπείργει, καὶ τὰ πέδιλα λάμποι ὑπὸ καθαρείοις τοῖς πέλμασιν. Ἀνακεχωρηκὸς (2) δέ τι τῶν οἴκων μέρος ἐλέφαντί τε καὶ λίθοις ἠσκημένους τρεῖς εἶχε θαλάμους· ὧν τὸ μὲν δεξιὸν σὺ, Πάνδροσε, τὸν δὲ λαιὸν Ἄγλαυρος, τὸν δὲ μέσον Ἕρση ἐκέκλητο. Ἡ δὴ τὸν λαιὸν εἶχεν ἐρχόμενον πρώτη τὸν Ἑρμῆν καλεφώρασε, τήν τε τοῦ θεοῦ κλῆσιν ἀνακρίνειν ἐτόλμησε καὶ τὴν τῆς ὁδοῦ πρόφασιν. Ταύτῃ δ' οὐτωσίπως ὁ Ἄτλαντίος καὶ Πληϊόνης ἔγγονος ἀπεκρίνατο· « Οὗτος ἐγώ εἰμι ὁ τὰς παιδὸς ἐνιολὰς δι' » ἀέρος κομίζων, παὶὴρ δ' ἐστί μοι Ζεὺς αὐτός. Οὐ » μὴν δὲ προφάσεις τινὰς πλάσσομαι· μόνον σὺ τῇ » ἀδελφῇ θέλησον πιστὴ εἶναι, καὶ τοῦ ἡμετέρου γένου » τηθὶς λέγεσθαι (3). Ἕρση ἐστὶν ἡ τῆς ὁδοῦ αἰτία. Ἴλα- » θι, δεόμεθα, τῷ ἐρῶντι. » Ἡ δ' ὀφθαλμοῖς αὐτὸν

(1) Codex B exhibet *αἰωρεῖτο*.

(2) A, qui modo habuit *σκέδηλα*, nunc *ἀνακεχωρικὸς* habet. B, *ἀνακεχωρηκώς*.

(3) A, *λέγεσθαι* et supra e correctione, ut videtur, *γενέσθαι*. B, utraque lectione recepta, *λέγεσθαι γενέσθαι*, sine sensu. Ovidius, *dici*. Sumsi quod latinis aptius respondebat. Verba *γενέσθαι* et *λέγεσθαι* permutantur facile. Vide notas ad Nicetam Eugenianum, p. 152, ubi synchysim participiorum *λεγόμενος* et *γενόμενος* ostendi; collato Koenio ad Gregorium Corinthi, p. 10. In inscriptione apud Reinesium p. 683, cujus auctor hexametros scribere se putavit, primus versus sic conceptus legitur: ΑΝΘΟΣ ΕΓΩ ΓΕΝΟΜΗΝ ΥΙΟΣ ΕΡΜΟΓΕΝΟΥΣ ΤΕ ΚΑΙ ΦΥΡΜΗΣ (pro *Φίμμης*). In his *υἱὸς* est pyrrichius et *καὶ* corripitur. Sed non ob talia notanda hunc versum adduxi; volui animadvertere mutationem a Reinesio tacite factam verbi ΑΕΓΟΜΗΝ, quod Piccarti schedæ exhibebant, in ΓΕΝΟΜΗΝ. Hagenbuchius, Epistol. Epigraph. p. 398, caussæ nihil videbat cur hæc fieret mutatio. Caussæ qui-

εἶδε τοῖς αὐτοῖς οἷς καὶ τὰ τῆς ξανθῆς Ἀθηνᾶς κεκρυμμένα μυσήρια πρὸ μικροῦ ἐθεάσατο, καὶ τῆς ὑπουργίας ἕνεκεν σταθμοῦ μεγάλου χρυσὸν τοῦτον αἰτεῖ· καὶ μετὰ τοῦτο τῶν οἴκων ἀναχωρεῖν πολλή τις ἐπίκειται. Στρέφει τοίνυν πρὸς αὐτὴν ἡ πολεμικὴ Θεὰ λοξὸν τὸν τοῦ ὀφθαλμοῦ κύκλον, καὶ τοσοῦτον ἐνικήθη, παντάπασι σπεναγμοὺς ἀνελκύσασα, ὡς ὁμοῦ καὶ στέρνον καὶ τὴν ἐπικειμένην τῷ ῥωμαλέῳ στέρνῳ αἰγίδα συγκλονῆσαι· ἔπεισι δ' αὐτίκα πρὸς μνήμην αὐτῇ, ὅπως ἐκείνη τἀπόῤῥητα χερσὶν ἀνοσίαις ἀποκαλύψειεν, ἥνίκα τὸν δίχα μητρὸς γεννηθέντα Λημνιακὸν γόνον (1) ἐναντία ταῖς δεδομέναις (2) εἶδε συνθήκαις, ἀχάριστός τε τῷ θεῷ καὶ ἀγνώμων τῇ ἀδελφῇ γένοιτο (3), καὶ πλουσία τῷ ληφθέντι χρυσῷ, ὃν τῇ φιλοχρηματίᾳ ἠτήσατο.

Τὴν ταχίστην τοιγαροῦν πρὸς τὸν τοῦ Φθόνου οἶκον, τὸν μέλανι τηκόμενον μαρασμῷ τρέχει. Ὁ δ'

dem idoneæ nihil adferre, puto, Reinesius potuisset; nam λιτόμην (ἐλιτόμην nempe) aptius hic esse opinor: sed critica non destituta est ratione, et Reinesius procul dubio, ut erat græce eruditissimus, permutationem utriusque verbi noverat; at illa notione male nunc fuit abusus.

(1) Habuit suo in codice *Lemniacam stirpem*, quam e regiis libris enotavit editor Ovidii doctissimus.

(2) Ni obstarent latina, « contra *data* fœdera », opinarer legendum γενομέναις. Facile inter scribendum στόμιος et δεδομένος variari queunt. In prima sententia cap. 17 Theophrasteorum Characterum, pro ἔστι δὲ ἡ μεμψίμοιρα ὑπόμνησις παρὰ τὸ προσῆκον δεδομένη, qui reponere volunt γενομένη, mecum faciunt. Ait quidem editor Theophrasti præstantissimus hanc correctionem a textu esse remotiorem, quod me non capere fateor. Quid enim propius?

(3) In ἀχάριστος et ἀγνώμων scribendis, quæ sensu fere carere videntur, secutus est interpres pravam lectionem « *ingra*- « *tam*que deo fore jam, *ingratam*- « que sorori », nunc mutatam e libris melioribus in *et gratam gratam*. Sensus ergo postulat, φίλη τι τῷ θεῷ καὶ προσφιλὴς τῇ ἀδελφῇ.

οἶκος ἐν βαθείαις φάραγξιν ἄϋλου κέκρυπται, ἡλίου τε στερόμενος, καὶ οὐδενὶ ἀνέμῳ καταπνεόμενος, σκυθρωπὸς, καὶ νωθρῷ πληρέστατος φύκους, καὶ οἷος ὁ ἀεὶ πυρὸς ἀμοιρῶν, καὶ ἀεὶ πλέος ἀχλύος. Ἔνθα δὴ καταλαβοῦσα ἡ φοβερὰ ταῖς μάχαις ἀνιάνειρα, περὶ θυρῶν ἔστη (οὐδὲ γὰρ εἴσω χωρῆσαι θεμιτὸν (1) ἦν), καὶ τῷ τοῦ ξίφους ἄκρῳ τὴν παραστάδα κόπτει· αἱ δὲ θύραι κοπεῖσαι ἀνεπετάσθησαν. Καὶ ὁρᾷ τὸν Φθόνον ἐντὸς ἐχιδνῶν σάρκας ἐσθίοντα, τῆς ἑαυτοῦ κακίας ἐδέσματα (2)· καὶ ἰδοῦσα τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀποστρέφει. Ὁ δὲ τῆς γῆς νωθρὸς ἐξανίσταται, καὶ τὰ σώματα τῶν ὄφεων ἡμίβρωτα καταλέλοιπε, καὶ ἀνειμένῳ περισσεισι βήματι· καὶ, τὴν θεὰν ἰδὼν καὶ μορφῇ καὶ ὅπλοις ἐκπρεπεστάτην, ἐστέναξε, καὶ τὴν ὄψιν εἵλκυσεν ὅσον οἷόν τε πρὸς τὸ στέρνον (3). Ὠχριᾷ μὲν οὖν ἐπικάθηται τῷ προσώπῳ, καὶ ὅλῳ τῷ σώματι τηκεδών· οὐκ ἔστιν ὅτε οἱ ὀφθαλμοὶ ὀρθὸν βλέπουσι· πεπλήρωται οἱ ὀδόντες ἰοῦ· χλωρὸν τὸ στῆθος ὑπὸ χολῆς· ἡ γλῶσσα φαρμάκου πεπλήρωται· γέλως ἄπεστιν ἅπας, ὅτι μὴ ὃν ὀφθεῖσα κεκινήκεσι λύπας· οὐδ' ὕπνῳ δὴ χρῆται, φρενῖτισιν ἐγρηγορὼς ἀγρύπνοις· ἀλλὰ καὶ τὰς τῶν ἀνθρώπων εὐημερίας ἀτερπεῖς ἑαυτῷ βλέπει, καὶ ὁρῶν τήκεται· ἁλίσκει τε ὁμοῦ καὶ

(1) Φθόνος, Plato ait verbis nobilissimis, ἔξω χοροῦ θείου ἵσταται. Decantata tamen est Deorum invidia, de qua monere me memini ad Nicetam, p. 433.

(2) Latina «vitiorum *alimenta* suorum» non apte vertit Planudes. Pro ἰδίοματα melius scripsisset, τῇ ἰανικῇ κακίᾳ τροφάς.

(3) Ovidius: «vultumque deæ ad suspiria duxit», vel «vultumque ima ad suspiria duxit.» Quid Planudes legerit non assequor. Mutandum forte στέρνον in στόμα. De Planudis lectione facile securus sum, nec me hæc cura sollicitum tenet: majoris fuerit momenti Ovidiana consti-

ἁλίσκεται (1), καὶ τιμωρία ἐστὶν ἑαυτοῦ. Ἡ Τελωνὶς δ' οὖν εἰ καὶ (2) τὰ μάλιστα μεμίσηκεν ἐκεῖνον, τοιούτους δὴ βραχεῖς εἴρηκε λόγους· « Χείσον ἰῷ τῷ σῷ
785 » μίαν τῶν τοῦ Κέκροπος θυγατέρων· τούτου χρεία· » ἡ Ἄγλαυρος αὕτη ἐστί. » Πλέον οὐδὲν εἰποῦσα, ἔφυγε, καὶ, τῷ δόρατι ἐρεισθεῖσα, τὴν γῆν ἀπώσατο. Ὁ δὲ τὴν θεὸν φεύγουσαν λοξῷ βλέμματι βλέπει, καὶ τονθορυσμούς (3) τινας δέδωκε· καὶ γὰρ ἤλγησε τῇ εὐδαιμονίᾳ τῆς Ἀθηνᾶς. Ῥάβδον δὴ λαμβάνει, ἣν
790 ὅλην δεσμοὶ περιεζώννυον ἀκανθώδεις· καὶ, νεφέλαις ζοφεραῖς κεκαλυμμένος, ὅποι ποτὲ πορεύεται τὰ ἀνθηρὰ πεδία δηοῖ, ἐμπίπρᾳ τε τὰς πόας, καὶ τὰς ἄκρας κορυφὰς καταλαμβάνει (4), καὶ τῷ ἰδίῳ φυσήματι ἔθνη καὶ οἴκους καὶ πόλεις μολύνει. Καὶ τέλος τὴν Τελω-
795 νίδος κατεῖδεν ἀκρόπολιν, πλούτῳ μεγάλῳ καὶ εἰρήνῃ περιφανεῖ λάμπουσαν· καὶ μόλις ἐπέσχε τὸ δάκρυον· οὐδὲν δακρύων ἄξιον βλέπει (5). Ἐπεὶ δ' εἰς τὸν Δαίδαλον εἰσέδυ τῆς τοῦ Κέκροπος θυγατρὸς, τὰ κελευσθέντα ποιεῖ· καὶ τοῦ σήθους ἐκείνης ἅπτεται

tuere, quæ egent adhuc emendatrice manu.

(1) Ovidius : « carpitque et « carpitur una. » Planudes male vertit, quasi scriptum fuisset, « capitque et capitur una. » Expectares, μαραίνει τε καὶ μαραίνεται.

(2) B, εἰς παμάλιστα. Notanda hæc calami aberratio. Jam in Notit. MSS. t. X, part. II, p. 266, permutationem vocum ἐπίσης et ἐπίση καὶ notavi. Compendium copulæ καὶ facile sic potest abire in elementum ς.

(3) Cod. B habet πνθμισμούς.

(4) Ovidius : « et summa ca- » cumina *carpit*. » Et hic infelix fuit interpres in vertendo vocem *carpit*, quæ ipsi etiamnunc idem sonabat voci *capit*; nec felix in vertendo *cacumina*. Pro καταλαμβάνει, reponendum ad sensum, πίνει, φθείρει, simile quid, et τῷ κορυφὰς addendum, πόων, vel ἀνθῶν, vel βοτανῶν.

(5) Forte, οὐδὲν γὰρ δακρύων ἄξιον βλέπει, vel οὐδὲν δακρύων ἄξιον βλέπων. Ovidius : « *quia* nil » lacrymabile cernit. »

χερσὶν ἰῷ κεχεισμέναις, καὶ καμπύλων ἀκανθῶν τὴν καρδίαν πληγῇ, ἐμφυσᾷ τε δηλητήριον ἰὸν, καὶ μέλαν καὶ ἀσχεδάζει τῶν ὀστῶν φάρμακον καὶ ἐν μέσῳ τῷ πνεύμονι ἐγχεῖ (1). Ὡς ἂν δὲ μὴ τὸ τοιοῦδε κακοῦ αἴτιον ἐπὶ μήκιστον (2) πλανῶτο ἐκλεινόμενον, τήν τε ἀδελφὴν περὶ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τὸν εὐδαίμονα ταύτης γάμον, καὶ τὸν θεὸν ἐν ἐκτροπεῖ κάλλει τίθησι, καὶ πάντα μεγάλα ποιεῖ· οἷόπερ ἐρεθισθεῖσα ἡ Κεκροπὶς ἀφανεῖ δάκνεται ὀδύνῃ, καὶ περιαλγὴς νυκτὸς, περιαλγὴς ἡμέρας (3), σπαράζει, καὶ νωθρᾷ τηκεδόνι (4) ἡ ταλαίπωρος τήκεται, οἷα πάγος ἀστάτῳ βαλλόμενος ἡλίῳ, καὶ τοῖς ἀγαθοῖς τῆς εὐδαίμονος Ἕρσης οὐκ ἄλλως δὴ πίμπρᾶται, ἢ ὡς ὅτε βολάναις ἀκανθώδεσι πῦρ ὑποτίθεται, αἳ φλόγα τε οὐ παρέχουσι καὶ βραχεῖ χρόνῳ (5) καίονται. Πολλάκις θανεῖν ἠθέλησεν, ὡς μηδὲν τοιοῦτον ὄρφνη· πολλάκις ἠθέλησεν ὡς ἀτερπόμενι τῷ πατρὶ διεξιέναι τὸ ἔγκλημα. Τέλος, περὶ τῆς φλιᾶς κάθηται, τὸν θεὸν ἐκκλείσουσα περισιόλα· ᾧ δὴ θεραπείας καὶ δεήσεις καὶ μαλακοὺς λόγους προσάγοντι « Παῦε » ἔφη· « οὐκ ἂν ἐγὼ ἐμαυτὴν ἐνθένδε μετακινήσαιμι, ὅτι μή (6) σου ἀπωσθένος. » Ὁ δὲ τα-

(1) A, ἐν μέσωνι ἐγχεῖ. B, ἐν μ. τ. πν. ἐγχείων.

(2) Codices, ἐπιμήκιστον. Scripsi divisim, ut mihi constarem. Cf. supra not. p. 82.

(3) A omisit verba περιαλγὴς νυκτός.

(4) A, τηκεδῶνι. B, e correctione, τηκεδόνι.

(5) Ovidius : « lenique *tepore* » cremantur. » Legebat vel se legisse putabat *tempore* Planudes. Repones ad sensum, ἀπαλῷ πυρὶ καίονται, βραδείᾳ καίονται καὶ μετρίᾳ φλογί.

(6) Codices, ὅπ. Addidi μὴ, quod addendum fuit, ut græca latinis responderent, sensusque esset integer. Latina : « nisi te » repulso. » Planudes formula ὅπ μὴ, pro latino *nisi*, ubique utitur : cf. supra p. 2, et ad IV, 419, 426 ; V, 529 ; VI, 388 ; VII, 26, 127, 236 ; etc. Dioge-

χὺς Κυλλήνιος « Σίῶμεν » εἶπεν « ἐπὶ ταύτης δὴ τῆς ὁμολογίας » · χαὶ τὰς ἐπεζυγωμένας θύρας ἀνεπέτασε τῇ ῥάβδῳ. Τῇ δ' ἀναστῆναι πειρωμένῃ ὅσαπερ ἐν τῷ χαθίζειν χάμπτεται μέρη ἀδυναίει χινηθῆναι τῇ βαρείᾳ νωθρότητι. Καὶ ἡ μὲν μάχεται εἰς ὀρθὸν ἑαυτὴν σῶμα χουφίσαι· ἀλλὰ τὰ τῶν γονάτων ἄρθρα ἐσχλήρυνται, χαὶ διὰ τῶν ὀνύχων ψυχρότης ἕρπει, χαὶ ὠχριῶσιν αἱ φλέβες, ἀπολωλότος τοῦ αἵματος. Καὶ οἷα δὴ τὸ ἀνίατον χαχὸν ὁ χαρχῖνος εἰς πλάτος ἕρπει, χαὶ τὰ ἀπαθῆ τοῖς πεπονθόσι προσλίθησι μέρεσιν, οὕτως ὁ θανάσιμος χειμὼν χατ' ὀλίγον ἤρχετο πρὸς τὸ στῆθος, χαὶ τὰς ζωτιχὰς ὁδοὺς χαὶ τὰς διαπνοὰς ἔχλεισε. Καὶ οὐχέτι φθέγξασθαι ἐπεχείρησεν, οὔτ', εἰ ἐπιχειρήχει, φωνῆς εἶχεν ὁδόν. Λίθος μὲν οὖν ἤδη τὸν τράχηλον εἶχε, χαὶ ἡ ὄψις πεπώρωται, χαὶ τέρας (1) ἄπνουν χαθῆστο. Οὐ μὴν οὐδὲ λευχὸς λίθος γέγονεν· ἡ γὰρ ἰδία διάνοια ταύτην ἐμόλυνε.

Ταύτας τὰς δίχας ὁ Ἀτλαντιάδης τῶν τε λόγων χαὶ τῆς ἀνοσίου λαβὼν διανοίας, τὴν ἐχ τῆς Παλλάδος (2) ὠνομασμένην χαλαλιμπάνει γῆν, χαὶ διὰ τοῦ ἀέρος εἶσι, τινάσσων τὰς πτέρυγας. Καλεῖ δὲ τοῦτον ὁ πατὴρ, χαὶ, τὴν τοῦ ἔρωτος αἰτίαν μὴ διομολογησάμενος, « Ὦ τέχνον, » εἶπε « χαὶ πιστὲ τῶν ἐμῶν ἐντολῶν ὑπηρέτα, δίωσαι πᾶσαν μέλλησιν, χαὶ, τῷ » συνήθει δρόμῳ ταχὺς διολισθήσας πρὸς τὴν γῆν, ἢ

nes Laertius, III, 37 : αὐτοῦ δὲ (Æschinis) Πλάτων εὐδαιμόη τῶν ἑαυτοῦ συγγραμμάτων μνήμην ποιῆται, ὅπ μὴ ἐν τῷ περὶ ψυχῆς.

(1) Ovidius, *signum*, nempe *statua*. Planudes debuit scribere, βρέτας, ἄγαλμα, ἀνδριάς. Cf. infra not. ad III, 112.

(2) Si pro Παλλάδος posuisset Ἀθηνᾶς, nominis urbi quid sit statim intelligerent lectores. Nec sic ænigma valde est difficile.

» τὴν σὴν μητέρα (1) ἐκ τῶν εὐωνύμων ὁρᾷ (Σιδω-
» νίαν αὐτὴν οἱ ἰθαγενεῖς ὀνομάζουσιν), ἴθι· καὶ, ἣν
» πόρρω βλέπεις ἐν τῇ ὀρείῳ χλόῃ βασιλικὴν νεμο-
» μένην ἀγέλην, πρὸς τὴν ἠιόνα τρέπε. » Εἶπε· καὶ,
ἐξελαθέντες ὅσον τάχος οἱ μόσχοι τοῦ ὄρους, κατὰ
τὸ κελευσθὲν, τὴν ἠιόνα ζητοῦσιν, ἔνθα ἡ τοῦ μεγά-
λου βασιλέως θυγάτηρ παίζειν, ταῖς Τυρίαις συνοῦσα
παρθένοις, εἰώθει. Ἀλλὰ γὰρ οὐκ εὖ συνίασιν οὐδ'
ἐν μιᾷ χώρᾳ χορνίζουσι μεγαλοπρέπειά τε καὶ ἔρως.
Τὸν ὄγκον τῶν σκήπτρων καταλιπὼν ὁ Πατὴρ, ὁ τῶν
θεῶν ἡγεμὼν, ὁ τὴν δεξιὰν πυρὶ τεινλώχινι (2) καθο-
πλίζων καὶ τὸν κόσμον ἅπαντα συγκλονῶν, εἶδος ἀμφι-
έννυται ταύρου, καὶ, τοῖς μόσχοις συναναμιχθεὶς δὴ,
μυκᾶται, κἂν ταῖς τρυφερᾶις πόαις εὐειδέσταλος
εἶσι. Χρῶμα μὲν γὰρ ἦν χιόνος, ἣν οὔτ' ἴχνη ποδὸς
ῥυπῶντος ἐπάτησαν, οὔθ' ὁ ὑδατώδης ἔτηξε νότος·
τεθήλει δὲ καὶ τένοντες ἀνεσπήκασι· δέρμα τὸ τοῦ φά-
ρυγγος ἐς γόνατα ἀπηώρηται· κέρατα μικρὰ μὲν, οἷα
δ' ἂν ἐρίσαις χειροποίητα εἶναι, καὶ λαμπρῶν λίθων
διαφανέστερα· οὐκ ἔστιν ὅτις ἦν ἐν τῷ μετώπῳ
ἀπειλή· οὔτε μὴν τὸ βλέμμα παρεῖχε φόβον, ἀλλ'
εἰρήνην τὸ πρόσωπον ἔχει. Θαυμάζει τοίνυν ἡ τοῦ
Ἀγήνορος παῖς, ὅθ' οὕτως ἐστὶν ἐκπρεπὴς, ὅτι μη-
δένα πόλεμον ἀπειλεῖ. Ἀλλ', εἰ καὶ τὰ μάλιστα καὶ

(1) Scholium in B: τὰς πλειάδας. Λέγει δὲ τοῦτο, διὰ τὸ νοτιωτέραν εἶναι τὴν Σιδῶνα. Ἐν γὰρ τοῖς καθ' ἡμᾶς κλίμασι πρὸς ἀρκτικὰς βλέπουσι (leg. βλέπουσι), ἐπὶ τῆς δεξιᾶς χειρὸς ἔχομεν μεσουρανούσας τὰς πλειάδας· οἱ δὲ νοτιώτεροι τῆς Συήνης, ἐπὶ τῆς ἀρκτικῆς· οὐ μὴν οἵ γε Σιδώνιοι· τοῦτο γὰρ ἐνταῦθα ποιητικῶς εἶπεν ὑπερβολῇ.

(2) B, τείχλωνι. Confer supra notam, p. 61, ubi τῇ τειγλώχινι φλογὶ, eadem periphrasi.

χειρήθους ὄντος ἅπλεσθαι τὸ πρῶτον ἐδεδοίκει (1), αὐτίκα δὴ πρόσεισι, καὶ ἅυθη πρόσειν τῷ λευκῷ σώματι. Ὁ δ' ἐρασθὴς χαίρει, καὶ, τὴν ἐλπιζομένην ἐπιθυμίαν ἥκουσαν ὁρῶν (2), φιλήματα ταῖς χερσὶ δίδωσι, καὶ μόλις ἀναβάλλεται τὰ λοιπά· καὶ νῦν μὲν προσπαίζει καὶ τῇ χλοερᾷ πόᾳ σκιρτᾷ, νῦν δὲ τὴν χιονώδη πρόλευρὰν ἐπὶ τῆς ξανθῆς τίθησιν ἄμμου· καὶ, κατὰ μικρὸν ἀναιρουμένου τοῦ φόβου, νῦν μὲν τὰ σέρνα τῇ παρθενικῇ ἐπαφώμενα παρέχει χειρὶ, νῦν δὲ τὰ χέρα νέαις εἱρεσιώναις (3) ἐμπλεκόμενα. Ἐτόλμησεν ἡ βασιλικὴ παρθένος καὶ τοῦτο, ἀγνοοῦσα δὴ (4) τίνα πέσει, τῷ νώτῳ καθεσθῆναι τοῦ ταύρου. Ὁ τοίνυν θεὸς ἐκ γῆς τε καὶ τῆς ξηρᾶς ἠιόνος ἡσυχῇ καὶ καλὰ μικρὸν τὰ πεπλασμένα τῶν ποδῶν ἴχνη πρῶτον (5) θεὶς ἐν τοῖς ὕδασι, ἐντεῦθεν ἄπεισι περαιτέρω, κἀν μέσοις τοῖς τοῦ πόντου ὕδασι φέρει τὴν λείαν. Ἡ δὲ θαμβεῖται, καὶ πρὸς τὴν ἠιόνα, ἣν ἀπαγθμένη καταλέλοιπεν, ἀτενίζει· καὶ τῇ δεξιᾷ μὲν τὸ κέρας

(1) Latina sic distinxit, nec male, Planudes : « Sed, quamvis mitem metuit contingere primo, Mox adit. »

(2) Ovidius : « et *dum veniat* sperata voluptas. » Male Planudes vertit. Sensus est, ἄχρις οὗ ἥκοι ἡ ἐλπιζομένη ἡδονή. Mox in sequentibus *cetera differt*, ἀναβάλλεται τὰ λοιπὰ, apte notavit Burmannus nomine *cetera* obscœnas imagines interdum a scriptoribus fuisse subindicatas, cui frustra Gierig. obloquitur. Aristænetus, 1, 16, extr. in re simili : τὰ δ' ἄλλα, οἶδας γὰρ ὁπόσα τὰ λοιπὰ, νόει μοι κατὰ σαυτόν : ubi quæ notavi vide, si tanti est talia videre.

(3) A, χέρα, ἐπιρτσιώναις. B, χέρ' ἀνὰ ἐιρτσιώναις : et ad marginem χέρα, ἐπιρτσιώναις. Ad latina *sertis novis* græca composui. Futura, *plaudenda*, *impedienda*, non recte præsentia esse voluit interpres.

(4) B, δέ : solenne. Cf. p. 70.

(5) Secutus est malam lectionem *primo*, meliorem, quæ est *primis*, ignorans. Reponas ergo, πρώτοις, nempe τοῖς ὕδασιν. Ovidius : « *primis* in undis. »

875 κατέχει, ἡ δὲ λοιπὴ τῷ νώτῳ (1) ἐπίκειται· καὶ ἡ ἐσθὴς, τινασσομένη τοῖς πνεύμασιν, ἐκολποῦτο.

(1) B, *τῶν νώτων*. Hæc varietas oriri potuit ex alius codicis scriptura, *τῶι νώτωι*. Nam, ut monui in Notitiis MSS. tom. X, part. II, p. 240; tom. XI, part. II, p. 28; ad Nicetam, p. 26; iota adscriptum, quum non pingitur nitide, fere *τῷ ν* simile potest evadere, hincque fit ut *ῳ* et *ων*, *ῃ* et *ην*, ac talia, varientur.

ARGUMENTUM

LIBRI III

EX CANTERI NOVIS LECTIONIBUS.

Filiam amissam Agenor *Cadmum* jubet investigare. Quod dum ille facit, in Bœotia e *dentibus draconis* occisi *satis* enascuntur *homines*, quibuscum ille deinde Thebas condidit. Huic non omnino felici luctuosa primum fuit *Actæonis* nepotis in *cervum* mutati dilaniatio; quæ vero Junoni, quum *Semelen* pellicem, Cadmi filiam, ut omnem Agenoris domum, odisset, grata fuit: ideoque, ad ipsam facie *Heroes* accedens, dolo effecit, ut illa Jovis fulminibus combureretur. Dum *Bacchus*, e Semeles flagrantis utero servatus, in terris nutritur, Jupiter, cum Junone disputans utra sit Venus suavior, *Tiresiam* adhibet arbitrum, quandoquidem sexum utrumque fuerat expertus. Is, lata contra Junonem sententia, ab illa quidem visu privatus, a Jove autem vaticinandi scientiam consecutus est. Primum ejus oraculum in *Narcisso* comprobatum fuit: qui quum puellas omnes, inter quas et *Echo* præ amoris impatientia in *vocem* fuerat conversa, contemsisset, sui ipsius tandem amore contabescens, *flos* est factus sui nominis. *Pentheus* tamen vatem hunc irridebat; quanquam et ipsi fata futura prædicebat, quibus mox eventus constitit: nam, quum Orgia celebrarentur, ille *Bacchum*, sub persona famuli sacrorum latentem, postquam *Tyrrhenos nautas* in *delphinos* esse transformatos ab eodem cognoverat, in vincula conjecit; ob quod facinus a Bacchis est discerptus; id quod magnam apud omnes fidem sacris conciliavit.

ΟΒΙΔΙΟΥ
ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΙΣ.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ.

Ἤδη μὲν οὖν ὁ θεὸς, τὸ ψευδόμενον εἶδος ἀποθέμενος τοῦ ταύρου, ἑαυτὸν ὡμολόγησε, καὶ τοὺς Δικταίους καθεῖχεν ἀγελούς· ὁ δὲ παλὴρ Ἀγήνωρ ἀγνοῶν ἐπιτάττει τῷ Κάδμῳ τὴν (1) ἁρπαγεῖσαν ἀναζητεῖν, καὶ δίκην, εἰ μὴ εὕροι, προστίθησιν ἀΐδιον ἐξορίαν, ἐν ἑνὶ καὶ τῷ αὐτῷ γενόμενος συμπαθής τε καὶ ἀσυμπαθής. Κατὰ πᾶντα τὸν κόσμον τοιγαροῦν ἀληθεὶς (2), (τίς γὰρ ἂν δυνηθείη φωρᾶσαι τὰ τοῦ Διὸς κλέμματα;) φυγὰς ὁ Ἀγηνορίδης τήν τε πατρίδα καὶ τὴν ὀργὴν φυλάττει τοῦ πατρὸς, καὶ τὸ χρηστήριον τοῦ Ἀπόλλωνος ἀντιβολῶν ἐρωτᾷ, καὶ τίς ἂν αὐτῷ γῆ κατοικηθείη (3) ζητεῖ. Ὁ δ' Ἀπόλλων ἀνεῖλεν·

Βοῦς σοι, Ἀγηνορίδη, προσυπαντιάσει κατ' ἀγυιάς,
Δεσμοῦ τε ζυγίου καὶ ὑβοῦ (4) ἄϊδρις ἀρότρου·
Τῇπερ ἐφεσπόμενος κατ' ἴχνος, τόθι γούνατα κάμψει
Τείχια θᾶσσον ἴμεν, τὰ καὶ Βοιώτια φάσκει.

Οὕπω καλῶς ὁ Κάδμος ἐκ τοῦ Κασταλίου κατελήλυθεν ἄντρου, καὶ δάμαλιν ἀφύλακτον βάδην ἰοῦσαν ὄπισθεν, σημεῖον λατρείας οὐδὲν ἐπ' αὐχένος φέρουσαν.

(1) B omisit male articulum.
(2) Codices, ἀληθής, sine sensu. Puto me Planudis manum assecutum fuisse.
(3) B, καϊοικηθείη. Voluit καϊοικισθείη.
(4) B, ἠβοῦς. Greg. Cor. D. D. 101: τὸν νωλὸν καλοῦσιν ὑβόν. Pla-

Ταύτη ἔπελα, καὶ, τὸ βῆμα συσπείλας, τἀχείνης ἀναλέγεται ἴχνη, τοῦ τε ἡγεμόνος τῆς ὁδοῦ Φοίβου σιωπῇ δεῖται. Ἤδη μὲν οὖν, τὴν τοῦ Κηφίσου ῥῦσιν καὶ τὰ τῆς Παιόπης πεδία παρεληλυθυῖα, ἡ βοῦς ἔστη, καὶ, πρὸς οὐρανὸν ἄρασα τὸ περικαλλὲς τοῖς ὑψηλοῖς κέρασι μέτωπον, μυκηθμῶν τὰς αὔρας ἐπλήρου, ἰδοῦσα δὲ τὴν ἑταιρείαν τοῦ Κάδμου, κατὰ νώτων ἑπομένην (1), ὤκλασε, καὶ τῇ μαλακῇ πόᾳ τὴν πλευρὰν ἐπιτέθεικεν· ὁ δὲ δὴ Κάδμος χάριτάς τε ὁμολογεῖ, καὶ τῇ ἀλλοδαπῇ γῇ φιλήματα δίδωσι, καὶ τὰς ἀγνουμένας κολώνας καὶ ἀγροὺς περισαγρεύει. Ἱερὰ δὲ τῷ Διὶ ποιεῖν μέλλων, κελεύει τοὺς ὑπηρέτας ἐλθόντας σπεισθησόμενον ζητεῖν ἐκ πηγῆς ζώσης ὕδωρ.

Ἀρχαία δὴ λόχμη ἕστηκει, μηδέποτε ὑπ' ἀξίνης ἀδικηθεῖσα, καὶ σπήλαιον ἐν μέσῳ λύγοις καὶ θάμνοις συνηρεφὲς, λίθων ἁρμονίαις ἀψῖδα ταπεινὴν ἀπολελοῦν, ὑδάτων τε γόνιμον ἀφθόνων (2). Ἔνθα κεκρυμμένος ἐν αὐλῷ Ἄρειος ἦν δράκων, ἐπίσημος λόφῳ τε καὶ χρυσῷ, οὗ οἱ μὲν ὀφθαλμοὶ πυρὶ λάμπουσι, τὸ δὲ πᾶν σῶμα φαρμάκῳ ἐξώδηκε, τρεῖς τε περικύπλουσι γλῶσσαι καὶ τριπλῷ στοίχῳ οἱ ὀδόντες ἵστανται. Ἐπεὶ (3) δὲ τῆς λόχμης ταύτης οἱ ἐκ τοῦ Τυρίου καταγόμενοι γένους ἥψαντο κακοδαίμονι πορείᾳ, καὶ ἡ κάλπις εἰς τὸ ὕδωρ καθιεμένη δέδωκεν ἦχον, ἐξῆρε τὴν κεφαλὴν τῆς μακρᾶς σήραγγος ὁ γλαυκὸς δράκων, καὶ φοβεροὺς συρισμοὺς ἔπεμψεν. Ἀπέρρευσαν δὴ τῶν χειρῶν αἱ ὑδρίαι, καὶ τὸ

nudis ὑβὸν ἄροτρον sumtum est ex poeta antiquiore : cf. not. ad loc. Gregorii.

(1) Codex A, κατὰ νῶτον ἑπομ.

(2) B, ἀφθόρων : mox ἄτρῳ.

(3) Ἐπί. Frequens hæc est synchysis : cf. ad Callimachi Hymni Dianæ versum 55, nunc in Blomfieldiana recte tandem distinctum editione.

αἷμα τοῦ σώματος ἀπέπλη, καὶ ἐμβεβλημένων ἐξαπίναιος (1) τὰ μέλη καλέσχε τρόμος. Ὁ δὲ Φολιδωτὸς δράκων σπείραις συνεσταλμέναις κύκλῳ ἑλίσσει (2), καὶ ἀπλέτῳ πηδήματι κολποῦται εἰς τόξον· καὶ, πλέον ἢ τὸ ἥμισυ πρὸς τὰς κούφας ὀρθωθεὶς αὔρας, ἄνωθεν πᾶσαν ὁρᾷ τὴν λόχμην· καὶ τοσούτου σώματός ἐστιν, ὅσον εἰ σκοπίης (3) ὅλον τὸν διορίζοντα τὰς δισσὰς Ἄρκτους. Οὐκ εἰς μαχρὰν τε τοὺς Φοίνικας, εἴτ' ἐκεῖνοί γε ὅπλα πυτρέπιζον, εἴτε φυγὴν, εἴτ' αὐτὸς ὁ φόβος (4) εἶρξεν ἑκάτερον, καὶ ἐτάραξε, καὶ τοὺς μὲν δήγμασι, τοὺς δὲ περιελίξεσι θανατοῖ, ἔστι δ' οὓς καὶ ὀλεθρίῳ λύμῃ τοῦ ἐμπνεομένου φαρμάκου.

Ἤδη μὲν οὖν ἥλιος ὑψηλότατος γενόμενος ἐλαχίστας ἀπέλεσε τὰς σκιάς· ὁ δὲ παῖς τοῦ Ἀγήνορος ἐκπλήττεται τίς ποτ' ἂν εἴη τοῖς ἑταίροις ἡ βραδυτής. Ἀνιχνεύει τοίνυν τοὺς ἄνδρας. Ἦν δέ οἱ σκέπασμα μὲν σκυλευθέντος λέοντος δέρμα, ὅπλον δὲ δόρυ σιδήρῳ λαμπρὸν, καὶ ἀκόντιον (5), καὶ ψυχὴ παντὸς ὅπλου προφερεστέρα. Ὡς δὲ τοῦ νέμους εἴσω γενόμενος, καὶ πεφονευμένα τὰ σώματα ἑώρακε, καὶ τὸν νικητὴν ἐχθρὸν ἐπὶ τούτοις πολυπλέθρου (6) μὲν ὀλκοῦ, ἡμαγμένῃ δὲ γλώσσῃ τὰ ταλαίπωρα περιλείποντα σώματα, « Ἦ τιμωρὸς ὑμῖν » εἶπεν « ἔσομαι τοῦ θανάτου, » πιστότατα σώματα, ἢ κοινωνός. » Εἶπε, καὶ τῇ δεξιᾷ

(1) A, ἐξαπταίος. B, ἐξαπταίως.

(2) Κύκλους forsan, vel σπείρας συνεσταλμένας, vel ἑλίσσεται, ni cum τῷ ἑλίσσει subaudiatur ἑαυτόν.

(3) A, σκοπίης. B, σκοπίης.

(4) Codex A, Φοῖβος.

(5) A, σκυλευθέντος καὶ ἀκόντιον, mediis omissis.

(6) Codices, πολυπρέθρου, permutatione perpetua τοῦ λ et τοῦ ρ, jam notata p. 4. Infra ad N. 277, pro γερώδη, B exhibet γλαώδη, cum notula, ἴσως γερώδη.

μυλίτην ἔλαβε λίθον, καὶ μέγαν μεγάλῳ ἀφῆκεν ὠθισμῷ. Ἐκείνου μὲν οὖν τῇ βολῇ (1) καὶ ὑψηλὰ τείχη πύργοις αὐτοῖς ἐδονήθησαν ἄν (2), ὁ δὲ δράκων ἄτρωτος (3) ἔμεινεν (4). Ταῖς γὰρ τοῦ θώρακος φολίσιν ἐπικουρούμενος καὶ τῇ τῆς μελανανγοῦς λεβηρίδος ἀντλυπίᾳ, τὰς ἰσχυρὰς τῷ δέρματι βολὰς διωθεῖτο. Οὐ μέντοι τῇ γε αὐτῇ ἀντιτυπίᾳ καὶ τοῦ ἀκοντίου (5) κρείττων ἐφάνη· τοῦτο δ', ἐν μέσῃ τῇ καμπῇ τῆς ἀκάνθης (6) παραυγείσης παγέν, ἔσπη, καὶ σύμπας ὁ σίδηρος μέχρι τῶν ἐγκάτων καθέδυ. Ὁ δὲ, χαλεπήνας τῷ ἄλγει, περιήγαγεν ἐπὶ τῶν νώτων τὴν κεφαλήν, καὶ, τὴν πληγὴν ἰδών, τὸ παγὲν

(1) Codices, βουλῇ. Et nihil hac harum vocum, βουλῇ, βολῇ, permutatione frequentius. Sic Philostrato Her. p. 547, restitui βολὰς loco editi βουλάς. Cf. quæ notavi ad Nicetam Eugen. p. 211.

(2) B caret τῷ ἄν.

(3) Codices, ἄτρῳ, absurde. Latina: « serpens *sine vulnere* » mansit. » Reposui quod scripsit vel voluit scribere Planudes.

(4) B, ἔμιπ. Facile feretur ν ἐφελκυστικὸν, etiam ante consonantem literam, præcipue in fine sententiæ. Brunckius, ad Acharn. 35, præfractius asserit sic non posse scribi, quem confutant infinita omnium codicum loca: vide quæ monui supra p. 9, et ad Philostr. p. 346; ad Eunap. p. 464; collatis Wagner. ad Alciphr. III, 58; Villoison. Epist. III, de Inscript. Rosett. p. 53. Supra p. 93, ad *N*. 10, A, αἰτῖλε.

(5) Cod. A, λεβηρίδος ἀντιλυπίᾳ καὶ τοῦ ἀκοντίου, mediis omissis.

(6) Sic codices, non ἀκάνθας, ut et infra ad vers. 672. Atque habent παραυγείσης, quod mutavi. Sed vel cum mutatione latinum *lentæ* non exprimitur; quod si diligenter vertere voluisset Planudes, τῆς ὑγρᾶς ἀκάνθας scribere debuisset. Non capiebant hunc vocis ὑγρὸς sensum belluli e nostratibus interpretes in Pindarica aquilæ descriptione, quæ ὑγρὸν νῶτον dormiens *aiωρτῖ*. Chabanonus enim vertit, *Son dos humide se soulève;* Ginus, *Une douce moiteur lisse ses plumes;* Vauvillerius, qui tamen in nota ὑγρὸν apte vertit *lentum*, in textu inepte, *Son dos énervé par la volupté s'abaisse ou s'élève:* recentissimus alius siluit prudentior. Sensum apte aperuit Villebrun. ad Hippocr. Aphor. p. 369. De τῷ ὑγρὸς hac significatione notavi ad Aristæn. I, 1.

ἀκόντιον ἔδακε, καὶ τοῦτο καλὰ πᾶν μέρος ἀπλέτῳ βίᾳ κατάξας, μόλις τῶν νώτων ἐξήρπασεν· ὁ δὲ σίδηρος τοῖς ὀστοῖς δῆτα προσέσχετο. Τότε τοίνυν, ἐξ αἰτίας (1) προσφάτου τοῖς συνήθεσι θύμοις προσχωρησάσης, ὁ φάρυγξ ἐξωσκώθη (2), πλησθεισῶν τῶν φλεβῶν, καὶ λευκὸς ἀφρὸς τὸ λοιμῶδες περιέῤῥαινε χάσμα, ἥ τε γῆ, σαρουμένη ταῖς φολίσιν, ἠχεῖ, καὶ τὸ τοῦ σιγίου στόματος μέλαν ἐξιὸν ἄσθμα μολυνομέναις ταῖς βοτάναις (3) λυμαίνεται. Αὐτὸς δὲ νῦν μὲν, ἀμέτρητον κύκλον ταῖς σπείραις ποιῶν, περιελίσσεται· ἐστὶ δ' ὅτε μακροῦ εὐθύτερος ξύλου (4) γίνεται· νῦν δ', ὥσπερ συσκρούμενος πολαμὸς ὄμβριος, μεγάλῃ φορᾷ ῥύμῃ, καὶ τὴν ἀνθισταμένην λόχμην συναράττει τῷ σθένει. Ὑπεξέστη τούτοις ὁ Ἀγηνορίδης μικρὸν, καὶ τῇ λεοντῇ τὰς ἐφόδους ὑφίσταται, καὶ τὸ δεινῶς ἐπικείμενον ἀνασπέλλει στόμα, τὸ δέρμα (5) προβεβλημένος. Ὁ δὲ μαίνεται, καὶ τιτάλλως σκληρῷ σιδήρῳ

(1) Græca non conveniunt cum latinis, « postquam solitas accessit » ad iras Plaga recens. » Habuitne interpres *causa* pro *plaga?* Vel, quod verius esse puto, *αἰτία* more recentiorum, verbi gratia Scriptorum Rei Accipitrariæ, ipsi valet idem *τῷ νόσος*. Sic latini medici recentiores *τῷ causa* utuntur. Macer, I, 11: « In multis *causis* » usus medicamine porri Dicitur » Hippocrates, medicinæ maximus auctor. » Cf. Bernard. ad Demetr. Pepagom. cap. XVI. Et *ἀφορμὴ*, *προφάσις*, pro morbo dicuntur: vide quæ notavi ad Eunap. p. 573. Statim A omisit *τοῖς*: atque habent codices *προσχωρήσαντος*, quod mutavi.

(2) A, *ἐξεγκώθη*. B, *ἐξογκώθη*.

(3) Planudes in codice habuit *herbas*, non *auras*. Supra codices *ἐξιὼν*· sed in B correctio facta ab ipso librario fuit.

(4) Addidi *ξύλου* male a librariis omissum. Ovidius: « longa » *trabe* rectior. »

(5) Latina « *cuspide* protensa » aliter legebat Planudes, vel suo auctori parere noluit; male: nam quod sequitur *τῷ σκληρῷ σιδήρῳ* cum *τῷ δέρμα* non convenit. Debebat scripsisse, *τὸ ἔγχος προβεβλ.*

πληγὰς διδωσιν, ἐπί τε τῆς αἰχμῆς πήγνυσι τοὺς ὀδόντας. Ἤδη τε τῆς ἰοβόλου ῥεῖν ὑπερώης ἤρξαλο λύθρος, καὶ τὰς χλοερὰς τῷ ῥαύλισμῷ καλεχρώννυ βοΐάνας· ἀλλὰ κοῦφον ἦν τὸ τραῦμα· καὶ γὰρ τῆς βολῆς ἀνείλκεν ἑαυτὸν, καὶ τὸν αὐχένα πλητίόμενον ἀνέφερεν εἰς τοὐπίσω, τήν τε πληγὴν ὑποχωρῶν ἐνεργὸν (1) εἶργε γενέσθαι, καὶ προελθεῖν ἐπὶ πλέον οὐ συνεχώρει, μέχρις Ἀγηνορίδης τὸν σίδηρον ἐσαραχθέντα τῷ φάρυγι εἰς τέλος ἐπισπέρχων εἰσώθησεν, ἔνθαπερ ἐπὶ πόδα ἀναχωρησύνλι τῷ δράκοντι δρῦς ἀνλέσλη, καὶ ἡ κεφαλὴ αὐτῷ δένδρῳ περιεπάρη. Τῷ δέ γε βάρει τοῦ δράκονλος ἐκωρλώθη τὸ δένδρον, καὶ ἔσλενε, τῷ τῆς οὐρᾶς ἄκρῳ τῶν οἰκείων κλάδων μασλιζομένων. Τοῦ γε μὴν ἀεισλέως (2) τὸ μῆκος καλαμανθάνονλος τοῦ ἡτλημένλος ἐχθροῦ, φωνὴ ἐξαίφνης ἠκούσθη, πόθεν μέντοι οὐκ ἦν ἐκ τοῦ παρόντος γνῶσκειν· ἠκούσθη δ' οὖν·

Κάδμε Ἀγηνορίδη, τί ποτε κταμένλα δράκονλα
Λεύσσεις; Καὶ σὺ δ' ὄφις δερχθήσεαι ὕστερον αὐτὸς.

Ὁ μὲν οὖν ἐπὶ μακρὸν ἔκθαμβος ἅμα ταῖς φρεσὶ καὶ τὴν χροιὰν ἀπολώλεκε, καὶ ψυχρῷ φόβῳ αἱ τρίχες ἔφριξαν· ἰδοῦ δὲ καὶ ἡ τοῦ ἀνδρὸς ἡγεμονὶς Παλλὰς, τῆς οὐρανίας αὔρας διολισθήσασα, πάρεσλι, καὶ κελεύει νεωθείσῃ τῇ γῇ τοὺς δρακονλείους ὀδόνλας ὑποθεῖναι, δήμου μέλλονλος σπέρμαλα. Ὁ δ' εἶκει, καὶ, ἀρότρῳ πεσθέντι ἀνοίξας αὔλακας, σπείρει κατὰ γῆς τοὺς κελευσθέντας ὀδόντας, ἀνθρώπων δὴ σπέρ-

(1) Codd. ambo, male, ἐνεργῶν. (2) Codices exhibent ἀεισπός.

ματα. Ἐντεῦθεν, μεῖζον πίσλεως, οἱ βῶλοι κινεῖσθαι ἤρξαντο, καὶ πρώτη μὲν φάλαγξ ἐκ τῆς αὐλακος ἀνεφάνη, δόρατα (1)· αὐτίκα δ' ἔπειτα κράνη λόφοις νεύοντα ποικίλοις, αὐτίκα δ' αὖθις ὦμοι, στέρνα τε, καὶ ὅπλοις βαρυνόμεναι χεῖρες ἐπανεστήκασι· καὶ λήϊον ἀνδρῶν ἠδρύνθη κατάφρακτον. Οὕτως, αἱρεμένων ἐν τοῖς πανδήμοις θεάτροις τῶν αὐλαιῶν, ἐγείρεσθαι εἰώθασιν αἱ σημαῖαι (2), καὶ πρῶτα μὲν δεικνύναι τὰ πρόσωπα, τὰ λοιπὰ δὲ κατὰ μικρὸν, ἡσυχῇ τε καὶ κατὰ συνέχειαν ἐξαιρόμενα, ὅλαι φαίνονται, καὶ τιθέασι τοὺς πόδας ἐν ἄκρῳ τῷ λώματι. Ὁ δὲ δὴ Κάδμος, τῷ καινῷ καὶ ἀπλαγεὶς ἐχθρῷ, ἕτοιμος ἐγίνετο λαμβάνειν ὅπλα· εἷς δέ τις τοῦ δήμου τοῦ ἐκ γῆς ἀναδοθέντος ἀνέκραγε· « Μὴ » λάμβανε, μηδὲ σαυτὸν ἐμφύλιοις (3) πολέμοις πα» ράβαλλε. » Καὶ οὕτως ἕνα τῶν γηγενῶν ἀδελφῶν ἐγγύθεν σπαθῷ (4) παίει ξίφει, ἀκοντίῳ δὲ πόρρωθεν αὐτὸς πίπτει. Ἀλλά γε δὴ καὶ οὗτος, ὃς τοῦτον θανάτῳ δέδωκεν, οὐκ ἐπὶ πλέον ἔζησεν αὐτοῦ· ἐκπνεῖ δ'

(1) Ovidius : « Primaque de » sulcis *acies* apparuit hastæ. » Mirus Planudis lapsus, qui *acies* esse credidit pro *agmen*, et *hastæ* in recto plurali positum. Vertendum : καὶ πρώτη μὲν (vel ἄκρα μὲν) αἰχμὴ δόρατος ἐκ τῆς αὔλακος ἀνεφάνη.

(2) Glossa in B, ὅπλα σημαίας. Ovidianum *signa* (*statuas* nempe) male reddidit. Nam σημαῖαι sunt *signa* quidem, sed militaria, vexilla. Herodianus in Epimerismis, σημαία, τὸ φλάμουλον : ubi confer quæ adposui. In Marmore Ancyrano græco legitur τὰς σημίας, quod Sancto-Crucius in Memoriis Acad. Inscription. t. XLVII, H. p. 96, ait esse *terme du dialecte Galatique pour* τὰ σημεῖα. Bene vidit Oberlinus (ad Tacit. t. IV, p. 328, in hoc Bibliothecæ latinæ Syntagmate Lemariano) σημίας esse pro σημαίας; et σημαία est vox Ἑλληνικὴ, non Γαλατικὴ, a σημεῖον detorta. Jam in hac voce erravit Planud., *signum*, nempe *statuam*, πέρας interpretatus : conf. p. 88.

(3) B, ἐμφύλιος.

(4) A, σπαθῶ.

εὐθὺς ἦν ἀρτίως ἀναπέπνευκεν αὔραν. Ὑποδείγματί τε ἴσῳ μαίνεται σύμπας ὁ δῆμος, καὶ τῷ ἰδίῳ πολέμῳ πίπτουσι δι' ἀμοιβαίων τραυμάτων ἐξαπίνης οἱ ἀδελφοί. Ἤδη τε οὖν ἡ βραχέος βίου διάστημα κληρωσαμένη νεολαία αἱματωθεῖσαν τὴν μητέρα θερμῷ (1) ὠρηνεῖς πίπτουσιν ἔτυπτον στήθει, πένθε μόνων περιγενομένων, ὧν εἷς ἦν Ἐχίων. Οὗτος γὰρ, κατὰ γῆς ῥίψας τὰ ὅπλα παραινέσει τῆς Τριτωνίδος, τῆς ἐκ τῶν ἀδελφῶν εἰρήνης πίστιν ἠτήσατό τε καὶ ἔδωκε. Τούτους ἔσχε τοῦ ἔργου συμπράκτορας ὁ Σιδώνιος ξένος, νίκην τὴν κελευσθεῖσαν ταῖς Φοιβείαις κληδόσι πόλιν ἀνίστη.

Ἤδη μὲν οὖν ἔστησαν αἱ Θῆβαι· ἤδη δὲ, Κάδμε, οἷός τ' ἦσθα τῇ ὑπεροχίᾳ δοκεῖν εὐδαίμων· κηδεσταὶ γάρ σοι Ἄρης καὶ Ἀφροδίτη κατέστησαν, οἷς πρόσθες καὶ γένος ἐκ τοιῶνδε συζύγου, τόσους υἱοὺς καὶ θυγατέρας καὶ ἐγγόνους, τῆς τύχης ἐνέχυρα φίλτατα (2), καὶ τούτους ἤδη νεανίας. Ἀλλ', ὡς ἔοικεν, ἀεὶ τὴν ἐσχάτην ἡμέραν ἐκδέχεσθαι χρεὼν ἄνθρωπον ὄντα, καὶ μακάριον οὐδένα πρὸ τελευτῆς καὶ τῆς ὑστάτης ἀναπνοῆς χρὴ λέγειν. Πρώτη γάρ σοι θρήνων ἀφορμὴ, Κάδμε, γίγνεται ἐν τοσοῖσδε δεξιώμασι

(1) In codice Planudes suo habuit *tepido plangebant*, non *trepido*. *Plangebant*, quod bene vertit ἔπτηξον, *trepido* aptius jungitur quam *tepido*.

(2) Latina *pignora cara* male vertit. Poterat simpliciter scribere τὰ φίλτατα, et bonum fidelemque egisset interpretem. Etenim τὰ φίλτατα Græcis id ipsum est quod Latini *pignora cara* vocant. Clytæmnestra Iphigeniam vocat τὰ φίλτατα; Agamemnon ait se ἐπὶ τοῖς φιλτάτοις πέχνας πορίζειν; Jocasta ἐν τοῖς φιλτάτοις jacet, inter filios nempe mortuos moritura. Confer Valckenarium ad Euripidis Phœnissas 437, 1477; Hœpfnerum ad Iphigeniam Aulidensem 458.

τῆς τύχης, ὁ Θυγατείδους, καὶ κέρα ἀλλότεια τῷ ἐκείνου σεσφύλα μετώπῳ, καὶ ὑμεῖς, ὦ κύνες, οἱ τοῦ δεσποτικοῦ αἵματος ἄδην πόται. Εἰ μέντοι καλῶς (1) ζητοίης, πλαῖσμα τύχης ἐν ἐκείνῳ, καὶ οὐχ ἑκούσιον εὑρήσεις ἁμάρτημα· τίνα γὰρ ἁμαρτίαν εἶχεν ἡ πλάνη;

Ὄρος ἦν διαφόρων θηρῶν φόνῳ μεμολυσμένον (2)· καὶ ἡμέρας ἤδη τὸ μεσαίτατον τὰς τῶν σωμάτων συνέσπειλε σκιάς, καὶ ἥλιος ἐκ τῶν ἴσων ἑκατέρου καμπτῆρος ἀφεστήκει. Ὁ δὲ νεανίας τοὺς κοινωνοὺς τῶν ἔργων δι' ἀβάτων φωλεῶν ἁλωμένους εὐμενεῖ στόματι ἀσθμαίνων δὴ (3) συναθροίζει, « Τὰ λῖνα

(1) B, καλῆς, et ad marginem, ἴσως καλῶς.

(2) Codices, μεμολυσμένων.

(3) Ovidius, « juvenis Hyantius. » Quum Actæon non pertinuerit ad Hyantas, gentem Bœotiam quæ circa Alalcomeniam habitabat, *Hyantius* hic est simpliciter pro *Bœotius* positum: cf. Pined. ad Stephani Byz. Ὑαντίς; Oberlin. ad Vibium, p. 219; Clav. ad Apollod. p. 363; Etym. M. Quod qui ignorabat Planudes, nec se ab hac voce bene expediens, et nescio qua cum verbo *hiare* similitudine deceptus, scripsit ἀσθμαίνων δή, nempe *qui præ æstu et nimia defatigatione anhelabat hiante ore*. Agri *Hyantei* in versu 183 Thebaïdos primæ (« Cadmus Exul Hyan» teos invenit regna per agros ») illi homini fuissent squalentes agri et sitientes fissurisque hiantes, quum sint agri ab antiquis Hyantibus inculti. Vetus Scholiastes, Lactantius vulgo dictus, Thebas Hyanteas fuisse vocatas ait a Nympha quæ illic colitur, vel a satis Serpentis dentibus: hæc ratio est ineptissima; illa caret auctoritate. Ab interprete qui vertit, Marollio præeunte, *les campagnes arrosées par l'Hyante*, doceri velim unde flumen noverit *Hyantem*. Simon, quidem, ille qui nuper Martiali versione pessima sibique nocuit, pro latinis XII, 3, « Clarus *Hyanteæ* Stella sititor aquæ, » nec bene descriptis, hæc nobis apposuit gallica, *Stella qui se désaltère dans la fontaine d'Ianthis*, ipse hoc fonte labra non proluens Hyanteo. Notabo simul virum, cetera diligentissimum, qui *Hyanteus* et *Hyantius* vertit *d'Actéon*; unde aqua illa *Hyantea*, et Aganippe *Hyantea* Ovidii, M. v, 312; fiet *l'eau d'Actéon* et *l'Aganippe*

» μὲν », λέγων « ἑταῖροι, καὶ ὅσλις ἡμῖν (1) σίδηρος
» τῷ τῶν θηρῶν λέλουται λύθρῳ, καὶ τῆς τύχης ἅλις
» ἦδ' ἔσχεν ἡ ἡμέρα· τῇ δ' ἐπιούσῃ, ἐπειδὰν ἡ
» ἠὼς ἐπὶ κερκοβαφῶν (2) φερομένη τῶν δίφρων τὸ φῶς
» ἐπαναγάγῃ, ἀναληψόμεθα τὸ προκείμενον ἔργον.
» Νῦν δ' ὁ Φοῖβος ἑκατέρας γῆς τὸ ἴσον ἀφίσταται,
» καὶ ταῖς τῶν ἀτμῶν ἀνιμήσεσι τὴν γῆν διαῤῥήσσει.
» Στῆτε τὸ νῦν ἔχον τοῦ πόνου, τά τε πολύπλοκα
» ἄρατε λῖνα (3). » Εἶπε, καὶ οἱ ἄνδρες τὰ κελευσμένα ποιοῦσι, καὶ τὸν μόχθον διαλιμπάνουσιν.

Ἦν δέ τις κοιλὰς πεύκαις καὶ ὀξείᾳ κυπαρίσσῳ καλάκομος, τοὔνομα Γαργαφία, ἱερὰ τῆς εὐζώνου Ἀρτέμιδος· ἧς πρὸς ταῖς ἐσχατιαῖς ἀνακεχωρηκός ἐστι συνηρεφὲς ἄντρον, τέχνῃ μὲν ἐκπεπονημένον οὐδεμιᾷ· ἀτὰρ ἡ φύσις τῷ καθ' αὑτὴν διαπεφυκότι τὴν τέχνην αὐτὴν ἐμιμήσατο. Καὶ γὰρ κισσήρει καὶ κούφοις πώρεσις (4) αὐτοφυῆ περιηγάγετο σῖδάν. Πηγὴ

d'Actéon; quod nec bene conveniet *Hyanteo* Iolao Ovidii, M. VIII, 310. Eruditius se gessit Popius in loco Thebaïdos vertendo: *Cadmus..... fated in Bœotian fields to found A rising empire on a foreign ground.* Etymologus M. ait Bœotos Ταύτας fuisse dictos διὰ τὸ χοιρώδεις εἶναι, inepte, ut solet scriptor ille.

(1) A, ἡμῖν in ὑμῖν mutatum. B, ὑμῖν, et supra, a prima manu, ἡμῖν. Hoc prætuli. Infra ad v. 330, pro ὑμᾶς, A male ἡμᾶς: et ad 448, A et B male ὑμᾶς.

(2) A, κερμοβαφῶν.

(3) Codices hic et supra, λῖνα: sed λίνα melius foret.

(4) Ovidius, *levibus tophis.* In codice utroque post κούφοις est lacunula. Planudes vocem *tophis* vertere non potuit, et omisit, significans tamen ingenue se fuisse versurum, si potuisset. Probabili lacunam implevi supplemento. Vox a πῶρος derivata, πώρωσις, Etym. M. restituenda, in Ἄπυχλος. Ἄπυχλος, ait, ἄπιστος (lege ἄπιστος) καὶ ἀναίσθητος, ὁ μήτε παρομύσει, μήτε [φόβῳ] τὴν πήρωσιν (lege πώρωσιν) καὶ τὸ τοῦ ἤθους σκληρὸν πεπηγώς. Emendationes plane firmantur Lexicis apud Ruhnken. ad Tim. p. 249, quæ Etymologus exscripsisse ad verbum videtur, omissa tamen

δέ οἱ ἐκ δεξιῶν κελαρύζει, λεπτῷ τε ὕδατι διαφανεστάτῃ, καὶ λώματι χλοηφόρῳ τὰς σεσηρυίας ὄχθας περιεζωσμένη· ὅθιπερ ἡ τῶν δρυμῶν θεὰ κάμνουσα τῇ θηρσφονίᾳ τὰ παρθενικὰ μέλη καθαρῷ ῥείθρῳ λούειν εἰώθει. Τοῦτο τοίνυν ὑπελθοῦσα μιᾶ τῶν ὁπλοφόρων Νυμφῶν τὸ ἀκόντιον παραδέδωκε, τήν τε φαρέτραν καὶ τὸ τόξον ἀνειμένον· ἄλλη δὲ, τὴν ἐσθῆτα τῆς θεᾶς ἀποδυομένης, τοὺς πήχεις ὑπέτεινε· δύο δὲ τὰς ἐνδρομίδας τῶν ποδῶν ὑπολύουσιν· ἡ δ' ἐκείνων ἐμπειρεστέρα Ἰσμηνὶς Κερκάλη κατὰ τοῦ τραχήλου διεσκεδασμένους τοὺς βοστρύχους εἰς δεσμὸν ἕνα συνάγει, εἰ καὶ τὰ μάλιστά γε αὐτὴ περιφοιτᾷ λυσιέθειρα. Ἀναλαμβάνουσι τοίνυν ὕδωρ Νύμφη (1) καὶ Τάλη, καὶ Ῥανὶς, καὶ Ψεκὰς, καὶ Φιάλη, καὶ εὐρυχώρεις πορχόοις (2) ἐγχέουσιν. Ἐν ὅσῳ δὴ τοῖς εἰωθόσιν ὕδασιν ἡ Τιτανὶς ἐκεῖ λούεται, ἰδοὺ καὶ ὁ τοῦ Κάδμου θυγατριδοῦς, μέρος τι τῶν καμάτων διαφέρων, δι' ἀγνώστου νέμους πλάνησι πορείαις ἀλώμενος, ἀφίκετο καὶ κατὰ τὴν λόχμην· οὕτω γὰρ ἔφερεν ἐκεῖνον αἱ Μοῖραι. Τοῦτον δ' εἰς τὸ περικλυζόμενον ἄντρον ὑπὸ τῆς πηγῆς εἰσελθόντα ὡς εἶδον αἱ Νύμφαι,

voce φόβῳ, cujus defectum τῷ ἀπιλῇ Sylburgius supplere voluit. Miror Arnaldum Lectt. Gr. p. 25, hoc loco usum, ad hæc menda non offendisse. In Lexico Rhetorico Bekk. Anecd. p. 458, 13, ἄπιστος in ἄπιστος mutetur. Ibidem ἄπτυκτος dicitur σκληρὸς ὡς ἡ πέτρα, quod et ad τὸ πώρωσις facit stabiliendum.

(1) Habuit in codice *Nymphe*. Nunc legimus *Nephele*. Mox scripsi καὶ Ῥανὶς pro codicum lectione κεφανίς. Errorem similitudo soni τῦ αι et τῦ ε peperit. Nihil frequentius. Ovidius: *Rhanisque*.

(2) A, πορχώρεις. B, πορχόοις. Forma, quam reposui, videtur ex optimo Ravennate libro Nubibus danda ν. 237. In Ione ν. 435, πορχοῦσιν malum esse puto, et cum Barnesio placet magis πορχόοισιν.

γυμνὰ τὰ ἑαυτῶν ἐπλήξαντο σῖέρνα, καὶ αἰφνιδίων
ὀλολυγμῶν ἅπαν τὸ νέμος ἐπλήρωσαν, καὶ περιχυθεῖσαι τὴν Ἄρτεμιν τοῖς ἑαυτῶν ἔσκεπον σώμασιν· ὑψηλοτέρα δ' ὅμως ἁπασῶν ἦν ἡ θεὰ, καὶ μέχει τραχήλου πασῶν ὑπερεῖχεν. Οἷον δ' ἐν ταῖς νεφέλαις εἴωθε χρῶμα γίνεσθαι βαπτομέναις (1) ὑπὸ τῆς καλὰ προσώπου ἡλίου βολῆς, ἢ τῇ πορφυρᾷ ἕῳ, τοιοῦτον καὶ τῷ προσώπῳ γίγνε τῆς Ἀρτέμιδος ἐκτὸς ἐσθῆτος ὀφθείσης. Ἡ δ', εἰ καὶ τὰ μάλιστα τῷ τῆς ἑταιρείας περιεστοιχίσθη χορῷ, κατὰ πρόσωπον ὅμως λέχεως ἔστη, καὶ τὴν ὄψιν ἔστρεψεν (2) εἰς τοὐπίσω, καὶ ἤθελεν ἕτοιμα φέρειν τὰ βέλη· ὃ δ' οὖν εἶχεν ὕδωρ ἀφυσαμένη (3) τῆς ἀνδρώας καλεσκέδασεν ὄψεως, καὶ τὴν κεφαλὴν ἀμυντηρίοις ὕδασι καλαῤῥαίνουσα, καὶ τὰ ῥήματα τάδε προσέθετο τοῦ μέλλοντος ὀλέθρου προάγγελα· « Νῦν σοι ἔξεστι διηγεῖσθαι ἰδεῖν με » θοιμάτιον ἀποδυσαμένην, εἰ ἄρα διηγεῖσθαι δυ- » νήσῃ. » Πλέον οὐδὲν φθεγξαμένη τῇ βραχείσῃ (4) δίδωσι κεφαλῇ μακροβίου ἐλάφου κέρα· δίδωσι τῷ αὐχένι διάστημα, καὶ πρὸς ἄκρον ὀξύνει τὰ ὦτα· σὺν ποσί τε χεῖρας, καὶ σὺν μακραῖς κνήμαις τοὺς πήχεις μεταβάλλει· καὶ δορᾷ τὸ σῶμα περισκέπει καλαστίκτῳ. Προσέθετο δὴ καὶ δέος, καὶ φεύγει ὁ Ἀ- κταιώνιος (5) ἥρως, καὶ ἑαυτὸν οὕτω ταχὺν ἐν αὐτῷ

(1) Codices, βλαπτμέναις: quod mutavi. Simile mendum supra vidimus p. 53. Infra ad XII, 131, codex male pro βλαπτόμενον exhibet βαπτόμενον.

(2) B, ἔστρεφεν, et ad marg. γρ. ἔστρεψεν.

(3) Codices ambo, ἀῤῥυσαμένη.

(4) Codices, βραχίονι.

(5) Ovidius, *Autonoëius heros*. Absurde Planudes vocem, quam non intelligebat, mutavit. Corrigat lector, Αὐτονοήϊος. Actæon Autonoës filius fuit.

θαυμάζει τῷ δρόμῳ. Τὰ δὲ χέρα καὶ τὴν ὄψιν ἐν τοῖς ὕδασι καλοπλεύσας « Οἴμοι, τάλας! » ἔμελλε λέγειν, φωνὴ δέ οἱ οὐδὲ μία τις εἵπετο· ἐσλέναξε γοῦν, καὶ ἀντὶ φωνῆς τοῦτο γέγονε· καὶ δάκρυα τὴν ἀλλοτρίαν ὄψιν κατέσταζον· μόνος δ' ὁ ἀρχαῖος συνέμεινε νοῦς. Τί πολ' οὖν δράσειε; πότερον ἀναζητήσειεν ἂν τὸν οἶκον καὶ τὰς βασιλικὰς στέγας, ἢ καλὰ τὸν δρυμὸν κρύπτοιτο; φόβος μὲν τοῦτο, αἰσχύνη δὲ ἀνέστειλεν (1) ἐκεῖνο. Ταλαντευόμενον δὴ τὴν γνώμην εἶδον οἱ κύνες. Καὶ πρῶτος ὁ Μελάμπους, καὶ ὁ ἀγχίνους Ἰχνοβάτης σύνθημα ταῖς ὑλακαῖς ἔδωσαν· Κνώσσιος μὲν ὁ Ἰχνοβάτης, ὁ δὲ Μελάμπους Σπαρτιάτης τὸ γένος. Ἐνθεῦθεν δὴ συῤῥέουσιν οἱ λοιποὶ κούφης αὔρας ὀξύτερον, Παμφάγης καὶ Δορκεὺς καὶ Ὀρείβασος, Ἀρκάδες πάντες, Νεβρηφόνος (2) τε ῥωμαλέος, καὶ χαλεπὸς σὺν Λαίλαπι Θήρων, καὶ ποσὶ Πτερέλας καὶ ῥισὶ χρήσιμος Ἄγρη, Ὑλαῖός (3) τε δεινὸς ἀρτίως ὑπὸ μονίου πεπληγμένος, καὶ ἐκ λύκου συλληφθεῖσα Νάπη, καὶ τοῖς θρέμμασιν ἑπομένη Ποιμενὶς, τέκνοις τε συνοῦσα δυσὶν Ἄρπυια, καὶ λίσπας φέρων ἰξὺς Σικυώνιος Λάγγων (4), καὶ Δρομὰς, καὶ Καναχὶς (5), Δικτή (6) τε καὶ Τίγρις, καὶ Ἄλκη, καὶ χιονιάδης Λεύκων, καὶ λάχνης σκολεινῆς Ἄσβολος (7), στερρόταλός τε Λείχων, καὶ τὸν δρόμον εὔτονος Ἀελλὰ (8), καὶ

(1) Codex B habet *ἀνέστειλεν*.

(2) Codices, *νευρφόνος*, permutatione solenni. Cf. p. 57.

(3) B, *ὁ λαῖος*. Ovid., *Hylæus*.

(4) Ovidius, *Ladon*.

(5) B, *καταχὶς*. Ovid., *Canace*.

(6) B, *Δικτίνη*. A, *Δικτὴ*, quod est vicinius Ovidiano *Sticte*. Vera lectio fuerit *Σπκτὴ* vel *Σλίκτη*.

(7) B, *λαχνης σκοπιὴ Ἄσβ*. Ovidius: « Et niveis Leucon et villis » Asbolus atris. » Legit forsan Planudes *niveus*, et sic scripserit, puto, *χιονώδης*.

(8) Ovidius, *Aello*. Et Noster forte scripserat *Ἀελλώ*.

Θοὸς, καὶ ταχὺς Κυπρείων ἅμα μητρὶ Λυκίσκῃ (1), καὶ μέλαν μέτωπον μέσῳ λευκῷ κεχρωσμένος Ἄρπαλος, καὶ Μελανεὺς, καὶ ἀμφιλαφὴς τὴν τρίχα Λάχνη, καὶ παρὶ μὲν Δικλαίῳ, μητρὶ δὲ Λακαίνῃ γεννηθέντες, Λάβρος καὶ Ἀγριόδους, καὶ ὀξυδόας Ὑλάκτωρ, καὶ οὓς καλαλέγειν ἐργῶδες. Τούτων τὸ ἄθρησμα, τῷ τῆς θήρας ἔρωτι, διὰ σκοπέλων, διὰ χρημνῶν καὶ πετρῶν πορείας ἀμοιβούσῶν, καὶ ἡ δυσχερὴς, καὶ ἡ μηδεμία ἐστὶν ὁδὸς, ἔπονται. Ὁ δὲ φεύγει δι' ὧν πολλάκις τόπων ἐδίωξε. Φεῦ! τοὺς αὐτὸς αὐτοῦ φεύγει δούλους. Καὶ ἤθελε φωνῆσαι (2), « Ἀχαιῶν ἐγώ » εἰμι· τὸν ὑμέτερον δεσπότην γνωρίσατε· » ἀλλ' ὁ νοῦς ῥημάτων ἐσπάνιζεν. Ἀνίσχει δὲ ταῖς ὑλακαῖς ὁ ἀήρ. Πρῶτα μὲν οὖν ὁ Μελαγχαίτης καλὰ τῶν νώτων (3) εἰργάσατο τραύματα, τούτῳ δ' ἑπομένως ὁ Θρειδάμας· ὁ δ' Ὀρεσίτροφος τοῖς ἄρθροις ἐνέφυ. Βράδιον μὲν οὖν ἐξήεσαν, ἀλλὰ διὰ τῶν ἐπικρήμνων τοῦ ὄρους ἐπιλομωλέρα γέγονεν ἡ ὁδός. Ἐκείνων γε μὴν τὸν δεσπότην καλεχόντων, τὸ λοιπὸν συνέρχεται σύστημα, καὶ πρασάγει τοὺς ὀδόντας τῷ σώματι (4). Ἤδη μὲν οὖν τόπος ἐνέδει τοῖς τραύμασιν· ὁ δὲ σθένει, καὶ ἦχον, εἰ καὶ μὴ ἀνθρώπου, ὃν δὲ τέως ἀναδοῦναι

(1) Ovidius: « et Cyprio velox » cum fratre Lycisce. » Planudes *Cyprio* habuit pro nominativo (*Cyprio, onis*), et pro *fratre* legisse videtur *matre*. Codd. λυκίσκη, quod e latino *Lycisce*, male pronuntiato, ortum est. Ad latinorum mentem verte : καὶ Κυπρίῳ ἅμα ἀδελφῷ Λυκίσκῃ.

(2) Codices, φωνῇ. Scripsi φωνῆσαι, re jubente. Mox A, ἀνίσχει, qui et supra (monere non memineram) exhibuit, ἔπιπτο.

(3) A, τὸν νῶτον: non rara synchysi τῶν ω et ο. Supra p. 7, penult. A habuit μετωπόρου. Infra ad *N*. 534, codd. male ὅσθ' pro ὥσθ'.

(4) A, σπάσατ. Et sic infra peccat ad *N*. 249.

δύναιτ' ἂν ἔλαφος (1), ἔχει, καὶ γεφῶν κωκυμάτων τὰς συνήθεις δειράδας πληροῖ. Ὀκλάσας δὲ τὰ γόνατα, καὶ ἐοικὼς ἱκετεύοντι, σιωπῇ τὸ πρόσωπον, οἷα δὴ χεῖρας, περιφέρει. Οἱ γε μὴν ἑταῖροι ἀγνοοῦντες τὸ ὀξὺ ταῖς εἰωθυίαις ὑλακαῖς τάγμα διερεθίζουσι, καὶ ζητοῦσι τοῖς ὀφθαλμοῖς τὸν Ἀκταίωνα, καὶ οἷάπερ ἀπόντα ἐπιτομένως καλοῦσι δὴ τὸν Ἀκταίωνα· ὁ δὲ πρὸς τοὔνομα τὴν κεφαλὴν ἀναφέρει (2). Οἱ δ' ὡς ἀπόντι μέμφονται καὶ ἀμελοῦντί τοῦ τὴν προσταγμένην θήραν εἰς ὄψιν λαβεῖν· ἀλλ' ἐκεῖνος πύχελο μὲν ἀπεῖναι, παρῆν δὲ, καὶ ἤθελε βλέπειν, οὐ μὴν καὶ αἰσθάνεσθαι τῶν χαλεπῶν τῶν ἑαυτοῦ κυνῶν ἔργων. Οἱ δ' οὖν κύνες πάντοθεν περιστᾶσαι, καὶ, ἐνέντες εἰς τὸ σῶμα τὰ ῥύγχη, τὸν δεσπότην διασπαράττουσιν ὑπὸ ψευδεῖ τύπῳ ἐλάφου. Οὐδὲ, πρὶν ἢ πλείστοις τραύμασι τὴν ἐκείνου τελευτῆσαι ζωὴν, ὁ τῆς ἰοχέαιρας (3) θυμὸς Ἀρτέμιδος λέγεται κορεσθῆναι.

Φήμη μὲν οὖν ἐν ἀμφιβόλῳ κεῖται. Τοῖς μὲν γὰρ ἀπολομωλέρα τοῦ δικαίου δοκεῖ ἡ θεός· οἱ δ' αὐτὴν ἐπαινοῦσι, καὶ ἀξίαν τῆς ἀνεγδότου καλοῦσι παρθενίας. Ἑκάτερον γὰρ μέρος λόγους ἐφευρίσκει. Μόνη δ' ἡ τοῦ Διὸς σύζυγος οὐκουν τοσοῦτον ἤτοι μέμ-

(1) Ovidius : « Et, si non ho- » minis, quem non tamen edere » possit Cervus, habet. » Planudes, scribens τί καὶ, legebat *etsi*, non *et, si*, quod merito nolebat sic divisim legi vir doct. in Classica Valpyi Ephemeride t. XI, p. 178. Sed interpres male omisit alteram negationem, quæ ipsum forte impediebat. Locus tamen non valde obscurus est.

(2) A omittit ἀναφέρει. Mox Planudes legit *et abesse queruntur*, recte, non *ut ab. quer.*, quod invitis libris citraque necessitatem Heinsius reposuit, cui paruit Gierig., Editore nostro, viro doctissimo, repugnante, idque merito.

(3) Λ, ἰοχαίδας. Β, ἰοχαίρεας. Et statim Λ, κορεσθῆναι.

φαιτ' ἄν, ἢ δοκιμάσειε τὸ πρᾶγμα (1), ὅσον τῷ τῆς οἰκίας ὀλέθρῳ χαίρει τῆς ἐξ Ἀγήνορος κατιούσης, καὶ τὸ συναθροισθὲν αὐτῇ μῖσος ἐκ τῆς Τυρίας ἀνιζήλου εἰς τοὺς τοῦ γένους κοινωνοὺς μεταφέρει. Ἰδοὺ (2) δὲ καπὶ τῇ πρεσβυτέρᾳ πρόφάσει πρόσφαλος ἀναφύεται, καὶ κινίζει ταύτην τὸ τὴν Σεμέλην ἐκ τῆς σπορᾶς τοῦ μεγάλου Διὸς κύειν· καὶ τὴν γλῶτταν λύειν διανοεῖται πρὸς λοιδορίας. « Ἀλλὰ γάρ τί τοσάκις » διὰ τῆς λοιδορίας » εἶπεν « ἤνυσα; Αὐτή μοι ζήλη- » τέα ἐστίν. Αὐτήν, εἰ Μεγίστη Ἥρα καλοῦμαι δι- » καίως, ἀπολέσω, εἴ γε ἐμοὶ τὸ διάλιθον σκῆπτρον » τῇ χειρὶ πρέπει φέρειν, εἴπερ εἰμὶ δέσποινα καὶ » τοῦ Διὸς ἀδελφή τε καὶ σύζυγος· ἀδελφή γε τῷ » ὄνλι. Ἀλλ', οἶμαι, τοῖς κλέμμασιν ἀγαπᾷ, καὶ τοῦ » ἡμελέρου θαλάμου ἡ ὕβρις βραχεῖα αὐτῇ γίνεται. » Συνέλαβε· τοῦτο μόνον ἀπῆν· καὶ φανερὸν τὸ πάθος » βιβρώσκει φέρει γαστρὶ, καὶ ἡ μήτηρ, ὃ μόλις ἐμοὶ » μόνῃ συνηνέχθη, ἐκ τοῦ Διὸς γενέσθαι βούλεται· » τοσαύτη ἐστὶν ἡ ἐπὶ τῷ κάλλει πεποίθησις· ὅπερ » αὐτὴν ἐγὼ σφῆλαι ποιήσω. Ἢ οὐκ εἰμὶ Κερνία, » εἰ μὴ, ὑπὸ τοῦ Διὸς αὐτῆς καλαπονίσθεῖσα, πρὸς » τὸ Στύγιον διελεύσεται ὕδωρ.»

Τούτοις ῥηθεῖσιν, ἀνίσταται τοῦ θρόνου, καὶ ξανθῇ κεκαλυμμένη νεφέλῃ τοῖς τῆς Σεμέλης πρόσεισι δώμασιν. Οὐ μέντοι πρότερον τὴν νεφέλην μετέστησεν, ἢ γυμνὴ ἑαυτὴν εἴκασε, καὶ πολιὰς τοῖς κροτάφοις ἐπέθηκε, καὶ καὶεχάραξε τὸ δέρμα ῥυτίσι (3), καὶ χυρτὰ μέλη καὶ τρομερὸν ἀνέλαβε βῆμα, καὶ γραῶδη τὴν

(1) Abest forsan, λέγει, quod respondeat latino *eloquitur*.

(2) B, ἰδών. Mox A, ἡ μεγίστη.

(3) A, ῥυτῆρσι. Modo AB, ἤουκ.

φωνὴν ἀπελέλεσεν· αὐτή τε (1) ἦν Βερόη, ἡ τῆς Σεμέλης Ἐπιδαυρία τροφός. Ἐπεὶ δὲ, λόγων ἁψάμεναι καὶ ἐπὶ πλεῖστον ὁμιλοῦσαι, περὶ τὸ Διὸς ἦλθον ὄνομα, ἡ γραῦς ἐσλέναξε, καὶ « Εὔχομαι » εἶπεν « εἶναι » τὸν Δία· δέδοικα δ' οὖν ἄπαιδα. Πολλοὶ τῷ τῶν » θεῶν ὀνόματι πρὸς τοὺς σεμνοὺς εἰσεφθάρησαν θα- » λάμους. Ἀλλ' οὐκ ἀπόχρη τοῦτο μόνον εἶναι Δία· » ἐχέγγυον δότω τοῦ ἔρωτος. Εἴπερ ἀληθῶς οὗτός » ἐστιν, ὅσος τε καὶ οἷος ὑπὸ τῆς μεγάλης δέχεται » Ἥρας, τόσος καὶ τοιοῦτος, δεήθητι, δότω σοι τὰς » περιπλοκὰς, καὶ τουπίσημον αὐτοῦ πρόσθεν ἀρά- » τω.» Τοιοῖσδε λόγοις ἀγνοοῦσαν τὴν Καδμηΐδα παι- δοτριβησάσης τῆς Ἥρας, ἐκείνη τὸν Δία δῶρον ἀνώ- νυμον αἰτεῖ. Ταύτῃ δ' ὁ θεὸς « Ἔκλεξαι » εἶπεν· « οὐδὲ μίαν (2) ἀρνησιν ὑποστήσῃ. Ὡς ἂν δὲ μᾶλλον πι- » στεύσειας, ἡ τοῦ Στυγίου χειμάρρου θειότης τοῦτο » συνίστω· ὁ φόβος δῆτα καὶ θεὸς τῶν θεῶν. » Ἡ τοί- νυν Σεμέλη τῷ κακῷ χαίρουσα, σφόδρα τε ἰσχύουσα τοῖς ὅρκοις, καὶ τῇ τοῦ ἐρῶντος εὐπειθείᾳ ἤδη ἀπο- λουμένη, « Οἷον εἴωθεν » εἶπεν « ἡ Ἥρα σε ἀγκαλί- » ζεσθαι, ἡνίκ' ἂν κατὰ νόμον Ἀφροδίτης συνέρχησθε, » τοιοῦτόν μοι σαυτὸν δός. » Ἠθέλησεν ὁ θεὸς ἐπι- σχεῖν φθεγγομένης τὸ στόμα, ἀλλ', ἤδη τῆς φωνῆς ἐκδραμούσης ὅτι τάχιστα πρὸς ἀέρα, ἐσλέναξεν· οὔτε γὰρ τὴν Σεμέλην μὴ ἠτηκέναι τοῦτο, οὔτ' ἐκεῖνον μὴ ὀμωμοκέναι οἷόν τ' ἦν. Τοίνυν περιπαθέ- στατος περὶ τὸν ὑψηλὸν ἀνῆλθεν αἰθέρα, κἀπὶ τὸ πρόσωπον τὰς ὀπαδοὺς νεφέλας συνείλκυσεν, αἷς

(1) B, αὐτή πής. Latina : « ipsaque fit Beroe. » Cf. p. 78.

(2) B, οὐδεμία : et sic p. 105, 3. Confer not. pag. 71.

ὑέλοὺς καὶ ἀνέμοις ἀσθεραπὰς συνεζευγμένας ποδσέθηκε, βεντάς τε καὶ τὸν ἀναπόδραστον (1) κεραυνόν· πλὴν, ἐφ' ὅσον οἷόν τε δύναται (2), τῆς ἐκείνου (3) δυνάμεως ἀφαιρεῖν πειρᾶται. Οὔτε μὴν ἐκείνῳ νῦν ὁπλίζεται τῷ πυρὶ, ᾧ τὸν ἐκατόγχειρα καθεῖλε Τυφῶνα· πολύ τι γὰρ αὐστηρότητός ἐστιν ἐν ἐκείνῳ. Ἔστι δ' ἄλλος κουφότερος κεραυνὸς, ὥπερ ἡ τῶν Κυκλώπων δεξιὰ ἧττον αὐστηρότητός τε καὶ φλογὸς καὶ ἧττον ὀργῆς συνεκέρασε· βέλη Δεύτερα ταῦτα καλοῦσιν οἱ θεοί· ἃ δὴ λαβὼν, εἰς τὴν Ἀγνωρείαν οἰκίαν εἰσεισι. Τὸ δέ γε θνητὸν σῶμα τὴν αἰθερίαν οὐκ ἠνέγκε ταραχήν· ἀμέλει (4) δὴ καὶ τοῖς ἐπιθαλαμίοις δώρεις ἐφλέχθη. Τὸ δὲ βρέφος ἡμιτελὲς ἔτι τῆς μητρικῆς γαστρὸς ἐξαρπάζεται, καὶ ἄπαλὸν ἔτι τῷ τοῦ πατρὸς (εἰ πιστεύειν ἄξιον) ῥάπτεται μηρῷ, καὶ τὸν τῆς μήνης χρόνον ἀναπληροῖ. Λάθρα δ' ἐκεῖνο πρῶτον ἡ τηθὶς (5) Ἰνὼ ἐν λίκνῳ τρέφει· ἐκεῖθεν δ' αἱ Νυσηίδες λαβοῦσαι Νύμφαι πρὸς τοῖς ἑαυτῶν ἔκφυτον ἄυλεγις, καὶ γάλακτος παρεῖχον τροφήν.

Τούτων τοίνυν ἀνὰ πᾶσαν τὴν γῆν τῷ νόμῳ τῆς φήμης φερομένων (6), καὶ τῆς τροφῆς τοῦ δὶς γεννη-

(1) Cod. B, ἀποδρασιν brevius.

(2) Quis nollet abesse vel δύναται, vel οἷόπερ? Ceterum hoc abutitur pleonasmo Zosimus, IV, 6: ὠήθη δεῖν ὁ Προκόπιος ἐπιπέμψαι πυρὰς οἳ δυνήσονται πάντας, οὓς ἂν οἷοί τε ὦσιν, ὡς αὐτὸν μεταδῶσαι.

(3) Male ἐκείνου, quod referas ad κεραυνόν. Ovidius: « vires *sibi* demere tentat. » Scribere debuit Planudes ἑαυτοῦ. Sæpicule in hoc pronomine vertendo peccat.

(4) A, οἱ θεοί. ἀμέλει: mediis omissis.

(5) B, πυθίς. Et statim, λίμνῳ, et Νισηίδες.

(6) Ovidius: « Dumque ea per » terras *fatali lege geruntur.* » In quibus bis turpiterque se dedit Planudes, dum *fatalis* a verbo *fari, dicere*, ita deduxit, ut ipsi *fatalis* esset *qui dicitur, qui fama celebratur*, et dum τὸ *geruntur* idem significare τῷ *feruntur* pu-

θένλος Διονύσου ἀσφαλῶς γινομένης, λόγῳς αἰρεῖ, τυχὸν οὕτω, τὸν Δία, τῷ νέκλαρι ἀνεθένλα, τὰς βαρείας ἀπολεθειχένας φρονλίδας, καὶ μετὰ τῆς Ἥρας, φρονλίδων κἀχείνης ἀπαλλαγείσης, παιδιὰν σὺν ῥαστώνῃ περιεκλυχένας (1), καὶ «Μείζων» εἰρυχένας. «παν-» τάπασιν ἡ ὑμείερα ἐπιθυμία, ἢ ἥτις περόσεστι τοῖς» ἀνδράσιν.» Ἡ δ' ἀπαρνεῖται. Καὶ ἐπὶ τούτοις ἤρεσε ζητῆσαι τίς ἂν ἡ τοῦ πεπειραμένου Τειρεσίου ψῆφος ἐσ' αὐτῷ εἴη. Τούτῳ γὰρ ἡ ἑκαλέρων ἔγνωστο ἀφροδίτη. Ὄφεων γὰρ μεγάλων ὁλκοὺς δύο κατὰ τὸ χλοερὸν νέμος συγλινομένων, τὴν βακτηρίαν καλενεγκὼν, παίει· καὶ, ἐξ ἀνδρὸς θαυμασίως γυνὴ γενόμενος, ἑπτὰ μετοπωρινὰς διελέλεσεν ὥρας, τῇ δ' ὀγδόῃ πάλιν τοὺς αὐτοὺς ἐθεάσατο, καὶ «Εἰ τοσαύτη ἐστὶν» ἡ ἰσχὺς» εἶπε «τῆς ὑμετέρας θληγῆς, ὡς τὴν» τοῦ θλήτλοντος φύσιν εἰς τἀναντία μεθαρμόζειν,» καὶ νῦν αὖθις ὑμᾶς παίσω.» Παλάξαντι δὲ τοὺς αὐτοὺς ὄφεις ἡ περέρα Φύσις ἐπανελήλυθε, καὶ τὸ σπερμογόνον ἐπανέδραμεν εἶδος. Οὗτος οὖν, διαίτητὴς ληφθεὶς ἐπὶ τῇ μετὰ παιδιᾶς δίκῃ, τοὺς τοῦ Διὸς ἐπικρερῖ λόγους. Λέγεται δ' ἡ Ἥρα βαρύτερον, ἢ τὸ δίκαιον ἦν, ἀλγῆσαι, καὶ οὐκ ἀναλόγως τῷ περάγματι· καὶ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ διαιτητοῦ δι' ἣν ἐκῆ κατεψηφίσατο (2) νύκτα. Ὁ πανσθενὴς δὲ Παίτὴρ (οὐ γὰρ ἐξεστιν οὐδενὶ τῶν θεῶν ἔργον ἑτέρου ἀκυρῶσαι θεοῦ) ἀντὶ τοῦ περιστυληθέντος αὐτῷ φωτὸς περειδέναι τὰ

tavit. Vertere debuisset, τῷ τῆς εἱμαρμένης νόμῳ, τῷ εἱμαρμένῳ νόμῳ, γενομένων.

(1) Mira versio latinorum, *agitasse jocos.* Codd. περικλητέναι, et B, ad marg. ἴσως περικλητέναι.

(2) Λ, καταψηφίσατο, atque *v.* 343, Κιφισός: iotacismi labe.

μέλονία δέδωκε, καὶ τῇ τιμῇ τὴν τιμωρίαν ἐκούφισεν.

Ὁ μὲν οὖν διὰ τῶν Ἀονίων πόλεων τῇ φήμῃ περιφανέστατος ἀνεπιλήπτους τοῖς ἐρωτῶσιν οἰωνισμοὺς ἐδίδου· πρώτην δὲ πίστιν καὶ πεῖραν τῆς δοθείσης (1) ἔλαβεν ὀμφῆς ἡ γλαυκὴ Λειριόπη, ἣν ὁ Κηφισὸς πολε, τῷ καμπύλῳ σχὼν ποταμῷ καὶ τοῖς ἑαυτοῦ συγκλείσας (2) ὕδασιν, ἐβιάσατο. Αὕτη δὲ καλὰ γαστρὸς σχοῦσα περικαλλέστατον ἀπέτεκε βρέφος, αὐτίκα μάλα δυνάμενον ἐρώμενον ὑπὸ Νύμφης (3) εἶναι, Νάρκισσόν τε τούτῳ τίθησιν ὄνομα. Περὶ οὗ δὴ ὁ τῶν Μοιρῶν ἐξηγητὴς μάντις ἐρωτηθεὶς εἰ μακροὺς χρόνους λιπαροῦ θεάσεται γήρως, «Ἢν ἑαυτὸν (4)» εἶπε «μὴ » ἐπιγνῷ.» Λόγος ἄλλως δὴ πολλοῦ μέχρις ἡ τοῦ θεοπρόπου ἐδόκει φωνή· ἡ δ' ἔκβασις αὐτὴν καὶ τὸ πρᾶγμ' αὐτὸ (5) συνιστάνει, καὶ τὸ τοῦ θανάτου εἶδος, καὶ ἡ τῆς μανίας καινότης. Καὶ γὰρ ἐπὶ τρεῖς πένται ἐν ὁ Κηφίσιος προσέθηκεν ἔτος, καὶ παῖς δὴ καὶ νεανίας δοκεῖν οἷός τ' ἦν. Πολλοί τε τούτου νεανίαι, πολλαὶ νεάνιδες (6) ἐπεθύμησαν· ἀλλ' ἦν ἐν τῷ ἁπαλῷ κάλλει σκληρὰ (7) κομιδῇ τις ὑπερηφία· οὐδένες τε τούτου νεανίαι, οὐδέ τινες νεάνιδες ἥψαντο.

(1) Legit ergo *datæ*, non *ratæ*; illudque bonum.

(2) B, *συγκείσας*. Statim pro scripto in utroque codice *αὐτὴ* malui *αὖτη*. Frequentis horum pronominum commutationis exempla dedi ad Cratetis Epistolam VII, in Notit. MSS. t. XI, part. II.

(3) Ergo habuit Planudes in codice *Nymphæ*, non *Nymphis*; sed male instituit syntaxim, legendumque *Nymphe*, quod et forsan codex offerebat: nempe, *enixa est Nymphe*; quod nunc commode firmatum intelligo Editoris nostri, viri doctiss., nota ad Ovidii textum.

(4) B, *ἑαυτόν*, et ad marg. *ἑαυτὸν*.

(5) B, *αὐτὸ*, et supra, *αὐτήν*.

(6) A, *νεανίδες*: et sic infra.

(7) A B, *σκληρά*. Mox B *δὲ* pro *τε*.

Εἶδε τοίνυν (1) τοῦτον δειλὰς ἐλάφους εἰς δίκτυα συνελαύνουσα ἡ φωνήεσσα Νύμφη, ἥτις οὔτε σιωπᾷν τῷ λαλοῦντι, οὔτ' αὐτὴ σφᾷς μεμάθηκε φθέγγεσθαι, ἡ ἀντίφθογγος Ἠχώ. Σῶμα γὰρ ἔτι οὖσα ἐτύγχανεν, οὐ μὴν φωνὴ ἡ Ἠχώ· ἀλλὰ καὶ ὡς, οὐχ ἕτερον ἔθος ἡ λάλος καὶ νῦν ἔχει ἢ ὃ (2) καὶ πρόσθεν εἶχε τοῦ στόματος· ἀνταποδιδόναι μὲν ἐκ πολλῶν, ἥπερ ἂν δύνηται, τὰ πάντα ὕστατα ῥήματα. Τῆς Ἥρας γέγονεν ἔργον, ὅτι πολλάκις, δυναμένην Νύμφας ἐν ὄρεσι τῷ ἑαυτῆς Διΐ συγκαθευδούσας (3) συλλαμβάνειν, ἐκείνη συνέτως μακρᾷ καλεῖχε τὴν θεὸν ὁμιλίᾳ, μέχρις ἂν αἱ Νύμφαι φύγωσιν. Ἐπεὶ δὲ τοῦτό γε ἡ θεὸς ἠσθέλησε, «Ταύτης» εἶπε «τῆς γλώττης ἡ δύνα-» μις, ὑφ' ἧς πολλάκις ἐνεπαίχθην, μικρά σοι δο-» θήσεται, καὶ χρῆσις φωνῆς βραχυτάτη·» καὶ πράγματι τὴν ἀπειλὴν βεβαιοῖ. Ἡ δ' ἐπὶ τῷ τέλει τῶν λόγων ἐπαναδιπλοῖ τὴν φωνήν, καὶ, ἅπερ ἀκούει, ῥήματα ἀντεπιφέρει.

Ἐπεὶ τοίνυν τὸν Νάρκισσον δι' ἀβάτων τόπων εἶδεν ἀλώμενον, καὶ ἐξεκαύθη, ἔπειτα λάθρᾳ καθ' ἴχνος αὐτῷ, καὶ, ὅσῳ μᾶλλον ἔπειτα, τοσούτῳ ἐκκαιέστερον (4), ἐγγυτέρω τοῦ πυρὸς γενομένη, οὐχ ἑτέρως, ἢ ὡς ὅτε θεῖον ἄπυρον δαλῷ περιχεχρισμένον καὶ χνηθὲν (5) λαμβάνει φλόγα. Ἆ! ποσάκις ἠθέλησε μει-

(1) Codex B caret voce τοίνυν.
(2) B sine ὅ. Mox A, πάντων.
(3) Legisse videtur *cum Jove*, modestius quam *sub Jove*.
(4) Deesse μᾶλλον post τοσούτῳ, vel σφοδρότερον, vel simile quid, non statim putandum est.
(5) Ovidius : «*Admotam* ra-» piunt vivacia sulfura flam-» mam.» In codice suo habuit aut habere debuit Planudes *admota*, cum lineola indicio absentis *m*, quam cum prætervidisset, vel deletam injuria temporis supplere non valuisset, putavit *admota* idem esse τῷ *mota*, et pessime

λιχίοις αὐτῷ προσελθεῖν λόγοις, καὶ μαλθακὰς συμπαραλαβεῖν ἰκετείας! Ἀλλ' ἡ φύσις ἀντικαθίσταται καὶ οὐκ ἀφίσιν ἄρξαι λόγων· πρὸς ὃ δ' ὅμως ἐνδίδωσιν, εὐτρεπὴς (1) γένεται, λόγους ἐκδέχεσθαι δηλαδὴ, πρὸς οὓς τὸν ἑαυτῆς ἦχον ἀνταποδώσειεν ἄν. Ὁ παῖς τοίνυν, τυχὸν οὕτω, τῆς πιστῆς ἀποσπασθεὶς ἑταιρείας, « Τίς ἐνταυθοῖ πάρεστιν; » ἐφώνησε· καὶ « Πάρεστιν » ἡ Ἠχὼ ἀπεκρίνατο· ὁ δὲ θαμβεῖται, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπαφίσι περιβλέπεται. « Δεῦρο » μεγάλῃ φωνῇ κράζει· ἡ δὲ τὸν καλοῦντα καλεῖ. Περισκοπεῖ δὲ, καὶ, αὖθις οὐδενὸς ἐρχομένου, « Τί με » φησὶ « φεύγεις; » καὶ, ὁσάκις εἶπε, τοσάκις ἐδέξατο ῥήματα. Ἴσταται τοίνυν, καὶ, τῷ τύπῳ τῆς ἀμοιβαίας φωνῆς ἀπατώμενος, « Δεῦρο συνέλθωμεν » ἔφη· ἡ δ', οὐδενὶ οὐδέποτε ἥκῳ μᾶλλον ἀσμένως ἀποκεναμένη, « Συνέλθωμεν » ἀνθυπήνεγκεν Ἠχὼ, καὶ τοῖς ἑαυτῆς συγκαταθέσεως (2) ῥήμασι, καὶ, τῆς λόχμης ἐκπηδήσασα, ἦει, χεῖρας, ὡς ἤλπιζεν, ἐμβαλοῦσα δὴ τῷ τραχήλῳ. Ὁ δὲ φεύγει, καὶ φεύγων (3) τὰς χεῖρας τὴν περιπλοκὴν ἀφαιρεῖται, καὶ « Μᾶλλον » ἂν » εἶπε « θάνοιμι, ἢ σοὶ ἀπόλαυσις ἡμῶν εἴη. » Περιφρονηθεῖσα (4) τοίνυν, ἐνταῦθεν κρύπτεται πρὸς ταῖς λόχμαις, καὶ ὑπ' αἰσχύνης τὸ πρόσωπον συγκαλύπτει τοῖς θάμνοις, καὶ ἐν μόνοις ἐξ ἐκείνου τοῖς

vertit, ut vides. Latina poscebant προσαγομένην φλόγα.

(1) B, εὐπρεπής. Vid. n. p. 128.

(2) A, ἑαυτῆς συγκαταθέσει.

(3) A, φευγώ. Mox legit Planudes *aufert*, non *aufer*, idque recte, quod et monuit Editor diligentissimus.

(4) Ovidius : « Rettulit illa » nihil, nisi, Sit tibi copia nostri. « Spreta » .... Hunc versum omisit interpres, et forte ejus in codice desiderabatur. Adde, ut lacuna resarciatur : ἡ δὲ μόνον ἀνθυπεκείνατο· « Σοὶ ἀπόλαυσις ἡμῶν εἴη! » Περιφρ....

ἄνλεγις ἐπιχωριάζει· ὁ δ' ἔρως ἔτι πρσισχείαν καὶ αὐξάνει ταῖς ὀδύναις αὐτῆς ἀπωσθείσης. Καὶ τὸ ταλαίπωρον σῶμα φρυντίδες λεπτύνουσιν ἄγρυπνοι, συνάγει τε τὸ δέρμα ἡ ἰσχνότης, καὶ εἰς ἀέρα τὸ ἐν τῷ σώματι ὑγρὸν ἅπαν ἀφίπταται· φωνὴ δὲ μόνη καὶ ὀστᾶ ὑπολείπεται. Ἀλλ' ἡ μὲν φωνὴ μένει· τὰ δ' ὀστᾶ φασὶ λίθων ἐπισπάσασθαι μορφήν. Κἀντεῦθεν εἰς λόχμας καλαδύεται, καὶ κατ' οὐδὲν ὄρος φαίνεται. Πᾶσί γε μὴν ἀκούεται, καὶ μόνος ἦχος ἐν ἐκείνῃ τὸν βίον ἔλκει.

Οὕτως ἐκείνην, οὕτω Νύμφας ἑτέρας, ὑδάτων ἢ ὀρῶν ἀνασχούσας, οὗτος ἐνέπαιξε, καὶ ἀνδρῶν τὸ πρόσθεν σύσημα. Ἔνθεν καὶ χείρας τις πεισοφθεὶς αἴρων πρὸς τὸν αἰθέρα, « Οὕτω καὶ αὐτὸς » εἶπεν « ἐρασθείη! οὕτως ἐξείη μηδαμῶς τοῦ ἐρωμένου τυ- » χεῖν! » Καὶ ταῖς δικαίαις αἰτήσεσιν ἡ Ῥαμνουσία (1) ἐπένευσε.

Πηγή τις ἦν (2) ἀθόλωτος οἷάπερ ἀργυρέα τοῖς διειδέσιν ὕδασιν, ἧς οὔτε ποιμένες, οὔτε νεμόμεναι ἐν ὀρεσιν αἶγες ἥψαυσε, ἢ τι κῆνος ἕτερον, ἣν οὐδεὶς ὄρνις ἢ θὴρ συνέλαξεν, ἢ κλὼν πεσὼν ἀπὸ δένδρου. Ἀγρωστις δ' ἦν περὶ αὐτὴν, ἣν ἐγγύθεν ἡ νοτὶς ἤρδευε, καὶ λόχμη, οὐδέποτε ἡλίῳ τὸν ἐκεῖ τόπον ὑπομείνασα πυρωθῆναι. Ἐνταῦθ' ὁ παῖς, καὶ τῷ τῆς θήρας ἀγῶνι καμὼν καὶ τῷ καύματι, κατεκλίθη, καὶ τῇ ὄψει τοῦ τόπου καὶ τῇ πηγῇ ἐφεπόμενος. Καὶ δὴ τὴν δίψαν σπεύδοντι σβέσαι ἕτερα ἤκμασε δίψα· καὶ πίνων

(1) Glossa in B: Ῥάμνουσα, ἡ Νέμεσις· ἀπὸ Ῥαμνουσίου πόλεως, ἐν ᾗ ἐτιμᾶτο. Miram hujus librarii eruditionem! Ceterum de Rhamnusia dea vide Meurs. de P. Att. in Ῥαμνύς; Jacobs. ad Mesomed.; et notata ad Eunapium p. 352, ad Aristæn. p. 241.

(2) Addidi ἦν, male omissum a librariis. « Fons *erat* illimis. »

συνηρπάγη, τὸν τύπον ἰδὼν τῆς οἰκείας μορφῆς, καὶ εἴδους ἐκλὸς σώματος ἐφῇ, καὶ σῶμα νομίζει τὸ ὕδωρ (1). Καὶ τέθηπεν αὐτὸς ἑαυτὸν, καὶ τῷ ἑαυτοῦ προσώπῳ ἀμελατάτως προσίσχεται, ὡς ἀπὸ Παρίας λίθου μορφωθὲν ἄγαλμα. Σκοπεῖ τοίνυν, ἑαυτὸν καθὰ γῆς θεὶς, ἅτε δύο ἀστέρας τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ τὴν ἀξίαν Διονύσου, ἀξίαν καὶ Ἀπόλλωνος κόμην, καὶ γνάθον (2) ἀνίουλον, καὶ ἐλεφάντινον τράχηλον, καὶ εὐπρέπειαν στόματος, καὶ συγκεκραμένον ἐρύθημα χιονώδει λευκότητι· πάντα τε θαυμάζει, οἷς αὐτὸς θαυμαστός ἐστι. Καὶ ἑαυτοῦ ὁ νήπιος ἐρᾷ, καὶ ὅπερ ἐπαινεῖ αὐτὸς ἐπαινεῖται· καὶ διώκων διώκεται, καὶ ἐπίσης πίμπρησί τε καὶ πίμπραται. Ποσάκις κενὰ φιλήματα τῇ ἀπατηλῇ (3) δέδωκε πηγῇ! ποσάκις πειρώμενος ἐν μέσοις ὕδασι τὰς χεῖρας ἐβάπτισεν, ὡς τὸν τράχηλον τὸν ὁρώμενον περιλημψόμενος! καὶ ἑαυτὸν οὐ κατέλαβεν ἐν ἐκείνοις. Ἀγνοεῖ μὲν οὖν τί πόθε βλέπει· ὃ δ' οὖν βλέπει, ἐκείνῳ πίμπραται, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐρεθίζει ἡ αὐτὴ πλάνη ἣ τούτους ἀπατᾷ. Εὐεξαπάτητε, τί μάτην εἴδωλα φεύγοντα διώκεις; ὃ ζητεῖς, οὐδαμοῦ ἐστίν· οὗπερ ἐρᾷς, στρέψον εἰς τοὐπίσω σαυτὸν, καὶ ἀπόλωλε· τοῦθ' ὃ βλέπεις, ἀνταναπλωμένης εἰκόνος ἐστὶ σκιὰ, οὐδὲν ἴδιον ἔχουσα· σὺν σοὶ ἦλθέ τε καὶ μένει, καὶ σὺν σοὶ ἀναχωρήσει, εἴ γε ἀναχωρεῖν δύνῃ.

(1) Ovidius : « corpus putat » esse quod *umbra* est. » Legebat Planudes, « quod *unda* est. » Sed antithesis inter *corpus* et *umbram*, σῶμα καὶ σκιὰν, plane est Ovidiana. Premitur et altera lectio difficultate alia : nempe *unda* quoque *corpus* est. Ad latina refingere est in promptu : σῶμα νομίζει τὴν σκιάν.

(2) A, γνάφον. Modo B, χονώδη.

(3) B, ἀπαλῇ.

Οὔκουν δὴ τερφῆς ἐκεῖνον, οὔκουν ὕπνου ἐπισιερφή τις ἐκεῖθεν ἀφέλκειν δύναιαι· ἀλλ', ἐπὶ τῆς ἀνηλίου κεχυμένος βοιάνης, ὀφθαλμοῖς ἀπλήσιοις τὴν ψευδομένην βλέπει μορφὴν, καὶ διὰ τῶν οἰκείων αὐτὸς ὀμμάτων ἀπόλλυιαι. Βραχύ τι κουφίσας ἑαυτὸν, καὶ πρὸς τὴν περιεσπκυῖαν λόχμην τὰς χεῖρας ἐκτείνας, « Ἰὼ λόχμαι! τίς χαλεπώτερον » εἶπεν « ἠφάνισθη; καὶ γὰρ ἴσιε, καὶ πολλοῖς ἐπίκαιρος καὶ ἀδύσεις » γεγένησθε. Ἆρά τινος, τοσούτων τῆς ὑμῶν ζωῆς » παραδραμόντων αἰώνων, ἐν τῷ μακρῷ μέμνησθε » χρόνῳ, ὃς οὕτω (1) τείρυχωίαι; Καὶ ἀρέσκει μοί » τι, καὶ ὁρῶ τοῦτο, ἀλλ', ὅ μοι ἀρέσκει καὶ ὁρῶ, » οὐδαμοῦ εὑρίσκω· τοσαύτη πλάνη τὸν ἐρῶντα κατέχει. Ὧ δὲ μᾶλλον ἂν ἀλγυνοίμην, οὔτε πέλαγος ἡμᾶς ἄπλωτον διορίζει, οὔθ' ὁδὸς, οὔτ' ὄρος, » οὔτε τείχη τῶν πυλῶν κεκλεισμένων· πολλοσίῳ δ' » ἀλλήλων ὕδαιι κωλυόμεθα. Ἐπιθυμεῖ κἀκεῖνος λήθην μείὰ χεῖρας. Καὶ γὰρ ὁσάκις αὐτὸς τοῖς δείδεσιν ὕδασι φιλήμαια προύτεινα, τοσάκις κἀκεῖνος » πρὸς μὲ (2) ὑπίσω συνιείνει σίόμαιι· οἰκθείης ἂν οἷον » τ' εἶναι ψαύεσθαι· ἐλάχισιον γὰρ ὁ τοῖς ἐρῶσιν ἀνθίσιαιαι. Ὅσιις ποτ' εἶ σὺ, δεῦρ' ἔξιθι. Τί με, » παῖ, μονώταιον (3) Φενακίζεις; Ποῖ ποθ' ὁρμήσας » ἄπει; Θαῤῥῶν λέγω· οὔ μοι τοιάδε πρόσεσιι μορφὴ ἢ αὖ ἡλικία, ὁποίαν ἂν φύγοις· καὶ γὰρ ἐμοῦ » καὶ Νύμφαι ἠράσθησαν. Ἐλπίδα δέ μοι, ἀγνοῶ » τίνα, προσώπῳ εὐμενεῖ ἐπαγγέλλη· κἀμοῦ τᾶς

(1) A, οὔπι : modo, ἆρα τινος. Planudes illud *unice*, et pro adverbio habuit, mensuræ syllabarum non peritus. Sensus est : τί με, παῖ πάντων ἐξοχώτατε, φεναε.

(2) Codd. πρός με. Non parui.

(3) Ovidius : « quid me, puer unice, fallis? » Non intellexit

» χεῖρές σοι ϖερίειμι, καὶ αὐτὸς αὐτόματος δῆτα
» ϖερίειμι· γελῶμί τε μοι ϖερσγελᾷς, καὶ δά-
» κρυα σὰ πολλάκις, ἐμοῦ δακρύοντος, ἐτεκμηρά-
» μην· καὶ νεύοντί μοι τὰ ἴσα σύμβολα ἀντιπέμπεις·
» καὶ, καθ' ὅσον σιοχάζομαι, κινουμένῳ σοι τῷ καλῷ
» σώματι λόγους ἀνθυποφέρεις, ἤκιστα τῆς ἡμετέ-
» ρας ἀκοῆς ἀφικνουμένους. Ἠσθόμην τοῦ τέρατος·
» αὐτὸς ἔγωγ' εἰμὶ, οὐδ' ἡ ἐμαυτοῦ με εἰκὼν λαν-
» θάνει· τῷ ἐμαυτοῦ ἔρωτι καίομαι, καὶ τὴν φλόγα
» αὐτὸς καὶ κινῶ δὴ καὶ φέρω. Τί δ' οὖν ποιήσω;
» Πότερον ἱκετεύθω, ἢ ἱκετεύσω; Σὺν (1) ἐμοί ἐστιν,
» οὗπερ ἐφίεμαι· καὶ ἄπορον ἡ εὐπορία με καθιστᾷ.
» Ὤφελον (2) οἷός τ' εἶναι τοῦ ἐμαυτοῦ διοικίζεσθαι
» σώματος. Εὐχὴ ἐρῶντι καινοτέρα· ἤθελον ἀπεῖναι
» δὴ τὸν ἐρώμενον. Ἤδη δέ μοι καὶ τὴν ἰσχὺν ἐπι-
» τείβει τὰ τῆς ὀδύνης, καὶ βραχὺς ὁ τῆς ἐμῆς ζωῆς
» ἐπιλέλειπται χρόνος, καὶ καλὰ τὴν ϖρώτην ἡλικίαν
» εὐθὺς γίνομαι φροῦδος. Ἀλλ' οὐδαμῶς μοι βαρὺς ὁ
» θάνατος, ἀποθησομένῳ τὰς ὀδύνας ἐν τούτῳ. Τόν
» γε μὴν ἐρώμενον ἤθελον πολυχρονιώτερον εἶναι· νῦν δὲ
» δύο σύμφρονες μιᾷ θανούμεθα τῇ ψυχῇ. »

Εἶπε, καὶ ϖρὸς τὴν αὐτὴν ὄψιν κακῶς ἔχων ἐπανελήλυθε, καὶ τὸ ὕδωρ τοῖς δάκρυσι συνετάραξε· καὶ, τῆς πηγῆς ταραχθείσης, ἀμαυρά τις ἀνταπεδόθη μορφὴ, ἣν ἰδὼν κινουμένην καὶ οἷον ἀποῦ-

(1) Ovid.: « quid deinde rogabo? » quæ omisit interpres. Addas ergo, si libuerit: καὶ τί εὐχαριτήσω;

(2) B, ὄφελον. Pagg. 21, 47, 123, in ὄφελον codices consentiebant. In loco anapæstico Persar. Æschyli 912, pro εἴθ' ὤφελε Ζεὺς, editor doctissimus e conjectura scripsit, ὤφελεν, ὦ Ζεῦ. Brunckii lectio, εἴθ' ὤφελε Ζεῦ, peccat in metrum; sed nullam video idoneam esse caussam cur Turnebiana et Medicea lectio, εἴθ' ὄφελε, Ζεῦ, non recipiatur.

σαν « Ποῖ φεύγεις; » ἔκραξε. « Μεῖνον, μηδέ με τὸν » ἐραστὴν, ἀπηνὲς (1), καταλίμπανε. Βλέπειν γοῦν (2) » ἐξέστω μοι, οὗπερ μὴ ἔξεστιν ἅπτεσθαι, καὶ τρο- » φὴν τῇ ταλαιπώρῳ λύσσῃ παρέχειν. » Οὕτω τοί- νυν ἀθυμῶν (3), ἀπ' ἄκρου τραχήλου τὴν ἐσθῆτα διέρ- ρηξε, καὶ γυμνὸν τὸ στέρνον ταῖς μαρμαρέαις παλά- μαις ἐκόψατο. Τὸ δὲ στέρνον κοπὲν ἐρύθημα λεπτὸν (4)

(1) B, ἀπηνὲς, et supra, ἀπηνῶς.
(2) A, οὖν.
(3) B, καθ' ὑμῶν.
(4) Ovidius : « *tenuem* ruborem. » Codices, λευκόν. Scripsi quod scripsit Planudes. Permutantur facile λευκὸς et λεπτὸς, quod ostendi ad Nicetam p. 192 : unde in Alciphrone I, 20, Piersoni conjecturam, λευκόπλα pro λεπτόπλα, unice veram esse puto. Quum in Ranis Aristophanea 942 = 973, videam variari inter πυτλίοσι μικροῖς codicum, et Suidæ λευκοῖς, fere suspicor non λευκοῖς esse apud Suidam legendum, sed λεπτοῖς. Color πυτλίων hic nihil ad rem; at, quum locus diminutivis abundet, λεπτοῖς πυτλίοις valde placet, ut et μικροῖς. Nec dubitationem, puto, ulli injiciet duplicatio ista diminutivorum, quum epithetum ipsum diminuens, μικρὸν aut λεπτὸν, formæ diminuenti πυτλίοις jungatur. Sic enim fieri amat. Aristophanes ipse in Pluto 147, 240, μικρὸν ἀργυρίδιον dixit, et in Vespis 511, δισσὸν σμικρόν. Atque sic Plutarchus in Nicia 15, παλιχνίῳ μικρῷ : Xenophon Ages. 21, παιδάρια μικρά, ubi Zeunius; Chariton 1, 13, δακτυλίδιον μικρὸν, ubi Dorvillius; Theodorus Prodr. Rhod. IV, p. 149, ἐποστόλιον μικρόν: Grammaticus in meis ad Herodianum Notis p. 155, μικρὸν ψηφίον : etc. Scholiastes Platon. p. 196, ἐρυσίβην esse ait θηρίδιόν τι μικρὸν ἐν τῷ σίτῳ γιγνόμενον: Codex Regius 3017, θηρίον τι μικρὸν, quod pejus non est. Latini quoque non aliter: Terentius Andr. II, 2, 32, *pisciculos minutos*, ubi Westerh.; Phædrus I, 2, 14, *parvum tigillum*, ubi Schwab.; A. Gellius IV, 11, *porculis minusculis*. Sed non ὅλῳ θυλάκῳ. Fureterius tamen ad partes vocandus, quod in Funere Dictionarii Academiæ p. 286, Academicos Gallicos, qui *petite chambrette* scripserant, temere et immerito reprehenderit, pleonasmi et vanæ redundantiæ crimen illis inferens. Pleonasmi illud quidquid sit usu plane sermonis vulgaris teritur. Stephanus Nuvelletus ad librum: *Va, mon* petit livret, *je ne charge ton front D'un tiltre ambitieux, comme ores plusieurs font;* et Menagius in Anti-Bajuleto §. 49, *un petit volumet :* hoc quidem male (nam *volumet* ridiculum

ἐπεσπάσαλο (1), οὐχ ἑτέρως ἢ τὰ μῆλα εἴωθεν, ἃ μέρει μὲν λευκαίνεται, μέρει δὲ φοινίσσεται, ἢ ὡς βότρυς εἴωθε, μήπω πέπειρος, ποικίλας ἔχων τὰς (2) ῥάγας πορφυροῦν χρῶμα περιλείνειν. Ὅπερ αὖθις ἀθρήσας ἐν καλασιάνι τῷ ὕδατι (3), οὐκ ἠνέσχετο περαιτέρω· ἀλλ', ὡς ἠρεμαίῳ πυκὶ τήκεσθαι ξανθὸς κηρὸς εἴωθε, καὶ ἑωθινὴ πάχνη περὶ τῆς ἠλιακῆς ἀλέας, οὕτω, τῷ ἔρωτι λεπτυνθείς, ἐκλείπει καὶ ἀδήλῳ (4) πυκὶ καὶ μικρὸν δαπανᾶται. Ἤδη γοῦν οὔτε χροιά τις ἦν, τῷ ἐρυθήματι συναναχεραμένῳ δὴ τῇ λευκότητι, οὔτε τις ἰσχύς, οὔτε σθένος, οὐδ' ἃ μικρῷ πρόσθεν ὁρώμενα ἕτερον· ἀλλ' οὐδὲ τὸ σῶμα μένει λοιπόν, οὗ ποτὲ πρὸς ἔρωτα ἦλθεν ἡ Ἠχώ. Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ταῦτα βλέπουσα, εἰ καὶ τὰ μάλιστα ὠργίζετο καὶ ἐμήνιεν, ἠνιάθη· καὶ ὁσάκις ὁ ταλαίπωρος παῖς εἶπεν « Αἴ ! Αἴ ! » κἀκείνη φωναῖς ἀντιφθόγγοις ἐπανεδίπλου τὸ « Αἴ ! Αἴ ! » Κἀκείνου ταῖς χερσὶ τοὺς ἑαυτοῦ βραχίονας πλήττοντος, καὶ αὕτη τὸν αὐτὸν τῆς πληγῆς ἦχον ἀνταναδίδου. Ἐσχάτη γε μὴν αὕτη φωνὴ γέγονε πρὸς τὸ σύνηθες ἀτενίζοντος ὕδωρ « Φεῦ ! διαχανῆς μοι φιληθεὶς παῖ ! » καὶ τοσάδε ὁ χῶρος ἀντιέπεμψε ῥήματα· καὶ « Χαίρεις ! » εἰπόντος, « Χαίρεις ! » εἶπε καὶ ἡ Ἠχώ. Ὁ μὲν οὖν ἀπειρηκὼς τὴν κεφαλὴν ταῖς χλωραῖς κολάναις ἐπέθηκε, τοὺς δὲ τὸ κάλλος τὸ ἑαυτῶν δεσπότου θαυ-

quid habet); illud bene, quod et Dictionarium Academiæ Gallicæ plane confirmat. Formulis id genus utimur paucissimis; sed quas sanxerit usus, invito Furetterio, securi adhibeamus.

(1) B, ἐπιπάλατο.

(2) A, ἔχοντας. B, ἔχοντα.

(3) Ovidius : « *liquefacta* in unda » : quod merito displicet. Noster vertit quasi vocem ante oculos habuerit, qua undæ quies et tranquillitas significaretur. Scripsitne Ovidius, *quiefacta* ? Potestne id vocabuli scribi?

(4) B, ἀδόλῳ, et supra, ἀδήλῳ.

μάζονλας ὀφθαλμοὺς συνέκλεισε θάναλος. Τούτου δὲ
505 καὶ εἰς Ἅιδου κομισθέντος, καὶ τοῖς Στυγίοις ὕδασιν ἑαυτὸν καλοπλεύοντος, αἱ ἀδελφαὶ Νηΐδες ἐθρήνησαν, καὶ τοὺς πλοκάμους ἀνέθεσαν κείρασαι τῷ συγγόνῳ· ἐθρήνησαν καὶ Δρυάδες, καὶ θρηνούσαις ἀνεπλάλαξεν (1) ἡ Ἠχώ. Ἤδη δὲ πυρὰν ἐκλιμνθείσας τε δᾷδας (2), καὶ ἐκφορὰν ἐκείνας νυτρέπιζον· τὸ σῶμα δ' ἦν οὐ-
510 δαμοῦ· κεγκοβαφὲς δ' ἀνὶ σώματος ἄνθος εὐείσκουσι, λευκοῖς περισποικιζόμενον μέσον φύλλοις.

Τοῦτο διὰ τῶν Ἀχαιίδων πόλεων γνωσθὲν δὴ τὸ ἔργον δικαίαν ἐπῆρε (3) τῷ μάντει τὴν φήμην, καὶ τοὔνομα τῷ οἰωνοσκόπῳ περιβόητον γέγνε. Μόνος δὲ πάντων ὁ Ἐχιονίδης Πενθεὺς, ὁ καὶ θεῶν αὐτῶν καταφρονητὴς, παρὰ φαῦλον τοῦτον ποιεῖται, καὶ τῶν
515 περφυλικῶν τοῦ γέγνος ῥημάτων καταγελᾷ, τό τε σκότος αὐτῷ καὶ τὸν ὄλεθρον τοῦ ἀφαιρεθέντος ἐπιτειχίζει (4) φωλός. Ὁ δὲ τοὺς λευκαινομένους ταῖς πολιαῖς κατάφους κινῶν, « Ὡς μακάριος » εἶπεν « ἦσθα, εἰ καὶ σὺ τόδε τὸ φῶς ἧς περιῤῥημένος, καὶ τὰ » τοῦ Βάκχου μὴ εἶδες ἱερά! Ἡμέρα καὶ γὰρ πα-
520 » ρέσται, ἣν οὐκ εἰς μακρὰν οἰωνίζομαι εἶναι (5), καθ' ἣν » ὁ νέος Διόνυσος, ὁ Σεμέλειος γόνος, δεῦρο ἐπιδη- » μήσει, ὃν εἰ μὴ τιμῆς ναῶν ἀξιώσεις, μυελοῖς δια- » σπαρήσῃ τόποις διασπασθείς, καὶ τῷ αἵματι τοὺς

(1) B, ἀντιλάλαξεν. A, ἀντιλάλαζεν. Videtur meminisse Æschyli Pers. 396, ὄρθιον δ' ἅμα Ἀντιλάλαξε νησιώπιδος πέτρας Ἠχώ.

(2) Ovidius : « *quassasque* faces. » Sed Planudes invenit *cassas*, quod fuit corrigendum, non vertendum. Est et alius librariorum error : nam scripserunt, ἐκλιμνθείσης δᾷδας, quod mutavi.

(3) B, ἔπιρε. Et mox, ἐγέγρει : ni voluerit, ἐγεγόνει.

(4) Quis non exspectaverat, περιφέρει ?

(5) Lectionem habuit quam e codd. Regiis Editor doct. enotavit.

» δρυμοὺς χεφνεῖς, χφὴ τὴν σαυλοῦ μηλέφα χφὴ τὰς
» τῆς μητρὸς ἀδελφάς. Καὶ γὰρ οὖν ἐπιδημήσει, χφὴ
» ἥκιστα τιμῆς τὸν θεὸν ἀξιώσεις, χφή με μέγιστον
» ὅσον ὀρῶν ὑπὸ τῷδε τῷ σκότῳ φήσεις (1) θρηνῶν.» Τοι-
αῦτα φθεγγομένῳ χαίρειν ἔλεγεν ὁ Ἐχίονος παῖς. Τοῖς
γε μην λόγοις πίστις ἕπεται, χφὴ οἱ χρησμοὶ τοῦ μάν-
τεως λαμβάνουσιν ἔκβασιν. Ὁ γάρ τοι Διόνυσος πά-
ρεστι, χφὴ βρυχῶνται διαπρυσίοις ὀλολυγαῖς οἱ ἀγελὶ,
συῤῥεῖ τε τὸ πλῆθος, χφὴ μητέρες χφὴ νύμφαι τοῖς
ἀνδράσιν ἐπιμίξ, ὅ τε πολὺς λεὼς χφὴ ὅσοι τῶν ἀεί-
στων, πρὸς τὰ μήπω γνωσθέντα φέρνται ἱερά. « Τίς
» δὴ μανία, δρακοντογενεῖς τοῦ Ἄρεως ἔκγονοι, τὰς
» ὑμῶν διανοίας ἀνεπτέρωσεν;» εἶπεν ὁ Πενθεύς. « Ἆρά
» τι τὰ χαλκᾶ κύμβαλα κρουόμενα δύναται, χφὴ
» καμπύλου κέρατος αὐλὸς, μαινικά τε σοφίσματα,
» ὥσθ', οὓς οὔτε πολεμικὸν ξίφος, οὔτε σάλπιγξ κα-
» τέπληξεν, οὐκ ὀξυβελεῖς φάλαγγες, τούτους γυ-
» ναικείας φωνῆς, χφὴ παρατριβῆς οἴνῳ ταρασσομέ-
» νης, χφὴ φατείας αἰσχρᾶς, χφὴ κωφῶν τυμπάνων
» ἡττᾶσθαι; Ἆρ' ὑμᾶς θαυμάσομαί ποτε, γέρνται;
» οἱ, διὰ μακροῦ κομισθέντες ἐκ Τύρου πελάγους,
» τῇδε τοὺς σὺν ὑμῖν φεύγοντας ἐφεστίους θεοὺς καθι-
» δρύσασθε, νῦν δὲ συγχωρεῖτε χωρὶς πολέμου χει-
» ρωθῆναι. Ἀλλ' ὑμεῖς γε (2), ὦ ἐῤῥωμενεστέρα ἡλικία
» νεωτέροι χφὴ τῆς ἐμῆς ἐγκυρέρω, οἷς ὅπλα καλέχειν,
» οὐ θύρσους, πρέπει, χφὴ κρόνει (3) σκέπεσθαι, ἀλλ' οὐ

(1) A, *σκότῳ φύσις*. Et infra, *συῤῥεῖτε*: cf. p. 10.

(2) Debuisset scribere *ὑμᾶς*, et hæc ad *θαυμάσομαι* referre, si Ovidio adhærere, ut par erat, voluisset; et ante *μίμνοθι* plenius distinguendum erat.

(3) Codd. *κρόνει*. Jam hoc mendum vidimus. Hæc est iotacismi labes, libros scriptos omnes in-

» κλάδοις, μέμνησθε ἐς τίνα πόλιν ἀναφέρετε τὸ γέ-
» νος, καὶ τοῦ δράκοντος ἐκείνου θυμοὺς ἀναλάβετε,
» ὃς πολλοὺς εἷς ἀπολώλεκε. Καίτοι γε ἐκεῖνος μὲν
» ὑπὲρ θάμνων καὶ πηγῆς διεφθάρη· ὑμεῖς δ' ὑπὲρ
» τοῦ ὑμῶν αὐτῶν κλέους, ἄνδρες ἀγαθοὶ γίνεσθε.
» Ἐκεῖνος τοὺς γενναίους θανάτῳ (1) παρέδωκεν· ὑμεῖς
» δὲ τοὺς χαύνους ἀπώσασθε, καὶ τῆς εὐγενείας ἔχεσθε
» τῆς πάλαι. Εἰ δ' αἱ Μοῖραι τὰς Θήβας περσίπερω
» κωλύουσιν ἁλῶναι, ὄφελον μηχαναὶ καὶ ἄνδρες κα-
» τασπάσαιεν δὴ τὰ τείχη, καὶ πῦρ ἠχήσαι καὶ σίδη-
» ρος· ἦμεν γὰρ ἂν ἄθλιοι καλῆς ἐλπίδος, καὶ ἡ
» τύχη θρηνηλέα, οὐ μέντοι συγκαλυπτέα γ' ἂν ἦν,
» καὶ τὰ δάκρυα αἰσχύνης ἀπήλλακτο. Νῦν δὲ ἐκ
» παιδὸς ἀόπλου ἁλώσονται Θῆβαι, ὧν οὔτε πόλεμος

ficiens, qua nec editi sæpicule carent. Asterius Homil. p. 55, Rub. ἂν δέ τι μικρὸν ὑπάρχοι (scribe ὑπάρχῃ post ἄν) κατὰ τὴν οἰκίαν εἰς διαλογὴν γαμετῆς καὶ παίδων ἀθλίων, τοῦτο φοβεῖται, καθάπερ δὲ λιμώττων παχεῖαν ἐπὶ τῆς φακῆς ἑορτήν. De παχεῖαν erunt forsan qui dubitabunt; frustra. Herodianus Epim. p. 255 : παχεῖαν δὲ, παυσθεῖσαν, ἀχαιὰν, καὶ πεπυκνωμένην, διὰ τοῦ ῆτα· cf. et Lobeck. ad Phryn. p. 515. Plutarchus qui fertur De Vita Hom. § 69 : ἔστι δέ τι εἶδος εἰρωνείας καὶ ὁ σαρκασμὸς, ἐπιδάκνει τις, διὰ τῶν ἐναντίων ὑποδείκνυσι δέ τι, μεταποιεῖται μειδιάματος : scrib. μεταποιῶν τι, post ἐπιδάκνει. Alciphron I, 9 : ἐκ τῆς πικρᾶς τῶν ἀγροικούντων ἐξελοῦσα ἡμᾶς χειρὸς, οἳ καθεκάστην, ἐπὶ τῷ σφετέρῳ κέρδει κερδαίνειν, εἰς τοὺς ἀπεράντους ἐμφορεῖσθαι ὕβρεις. Wagner. offendit ad κερδαίνειν, quod mallet abesse. Et offendo quoque. Scripserat forsan auctor, ἐπὶ τῷ κερδαίνειν, quod glossator interpretabatur, ἐπὶ τῷ σφετέρῳ κέρδει, et glossa in textum irrepsit. Aut legendum κέρδη, ex hac quam tractamus permutatione : ἐπὶ τῷ σφετέρῳ κέρδη κερδαίνειν. Nemo nescit id genus formulas, λέγον λέγειν, ὕβριν ὑβρίζειν, de quibus cf. monita ad Nicetam Eug. p. 251. Quas quum attigerim, occasione utar commodum data ut Themistio prosim, sic edito Orat. XX, p. 239 A : ὑπὸ Κελτῶν καὶ τῶν λ' πυρρίχων ἀπειλούντων... ἀποκτιννῦν καὶ ἐξελαύνειν καὶ ἀπήκιστα ἐργάσασθαι : repone e cod. Valesiano, ἐξελάσειν καὶ ἀπήκιστα ἔργα ἐργάσ.

(1) B, sine θανάτῳ : et infra ad 554, ἵππῳ : et ad 555, σιδήρῳ.

» τέρπει, οὔτε βέλη, οὔθ' ἵππων χρῆσις, ἀλλὰ
» σμύρνη διάβροχοι βόστρυχοι καὶ μαλθακοὶ σίέφα-
» νοι, πορφύρα τε καὶ χρυσὸς ποικίλαις συνυφασμέ-
» νος ἐσθῆσιν, ὧν ἐγὼ κομισθέντα (1), μόνον ὑμεῖς γε
» ἀφίστασθε, ἀνάγκην ἂν ἐπιθεῖναι, τόν τε πρόσει-
» λημμένον αὐτῷ παλέρα καὶ τὰ ἐξευρημένα (2) ὁμο-
» λογεῖν ἱερά. Ἡ τῷ μὲν Ἀκρισίῳ ἅλις ἐστὶ γεν-
» ναιότης, ὥστε τοῦ ψεύδους αὐτῷ μὴ μέλειν θεοῦ,
» καὶ τὰς Ἀργολικὰς αὐτῷ πύλας ἐπιζυγοῦν ἐρχομέ-
» νῳ; Πενθέα δὲ Θήβαις αὐταῖς, προπάλυος ὢν, μορ-
» μολύξεται; Ἴτε δὴ (3) ταχεῖς » (τοῖς δούλοις τοῦτ' ἐπιλάσσει), « ἴτε, καὶ δεῦρο τὸν ἡγεμόνα τοῦτον ἑλ-
» κύσαντε δέσμιον, καὶ νωθρὰ μέλλησις (4) ἀπέστω μοι
» τῶν ἐντολῶν. »

(1) Ovidius, *actutum*, nempe *confestim*: cf. Lactant. ad Stat. Th. 1, 387. Hoc adverbium Planudi fraudi fuit, quod male confudit cum participio *actum*. Ut syntaxis posset institui, saltem scribere debebat, ὧν ἐγὼ κομισθέντα: ni sit accusativus absolutus. Corrigas ad mentem poetæ, ὧν ἐγὼ αὐτά.

(2) Male vertit *commenta*. Scripsisse eum velim, παρευρημένα. Scholiastes Philostrat. Her. p. 480, παρευρημένα apte vertit, ἥκουν ἔξω τῆς ἀληθείας εὑρημένα. Cf. ibi notam.

(3) B, δέ. Hic melius δή cum imperativo. Centies fit hæc permutatio. Cf. quæ monui ad Nicetam p. 320, 452. Tamen apud Demosth. de Legat. p. 39, t. II Tauchn. δὲ malim post λέγει, ob præcedens μέν: Ταῦτα μὲν πόσα ἄξια, ὦ ἄ. Ἀ., τῶν πεπραγμένων ἐψηφίσασθε· λέγει δὴ (imo δὲ) τὰ μετὰ ταῦτα. Et infra ad 558, B, δὲ, non bene, ut et ad V, 391. Apollodorus 1, 9, 24: Τοῖς Ἀργοναύταις τὸν Ἡριδανὸν πλαμὸν παραπλέουσι μανίας δὲ Ζεὺς. Claverius δὲ uncinulis circumscripsit, conjunctionem sibi displicere significans. Sed potest in δὴ mutari, vel servari. Nam sæpissime δὲ pluribus vocabulis subjicitur. Cf. not. Jac. ad Arch. Fr. 16, p. 162.

(4) Codices, μέλησις. Cf. supra p. 30. In Alciphronē 1, 22, μελησμοὺς et μελισμοὺς permutaverunt librarii. Initio Dial. M. 29 Luciani, ἐμέλησας, ἐμέλισας et ἐμέλησας sunt confusa: quo in loco mirum jam notam, et a melioribus editoribus probatam, lectionem

Τοῦτον τοίνυν ὁ πάππος, τοῦτον ὁ Ἀθάμας, τοῦτον ὁ λοιπὸς τῶν οἰκείων ὅμιλος, λόγοις τε σωφρονίζουσι, καὶ μάτην κάμνουσι, κωλύειν πειρώμενοι. Ἡ γὰρ λύσσα ταῖς παρεμινέσεσι παροξύνεται, καὶ ἐπισχεθεῖσα μᾶλλον ἐρεθίζεταί τε καὶ ἐπιδίδωσι· καὶ αὐταὶ δὴ ἐν τούτοις αἱ νουθεσίαι βλάπτουσι μᾶλλον (1). Οὕτως ἐγὼ χείμαῤῥον, ἔνθα μὲν αὐτῷ ῥέον τί γε οὐδὲν ἀνθίσταλο ἡσυχαίτερον καὶ φλοίσβῳ συμμέτρῳ τεθέαμαι τρέχοντα, ἔνθα δὲ δένδρον, ἢ συμφορηθεῖσα (2) πέτραι καὶ εἴχον, ἀφειῶν καὶ παφλάζων τῷ ἐπιεικίσματι χαλεπώτερος ἦει (3). Ἰδοὺ δὲ καὶ οἱ οἰκέται ἐπανίασι λελυθρωμένοι, καὶ τῷ δεσπότῃ, ποῦ ἂν εἴη Διόνυσος ἐρωτῶντι, Διονυσον ἰδεῖν ἔξαρνοι γίνονται. « Τοῦτον δὲ μόνον » εἶπον « ἑταῖρον ἐκείνων καὶ τῶν ἱερῶν εἴλομεν ὑπηρέτην· » καὶ παραδιδόασι τοῦτον τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν νώτων συνδεδεμένον, Τυῤῥηνὸν πάλαι τὸ γένος, ταῖς τοῦ θεοῦ τελείαις ἠκολουθηκότα.

Ἀτενίζει τοιγαροῦν τούτῳ Πενθεὺς ὀφθαλμοῖς, οὓς ὁ θυμὸς τρέμειν (4) ἐποιεῖ· κἂν (5) εἰ καὶ τὰ μάλισία μόλις τὸν τιμωρίας καιρὸν ἀναβάλλεται, « Ὦ κακῶς » ἀπολούμενε » εἶπε « καὶ τῷ σῷ θανάτῳ καὶ τοὺς » ἄλλους διδάξων, φαῖνε τὸ σὸν ὄνομα, καὶ τὴν τῶν

ἐμέλησας nuper fuisse textu pulsam, rancidumque et putidum ἐμέλησας ejus in locum contra critices et sensus leges repositum.

(1) Interpres in genere dixit quod Ovidius de solo Penthei facto. Ovidius, *nocebant*, ἔβλαπτον nempe, non βλάπτουσι.

(2) Codex B, συμφορῆσαι.

(3) Codices, ἴη. Ovidius, *ibat*. Mendum non semel observandum. Cf. p. 82, et not. ad v, 278.

(4) Ovidius, « quos ira *tremendos* Fecerat. » Non intellexit Planudes, et putavit eum esse *tremendum qui tremit*. Rescribe, οὓς ὁ θ. φοβεροὺς ἐποιεῖ.

(5) Pro κἂν velim καί, jungendum cum εἶπε: Κἂν εἶπε huc non facit. Latina, *et ait*. Cf. p. 158.

» τεχνίων περιπτυξείαν, καὶ τὴν ἐνεγκαμένην αὐτὴν,
» καί τί δήποτε καινοτέρου ἔθους τελεταῖς ὀργιάζεις. »
Ὁ δὲ, φόβου παυτὸς ἀπολελυμένος, « Τὸ μὲν ὄνομά μοι »
φησὶν « Ἀχέσιης, Μαιονία δὲ πατρὶς, οἱ δὲ τεκόντες
» ἀσημοτέρου συσσήμαντος. Οὔτε γὰρ ἀγρούς μοι ὁ
» πατὴρ, οὓς ἂν πολύπονοι βοῦς ἐργάζοιντο, οὔτε πο-
» κοφόρους ποίμνας, οὔτ' ἀγέλας τινὰς κατελέλοιπε.
» Πένης καὶ αὐτὸς ἐγεγόνει· ὁρμιᾷ δὲ καὶ ἀγκίστροις
» εἰώθει δελεάζειν, καὶ καλάμῳ σκαίροντας ἀνασπᾶν
» τοὺς ἰχθῦς· καὶ χρήματα ἦν ἐκείνῳ ἡ τέχνη, ἣν μοι
» παραδιδοὺς, Δέξαι, εἶπεν, ὃν ἔχε (1), τοῦ ἐπινδεύ-
» ματος κληρονόμε καὶ διάδοχε, πλοῦτον. Καί μοι
» θνήσκων οὐδὲν κατελέλοιπε, πλὴν ὕδωρ· τουτὶ μό-
» νον ὀνομάζειν ἔχω πατρῷον. Αὐτίκα μάλα δ' ἔγω-
» γε, ὡς ἂν μὴ τοῖς αὐτοῖς ἀεὶ περιπίπτοιμι σκο-
» πέλοις, τὴν τῶν νεῶν ἐξήσκησα κυβερνητικὴν τῇ δε-
» ξιᾷ διϊθύνειν, καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς τὸν τῆς Ὠλενίας
» Αἰγὸς ὀμβροφόρον ἐσημειωσάμην ἀστέρα (2), καὶ
» Ταϋγέτην (3), καὶ Ὑάδας, καὶ Ἄρκτον, καὶ τοὺς ἀνέ-
» μων οἴκους, καὶ λιμένας ταῖς ὁλκάσι περισφόρους.
» Ποτὲ δὲ δὴ τὴν Δῆλον ζητῶν, τοῖς ὀρείοις τῆς Χίας
» γῆς περισχέλλω, καὶ, δεξιᾷ χρησάμενος εἰρεσίᾳ,
» περὶς τὸν αἰγιαλὸν φέρομαι, κοῦφά τε πηδήματα
» δίδωμι, κἀν τῇ νοτερᾷ ψάμμῳ ἐμαυτὸν κατακλί-
» νω. Ἐπεὶ δ' ἡ νὺξ μὲν ἀνάλωτο, ἡ δ' ἕως πρῶ-
» τον φοινίσσεσθαι ἤρξατο, ἐξεγείρομαι, καὶ νεαρὸν

(1) Invenitne *habeas?* Quum A, ad *N.* 455, ferat λέγε pro λέγω, forte et ἔχε est menda pro ἔχω.

(2) Glossa in B: *ἀπὸ πόλεως Οὐλείης· ἀστὴρ δ' ἐστὶ λαμπρὸς ἐν τῷ τοῦ Ἡνιόχου ὤμῳ.* Melius scripsisset, *Ὠλένου.* De re vide Hygin. Astronom. I, 13; II, 12.

(3) Glossa in B: *μία γὰρ τῶν Πλειάδων ἡ Ταϋγέτη.*

» ὕδωρ ἐπισχήπτω κομίζειν, καὶ δείκνυμι τὴν πρὸς τὸ
» πέλαγος φέρουσαν ὁδὸν, αὐτός τε περισκοπῶ τί
» πολέ μοι ἐκ τῆς ἀκρωρείας ἐπαγγέλλεται τὰ τῆς
» αὐρας, καὶ συγκαλῶ τοὺς ἑταίρους, καὶ ὁρμῶ
» πρὸς τὴν ναῦν. Πάρεσμεν, ἰδού, τῶν ἑταίρων ὁ πρῶ-
» τος εἶπεν Ὀφέλης· καὶ, ὡς ᾠέλο, λείαν (1) ἐν ἐρήμοις
» ἀγρῶις ἐλάσας, παρθενικοῦ εἴδους παῖδα διὰ τῆς
» ἠϊόνος ἄγει. Ὁ δὲ, καὶ οἴνῳ καὶ ὕπνῳ βαρούμενος,
» συγκλονεῖσθαι δοκεῖ καὶ μόλις ἀκολουθεῖν. Αὐτὰρ (2)
» ἐγὼ τήν τε σκευὴν καὶ τὸ εἶδος περιαθρῶ καὶ τὸ
» βάδισμα, καὶ οὐδὲν ἑώρων ἐν ἐκείνῳ ὅπερ οἷόν τ' ἂν
» εἴη πιστεύεσθαι θνητὸν εἶναι. Καὶ χρῦν ἠσθόμην, καὶ
» τοῖς ἑταίροις εἶπον, ὡς ἀγνοῶ μὲν εἰ θεὸς ἐν τῷδε τῷ
» σώματι κρύπτεται, θεὸς δ' ὅμως ἐν τούτῳ δὴ κρύ-
» πτεται (3). Ὅστις δή ποτε εἶ, ὦ οὗτος, ἵλαθι, καὶ τοῖς
» ἡμετέροις πάρεσο πόνοις· καὶ τούτοις δὴ σύγγνωθι.
» Ἔασον ὑπὲρ ἡμῶν, ὁ Δίκτυς (4), εὔχεσθαι, εἶπεν, οὗ
» ταχύτερος οὐδεὶς ἦν ἕτερος ἐπὶ τῶν ἄκρων ἀναρ-
» ρίχᾶσθαι πρόνων, καὶ διὰ τοῦ κάλω πάλιν θλι-

(1) B, λίαν: errore solenni. Sic ad 597, codd. ambo ὀρείοις. Pletho in Hypomones epitaphio, p. 1: χώρας ἄρχων οὐ φαύλης παρὰ ἀξιὸν ποταμόν. Scrib. Ἀξιόν. Et placet hic tonus in fluminis nomine. Æschylus Pers. 499, ἐπ' Ἀξίου πόρου. Velim Ἀξιοῦ. In Herodoto recte Schweighæuserus Ἀξιὸν prætulit.

(2) A, ἀπό.

(3) Absurde omnino; nam sic ait se simul nescire et scire, dubitare se et non dubitare. Num potuit tantum ineptire poeta omnium ingeniosissimus? Ovidius: « et dixi sociis, *Quod* numen in » isto Corpore sit dubito; sed » corpore numen in isto est. » Hinc interpretis error, qui putaverit, in verbis *quod numen, quod* esse conjunctionem, quum sit pronomen. Et poterat, si melius latine loqui et scribere novisset, ab errore retrahi ipso illo pessimo in Augustei ævi poeta hellenismo, *dixi quod dubito*. Rescribas ad sensum poetæ: εἶπον, Ἀγνοῶ μὲν πῶς θεός.

(4) B habet δίκλης.

» δομένου διολισθαίνειν. Τούτῳ συνήνεσεν ὁ Λίβυς,
» τούτῳ ὁ ξανθὸς τῆς ὥρᾳς φύλαξ Μελανθεύς,
» τούτῳ καὶ Ἀλκιμέδων, καὶ ὁ τοῖς ἐρέτ̣λουσιν ἀνά-
» παυλαν καὶ ῥύθμον τοῖς κελεύσμασι διδούς, καὶ τῆς
» ὥρθυμίας ἀλείπ̣λης Ἐνιπεὺς (1), τούτῳ καὶ οἱ λοι-
» ποὶ πάντες· οὕτω τυφλὸς ὁ τῆς λείας ἦν ἔρως. Ἀλλ'
» ἔγωγε, ἐφάμην, οὐκ ἂν ἐπιχειρήσαιμι τῷδε τῷ
» φορτίῳ (2) τὴν ὁλκάδα λυμήνασθαι· μέγιστον γάρ
» μοι τοῦ δικαίου μέρος ἐν αὐτῇ. Καὶ παρὰ τὴν
» ἀποβάθραν ἐμαυτὸν ἵστημι· ἐκμαίνεταί τε ὥρὸς
» ταῦτα ὁ θαυτὸς τοῦ θληρώματος τολμηρότατος
» Λυκάβας, ὃς, Τυρρηνικῆς (3) ἐκ πόλεως ἀπωσθείς,
» ὑπὲρ δεινοῦ φόνου καταδίκην ὑπεθρείας ἤνεγκε. Οὗτος
» ἀνθισταμένῳ μοι νεανικῇ πυγμῇ τὸν λαιμὸν θλίβει,
» καὶ ἐκλιναχθέντα κατ' ὕδατος ἔβαλεν, εἰ μὴ ὥρο-
» σεσχόμην, εἰ καὶ τὰ μάλιστα ἔκφρων δῆτ' ἐγεγέ-
» νειν, τῷ θρυμνησίῳ ἐπισχεθείς. Ὁ δ' ἀσεβὴς ὄχλος
» τοῦργον ἐπαινεῖ. Τότε δὴ τότε ὁ Διόνυσος (καὶ
» γὰρ ὁ Διόνυσος ἦν), ὡς ὑπὸ τῆς κραυγῆς τοῦ ὕπνου
» λυθείς, καὶ τοῦ οἴνου ἀναπήδας καὶ τὰς φρένας ἀνα-
» λαβών, Τί δρᾶτε; Τίς ἡ κραυγή; φησί· Τίνι
» θράγματι, λέγετ' ἄν, ὦ ναῦται, νυνὶ (4) ἥκετε;
» Ποῖ με ἀπάγειν εὐτρεπεῖς (5) γίνεσθε; Ἀπόθου τὸν

(1) A, Ἐπιπεύς. Ovidius, *Epopeus*, qui et supra *Melanthus*, non *Melantheus* habuit. A, modo ἀνάπαυλις.

(2) Codices φωλίῳ: quod emendavi. Ovidius: « sacro *ponderc.* »

(3) B, Τυρρηνῆς. A, modo supra ἵστημοι. B, mox infra ἐκπιναχθέντα.

(4) Ovidius, « *huc* perveni. » Planudes legisse in suo codice videtur, *nunc*, non *huc*. Rescribi oportet, ἐνταῦθα.

(5) Sic mutavi τὸ codicum εὐτρεπῆς. Hæc adjectiva invicem permutantur facillime. Videndus omnino Hemsterhus. ad Luc. D. Mar. X. 2. Multos hac de re excitavit testes Blomfield. not. ad

» Φόβον, ὁ πρωρεὺς εἶπε, καὶ ᾧ περσσχεῖν (1) ἐθέλεις
» λιμένι φαῖνε, κἀπὶ τὴν ζητουμένην σοι γῆν ἀποβήσῃ.
» Εὐθὺ Νάξου, ὁ Διόνυσος εἶπε, τὸν ὑμέτερον κάμ-
» ψαλε δρόμον· ἐκείνη γάρ μοι ἐστὶν οἶκος, καὶ ξε-
» νίας τεύξεσθε παρ' αὐτῆς. Καλὰ τοίνυν τῆς θαλάσ-
» σης οἱ δόλιοι καὶ καλὰ πάντων ὀμνύουσι τῶν θεῶν,
» ἢ μὴν οὕτω ἔσεσθαι· καί με δοῦναι κελεύουσι τὰ
» τῆς νεὼς (2) ἱστία. Δεξιᾷ (3) μὲν οὖν ἦν ἡ Νάξος·
» ἐμοὶ δὲ δεξιᾷ τὰ λαίφη διδόντι, Τί δρᾷς, ἀνόητε;
» Τίς σε, Ἀχέστα, φασὶ, ταράσσει μανία; Καὶ γὰρ
» ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἕκαστος ἐδεδοίκει (4). Τὰ λαιὰ ζητεῖ. Τὸ
» πλεῖστον ἐκείνων μέρος νεύματι δηλοῖ, ἄλλοι δ',
» ὅπερ ἠβούλοντο, ψιθυρίζουσι πρὸς τῇ ἀκρῳ. Ἐγὼ
» δ' ἀπηνεώθην, καὶ, Ἕτερος, ἐφάμην, λαβέτω τοὺς
» οἴακας. Καὶ μεθίστημι ἐμαυτὸν, τὴν λειτουργίαν τοῦ
» δόλου καὶ τῆς τέχνης ἀφείς. Ἐπιλιμῶμαι δὴ πρὸς
» ἀπάντων καὶ πᾶν τὸ πλήρωμα δυσαναστατεῖ· ὧν ὁ
» Αἰθαλίων, Ἐπὶ σοὶ μόνῳ δήπουθεν ἡ ἡμετέρα πάντων
» κεῖται σωτηρία! Καὶ διαδέχεταί με οὗτος, καὶ τὸ
» ἐμὸν ἔργον ἀναπληροῖ. Καὶ, καταλιπὼν τὴν Νάξον,
» τἀναντία ζητεῖ.
» Τηνικαῦτα τοιγαροῦν ὁ θεὸς παίζων, οἷα δὴ θεὸς

Æsch. Theb. 90. Adde Schweb. ad Onosandr. p. 32.

(1) A B, περσσχεῖν: cf. p. 18.

(2) A, πός. Locum non intellexit Planudes, qui credidit, in verbis *dare vela carinæ*, *carinæ* esse genitivum. Rescribas τῇ πί.

(3) Ovidius, « *Dextera* Naxos erat », unde malit lector in Planude δεξιά. Sed et codices habent *dextra*, et hoc vertebat Planudes. Statim, *dextra mihi lintea danti*, et A habet δεξιὰ e correctione: B, δεξιᾶ. *Dextra* potest produci ob cæsuræ vim, et pertinere ad *lintea*. Inde neque δεξιᾷ malum esset.

(4) Secutus est lectionem non bonam codicum plurimorum, « pro se quisque *timet*. »

» Ἀφ' ἧς (1) τῆς ἁπάτης ἡσθημένος, ἐκ τῆς κοίλης νεὼς
» πρὸς τὴν θάλασσαν ὁρᾷ, καὶ θρηνοῦντι ἐοικώς,
» Οὐ ταύτας μοι τὰς ἠϊόνας, εἶπεν, ὦ ναῦται, ὑπέ-
» σχεσθε· οὐ ταύτην τὴν γῆν ἐζήτουν ἐγώ. Τίνι χρή-
» ματι τὴν ἀδικίαν ταύτην ὑφίσταμαι; Τίς ὑμῖν δόξα,
» εἴπερ ἄνδρες παῖδα καὶ ἕνα πολλοὶ ψεύσεσθε; Ἐγὼ
» δὲ καὶ αὐτὸς ἐθρήνουν. Ἢ δ' ἀσεβὴς χεὶρ τἀμὰ γελᾷ
» δάκρυα, καὶ ταῖς εἰρεσίαις σπερχόμενοι τὸ ὕδωρ
» ἐλαύνουσι. Κατ' ἐκείνου τοίνυν (οὐδὲ γάρ ἐστί τις
» ἄλλος θεὸς μᾶλλον ἐκείνου παρών) ὄμνυμί (2) σοι
» νῦν τοσοῦτον ἀληθῆ λέγειν, ὅσον μείζω τῆς τάλη-
» θοῦς ἐστὶ πίστεως. Ἔστιν ἐν τοῖς ὕδασιν ἡ ναῦς οὐχ
» ἑτέρως, ἢ ὡς εἰ ναύσταθμον κατεῖχε ξηρόν· οἱ δ'
» ἐκπλητόμενοι παρσλιπαροῦσι τῇ εἰρεσίᾳ τὴν θά-
» λασσαν τύπτοντες, καὶ τὰ ἱστία πετάσαντες, καὶ
» διπλῇ τῇ βοηθείᾳ πειρῶνται θεῖν. Κισσὸς δέ γε τὰς
» κώπας ἐμποδίζει καὶ σκολιᾷ περιπλοκῇ ἕρπει, καὶ
» κορύμβοις ὑπερπληθέσι τὰ ἱστία διαλαμβάνει. Αὐ-
» τὸς δὲ βοτρυηφόροις κλήμασίν ἐστεμμένος τὸ μέ-
» τωπον (3), ἐλιχοφόροις κλάδοις κεκαλυμμένον δόρυ
» κραδαίνει· περὶ δ' αὐτὸν τίγρεις, καὶ ἀνυποστάτων
» θηρῶν ἐνδάλματα καὶ ποικίλων πανθήρων χαλεπὰ
» κεῖται σώματα. Ἐκπεπληγμένοι τοίνυν οἱ ἄνδρες,
» εἴτε τοῦθ' ἡ μανία δέδρακεν, εἴθ' ὁ φόβος. Καὶ
» πρῶτος ὁ Μέδων ἤρξατο τὸ σῶμα μελαίνεσθαι (4),
» καὶ τῆς ἀκάνθης κυρτουμένης κάμπτεσθαι. Τούτῳ δ'
» ὁ Λυκάβας, Εἰς τί τέρας, ἔφη, μεταβάλλῃ; καὶ

(1) B, sine ἄρπ. A, ἡσθησόμενος. altera lectio, γεφύρ. τὸ μέτωπον.
(2) B, ὀμνύομί. Mox, ὅσων. (4) A, μαίνεσθαι. B, μελέτεσθαι.
(3) B, τὸ φοβόωπον: et ad marg. Mox A, πῦπ.

» πλαλὺ μὲν τὸ χάσμα τοῦ σιόμαλος, ἀναπεπλα-
» μένη δ' ἡ ῥὶν ἐμίνεο φθεγγομένῳ, καὶ λεπίδας τὸ
» δέρμα σκληρυνθὲν ἐπεσπάσατο. Ὁ δὲ Λίβυς τὴν ἀν-
» θισταμένην κώπην μεταφέρειν βουλόμενος, εἰς βρα-
» χὺ διάστημα τὰς χεῖρας συναγομένας ὁρᾷ, κἀκεί-
» νας οὐ χεῖρας τοὐντεῦθεν οὔσας, ἤδη δὲ πτέρυγας
» οἵας τ' οὔσας καλεῖσθαι. Ἄλλος δὲ, τὰς χεῖρας
» δοῦναι σπεύδων τοῖς κάλωσιν (1), οὐκ ἔτι χεῖρας
» ἔχει, ἠκρωτηριασμένῳ δὲ τὸ σῶμα προσεοικὼς, εἰς
» τὸ ὕδωρ ἐξέθορεν, ἐσχάτη δὲ πάντων οὐρὰ καὶ
» δρεπάνου τύπον αὐτῷ γέγονεν, ὁποῖα μηνοειδοῦς
» τῆς σελήνης οὔσης κόλπον ποιεῖται τὰ κέρατα (2).
» Πανταχόθεν τοίνυν σπιρτῶσι, καὶ πολλὴν ἄχνην ὕδατος
» ῥαίνουσιν, ἑαυτούς τε καθιᾶσιν ὑποβρυχίους, καὶ μά-
» λα αὖθις καὶ αὖθις ἐπανίασι, καὶ εἰς τύπον χορεῦ
» προσαθύρουσι, καὶ εὐθυμοῦνται τὰ σώματα ἀναῤῥί-
» πτουσι, τοῖς πνεύμασί τε μυκτῆρσιν ὕδωρ εἰσδεχόμε-
» νοι, πάλιν αὖ ἐκφυσῶσιν. Ἐκ δ' (3) εἴκοσιν ἀνδρῶν
» (τοσούσδε καὶ γὰρ ἡ ναῦς ἔφερε) μόνος ὑπελιπό-
» μην αὐτὸς, πεισθεὶς καὶ πεπηγὼς, καὶ τρέμων τὸ
» σῶμα. Μόλις δέ με τοῦ δέους ὁ θεὸς ἀπαλλάττει,
» Ἐκλίναξον, λέγων, ἄπαυστα τῆς ψυχῆς φόβον, τῆς
» τε Χίας ἔχου γῆς. Καταχθεὶς δ' εἰς ἐκείνην, τοῖς
» ὀργίοις προσῆλθον, καὶ ταῖς Βακχείαις τελεταῖς
» προσανέχω.

» Μακρῆς λήρις τὰς ἀκοὰς » ὁ Πενθεὺς εἶπε « πα-
» ρέσχομεν, ὡς ἂν ὁ θυμὸς βραδύνων ἰσχὺν συλλέξαι (4)

(1) A, κάλεσιν, velut a τὸ κάλος.
(2) A, κίρα. B, κίρατα: et ad marg. γράφ. κίρα. Cf. supra p. 26.
(3) A, ἓν δ'. B, ἐν δ': et ἐκ e correctione.
(4) Latinum *absumere* non

» οἷός τε γένοιο. Οὐχ ἁρπάσετε τοῦτον, ὅσον τάχος,
» οἰκέται; καὶ, δεινοῖς βασάνοις τὰ μέλη σπαράξαι-
» σαντες, τῇ Στυγίᾳ πηγῇ παραπέμψετε; » Αὐτίκα
δ' ἀνάρπαστος ὁ Τυρρηνὸς Ἀκέστης (1) ὀχυρῆς οἴκοις
καθειργνύται. Καὶ δὴ, καλὰ τὰ κελευσθέντα (2) κολα-
στηρίων ὀργάνων καὶ σιδήρου καὶ πυρὸς ἑτοιμαζομένων,
ἠνεῳγέναι τὰς θύρας λόγος ἐστὶ καὶ τοὺς μοχλοὺς
καλερρύηκέναι, μηδὲ μιᾶς ἐνοχλούσης χειρός. Ὁ γε μὴν
Ἐχιονίδης ἐνίσταται (3), καὶ οὐκέτι ἰέναι κελεύει, ἀλλ'
αὐτὸς ἄπεισιν, οἷπερ, τῶν τελείων γινομένων, ὁ θια-
σώδης Κιθαιρὼν ᾄσμασι καὶ τερπνῇ φωνῇ τῶν βακ-
χευόντων ἀνήκει. Ὡς δ' ὀξὺς ἵππος φρυάττεται, τῆς
πολεμικῆς σάλπιγγος πολυφώνῳ χαλκῷ σύνθημα δού-
σης, καὶ ἔρωτα μάχης ἀναλαμβάνει, οὕτω τὸν Πενθέα
μαχεταῖς ὀλολυγαῖς ὁ ἀὴρ σαλπτόμενος διηρέθισε, καὶ,
τῆς χορευτῆς ἀκούσας, ὑπὸ τῆς ὀργῆς ἐξεκαύθη.

Ἔστι δέ τις πεδιὰς, μέταξυ, μικροῦ δεῖν, τοῦ
ὄρους, ἧς τὰ περίσκαλα δρυμὸς περιζώννυσι, κα-
θαρὰ δένδρων καὶ πανταχόθεν περίοπτος. Ἐκεῖ δὴ
τοῦτον ὀφθαλμοῖς ἀθεμίτοις τὰ μυστήρια διοπτεύον-
τα πρώτη τεθέαται· πρώτη καὶ γὰρ (4) ἐμμανεῖ
μυωπισθεῖσα δρόμῳ καὶ πρώτη θύρσον βαλοῦσα, τὸν
ἑαυτῆς Πενθέα ἐλυμήνατο ἡ μήτηρ, καὶ « Ὦ δίσσαὶ »
ἀνέκραγε, « πάρεστε, σύγγονοι. Ἐκεῖνος ὁ μέγιστος
» κάπρος, ὁ παρὰ τοὺς ἡμετέρους ἀγροὺς ἀλώμε-

habuit, sed aliud verbum, *adsumere*. Scribendum erit ad mentem editi poetæ, *ἰσχὺν ἐκδαπανᾷν, ἀναλίσκειν*.

(1) B, *ἰκέτης*. Λ, *ἀκέστης*, e correctione.

(2) Sic reformavi τὸ codicum *καπελευσθέντα*.

(3) B, *ἀνίσταται*. Ovidius, *perstat*.

(4) Velim abesse *γάρ*. Mutavi codicum lectionem *μυωπίζουσα*.

» νος, ἐκεῖνος κἄπερος μοι βέβλητ(αι). » Συρρεῖ δὲ πᾶν τὸ πλῆθος ἐξοισθησόμενον καθ' ἑνός, καὶ πᾶσαι συνιάσι, καὶ τοῦτον διώκουσιν (1) ἤδη τρέμοντα, καὶ ἤδη ῥήματα ἧπτον ὠμὰ φθεγγόμενον, ἤδη καὶ περιφρονοῦντα ἑαυτοῦ, καὶ ἤδη ἡμαρτηκέναι ὁμολογοῦντα. Ὁ δὲ βεβλημένος « Ἀλλὰ σὺ μὲν, τηθὶς Αὐτονόη, χεῖρα » δὸς » ἔφη « καὶ καμψάτω τὴν σὴν ψυχὴν ὁ τοῦ » Ἀχιλλέως θάνατος. » Ἡ δ', ἀγνοοῦσα τίς ποτ' ἂν εἴη Ἀχιλλεύς, τὴν δεξιὰν ἀνέσπασεν ἰκετεύοντος· τῇ δὲ τῆς Ἰνοῦς λύσσῃ θαλέρα διεσπάρακται. Οὐκ ἔχει τοίνυν ὁ κακοδαίμων τίνας οὐ τείνειε τῇ μηλεῇ χεῖρας· ἀλλ', ἠκρωτηριασμένος μὲν, τὰ δὲ τραύματα δεικνὺς τῶν ἀφαιρεθέντων μελῶν, « Ἄθρησον, μῆτερ », εἶπεν. Ἰδοῦσα δ' εὐθὺς ἀνωλόλυξεν ἡ Ἀγαύη, περιδινήσασά τε τὸν αὐχένα, καὶ τοὺς πλοκάμους εἰς ἀέρα τιναξαμένη, τὴν τοῦ παιδὸς ἀνέσπασε κεφαλὴν, καὶ, δακτύλοις αὐτὴν ἡμαγμένοις συμπλέξασα, κράζει· « Ἰώ, συγκυνηγοί! τοῦτο τὸ ἔργον ἐμόν » ἐστιν ἀνδραγάθημα. » Οὐκουν δὴ φύλλα θᾶττον, ὧν ἡ τοῦ μελοπώγου ψυχρότης ἥψαλο, φλαύρως ἤδη περσπεφύκοτα, ἐξ ὑψηλῶν δένδρων ἁρπάζουσιν ἄνεμοι, ἢ τὰ τοῦ ἀνδρὸς μέλη ταῖς ἀρρήτοποιοῖς χερσὶ διεσπάσθησαν.

Τοιούτοις ὑποδείγμασι παιδαγωγηθεῖσαι (2) καινοτέραις τελεταῖς περσανέχουσι, καὶ ἀνάγουσι θύματα αἱ Ἰσμηνίδες, καὶ τοὺς ἱερεῖς τιμῶσι βωμούς.

(1) Omisi, quod habebant codices, τρέμοντα ante πᾶσιν.

(2) Codices ambo consentiunt in παιδαγωγηθῆσαι.

ARGUMENTUM

LIBRI IV

EX CANTERI NOVIS LECTIONIBUS.

Alcithoe et sorores, constanter Bacchi sacra contemnentes, ipsis diebus festis lanificio operam dabant, opusque levabant fabellis enarrandis, de *Pyramo* et *Thisbe*, quorum sanguine *moris niger* color additus, de *Sole* in *Eurynomen* verso, ut cum Leucothee concumberet, quam ob rem *Clytie* zelotypa in *heliotropium* mutata, denique de *Hermaphrodito* et *Salmacide* in *unum corpus* concretis. Quo facto sorores ipsæ in *vespertiliones*, earumque telæ in *vitem*, transformatæ sunt. Hac de re quum *Ino* lætaretur, Juno, et invidens et indignans, Furiam ei immisit, cujus veneno in insaniam versa cum *Melicerta* filio in mare prosiluit; sed, Venere intercedente, ambo facti sunt *Dii marini*. Quos dum *comites Sidoniæ* pro mortuis deplorant, in *saxa* et *volucres* mutantur. *Cadmus* quoque, hac calamitate commotus, relictis Thebis, in Illyriam cum uxore profectus est, ubi uterque *anguineam formam* accepit. Solus ergo restabat de Bacchi contemtoribus *Acrisius*, avus *Persei*, qui *Gorgonis* caput amputavit, e cujus sanguine, guttatim in terram delapso, *angues* exorti sunt; et *Atlantem* in montem, *virgasque* post Andromedam liberatam in *coralia* convertit, Andromedam autem uxorem duxit.

ΟΒΙΔΙΟΥ

ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΙΣ.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ.

Ἀλλ' οὐχὶ ἡ Μινυϊὰς (1) Ἀρσινόη (2) τὰ τοῦ θεοῦ ὄργια δέξασθαι δικαιοῖ· ἀλλ' ἔτι τὸν Βάκχον ἡ θεοβλαβὴς ἀπαναίνεσθαι τοῦ Διὸς εἶναι γόνον, καὶ συμψήφους ἐπὶ τῇ ἀσεβείᾳ τὰς ἀδελφὰς ἔχει. Ὁ τοίνυν ἱερεὺς τὴν ἑορτὴν τελέσαι παρήγγειλε, καὶ, τῶν οἰκείων ἀπαλλαγείσας ἔργων, δούλας τε καὶ δεσποίνας νεβρίσι τὰ σέρνα καλύπτειν, καὶ τὰς τῶν πλοκάμων ταινίας λύειν, καὶ ταῖς κεφαλαῖς σέφανους καὶ ταῖς χερσὶ θύρσους κομῶντας λαμβάνειν· καὶ ἀπεθέσπισεν ἐκλόπως τὸν θεὸν ἀτιμαζόμενον ὀργισθῆναι. Ὑπείκουσι τοιγαροῦν καὶ μητέρες καὶ νύμφαι, καὶ ἱστοὺς καὶ ταλάρους, καὶ τοὺς ἀτρέκτους ἡμιτελεῖς ἀπολιθεῖσαι, καὶ ἀνάγουσι θύματα, Βάκχον τε ὀνομάζουσι καὶ Βρόμιον καὶ Λυαῖον, Πυριγενῆ τε, καὶ Δὶς Κυοφορηθέντα, καὶ Μόνον Διμήτορα· προσιθέσαι τούτοις Νυσαῖος, Ἀχειρεκόμης καὶ Θυωνεύς, καὶ, σὺν Ληναίῳ, τῆς ἡδυτάτης Φυτηκόμος σταφυλῆς, Νυκτέλιός τε καὶ Ἐλελεὺς Πατήρ, καὶ Ἴακχος, καὶ Εὐὰν (3), καὶ ἃ σὺν

(1) Sic codices. Scribere aliter nolui, quia deinceps non variant, et hanc esse puto Planudis manum. Melior fuerit lectio Μινυϊάς, vel Μινυηϊάς.

(2) Suum codicem secutus est interpres, in quo legebat *Arsinoe*. Nostri scripturam notavit Heinsius.

(3) Codex A alio tono, σὺαν.

τοῦτοις ὀνόματα διὰ τοῦ τῶν Ἑλλήνων ἔθνους ἔχεις, Διόνυσε. Σοὶ γὰρ ἀμάρακινος μὲν ἡ νεότης, σὺ δ' ἀΐδιος παῖς, σὺ περικαλλέστατος καὶ τὸν ὑψηλὸν βλέπῃ (1) οὐρανόν· σοὶ δίχα κεράτων ἰσταμένῳ παρθενικὴ περάσεσι κεφαλή· σοὶ νενίκηται τὰ πρὸς ἀνίσχοντα ἥλιον, ἔνθαγε (2) ἡ δυσειδεῖς (3) ἄνδρας Ἰνδία φέρουσα ἐσχάτῳ τῷ Γάγγῃ ζώννυται. Σὺ, σεβάσμιε, τὸν Πενθέα (4) καὶ τὸν πελεκυφόρον Λυκοῦργον, τοὺς ἱερσύλους, θανατοῖς, καὶ Τυρρηνὰ κατὰ τῆς θαλάσσης (5) ῥιπτεῖς σώματα· σὺ σπιθαῖς ἡνίαις ἐπισήμους αὐχένας παρδάλεων ἐπιθλίβεις· καί σοι (6), Βάκχε, καὶ Σάτυροι ἕπονται, καὶ ὁ μεθυσκόμενος ἀεὶ γέρων, καὶ νάρθηκι ὑπερείδων τὰ δονούμενα μέλη, καὶ κυρτῷ οὐκ ἀσφαλῶς ἐφεζόμενος ὄνῳ. Οἳ μὲν ἂν εἰσπορεύῃ, κραυγή τε νέων καὶ φωναὶ γυναικεῖαι ὁμοῦ· τύμπανα δὲ κοῖλα ταῖς παλάμαις κρουόμενα τὸν ἀέρα περιηχεῖ, καὶ δι' ὅλου τοῦ μήκους συνειρημένος πύξος. « Πρευμενὴς » τοίνυν αἱ Ἰσμηνίδες ἱκετεύουσι, « πάρεσο ! » καὶ τὰς ἐνειλαλμένας ἐπιλοῦσιν ἑορτάς. Μόναι δ' αἱ Μινυϊάδες ἐνὸς, ἀκαίρως τῷ τῆς Ἀθηνᾶς ἔργῳ τὴν ἑορτὴν συναγάτουσαι, ἢ ἔρια ξαίνουσιν, ἢ τοῖς δακτύλοις νήματα στρέφουσιν, ἢ περιπαλαιπωροῦσιν ἱστῷ, καὶ τὰς θεραπαίνας ἐπὶ μόχθον ὀτρύνουσιν· ὧν δή μία (7) λεπτοῖς δακτύλοις νῆμα κατατρύσα, « Τῶν ἄλλων » εἶπε, « ἀδελφαὶ, σχολὴν » ἀγυσῶν καὶ ταῖς ψευδομέναις τελεταῖς περισχεί-

(1) B, βλέπῃ, et supra, βλέπις.
(2) Ovid. *adusque*, μίχεις οὖ.
(3) A, δυσσιδεῖς. B, δυσιδεῖς. Peccavit jam in hac voce, p. 21.
(4) Scholium in B, e regione hujus loci : Νόνος γὰρ ὁ Αἰγύπτιος ποιητὴς τὰ περὶ τούτου γεγράφει.
(5) A, θαλάπης: cf. p. 16.
(6) A, καὶ σύ.
(7) B, δ' ἡ μία.

» μένων, καὶ ἡμεῖς, ἃς θεὰ κρείττων ἡ Παλλὰς δῶτα » καλέχει, τὸ λυσιτελέστατον τῶν χειρῶν ἔργον διαφόροις κουφίζωμεν (1) μύθοις, καὶ ἐξ ἀμοιβῆς (2) ταῖς » σχολαζούσαις τὶ προσάγωμεν ἀκοαῖς, ὅπερ ὁ μακρὸς χρόνος οὐκ ἐᾷ νῦν ἐν τῷ μέσῳ βλέπεσθαι (3). » Δοκιμάζουσι ταῦτα αἱ ἀδελφαὶ, καὶ πρώτην αὐτὴν ἀφηγεῖσθαι κελεύουσιν. Ἡ δὲ τί ἂν ἐκ πολλῶν ἀπαγγείλειε (καὶ γὰρ πλεῖστα ἤδει) διαλογίζεται. Καὶ ἐπ' ἀμφότερα τοῖς λογισμοῖς γίνεται, ἢ περὶ σοῦ λέγειν, Βαβυλωνία Δίρκη (4), ἣν οἱ Παλαιστῖνοὶ πιστεύουσι, λεπίσι καλυπτούσαις τὰ μέλη, λίμνη ἐνδιαιτᾶσθαι μεταβαλοῦσαν τὴν μορφήν· ἢ μᾶλλον ὡς θυγάτηρ (5) ἐκείνης, πλεκὰ λαβοῦσα, πρὸς τοῖς ὑψηλοῖς (6) κατεγήρασε πύργοις· ἢ ὡς ἡ Ναὶς (7) ἐπῳδαῖς καὶ σφόδρα δυναμέναις βοτάναις τὰ τῶν νέων σώματα πρὸς ἀφώνους ἔτρεπεν ἰχθῦς, ἄσχει καὶ αὐτὴ τοῦτ' ἔπαθεν· ἢ τὸ δένδρον, τὸ (8) πρὶν λευκὸν φέρον

(1) Codices ambo, *κουφίζομεν*.

(2) Ovidius, *perque vices*. Librarii negligentiores interpretis manum male immutarunt, scribendo *ἐξ ἀκοῆς*. Dederat, opinor, *ἐξ ἀμοιβῆς*, vel *ἐκ διαδοχῆς*, vel *ἀμοιβαίως*, vel *ἐν μέρει*, vel simile aliquid. Quod prætuli ipse prætulit ad I, 626; IV, 191, 353.

(3) Ovidius: « Perque vices » aliquid, quod tempora longa » videri Non sinat, in medium » vacuas referamus ad aures. » Prorsus cæcutivit Planudes, nullaque nunc est librariorum culpa. Si locum intellexisset, forte dedisset, *ὅπερ χρόνος οὐκ ἐάσει μακρὸν δοκεῖν*.

(4) B, *δίκη*. Habuit Planudes malam lectionem *Dirce*. Meliores libri exhibent *Dercæi*, quod erit *Δερκαίη*.

(5) A, *θυγατέρα*. B, *θυγατέραν*. Similia menda in accusativis id genus tetigi ad Nicetam, p. 339, et ad Hierophilum, p. 197. Codices duo Procli Schol. in Cratyl. cap. CLXVI, exhibent *Δήμητραν*: sed *Δήμητραν* posse a nomine *Δήμητρα* derivari ad Hierophilum ostendi. Eadem est varietas in codd. Nubium, ad V. 192. Et forte hic *θυγατέρα* erit nominativus.

(6) Habuit *altis*, non *albis*.

(7) Codices, *ἡ ναΐς*.

(8) Codices ambo male, *ὅ*.

καρπὸν, νῦν, μολυνθὲν (1) αἵματι, μέλανα φέρει. Τοῦτ' οὖν ἀφέσκει· καὶ γὰρ οὐδὲ δημώδης ἐστὶ μῦθος. Ἥρξατο δὴ τόνδε τὸν τρόπον, ἑπομένου τῷ μίτῳ τοῦ ἕρωτος·

« Πύρραμος καὶ Θίσβη, ὧν ὁ μὲν τῶν νέων ἦν ἐκ-
» πρεπέστατος, ἡ δὲ τὰς παρθένους, ἃς εἶχεν ἡ Ἕως (2),
» παρευδοκίμει, ἀλλήλων ἐχομένους εἶχον τοὺς οἴκους,
» ἔνθαπερ ἡ Σεμίραμις λέγεται ὀπτοῖς τείχεσι πόλιν
» ὑψηλὴν περιζῶσαι. Συνήθειάν γε μὴν ἀλλήλοις καὶ
» πρῶτον τῆς φιλίας βαθμὸν ἡ γειτονία πεποίηκε·
» τῷ δὲ χρόνῳ τὰ τοῦ ἔρωτος ἐπεδίδου. Οὗτοι καὶ
» νόμῳ γάμου συνῆλθον ἄν· ἀλλ' οἱ πατέρες ἐκώλυον,
» ὃ κωλῦσαι οὐδαμῶς ἔσχον, ἐπείπερ ἄμφω, τὰς
» φρένας ὑπ' ἀλλήλων ἁλόντες, ὑπερεκαίοντο (3). Καὶ
» δὴ συνίσταρ ἅπας ἀπῆν· νεύμασι δὲ διαλέξεσθαι καὶ
» συμβόλοις. Ἀλλ' ὅσῳ μᾶλλον ἐκρύπτετο, τοσούτῳ
» μᾶλλον κρυπτόμενον τὸ πῦρ ἀνεφλέγετο. Ἦν δὲ διερ-
» ρωγὼς ὁ κοινὸς τῶν οἰκιῶν τοῖχος (4) λεπτῇ τινὶ
» διαιρέσει, ἣν ποτε κτίζόμενος ἤνεγκε. Καὶ τοῦ τοίχου
» τὸ πάθος οὐδενὶ διὰ μακρῶν χρόνων (5) ἐγνώσθη·

(1) B, μολυνθέναι, prava iteratione syllabæ primæ vocis seq. Et malim supra, ἢ ὡς τὸ δίνδρον. Forte ὡς male omiserunt librarii.

(2) B, ἕω.

(3) Secutus est Planudes textum male interpunctum. Repone: ... ἐκώλυον· ὃ δὲ κωλῦσαι οὐδαμῶς ἔσχον, ἄμφω πάς....

(4) A, πῖχος. Voluit πῖχος, quum habeat διῤῥωγὼς, κτιζόμενος, et statim πίχου. Τεῖχος διῤῥωγὸς hic esset absurda lectio, quum non de muro urbis agatur, sed de privatæ pariete domus. Notavi de discrimine illo et de διπλογραφίᾳ ad Aristænetum.

(5) Etsi Planudes sit ætate recentissimus, non statim credendum est sermone loqui recentiorum. Hoc in loco χρόνοι non sunt *anni*, qui usus frequens est in libris posterioris imperii (vide not. ad Nicetam Eugen. p. 93; Bernard. ad Nonn. t. II, p. 176), sed, sensu vago et in-

» τίνος δ' οὐκ ἂν ἔρως αἴσθοιτο; ὦρῶτοι οἱ ἐρῶντες
» ὑμεῖς εἴδετε, καὶ φωνῆς ὁδὸν αὐτὸ πεποιήκατε· καὶ
» δι' ἐκείνου ἀσφαλῶς ἰσχνοτάτῳ ψιθυρισμῷ οἱ θελ-
» κτήριοι διῆσαν λόγοι. Πολλάκις παρατοίχιοι ἔνθεν
» μὲν ἡ Θίσβη, ἐκεῖθεν δὲ ὁ Πύρραμος, καὶ τὰς ἀλλή-
» λων φωνὰς παραλλὰξ εἰσδεξάμενοι, Βάσκανε τοῖχε,
» ἔλεγον (1), τί τοῖς ἐρῶσιν ἀντιστατεῖς; Πόσον ἦν ἐᾶν
» ἡμᾶς ὅλοις συνάπτεσθαι σώμασιν! ἢ, εἰ μέγιστον
» τοῦτ' ἐστὶ, πρὸς τὸ φιλήματα δοῦναι τοσοῦ-
» τον ἠνεῳγέναι σε! Καὶ γὰρ οὐδ' ἀγνώμονες ἐσμὲν
» περὶ σέ· χάριτας δέ σοι ὁμολογοῦμεν ὀφείλειν, ὅτι
» δίοδον τοῖς ῥήμασι πρὸς τὰς φίλας δέδωκας ἀκοάς.
» Τοιάδε μάτην εἰπόντες ἐκ διαφόρων τόπων, νυκτὸς
» ἤδη, Ὑγίαινε ἀλλήλοις προσειρήκασι, καὶ τῷ ἑαυτῶν
» μέρει ἑκάτερος παρέσχον φιλήματα, οὔκουν ἀντιχρὺ
» διϊκνούμενα. Μετὰ δὲ τοῦτο τὰ νυκτερινὰ τῶν ἄστρων
» πρὸ ἢ ἠὼς ἀπημαύρωσε, καὶ ἥλιος τὰς τῇ πάχνῃ
» νοτισθείσας βολὰς ἐξίκμασεν. Οἱ δὲ πρὸς τὸν συ-
» νήθη συνῆλθον τόπον. Καὶ τότε δὴ, βραχυτάτῳ
» ψιθυρισμῷ πολλὰ δεινοπαθήσαντες πρότερον, συμ-
» φωνοῦσιν ὡς ἂν, τῆς νυκτὸς σιγὴν παρεχούσης, τούς
» τε φύλακας ἀπαλήσαιεν, καὶ πιεζόσαντο τῶν θυρῶν
» ἐξελθεῖν, καὶ, τῆς οἰκίας ἐκχωρήσαντες, καὶ τὴν
» πόλιν αὐτὴν καταλίποιεν, ὡς ἂν δὲ μὴ πλανῶντο
» κατὰ τὸ πλατὺ πεδίον περιφοιτῶντες, πρὸς τὸν
» Νίνου τύμβον συνέλθοιεν, καὶ ὑπὸ τῇ τοῦ δένδρου

definito, *tempora*. Philo, scriptor elegantissimus, nec satis, ut videtur, lectus, in Legatione ad Caium, opere egregio: ἡ θυγάτηρ οὐ πρὸ πολλῶν ἐπιδημεῖ χρόνων, cap. XVI; ὅπερ ἐκ πολλῶν χρόνων ἀπεζήτει, cap. LIII.

(1) B, ad marginem, ὠκρῖον.

» σκιᾷ κρυβεῖεν. Δένδρον δ' ἦν ὑψίκομον (1) ἐκεῖ,
» μῶρος (2) λευκῷ καρπῷ βείθουσα, καὶ ψυχρᾷ πηγῇ
» παραπεφυκυῖα. Ἧρσε τοιγαροῦν τὰ συνλεθειμένα.
» Ὁ δ' ἥλιος, σχολῇ δοκῶν ἀπιέναι (3), φέρειαι καθ'
» ὑδάτων, καὶ τῶν αὐτῶν ὑδάτων ἡ νὺξ ἀνεγείρειαι.
» Ἡ δ' εὐμήχανος Θίσβη, διὰ τοῦ σκότους συστρέφα-
» σα τὸν θαιρὸν (4), ἔξεισι, λανθάνει τε τοὺς οἰκείους,
» καὶ, ἐπικαλυψαμένη τὸ πρόσωπον, παρὰ τὸν τά-
» φον ἀφίκετο, καὶ ὑπὸ τὸ προρρηθὲν δένδρον καθίζει·
» τολμηρὸν γὰρ αὐτὴν ὁ ἔρως ἐποίει. Ἰδοὺ δὲ καὶ
» λέαινα ἔπεισι, νεαρῷ φόνῳ βοῶν ἀφρῷ περιεχει-
» σμένη τὸ χάσμα, τὴν δίψαν ἐν τῷ ὕδατι τῆς
» γείτονος ἀποθησομένη πηγῆς· ἣν πόρρωθεν ἡ Βαβυ-
» λωνία Θίσβη ταῖς τῆς σελήνης ἀκλισι σκεψαμένη,
» φοφοδεέσι ποσὶ πρὸς τὸ ζοφῶδες ἀπέφυγεν ἄντρον,
» φεύγουσα δὲ τὴν χλαμύδα τῶν νώτων πεσοῦσαν
» καθέλιπεν. Ἐπεὶ δ' ἡ δεινὴ λέαινα πολλῷ ῥείθρῳ τὴν
» δίψαν καθέσβεσε, πρὸς τὴν λόχμην ἐπανιοῦσα, εὗ-
» ρουσα, τυχὸν οὕτω, μόνην δὴ τὴν χλαμύδα, λελυ-
» θρωμένῳ διεσπάραξε στόμαθι. Ὁ γε μὴν Πύρραμος,
» βράδιον ἐξελυθὼς, ἵκνη θηρὸς καθαφανῆ ἐπὶ τῆς

(1) Codd. *ὑψήκομον*: permutatione jam notata literarum *η* et *ι*, ob soni similitudinem. Sic infra ad *v.* 177, *ῥινὶ* pro *εἰνῇ* est in A. Ad *v.* 604, B, *ἐθείσκευε*. Hippocrates de Carn. p. 250, 29, Foes., *τὸ θερμὸν πλεῖστον ἐνῇ τῇσι φλεψίν*: lege *ἔνι*, ut bene scriptum est paulo inferius. Rursus ibidem p. 252, 15, *ὁκόσα ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ἐνῇ*: lege omnino *ἔνι*. Firmus, Epist. 1, *τὸ τε γὰρ ὑπήκοον πρὸς εὐταξίαν ἐῤῥύθμισας*: repone, *ἐῤῥύθμισας*.

(2) B, *μῶρας* et *ψυχρὰ πηγή*.

(3) Aristænetus, 1, 10: *ἅπαντα δ' οὖν ὅμως βραδύνειν ἐδόκει τῷ Ἀκοντίῳ, καὶ οὔπω ἡμέραν ἐκείνης ἐνόμιζε μακροτέραν ἐωρακέναι*: ubi ego et alii interpretes similia notavimus.

(4) Herodianus in Epimerismis, pag. 56: *θαιρὸς, ἡ σποδοφυγὴ τῆς θύρας.*

» βαθείας κόνεως εἶδε, καὶ τὸ πρόσωπον ἅπαν ὠχρία-
» σεν· ὡς δὲ καὶ τὴν χλαμύδα μεμολυσμένην εὗρε
» τῷ αἵματι, Μία νὺξ, εἶπεν, αὕτη δύο ἐρῶντας ἀλ-
» λήλων ἀπολέσει, ὧν ἡ ἑτέρα μακρᾶς ἦν ἀξιωτάτη
» ζωῆς. Ἡ ἐμή σε ψυχὴ κακῶς δέδρακεν· ἐγώ σε,
» σχέτλια, πεφόνευκα, ὅς σε νυκτὸς πρὸς χώρους
» φόβου πλήρεις ἐλθεῖν ἐκέλευσα, καὶ πρότερος δεῦρο
» οὐ παρεγενόμην αὐτός. Τοὐμὸν διασπάσασθε (1) σῶ-
» μα, καὶ δειναῖς λαφύξεσι τὰ ἀνόσια δαπανήσατε
» σπλάγχνα, οἵ τινές πότε λέοντες ὑπὸ ταύτην δια-
» τάσατε τὴν ἀπρέπειαν. Ἀλλὰ, δειλοῦ (2) γ' ὄν τὸν
» θάνατον εὔχεσθαι, τὴν Θίσβης ἀνείλετο χλαμύδα,
» καὶ πρὸς τὴν τοῦ δένδρου σκιὰν, οὗπερ ἦν τὰ συγκεί-
» μενα, φέρει· ἐπιγνωσθείσῃ δὲ ταύτῃ δάκρυα δοὺς
» καὶ φιλήματα, Δέξαι καὶ τοῦμον, εἶπεν, αἷμα. νῦν
» ἀπαρυσαμένη· καὶ καλὰ τῶν ἐγκάτων ὧσεν ὅπερ
» ἐξώνυτο ξίφος, καὶ ταχὺ, θνήσκων, τῆς πληγῆς
» ἔτι ζεούσης αὖθις ἐξέσπασε, καὶ καλὰ γῆς ἀνέπεσεν

(1) Codices, διασπάσασθαι: at B, supra, διασπάσασθε. Hoc prætuli, etsi nescius non sim infinitivum aptissime pro imperativo poni, quum et ipse de hoc usu loquendi monuerim in MSS. Notit. t. XI, part. II, pp. 30, 62, et supra, pag. 63, χαίρειν τῷ χαίρῃς prætulerim: sed nunc imperativus placebat magis, quum non varietur in τῷ δαπανήσαι, quod sequitur. Obiter Firmum, Epist. 29, vindicabo, qui, missis Florentio munusculis, addit: ἃ προσδέξασθαι αἰδοῖ τῆς ὑπὲρ ὑμῶν (imo ἡμῶν) προτεινομένης. Muratorius, nescio quid, profecto aliud agens, hanc adposuit notulam: « Fortasse legendum ἃ προσδέξασο. » Nihil mutandum: infinitivus προσδέξασθαι (nempe θέλε, διατοῦ) est loco imperativi positus.

(2) Codices, δηλοῦ. At B supra, δειλοῦ. Planudes, participio ὤν absolute posito, sententias connectit, quas Ovidius divisit. Ovidius enim disertissime verba, *sed timidi est optare necem*, orationi Pyrami tribuit; sequentia, *velamina Thisbes tollit*, narrationi. Mox Codex B, θίσβην.

» ὕπλιος· τὸ δ' αἷμα πρὸς ὕψος ἀναῤῥοιβδοῖ, οὐχ
» ἑτέρως ἢ ὥσιε σωλὴν, τοῦ μολύβδου πληγέντος,
» ῥήσσειαι, καὶ λεπίῃ καὶ σιενοπόρῳ ὀπῇ (1) μακρὸν
» ὕδωρ ἀναχονίζει, καὶ ῥήγνυσι τῇ βολῇ τὸν ἀέρα.
» Τά γε μὴν τοῦ δένδρου γεννήματα ταῖς τοῦ φόνου
» ῥανίσιν εἰς μέλαν μελεβλήθησαν εἶδος, καὶ ἡ ῥίζα
» περικλυσθεῖσα τῷ αἵματι τὰ ἀπηωρημένα μῶρα
» πορφυρῷ διέχρωσεν αἵματι. Ἰδοὺ δὲ καὶ ἡ Θίσβη,
» μήπω τὸν φόβον ἀποθεμένη, τοῦ μὴ δόξαι ψεύσα-
» σθαι τὸν ἐρασίνην, ἐπανέρχεται, καὶ τὸν νεανίαν καὶ
» ὀφθαλμοῖς καὶ ψυχῇ ἀναζητεῖ, καὶ ὅσους ἂν ἐφυ-
» λάξατο κινδύνους διαλογίζεσθαι σπεύδει. Ἰδοῦσα δὲ
» τὸν χῶρον, καὶ τὸν τύπον ἀναγνοῦσα τοῦ δένδρου,
» ἀμφίβολος ὅμως γίνεται τῷ τοῦ καρποῦ χρώματι,
» καὶ ἐπ' ἀμφότερα τῇ γνώμῃ καθίσταται εἰ τοῦτο
» τὸ δένδρον ἐστίν. Οὕτω τοίνυν διστάζουσα, ὁρᾷ τρέ-
» μουσα λελυθρωμένον τὸν Πύῤῥαμον, καὶ τοῖς μέ-
» λεσι τοὔδαφος τύπτοντα, καὶ ἀνήνεγκεν ὀπίσω τοὺς
» πόδας, καὶ, τὸ πρόσωπον ὠχρὸν ἔχουσα πύ-
» ξου, ἔφριξε καὶ ταυτὰ (2) τῇ θαλάττῃ, ἣν ἐξ ἐπι-
» πολῆς αὔρα μικρὰ πέζουσα φλοῖσβον ἐγείρειν ποιεῖ.
» Ἐπεὶ δὲ χρονίζουσα τοὺς ἑαυτῆς καλεμάνθανεν ἔρω-
» τας, περιφανεῖ (3) πληγῇ πλήττει τὰ ἀνάξια

(1) Legitur in B, σπινοπῶ ῥωοπῆ.

(2) Glossa in B: καπαυτὰ, ἀντὶ τοῦ ὁμοίως.

(3) Codd. περιφανῆ: at in B facta est correctio. Ovid. « *claro* plangore »: hæc mala versio jam supra fuit notata, p. 76. Et de variatione syllabarum ει et η non semel monui. Infra ad X. 195, codd. male exhibent ἐκκαίει· ad 208, B, male πίθηκεν· ad 237, B, ἀπινὴς, quod mendum A et B exhibere ad 11, 612, ἀπινοῦς præferentes, monere neglexi; ad 327, codd. ἡ male pro εἰ, ut ad 565, ἤγε pro εἴ γε· ad 391, A, βεαγχώδει pro βεαγχώδη· ad 399, B, ἐξελελύθη· ad 432, A et B, κα-

» πλήτ[εσθαι γύαλα (1), καὶ τὴν κόμην σπαράττου-
» σα, καὶ τὸ ἐρώμενον σῶμα περιλαβοῦσα, δακρύων
» ἔπλησε τὴν πληγὴν (2), καὶ τὸν θρῆνον τῷ λύθρῳ
» κατέμιξε, καὶ, τῷ ψυχρῷ προσώπῳ μιγνῦσα φι-
» λήματα, Πύῤῥαμε, γεγωνεῖ, ποία σε τύχη ἐξ
» ἐμοῦ σεσύληκε; Πύῤῥαμε, ἀπόκριναι. Ἡ φιλάτη
» σε ὀνομάζουσα φωνεῖ Θίσβη. Ἐπάκουσον, καὶ τὴν
» κεφαλὴν ἀνύψου κειμένην. Ὁ Πύῤῥαμος δὲ πρὸς τὸ
» τῆς Θίσβης ὄνομα τοὺς ὀφθαλμοὺς τῷ θανάτῳ βα-
» ρυνομένους ἀνέῳξε, καὶ, ταύτην ἰδὼν, αὖθις κατέ-
» μυσεν. Ἡ δὲ, τὴν ἑαυτῆς ἐπιγνοῦσα χλαμύδα,
» καὶ τὸν κουλεὸν (3) τοῦ ξίφους ἰδοῦσα κενὸν, Ἡ
» σαυτοῦ σε χειρ, εἶπε, καὶ ὁ ἔρως, δυσδαίμον, ἀπώ-
» λεσεν. Ἀλλ' οὐκ ἔστι κἀμοὶ καὶ χεὶρ ἐῤῥωμένη καὶ
» ἔρως εἰς ἓν τοῦτο; Δώσει μοι πρὸς τὸ τραῦμα

τάλις· ad 498, B, δίγματων pro δήγματων· ad 578, B, συναφθῆσαι· ad 580, codd. ὑπολιφθήσας, et id in B e correctione, si id est corrigere; ad 595, B, εἶη pro ἦει. Tædium talis notationis levemus proposita emendatiuncula in Demetrio Cydonio, ubi, p. 5, διηρτῆσθαι a Kuinoelio relictum barbarum est; in Philone de Merc. Meretr. p. 862, A, Paris. ubi solœcum est, ἦν ἐθέλεις μοι συνοικεῖν: repone ἦν ἐθέλῃς, quod forsan jam reposuerit Mangeyus, quo careo. In Libaniana Epistola 529, editum δεῖ γὰρ, δεῖ πάχους bene Wolfius servavit, intellecta quippe iterationis efficacia, suamque conjecturam δεῖ γὰρ δὴ margini adscribere satis habuit, quamvis probabilem (cf. not. supra p. 72). Monebo obiter hanc epistolam quam Euthalio in editionibus Libanius mittit, in cod. Regio 1041, lemma aliud gerere, hocce, Ἀπατηλίῳ.

(1) Hoc est subridiculum. Ovidius, *lacertos*. Scribendum ergo erat, ἀραξίους πλ. βραχίονας.

(2) Ovidius: « Vulnera supplevit lacrymis. » Videtur fere Gierig. non bene hoc cepisse. Ita apud Statium Th. III, 116, matresque nuptæque Bœotorum a Tydeo cæsorum « vulnera alta replent lacrymis. » Statius Ovidii meminerat.

(3) A, κελεόν· scripsit, puto, noster κολεόν. Addendum ἐλεφάντινον, quo *ebur* vertatur.

» σθένος ὁ ἔρως. Ἕψομαί σοι ἀποιχομένῳ, καὶ τοῦ
» σοῦ θανάτου ἡ ταλαίπωρος καὶ αἰτία ὀνομασθή-
» σομαι καὶ συνέμπορος· καὶ ὁ μόνῳ θανάτῳ φεῦ!
» δυνάμενος (1) ἐμοῦ ἀποσπασθῆναι, οὐδὲ ἐν τῷ θανά-
» τῳ δυνήσῃ διασπᾶσθαι. Τούτοις δ' ὅμως τοῖς ῥήμασιν
» ἀμφότεροι δυσωπήθητε (2), ὦ περισσόν δή τι δεί-
» λαιοι, οἱ τοῦτον καὶ μὲ φύσαντες, ὡς ἂν οὐς ἔρως
» βέβαιος (3), οὓς ὥρα τελευταία συνέζευξε, μηδὲ ἐν
» τῷ αὐτῷ τύμβῳ καταλεθῆναι φθονήσητε. Καὶ σὺ δ',
» ὦ δένδρον, ἑνὸς ἄθλιον νῦν σῶμα καλύπτον, αὐτίκα
» δὴ μάλα καλύψεις δύο· σύμβολα δ' ἔχε τοῦ
» φόνου, καὶ μέλανα τὸν καρπὸν αἰεὶ καὶ θρήνοις κα-
» τάλληλον φέρε, τοῦ διτλοῦ λύθρου μνημεῖα. Εἶπε,
» καὶ, εὖ περισταλέντος τοῦ ξίφους κατὰ τοῦ στήθους
» ἔσχατον, ἐπέπεσε τῷ σιδήρῳ, ὃς ὑπὸ τοῦ φόνου
» χλιαρὸς ἦν, ἁπτομένῳ (4). Αἱ γε μὴν εὐχαὶ τοῖς θεοῖς
» εἰσηκούσθησαν· εἰσηκούσθησαν δὲ καὶ τοῖς γεννησα-
» μένοις. Καὶ γὰρ ἡ τε χθιὰ τῷ καρπῷ πεπανθέντι
» μέλαινα, καὶ τὸ τῆς πυρᾶς ὑπολειφθὲν ἐν μιᾷ κα-
» τέπαυσε λάρνακι. »

Ἡ μὲν ἔληξε· μεταξὺ δὲ βραχὺς γέγονε χρόνος. Καὶ μετ' αὐτὴν ἡ Λευκονόη λέγειν ἐνεστήσατο· αἱ δ' ἀδελφαὶ τὴν ἑαυτῶν ἐπεῖχον φωνήν.

« Καὶ τούτου δὴ τῷ αἰθερίῳ πυρὶ κεραννύντος τὰ
» πάντα Ἡλίου Ἔρως ἐκράτησε· τῶν Ἡλίου τοι-
» γαροῦν μνημονεύσωμεν ἐρώτων. Πρῶτος ὁ θεὸς οὗ-

(1) A, inverso ordine, *δυν. φεῦ.*
(2) B, *δυσωπήσητε.*
(3) B, *βίαιος.* Ovidius, *certus.*
(4) Non exspectabatur hoc *ἀπτομένῳ*: malim abesset. Statim notemus, ad 176, B exhibere *καὶ χάλκου·* ad 177, A, *αὐτ' ὀφθ.*, B, *ἀϋ' ὀφθ.*, et utrumque *ὠήν.*

» τος τὴν Ἀφροδίτης σὺν Ἄρει μοιχείαν ἐωραχέναι
» δοκεῖ· οὗτος γὰρ πρῶτος ἅπαντα βλέπει· καὶ ἠνιάθη
» ἐπὶ τῷ ἔργῳ, καὶ τῷ τῆς Ἥρας υἱῷ Ἡφαίστῳ τήν
» τε κλοπὴν τῆς εὐνῆς καὶ τὸν τῆς κλοπῆς τόπον
» ὑπέδειξε. Τῷ δὲ καὶ ἡ φρὴν, καὶ ὅπερ ἔργον (1) ἡ

(1) Hic orationis lusus quo eidem verbo nominativi duo vel plures junguntur, alter in sensu physico, in metaphysico alter, ita ut verbum simul sit proprie capiendum et figurate, Ovidii Musæ sæpius vel inter seria lascivienti placuit, ob id elegantiarum importunarum studium merito ab Addisone reprehensæ. Modo, *v.* 129, Thisbe « oculis » animoque Pyramum requirebat », quod tamen minus durum ac contortum esse videtur quam illa *mentis* junctura et *operis*, clypei nempe aut loricæ, quæ simul excidunt, illa metaphorice, hoc modo proprio et quem sensus percipiant. Sic fere Peliæ filiabus, quum serius intellexissent inscias se necasse patrem (VII, 347), « cecidere animi atque manus. » Phœbus (II, 312) Phaethontem « pariter » animaque rotisque expulit », quod « curribus, non consiliis » patris (II, 146) fuisset usus. » Ne Arcas matrem telo figeret (II, 505), Jupiter « pariter ipsosque » nefasque sustulit. » Audito Coronidis crimine (II, 601), Phœbo « vultus, plectrumque colorque » excidit. » Leporem quum canis venaticus vidit (I, 534), « hic » prædam pedibus petit, ille salutem. » Cadmus (III, 7) « patriam iramque parentis vitat »; ut Caunus (IX, 632), qui, incestam detestatus Byblida, « patriam » ac nefas fugit. » Serpens (III, 46) Phœnices morsu et amplexibus occupat, « sive illi fugam parabant, sive tela. » Herculis imperiis Iolen Hyllus (IX, 279) « thalamoque receperat et animo. » Alcmæon (IX, 409), « exul » et mentis et domus », maternis agitur umbris. Orpheus (X, 50) « Eurydicen simul et legem accipit », ne oculos retro flectat. Avidus cognoscere amasiam, Cinyras, illato lumine (X, 474), « et scelus et natam vidit. » Peleus (XI, 274), « fessus cura viaque », Trachinia venit litora. Græci proceres (XII, 156) « vino curas » sitimque levant. » Nec abstinuit Ovidius ab hoc plerumque malo zeugmate in castigatissimo illo Heroïdum corpore. « Demophoon », Phyllis ait (II, 25), « ventis et verba et vela dedisti. » Itaque Chæreas Callirrhoæ scribens, καλασπίνδω, inquit, πύτων μου τῶν γραμμάτων δάκρυα καὶ φιάλημα: ad quæ Dorvillius, p. 440, plena manu similia Homeri, Pindari, Platonis, Herodoti, Virgilii, plurimorum aliorum, loca protulit, criticosque alios indica-

» χαλκόλυπος κλεῖχε χεὶρ, αὐτίκα κλέπτε. Χαλ-
» κοῦ λεπτὰς ἀλύσεις εὐθὺς καὶ δίκλυα καὶ παγίδας,
» ἃ ἂν ὀφθαλμοὺς οἷά τ' ὦσιν ἀπαλᾶν, τῇ ῥίνῃ ποιεῖ.
» Οὐκ ἂν ἐκεῖνο τὸ ἔργον τὰ λεπτόταλα νικήσειε νή-
» μαλα, ἢ ὁ ἐξ ἄκρου τοῦ τέγους ἀπηωρημένος ἀφά-

vit eadem de re consulendos. Et nonnulla id genus collegit Seager. in Valpyi Classica Ephem. t. VII, p. 240. Quorum copiis et ipse meas addam. Sophocles, et quantus vir ! El. 917 : Οὐκ οἶσθ' ὅπου γῆς οὐδ' ὅπου γνώμης φέρει ; Apud Themist. Or. XXI, p. 245, pueri asinum leonis pelle indutum cædunt fustibus, καὶ ἀφαιρεῖται τῆς δορᾶς τε καὶ τοῦ φρονήματος. Gregorius Naz. in Anthol. Palat. VIII, 107 : Ἐπὶ τύμβῳ Βάλλειν ἡμετέρῳ δάκρυα, μὴ σταλάμας. Auctor Vitæ Euthymii in Monum. Cotel. t. II, p. 236 A : κἀκεῖνος ἐνέμεινε Δομετιανῷ καὶ γνώμην καὶ χεῖρα ὀρέξας. Plinius « telorum oculorum- « que Trajani conjectum » junxit Paneg. XVII. E nostris scriptoribus dari possent centena talia. Scarro in narratione ludicra *Roman com.* part. II, cap. VII : « *La* » *ceinture* de ses chausses *s'en* » *rompit*, et *le silence* aussi de » l'assemblée. » Racinius in Thebaïde, V, 4 : « Pour *couronner* » ma *tête* et ma *flamme* en ce » jour... Il attendrit la sœur, il » endurcit les frères... Et m'*ouvre* » en même temps et leur *trône* et » son *cœur* » : cujus loci cacozeliam merito Geoffræus notavit. Fontainius in Adonide : « O » gens durs ! *vous n'ouvrez* vos » *logis* ni vos *cœurs*. » Idem eodem prorsus modo in Eunucho, I, 1 : « que Thaïs *M'ou-* » *vre* non-seulement son *logis*, » mais son *cœur*. » Rursus in Psyche II : « L'Amour étoit *guéri* de » sa *colère* aussi bien que de sa » *brûlure*. » Boilavius, Epist. VI : « Cambrai A vu *tomber* enfin ses » *murs* et son *orgueil*. » Idem Epist. IV : « Le Rhin *Abandonne* » à Louis la *victoire* et ses *bords*. » Atque in Pluteo, III : « Mais les » trois champions *pleins* de *vin* et » d'*audace*. » Lamottius, F. I, 19 : « Vaut-il mieux l'obliger à rem- » plir ce tonneau, Où des brus » d'Égyptus la troupe détestée » *Perd* toujours sa *peine* et son » *eau* » ? Est et in Bossueto simile quid ; sed nunc locus excidit e memoriola. Est in Russavio, in Voltario, scriptoribus majorum gentium : ille in Heloïsa, III, 18 : « Je savois que mon père me *don-* » *neroit la mort* ou *mon amant* » : hic in Virgine, VI, Sacrocorgonem depingit cui caput erat « *armé* de *fer* et d'*impudence*. » Sic in facetissimis Gramontii Memoriis Hamilto mulierculam quamdam fuisse refert « *armée* de » *castagnettes* et d'*effronterie* » ; qui locus forte Voltarii menti obversabatur. Voltarius iterum

» χνης. Ὡς ἂν δὲ καὶ κούφη τις ἐπαφὴ καὶ βεβαχεῖα
» αἴσθησις ἕποιτο, περὶ πλείστου ποιεῖται, καὶ τὴν
» εὐνὴν περιειληφὼς, τέχνη συνιστᾷ ταῦτα. Ἐπεὶ
» δ' εἰς ταυτὸ λέχος ἦλθον (1) ἥ τε τοῦδε σύζυγος καὶ
» ὁ μοιχὸς, τῇ τοῦ Ἡφαίστου τέχνῃ καὶ δεσμοῖς
» τοῖς καινὸν τρόπον ἑτοιμασθεῖσιν ἐν μέσαις ἄμφω
» ταῖς περιπλοκαῖς συλληφθέντες παρέσχοντο.
» Ἐξαίφνης δ' ὁ Λήμνιος τὰς ἐξ ἐλέφαντος ἀνεπέ-
» τασε θύρας, καὶ τοὺς θεοὺς συνεκάλεσεν. Οἱ δὲ
» συνισχημένοι αἰσχρῶς ἔκειντο. Καί τις τῶν μὴ δει-

ibidem XX: « Lorsque Bacchus » vint, du fond de la Grèce, *Porter le thyrse* et la *gloire* et l'*ivresse* Dans les pays par le » Gange arrosés. » Rursus in Commentario historico de rebus ad se pertinentibus, t. LXIII, p. 123: « Les Français avaient » *perdu* leurs *canons*, leurs *munitions*, leurs *vivres*, et surtout la *tête*. » Barthelemyus in Anacharside, cap. LXII: « Après » la mort de son frère, Timoléon *s'étoit éloigné* pendant » quelque temps *de Corinthe*, et, » pour toujours, *des affaires publiques* »: quæ sententia Croftio (ad Massillon. p. 33), judici severo et nonnusquam hypercritico, jure displicuit. Delillius, poeta ingeniosissimus, sæpe hoc acumine est abusus: in Confabulatione I, verbi gr.: « Chacun » *vide*, en jasant, sa *mémoire* » et son *verre* »; in Phantasia de Novitate: « C'est elle qui Fait » *luire* une *comète*, un *Voltaire*, » un *Rousseau* »; VI: « L'or commande: partez; *tourmentez* à » la fois Les *hommes* et les vents » et la *terre* et les ondes »; in Rusticante, II: « Heureux qui, » dans le sein de ses dieux domestiques, *Cultive* ses *jardins*, » les *vertus* et les *arts* »! Prior, qui inter elegantes poetarum anglorum numerandus est, ingeniosius, puto, Chloen pingit, quum « on the ground Her *garland* and her *eye* she *cast*. » Simili acumine Popius ille, in Cincinni Raptu III, Hamptoncurtium describit, ubi Anna regina « Does sometimes *counsel take* » and sometimes *tea* »: merito reprehensus a Frerone, qui in Opusculis, t. II, pag. 415, hæc anglica verba sic fecit gallica: « Dans ce palais superbe, où » votre Majesté *Prend* quelque» fois *conseil*, et quelquefois *du* » *thé*. »

(1) Aristænetus, I, 15: Θᾶττον ἄμφω συνῆλθον τὶς εἰπών. Cf. p. 155.

» λαίων (1) τότε θεῶν πύξαλο ἂν οὕτως αἰσχρῶς ὀφθῆ-
» ναι· ἐγέλασαν δ' οἱ θεοί. Καὶ ἐπὶ πλεῖστον ὁ μῦ-
» θος οὗτος καλὰ πάντα τὸν οὐρανὸν φανερὸς γέγνε.
» Ἡ δὲ Κυθέρεια δίκην εἰσπράττεται τὸν Ἥλιον
» τῆς μηνύσεως, καὶ ἐξ ἀμοιβῆς τὸν τοὺς κεκρυμμέ-
» νους ἐρωτας βλάπτοντα τῷ ἴσῳ ἀντελύπησεν ἔρωτι.
» Τί σοὶ τοίνυν, ὦ Ὑπερίονος παῖ, τὸ κάλλος, τί
» τὸ χρῶμα καὶ τὸ ἀκτινοβόλον φῶς λυσιτελὲς γίνε-
» ται; Εἰ γὰρ καὶ τὸ σὸν πῦρ πᾶσαν ἐκκαίει τὴν
» γῆν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς καινοτέρῳ πυρὶ ἐκκαίῃ, καὶ
» ὁ τὰ πάντα ὀφείλων ἐφορᾶν πρὸς μόνην ἀτενίζεις
» τὴν Λευκοθόην, καὶ μιᾷ ἐνασμενίζεις παρθένῳ τοὺς
» ὀφθαλμούς, οὓς ὀφείλεις τῷ κόσμῳ. Καὶ νῦν μὲν
» πρωϊαίτερον (2) ἐξανίστασαι τοῦ ἑῴου οὐρανοῦ, νῦν
» δ' ὀψιαίτερον ἐμπίπτεις τοῖς ὕδασι, καὶ, τῇ θέᾳ
» διαιρέων τῆς ἐρωμένης τὰς χειμερινὰς ὥρας ἐκλεί-
» νεις. Ἔστι δ' ὅτε καὶ ἐκλείπεις, καὶ τὸ τῆς ψυχῆς
» πάθος καὶ μέχρι τοῦ προσώπου διεξικνεῖται, καὶ
» σκοτιζόμενος τὰς τῶν ἀνθρώπων ἐκφοβεῖς διανοίας.
» Οὐδὲ γὰρ, ὅτι σοι ἡ σελήνη τῆς γῆς ἐγγυτέρω οὖ-
» σα ἀντιφράττει, ὠχριᾷς, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ ἔρως
» τόδε τὸ χρῶμα ποιεῖ. Ἑᾷς δὴ μόνης αὐτῆς· οὐδὲ
» σε Κλυμένη, οὐ Ῥόδος κατέχει, οὐδὲ τῆς ἑῴας (3)
» Κίρκης εὐπρεπεστάτη μήτηρ, οὐδ', ἢ τὴν σὴν
» συνάφειαν, εἰ καὶ τὰ μάλιστα περιοφθεῖσα ἐζήτει,

(1) Quam male vertit *tristibus*! Quis non malit σκυθρωπῶν, σλυγρῶν?

(2) B, πρωϊέπερον. Sic ad X. 357, B, αἰσθῆπα pro ἑσθῆπα, permutatis de more ε et αι: et ad X. 390, B, ὀλιγωρεῖται pro ὀλιγωρεῖ π. Supra II, 159, p. 52, pro πλέρυξιν non monui B habere πλαίρυξιν.

(3) Debuit scribere Αἰαίας, ut latina sequeretur.

» Κλυλία, καὶ τὸν χρόνον ἐκεῖνον βαρύταλον (1) εἶχε
» τραῦμα. Ἡ γὰρ Λευκοθόη τῶν πολλῶν ἐπιλήσμονα
» τέθεικεν, ἣν ἡ τῆς ἁρωμαλιοφόρου φυλῆς περικαλ-
» λεσιάτη τέτοκεν Εὐρυνόμη (2)· ἀλλ', ἐπείπερ ἡ θυ-
» γάτηρ εἰς ἡλικίαν ἐπέδωκεν, ὅσον ἡ μήτηρ πάσας,
» τόσον ἡ θυγάτηρ τὴν μητέρα τῷ κάλλει ὑπερη-
» κόντισεν (3). Ὁ μέντοι Ὄρχαμος τῶν Ἀχαιμενίδων
» ἐβασίλευε πόλεων· οὗτος δὲ ἕβδομος ἐκ τοῦ πα-
» λαιοῦ Βήλου τῷ γένει ἀριθμεῖται. Ὑπό γε μὴν τὸ
» ἑσπέριον κλίμα τῶν Ἡλίου ἵππων. εἰσὶν αἱ Φά-
» ταναι, ἀμβροσίαν ἀντ' ἀγρώσιος ἔχουσαι· αὕτη
» γὰρ τὰ τῶν ἵππων μέλη τοῖς καθημερινοῖς καμά-
» τοις ἀπαγρεύουσα τρέφει, καὶ πρὸς πόνον αὖθις
» ἀνακαινοῖ (4). Ἐκεῖ δὴ τῶν ἵππων τὴν οὐρανίαν νο-
» μὴν νεμομένων, καὶ ἡ νὺξ τὸν οἰκεῖον διανύει καὶ-

(1) B, βραχύταλον, et alibi obtinet hæc permutatio: cf. Bast. ad Gregor. Corinth. p. 601.

(2) B, εὐρομίη: sed infra et in B, vocatur Εὐρυνόμη.

(3) Comparatur a Gierig. Horatianum: « o matre pulcra filia » pulcrior. » Hanc sententiam pluribus illustratam vide in notis ad Aristænetum II, Epist. 14. De verbo ὑπερακοντίζειν legendus Valcken. ad Jo. Chrys. p. xxvj: cujus copias nunc augere placet. Auctor Actor. S. Silvestri id jungit casui tertio, p. 263, τοῖς ἐν κλήρῳ διαφέπουσιν ὑπερακοντίσας. Auctor Vitæ S. Sabæ in Monum. Cotel. t. III, p. 225, c. 5, ὑπερηκόντισεν ἅπαντας: scrib. ὑπερηκόντισεν. Tamen moneba tur editor de meliore scriptura hisce verbis c. x, p. 232: ἅπαντας τοὺς ἐν τῷ κοινοβίῳ προβεβηκότας ὑπερακοντίζων. Psellus Laudat. Metaphr. p. 229, de Constantinopoli: τὰς ἄλλας ὑπερηκόντισε (πόλεις). Stephanus Diac. Vit. S. Stephani Jun. in Anal. PP. Benedictinorum, t. I, p. 410 et p. 411; ibidem, p. 10, Cyrillus Vit. Euthymii: Εὐθύμιος ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ πολλοὺς τῶν συνηλίκων ἠκόντισε τῇ τῆς ψυχῆς φιλοθεΐᾳ: scrib. cum præpositione ὑπερηκόντισε. Recentissimus Gabriel Severus in Lamii Deliciis, t. XII, p. 15: τοὺς εἰλικρινοῦς τῷ ὄντι τῶν φίλων πάντας ὑπερηκόντισας: linquo εἰλικρινοῦς huic scriptori.

(4) A, ἀνανεοῖ. Mox codd. τύρυνόμης. Infra A, δὶς ἰκ.

» ρὴν, ὁ δὲ θεὸς εἰς τὸν ἐρώμενον ἔσεισι θάλαμον,
» τὴν τῆς γεννησαμένης Εὐρυνόμην ὄψιν ἀναλαβών,
» καὶ μελαξὺ δὶς ἓξ παιδισκῶν (1) ὀρχῇ τὴν Λευκοθόην
» πρὸς λύχνον λεπτὰ νήματα τῷ τὸν ἄτρακτον κλώ-
» θειν καθάπτουσαν· οἷα δὲ μήτηρ τῇ φίλῃ θυγατρὶ
» δοῦσα φιλήματα, Χρῆμά τί ἐστιν ἀπόῤῥητον, εἶπεν.
» Ἀποχωρεῖτε, θεράπαιναι, μήποτε, τῆς μητρὸς τὸ
» μυστήριον (2) λεγούσης, ὑμεῖς τοῦθ' ἁρπάσητε. Αἱ δ'
» εἶξαν· καὶ, τοῦ θαλάμου μάρτυρος ἐκτὸς καλα-
» λειφθέντος, ὁ θεὸς εἶπεν· Ἐκεῖνος ἐγώ εἰμι, ὁ τὸν
» μακρὸν ἀριθμῶν ἐνιαυτὸν, ὁ πάντα βλέπων (3), δι'
» οὗ γῆ τὰ πάντα βλέπει, ὁ τοῦ κόσμου ὀφθαλμός.
» Ἐμοὶ, πίστευε, ἀφέσκεις. Ἡ δ' ἐξίσταλαι, καὶ, τῷ
» φόβῳ τῶν δακτύλων παρεθέντων, καὶ ἠλακάτη καὶ
» ἄτρακτος πίπτουσιν. Ἔπρεπε δ' αὐτῇ καὶ ὁ φό-
» βος (4). Ὁ δὲ, μηδὲν πλέον ἀναβαλόμενος, εἰς τὴν
» ἀληθῆ μορφὴν ἐπανέδραμε, καὶ τὴν εἰωθυῖαν λαμ-
» πρότητα. Ἡ δὲ παρθένος, εἰ καὶ τὰ μάλιστα κα-
» ταπέπληκται τῇ ἀπροσδοκήτῳ ὄψει, τῷ φόβῳ
» τοῦ θεοῦ νικηθεῖσα (5), ὅμως δεινοπαθοῦσα βεβία-
» σται. Σηλοῦπεῖ τοιγαροῦν ἡ Κλυτία· οὐ γὰρ σύμ-
» μετρος ἐν ἐκείνῃ ὁ τοῦ Ἡλίου γέγονεν ἔρως. Νυσσο-
» μένη δὲ τῇ καλὰ τῆς ἀνθιζήλου ὀργῇ τὴν μοιχείαν
» δημοσιεύει, καὶ τῷ τῆς Λευκοθόης παλεὶ δυσφη-

(1) Cod. *παιδίσκων*, pravo accentu.

(2) Velim abesset *τὸ* vel mutaretur in *π*. De hoc usu vocis *μυστήριον*, cf. ad Aristæn. II, 5.

(3) B, *βρέπων* : cf. not. p. 95.

(4) Aristænetus, I, 7, *γέγονε τὸ πρόσωπον θυμουμένη καλλίων* : ubi in Notis similia contuli plurima.

(5) Ovidius, « victa *nitore* » Dei. » Aliud habuit Planudes vocabulum ; *timore*, forsitan. Mox deest negatio ante *δεινοπαθοῦσα*, ni verba, *posita querela*, crediderit idem valere ac *edita querela*.

» μουμένην αὐτὴν δείκνυσιν. Ὁ δ' ἀπηνὴς ὢν καὶ ἀ-
» μείλικτος ἰκετεύουσαν αὐτὴν, καὶ τὰς χεῖρας πρὸς
» τὸ τοῦ Ἡλίου φῶς ἀνατείνουσαν, κἀκεῖνός με οὐχ
» ἑκοῦσαν ἐβιάσατο λέγουσαν, ὡμῶς ἐν γῇ βαθείᾳ κα-
» τωρυξε, καὶ χῶμα καθύπερθεν βαρείας ἐπεσώρευ-
» σεν ἀμμου. Τὸ δὲ ταῖς ἀκτῖσιν ὁ τοῦ Ὑπερίονος
» παῖς ἀναῤῥήγνυσι, καὶ ὁδὸν σοι δίδωσιν, ὦ Νύμφη,
» δι' ἧς σοι τὸ κατορωρυγμένον πρόσωπον ἀνακύψαι
» οἷόν τ' ἂν γένοιτο. Οὐ μὴν ἤδη σύγε τὴν διειργα-
» σμένην τῷ βάρει τῆς γῆς κεφαλὴν αἴρειν ἠδύνω,
» ἄψυχον δὲ καὶ ἔκπεσε σῶμα. Οὐδὲν ἐκείνου ὀδυνηρό-
» τερον ὁ τῶν πλησίων ἵππων ἡνίοχος μετὰ (1) τὸ
» Φαεθόντειον πῦρ ἑωρακέναι πιστεύεται. Ἐκεῖνος μὲν
» οὖν, εἰ οἷόν τε, τὰ ψυχρὰ μέλη τῇ τῶν ἀκτίνων εὐ-
» τονίᾳ εἰς ζῶσαν αὐτὴν (2) ἀναπαλέσασθαι πειρᾶται
» χροιάν (3). Ἀλλ' ἐπεὶ ταῖς τοιαῖσδε τῶν ἐπιχειρή-
» σεων τὰ τῆς Μοίρας ἀνθίσταται, εὐώδει νέκταρι
» τόν τε τόπον, καὶ τὸ σῶμα πολλὰ (4) πρότερον
» θρηνηθὲν, περιέκλυσε, καὶ, Τοῦ αἰθέρος ζῶν, εἶ-
» πεν, ἐφάπτη. Αὐτίκα δὲ δὴ τὸ σῶμα, τοῦ οὐρα-
» νίου μεθυσθὲν νέκταρος, εἰς ὑγρὸν καταλείβεται, καὶ
» τὴν γῆν τῇ εὐωδίᾳ νοτίσαν, λύχνος ἡσυχῇ διὰ τῶν
» βώλων ῥίζας ἐκλείνας, ἡ λιβανωτὶς ἀνέσχε, καὶ τῇ
» κορυφῇ τὸ χῶμα διέῤῥηξεν.

» Ὁ δὲ δὴ τοῦ φωτὸς ταμίας οὐκέτι πρὸς τὴν
» Κλυτίαν εἴσεισιν, εἰ καὶ τὰ μάλιστα περὶ ἐκείνην ὁ

(1) B, μήπ male pro μετά.
(2) Pro αὐτήν, forte αὖθις.
(3) Habuit suo in codice, *colorem*, non *calorem*, malam lectionem in loco bonæ lectionis.
(4) B, πολὺ, supra πολλά : et mox, ἐψάψη. Sequentia non sunt nitida.

» μὲν ἔρως παραιτεῖσθαι τὴν λύπην, ἡ δὲ λύπη τὴν
» εἰσαγγελίαν ἡδύναιτο. Ὃν δὲ τρόπον Ἀφροδίτη πρὸς
» αὐτὸν, ἐφ' ὁμοίοις ἐχρήσαιτο τοῖς παροῦσι καὶ αὐτὸς
» δὴ πρὸς Κλυτίαν (1). Εἰήκειο δ' ἐξ ἐκείνου παρα-
» φόρως χρησαμένη τῷ ἔρωτι, καὶ μηδ' ὁτιοῦν πρα-
» σιεμένη παραμυθουμένας τὰς Νύμφας· καὶ νυκτὸς
» καὶ ἡμέρας ἄθεμις ἐπὶ γυμνῆς ἐκάθητο γῆς, γυμνῇ
» καὶ ἀτεμελήτῳ τῇ κεφαλῇ, καὶ, δι' ἡμερῶν ἐννέα
» βρωτοῦ καὶ ποτοῦ παντὸς ἀφεστηκυῖα, δρόσῳ μόνῃ
» καὶ τοῖς ἑαυτῆς δάκρυσι τὴν ἀσιτίαν ἔλυσεν (2)· οὐδὲ
» μετεκίνησέ τι τῆς γῆς ἑαυτὴν, μόνον δὲ πρὸς τὸ
» πρόσωπον ἀφεώρα πορευομένου τοῦ θεοῦ, καὶ τὸ
» ἑαυτῆς πρόσωπον πρὸς ἐκεῖνον διὰ παντὸς ἔστρεφε.
» Φασὶ δὴ τὰ μὲν μέλη ταύτης πρασκολληθῆναι τῇ
» γῇ, μέρος δέ τι τῆς χρωτὸς τὴν χλωρὰν ὠχρότητα
» πρὸς πόαν μεταβαλεῖν ἄναιμον· ἐρυθρότης τ' ἐστὶν
» ἐν μέρει, καὶ ὁμοιότατον ἄνθος ἰῷ καλύπτει τὸ πρό-
» σωπον. Ἡ δ', εἰ καὶ τὰ μάλιστα ταῖς ῥίζαις πρὸ-
» σίσχεται, πρὸς τὸν ἑαυτῆς γε μὴν Ἥλιον στρέφεται,
» καὶ δὴ μεταβληθεῖσα φυλάττει τὸν ἔρωτα. »

Εἶπε, καὶ θαυμαστόν τι τοῦτο χρῆμα καλέσχε δὴ τὰς ἀκροωμένας· ὧν μέρος μὲν οὐ συνιέναι (3) ταῦτα οἷά τ' εἶναι γενέσθαι, μέρος δὲ μνημονεύει πάντα τοὺς ἀληθεῖς θεοὺς δύνασθαι· ἀλλ' οὐχὶ καὶ Βάκχος ἐκείνοις

(1) Ovidius : « Venerisque » modum sibi fecit in illa. » Planudes erravit toto cœlo. Latina significant τὸν Ἥλιον οὐκέτι σὺν Κλυτίᾳ ταῖς ἀφροδισίοις χρήσασθαι ἡδοναῖς.

(2) A, ἔλυεν. Cf. not. v, 545.

(3) A, συνιέναι, et, e correctione, συνπίεναι. B, σύνπεντα. Ovid. : « *Pars* fieri potuisse *ne-* » *gant*; *pars* omnia veros Posse » deos *memorant*. » Offenderet hic συνπίεναι et μνημονεύει. Velim συνπίεντα et μνημονεύουσι.

συνεξηλάζετο (1). Ἀπαιλεῖται δὴ καὶ ἡ Ἀλκοθόη, μετὰ τὸ σιγῆσαι τὰς ἀδελφὰς, λέγειν. Ἡ δὲ, πηνίῳ τοῦ ἰσθοῦ διαθέουσα μίτους, « Σιγῶ τοὺς δεδημοσιευμένους » εἶπεν « ἔρωτας τοῦ ποιμένος τοῦ Ἰδαίου Δάφνιδος, ὃν » ἡ κατά τινος Νύμφης (2) μοιχαλίδος ὀργὴ εἰς λίθον » μετήνεγκεν· τοσοῦτον ἄλγος τοὺς ἐρῶντας ἐκκαίει.

» Οὐ μὴν οὐδὲ λέγω, ὡς ποτε καινισθέντος τοῦ νόμου » τῆς φύσεως ἀμφίβολος γέγονε, νῦν μὲν ἀνὴρ ὁ Σί- » θων, νῦν δὲ γυνή.

» Καί σε δ', ὦ νῦν μὲν ἀδάμας, πάλαι δὲ πισό- » ταθε Κέλμε νεάζοντι τῷ Διΐ, καὶ Κουρῆτας (3) ἐκ » λαβέσθαι βλασφήσαντας ὑετοῦ, καὶ Κρόνον εἰς ἄνθη » μικρὰ μεταβληθέντα σὺν τῷ Μίλακι, παραιρέχω· » ἡδύσματι δὲ καινοτάτῳ (4) τὰς ὑμετέρας καθέξω » ψυχάς.

» Καὶ δὴ πόθεν μὲν δυσφημεῖται, τίνα δὲ τρόπον » τοῖς θρασυκοῖς (5) ὕδασι Σαλμακὶς ἐκνευρίζει, καὶ » τὰ μέλη ὧν ἂν ἅψηται ἀπαλύνει, μανθάνετε· κέ- » κρυπται μὲν γὰρ ἡ αἰτία, ἔγνωσται δὲ ἡ τῆς πηγῆς » δύναμις. Παῖδα τῷ Ἑρμῇ καὶ τῇ Ἀφροδίτῃ γεννη- » θέντα ὑπὸ τοῖς Ἰδαίοις ἄντροις Νηΐδες ἀνέτρεφον, οὗ

(1) Latina sunt : « Sed non et » Bacchus in illis. » Propositam in nota conjecturam non capio. Nil mutandum, ni forte *et* in *est*, quod aliæ exhibent editiones.

(2) Ovidius : « quem Nymphe « pellicis ira Contulit in saxum. » Planudis græca sensu carent. Debuit saltem scribere, ὃν Νύμφη τῇ κατά τινος μοιχαλίδος ὀργὴ εἰς λίθ. — Putavit *Nymphe* idem esse τῷ *Nymphæ*.

(3) Codd. κουρήτας. Tonum reformavi. In Apollodoro Heyniano et Claveriano Κούρητες reperitur, et in Callimacho H. Jov. 52. Lycophron editus exhibet, v. 1297, Κούρητες : sed in codicibus plurimis est Κουρῆπες, quod usitatius videtur.

(4) Codices, καινότατος.

(5) Velim τοῖς κακῶς θρασυ., τοῖς οὐ καλῶς vel οὐκ εὖ θρασυ., ut græca latinis consonent, *male fortibus*.

» τοιοῦτον ἦν τὸ κάλλος, οἷον ἐν αὐτῷ καὶ τὸν γεννή-
» σαντα (1) καὶ τὴν γεννησαμένην ἐπιγινώσκεσθαι οἷόν
» τ' εἶναι. Ἐξ ἐκείνων γὰρ εἵλκυσε καὶ τὴν κλῆσιν.
» Οὗτος, ἅρπι πενταετηρίδας τρεῖς παραμείψας, τὰ
» παλικὰ καταλέλοιπεν (2) ὄρη, καὶ, τὴν τροφὸν ἀφεὶς
» Ἴδην, ἀγνώστους πεινοστεῖν τόπους, καὶ ἀγνώστους
» ὀρᾶν πολιμοὺς ἔχαιρε, τῆς σπουδῆς ἐλαφρυνούσης τὸν
» κάματον. Ἦλθε δὴ καὶ πρὸς (3) τὰς Λυκίας πόλεις καὶ
» τοὺς τῇ Λυκίᾳ γείτονας Κᾶρας, καὶ ὀρᾷ λίμνην (4) ἐν-
» ταῦθα διαυγοῦς ὕδατος μέχρις ἐσχάτου πυθμένος.
» Οὐκ ἦν δόναξ ἐκεῖ λιμναῖος, οὐδ' ἄγνον (5), οὐδ'
» ὀξυβελεῖς σχοῖνοι· ἀλλὰ διαφανὴς ἦν τὸ ὕδωρ. Τά
» γε μὴν τῆς λίμνης ἔσχατα χλόῃ χλωρᾷ περιζών-
» νυται καὶ ἀειθαλέσι βοτάναις. Ταύτην οἰκεῖ Νύμφη,
» οὔτε κυνηγεσίαις ἀγαθὴ, οὔτε τοιαύτη οἵα ἂν τόξον
» ἐντείνειν ἔθος ἔχοι, οὐθ' οἷα ἂν πρὸς δρόμον ἐρίζοι·
» μόνη δὲ τῶν Νηΐδων τῇ ταχινῇ Ἀρτέμιδι οὐδαμῶς
» ἔγνωσται. Πολλάκις εἰπεῖν αὐτῇ φήμη φέρεται τὰς
» αὐτῆς ἀδελφάς· Σαλμακὶ, λάμβανε ἢ ἀκόντιον ἢ
» καλάσιριον φαρέτραν, καὶ τὰς (6) σαυρῆς ἀνέσεις
» σκληρότέραις κυνηγεσίαις κεράννυε (7). Ἡ δὲ νῦν μὲν
» ἐν τῇ πηγῇ τὰ καλὰ ἑαυτῆς ἔλουε μέλη, ἄλλοτε

(1) Male codex B, γιννθέντα.

(2) A, καπέλοιπεν: f. καπέλιπεν.

(3) B, sine πρὸς et τῇ, quibus facile carere possumus.

(4) B, λύμπην. Eadem permutatio ad *v.* 413, in A, qui, pro ἀνύουσι, habet ἀνίουσι.

(5) Sic pro latinis, *steriles ulvæ*. Voluitne scribere ἄγρος? Sed *steriles ulvæ* non sunt idem ac *vitex*. Quidquid id sit, latina poscunt legi non ἄγνον, sed ἄγρωστα βρύα, vel ἄγρωστα φύκη.

(6) Codd. ταῖς σαυρῆς.

(7) Omissi sunt duo versus a librariis, forte ab ipso interprete: ὁμοιοτέλευτον erroris fuit causa. Lacunam sic potest suppleri: οὐκ ἀκόντιον λαμβάνει, οὔτε καλάσιριον οὔτε φαρέτραν, οὐδὲ τὰς αὐτῆς ἀνίσεις σκληροτέραις κυνηγεσίαις κεράννυσι.

» δὲ κλενὶ Κυθηριακῷ (1) τῶν πλοκάμων ἐπεμελεῖτο,
» καὶ τί ταύτῃ (2) πρέπει τῶν ὑδάτων πυνθάνεται,
» πρὸς αὐτὰ βλέπουσα· νῦν δε, διαφανεστάτῳ πέ-
» πλῳ περιλαβοῦσα τὸ σῶμα, ἢ φύλλοις ἁπαλοῖς
» ἢ πόαις ἁπαλαῖς ἀνακλίνεται· ἔστι δ' ὅτε καὶ ἄνθη
» συλλέγει. Καὶ τότε γὰρ οὖν ἄνθη συνέλεγεν, ἡνίκα
» τὸν παῖδα τεθέαται, καὶ, ἰδοῦσα, σχεῖν ἐπεθύμησε.
» Ὅμως οὐ πρότερον προσῆλθεν, εἰ καὶ τὰ μάλιστα
» προσελθεῖν ἔσπευδε, πρὶν ἑαυτὴν εὐθέτησε, πρὶν
» περιεβλέψατο τὴν ἐσθῆτα, καὶ τὸ πρόσωπον ἅπαν
» καλέσηται, καὶ καλὴ δοκεῖν ἠξιοῦτο. Καὶ τηνικαῦτα
» δὴ οὕτω λέγειν ἀπήρξατο· Ὦ παῖ ἀξιώτατε θεὸς
» εἶναι πιστεύεσθαι, εἰ ἄρα σὺ θεὸς εἶ, Ἔρως εἶναι
» δύνασαι· εἰ δὲ θνητός, ὡς εὐδαίμονες οἱ γεννησάμενοι!
» Καὶ ἡ μήτηρ (3) εὐδαίμων, καὶ εὐτυχὴς τῷ ὄντι εἴ
» σοί τίς ἐστιν ἀδελφή, καὶ ἡ θηλὴν ὀρέξασά σοι
» τροφός· ἀλλὰ μακρῷ πασῶν, μακρῷ εὐδαιμονε-
» στέρα ἐστὶν ἐκείνη, εἴ σοί τίς ἐστι σύνευνος (4), εἴ τινά
» ποτε ἀξιώσεις τοῦ σοῦ θαλάμου. Ἥδε δέ σοι εἰ μέν
» τίς ἐστιν, ἀλλ' ἐμοῦ λαθραίως ἀπόλαυε· εἰ δ'
» οὐδεμία τίς ἐστιν, ἔγωγε εἴην, καὶ πρὸς τὸν αὐτὸν
» συνέλθωμεν θάλαμον. Ἡ μὲν οὖν Νηὶς μετὰ ταῦτα
» σεσίγηκεν· ἐρύθημα δὲ τὸ τοῦ παιδὸς ἐπέχρωσε
» πρόσωπον (καὶ γὰρ ἀγνοεῖ τί ποτ' ἂν ἔρως εἴη),

(1) Latinum *Cytoriaco* male legit, et male vertit. Reponendum erit, Κυπρειακῷ.

(2) Melius foret αὐτῇ. Sed sæpe Planudes labitur in pronomine *se* vertendo: sic ad *n*. 380.

(3) Habuit malam lectionem *mater*. Meliores codices exhibent recte *frater*, ἀδελφός.

(4) Aristænetus, I, 11, εὐδαίμων ἡ τὸν νέον εὐτυχοῦσα ἐπίσης ἐρασθὴν ὁμοῦ καὶ ἐρώμενον! μακαρία ἡ συγκοιμωμένη πύλῃ! ubi vide notas.

» ἀλλ' ἔπρεπεν αὐτῷ δῆτα καὶ τὸ ἐρύθημα. Τοῦτο
» τὸ χρῶμα καὶ τοῖς μήλοις ἐστὶ τοῖς τοῦ χαμαιπιτύ-
» του δένδρου ἀπηωρημένοις, ἢ τῷ πεφοινιγμένῳ ἐλέ-
» φαντι, ἢ τῇ ἐρυθραινομένῃ μετὰ λευκότητος σελήνῃ,
» ἐπειδὰν τηνάλλως ἦχῃ τὰ συμμαχοῦντα ταύτῃ
» χαλκᾶ. Τῆς γέ τοι Νύμφης ἀπαύστως αἰτούσης
335 » ἀδελφικὰ γοῦν φιλήματα (1), καὶ τὰς χεῖρας ἤδη
» περὶ τὸν ἐλεφάντινον φερούσης τράχηλον, Παύη,
» ἢ φεύγω, ὁ παῖς εἶπε, καὶ σὺν σοὶ τὰ τῆδε καλα-
» λιμπάνω. Ἔδεισε περὶ ταῦτα ἡ Σαλμακὶς, καὶ,
» Τούσδε σοι τοὺς τόπους ἐλευθέρους, εἶπε, παρα-
» δίδωμι, ξένε· καὶ περιποιεῖται μεταβαλοῦσα τὴν
» πορείαν ἀναχωρεῖν. Καὶ τότε περὶ ἐκεῖνον αὖθις
» ὁρῶσα, καὶ καταδῦσα περὶ τοὺς τῆς λόχμης θά-
340 » μνους ἐκρύπτετο, καὶ τὰ γόνατα κάμψασα συνεκάθι-
» σεν. Ὁ δ' οἷα παῖς, οἷα κοῦφος (2) καὶ ἀφύλακτος,

(1) Latine, *sororia oscula*. Sic sæpe loquuntur, qui honestam significare volunt pudicamque amantium societatem. Ovidius, A. III, 7, 21 : « Sic flammas » aditura pias æterna sacerdos » Surgit, et *a caro fratre ve-* » *renda soror*. « Inde colorem sumsit Regnierius Eleg. IV, 103. « O malheur! et de moi elle n'eut » seulement Que des baisers *d'un* » *frère*, et non pas d'un amant. » Et in Symposio Platonis, c. 34, Alcibiades ait a Socrate surrexisse se non aliter ac filius a parente debuisset, aut frater a fratre natu majore, ἀδελφοῦ πρεσβυτέρου. Ovidius A. II, 5, 25 : « oscu- « la Qualia nec *fratri* tulerit *ger-* » *mana* severo. Atque Bertinus, noster Propertius, Amor. I, 4 : « Un seul baiser, quand ta bou- » che vermeille Le poserait avec » plus de douceur Que ne le » donne et *le frère à la sœur*, Et » l'époux tendre à son fils qui » sommeille. » Non aliter, apud Macrosium, sponsus castus de se et de uxore loquitur : « Nous » avons sous l'hymen engagé » notre foi; Nos deux cœurs sont » unis d'une amitié sincère: Nous » vivons cependant *ainsi que* » *frère et sœur*. » Fontainius in S. Malcho : « Feignez; compor- » tez-vous *Comme frère* en se- » cret, en public comme époux. »

(2) Legit Planud., *ut vacuus*.

» θεῖ δεῦρο τῆς πόας, κἀκεῖσε πάλιν ἐνθένδε, κἀν τοῖς
» ῥεῳσπαίζουσιν ὕδασι τὰ ἄκρα τῶν ποδῶν ἴχνη,
» μέχει τῶν σφυρῶν βάπτει, κἀμὲ, μηδὲν μελλήσας,
» τῇ τοῦ ῥεῳσηνοῦς ὕδατος ἁλοὺς εὐκρασίᾳ, τὴν
» μαλακὴν ἐσθῆτα τοῦ ἁπαλοῦ σώματος ἀποδίθεται.
» Τότε τοίνυν ἀπηνεώθη, κἀμὶ τῷ ἔρωτι τοῦ κάλλους
» γυμνωθένιος ἡ Σαλμακὶς ἐξεκαύθη· κἀμὶ σέλας ἀπο-
» πάλλουσι τῆς Νύμφης οἱ ὀφθαλμοὶ, οὐχ ἑτέρως ἢ
» ὡς ὅτε καθαρώταιος αἰθέιῳ τῷ οὐρανῷ, ἐσόπτρου
» ὑποδιεθένιος, ἀνίαν ἀκλᾶται ὁ ἥλιος. Καὶ μόλις ἀνέ-
» χεται μένειν· μόλις τὴν ἑαυτῆς ἡδονὴν ἀναβάλλεται,
» ἤδη τε περιπλέκεσθαι τούτῳ ἐφίεται· ἤδη κακῶς
» ἑαυτὴν παρακαλέχει παραφρονήσασα. Ὁ δὲ, κοίλαις
» παλάμαις ταχὺς τὸ σῶμα κρύψας, εἰσεπήδησεν
» εἰς τὰ ῥεῖθρα, κἀμὶ, ἐξ ἀμοιβῆς μεταφέρων τὰς χεῖ-
» ρας, ἐν τοῖς καθαροῖς ὕδασι διαλάμπει, ὡς εἴ τις
» ἐξ ἐλέφανος ἔργα ἢ λευκὰ κύανα διαφανεῖ καλύ-
» ψειεν ὑέλῳ. Ἡ δὲ Νηΐς, Νενικήκαμεν κἀμὶ ἡμέτερός
» ἐσσιν, ἀνεβόησε· κἀμὶ, πᾶσαν ἐσθῆτα πόρρω βαλοῦσα,
» ἐν μέσοις ἑαυτὴν ῥίπτει τοῖς ὕδασιν, ἀπομαχόμενόν
» τε καθέχει, κἀμὶ ἀκονίος ἁρπάζει φιλήματα, κἀμὶ,
» ὑποβάλλουσα τὰς χεῖρας, τῶν σιέρνων ἀκονίος ἅπτε-
» ται, κἀμὶ, νῦν μὲν τῇδε, νῦν δ' ἐκεῖσε περιχεῖται
» τῷ νεανία, κἀμὶ, τέλος, ἀνιβαίνονιι κἀμὶ διολισθῆσαι
» βουλομένῳ ἐμπλέκεται ὡς ὄφις, ὃν ὁ βασίλειος
» ὄρνις ἀνέχει κἀμὶ εἰς ὕψος ἁρπάζει· ὁ δὲ κρεμάμενος,
» κἀμὶ κεφαλὴν ἐκείνου κἀμὶ πόδας συνδεῖ, κἀμὶ τῷ οὐρανίῳ
» τὰς ἐπιμήκεις σιέρυγας περισφίγγει· ὡς εἰώθέ τε
» χισσὸς μακρῷ σιελέχει περιελίσσεσθαι, κἀμὶ πολύ-
» πους τὸν ἐχθρὸν, ὑπὸ τοῖς ὕδασι συλλαβών, πάν-

» τοθεν ἐπαφεὶς τοὺς ϖλοκάμους, συνέχει. Ἐνίσλαμ
» τοίνυν ὁ Ἁλαυλιάδης, καὶ τὴν ἐλπισθεῖσαν τῇ Νύμφῃ
» ἡδονὴν ἀπαναίνελαμ. Ἡ δὲ τοῦτον πιέζει, καὶ παντὶ
» ἐπιλιθεῖσα τῷ σώμαλι οἷον ϖεφσεπεφύκει. Κἂν (1),
» εἰ καὶ τὰ μάλισλα, εἶπεν, ἀγεφικόταλε, διαμάχῃ,
» ὅμως οὐκ ἀποφράσεις. Οὕτως, ὦ θεοὶ, τοῦτο γε-
» νέσθαμ κελεύσαλε, καὶ ἡμέφα μηδεμία μήτε τοῦτον
» ἐμοῦ, μήτ' ἐμὲ τούτου διασλησάτω. Αἱ τοίνυν εὐ-
» χαὶ τοὺς ἑαυλῶν ἔσχον θεούς. Καὶ γὰφ ἐπιμὶξ τὰ
» τῶν δυεῖν (2) συνάπλελαμ σώμαλα, καὶ ἓν αὐτοῖς ἐπι-
» φέφελαμ ϖφόσωπον· ὡς εἴ τις ϖφέμνον ἑτέφῳ φλοίῳ
» ἐγκενλείζει (3), κἂν ταυλῷ θεωφεῖ συναπλόμενά τε
» καὶ αὐξάνονλα καὶ ἀκμάζονλα ταῦτα. Οὕτως ἀπελὶξ
» πεφιπλαχέντα συνῆλθον τὰ σώμαλα, καὶ οὐκέτι
» δύο, διπλῆ δέ τις πέφυκε μοφφὴ, ὡς μήτε κόφη
» μήτε παῖς δύνασθαμ λέγεσθαμ, οὐδέτεφόν τε δοκεῖν
» καὶ ἑκάτεφον. Ἐπεὶ δὲ τὸ ὕδωφ εἶδεν, εἰς ὃ ἑαυλὸν
» ἄνδφα κεκθῆκεν, ἡμιάνοφα τοῦτον (4) ϖοιῆσαν, καὶ
» ἀπαλυνθέντα κατ' ἐκεῖνο τὰ μέλη, τὰς χεῖφας
» ἐκλείνας ὁ Ἑφμαφφόδιλος, ἀλλ' οὐκέτι ἀνδφώᾳ τῇ
» φωνῇ, Ὦ πάτεφ, εἶπε, καὶ μῆτεφ, καὶ θεοὶ (5), δότε
» τῷ ὑμελέφῳ γένῳ, τὰ ἀμφοῖν ὀνόμαλα φέφοντι, ὡς,
» ὅσλις ϖοτὲ εἰς τήνδε τὴν λίμνην εἰσέφχεταμ ἀνὴφ,
» ἡμιάνωφ ἐνθένδ' ἐξίοι, καὶ, τῶν ὑδάτων ἁψάμενος,
» ἀπαλύνοιλο ἐξαίφνης. Δυσωπηθεὶς δ' ἑκάτεφος τῶν

(1) Pro κἂν malim καὶ, nempe καὶ—εἶπε. Sed cf. p. 125, ubi similis est locutio.

(2) B, δύο.

(3) A, sine ἐτ. φλοίῳ.

(4) Pro τοῦτον scribere debuisset ἑαυτόν. Cf. p. 155.

(5) Καὶ θεοὶ pravo consilio additum est a Planude, ni molliatur interpretatione, *nam estis et dei.*

» τεκόνιων τὰ τοῦ δημόρφου παιδὸς ῥήματα πεποιή-
» κασι (1), καὶ ἀδήλῳ φαρμάκῳ τὴν πηγὴν ἔβαψαν. »
Τέλος ἦν τοῖς μύθοις, καὶ τὸ Μινήϊον γένος ἔτι συν-
τείνει πρὸς ἐργασίαν, ὀλιγωρεῖ τε τοῦ θεοῦ, καὶ τὴν
ἑορτὴν παρὰ φαῦλον ποιεῖται. Τῶν δὲ τυμπάνων, ἃ
μὴ πώποτε ταύταις (2) ἐφάνη, βραγχώδει θορυβη-
σάντων ἐξαίφνης ἦχῳ, καὶ τῆς ἀπὸ κέρατος καμπύλης
σάλπιγγος καὶ κυμβάλων χαλκῶν ἠχησάντων, καὶ
μύρτου καὶ κέρκων καλαπνευσάντων, πρᾶγμα πίστεως
γίνεται μεῖζον. Χλοάζειν τὰ τῶν ἰσθῶν ἤρξατο, εἰς κίσσου
τε ὄψιν ἐβλάστησεν ὁ ἀπηωρημένος πέπλος, καὶ μέρος
μέν τι τοῦδε πρὸς κληματίδας χωρεῖ, ἃ δὲ μικρῷ
πρόσθεν ἦν νήματα πρὸς ἕλικας μεταβέβληται, κἀκ
τοῦ σήμονος ἐξίασιν ἕλικες (3)· πορφύρα ταῖς ποι-
κίλαις σταφυλαῖς μαρμαρυγὴν χορηγεῖ (4). Ἤδη μὲν
οὖν ἡ ἡμέρα ἐξελελύθει, καὶ καιρὸς περιέστη, ὃν οὔτ'
ἂν σκότος, οὔτε φῶς λέγειν οἷός τε γένοιο· ὑπὸ φωτὶ
δ' ὅμως νυκτὸς ἀμφιβόλου γειτνίασις (5). Ἐξαπίνης

(1) Periit vox græca quæ latino *rata* consonaret ; forsan, βέβαια, vel κυρωθέντα.

(2) B, ταῦτ'. Infra A B, μέντοι.

(3) Male iteratur ἕλικες. Hic est in latinis *pampinus* : rescribendum ergo οἶνος. Et modo, pro ἕλικας, malim κλήματα, nam in latinis *palmes* est.

(4) A, χρυσῖ.

(5) Crepusculum Isidorus Pelus. v, 114, verbis significat, ut solet, elegantibus : σκότος βραχέος, ὄρθρου ἔτι ὄντος, ἐκφαίνει γὰρ νύξ τι καὶ ἠώς, ἐπηχών μοι τις τῶν ἀνδρῶν ἐπιπλοΐων ἀπόγειον : ibi ἀνδρῶν asterisco notatum est, nec immerito ; glossema enim forte est et tollendum. Vide alia loca in Indice Apuleii Elmenhorstiano. Fontainius in Fabula de cuniculis summa cum elegantia : « A » l'heure de l'affût, soit lorsque » la lumière Précipite ses traits » dans l'humide séjour, Soit lorsque le soleil rentre dans sa carrière, Et que, n'étant plus » nuit, il n'est pas encor jour. » Cur Thomsonus in anglica sua Fontainii Fabularum versione hanc de cuniculis fabulam prætermiserit, non capio. Petronius

δὲ δοκεῖ τὰ οἰκήματα συγκλονεῖσθαι, καὶ λαμπάδες λιπαραὶ καίεσθαι, καὶ ξανθῷ πυρὶ τοὔδαφος λάμπει, καὶ δεινῶν θηρῶν ὠρύεται πεπλασμένα μιμήματα. Αἱ δ' ἀδελφαὶ πρὸς τοὺς ἤδη καπνοῦ πεπληρωμένους θαλάμους κρύπτονται, καὶ, οὕπερ ἂν ἔτυχον, τό τε πῦρ καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ φυλάττονται φῶς. Καὶ ζητούσαις δὴ (1) σκότος δέρμα μὲν ἐκλείπειν διὰ τῶν μελῶν, καὶ τὰς χεῖρας λεπτοὶ συγκλείουσιν ὑμένες. Ἀλλ' οὐδὲ τὸ σκότος ταύτας ἀφίησι τίνι πολὲ λόγῳ τὴν παλαιὰν ἀπέβαλον μορφὴν γυῶναι. Καὶ πρὸς μὲν οὐκ ἐκούφισε ταύτας· διαφανέσι δὲ συνεξήρθρο πτέρυξι. Καὶ, πειρώμεναι φθέγγεσθαι, βραχυάτην, καλὰ τὸ σῶμα, καὶ τὴν φωνὴν ἀφιᾶσι, καὶ λεπτοὺς τρίζουσαι (2) θρήνους ἀνύουσι. Καὶτεῦθεν οὐκ ἐν λόχμαις, ἐν οἴκοις δὲ διαιτῶνται, καὶ, τὸ φῶς ὑπερφυγοῦσαι, νύκτωρ ἵπτανται, καὶ νυκτερίδες ἐκ νυκτὸς ὀνομάζονται.

Τότε τοίνυν ἡ τοῦ Βάκχου θειότης ἀοίδιμος καὶ πᾶσαν τὴν τῶν Θηβῶν γέγονε πόλιν· τάς τε τοῦ νέου θεοῦ μεγάλας δυνάμεις ἡ μητρικασιγνήτη παντάχοῦ διεξήει, ἡ μόνη ἐκ τοσούτων ἀδελφῶν λύπης ἄπειρος, ὅτι μὴ ἦν παρέσχον αἱ ἀδελφαί. Ὅρᾳ γε μὴν Ἥρα ταύτην τοῖς τέκνοις καὶ τῷ τοῦ Ἀθάμαντος θαλάμῳ καὶ τῷ τροφίμῳ θεῷ σοβαρὸν ἔχουσαν φρόνημα, καὶ οὐκ ἤνεγκε. Τάδε δὲ πρὸς ἑαυτὴν ἐφθέγγετο μόνην (3)· « Ὁ μὲν δὴ γεννηθεὶς ἐκ τῆς μοι» χαλίδος ἠδυνήθη τοὺς Μαιονίους ναύτας μεταβα-

quidem, italus interpres, non illam omisit: sed quam languide et flaccide versibus vix versibus reddidit!

(1) A, δ', nota mutatione.

(2) AB, τρύζουσαι. Grammaticus apud Valckenaerium in Animadversionibus ad Ammonium p. 231: νυκτερὶς τείζει.

(3) B, μόνον.

» λὼν καὶ τῆς θαλάττης βαλεῖν, καὶ μητρὶ δοῦναι
» τὰ τοῦ παιδὸς ἑαυτῆς ἔγκαλα διασπασθησόμενα,
» καὶ τὰς τρεῖς Μινυϊάδας καιναῖς σχεπάσαι ταῖς
» πτέρυξιν· ἢ δ' Ἥρα οὐδὲν οὐδ' ὅλως δυνήσεται,
» ὅτι μὴ πολλὰς ἀποκλαίεσθαι ὀδύνας! καὶ τοῦτό μοι
» μόνον ἄλις ἔσται; καὶ αὕτη μοι μόνη ἐξουσία γε-
» νήσεται; Αὐτὸς διδάσκει τί ποτ' ἂν δράσαιμι· δέ-
» δοικα γὰρ καὶ παρ' ἐχθρῶν τι μανθάνειν (1)· καὶ δὴ
» πόσον ἡ μανία δύναται πάλαι καὶ ἀποχρώντως τῷ
» τοῦ Πενθέως ἔδειξε (2) φόνῳ. Τί τοίνυν οὐκ οἰσθη-
» λατεῖται καὶ ἡ Ἰνὼ διὰ μανιῶν εἶσι συγγενῶν τοῖς
» ἑαυτῆς (3) ὑποδείγμασιν; »

Ἔστι δέ τις ὁδὸς καταντης ἐπιθαναλίῳ καὶ ἀσχιος σμίλακι (4), πρὸς τὰ τῶν νεκρέων οἰκήματα πολλῇ (5) καταχθουσα σιωπῇ, ἔνθεν ἡ νωθρὰ Στὺξ ὁμί-

(1) B, ad marginem, ὠφελίμως.

(2) Mutavi τὸ codicum ἔδοξε.

(3) Codd. ἑαυτοῖς, quod erat mutandum. Latina, quæ non vulgarissimi sunt commatis, interpretem valde impediebant. Hunc sibi textum fecisse videtur: « eatque per cognatos suis exem-» plis furores. »

(4) Codd. καπάτης ἐπὶ θαλαττίῳ. Ovidius: « Est via declivis, *fu-*» *nesta* nubila *taxo.* » Post καπάσιος in codd. est lacunula, quam explevi voce σμίλακι. Planudes nesciebat qui *taxo* verteret. Pro ἐπὶ θαλαττίῳ nullus dubito quin Planudis manum restituerim.

(5) Ovidius: « per *muta* silen-» tia. » Invenit Planudes *multa*, quæ lectio in plurimis reperta est libris; sed mala est. Pariter apud Tibull. IV, I, 129, non pauci libri habent *multa silentia* pro *muta*. Cf. Heyn. ad Tibulli verba, non satis accurate ad Heinsium in Ovid. M. II, 66, provocantem: tacet enim Heinsius. Burmanni nomen scribere voluit, qui de his epithetis in speciem sæpicule otiosis diligenter notavit. Villebrunius ad Hippocr. Aphor. p. 369, paulo subtilior fuit, puto, Homericum ὑγρὸν ὕδωρ interpretatus « de aqua fa-» cile penetrabili, defectu cohæ-» sionis partium integrantium. » Ovidius M. VII, 108, habet similiter *liquidas aquas*, ubi nihil est philosophiæ chemicæ, sed vestigia tantum, ut in reliquis id genus, veteris poeticæ linguæ, quæ simplicissima fuit. Hoc epithe-

χλην ἀναδίδωσιν· αἱ ϖεϱσφαλοί τε ψυχαὶ καλίασι, τά τε χρησάμενα ταφαῖς εἴδωλα. Ὠχεῴτης τε καὶ χειμὼν ϖαυσιαχοῦ τὸν ἀκαινθώδη (1) καλέχει τόπον ἐκεῖνον. Αἵ τε ϖεῴσφαλοι ψυχαὶ ἀγνοοῦσιν ἐκεῖθι πόθεν ἂν εἴη ἡ ϖεὸς τὴν Στυγίαν φέεθυσα πόλιν, ἢ ποῦ ἂν εἴη τὰ δεινὰ τοῦ ζοφεεῦ Πλούτωνος βασίλεια. Μυείας δ' ἡ πόλις εὐρύχωεος οὖσα εἰσόδους ἔχει, καὶ πύλας ϖαυσιαχόθεν ἠνεῳγμένας· ὡς δ' ἡ θάλατσα τοὺς ϖοταμοὺς ἐκ ϖάσης τῆς γῆς δέχεται, οὕτως (2) ὁ τόπος ἐκεῖνος ϖάσας τὰς ψυχὰς ἐγκολποῦται, οὐδέ τινος ϖλήθους ἐνδεής ἐστιν (3), ἢ ϖληθύος ϖεϱσιούσης αἰσθάνεται. Ἄναιμοι δὲ καὶ ἀσώματοι καὶ ἀνόστεοι αἱ ψυχαὶ ἀλῶνται, ὧν αἱ μὲν ϖεϱὶ τὴν ἀγοϱὰν διατείβουσιν, αἱ δὲ ϖεϱὶ τὰ τοῦ κάτω τυϱάννου οἰκήματα· ἄλλαι δ' ἄλλας τέχνας μετίασι, μιμήματα τῆς ϖαλαιᾶς βιοτῆς. Ἔχει τοίνυν ἡ Ἥϱα ἐλθεῖν ἀνέχεται, τὰς οὐϱανίους λιποῦσα καταγωγάς· τοσοῦτον χαϱίζεται τῇ ἔχθϱᾳ καὶ τοῖς θυμοῖς. Ἔνθα ϖαϱελθούσης, καὶ τοῦ οὐδοῦ ὑϖὸ τοῦ ἱεϱοῦ σώματος ϖεσθέντος τε καὶ τεθμάξαντος, τϱεῖς ὁ Κέϱβεϱος ἐξήνεγκε κεφαλὰς, καὶ τϱεῖς ὑλακὰς ἐν ταὐτῷ δέδωκεν. Ἡ δὲ τὰς ἀδελφὰς καλεῖ τὰς τῆς Νυκτὸς θυγατέϱας, θεὰς βαϱείας τε καὶ ἀϖαϱαιτήτους. Αἱ

tum vim quamdam habet et efficaciam in fabula de Mida rege, M. XI, 116 : « Ille etiam *liquidis* » palmas ubi laverat *undis*, Unda » fluens palmis Danaen eludere » posset. » Nam ex epitheto *liquidis*, quo significatur aquarum natura, vividior fit subiti illarum rigoris imago.

(1) Ovidius : « loca *senta*. » Melius interpres scripsisset, *αὐχμώδη*.

(2) A, *οὗτος* : cf. ad Nicet. p. 33.

(3) Ovidius : « nec ulli Exi- » guus populo est. » Græca non consentiunt latinis. Debuit dicere interpres : *οὐδέ τινι μικρός ἐστι πλήθει*.

δὲ περὶ τῶν θυρῶν ἐκάθηνίο τῆς εἱρκίῆς κεκλεισμένων ἀδάμαντι (1), καὶ τῶν σφελέρων πλοκάμων βλοσυρὰς ἔπεκον (2) ὄφεις. Καὶ, τὴν θεὸν ἐπιγνοῦσαι καλὰ τὴν τοῦ σκότους σκιὰν, εὐθὺς ἐξανέσλησαν. Τόπος τῶν ἡμαρτηκότων ὁ χῶρος ἐκεῖνος ὠνόμασται. Καὶ Τιτυὸς μὲν τὰ σπλάγχνα παρεῖχε σπαράττεσθαι, πλέθρα διήκων ἐπ' ἐννέα. Σοὶ δ', ὦ Τάνταλε, οὔτε τι ὕδωρ καταλαμβάνεται, καὶ τὰ ἐπιρρημένα φεύγει σε δένδρα. Καὶ σὺ, Σίσυφε, ἢ ἐκδέχῃ, ἢ ὠθεῖς τὸν αὖθις ἐπανελευσόμενον (3) πέτρον. Στρέφεται ὁ Ἰξίων, καὶ διώκει καὶ φεύγει ἑαυτόν. Αἵ τε Βηλίδες τοῖς τῶν ἀνεψιῶν τολμήσασαι θανάτοις ἐπιχειρῆσαι, συνεχῶς ἐπιβάλλουσιν ὅπερ ἀποβάλλουσιν ὕδωρ. Οὓς πάντας ἡ Κρονία λοξῷ βλέμματι περισιδοῦσα, καὶ περὶ πάντων Ἰξίονα, πάλιν ἀπ' ἐκείνου πρὸς τὸν Σίσυφον βλέπουσα, « Τί δήποτε οὗτος » εἶπεν « ἐκ » τῶν ἀδελφῶν μόνος ἀθανάτους δίδωσι δίκας, τὸν

(1) Bene de ferro, eoque durissimo, Gierig. latinum *adamas* in Ovidii loco interpretatur, meritoque reprehendit Rodium, interpretem germanum, qui de lapide pretioso hanc vocem intellexit. Ipse fuse notavi hac de re ad Philostr. Her. p. 405; ad Eunap. p. 432; et in Diario Imperii ad d. 20 Febr. 1811, ubi virum quemdam doctum refellebam, qui, quum egregie erraret, ab errore retrahi se non ferebat lubens. Adde Blomf. Gloss. in Prometh. 6, qui provocat ad Wolf. in Liban. Epist. 1554: quem frustra quæsieris; mendum est in cifris: rescribe *1044*. Sic sæpe peccatur. Ipse in Eunapium loc. cit. remittere memini lectorem ad Jacobs. in Anthol. t. IX, p. 421: rescribe *p. 441*. Parnyus, poeta elegantissimus, alicubi scripsit: « Je crains ce » vieil argus au cœur *de diamant* »; et inde fere collegerim Veterum locutionem ab ipso fuisse non omnino recte intellectam.

(2) Nemo mihi, puto, culpæ verterit quod, pro τῷ codicum ἔπλεκον, scripserim ἔπεκον. Ovidius, *pectebant*.

(3) Planudes invenit *rediturum*.

» δ' ὑπερήφανον Ἀθάμαντα βαθύπλουτος ἔχει βα-
» σιλεία, ὅς, ὁσημέραι, σὺν τῇ συνεύνῳ μιχρά μου
» φρονίζει; » Ταῦτ' εἶπε, χαὶ ἐχτίθησι τὰς αἰτίας
τῆς ἔχθρας χαὶ τῆς ὁδοῦ, χαὶ τί ἂν ἐθέλοι. Ὃ δ'
οὖν ἐθέλει, τοῦτ' ἦν· μηχέτι τὴν τοῦ Κάδμου ἴσα-
σθαι βασιλείαν, χαὶ τὸν Ἀθάμαντα ταῖς μανίαις
εἰς ἔργον ἀνόσιον ἐφελχύσασθαι. Συγχεῖ τοίνυν ἐν
ταυτῷ πρόσταγὰς, ὑποσχέσεις, δεήσεις, χαὶ τὰς
θεὰς ἐρεθίζει. Ταῦτα τῆς Ἥρας εἰπούσης, ἡ Τισι-
φόνη τοὺς λευχοὺς πλοχάμους ἐχίνησε, συγχεχυ-
μένους αὐτοὺς ἔχουσα, χαὶ τοὺς ἐπιπροσθοῦνλας τῷ
προσώπῳ ἐξετίναξεν ὄφεις, χαὶ τόνδε τὸν τρόπον εἶ-
πεν· « Οὗτοι μαχρᾶς ἀδολεσχίας ἐστὶ χρέος· ὡς
» εἰργασμένα νόμιζε, ὅσαπερ ἂν ἐπιλάτῃς. Ἀπό-
» σπηθι τῆς ἀνεψιᾶς σοι τῆσδε βασιλείας, χαὶ πρὸς
» τὰς τοῦ βελτίονος οὐρανοῦ σαυτὴν ἀναχόμισον αὖ-
» ρας. »

Ἐπάνεισιν τοίνυν ἡ Ἥρα σὺν ἡδονῇ· ἦν, εἰς τὸν οὐ-
ρανὸν εἰσελθεῖν ἑτοιμαζομένην, ὕδασι πολυῤῥόοις ἡ
Θαυμαντίας περιέβαλεν (1) Ἶρις. Ἡ δὲ Τισιφόνη, μηδὲν
ἀναβαλομένη διάβροχον αἵματι μελὰ χεῖρας (2) εἵλιφεν
ἄτοπόν τινα δᾷδα, χαὶ ὑγρῷ λύθρῳ πεφοινιγμένον ἐνε-
δύσατο φάρος, χαὶ σχολιὸν περιζώννυται ὄφιν, ἔξεισί
τε τῆς οἰχίας· χαὶ ἀπιούσῃ Θρῆνος αὐτῇ συνοδεύει, χαὶ

(1) Et hic mutavi πὸ codicum περίλαβεν. Sexcenties aoristi verborum *βάλλω* et *λαμβάνω* permutati fuerunt a librariis. Cf. notas ad Nicetam Eugen. p. 162, 353. Euripides Phœn. 1681 = 1661: Σὺ δ' ἁλὰ πηχῷ λουτρὰ περιβαλεῖν μ' ἔα : non περιλαβεῖν.

(2) B, sine *μετά*. Mox quum dixisset Ovidius *importuna* de Tisiphone, interpres epithetum ad facem transtulit, et languidissimum quidem. Mox B, *οἰκείας*. Sic infra ad *N*. 684, codd. *οἰκίαν* pro *οἰκείαν*. Legendus de hac synchysi Fischer. ad Palæph. c. 1, p. 18.

Δεῖμος καὶ Φόβος (1), καὶ τρέμουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς
Μανία τῷ προσώπῳ ταύτης ἐπισυνέστη (2). Ἔνθα
καὶ λέγονται αἱ Αἰόλιαι παρασπάδες σεισθῆναι, καὶ
ὠχρότης τὰς ὀξυΐνας θύρας μολῦναι· φεύγει τε τὸν
τόπον ὁ ἥλιος. Καὶ ὁ Ἀθάμας σὺν τῇ συνεύνῳ τοῖς
τέκνοις καλεπλάγησαν, καὶ τῆς οἰκίας ἐξιέναι πα-
ρεσκευάζοντο. Ἀνέστη δ' ἡ κακοδαίμων Ἐριννύς, καὶ
τὰς εἰσόδους ἐπολιόρκει, καὶ, τὰς χεῖρας ἐκτείνασα
δρακοντείοις συνεσπειραμένη δεσμοῖς, τοὺς πλοκάμους ἐξετίναξεν· οἱ δ' ὄφεις κινηθέντες ἐπήχησαν (3), καὶ μέρος μέν τι (4) τούτων τοῖς ὠμοις ἐπίκειται, μέρος δ', ὀλισθήσαντες περὶ τὰ στέρνα, συριγμοὺς ἀφιᾶσι, καὶ ἕλκος ἐμοῦσι, καὶ ταῖς γλώσσαις ἀστράπτουσιν. Ἔνθεν ὄφεις δύο μέσων ἀνέσπασε τῶν
βοστρύχων, ἐξώλει τε χειρὶ τούτους ἁρπάσασα κατηκόντισεν· οἱ δ' ἐν τοῖς Ἰνώοις τε καὶ Ἀθαμαντείοις
περιειλοῦνται κόλποις, καὶ βαρεῖς ἐμφυσῶσι θυμούς (5)· καὶ τοῖς μὲν μέλεσιν οὐκ ἔστιν (6) ἐπιφέρουσι τραῦμα, ἡ ψυχὴ δὲ χαλεπῶν αἰσθάνεται τῶν δηγμά-

(1) De his deastris notavi ad Phil. Her. p. 468, et ad Herodian. p. 21. Adde Voss. ad Valer. Flacc. III, 89. — A, δῆμος.

(2) Ovidius: « trepidoque Insania vultu *Limine* constiterat. » Planudes suo in codice malam habuit lectionem *lumine*, et inde error. Ad mentem poetæ vertendum fuit.... Μανία. Ἐπὶ δὲ τῆς φλιᾶς ἡ Τισιφόνη τῆς τοῦ Ἀθάμαντος οἰκίας ἔστη.

(3) A, ἐπηχήθησαν.

(4) Codices, μέντοι. Infra ad *N.* 546, A bene, μέντι: at B μέντοι cum correctione π superius scripta. Ubique ι et οι, inde π et πι, permutantur, et similia, propter iotacismum. In Alciphrone I, 20, mirum est λοιμῷ adhuc legi, quum λιμῷ res et codices reponi jusserint. Lucianus Electr. 1, οὐ πρὸ πολλοῦ, κατ' ἄλλο μέντοι χρέος, ἦκον δὲ ὅμως ἐς τὰ χωρία ἐκεῖνα. Codex Paris. 2600 μέν π exhibet: inter utrumque lector potest ambigere.

(5) A, θυμοῦ.

(6) Sic codices. Forte οὐκ ἔστιν ὅ τι ἐπιφέρ.

των. Ἦγαγε μεθ' ἑαυτῆς καὶ τέρας ἄλλο διύγρου (1)
Φαρμάκου, τοῦ Κερβερείου σιόμαλος σίελον, καὶ τῆς
Ἐχίδνης ἰόν, καὶ φλόγας περιφοίτους, καὶ λήθην τυ-
φλῆς διανοίας, καὶ πλημμέλειαν, καὶ δάκρυα, καὶ
λύσσαν, καὶ ἔρωτα φόνου, πάνθ' ὁμοῦ συναλοηθέντα
καὶ συνειβέντα, ἅπερ αἵματι δεύσασα περσφάτῳ
ἥψησε κοίλῳ χαλκόματι, καὶ χλωρῷ συνέάραξε
κονείῳ. Ἐκείνων δὴ καταπλησθέντων, τρέπει τὸ μα-
νιῶδες Φάρμακον ἐπὶ τὸ σέρνον ἀμφοῖν, καὶ τὰ ἐνδό-
ταλα συνεκύκησε σπλάγχνα. Καὶ τότε, τὴν δᾷδα
περὶ τὸν αὐτὸν πολλάκις ἑλίξασα κύκλον, περσα-
λαμβάνει τάχος ὅσον πῦρ τῷ πυρὶ κινηθέντι (2). Οὕ-
τω μὲν οὖν ἥδε περιγενομένη, καὶ τὸ κεκελευσμένον
ἀνύσασα, πρὸς τὰ κενὰ τοῦ μεγάλου Πλούτωνος
βασίλεια ἐπανέζευξε, καὶ ὃν ὄφιν ἔλαβε πρόσθεν
ἀπεζώσατο.

Ὁ δ' Αἰολίδης αὐλίκα δὴ μάλα καλὰ μέσην ἐμ-
πλήκλως τὴν αὐλὴν ἀνακρέζει· « Ἰὼ, ἑταῖροι, τεί-
» ναιε (3) τοὺς σιάλικας ἐν ταῖσδε ταῖς λόχμαις,
» ἔνθα δὴ λέαιναν σὺν δυσὶν ὁρῶ σκύμνοις. » Ὡς δὲ
θηρὸς ἔπελαι παραφρονῶν τοῖς τῆς γυναικὸς ἴχνεσι,
κἀκ τῶν μητρὸς κόλπων μειδιῶντα τὸν Κλέαρχον (4),
καὶ τὰς νηπίους περκείνοντα χεῖρας, ἁρπάζει, καὶ,
δὶς καὶ τρὶς δι' ἀέρος τρόπον σφενδόνης περιδινήσας,
ἐν ἀποκρότῳ λίθῳ τὴν βρεφικὴν (5) κεφαλὴν ὁ θη-
ριώδης διέρρηξε. Τότε τοίνυν ἡ μήτηρ παραλεσπεῖσα,

(1) Codices ambo, δι' ὑγροῦ.

(2) Latina fuisse a Planude intellecta non præstiterim; nec ipsum quidem græca sua plane intellexisse.

(3) Codices ambo, τίνα τί.

(4) Sic Codd., nec illud male omnino: cf. not. Burm. In latinis est *Learchum*.

(5) Λ, βρεζικήν.

εἴτε τοῦτό γε ἡ ἀθυμία πεποίηκεν, εἴτ' αἴτιον ἦν τὸ
καλασκεδασθὲν αὐτῆς φάρμακον, βοᾷ διωλύγιον,
καὶ φεύγει μελαγχολῶσα, τῶν τειχῶν λελυμένων.
Καί σε μικρὸν ἔτι, Μελικέρτα, γυμναῖς φέρουσα
ταῖς ἀγκάλαις « Εὐοῖ, Βάκχε! » βοᾷ. Ἐγέλασεν ἡ
Ἥρα τῷ τοῦ Βάκχου ὀνόματι, καὶ « Ταύτην »
εἶπε « τὴν βιοτὴν (1) ὁ σός σοι παρέξει τρόφιμος. »

Ὑπεξανέστηκε δέ τις τῆς θαλάττης σκόπελος, οὗ
τὸ μὲν κάτω μέρος ἐκοιλάνθη τοῖς κύμασι, καὶ τῶν
ὑπ' αὐτοῦ καλυπτομένων ὑδάτων ἀπείργει τοὺς νε-
τούς· ἡ δ' ἄκρα τελέχυνται, καὶ τὸ πρόσωπον
προσαναπεπταμένον προβάλλεται δὴ τὸ πέλα-
γος (2). Τοῦτον καταλαμβάνει ἡ Ἰνώ· καὶ γὰρ εὐτονίαν
αὐτῇ παρέσχεν ἡ μανία, καὶ ἑαυτήν, ὑπ' οὐδενὸς
φόβου μέλλησιν (3) λαβοῦσά τινα, κατὰ θαλάττης
ῥίπτει καὶ ὁ κατεῖχε φορτίον· τὸ δ' ὕδωρ ὑπ' ἐκεί-
νης τυφθὲν ἐλευκάνθη. Ἐπὶ τούτοις ἡ Ἀφροδίτη τὸ
παρ' ἀξίαν πάθος ἐλεήσασα τῆς ἐγγόνης, οὕτω τὸν
ἑαυτῆς μετῆλθε παλιγάδελφον· « Ὦ θεὲ (4) τῶν ὑδά-
» των, Πόσειδον, ᾧ ἡ γείτων τῷ οὐρανῷ (5) ἐξουσία
» ὑπόκειται, μεγάλα μὲν αἰτήσω, ἀλλὰ σύ γε τῶν
» ἐμῶν (6) οἶκτον λάβε, οὓς ῥιφθέντας (7) ὁρᾷς ἐν τῷ
» ἀπείρῳ Ἰωνίῳ, καὶ τοῖς θεοῖς πρόσθες τούτους τοῖς

(1) B, *βοιοτήν*. Dubito de lectione.

(2) Ovidius : « frontemque in » apertum porrigit æquor. » Nempe scopulus porrigit frontem in æquor apertum : quod non intellexit Planudes. Poterit medicina qualiscumque fieri, scribendo *τὶς τὸ πέλαγος*.

(3) B, *μέλησιν*. Conf. pag. 30.

(4) A, *θεὸς*, e correctione. Sed *θεὲ* firmatur aliis locis : vide pagg. 72, 79.

(5) A, *τῶν οὐρανῶν*. Prætuli dandi casum ; cf. not. ad Nicetam Eugen. p. 271.

(6) Codices, *τὸν ἐμόν*.

(7) A, *ῥιφέντας*. A, *ἰονίῳ*.

» ὑμελέφγις. Καὶ γὰρ κἀμοὶ χάρις τις παρὰ τῆς » θαλάττης ὀφείλεται, εἴ ποτ' ἐν μέσῳ τῷ πελά- » γει συνειληθεὶς ἀφρὸς ἐγενόμην, κἀμοί μοι ἐξ ἐκείνου » χάριεν ὄνομα μένει. » Ὁ δὲ Ποσειδῶν ἐπένευσε δεο- μένῃ, καὶ ἀφείλετο ἐκείνων ὅ, τι πολὺ θνητὸν ἦν, καὶ μεγαλειότητα σεβασμίαν ἐπέθηκεν, ὁμοῦ τε τοὔνο- μα καὶ τὴν ὄψιν ἐκαίνισε, καὶ θεὸν Παλαίμονα σὺν Λευκοθέᾳ ποησεῖπε μητέι.

Αἵ γε μὴν Σιδωνίαι γυναῖκες, ὅσον ἔσχον ἀκολου- θήσασαι, ἔσχαλα τῶν ποδῶν σημεῖα κατὰ τὴν ἀρχὴν εἶδον τῆς πέτρας, καὶ τὸν θάνατον ἐκείνων ἀναμφι- λέκτως βεβαιωθεῖσαι, τὴν Καδμείαν οἰκίαν θρήνοις ἐκόπτοντο, τὰς ἐσθῆτας σὺν ταῖς θριξὶ δῆτα διασπα- ράξασαι. Ἐπεὶ δὲ τὴν ζηλοτυπίαν ἀνῆπτον (1) τῇ θεῷ τῇ βραχὺ μέν τι δικαίᾳ, σφόδρα δὲ περὶ τὰς ἀνθιζήλους ἀπηνεστάτῃ, οὐκ ἤνεγκεν αὐτὴ τὴν ὕβριν, καὶ « Ποιήσω δὴ καὶ ὑμᾶς αὐτάς » εἶπε « μεγάλα » μνημεῖα τῆς ἐμῆς ἀπηνείας. » Καὶ τὸ ἔργον ἠκολού- θει τοῖς λόγοις. Καὶ γὰρ ἡ κατ' ἐξαίρετον τῶν ἄλλων συμπαθεστάτη « Ἕψομαι καὶ κατὰ θαλάττης » εἶπε « τῇ δεσποίνῃ· » καὶ δὴ, καθάλλεσθαι βουλομένη, οὐδέπη κινηθῆναι ἠδύνατο, τῷ δὲ σκοπέλῳ προσεσχέ- θη παγεῖσα. Ἄλλη δὲ, ταῖς εἰωθυίαις πλαγαῖς ἐπιχει- ροῦσα πλῆξαι τὸ στέρνον, ἠσθέτο σκληρυνομένων τῶν ἑαυτῆς πηχέων. Ἡ μὲν, τυχὸν (2) οὕτω, τὰς χεῖρας πρὸς τὰ τῆς θαλάττης ἔτεινεν ὕδατα,... (3)· τῆς δὲ

(1) A, τῇ ζ. B, ἀνῇ, cum lacunula. *Invidiam* in latinis non ζηλοτυπίαν, sed μῖσος, poscebat.

(2) B, τυχών.

(3) Vel Planudes, vel librarii versum unum omiserunt, « Sanxea facta manus in easdem » porrigit undas », græce forsan sic reddendum : καὶ ἀπολιθωθεῖσα τὰς χεῖρας πρὸς τὰ αὐτὰ ἔπι-

τὴν κόμην σπαραττούσης ἁρπαζομένην τῆς κεφαλῆς ἐξαίφνης ἂν εἶδες ἐν τῇ κόμῃ τοὺς δακτύλους πεπωρωμένους. Ἐν ᾧ γὰρ ἔργῳ τούτων ἑκάστη (1) κατελήφθη, ἐν ἐκείνῳ παρέσχετο. Μέρος γε μὴν ἐκείνων αἱ Μινυάδες (2) ὄρνεις γενόμεναι, καὶ νῦν ἔτι καλὰ κόλπον ἐκεῖνον ἀκραις πτέρυξι τὴν θάλασσαν ἐπιθλίβουσιν.

Ὁ δ' Ἀγηνορίδης ἀγνοεῖ τὴν θυγατέρα καὶ τὸν νήπιον ἔγγονον θαλαττίους γεγενότας θεούς· καταπεπονημένος δ' ἤδη τοῖς θρήνοις καὶ τῇ τῶν πόνων ἐπαλληλίᾳ, καὶ τοῖς τέρασιν ὧν πλείστων αὐτόπτης ἐγένετο, ἔξεισι τῆς πόλεως ἧς ἐδείματο, ὥσπερ εἴ γε τοῦ τόπου ἡ τυχὴ, ἀλλὰ μὴ ἑαυτοῦ τοῦτον βαρυνεῖν ἔμελλε. Καὶ, μακραῖς περιενεχθεὶς πλάναις, ἐπὶ τῶν Ἰλλυρίων σὺν τῇ γυναικὶ (3) φυγὰς ἔφθασεν ὅρους. Ἤδη δ' αὐτῶν τοῖς τε κακοῖς βαρυνομένων καὶ τῷ χρόνῳ, καὶ τὰ πρῶτα τῆς ἑαυτῶν οἰκίας ἀναπολούντων ἔργα, καὶ τοὺς ἰδίους πόνους λόγοις ἀναλεγομένων, ὁ Κάδμος εἶπεν· « Οὐκ ἄρα ἱερὸς ὁ ὄφις ἐκεῖνος ἦν,

ντεν ὕδατα. Caussa lacunæ fuit in ὁμοιοτελεύτῳ, ὕδατα — ὕδατα, quod latinæ repetitioni *undas — undas* respondet. Jam supra, pagg. 21, 38, 49 et 154, lacunæ id genus occurrebant. Ad Marinum, p. 101, nonnullos similes hiatus supplevi; nunc obiter Procli vulnus sanabo, qui sic editus legitur Præf. in Rempubl. Platonis, p. 355: τὸ εὖ ζῆν τῇ ψυχῇ μετὰ δικαιοσύνης παραγίγνεται· δέδεικται γὰρ ἀρετὴ ψυχῆς· τὸ ἄρα εὖ ζῆν τῇ ψυχῇ μετὰ δικαιοσύνης παραγίνεται. Inter παραγ. et δέδεικται insere e codd. duobus Regiis, quorum varietatem docta manu meo exemplo adscriptam habeo: τὸ δὲ μετὰ τῆς ψυχικῆς παραμένομεν μετὰ τῆς δικαιοσύνης παραγίνεται. Omisisse puto descriptorem ἀρετῆς post ψυχικῆς.

(1) B, ἑκάστης.

(2) B, αἱ μνηΐδες. Planudes suum secutus est codicem. Melior lectio fuerit αἱ Καδμηΐδες, vel Ἰσμηνίδες. Codd. ὄρνις.

(3) B, γυνῆ, et ad marg. γρ. γυναικί. Nomen γυνὴ, γυνῆς, γυνῇ, non est Planudeæ dialecti.

» ὁ τῷ δόρατί μοι περιπαρεὶς, ἡνίκα, ἐκ τῆς Σιδῶνος
» παραγενόμενος, τοὺς δρακοντείους ὀδόντας, καινὰ
» σπέρματα, καὶ γῆς ἔσπειρα; Τούτῳ εἴ τις τῶν
» θεῶν παρέσται σὺν ὀργῇ βεβαίᾳ ἀμύνει, καὶ αὐτὸς,
» ἑκὼν εὐώ, γεγονὼς ὄφις, εἰς μάχην ἐνλαθεῖν σπεῖ-
» ραν. » Εἶπε, καὶ, οἷάπερ ὄφις, εἰς μάχην ἐξελάθη
ὁλκὸν, καὶ σκληρυνθέντι τῷ δέρματι φολίδων αὐξανο-
μένων ἠσθάνετο, καὶ, τοῦ μελανθέντος σώματος γλαυ-
κοῖς ποικιλλομένου τοῖς σίγμασι, πίπτει τε ὠρηνὴς
ἐπὶ σίηθος, καὶ συναφθεῖσαι εἰς ἓν αἱ κνῆμαι ἰσχνῷ καὶ
βραχὺ λεπτύνεσθαι (1) τῇ ὀξύτητι. Χεῖρες ὑπελεί-
φθησαν μόναι, καὶ τὰς ὑπολειφθείσας ἐκλείνει χεῖρας,
καὶ, δάκρυσι διὰ τοῦ ἀνθρωπίνου ἔτι προσώπου ῥέουσι,
« Πρόσιθι, ὦ σύζυγε, πρόσιθι (2), ὦ ταλαίπωρε »,
εἶπεν· « ἐν ὅσῳ τέ τι τῶν ἐμῶν ἐστὶ λείψανον, ἅψαι
» μου, καὶ τῆς χειρὸς, ἐν ὅσῳ χεὶρ ἐστὶ, ψαῦσον,
» ἐν ὅσῳ μήπω με καλέλαβεν ὅλον ὁ ὄφις. » Ὁ μὲν
οὖν πλείω λέγειν ἐβούλετο· ἀθρόως δ' ἡ γλῶττα
εἰς δύο διῄρηται, καὶ, λαλεῖν ἐθέλων, οὐκ ἐχρῆτο δὴ
ῥήμασιν· ἀλλ', ὁσάκις τινὰ δεινοπάθειαν ἐν παρα-
σκευαῖς ἦν ἀναδοῦναι, συρίζει (3)· ταύτην αὐτῷ φωνὴν
ἡ Φύσις καλέλιπεν. Ἡ γε μὴν γυνὴ, χερσὶ τὸ σίηθος
γυμνὸν τύπτουσα, κράζει· « Κάδμε, μεῖνον, καὶ
» σαυτὸν, δυσδαίμον, τόδε τὸ τέρας ἀπόδυσον.
» Κάδμε, τί τοῦτο; Ποῦ σοι πούς; ποῦ ὦμοι, καὶ
» χεῖρες, καὶ χρῶμα, καὶ πρόσωπον; ἀλλ' ἐν ᾧ πάντα

(1) Deest forsan ἤρξατο, vel λεπύνονται scribendum.

(2) Codices, πρόσιθι, et Λ quidem e correctione. Eodem modo, ad ν. 667, Λ exhibet ἐπὶ pro ἐπί: ut et p. 151, ad ν. 249.

(3) B, ad marg. ἴσως, συρίζειν. Pravam conjecturam!

» καλαλέγω, τί (1) δήποτε, ὦ θεοὶ (2), μὴ κἀμὲ περὶς » τὸν αὐτὸν μέλαπλάτλέλε ὄφιν; » Ἡ μὲν εἶπεν· ὁ δὲ τῆς ἑαυτοῦ γυναικὸς τὸ πρόσωπον περιέλειχε, καὶ πρὸς τοὺς φίλους κόλπους, ὡσὰν γινώσκων αὐτούς, ἦει, καὶ ἐδίδου περιπλοκάς, καὶ τὸν ἐξ ἔθους ἐζήτει τρέχηλον. Πᾶς δ' ὅσλις παρῆν (παρῆσαν δ' οἱ ἑταῖροι) ἐθειμαλώθησαν· ἡ δὲ γυνὴ τὸν ὀλισθηρὸν τοῦ φοινικολόφου δράκοντος τρέχηλον καλαψᾷ (3). Καὶ δύο γεγόνασι δράκοντες ἐκ τοῦ παρεχρῆμα, καὶ συνεστραμμέναις ἕρπουσι σπείραις, μέχρι τοὺς χευθμῶνας (4) τῆς παρακειμένης ὑπέδυσαν λόχμης. Καὶ νῦν δ' οὔτε φεύγουσι τοὺς ἀνθρώπους, οὔτε τραύματι βλάπτουσιν· ὃ δὲ καὶ πρόσθεν ἦσαν, τίθασοι μεμενήκασιν (5) ὄφεις.

Ὅμως γε μὴν ἀμφοῖν μεγάλας ψυχαγωγίας τῆς μεταβληθείσης μορφῆς ὁ ἔγγονος δέδωκεν, ὃν καλαποκλεμηθεῖσα ἔσεβεν ἡ Ἰνδία, ὃν ἡ Ἑλλὰς, νεὼς ἱδρυσαμένη, ἐθρήσκευε. Μόνος δ' ὁ Ἀκαυλιάδης Ἀκρίσιος, τῆς αὐτῆς τῶν Ἑλλήνων φυλῆς γεγενημένος, ὑπόλοιπος

(1) Ovidius: « et facies, et, » dum loquor, omnia? Cur » non »... Planudes locum male cepit. B, bis πάλα. Ad mentem Ovidii scribendum erat, καὶ πρόσωπον, καὶ, ἐν ᾧ λέγω, πάντα; Τί δήποτε...

(2) Addidi vocem θεοί.

(3) Quæ e codice Regio proponitur lectio, « at illis Lubrica » perlucent cristati colla draco» nis », non videtur vulgata pretiosior. Nam, illa recepta, perit quod est in versu sequenti miraculum, « Et *subito* duo » sunt. » Ab edita standum, quam et habuit Planudes. Dum Harmonia imperterrita draconis colla amati permulcet, fit *subito* et ipsa serpens.

(4) Et iterum malus conjector ad marginem B, ἴσως, τοῦ χευθμῶνος.

(5) Ovidius, *meminere*. Putavit Planudes tempus esse verbi *manere*, quod est verbi *meminisse*. Rescribas, si velis latinis adhærere, μέμνηλαι.

ἦν, ὃς τῶν τειχῶν τῆς Ἀργολικῆς πόλεως τοῦτον ἀπείργει, ἐναύλια τε τῷ θεῷ ὅπλα λαμβάνει, καὶ γένος εἶναι θεῖον (1) αὐτὸν ἥκιστα πείθεται· οὐδὲ γὰρ τὸν Περσέα τοῦ Διὸς εἶναι νομίζει, ὃν ἡ Δανάη χρυσῷ ῥυέντι συνείληφεν. Ἀλλὰ γὰρ αὐτίκα μάλα τῷ Ἀκρισίῳ (τοσαύτη τις ἡ τἀληθοῦς (2) παρουσία) μετεμέλησε τοῦ τε πρὸς τὸν θεὸν ὕβρεως, καὶ τοῦ μὴ τὸν ἔγγονον ἐπιγνῶναι. Ὁ μὲν γὰρ ἤδη πρὸς οὐρανὸν ἀνενήνεκται, ὁ δὲ, τῆς τερατείας ἐχίδνης τὴν πτερόεντα φέρων λεπίδα, ἵππελο τοῦ λεπτοτάτου ἀέρος συρίζούσαις ταῖς πτέρυξι· καὶ τὴν Λιβυκὴν ὑπερπταμένου τοῦδε, μετὰ τὴν νίκην, ἄμμον, τῆς Γοργονίας κεφαλῆς αἱματηραὶ σταγόνες καθέπεσον, ἅσπερ ἡ γῆ δεξαμένη εἰς πολυειδεῖς ὄφεις ἐζώωσεν· ὅθεν καὶ τοὔδαφος ἐκείνης τῆς γῆς ὄφεσι πεπύκνωται καὶ λελύμανται. Ἐντεῦθεν διὰ τοῦ ἀπείρου ἀέρος φερόμενος διχοστατοῦσιν ὁ Περσεὺς πνεύμασι, νῦν μὲν δεξιῷ, νῦν δ' ἐκείσε, δίκην νεφέλης νοτερᾶς, στέλλεται, καὶ ἐξ ἄκρου τοῦ αἰθέρος τὴν ἀπωκισμένην γῆν πόρρω βλέπων, τὸν κόσμον ἅπαντα περιπλάται. Τεὶς τὰς ψυχερὰς (3) εἶδεν Ἄρκτους, τεὶς τοὺς τοῦ Καρκίνου βραχίονας· πολλάκις ἐπὶ δυσμὰς, πολλάκις ἐπ'

(1) Habuit Planudes lectionem, « genusque Non putet esse » deum » : quam equidem (pace dicam viri doctissimi) editæ non prætulerim. Hic autem est contextus : « contraque deum ferat » arma, genusque Non putet » esse Jovis : neque enim Jovis » esse putabat Persea. » Inconcinna videtur viro doctiss. repetitio vocis *Jovis* in eodem versu; sed num concinna est repetitio vocis *deum ?* immo inconcinna valde, quum eadem sit vox et non eadem, ob casus discrimen. Ni fallor, *Jovis* cum emphasi repetitum est et efficacia.

(2) Latinum *præsentia* vertendum hic, δύναμις, ἐνέργεια.

(3) Hab. *gelidas* melius quam *geminas*. Posset *ter geminas* cum *tergeminas* confundi.

ἀνίσχοντα ἥλιον ἐκομίζετο. Ἤδη δὲ πόρρω τῆς ἡμέρας κλινούσης (1), δείσας πορεῦσαι τῇ νυκτὶ ἑαυτὸν, εἰς πόλιν ἔσπερίαν ἀφίκετο, καὶ τὴν τοῦ Ἄτλαντος δυναστείαν, καὶ βραχεῖαν ἀνάπαυσιν ἤτησε, μέχρις ἂν Ἑωσφόρος τὸ τῆς Ἠοῦς ἐκκαλέσηται, καὶ τὸν ἡμερινὸν δρόμον (2) ἡ Ἠώς. Ἔχει δὴ πάντας ἀνθρώπους ὑπερβάλλων τῷ μεγέθει τοῦ σώματος ὁ Ἰαπετιονίδης (3) ἦν Ἄτλας· ὑπὸ δὲ τούτῳ βασιλεῖ τά τε τῆς γῆς ἔσχατα καὶ ὁ ὠκεανὸς ἦν, ὃ τοῖς πνευστιῶσιν Ἡλίου ἵπποις ὕδωρ ὑπολιθεὶς, καὶ τὸ κεκμηκὸς ὑποδεχόμενος (4) ἅρμα. Χίλια τούτῳ ποίμνια καὶ ἀγέλαι τοσαῦται καθὰ τὰ πεδία περιενόστουν, καὶ τὴν αὐτοῦ χώραν οὐδεὶς γείτων ἐβάρυνε. Καὶ στεγάνη δένδρων χρυσῷ λαμπρῷ στίλβοντα καὶ κλάδους ἐκ χρυσοῦ καὶ μῆλα ἐκ χρυσοῦ ἔφερεν. Τούτῳ τοίνυν ὁ Περσεὺς εἶπεν· « Ὦ ξένε, εἴ τε σου δόξα μεγάλου γένους ἄπτεται, ὁ Ζεύς μοι τοῦ γένους ἀρχή· » εἴ τε καλοῦ θώματα θαυμάζεις, θαυμάσῃ δὴ τὰ » ἡμέτερα. Αἰτῶ τοίνυν ξενίαν παρὰ σοῦ καὶ ἀνάπαυ- » λαν. » Ὁ δὲ τοῦ παλαιοῦ μεμνημένος χρησμοῦ, (τοῦτον γὰρ ἡ Παρνασία Θέμις τὸν χρησμὸν ἀνεῖλεν·

Ἴξεται ἦμαρ, Ἄτλαν, καθ' ὃ συληθήσεται ἔρνος
Σὸν χρυσοῦ· τὸ κλέος δὲ τόδ' εὖ μάλα παῖς Διὸς ἴξει.)

(1) Cf. ad Nicet. Eug. p. 135.

(2) Planudes legit *cursus*, non *currus*, male.

(3) B, οἷα πλιονίδης, vocibus inepte divisis. Idem mendum Theophylacti Bulg. Epist. 29 deformat: τὸν Ἀνλίλοχον εἶθα, ὦ παῖ ἱερώτατε, τοῦ πατρὸς ὑπερκινδυνεύσαντα Νέστορος, ὅτι πρὸς τὰς ἐκείνου τὴν τοῦ Αἰθίοπος λόγχην αὐτὸς ἐδέξατο. Verba πρὸς τὰς vertit Meursius, « ob illius pugnam et victo- » riam » ; quod si in græcis videre potuit, fuit oculatissimus. Male divulsas junge syllabas, scribeque προσλάς, et verte, « quando » stans ante patrem. »

(4) A, ὑποδεχόμενον.

τοῦτο φοβούμενος, ἐχυρῆς τὸν παράδεισον περιέλαβε τείχεσι, καὶ δράκοντι πελωρίῳ φυλάττειν παρέδωκε, καὶ ξένους ἅπαντας τῶν οἰκείων ὁρίων ἐξέκλεισε. Καὶ τότε πρὸς τὸν Περσέα (1) ἔφη· « Ἐκποδὼν ἴθι, » μή ποτέ σοι τηλοῦ μὲν ἡ τῶν καλλοπισμάτων, ἀλ» ψευδὴς, δόξα (2), τηλοῦ δὲ καὶ Ζεὺς ἀπείη. » Ταῦτ' εἰπὼν, περσίθησι καὶ βίαν ταῖς ἀπειλαῖς, καὶ χερσὶν ἀπελαύνειν πειρᾶται προσλιπαροῦντα, καὶ ταπεινοῖς λόγοις θρασυτέρους παραμιγνύντα. Ὁ δ', ἥτίων τὴν ἰσχὺν ὢν (τίς γὰρ ἂν ἴσος Ἄτλαντι τὴν ἰσχὺν εἴη;) « Ἀλλ' ἐπεί » φησὶ » μικροῦ σοι τινὸς ἡ » ἡμετέρα χάρις ἐστὶ, δέξαι τουτὶ τὸ δῶρον. » Καὶ ἐξ εὐωνύμων τὴν ἰχθῶρος γέμουσαν τῆς Μεδούσης κεφαλὴν, ἐσπαραγμένος αὐτὸς εἰς τοὐπίσω, προήνεγκε (3), καὶ ἡλίκος ὁ Ἄτλας ἦν ὄρος εὐθὺς γίγνε. Πώγων μὲν γὰρ καὶ (4) κόμη εἰς λόχμην μετέβησαν, ὦμοι δὲ καὶ χεῖρες δειράδες ἐγένοντο· ὃ δὲ πρότερον ἦν κεφαλὴ, ἄκρα καὶ κορυφὴ τοῦ ὄρους ἀπετελέσθη, τὰ δ' ὀστᾶ λίθοι καθέστησαν· καὶ τότε δὴ καθὰ πᾶν μέρος εἰς ἄπειρον ἐπιδέδωκεν ὕψος (οὕτως ὑμεῖς, ὦ θεοὶ, τοῦτ' ἐστήσατε), καὶ ὅλος ὁ οὐρανὸς ἅμα τοσούτοις ἄστροισιν ἐν ἐκείνῳ διανεπαύσατο.

Ἔκλεισε μὲν οὖν ὁ Ἱπποτάδης τῇ ἀϊδίῳ τοὺς ἀνέμους εἱρκτῇ, ὁ δὲ τῶν ἔργων εἰσηγητὴς Ἑωσφόρος

(1) Planudes habuit lectionem *huic*, vulgata *hinc* meliorem.

(2) A, ἡ τῆς καπρωμάτων ἀψευδὴς δόξα.

(3) B, προσήνεγκε. Ovidius, *protulit*. Hæc variatio notatur pp. 18, 65 et 129. B sine εὐθύς.

(4) B, καθά. Hæc variatio sæpe a viris criticis animadversa fuit; et de illa ipse monui ad Marinum, pag. 107. In Joannis Damasceni Epistola de Imaginibus, p. 119, edit. Combefis. §. 8, si legeris αἱρέσεως κατὰ τῆς τοῦ θεοῦ, κ.τ.λ., pro καὶ, locus erit, puto, sanus et integer.

λαμπρόταλος ἐν τῷ ὑψηλῷ ἀνέσχεν οὐρανῷ· ὁ δ', ἀναλαβὼν τὰς πτέρυγας, ἐν ἑκατέρᾳ τοῖς ποσὶν ἔσφιγξε, καὶ τὸ καμπύλον περιζώννυται ὅπλον, καὶ, τὰ πέδιλα κινῶν, τὸν καθαρὸν σχίζει ἀέρα, καὶ, ἔθνη καταλιπὼν ἄπειρα ἐπὶ τάδε τε καὶ ἐπέκεινα, τὸ τῶν Αἰθιόπων φῦλον καὶ τὰ τοῦ Κηφέως (1) πεδία περιαθρεῖ. Ἔχει δὲ τὴν Ἀνδρομέδαν, μηδὲν πρόσσημον, δίκας ὑποσχεῖν τῆς μηλοβοσκοῦ γλωσσαλγίας ἀδίκως ὁ Ἄμμων ἐκέλευσεν· ἣν ἰδὼν ὁ Ἀβαντιάδης τὰς χεῖρας ταῖς ἀπολόμοις ῥαχίαις προσδεδεμένην, εἰ μὴ ὅτι κούφη αὔρα τὴν ἐκείνης κόμην ἐκίνησε, καὶ θερμὰ δάκρυα (2) καθέρρει τῶν ὀφθαλμῶν, μαρμάρεον ἂν ἔργον εἶναι ᾠήθη. Ἀγνοῶν γέ μην τίς ποτ' ἂν εἴη, καὶ πῦρ συνέλεξεν ἔρωτος, καὶ θαμβεῖται τῷ τῆς ἐξηρημένης μορφῆς κάλλει συναρπασθείς. Καὶ μικροῦ τὰς ἑαυτοῦ πτέρυγας ἐν ἀέρι κινεῖν ἐπελάθετο· σιάς δ' εἶπεν οὕτως· « Ὦ » μηδαμῶς ἀξία τούτων δὴ τῶν δεσμῶν, ἀλλ' οἷς ἐν » ἀλλήλοις οἱ φιλοσίοργως ἐρῶντες συνάπτονται, λέγε » μοι ἐρημένῳ τό τε σὸν ὄνομα καὶ τῆς χώρας, καὶ » τοῦ χάριν τὰ δεσμὰ φέρεις. » Ἡ δὲ πρότερον μὲν σιωπᾷ, καὶ οὐδὲ τολμᾷ προσειπεῖν ἡ παρθένος τὸν ἄνδρα, καὶ, εἰ μὴ δεσμὰ περιέκειτο, ταῖς χερσὶν ἄν, αἰδουμένη, τὸ πρόσωπον κατεκάλυψεν· ὃ δ' οὖν ἠδύνατο, δάκρυα ἀναδοῦσα τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔπλησε. Πολλάκις δ' ἐγχειμένῳ, τοῦ· μὴ δόξαι μὴ (3) βούλεσθαι

(1) Λ, *κηφίας*: et modo *αἰθιώπων*.

(2) Planudes legit ergo « *te-* » *pido* fletu. » Gierig. edidit *trepido*, alteram lectionem ut absurdam rejiciens: « tepor enim » ait « cerni non potest. » Non vidit Perseus *teporem*, sed vidit lacrymas; et poeta, qui rem narrat, epitheto fletum ornavit e natura rei desumto.

(3) Addidi alterum hoc *μή*.

οἰκείαν (1) ἑαυτῆς ἁμαρτίαν ὁμολογεῖν, τό τε τῆς γῆς ὄνομα καὶ ἑαυτῆς, καὶ ὅση τις ἐγεγόνει τῇ μητρὶ ἐπὶ τῷ κάλλει πεποίθησις, ἐξαγγέλλει. Καὶ, μήπω πάντων μνημονευθέντων, τὰ ὕδατα ἤχησε. Τῷ γὰρ ἀπείρῳ πελάγει ἐρχόμενον κῆτος ἐπίκειται, καὶ πλεῖστον ὕδωρ ὑπὸ τὸ σῆθος πίπτει. Ἀνακράζει τοίνυν ἡ κόρη· καὶ παρῆσαν ὁ πατὴρ ὁμοῦ καὶ ἡ μήτηρ οἰμώζοντες, ἄμφω μὲν ἄλγιστοι, ἀληθέστερον δ' ἡ παρθένος (2)· φέρουσι δ' οὐκ ἐπικουρίαν, ἀλλ' ἄξιους τοῦ κακοῦ κοπετούς τε καὶ θρήνους, καὶ τῷ περισπωμένῳ τῆς παιδὸς περισχονται σώματι. Τοὺς δ' ὁ ξένος ἰδὼν; εἶπε· « Τῶν δακρύων μὲν μακρὸς χρόνος ὑμῖν δύναται μένειν· πρὸς » βοήθειαν δὲ βραχεῖα περισσοτέρα ἐστὶν ὥρα (3). » Ταύτην δ' εἰ μέλλεύσομαι ἔγωγε Περσεὺς τοῦ Διὸς » υἱὸς κἀκείνης ἣν ἐγκεκλεισμένην (4) ὁ Ζεὺς ἐγκύμονα » γονίμῳ πεποίηκε χρυσῷ, Περσεὺς (5), ὁ τῆς δρα- » κοντοκόμου περιγενόμενος Γοργόνος, καὶ τῷ κινεῖν τὰς » πτέρυγας ἀνὰ τὰς αἰθερίας αὔρας ἱέναι τολμῶν, » ἀντὶ πάντων ἂν αἱρεθείην ὑμῖν τῷ ὄντι γαμβρός. » Περσθεῖναι τοῖς τοσοῖσδε περιέρημασι καὶ τὸ ταύ- » την (6) ἀξίως λαβεῖν (ἴλεω μόνον εἶεν οἱ θεοί) πει- » σόμαι· συμφωνῶ τε ταύτην ἐμὴν εἶναι, ὥσπερ » δὴ καὶ τῇ ἐμῇ φυλαχθήσεται ἀρείῃ. » Δέχονται τὴν

(1) Codices, οἰκίαν: cf. p. 164. B supra, ἐρωμένῳ.

(2) Pessime conjector ad B marginem, ἴσως, ἀθλιέστερον. Ovidius : *sed* justius *illa*. Et *illa* de matre, non de Andromeda, non de virgine, est intelligendum. Erravit Planudes. Mox erravere librarii, scribentes τοῦ παιδός.

(3) Habuit malam lectionem, « hora ferenda est. » Ad sensum rescribendum, περισσοτέραν.

(4) Habuit nullo sollicitandam modo lectionem, *clausam*.

(5) In B ad marginem schol. ἐπαναλήψις, τὸ σχῆμα κατὰ ῥήτορας.

(6) A, τοσαύτην.

σύμβασιν οἱ τεκόντες, (τίς γὰρ ἂν ἐνδοιάσειεν;) ἰκετεύουσί τε, καὶ ὑπισχνοῦνται καὶ τὴν βασιλείαν ἐπὶ τῇ ἄλλῃ θεοικί. Ἰδοὺ δ' ὥσπερ ἔμβολον ταχεῖα θεοβεβλημένη ναῦς τὸ ὕδωρ χαράττει χερσὶ νέων ἱδρούσαις ἐλαυνομένη, οὕτω τὸ θηρίον, τῷ τοῦ σίτου ὠθισμῷ τὰ ὕδατα διϊσταῖσα, τοσοῦτον ἀπῆν τοῦ σκοπέλου, ὅσον Βαλιαρικὴ σφενδόνη τὸν μόλυβδον (1) σπέρψασα καὶ τὸ μέσον. οἷα τέ ἐστι τοῦ ἀέρος ἀφεῖναι. Αὐτίκα δὲ τοῖς ποσὶν ὁ νεανίας τὴν γῆν διωσάμενος, μετέωρος ἐπὶ τὰς νεφέλας ἀφίκετο· ἐν δὲ τῇ τῶν ὑδάτων ἐπιφανείᾳ ἡ τἀνδρὸς ἐφάνη σκιά, καὶ τὸ θηρίον τὴν σκιὰν ἰδὸν ἐξεμάνη. Ὡς δ' ὁ τοῦ Διὸς θεοηγούμενος (2) ὄρνις, ἰδὼν ἐν κενῷ πεδίῳ δράκοντα τὰ πελιδνὰ νῶτα τῷ ἡλίῳ παρέχοντα, ἀπεσταλμένῳ τούτῳ ἐφίπταται, μήποτε τὸ δεινὸν ἐπιστρέψειε σῶμα, τῷ τε φολιδωτῷ τραχήλῳ πήγνυσιν ἀσμένως τοὺς ὄνυχας· οὕτως ὁ Ἰναχίδης, ταχινῇ πτήσει καταπεσὼν διὰ τοῦ ἀέρος, τοῖς νώτοις τοῦ θηρὸς ἐπεκάθισε, κἀν τῇ δεξιᾷ φερμάσσοντος τούτου πλευρᾷ τὸν καμπύλον μέχει τῆς καμπῆς ἔκρυψε σίδηρον. Ὁ δὲ θὴρ, τῷ βαρεῖ πληγεὶς τραύματι, νῦν μὲν μετέωρος ἑαυτὸν εἰς τὰς αὔρας φέρει, νῦν δ' ὑπὸ τοῖς ὕδασι κρύπτει, νῦν δὲ δίκην ἀγελίου μονίου σπέρφεται, ὃν κυνῶν σύσιμα περιυλακτοῦντα καταπλήττει (3). Ὁ Περσεὺς δὲ τὰ ἐκείνου δήγματα ταῖς ταχιναῖς ἐκφεύγει πτέρυξι, καὶ, ἔνθα ἂν τὸ θηρίον φαίνηται, νῦν μὲν τὰ κοίλαις κόγχαις

(1) B, μόλιβδον. Mox codices, σίατε : cf. p. 74.

(2) Sic vertit latinum *præpes*, quod a *præ* et *pes* deducebat: melius et verius παχύπαλος scripsisset. Modo A, ὡς τοῦ Δ. et mox ἐκκαιρὼ et πῆσις.

(3) B, περιυλακτοῦντα κτλ.

ἐσλεγασμένα νῶτα, νῦν δὲ τὰς ἑκαλέρωθεν πλευρὰς, νῦν δ' ἔνθα τὸ οὐραῖον λεπτυνόμενον εἰς ἰχθῦν ἀπολήγει, τῷ δρεπανοειδεῖ πλήκτρῳ ξίφει. Τὸ δὲ δὴ κῆτος φοινικῷ αἵματι κύματα μεμιγμένα τοῦ σιόμαλος ἐξεμεῖ, καὶ αἱ τοῦ Περσέως πτέρυγες ἐβρέθονιο ταῖς ῥαυίσι βεβαχεῖσαι. Καὶ μηκέθ' οὗτος τολμῶν τοῖς ἑαυτοῦ πεδίλοις νοτερῆς γενομένοις πιστεύειν, ἐσκέψαιο σκόπελον (1), τῶν μὲν ὑδάτων ἠσυχαζόντων τῇ ἄκρᾳ κορυφῇ ἐξανέχοντα, κινουμένης δὲ τῆς θαλάττης καλυπτόμενον. Ἐκεῖνον δὴ καταλαβὼν, καὶ τὴν πρώτην τῆς ῥαχίας δειράδα καλασχὼν τῇ λαιᾷ, τεῖς καὶ τέτρακις δινήλασεν ἐπανακάμπτων διὰ τῶν ἐγκάτων τὸν σίδηρον. Κῆτος μὲν οὖν καὶ κρανγὴ τάς τε ἠιόνας καὶ τοὺς τῶν θεῶν ὑπερτάτους ἔπλησαν δόμους. Χαίρουσι δὲ καὶ χαίρειν κελεύουσι τῷ γαμβρῷ, ἀλεξίκακόν τε τῆς οἰκίας ὁμολογοῦσι καὶ φύλακα Κασσιέπη τε καὶ Κηφεύς. Ἡ δὲ κόρη τῶν δεσμῶν λυθεῖσα βαδίζει, μισθὸς καὶ αἰτία τῶν τοῦ Περσέως πόνων. Ὁ δὲ τὰς νικηφόρους χεῖρας, ὕδωρ ἀρυσάμενος, ἀπολούει. Ὡς ἂν δὲ μή τι τῇ δρακονιοφόρῳ κεφαλῇ ἢ ἄμμος λυμήνηται (2), φύλλοις τε τὴν γῆν ἀπαλύνει, καὶ θάμνους ὑπὸ τοῖς ὕδασι φύλας σιορέννυσι, καὶ ἐπιλίθησι τὸ πρόσωπον τῆς Φορκυνίδος Μεδούσης. Οἱ δὲ θάμνοι, πρόσφατοι ὄντες καὶ ζῶντες ἔτι, τῇ ἑλκτικῇ τῆς ἐντερικώνης δυνάμει τὴν τοῦ τέρατος ἅρπασαν δύναμιν, καὶ τῇ τούτου ἁφῇ ἐσκληρύνθησαν, καὶ καινὴν ἔν τε κλάδοις καὶ φύλλοις ἀντίτυπίαν ἐδέξαντο. Αἱ τοῦ πελάγους δὲ Νύμφαι τὸ συμπεσὸν θαῦμα πολυπραγμονοῦσιν ἐν πλείοσι

(1) A, σκόπειν. Infra Κασσιέπη bene græcum pro lat. *Cassiope.* (2) B, λυμήνηται. Mox codices, φορκυνίδος. Statim B, ζῶντες ἐπί.

θάμνοις, καὶ, τὸ αὐτὸ συμβαῖνον ὁρῶσαι, τέρπονται, σπέρματά τε ἐξ ἐκείνων ἀναζωπυροῦσιν ἐν τοῖς ὕδασι ῥίψασαι. Καὶ νῦν δὴ τοῖς κωμαλίοις ἡ αὐτὴ φύσις παρέμεινεν, ὡς ἂν ἐξ ἀέρος, ἁψάμενα (1) τούτου, λαμβάνοιεν τὴν σκληρότητα, καὶ ὅπερ λύχνος ὑπὸ τὴν θάλατταν ἦν, λίθος ὑπὲρ τὴν θάλατταν γίγνοιτο.

Τίθησι μὲν οὖν ἐκεῖνος τοῖσι θεοῖς ἐκ τοσῶνδε βώλων βωμούς, λαιὸν μὲν Ἑρμῆ, δεξιὸν δέ σοι, παρθένε πολεμική· μέση δ' ἦν ἡ Διὸς ἑσχάρα. Καὶ θύελλαι τῇ μὲν Ἀθηνᾷ δάμαλις, τῷ δὲ πλειστόδι (2) μόσχος, ταῦρος δέ σοι, τῶν θεῶν ὕπαλε. Αὐτίκα δὲ τὴν Ἀνδρομέδαν καὶ τὰ ἔπαθλα τοῦ τηλικούτου ἔργου ἐν χώρᾳ λαμβάνει πομπικῷ· δᾷδάς τε ὅ τε Ὑμέναιος καὶ Ἔρως ἀνάπτειν κελεύουσι, καὶ πολλῶν ἁρωμάτων τὸ πῦρ κορέννυται, καὶ στέφανοι τῶν οἴκων ἐξήρτηνται, παυλαχοῦ τε λύραι καὶ αὐλοὶ καὶ ᾄσματα, εὐδαίμονες ἔλεγχοι ψυχῆς ἡδομένης, πειρηχοῦσι· καὶ τῶν θυρῶν ἀναπεπταμένων ἡ αὐλὴ πᾶσα χρυσῇ φαίνεται, καὶ λαμπρᾷ κεκοσμημένη ἑτοιμασίᾳ (3). Οἱ Κήφειοι (4) δὲ μεγιστᾶνες εἰς τοὺς τοῦ βασιλέως γάμους συνίασιν. Ἐπεὶ δὲ, βρώμασί τε καὶ τῷ δώρῳ τοῦ γενναίου Βάκχου χρησάμενοι διεχύθησαν τὰς ψυχάς, τό τε γένος καὶ τὴν ἐργασίαν τῶν τόπων ὁ Ἀβαυλιάδης ζητεῖ, τά τε ἤθη καὶ τὰς ψυχὰς τῶν ἀνδρῶν, ἅπερ ὁμοῦ τε ἐδίδαξεν ὁ Κηφεὺς (5),

(1) Codicum ἀψάμεναι mutavi.
(2) B, πειρπόσδι.
(3) *Instructa* retulit ad *atria*, quum pertineat ad *convivia*.
(4) Debuisset scribere, Κηφηνοὶ, vel Κηφῆτες, vel Κηφήνων, aut Κεφητῶν. Et sic peccat libri sequentis initio.
(5) Planudes lectionem habuisse videtur codicis Regii B,

καὶ « Νῦν » εἶπεν, « ὦ γενναιότατε Περσεῦ, εἰπὲ, δεό-
» μαι, τίνι δυνάμει καὶ ποίαις τέχναις τὴν κεφαλὴν
» ἀφεῖλες τὴν καλλιόπλοκον Ὄφεσι. » Διηγεῖται τοί-
νυν ὁ Ἀγηνορίδης τόπον ὑποκείμενον τῷ χρυσῷ (1)
Ἄτλαντι ἐρυμνὸν σπερχὰς ἀπορρῶγας (2) ὀχυρώμασι γε-
γενέναι, ὧν, καὶ τὴν εἴσοδον, δύτας ἀδελφὰς Φορ-
κύδας (3), ἑνὶ χρωμένας ὀφθαλμῷ, ἐσχηκέναι· τοῦτον
δ', ὑπὸ θατέρας θατέρᾳ παραδιδόμενον λάθρᾳ καὶ
περιέργῳ μεθόδῳ, τὴν παλάμην ὑποθεὶς, εἰληφέναι,
καὶ, διὰ τόπων μακρὰν ἀπῳκισμένων τε καὶ δι' ἀβά-
των καὶ λίθων τραχείαις ὠθισισχημένων λόχμαις,
πρὸς τοὺς Γοργονείους οἴκους καταντικρὺ ἐκέναι· καὶ, διά τε
τῶν ἀγρῶν καὶ τῶν ὁδῶν, ἀνθρώπων ὁμοιώματα καὶ
θηρῶν, ἐξ αὐτῶν δὴ μεταβληθέντα (4) τῷ τὴν Μέδου-
σαν ἰδεῖν, τεθεωρηκέναι· αὐτὸς δ' ὅμως τὴν φοβε-
ρὰν τῆς Μεδούσης μορφὴν, τῇ περὶ τὸν σίδηρον ἀν-
ταναklάσει τὸν καλὰ τὴν ἀσπίδα ἣν τῇ λαιᾷ ἔφερε,
καταπτευκέναι, καὶ, ὕπνου βαρέος αὐτήν τε καὶ τοὺς
ὄφεις καταέχοντος, τὴν κεφαλὴν ἀπ' αὐχένος ἀφη-
ρηκέναι. Περσέα δὲ καὶ τὸν Πήγασον, καὶ τοὺς τῇ τῆς
μητρὸς αἵματι γενομένους ἀδελ-
φοὺς αὐτῷ ὄφεις (5), καὶ τοὺς μὴ ψευδεῖς τοῦ μα-
κροῦ δρόμου κινδύνους, τίνας τε θαλάσσας καὶ τίνας
χώρας ὑφ' ἑαυτὸν ἐξ ὕψους ἑώρακε, καὶ τίνων ἀστέ-

in notis Editoris viri clariss. exhibitam.

(1) Ovidius, *gelido*. Puto Planudem scripsisse vel scribere se putasse, κρυερῷ.

(2) B, σπρεχὰς ἀπορρῶγας. A, σπερρὰς ἀπορρῶγας.

(3) Codices, φορκίδας: modo, ὅς.

(4) Scripsit, opinor, εἰς λίθους μεταβλ.

(5) Ὄφεις addidit de suo male. Chrysaor et Cerberus serpentes dici nequeunt. Aliter ac melius quam editi Planudes distinxit.

ρων, τινάσσων τὰς πλέρυγας, ἐφήψαλο. Τούτων πέρι διηγησάμενος (1), περὶ ἐκείνους ἐκδέχεσθαι, ἐσιώπησεν. Ὅμως δέ τις τούτων ἐν τέλει ἀριθμοῦ, ὑπολαβών, ζητεῖ τί δήποτε μόνη τῶν ἀδελφῶν ἡ Μέδουσα μεμιγμένους τοῖς πλοκάμοις ἀλλεπαλλήλους φέρει ὄφεις. Καὶ ὁ ξένος πρὸς ταῦτα· « Ἐπεὶ διερευνᾷ τὰ » ἄξια διηγήσεως, δέξαι τὴν τοῦ ζητουμένου αἰτίαν. » Ἐκείνη περικαλλεστάτη γέγονε τὴν μορφὴν καὶ » πολλῶν ἐπίφθονος μνηστήρων ἐλπίς· καὶ μέρος οὐ» δὲν ἐν πάσῃ τῇ μορφῇ γέγονε μᾶλλον τῆς κόμης » ἀξιοθέατον. Εὖρον οἱ ἑαυτοὺς τοῦθ' ἑωρακέναι φασί. » Ταύτην ὁ τοῦ πελάγους ἡγεμὼν ἐν τῷ ναῷ τῆς » Ἀθηνᾶς διάσασθαι λέγεται· ἀπεστράφη δ' ἡ τοῦ » Διὸς θυγάτηρ καὶ τοὺς σώφρονας ὀφθαλμοὺς ἐκά» λυψε τῇ αἰγίδι· ὡς ἂν δὲ μὴ τοῦτ' ἀτιμώρητον » γένοιτο εἶπε, τοὺς Γοργονείους πλοκάμους εἰς αἰ» σχρὰς μετέβαλεν ὕδρους. »

Καὶ νῦν δ' ὡς ἂν τοὺς ἐναντίους καταβροντῶσα (2) τῷ φόβῳ καταπλήτῃ, ἐν ἀποστραμμένῳ (3) τῷ στήθει οὓς ἔπεισεν ὄφεις βαστάζει.

(1) Codices, *περιδιηγησάμενος*.

(2) B, *καταβροντῶσα*.

(3) Habuit Planudes malam lectionem *averso* pro bona *adverso*: alioqui scripsisset, *ἐν ἀντίῳ*, *ἐν ἀντιπρῷ*. Ceterum ultimam sententiam ita distinxi, ut poetæ narranti eam tribuerem. Perseus enim ipse non potuit dicere Minervam tunc caput in pectore sustinere, quod ipse adhuc habebat.

ARGUMENTUM

LIBRI V

EX CANTERI NOVIS LECTIONIBUS.

Orto in nuptiis tumultu, Perseus *Phineum*, qui Andromedam sponsam sibi vindicabat, cum suis, et mox etiam *Prœtum* et *Polydecten*, saxeos reddit. Tum *Pallas*, quæ hactenus Persei comes fuerat, eo relicto, in Heliconem se confert, ut *Hippoerenen* inspiciat. Ibi narrant ei Musæ de *Pyreneo* et *Pieridibus* in *picas* conversis, postquam, cantu instituto, hinc de variis *Deorum transformationibus* in animalia, illinc de *raptu Proserpinæ*, de *Cereris erroribus*, de *Cyane* in *fontem*, *pueri* cujusdam in *stellionem*, *Ascalaphi* in *bubonem*, *Sirenum*, Proserpinam quærentium, in *aves* ex parte, *Arethusæ* in *latices*, *Lynci* denique regis in *lynca* mutationibus, atque *Triptolemi* agricultura, inter se certaverant.

ΟΒΙΔΙΟΥ
ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΙΣ.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ.

Ταῦτα παρὰ μέσῳ τῷ τῶν Κηφείων (1) ἀρχόντων τέλει τοῦ Δαναείου ἥρωος ἀπομνημονεύοντος, ὄχλου ταραχῆς ἡ βασιλικὴ πληροῦται αὐλή, καὶ ὁ θόρυβος οὐχ οἷος τὴν τῆς συζυγίας ἑορτὴν ἄδειν, ἀλλ' οἷος ἀγγέλλειν ὅπλα πολέμια (2)· τό τε συμπόσιον εἰς αἰφνίδιον (3) μεταβληθὲν θόρυβον εἰκάζειν ἂν οἷός τ' εἶης θαλάττῃ, ἣν ἠρεμοῦσαν ἀνέμων ἀγεία λύσσα τὰ κύματα σφοδροῦσα ταράχυνει. Πρῶτος δ' ἐν τούτοις ὁ Φινεύς, ἀδελφεοῦ ἀρχηγὸς τοῦ πολέμου, πελεΐνον (4) δόρυ χαλκῆς αἰχμῆς κραδαίνων, « Ἰδού » φησίν « ἰδού, παρειμι τῆς ἁρπασθείσης τιμωρὸς συ» ζύγου, οὐδέ σε τῆς ἐμῆς χειρὸς οὔτε πλέυραι οὔτ' » εἰς ψευδῆ χρυσὸν μεταβληθεὶς Ζεὺς ῥύσεται. » Πειρωμένῳ δὴ βάλλειν ὁ Κηφεὺς « Τί δρᾷς » ; ἀνεβόησε· « ποῖός σε, κασίγνητε, λογισμὸς εἰς τοῦτο μαινόμε» νον ἐξάγει τὸ ἐξάγιστον ἔργον ; Ἦ ἥδε τοῖς τηλι-

(1) Vide notam supra, p. 179.

(2) A, πολέμιοι : cf. p. 50, ubi eadem permutatio literarum α et οι. Adde notam p. 188.

(3) A, αἰφνήδιον. Cf. p. 17. Ad VI, 268, B, αἰφνηδίῳ. Eodem pronuntiationis vitio quo ι et η confunduntur, evenit ut infra, ad ν. 65, A et B exhibeant χαείσῃ pro χαρήσῃ, et ad ν. 214, ἰκέτης pro ἱκέτης, quum, versa vice, ad 514, in B sit ἱκέτης pro ἰκέτης: ad 574, B, μεταφράσασα.

(4) B, πτελέϊνον. Planudes ulmeam fecit hastam quæ Ovidio est fraxinea. Et sic infra labitur ad ν. 143, in arborum nominibus vertendis minime diligens.

» κούτοις ἔργοις ἀποδίδοις χάρις ; Τοιούτοις ἔδνοις » ἀμείβῃ τὴν τὸ ζῆν μὴ ἀποβαλοῦσαν ; ἦν, εἰ τάλη-θὲς ζητεῖς, οὐχὶ Περσεύς σε ἀφείλετο, ἀλλ' αἱ » βαρεῖαι θεαὶ Νηρηΐδες, ἀλλ' ὁ κερασφόρος Ἄμ-» μων, ἀλλ' ὁ τῆς θαλάσσης ἐφώρμα κῆτος τοῖς » ἐμοῖς χορεσθησόμενον σπλάγχνοις. Ἐκεῖνόν σου τὸν » χέρνον ἥρπαγε, καθ' ὃν ἔμελλεν ἀπολεῖσθαι. Εἰ μὴ » σὺ τοῦτ' αὐτό, ὡς ἂν ἀπόλλῃ, ἀπανθρώπως » ἀπαιλεῖς, καὶ τοῖς ἠμελέγοις ἀνακουφίζῃ (1) θρήνοις. » Οὐδὲ γὰρ ἀπόχρη δήπουθεν ὅτι σου βλέπονλος ἐδε-» σμεῖτο, καὶ βοήθειαν οὐδεμίαν, οἷα δὴ θεῖος ἢ νυμ-» φίος, παρεσχήνεγκας· ἀλλ' ἐπὶ τούτοις ἀλγύνῃ ὅτι » καὶ παρ' οὐτινοσοῦν διεσώθη, καὶ τὸ γέρας ἁρπά-» σεις ; Καίτοι τοῦτο, εἴ σοι μέγα δοκεῖ, ἐξ ἐκείνου » τοῦ σκοπέλου, οὗ ἦν παρεσπαταλευμένον, ζηλεῖν » ὤφειλες. Νῦν δ' ἄφες τὸν ζητήσαντα φέρειν, δι' οὗ » τὸ ἐμὸν γῆρας (2) οὐ γέγονεν ὀρφανόν, ᾧ καὶ τῷ δι-» καίῳ καὶ ταῖς ἐμαῖς ὁμολογίαις λαβεῖν συμπεφώ-» νηκε, καὶ μήτε σαυτοῦ τοῦτον, ἀλλὰ τοῦ θανάτου » παρημμένον ὡς ἀληθῶς ἴσθι. » Πρὸς ταῦτα μη-δὲν ἐκεῖνος ἀντειπών, ἀλλὰ καὶ πρὸς τοῦτον καὶ πρὸς Περσέα ἀμοιβαίοις ὄμμασι βλέπων, ἀγνοεῖ πότε-ρον τοῦτον ἢ ἐκεῖνον βαλεῖ· καὶ δή, βραχὺ διανοηθείς, καὶ συσπάσας τὸ δόρυ σθένει ὅσον ὁ θυμός γε ἐδίδου, μάτην κατὰ τοῦ Περσέως ἀφῆκεν· ἔσπη παγὲν γὰρ ἐπὶ τῆς κλίνης. Καὶ τοῦ σπρώματος εὐθὺς ὁ Περσεὺς ἀπεπή-

(1) B, ἀναχουείζη. Supra p. 41, pro πειφὺς, codex B, πειῤῥύς: et forte quis putaverit alterum id esse exemplum permutatorum elementorum φ et ῥ; sed malim credere πειῤῥὺς malam esse scripturam participii πειῤῥυεὶς, quod et latinis apte conveniet.

(2) Codices, γίρας. Ovidius, *senectus*.

δησε, κἂν τὸ ξίφος ἐπενεγκών, ἀφειδῶς τὸ δυσμενὲς διέῤῥηξε σίδηρον, εἰ μὴ ποδὸς τὸν βωμὸν ἔφθασε φυγὼν ὁ Φινεύς· καὶ παρ' ἀξίαν ἐλυσιτέλησεν ἐσχάρα τῷ πονηρῷ. Ὅμως ἐν τῷ τοῦ Ῥοίτου μετώπῳ ἴχνος λαθραῖον διαχενῆς ἡ αἰχμὴ βληθεῖσα ποδοσόχελο, ὃς δὴ πεσὼν, τοῦ σιδήρου ἐκ τοῦ ὀστέου ἀνασπασθέντος, λακτίζει, καὶ τὰς ποσκειμένας τραπέζας βαίνει τῷ αἵματι. Τότε τοίνυν τὸ πλῆθος εἰς ἀχαλίνωτον ὀργὴν ἐκθερμαίνεται, καὶ βέλος ἀφιᾶσι, καὶ ἦσαν οἳ τὸν Κηφέα σὺν τῷ γαμβρῷ δεῖν θανεῖν ἔλεγον. Ἀλλ' ὁ Κηφεὺς, τοῦ τῆς οἰκίας ἐξελθὼν οὐδοῦ, διαμαρτύρεται καὶ Δίκην καὶ Πίστιν καὶ τοὺς ξενίους θεοὺς ταῦτα αὐτοῦ κωλύοντος κινεῖσθαι. Πάρεστι δὲ ἡ καὶ Πολεμικὴ Θεὸς καὶ τῇ αἰγίδι τὸν ἀδελφὸν σκέπει, καὶ σθένος ἐνίησιν. Ἦν δέ τις Ἰνδὸς Ἄτυς, ὃν ἡ τοῦ πολεμοῦ Γάγγου θυγάτηρ Λιμάτη ὑπὸ τοῖς ὑελώδεσιν ὕδασι γεγεννηκέναι πιστεύεται ἐξηρημένον τῷ κάλλει· ὅπερ ἀφθόνοις ἐπιμελείαις εἰς ἐπίδοσιν ἦγεν, ἐν δὶς (1) ὀκτὼ ἔτεσιν ἁγνὸς ἔτι καὶ ἄφθορος· χλαμύδα τε Τυρίαν περικείμενος ἦν κρόσπεδον χρυσοῦν περιθεῖ· περιδέραιον (2) δέ οἱ κεκοσμημένον ἑκόσμει (3) τὸν τράχηλον, καὶ κοῖλον ἐπίκρανον τοὺς σμύρνῃ (4)

(1) Codex A, sine sensu, ἴνδιος.

(2) De hac voce cf. not. ad Aristæn. I, Ep. 1, p. 223.

(3) Latina, «*aurata* monilia», non vertit. Imprudens legebat *ornata*, vel *ornatum*.

(4) A, πὺς μύρτι. Ultima litera vocis prioris primam sequentis absorbuit; quod sæpicule fit. Cf. notata ad Nicetam Eugen. p. 342; et Alex. Morum ad Epist. ad Coloss. 2, 18. In Plutarchi Alcibiade, §. 25, legitur nunc, ὧν ἀφικομένων οὐδεμία σωτηρίας ἐλπὶς ὑπελείπετο, pro οὐδεμίας, lectione vetere. Alias litera duplicatur, quæ simplex esse debebat, et voci sequenti aut præcedenti adescit. Apollod. III, 6, 4: αὐτῆς ἡμέσατο τῆς ἐπὶ κρήνην ὁδοῦ Ὑψιπύλη, ἥτις τίκτει παῖδα ὄνλα Ὀφέλτην ἀπολιποῦσα ὃν ἔτρεφεν. Oratio luxata est. Heynius vocem ἥτις, quæ male pendet, deleri jubet, et

διαβεβήχους βοσιρύχους. Οὗτος, εἰ καὶ τὰ μάλιστα ταῖς τῶν ἀκοντίων βολαῖς τοὺς διαφερομένους (1) περιπείρειν πεπαίδευτο, ἀλλὰ τόξον ἐντείνειν ἐμπειρότερος ἦν. Καὶ τότε δὴ χερσὶ τὰ παλίντονα κάμπτοντα κέρα ὁ Περσεὺς σιύπει συνήραξεν, ὅπερ, ἐν μέσῳ τῷ βώμῳ (2) κείμενον, καπνὸν ἀνεδίδου, καὶ, τοὺς ὀδόντας συντείψας, τὸ στόμα συνέχεε.

Τοῦτον εἶδεν ἐν αἵματι τὸ καλὸν συμφύρητα πρόσωπον ὁ συνηθέστατος ἑταῖρος αὐτῷ Ἀσσύριος Λυκάβας, καὶ τὴν ἀληθίνην οὐδ' ὁτιοῦν φιλίαν ὑποκρινόμενος. Ἐπεὶ δ' ἐκπνέοντα τὴν ζωὴν ὑπὸ τοῦ δεινοῦ τραύματος τὸν Ἄτυν ἐθρήνησεν, ὅπερ ἐκεῖνος ἔτεινε τόξον ἐδέξατο, καὶ « Μετ' ἐμοῦ σοὶ ὁ ἀγὼν» εἶπεν « ἔστω. Οὐκ εἰς μακρὰν γὰρ τῷ τοῦ παιδὸς » θανάτῳ χαρήσῃ, ἐφ' ᾧ πολέον μέμψεως ἢ ἐπαί- » νων σύγ' ἔχεις. » Οὔπω πάντα ταῦτ' ἔφη, καὶ περὶ τὴν νευρὰν τὸ ὀξὺ διέλαμψε βέλος, ὅπερ ὁ Περσεὺς φυλαξάμενος, ἀπὸ τῆς κολπουμένης ἐσθῆτος αὐτῷ κρεμασθῆναι παρέσχε. Στρέφει τοίνυν ὁ Ἀκεσιωνιάδης ἐπ' αὐτὸν τὴν περίβλεπτον τῷ τῆς Μεδούσης θανάτῳ ἅρπην, καὶ περσάγει τῷ σήθει. Ὁ δὲ, θνήσκων ἤδη, τῶν ὀφθαλμῶν ὑπὸ βαθείᾳ καλινδουμένων νυκτὶ, περιέβλεψέ τε τὸν Ἄτυν, καὶ ἑαυτὸν ἔκλινε πρὸς ἐκεῖνον, καὶ παραμυθίαν εἰς Ἅιδου τὸν συνημμένον ἐπεφέρετο θάναιον.

Ἰδοὺ δὲ καὶ ὁ τῷ Μητίονι γεννηθεὶς Συνιῆς Φόρ-

Claverius illam uncis sepsit. Legendum puto, deleta tantum litera quæ prave iteratur, Ὑψιπύλη τις, νήπιον. Sic syntaxis apte procedit. Fatcor tamen πὸ cum nomine Hypsipyles non mihi placere.

(1) Imo, τὰ μακρὰν ἀπίχοντα.

(2) Invenit bonam lectionem in *ara*.

ϛας, καὶ ὁ Λίβυς Ἀμφιμέδων συνάψας γλιχόμενος πόλεμον, ὀλισθήσασ᾽ ἐν τῷ αἵματι, ὅπερ ἡ γῆ πολλῷ περιεκλύζετο, πίπτουσιν· ἀνισταμένοις δ᾽ αὐτοῖς ἀντέσπη τὸ ξίφος, τοῦ μὲν κατὰ τὴν πλευρὰν, τοῦ Φόρβαντος δὲ περσενεχθὲν κατὰ τὴν σφαγήν. Ἀλλὰ γὰρ οὐχὶ καὶ τὸν Ἀκτορείδην Ἔρυτον (1), ᾧ πλατὺς τέλεως ὅπλον ἦν, ὥσας ὁ Περσεὺς τὸ ξίφος ἐζήτησεν· ἀλλὰ μέσον κεφαλῆς, ὑψηλοῖς ἐπανεστηκότα κολοσσοῖς καὶ πολλῷ βαρούμενον ὄγκῳ, ἀμφοτέρας ἦρε ταῖς χερσὶ (2) καὶ περσέπλασε τῷ ἀνδρί. Ὁ δὲ φοινικοῦν ἤμεσε λύθρον, καὶ, ὕπτιος κείμενος, παλάσσει τὴν γῆν κεφαλῇ θανατώσῃ. Ἐνθεῦθεν Σεμιράμιδος αἵματος Πολυδαίμονα φύντα, Καυκάσιόν τε Ἄβαριν καὶ Σπερχειάδην (3) Λύκιον, τόν τε μὴ κεκαρμένον τὴν κόμην Ἑλίκην (4) καὶ Φλεγύαν, καὶ Κλυτὸν, κατηδάφισε, καὶ τοὺς συμπεφορημένους σωροὺς (5) τῶν θνησκόντων καλαπαλεῖ. Ὁ δὲ Φινεὺς, μηκέτι τολμῶν ἐγγύθεν ἐπιθέσθαι τῷ ἐχθρῷ, πέμπει τὸ ἀκόντιον, ὃ πλανηθὲν ἠνέχθη κατὰ τοῦ Ἴδα, ἀνδρὸς ἀπειροπολέμου καὶ μάτην οὐδετέρας τῶν ἐν τοῖς ὅπλοις ἠκολουθηκότος (6). Ὁ δὲ, λοξῷ βλέμματι τὸν

(1) B, ἔρπτ. Ovidius, *Erithon*, quod Ἔρυθον græce sonabit. Infra ad *v.* 86, A B, λίκηλον pro Λύκηλον: ad 390, B, ἀπρίκουσαι pro ἀπρύκουσα: ad *v.* 431, B, ἐξιδαρῶται pro ἐξυδαρῶται, et ad 495, ἴπηλις pro ἴπηλυς: ad 536, A, βρυθούσης pro βεθούσης: ad 660, A B, λίγκα pro λύγκα.

(2) A, sine ταῖς χρσί. Statim puto scribendum, et scripsisse ipsum Planudem, περσίκλασι: ita latinum *infregit* apte vertetur. Raritas verbi περσκλάω errorem librariorum forsan pepererit.

(3) A, σπρχάδην.

(4) Textus latini *Elycem* velim mutari in *Helicem*, vel *Erycem*: nam *Elycem* unde veniat non capio.

(5) Codices, σορούς.

(6) Codices, οὐδετέρας — ἠκολουθηκότα. Participii genitivum syntaxis postulabat omnino; et

ἀπηνῆ βλέπων Φινέα, « Ἔπει » φησὶν « εἰς μέρος νῦν » προσλαμβάνομαι, δέξαι, Φινεῦ, ὃν σαυτῷ ἐχθρὸν » ἀπέλεσας, καὶ ἀντίσπουδός μοι τὸ τραῦμα τραύ-
95 » ματι. » Ἤδη τε τὸ βέλος ἀφήσειν μέλλων, τοῦ σώματος ἐξελκύσας, τῶν μελῶν ἐκλιπόντων τῇ ῥύσει τοῦ αἵματος, καλενεχθεὶς ἔπεσεν.

Ἐνταῦθα δή, μετὰ Κηφέα τὸν βασιλέα πρῶτος ὢν, ὁ Ὀδίτης πίπτει τῷ ξίφει τοῦ Κλυμένου· τὸν Πρωτόνοον (1) δ' ὁ Ὑψεὺς πλήττει, καὶ τὸν Ὑψέα
100 Λυγκείδης. Παρῆν ἐν ἐκείνοις καὶ ὁ ὠγύγιος Ἡμαθίων, τό τε δίκαιον τιμῶν καὶ φοβούμενος τοὺς θεούς, ὃς, ἐπείπερ ὁ χρόνος ἐμποδὼν γίνεται πολεμεῖν, μάχεται τῇ γλώσσῃ, καὶ περιστάσεσι, καὶ τὰ ἀνόσια ἔργα προκαλεῖται (2). Τούτῳ (3) δ' ὁ Χρόμις, χερσὶ τρομερᾶις τῷ βωμῷ περιπίπτει, ξίφει τὴν κεφαλὴν ἀπαράσσει (4)·
105 ἡ δ' εὐθὺς ἐνέπεσε τῷ βωμῷ, κἀκεῖ δ', ἡμιθνὴς οὖσα (5), λόγους βλασφήμους ἀνεδίδου τῇ γλώσσῃ, καὶ ἐν μέσῳ τῷ πυρὶ τὴν ψυχὴν ἐξέπνευσεν. Ἐντεῦθεν ἀδελφοὶ δίδυμοι, Βορέας τε καὶ Ἄμμων, ταῖς ἰμάσθλαις ἀήτηποι, εἰ δύναιτο τὸ ξίφος ἰμάσθλης ἥττασθαι, τῇ Φινείᾳ (6) χειρὶ ἀνέσχισαν, σὺν οἷς καὶ ὁ

ουδεπίσεως res ipsa poscebat. Litera *α* cum *τῇ οι* permutatur facillime: cf. Bast. Comm. Palæogr. p. 769, et quæ monui ad Phil. Her. p. 305, et supra p. 183.

(1) Codd. *προθήνορα*. B, *ὀψεύς*.

(2) Habuit *devocat*, et vertit quasi legisset *provocat*. Saltem scripsisset *ἀποπροκαλεῖται*.

(3) B, *τοῦτον*. A, *τοῦτο*.

(4) Legit *decutit* in suo codice, non *demetit*. Notæ Gierigianæ de metaphora verbi *demetere* adde quæ scripsi ad Phil. Her. p. 455; quæ scripsere Kooten. ad Pindari Iliad. 485; Jacobs. ad Anal. Epigr. Inc. 591, et in Miscell. Philol. Matth. t. I, p. 76; Markl. ad Suppl. 717.

(5) Habuit lectionem *semianimis*, quæ posset recipi, modo pronuntiaretur *semjanimis*, ut fit in multis poetarum locis.

(6) B, *φοινία*. Hæc variatio

τῆς Δήμητρος ἱερεὺς Ἀμφικὸς (1) λευκῇ μίτρᾳ τοὺς κροτάφους κεκαλυμμένος (2). Καὶ σὺ δ', ὦ Λαμπετίδη (3), ἤκιστα ταῖσδε ταῖς χρείαις ἐφαρμόζων, ἀλλ' αἷς ἔργον εἰρήνη, τὴν κιθάραν σὺν τῇ φωνῇ κινῶν, σεσελάχθης τότε δεῖπνον καὶ τὴν τῶν γάμων ἑορτὴν ᾄδων ἐγκωμιάζειν· ᾧ πόρρωθεν ἱσταμένῳ καὶ οὐτιδανὸν ἂν λέγειν καλέχουσι Πάτταλος (4) ἐγγελῶν « Τοῖς Στυγίοις » εἰδώλοις τὰ λοιπὰ μέλπε » φησί· καὶ δεινὸν (5) ξίφος τῷ κροτάφῳ καλέπηξεν. Ὁ δὲ καταπίπτει, καὶ τοῖς δακτύλοις θνήσκουσι τοὺς τῆς λύρας ἀναψηλαφᾷ μίτους, καὶ πίπτουσι οἰκεῖα καὶ ἡ ᾠδὴ γέγονεν. Οὐ μὴν ἐᾷ τοῦτον ἀτιμωρητὶ (6) πεσεῖν ὁ Θηκιώδης Λυκόρμας, ἀκτηνείδα (7) δ' εὔτονον τοῦ δεξιοῦ ἁρπάσας σταθμοῦ, τῶν ὀσπῶν τῆς κεφαλῆς μέσης καθήνεγκεν· ὁ δ' ὤκλασεν ἐπὶ γῆν δίκην μόσχου σφαγιασθέντος. Ἀνασπᾷν ἐπειρᾶτο καὶ ὁ Κινυφεὺς Πελάτης τὴν ἐκ τοῦ λαιοῦ σπέρναν παρασπάδα· πειρωμένῳ δὲ περιεπάρη ἡ δεξιὰ τῇ τοῦ Μαρμακίδου Κορύθου (8) αἰχμῇ, καὶ τῷ ξύλῳ

elementorum ι et οι peperit supra p. 125, ad ν. 572, lectionem ικάτας in Λ, pro οικάτας.

(1) Ovidius, *Ampucus*, nescio quam recte: saltem *Ampycus*, ab ἄμπυξ.

(2) Β, κεκαλυμμένους.

(3) Habuit Planudes *Lampetide*, notum et ex aliis codicibus.

(4) Ovidius, *Pettalus*. Placeret magis *Pattalus* e Planudeo cod.

(5) Ovidius: « *lævo* mucro- » nem tempore figit. » Planudes invenit *sævum*, vel sic male legit errantibus oculis. Repone, καὶ λαιῷ ξίφ.

(6) Λ, ἀπιμώρητον, non male.

(7) Λ, ἀκτηρτιδ'α, et cum hoc accentu bene, sed iotacismi vitio ει pro ι: sic infra ad ν. 292, Α Β, ἐπιπαχθέντων, et ad 596, Β, ἐκπιπάτουσα, vitio jam notato p. 128, not. 3, quod et potueram notare pag. 131, ad 689; rursus ad 576, ηλίου pro Ἡλείου. Theophylactus Simoc. Ep. 79: ῥόπιμοι καὶ ῥαβδοῦχοι καὶ κήρυκες, καὶ θεόντων ὑψηλοτάτων ἐπίπυξις, φιλοσοφίας εἰσὶν ἀχλύς. Codex Reg. 2991 Λ, ἐπιπύξεις. De electione poterit lector ambigere.

(8) In latinis malim *Corythi*.

περσίσχελαν· περσισχομένῳ δέ οἱ τὴν πλευρὰν ἀνεσίδωσεν ὁ Ἄβας· ὁ δ' οὐ κλεσπάσθη, ἀλλὰ, τῆς χειρὸς κλεχούσης αὐτὸν (1), θανὼν ἀπὸ τοῦ σλαθμοῦ ἀπεκρέμλο. Καλεσλρώθη δὲ κὴ ὁ Μελανεὺς ταῖς δυνάμεσι τοῦ Περσέως ἑπόμενος, κὴ ὁ τοῦ Νασαμωνιακοῦ ἀγερῦ πλουσιώλλος Δορίλας, ὁ πλούσιος ἀγερῦ Δορίλας, οὗ πλαλυέρην κίῆσιν εἶχεν οὐδείς, ἢ τοσούτους ἀνήγειρεν ἀρωμάτων σωρούς. Τούτῳ δὴ κλὰ τοῦ βουδῶνος ἐκ πλαγίου πεμφθεὶς ὁ σίδηρος ἔσῖη (κλίειος ὁ τόπος ἐκεῖνος)· ὃν ὁ τοῦ τραύμλος ἐργάτης Βαρχεὺς (2) Ἀλκυονεὺς ἰδὼν ἀπολύζονλα τὴν ψυχὴν κὴ τοὺς ὀφθαλμοὺς διασλρέφονλα, « Τοῦτο τῆς γῆς ὁ νῦν κλέ- » χεις » εἶπεν « ἐκ τοσούτων ἀγρῶν ἔχε », κὴ τὸ σῶμα νεκρὸν κλαλέλοιπε. Στρέφει περὸς τοῦτον τὸ δόρυ ὁ τιμωρὸς (3), ἔτι θερμῆς ἐκ τῆς πληγῆς τοῦθ' ἁρπάσας· τὸ δ', ἐν μέσῃ ληφθὲν τῇ ῥινὶ, διῆλθε τὴν κεφαλήν, κὴ ἐξεῖχεν αὐτῆς ἑκαλέρωθεν. Καὶ δή οἱ τὴν χεῖρα τῆς τύχης ἐνισχυούσης, Κλυτιόν τε κὴ Κλόνον, μητρὸς τῆς αὐτῆς τεχθέντας, πληγῇ διαφόρῳ κλειργάσαλο. Καὶ γὰρ διὰ μὲν τῶν μηρῶν ἑκαλέρων τοῦ Κλυτίου διῆλθεν ἡ πελέα βαρεῖα τιναχθεῖσα χειρί· ὁ Κλόνος δὲ τὸ ἀκόντιον τῷ σώμαλι ἔδαχεν. Ἔπεσε κὴ Κελάδων· ἔπεσε κὴ ὁ Μενδήσιος Ἀσλρεὺς (4), μητρὸς μὲν Παλαισλινῆς γεννηθείς, πατρὸς δ' ἀμφιβόλου, Αἰθίων τε δεινός πολε τὰ μέλλονλα βλέπειν, τότε δ' ἀπλήκτῳ ψευσθεὶς

(1) A, τῇ χιεί. Invenit *retinente manu*, bonam lectionem, imo vulgata meliorem.

(2) Ovidio dicitur *Bactrius*. Planudes invenisse videtur *Barceus*, nec id male.

(3) Vel Planudes, vel librarius, omisit nomen τοῦ πρωρέως τούτου, qui Ovidio dicitur *Abantiades* ipse.

(4) Alia est latinorum divisio, et melior.

οἰωνῷ, καὶ ὁ τοῦ βασιλέως ὁπλοφόρος Κορυσλὴς (1), καὶ ὁ παλέρα διαχρησάμενος δυσκλεὴς Ἀγύρλης.

Πλεῖόν γε μὴν ὑπολέλειπται τοῦ ἀναλωθέντος (2)· πᾶσι γὰρ ὁρμὴ τὸν ἕνα καθελεῖν, καὶ συνομωμοκότα πανταχόθεν τὰ πλήθη μάχεται ὑπὲρ τοῦ μαχομένου τῇ τε πίστει καὶ τῷ δικαίῳ· ἔνεκεν δὴ τούτων ὅ τε μάτην εὐσεβῶν κηδεστὴς καὶ ἡ νέα σύζυγος σὺν τῇ μητρὶ τῷ Περσεῖ συνίθενται, καὶ πλησθῦσιν ὀλολυγῆς τὴν αὐλήν. Ἀλλ' ὁ τῶν ὅπλων ὑπερφέρει κλύπος, καὶ τῶν πιπτόντων ὁ σφαγμός. Ἥ τε Πολεμικὴ Θεὸς (3) ὁμοῦ τε πολλῷ αἵματι τοὺς θαλάμους κατέκλυσε (4) μολυνθέντας, καὶ μάχας ἀναιρουμένας συνάπτει. Περισποιχίζουσί τε τὸν ἕνα Φινεύς τε καὶ μυρίοι (5) ἑπόμενοι τῷ Φινεῖ· ἵππαται τε τὰ βέλη, χειμερίας νιφάδος πλέον, ἐγκλίνατο τε τῶν πλευρῶν ἑκάτερον, καὶ ἐγκλίνατο καὶ ὤμων καὶ ὀφθαλμῶν. Ὁ δὲ, τὰ μέτωπα μεγάλου κίονος λίθῳ συνάψας, καὶ ἐν τῷ ἀσφαλεῖ φέρων τὰ νῶτα, καὶ κατὰ μέτωπον τῶν ἀντιπαραγμένων ἑστεγμένος, ὑφίστατο τοὺς ἐπικειμένους. Ἐπέκειτο δ' ἐκ μὲν τῶν λαιῶν ὁ Χαόνιος Μολπεύς, ἐκ δεξιῶν δὲ ὁ Ναβαταῖος

(1) Naugerius videtur invenisse in Planude, Χοεισλής. Ovidio edito dicitur *Thoactes*; Θοάκτης.

(2) Ovidius: « Plus tamen » exhausto superest », *labore* nempe: « plus labore exhausto » laboris superest ». Si legas e codice *exhaustis*, et *laboribus* intelligas. Alia proposita fuit interpretatio, facilis minus.

(3) Imo Ἐνυώ, *Bellona*.

(4) B, κατέκλεισε. Eodem modo A B peccant ad ν. 357, in πλατὺ pro πλατεῖ: et supra p. 56, 6, A in βάθυ pro βαθεῖ.

(5) B, μύριοι. Malui numerum non finitum; aliter res fieret absurda. Ovidius, *mille*, quod nec hic finitum est. At in Persis 974, pro μυρία μυρία scribendum μύρια μύρια, quod patebit Blomfieldii notam legenti. Pricæus, ad Judæ Epist. 1, 14, pro μύρια in glossis legi jubet μυριάς, citra necessitatem.

Ἐθήμων. Ὡς δὲ τίγρις, ἐν διαφόροις κοιλάσι μυκηθμῶν δυοῖν ἀγελαῖν ἀκούσασα, ἐρεθιζομένη τῇ πείνῃ, ἀγνοεῖ πολέμῳ μᾶλλον ἐπιπηδήσει, ἐπιπηδῆσαι δ' ὅμως ἑκατέρᾳ διαθερμαίνεται, οὕτως ἐνδοιάζων ὁ Περσεὺς πότερον εἰς τὰ δεξιὰ ἢ εἰς τὰ λαιὰ ὁρμήσει, Μολπέα μὲν, διαλῄσας τὸ σκέλος, τῇ πληγῇ μελεκίνησε, καὶ ἠρκέσθη τῇ ἐκείνου φυγῇ· οὐδὲ γὰρ δίδωσι κακιὸν (1) ὁ Ἐθήμων, ἀλλὰ μαίνεται, καὶ, σπεύδων τραῦμα δοῦναι τῷ ὑπερανεστηκότι τούτου τραχήλῳ, ἀπεισκέπτῳ δυνάμει τὸ ξίφος καθενεγκών, συνέαξεν· ὡς γὰρ τὸ ἔσχαλον μέρος ἐπάταξε (2) τοῦ χίονος, ὁ σίδηρος ἐκπηδήσας τῷ τοῦ δεσπότου προσεπάγη λαιμῷ. Οὐ μὴν ἀξιόλογον αἰτίαν πρὸς θάνατον ἥδε ἡ πληγὴ δέδωκεν. Ὁ γε μὴν Περσεὺς τρέμοντα, καὶ τὰς ἀπράκτους χεῖρας μάτην ἐκλείποντα, τῇ Κυλληνίδι περιέπειρεν ἅρπῃ.

Ἐπεὶ δὲ τὴν ἑαυτοῦ ῥώμην τοῦ ἐκείνων εἶδεν ἡττωμένην ἀριθμοῦ, « Συμμαχίαν » εἶπεν, « ἐπείπερ ὑμεῖς » τοῦτ' ἀναγκάζετε, παρ' ἐχθρῶν ζητήσω. Ἀλλὰ ἀπο- » στρέψατε τὰ ὑμῶν αὐτῶν πρόσωπα, εἴ τις ἐν ἀριθμῷ » φίλων πάρεστι. » Καὶ τὴν τῆς Γοργόνος προήνεγκε κεφαλήν. « Ἄλλον » εἶπεν ὁ Θετταλὸς « ζήτησον, ὃν » τὰ σὰ θρήσει τεράστια· » καὶ δὴ τῇ χειρὶ τὸ μόρσιμον ἀκόντιον δινηκωληκένος (3) ὥστε βαλεῖν, ἐν τούτῳ τῷ σχήματι μαρμάρεος γενόμενος ἀνδρὸς ἔμεινεν. Ἐγγύθεν δὲ τούτου ὁ Ἄμπυξ ἐγχειριδίῳ (4) διαλαβεῖν τὰ πλευρόστατα μεγάλης ψυχῆς στέρνα τοῦ Λυγκείδου ζητεῖ, καὶ ζητῶν τὴν δεξιὰν ἐσκληρύνθη, καὶ οὔτ' οὖν

(1) B, κρεῖν, nota variatione.
(2) Codices, ἐπίπαξε.
(3) Codex Λ, δινηκωλυμένος.
(4) B, ἐγχειρίῳ.

ἐπὶ τάδε κεκίνηλαι, οὔτ' ἐπ' ἐκεῖνα. Ὁ δὲ Νειλεύς, ὃς ἑαυτὸν παῖδα τοῦ ἐπλασμόμου ἐψεύδετο Νείλου, καὶ τῷ θυρεῷ τὰ ἐπλὰ διεχάραξε σμόμαλα, πῇ μὲν ἀργύρῳ, πῇ δὲ χρυσῷ, « Ὅρα, Περσεῦ », εἶπε, « τὴν » ῥίζαν τοῦ ἡμετέρου γένους· μεγάλην παράμυθίαν » οἴσεις πρὸς τὰς ἀφώνους κατ' Ἅιδου ψυχάς, τὸ παρ' » ἀνδρὸς τηλικοῦδε πεσεῖν. » Τό γε μὴν ἔσχαλον τῆς φωνῆς μέρος ἐν μέσῳ ἐπεσχέθη τῷ φθόγγῳ, καὶ κεχηνὸς μὲν ἔχει τὸ σμόμα· ἔπεισας ἂν σαυτὸν βούλεσθαι φθέγγεσθαι τοῦτον· πάρεδρος δὲ τοῖς ῥήμασιν οὐκέτι τις δι' αὐτοῦ. Ἐπιμαὰ τούτοις ὁ Ἔρυξ, καὶ « Τῇ κακίᾳ » φησὶ « τῆς ψυχῆς, οὐχὶ τῆς Γοργόνος » ἀτρεμεῖτε δυνάμει (1). Δράμετε δὴ σὺν ἐμοὶ, καὶ » πρὸς γῆν καταβάλετε τὰ ὅπλα κινοῦντα μαγικὰ » νεανίαν. » Δραμεῖσθαι γοῦν ἔμελλεν, ἐπέσχε δέ οἱ τὰ ἴχνη τὸ δάπεδον, καὶ μηδέν τι κινούμενος σιωπᾷ, καὶ εἰκὼν ἔμεινεν ὡπλισμένη.

Ἀλλ' οὗτοι μὲν ἀξίας ὑπέσχον τὰς δίκας· εἷς δέ τις τοῦ Περσέως ὑπασπιστὴς, Ἀκονλεὺς ὄνομα, ὑπὲρ ἐκείνου μαχόμενος, ἰδὼν τὴν Γοργόνα, εἰς λίθον ἀρξάμενος ἐπιδέδωκεν· ὃν, ὑπολαβὼν ἔτι ζῆν, Ἀσπνάγης μακρῷ πολήτλει ξίφει, καὶ ὀξεῖ ῥοίζῳ τὸ ξίφος ἤχησεν. Ἐκπλητόμενος δὴ ὁ Ἀσπνάγης τὴν αὐτὴν (2) ἔπεσπάσατο

(1) Planudes legebat *viribus*, non *crinibus*.

(2) B, ζῆν ἀσπνάγης τὴν αὐτὴν, mediis omissis ob ὁμοιοτέλευτον. Obiter lacunam in Procli Præfat. ad Platonis Rempubl. p. 354, implebo, varietate usus illa de qua monui, supra p. 169. Ἐν ταῖς μέσαις (τῆς ψυχῆς ἕξεσι, Proclus ait) ἡ μὲν πρὸς τὴν ἀμείνοσι πάλιν ἀπέχεται τῶν πραγμάτων (codd. πράξεων, bene) ἔνδον μόνον ἔχουσα τὴν ἀδικίαν· ἡ δὲ μετ' αὐτὴν καὶ πράξειέ ἄν, ἀλλ' οὐχ ὅλῃ τῇ ψυχῇ πράττειν, οὐδ' (cod. οὐκ) αὐτὴ δὲ ἄνευ δικαιοσύνης οὖσα: quis ista capiat facile? Repono plenioribus verbis: ἀλλ' οὐχ ὅλῃ

φύσιν, καὶ ἐν λιθίνῃ ὄψει τὸ τοῦ θαυμάζοντος παρέμεινε πρόσωπον. Μαχεῖς ἂν εἴη χρήνος τὰ τῶν ἀνδρῶν ὀνόματα λέγειν τὰ ἐκ μέσου τοῦ σύγκλυδος ὄχλου. Δὶς ἑκατὸν τῇ μάχῃ περιεγένοντο σώματα, καὶ δὶς ἑκατὸν ἐπειρώθησαν τὴν Γοργόνα ἑωρακότα.

Τότε δὴ τότε μεταμέλει τῷ Φινεῖ τοῦ ἀδίκου πολέμου. Τί δ' ἂν δράσειεν; Ἰνδάλματα μὲν διάφορα διαφόροις ὁρᾷ σχήμασιν, ἀγνοεῖ (1) δὲ τοὺς ἰδίους, καὶ, πάνθ' ἕκαστον ἐξ ὀνόματος καλῶν, ἐπικουρίαν αἰτεῖ· ἧττον δὲ πιστεύων ἑαυτῷ, τῶν σωμάτων ἐγγὺς ὄντων ἀπιστίαν, καὶ λίθος ἦν πάντα. Ἀποστρέφεται τοίνυν, καὶ ἱκέτης τὰς τε (2) χεῖρας ὁμολογούσας καὶ τοὺς πήχεις πλαγίους ἐκτείνων, « Νικᾷς » εἶπε, « Περσεῦ· ἀπό- » στησον τὰ σὰ τέρατα, καὶ τὸ σὸν λιθουργὸν πρό- » σωπον αἶρε, τὴν Μέδουσαν, ἥτις ποτέ ἐστιν, αἶρε, » ἱκετεύω. Οὐ μῖσος ἡμᾶς καὶ τῆς βασιλείας ἐπιθυμία » πρὸς μάχην συνήλασεν· ὑπὲρ τῆς γυναικὸς κεκινή- » καμεν ὅπλα. Κρείττων ἡ σὴ αἰτία παρὰ τῇ δίκῃ » γέγονε (3)· πολὺ δ' ἦν ἡ ἡμετέρα. Οὐκ ἐν ἐλαφρῷ » ποιοῦμαι τὸ μὴ ὑπεῖξαί σοι. Μηδενὸς, ὦ γενναιότατε, » πλὴν ταύτης μοι τῆς ψυχῆς παραχώρει· σὰ δ' » ἔσω τὰ πάντα. » Τοιάδε φθεγξομένῳ καὶ μηδ' ὃν λόγῳ ἱκέτευε προσβλέπειν τολμῶντι, « Ὅπερ » ἔφη, « δειλότατε Φινεῦ, καὶ παρασχεῖν δύναμαι καὶ

τῇ ψυχῇ δεδογμένα, διὰ τὸ εἶναί τινα μάχην· ἡ δὲ μετ' αὐτὴν ἑτέρα ἡ δοκοῦσα καὶ πεπαῦσθαι, καὶ ὅλῃ τῇ ψυχῇ πεπαῦσθαι, οὐδ' αὐτὴ....

(1) Ovidius, *agnoscit*. Petulantior monachus credidit *a* in *agnoscere* esse privativum, et scripsit ἀγνοεῖ, quum γιγνώσκει scribendum esset seu ἀναγνωρίζει.

(2) A B, inverso ordine, τε πάς.

(3) Ovidius : « Causa fuit me- » ritis melior tua, tempore no- » stra. » Planudes locum non intellexit, cujus hic est sensus : κρείττων μὲν σὺ ταῖς εὐεργεσίαις, ἐγὼ δὲ τῷ χρόνῳ.

» μέγα τῷ Φιλοψύχῳ γίνεται δῶρον (τὸ δέος ἀπόθου)
» παρέξω. Οὐδενὶ γὰρ ἀναιρεθήσῃ σιδήρῳ. Ναὶ μὴν καὶ
» μνημεῖα δώσω δι' αἰῶνος μενοῦνια, καὶ τοῖς τοῦ
» κηδεστοῦ μοι δώμασιν ἀεὶ θεαθήσῃ (1), ὡς ἂν ἑαυτὴν
» ἡ σύνευνός μοι παραμυθοῖτο τῇ τοῦ μνηστῆρος εἰ-
230 » κόνι. » Εἶπε, καὶ ὡρμᾶτο ἐκεῖνο τὸ μέρος τὴν Φορκυνίδα
κεφαλὴν μελήνεγκε, ὡρμᾶτο ὅπερ ἑαυτὸν ὁ Φινεὺς περι-

(1) B, θεάσῃ, quod non prætuli in tali scriptore, etsi non nesciam futura media sæpe pro passivis usurpari. Cf. Plato Alcib. I, extr., ubi παιδαγωγήσῃ passive, quod Gottleberus apte defendit; Euripides Hipp. 1458, ubi σπαράσσεσθε passive, cum egregia Monkii nota. Moschopulus Π. Σχ. p. 203: Θορυβήσομαι δὲ ἐπὶ παθητικῆς σημασίας, ἀντὶ θορυβηθήσομαι. In Cratylo §. 105, quum codex Gudianus exhiberet λέξεται passivo sensu, Heindorfius frustra putat hoc esse solœcum, et scribendum vel λελέξεται cum editis, vel λεχθήσεται. Euripidea Iph. A. 331, τὸν ἐμὸν οἰκεῖν οἶκον οὐκ ἐάσομαι; pessime vertit Heathius, qui non videre se ait quomodo ἐάσομαι passivam possit induere significationem, quam induit facillime. In Theocrito XXVIII, 6, πέψομαι active, quum sit passive dictum, ceperunt Reiskius, Harlesius, alii, etsi jam illos meliora docuisset Hemsterhusius ad Thom. Mag. p. 853. Thucydides, VI, 15: ἐλπίζων Σικελίαν τε δι' αὐτοῦ καὶ Καρχηδόνα λήψεσθαι. Scholiastes, male activo sensu futurum vertens, subintelligit Ἀθηναίους: nam λήψεσθαι est pro ληφθήσεσθαι. Demosthenes in Callipp. t. V, Tauchn. p. 37: ὅπως ἂν αὐτός τι μὴ δόξω χείρων εἶναι, καὶ ἐκ τοῦ πράγματος μηδὲν ζημιώσομαι: et hic passivus est sensus; sed scribendum ζημιώσωμαι ob ἄν: nam et δόξω est subjunctivi, non indicativi modi. Adde notata Fischero ad Platonis Criton. 15; Marklando ad Supplic. 531; Valckenario ad Theocr. I, 26; Spaldingio ad Midian. p. 111; Scholiastæ Luciani Jov. Trag. 5; et ipsi mihi ad Diogenis Epistolas in Notitiis Manuscript. t. X, part. II, p. 145. Ceterum neminem moretur forma illa passiva verbi θεάομαι. Participium θεαθείς est in ipso Συγγεγραφεῖ, III, 38, atque in Nicephori Scholiis ad Synes. p. 374 D; Σταῖτας in Scholiis A, ad Septem-Theban. 50, et in Philostrati Her. p. 64, ubi cf. Editor p. 421; ἐθεάθης in Scholiis ad Dem. de Cor. p. 326 Bekker.; Σταθῆ in Isaaci Porphyrog. Paralipomenis Homericis, pag. 287; Σταθῆναι in Apollonii Tyan. Epist. 49, et in Scholiis A ad Persas 26; Σταμένος in Eunapio, ubi notavi p. 433.

δεεῖ σ|ρέφει ϖρoσώπῳ. Τότε δὴ τοὺς ὀφθαλμοὺς σ|ρέφειν (1) ἐπιβαλλομένῳ ὁ τρόχηλος ἐπωρώθη, καὶ ἡ τῶν ὀφθαλμῶν ὑγρότης εἰς λίθον ἐσκληρύνθη. Ὅμως γε μὴν καὶ εἶδος δεινὸν καὶ σχῆμα ἐν τῷ μαρμάρῳ ἱκέτου, χεῖρές τε ὑποπεπλωκυῖαι, καὶ καλαδίκου ϖρόσωπον ἔμεινε.

Τρῳαιοφόρος τοιγαροῦν ὁ Ἀβαντιάδης εἰς τὰ πατρῷα τείχη σὺν τῇ γυναικὶ εἴσεισι, καὶ, τῷ παρεὶ (2) ἀδίκως ἀπελαθέντι τιμωρῶν καὶ ἀμύνων, τὸν Περῖτον μεθέρχεται. Καὶ γὰρ οὗτος, ὅπλοις τὸν ἀδελφὸν φυγαδεύσας, τὴν Ἀκρισιωνείαν πόλιν αὐτὸς ἐκτήσατο. Ἀλλ' οὔτε τῇ τῶν ὅπλων ἀλκῇ, οὔτε τῇ πόλει ἣν κακῶς ἐχειρώσατο, τῶν βλοσυρῶν ὀφθαλμῶν τοῦ δρακοντοφόρου τέρατος ὑπερέσχε. Καί σε δ' οὖν, ὦ τῆς μικρᾶς Σερίφου βασιλεῦ, Πολύδευκες (3), οὔθ' ἡ τοῦ νεανίου ἀρετὴ, τοσούτοις δοκιμασθεῖσα πόνοις, οὔτε τὰ τόσα κακὰ ἐμαλάκισαν, ἀλλ' ἀπαραίτητον ἀπέχθειαν ἀποτόμως ἀσχεῖς, καὶ οὐδέν σοι τέλος περὶ τὴν ἄδικον ὀργὴν γίνεται. Καὶ δὴ καὶ τὰς ἀριστείας αὐτοῦ διαβάλλεις, καὶ πεπλασμένον τὸν τῆς Μεδούσης φόνον λεγόντα ἐλέγχεις. « Δώσομεν δή σοι τῆς ἀληθείας » ὁ Περσεὺς εἶπεν « ἐνέχυρα. Φείδεσθε (4) τῶν ὑμετέρων ὀφθαλμῶν,

(1) B, *σ|ρίφει*. Sic infra ad *v.* 258, *ἠβουλήθη*, omisso *ν* finali; et ad 335, *ἀπάγ|τιλο*, ejusdem literæ jactura. Contrario errore ad VI, 5, exhibet *ϖροσίχιν* pro *ϖροσίχει*. Tanta est circa extremas syllabas describentium incuria. Infra ad 390, *ἀπειλούσαν* est in B, pro *ἀπούσουσα*: ad 440, in A B, *ἐρχομένην* pro *ἐρχομέν*. Supra p. 148, ad *v.* 195, A B, *ἀπνίζει* pro *ἀπνίζεις*, de quo tunc non monui.

(2) Non *τῷ παρεὶ*, sed *τῷ πάππῳ*, Acrisio nempe. Ovidius, *parentis*, quod non est sine obscuritate dictum.

(3) *Πολύδεκλα* scribendum est.

(4) A, *φείδεσθαι*. Sic supra *δραμεῖσθαι*, ad *v.* 198; *σπουδεόπεργον* in B, ad 578; *ϖροσλίβεται* in A B, ad 667, nota permutatione.

» ὅσοι γε ἡμέτεροι » (1). Καὶ τὸ τοῦ βασιλέως πρόσωπον τῷ τῆς Μεδούσης πρόσωπῳ λίθον πεποίηκεν ἄναιμον.

Μέχρι μὲν οὖν τοῦδε τῷ χρυσογενεῖ συγγόνῳ ἑαυτὴν ἡ Τριτωνὶς εἰς ἑταιρείαν παρέσχετο· ἐνθεῦτεν δὲ, κοίλῃ νεφέλῃ περισχεθεῖσα, τὴν Σέριφον καταλέλοιπε, τήν τε Κύθνον καὶ Γύαρον δεξιὰς ἀφεῖσα, ὅθεν συνομωλάτῃ ὁδὸς ἔδοξεν ὑπὲρ τὴν θάλασσαν ἰούσῃ τάς τε Θήβας καὶ τὸν παρθενικὸν Ἑλικῶνα ζητεῖ (2), ὃν δὴ καὶ καταλαβοῦσα ἔστη, καὶ πρὸς τὰς Μούσας τὰς ἐπιστήμονας ἀδελφὰς οὕτως εἶπε· « Φήμη πηγῆς » νέας τὰς ἡμετέρας ἔφθασεν ἀκοὰς, ἣν ἀπόκοπος » ὁπλὴ τοῦ Μεδουσείου ἀνέῤῥηξεν ὑπομνήμαλος (3). » Αὕτη μοι τὸ τῆς πορείας αἴτιον. Ἠβουλήθην τὸ » θαυμαστὸν τοῦτο σκοπῆσαι ἔργον. Εἶδον ἐγὼ τὸν » ἵππον τοῦ μητρῴου γεννώμενον αἵματος. » Ὑπολαβοῦσα τοίνυν ἡ Οὐρανία φησίν (4)· « Ἥτις πολέ σοί

(1) Hoc acuminis ὅσοι γε ἡμέτεροι, ex ingeniolo addidit Planudes. B, ὑμέτεροι. Mendum scripturæ in pronominibus id genus passim serpit. Cf. quæ jam sunt monita p. 102, not. 1. Infra ad ν. 309, A male ὑμῶν pro ἡμῶν : ad 311, A B, ἡμεῖς pro ὑμεῖς : ad 563, A B, ἡμῖν pro ὑμῖν. Libanius t. IV, p. 146, 9 : Ἔλεγον ὅτι, Οὕτως ὑμῖν, ὦ γύναι, πρέπει σιγᾶν : ubi miror Reiskii crisin, qui se malle ait, cum libro quodam scripto, ἡμῖν. Ὑμῖν unice aptum est; nempe, ὑμῖν ταῖς γυναιξί.

(2) Naugerius ad Ovidium hunc Nostri locum adtulit ab ἐντεῦθεν δὲ ad ζητεῖ. Habet, male περισχοῖσα, τὴν ω. Ἑλ., bene Γύαρον, quum mei libri exhibeant Γίαρον : post τὰς omittit π.

(3) B, μεδσείου : et ad marg. ἤγουν Πηγάσου. Ovidius, *Medusæi præpetis*. Jam supra p. 177, Planudes a sensu vocis *præpes* aberravit. Non fuit hic felicior, imo tam infelix ut nesciam quid sit illud ὑπόμνημα nisi τῆς αὐτοῦ ὑπόμνημα ἀμουσίας. Invenitne *præcepti* pro *præpetis* ? Repone ἵππου, quod tamen vim latinæ vocis non æquat, vel τοῦ Μεδ. ἀπέρ. ἵππου, ἵππου τοῦ ὠκυπέρου.

(4) B, οὐρανία φήμη.

» ἐστιν αἰτία τοῦ τὰς καλαγωγὰς ἰδεῖν, θεὰ, τάσδε,
» χαριεστάτη ταῖς ἡμετέραις ψυχαῖς γένεται. Πλὴν
» ἀληθῆ τὰ τῆς Φήμης ἐστὶ, καὶ ὁ Πήγασος πατὴρ
» τῆσδε τῆς πηγῆς ἐστί. » Καὶ ἡγήσατο πρὸς τὸ ἱερὸν
ὕδωρ (1) τῆ Ἀθηνᾷ. Ἡ δ' ἐπὶ πλεῖστον θαυμάσασα τὸ
γενόμενος τῇ πληγῇ τοῦ ποδὸς ὕδωρ, τὰς τῆς παλαιᾶς
λόχμης καταδύσεις καὶ τὰ ἄντρα περιαθρεῖ, καὶ τὰς
ἀναριθμήτους ἄνθεσι διαγεγραμμένας βολάνας, εὐ-
δαίμονάς τε Μαιονίδας (2) ἐπίσης ἀποκαλεῖ τῷ τε
χώρῳ καὶ τῷ σπουδάσματι. Μία δέ τις τῶν ἀδελφῶν
οὕτω πρὸς ἑαυτὴν εἰρήκει· « Ὦ, εἰ μή σέ γε ἡ
» ἀρετὴ πρὸς τὰ μείζω τῶν ἔργων ἤνεγκεν, ἐλθοῦσα
» ἂν εἰς τὸ μέρος τοῦ ἡμετέρου, Τριτωνέια, χο-
» ρῷ, λέγεις ἀληθῆ, καὶ δικαίως ἐν ἐπαίνῳ ποιῇ τὸν
» τε τόπον καὶ τὐπιτήδευμα. Καὶ γὰρ οὖν θυμήρη
» τὸν κλῆρον (μόνον ἀσφαλεῖς εἴημεν) ἔχομεν. Ἀλλ'
» οὐκ ἔστιν ᾧ τις τὴν μοχθηρίαν φυλάξασθαι δύνα-
» ται, πάντα τε τὰς παρθενικὰς ἐκδειματοῦσι ψυχάς.
» Σκληρὸς γὰρ περὶ ἡμᾶς ὁ Πυρωνεὺς (3) ἀνεστρέ-
» φη (4), ὡς μηδέπω με ὅλην ἐμαυτὴν πρὸς τὸν πρό-
» τερον λογισμὸν ἐπαναλαβεῖν. Οὗτος δεινῶς τὴν Δαυ-
» τίδα. καὶ τὰ τῆς Φωκίδος πεδία Θερμία σταλιᾷ
» εἶλε, καὶ ἀδίκως τούτων εἶχε τὴν ἀρχήν. Ἡμεῖς
» δ' ἐπὶ τὸν Παρνάσιον νεὼν ἤειμεν (5)· ὁ δ' εἶδεν ἰού-

(1) Addidi ὕδωρ male a librariis omissum.

(2) Invenit *Mæonidas.*

(3) Sic AB. Ovidius, *Pyreneus.*

(4) Ovidius : « dirusque ante » ora Pyreneus Vertitur. » Mentem loci non cepit Planudes. Verterim: καὶ σκληρὸς πρὸ ὀφθαλμῶν ἔτι Πυρηνεὺς ἀνασῴφηται.

(5) Codices, εἴημεν. Cf. p. 125, not. 3; p. 143. Sic apud Libanium, t. IV, pag. 140, 6, pro ἀπήει, bona lectione, Morelliana exhibet prave, ἀπίη.

» σας, καὶ, τὴν ἡμῶν θειότητα δολερῇ γλώττῃ τι-
» μήσας, Μαιονίδες (ἔγνω καὶ γάρ), σίγατε, εἶπε.
» μὴ δὲ διστάσητε, δέομαι, τόν τε βαρὺν ἀστέρα καὶ
» τὸν υἱέα (υἱὸς γὰρ ἦν) ὑπὸ τὸν ἡμέτερον οἶκον
» φυλάξασθαι· ὑπέδυσαν πολλάκις οἱ θεοὶ βραχυ-
» τάτας καλύβας. Ἡμεῖς δ', ἐπικαμφθεῖσαι τοῖς
» τε λόγοις ἐκείνου καὶ τῷ καιρῷ, ἐπευσάμεν τῷ
» ἀνδρὶ, καὶ εἰσήλθομεν εἰς τὸν στρόβιλον. Παρῆλθε
» τοίνυν ὁ υἱὸς, καὶ, τοῦ Βορέα τρεφαμένου τὸν Νό-
» τον, αἱ χιονοῦ νεφέλαι ἀπεδίδρασκον ἀνακαθαιρο-
» μένου τοῦ οὐρανοῦ· ἡμῖν δ' ὁρμὴ γέγονεν ἀπέναι.
» Ὁ δὲ Πυρωνεὺς, τὰς θύρας ἐπισπασάμενος, βιά-
» ζεσθαι ἕτοιμος ἦν· ἡμεῖς δ', ἀναλαβοῦσαι πτέρυ-
» γας, διεφύγομεν. Ὁ δὲ, ἐπιδιωξομένῳ ἐοικὼς, ἐπὶ
» τῆς ὑψηλῆς ἀκροπόλεως ἔστη, καὶ, Τίς ποθ' ἡμῖν
» ὁδὸς ἔσται, ἣ αὐτὴ κἀμοὶ γενήσεται, εἶπε· καὶ ῥίπτει
» ἑαυτὸν κατὰ γῆς ὁ ἀνόητος ἐξ ἀκρας τῆς κορυφῆς,
» καὶ πίπτει ταρσηνὸς, καὶ, τῶν τοῦ σώματος ἐκλινα-
» χθέντων ὀστῶν, καταχρᾷ (1) τὴν γῆν θυνόσχων
» ἁλιτηρίῳ χρωσθεῖσαν αἵματι. »

Ταυτὶ μὲν ἡ Μοῦσα διεξῄει, πτέρυγες δὲ διὰ τοῦ ἀέρος ἐῤῥοίζησαν, καὶ φωνὴ στεγανορευουσῶν ἐκ τῶν ὑψηλῶν πρέμνων καθῆκεν. Ἀναβλέπει δ' ἡ (2) τοῦ Διὸς παῖς, καὶ πόθεν ἂν ἦχοιεν αἱ οὕτω σαφῆ φθεγγόμεναι γλῶτται ζητεῖ, καὶ ἀνθρώπους οἴεται τοὺς λαλοῦντας. Αἱ δ' ἦσαν ὄρνεις (3), ἐννέα τὸν ἀριθμὸν, καὶ, τὴν ἑαυτῶν ὀλοφυρόμεναι μοῖραν, τοῖς κλάδοις ἐφί-

(1) B exhibuit καταχραῖ.
(2) Codd., ὁ : sic peccabant Rursus ad ν. 674, A B, ὄρνις. Atque ita codd. ad VII, 4.
p. 176. Mox B, sine γλῶτται.
(3) B, ὄρνις, ut infra ad ν. 484.

ζαν, μιμούμεναι πάντα κίσσαι. Θαυμαζούσῃ δὲ τῇ θεῷ οὕτω πως ἡ θεὸς Μοῦσα λέγειν ἐνεστήσατο· « Νεωστὶ καὶ αὗται, τὸν πρὸς ἡμᾶς ἀγῶνα νικηθεῖσαι, » τὸν τῶν πτηνῶν πύξησαν ἀριθμόν. Πίερος δὲ ταύ- » τας ἐγέννησεν, ἀνὴρ πλούσιος, ἐν τοῖς Πελλαίοις » πεδίοις· μήτηρ δ' αὐταῖς (1) ἦν Παιονὶς Εὐίππη (2), » ἣ τὴν ἰσχυρὰν Εἰλείθυιαν ἐννεάκις, μέλλουσα τέ- » ξειν, ἐπεκαλέσατο. Ἐξωγκοῦτο δὴ τῷ ἀριθμῷ τῶν » ἀμαθεστάτων ἀδελφῶν ἡ πληθύς. Καὶ διά τε τό- » σων Αἱμονίων καὶ τόσων Ἑλληνίδων πόλεων ἦλθε καὶ » δεῦρο, καὶ τοιοῖσδε ῥήμασι μάχας ἡμῖν ἀνάπτει· » Παύεσθε τὸν ἀπαίδευτον ὄχλον κενῇ καταγηθεύειν » ἡδυεπείᾳ. Μεθ' ἡμῶν, εἴ τις ὑμῖν πεποίθησις, Θε- » σπιάδες θεαὶ, ἀγωνίσασθε· οὔτε γὰρ φωνῆς (3), οὔτε » τέχνης τὸ ἔλαττον ἔξομεν. Καὶ τοσαῦται δ' ἐσμὲν, » ὅσαιπερ καὶ ὑμεῖς. Εἶτ' οὖν παραχωρεῖτε ἡμῖν ἡτ- » τώμεναι τῆς τε Μεδουσείας πηγῆς καὶ τῆς Ὑαντείας (4) » Ἀγανίππης; ἢ ἡμεῖς ὑμῖν τῶν Ἡμαθέων πεδίων » μέχρι τῶν δυσχειμέρων Παιόνων ὑπεκστησόμε- » θα (5). Καὶ διαιτάτωσαν τὸν ἀγῶνα αἱ Νύμφαι. » Αἰσχρὸν μὲν οὖν ἡμῖν ἀμιλλᾶσθαι· παραχωρεῖν δ' » ἐκείναις αἰσχρότερον ἔδοξεν. Αἱρεθεῖσαι δ' αἱ Νύμ- » φαι κατά τε τῶν ποταμῶν ὁμωμόκεσαν, καὶ » ἐπὶ πάχων ἄρτι γεγενημένων ἐκ λίθων (6) ἱδρύνθη- » σαν. Τότε δὴ δίχα κλήρων ἡ πρώτη ἀγωνίσασθαι » διομολογησαμένη τοὺς τῶν θεῶν ἄδει πολέμους,

(1) Codex A, αὐπῖς. B, αὐπῆς.

(2) Et Εὐίππη invenit Glareanus in Planudis codice. Multa in codd. latinis varietas hujus nominis. A, Παιονεύς.

(3) A omisit, οὔτε γὰρ φωνῆς.

(4) Vide notata p. 101.

(5) B, ἐπεκστησόμεθα.

(6) Ovidius, *de vivo saxo*: nempe ἐκ καθαροῦ λίθου.

» ἐν ἐπιπλάσῳ δὲ τιμῇ τοὺς Γίγαντας τίθησι, καὶ
» τὰ τῶν μεγάλων θεῶν ἔργα σμικρύνει, καὶ τὸν
» Τυφῶνα, τῶν καλωτάτων (1) τῆς γῆς χώρων ἀνα-
» πεμφθέντα, φόβον ἐμπεποιηκέναι τοῖς οὐρανίοις,
» πάντας τε νῶτα φεύγοντας δεδωκέναι, μέχρις
» ἀπειρηκότας τὸ Αἰγύπτιον ἔδαφος ὑποδέξαιτο, καὶ ὁ
» εἰς ἑπτὰ ῥεῖθρα διακεκριμένος (2) Νεῖλος. Κἀκεῖ δὲ
» τὸν γηγενῆ Τυφῶνα διέξεισι τὴν νίκην ἀνειληφέναι,
» καὶ τοὺς θεοὺς ψευδομέναις μορφαῖς ἑαυτοὺς συγ-
» κεκαλυφέναι. Καὶ κεῖος μὲν ποίμνης ἡγεμὼν ὁ Ζεύς,
» εἶπε, γίνεται, ἔνθα καὶ σὺ μὲν καμπύλοις μεμόρ-
» φωσαι κέρασι, Λίβυς Ἄμμων (3)· ὁ Δήλιος δὲ ἐν κό-
» ρακι κρύπτεται, καὶ ὁ παῖς τῆς Σεμέλης ἐν κά-
» πρῳ, καὶ ἡ τοῦ Φοίβου ἀδελφὴ ἐν δορκάδι (4), καὶ
» ἐν λευκῇ δαμάλῃ ἡ Ἥρα, ἐν ἰχθύϊ τε Ἀφροδίτη (5),
» καὶ ὁ Κυλλήνιος ἴβεως σκέρυξι.

» Μέχρι μὲν ἐς τόδε σοὶς κιθάροις ἐκείνη τὸ
» πολύφημον στόμα κεκίνηκε· ἀπητούμεθα δὲ τὸ
» ἐνθένδε καὶ αἱ Ἀόνιδες ἡμεῖς ᾄδειν. Ἀλλ' ἴσως οὐ
» σοι, θεά, σχολὴ οὐδ' ἐκεχειρία ταῖς ἡμετέραις
» ᾠδαῖς ὑπέχειν τὰς ἀκοάς. » — « Μὴ ἀμφίβαλλε »
ἡ Παλλὰς εἶπεν. « Ἀλλὰ καὶ τὸν ὑμέτερον ἀγῶνα ἐν
» τάξει ἀπάγγειλον. » Καὶ ὑπὸ τὴν τοῦ ἄλσους κοί-
φην σκιὰν ἐκάθισεν. Ἀπαγγέλλει δ' ἡ Μοῦσα· « Δε-
» δώκαμεν τὸ πᾶν τοῦ ἀγῶνος μιᾷ. Ἀνίσταται τοί-
» νυν ἡ Καλλιόπη, καὶ, τοὺς μακεδὼς πλοκάμους

(1) Sic B, et supra, καπωτάτω.
(2) Scholium in B: ὅτι ὁ Νεῖλος ἑπτάστομος. A, διακεκριμένος.
(3) Legebat ergo Planudes, « formatus es », non est.
(4) Ovidius, fele. Debuit vertere, ἐν αἰλούρῳ.
(5) De Venere pisce cf. Scalig. ad Man. v, 584; cujus meminisse debuerant Interpr. Athen. 8, 27.

» χισσῷ συσφίγξουσα, τῷ λιχανῷ τῶν μινυιζου-
» σῶν ἀποπειρᾶται χορδῶν· καὶ δὴ, πλήξουσα τὰς
» νευρὰς, καὶ τήνδε τὴν ᾠδὴν ἀνεβάλλετο·

« Πρώτη Δημήτηρ τὴν γῆν ἐπικαμπεῖ (1) διέσπασεν
» ἀρότρῳ· πρώτη δέδωκε λήϊα καὶ τροφὰς τοῖς ἀνθρώ-
» ποις ἡμέρους· πρώτη δέδωκε νόμους. Δήμητρός εἰσι
» δῶρα τὰ πάντα· ταύτη μοι μελῳδητέον ἐστίν. Εἴθε
» μόνον ἠδυνήθην ᾠδὴν εἰπεῖν τῆς θεᾶς ἀξίως! ᾠδῆς γὰρ
» ἡ θεὸς τῷ ὄντι ἀξία. Ἐπερρίφη πολὺ τοῖς Γιγάντειοις
» μέλεσιν ἡ ὑπερμεγέθης νῆσος Τεινακρὶς, καὶ μεγάλῳ
» βάρει τὸν Τυφῶνα ὑποκείμενον συνέχει, τὰς αἰθερίας
» καταγωγὰς ἐλπίσαι τολμήσαντα. Ἐπιχειρεῖ μὲν οὖν
» ἐκεῖνος καὶ ἀπομάχεσθαι πολλάκις ἀνίστασθαι. Ἀλλ' ἡ
» μὲν δεξιὰ χεὶρ τῷ Αὐσονίῳ Πελώρῳ ὑπόκειται, ἡ
» λαιὰ δέ σοι, Πάχυνε, τῷ Λιλυβαίῳ δὲ τὰ σκέλη
» πέζονται (2), ἡ δ' Αἴτνη βαρύνει τὴν κεφαλήν· ὑφ'
» ἣν ὕπτιος κείμενος ὁ Τυφὼν ἄμμον τε ἀναβάλλει, καὶ

(1) Codices, ἐπικαμπῆ: sic ad 638, A, συνάπτει pro συνάπτῃ: ad 668, B, ἡγῆται pro ἡγῶνται. Atque supra p. 88, ad *N*. 826, A habuit ἀπαθεῖ pro ἀπαθῆ: et p. 94, ad *N*. 23, ἐπλέθηκεν. Occasione facta, hanc iotacismi labem, qua η et ει variantur, ex Aristidis Leptinea hic illic detergere liceat. Pag. 10 Mor. = §. 4, νομοθετῆν οἴεται δεῖν ἃ μηδὲ τὴν ἀρχὴν ἐπιθυμεῖσθαι προσῆκεν: pro barbarismo rescribe ἐπιθυμῆσθαι. Pag. 20 = §. 12, pariliter pro διδαρτεῖσθαι emenda διδαρῆσθαι. Pag. 12 = §. 6, ὅταν γὰρ ταύτῃ μὲν οὐδενὸνοῦν μέμψιν ἐπάγῃ, οὐδ' ἀγορεύειν κακῶς ἀξιοῖ, ἀναξίους δέ τινας φάσκει ταυτηὶ μετασχόντας τῶν λειτουργιῶν ἀποσχέσθαι, ἅμφω ταυτὶ μαρτυρεῖ... Non potuit a conjunctivis, ἐπάγῃ, ἀξιοῖ, quos ὅταν postulat, ad præsens φάσκει solœce dilabi: corrige, φάσκῃ. Pag. 38 = §. 23, οὐ δὲ ὅταν ἀπίλειαν ἐξελαύνῃς τῆς πόλεως: imo, ἐξελαύνῃς. En incido fortuna in Pselli Cantici Paraphrasin inter Meursii Opp. t. VIII, p. 301, et lego, Ὥσπερ ἐκπλήττῃ τις ἀπὸ ῥομφαίας μορὸν φέρων Τοὺς μὴ πρὸς πόλεμον καλῶς ἐκδεδοκιμασμένους: at alios moneo legant, ἐκπλήττει et μόνον. Meursius conjicit μηρῶν!

(2) Planudes vertit lectionem *premuntur*.

» Φλόγας τοῦ δεινοῦ σλόμαλος ἐξεμεῖ. Πολλάκις φιλο-
» νεικεῖ, τὸ τῆς γῆς ἄχθος διαθεμύσας, πόλεις τε καὶ
» ὄρη μεγάλα τοῦ ἰδίου ἀποκυλίσαι σώμαλος· ἐνλεῦθεν
» ἡ γῆ τρέμει, καὶ αὐτὸς δὲ ὁ τῶν σιγώνλων νεκρῶν βασι-
» λεὺς δέδοικε μήπως ἡ γῆ ἀνοιχθείη καὶ ἀνακαλυφθείη
» σλαλεῖ χάσμαλι, καλακομισθεῖσά (1) τε ἡ ἡμέρα
» ἐκεῖσε τὰ καλεπληχότα δεδίξαιλο εἴδωλα. Ταύτην
» τὴν συμφορὰν δεδιὼς ὁ τῶν σκολεινῶν θεμόνων ἄρχων,
» ἔξεισι (2), καὶ, ζοφερῶν ἵππων φερόμενος ἅρμαλι, τὰς
» τῆς Σικελῆς γῆς ἀσφαλῶς περιήει κρηπίδας. Ἐπεὶ
» δ' ἅλις καλεσκόπησε μηδένα καλασπώμενον τόπον,
» καὶ τὸν φόβον ἀπέθελο (3), εἶδεν αὐτὸν ἡ Ἐρινύα
» σλαζόμενον ἐπὶ τοῦ ὄρους ἑαυλῆς καθημένη, καὶ, τὸ
» σλινὸν τέκνον περιβαλοῦσα (4), Ὦ ὅπλα καὶ χεῖρες
» ἐμαὶ καὶ ἡμελέρα δύναμις, Ἔρως υἱὲ, εἶπε, λάβε
» μοι τὰ βέλη οἷς πάνλων περιγίνῃ, καὶ σερὸς τὸ τοῦ
» θεοῦ σλέρνον ταχὺν ὀϊσλὸν πειρῶ πέμπειν, ᾧπερ ὁ τῆς
» τειπλῆς ἀρχῆς ὕσλαλος ὑπέκωφε κλῆρος. Σὺ γὰρ
» θεοὺς πάνλας, καὶ αὐτὸν δὴ τὸν Δία, καὶ τοὺς θα-
» λαλλίους δαμάζεις δαίμονας, καὶ τὸν τοὺς ἐπιγείους
» θεοὺς ἄγγελα. Τί δὲ δὴ τὰ Τάρλαρα ἀναχωχὴν ἄγει;

(1) A, *καλαχοσμισθεῖσα*, quod idem est fere atque *καπαχοσμηθεῖσα*: et vides librarium pæne incidisse in hanc non raram temporum a *χοσμέω* et *χομίζω* synchysim, de qua agere memini ipso Eunapianorum initio.

(2) Ovidius, « tenebrosa sede » tyrannus Exierat. » Vertit Planudes quasi fuisset scriptum, *tenebrosæ sedis tyrannus*. Hic, puto, locus Boilavio obversabatur, quum in Longiniano libello scriberet, « Pluton *sort de son* » *trône*, il s'élance, il s'écrie », in quibus Ovidium potius quam Homerum vertisse videtur; et mirum valde accidit, quod *sede* de solio regis intellexerit, quum sit pro *domo* positum.

(3) De lectione latinorum verborum egi ad Aristænet. p. 253.

(4) A B, *περιλαβοῦσα*, male, si quid video: cf. p. 164. Mox A, ᾧ.

» Τί μὴ τὸ τῆς μήλης καὶ τὸ σαύλου κράτος ἐκφέρεις;
» Τί μὴ καὶ τὸ τέτον μέρος τοῦ κόσμου κινεῖται (1);
» Καί τοι καὶ ἐν τῷ οὐρανῷ βραχύ τι τὸ ἡμέτερον
» σθένος ἐστί (2)· περιφερούμεθα γάρ· καὶ σὺν ἐμοὶ
» μειοῦται καὶ ἡ τοῦ Ἔρωτος δύναμις. Οὐχ ὁρᾷς τὴν
» Παλλάδα καὶ τὴν ἀκοντοφόρον (3) Ἄρτεμιν καλεξα-
» νασάσας μου; Ἀλλὰ καὶ τῆς Δήμητρος ἡ θυγάτηρ
» παρθένος, εἰ ἀνεξόμεθα, μενεῖ· τῶν γὰρ αὐτῶν ἐλ-
» πίδων ἀντέχεται (4). Ἀλλὰ σύ γε ὑπὲρ συγγενοῦς ἀρ-
» χῆς, εἴ τίς ἐστιν ἥδε ἡ χάρις, τῷ ἑαυτῆς θείῳ τὴν
» θεὰν σύναφον. Εἶπε μὲν ἡ Ἀφροδίτη· ὁ δ' ἔλυσε
» τὴν φαρέτραν, καὶ τῇ τῆς μήλης κείσει ἐκ χιλίων
» ὀϊστῶν ἕνα μὲν ἐξελέξατο (5), ἀλλ' οὔτερ οὔτε τις
» ὀξύτερος, οὔτ' εὐστοχώτερος, οὔτε τῷ τόξῳ μᾶλλον
» εὐπειθέστερος· ὑποθεὶς δὲ τὸ γόνυ, τὰ εὐκαμπῆ πε-
» ιήγαγε κέρα· καὶ τὸν Πλούτωνα κατὰ καρδίας
» ὀγκίνους ἔχοντι βάλλει ἀτρέκτῳ.

» Ἔστι δ' οὐ πόρρω τῶν Αἰτναίων διαβάθρων λίμνη
» βαθεῖα, τοὔνομα Πέργουσα· οὗκουν ἐκείνης πλείους
» ᾠδὰς κύκνων ὁ Κάϋστρος ἐν τοῖς ὁλισθηρῖς φέρει
» νάμασι· λόχμη τὸ ὕδωρ περιστέφει, πᾶν τὸ τούτου
» περιζωννῦσα πλευρὸν, καὶ τοῖς ἑαυτῆς κλάδοις, οἷα
» βηλῷ (6), τὸ ἡλιακὸν πῦρ ἀπερύκουσα. Ἀνάψυξιν μὲν

(1) Ovidius, *agitur*, quod male interpres cepit. Non est enim pro *movetur*. Sensus autem est: περὶ τοῦ τέτου μέρους τοῦ κόσμου νῦν ὁ ἀγών ἐστι.

(2) Habuit lectionem a Ciofano laudatam, *parva potentia*.

(3) Codices, δρακοντοφόρον, sine sensu. Ovidius, *jaculatricem*.

(4) Cod. B exhibet ἀπέχται.

(5) B, ἐπελέξατο.

(6) Quidni παραπατάσματι? Aliud agebat noster monachus vocem barbaram βηλὸς aut βηλὸν nobis apponens. Huc usque a talibus abstinuerat. Saltem scribendum fuit βήλῳ, tono magis consueto et qui cum latino conso-

» οἱ κλάδοι τῇδε παρείχοντο, νοτερὴ δ' οὖσα ἡ γῆ
» πολυειδῆ ἄνθη, καὶ ἀΐδιον ἦν ἔαρ. Ἐν ἐκείνῳ δὴ τῷ
» ἄλσει ἡ Περσεφόνη παίζουσα, καὶ ἢ ἴα ἢ λευκὰ κρίνα
» δρεπομένη, καὶ σπουδαῖς παιδικαῖς τούς τε ταλά-
» ρους καὶ τοὺς κόλπους πληροῦσα, καὶ τὰς ἥλικας
» ἐρίζουσα ὑπερβάλλεσθαι τῇ συλλογῇ, ἐγγύθεν ὤφθη
» τε ὁμοῦ καὶ ἐφιλήθη καὶ ἥρπαγη τῷ Πλούτωνι· μέχρι
» τούτου τοῦτον ὁ Ἔρως κατήπειγεν. Ἡ θεὰ δὲ κα-
» ταπλαγεῖσα καὶ τὴν μητέρα καὶ τὰς φίλας, ἀλλὰ
» καὶ τὴν μητέρα πλεονάκις καλεῖ· καὶ δή, καὶ τὸν
» χίτωνα ἐξ ἄκρου περιρρηξαμένη τραχήλου, τὰ συλ-
» λεγέντα ἄνθη τῆς ἐσθῆτος χαλασθείσης ἐξέπεσε. Το-
» σαύτη τοῖς παιδικοῖς ἔτεσιν ἁπλότης πρόσεστι· καὶ
» τὸ τῆσδε τῆς ζημίας εἶδος τὴν τῆς παρθένου λύπην
» ἐπέρρωσεν. Ὅ γε μὴν ἁρπάσας ἐλαύνει τὸ ἅρμα, καὶ,
» ἐξ ὀνόματος ἕκαστον τῶν ἵππων καλῶν, παίρυνει,
» ὧν διά τε τοῦ τραχήλου καὶ χαίτης ἡνία τινάσσει
» σκοτεινῇ κεχρωσμένα μελαίνῃσία. Καὶ φέρεται διά
» τε λάκκων βαθέων καὶ τῆς θείου ἀποζούσης ἀπύ-
» ρου λίμνης τῶν Παλίκων (1), ἥπερ ἐκ γῆς ἀνεβρόσθη
» διαῤῥαγείσης, καὶ πρὸς τούτοις ἔνθα οἱ Βακχιά-
» δαι (2), γένος τῆς διθαλάσσου Κορίνθου φυέν, μεταξὺ
» λιμένων ἀνίσων τοὺς πύργους ἐδείμαντο.

» Ἔστι δέ τις θάλαττα, μέσον τῆς τε Κυανῆς καὶ
» τῆς Πισσαίας Ἀρεθούσης, ἥπερ, πρόβλῆσι δυσεμβό-
» λοις ἐγκλειομένη (3), εἰς στενὸν κομιδῆ συνέρχεται.

net. Βηλὸς vox est bene græca, sed alius omnino significationis.

(1) Non reliqui malam codicum scripturam παυλίκων.

(2) A, βεκχιάδαι: B, βεγχιάδαι: quod reformavi, re jubente.

(3) Codd. ὅπερ — ἐγκειόμενον. Quod mutavi. Ovidius quidem *quod inclusum* habet, sed et

» Ἐνταῦθα γέγονεν, ἧς ἐκ τοῦ ὀνόματος καὶ ἡ λίμνη
» παρασημαίνεται, ἐν ταῖς Σικελικαῖς Νύμφαις ἡ Κυανῆ
» διαπρέπουσα· ἥτις ἐν μέσῳ τῷ βαθεῖ, μέχρι τῆς
» ἄκρας γαστρὸς ἀναδῦσα, τήν τε θεὸν (1) ἐπέγνω,
» καί, Οὐκ ἂν προτέρω ἔλθοιτε, εἶπεν· οὐδὲ γὰρ ἀκού-
» σης τῆς Δήμητρος γαμβρὸς γενέσθαι οἷός τ' ἂν εἴης·
» οὐ γὰρ ἁρπάζειν ἐχρῆν, ἀλλὰ δεῖσθαι. Καί τοι, εἴ μοι
» θέμις τὰ μικρὰ τοῖς μεγάλοις παραβιθέναι, ἠράσθη
» καὶ ὁ Ἀνάπης (2) ἐμοῦ· παρακληθεῖσα δ' ὅμως ἐνυμ-
» φεύθην, οὐχ, ὡς ἥδε, καὶ ἁπλαγεῖσα. Εἶπε, καὶ, ἑκα-
» τέρωθεν τὰς χεῖρας ἐκτείνασα, παρίστατο. Ὁ δὲ
» Κρονίδης, μηδ' ὁτιοῦν ἐπέχεινα κραίνας τῆς ὀργῆς,
» τοὺς φοβεροὺς ἵππους διαρθίζει, καὶ, τὸ βασιλικὸν
» σκῆπτρον συστρέψας, καὶ τὸ τοῦ βάθους ἔσχατον
» ῥωμαλέᾳ καθῆκε χειρί· ἡ γῆ δὲ πληγεῖσα ὁδὸν πε-
» ποίηκεν εἰς τὸν Τάρταρον, καὶ πρηνὲς τὸ ἅρμα ἐν
» μέσῳ τῷ χάσματι ὑπεδέξατο. Ἡ δὲ Κυανῆ, τήν τε
» θεὸν ἁρπαγεῖσαν καὶ τὰ καθήκοντα τῆς ἰδίας πηγῆς
» ὀλιγωρηθέντα θρηνοῦσα, ἀπαραμύθητον πρᾶγμα τῇ
» ψυχῇ σιωπῇ φέρει, καὶ δάκρυσι πᾶσα δαπανᾶται,
» καί, ὧν μικρῷ πρόσθεν ἦν μεγάλη θεὸς, εἰς ἐκεῖνα
» τὰ ῥεῖθρα λεπτύνεται. Εἶδες ἂν τὰ μέλη ἀπαλυνό-
» μενα, καὶ τὰ μὲν ὀστᾶ καμπτόμενα, τοὺς δ' ὄνυχας
» τὴν σκληρότητα ἀποτιθεμένους· καὶ πρῶτα τὰ ἐξ

æquor habet. Hic fuit Planudes æquo properantior, ad suum θάλατται non advertens. Pag. 112, similis fuit varietas in συγκύσας pro συγκλύσας.

(1) Habuit Planudes suo in libro *deam*, quæ est veterum lectio editionum; sed nunc τῷ *deum* locum fecit.

(2) In B schol. ad marg. ποταμὸς Σικελίας. Maluit pronuntiationem in hoc nomine sequi latinam. Græci scribebant Ἄναπος, quod e Theocrito notum.

» ὅλου τοῦ σώματος λεπτότερα ἐξυδατῶντα (1), ξαν-
» θοί τε πλόκαμοι καὶ διάκτυλοι, καὶ κνῆμαι, καὶ πό-
» δες· ταχεῖα γὰρ ἡ μετάβασις εἰς τὸ ψυχρὸν ὕδωρ
» τοῖς λεπτοῖς μέλεσι γέγονε· μετὰ δὲ ταῦτα, ὤμοι,
» καὶ μετάφρενα, καὶ πλευρὰ, καὶ στέρνα, φευδῆ
» γενόμενα, εἰς λεπτὸν ἀπίασι ῥεῖθρον· καὶ, τέλος,
» τὰς ἀφανισθείσας φλέβας ὕδωρ ἀντὶ ζῶντος αἵμα-
» τος διαδέχεται, καὶ ὑπόλοιπον οὐδέν ἐστιν οὗπερ ἂν
» οἷός τε γένοιο ἁπτόμενος.

» Τὸ ἐντεῦθεν ἡ θυγάτηρ ταναάλλως τῇ μητρὶ (2) ἀνὰ
» πᾶσαν γῆν καὶ ἀνὰ πᾶσαν ἐζήτηται θάλατταν. Οὔκουν
» ἐκείνην παυομένην εἶδεν, οὐκ Ἠὼς ὑγροῖς ἐρχομένη
» πλοκάμοις, οὐχ Ἕσπερος. Ἀλλ' ἀμφοτέροις αὕτη
» φλογοφόρους πεύκας ἀναψάσα ἐκ τῆς Αἴτνης, διὰ
» τοῦ ψυχροῦ τῆς νυκτὸς σκότους ἀκάματος ἔφερε·
» καὶ αὖθις, ἐπειδὰν ἡ ἱερὰ ἡμέρα τοὺς ἀστέρας ἡμ-
» βλυνεν, ἀπὸ δυσμῶν ἡλίου μέχρις ἀνατολῶν (3) τὴν
» θυγατέρα ἐζήτει. Καμοῦσα δὴ τῷ κόπῳ δίψαν ἀνεί-
» λκυσεν· οὐδὲ μία γὰρ πηγὴ τὸ ταύτης διέκλυσε στόμα.
» Ἰδοῦσα δέ που καλύβην φυλλάσιν ἐστεγασμένην, τὴν
» μικρὰν ἐκείνης ἔκοπτε (4) θύραν· καὶ πρέσβεσι γραῦς
» ἐκεῖθεν, καὶ τὴν θεὸν εἶδε, καὶ ὕδωρ αἰτούσῃ γλυκύ
» τι παρέσχεν, ὃ πρόσθεν ἐν ὀστράκῳ σὺν ἀλφίτοις

(1) Hoc verbum illustravit nuper Creuzerus ad Olympiodori Commentarium in Alcibiadem Platonis, p. 152.

(2) Ovidius, «*pavidæ* matri.» Epithetum omisit properantior librarius, aut interpres ipse. Rescribi poterit, τῇ πειθοῖ, τῇ πειφόβῳ μητρί.

(3) Permutanda ἀπὸ et μέχρις. Secutus est codicis sui lectionem, quam qui interpretari conabatur, Schirachius severius est a Gierigio habitus.

(4) Proprium hic est κόπτειν de eo qui fores pulsat ut intret: multa notavi ad Eunap. p. 393, et ad Aristænet. II, Ep. 22.

» ἐψήσασα εἶχε. Τῆς δὲ τὸ δοθὲν πινούσης, ὁ τῆς γερὸς
» παῖς, σκληρῷ στόματος ὢν καὶ τολμηρίας, ἐπίπερ-
» σθεν τῆς θεᾶς ἔσπη, καὶ γελῶν λίχνον αὐτὴν ἀπε-
» κάλει. Ἡ δὲ θεὰ χαλεπήνασα μέρει τινὶ μήπω
» ποθένδι τὰ μεμιγμένα τῷ ὑγρῷ ἄλφιτα καλεσκέ-
» δασεν ἐκείνου φθεγγομένου· καὶ κηλίδες τῷ περσώπῳ
» ἐνεπυπώθησαν, καὶ οὓς μικρῷ πρόσθεν πήχεις ἔφερεν
» ἄρτι κνήμας φέρει, καὶ οὐρὰ τοῖς ἐξαλλαγεῖσι μέλεσι
» περσετέθη, καὶ εἰς μορφὴν βραχεῖαν ὡς ἂν μὴ με-
» γάλη τοῦ λέγειν (1) ἰσχὺς εἴη, συστέλλει, καὶ μέτρον
» ἔλαττον τῇ μικρᾷ γίνεται σαύρᾳ· καὶ τὴν γραῖαν,
» θαυμάζουσάν τε καὶ κλαίουσαν, καὶ τοῦ τέρατος
» ἅψασθαι δεδοικυῖαν, φεύγει, καὶ τὴν σκοτίαν ζητεῖ,
» κατάλληλόν τε τῇ ὄψει τοὔνομα φέρει, στίγμασι
» ποικίλοις τὸ σῶμα κατηστερισμένος, ὁ ἀστερίων (2).
» Δι' ὅσης (3) μὲν οὖν ἡ θεὰ γῆς καὶ θαλάσσης ἐπλα-
» νήθη λέγειν μακρὸς γενήσεται λόγος. Ζητούσῃ γε μὴν
» ὁ κόσμος ἐπέλιπε. Τὴν Σικανίαν τοιγαροῦν αὖθις
» ἀνερευνᾷ, καὶ, πάντα περιοῦσα, ἦλθε δὴ κἀπὶ τὴν
» Κυανῆν. Ἡ δ', εἰ μὴ μεταβέβλητο, πάντ' ἂν διηγή-
» σατο. Νῦν δ' οὔτε στόμα, οὔτε γλῶττα λέγειν
» ἐθελούσῃ παρῆν, ἀλλ' οὐδ' ὁθενοῦν ἑτέρωθεν λέγειν
» ἠδύνατο (4). Σύμβολα δ' ὅμως ἐκφανέστατα δέδωκε

(1) Scribendum *βλάπτειν*, vel aliud simile verbum, ut recepta melior lectio *nocendi* vertatur. Invenit Planudes *loquendi :* quæ lectio qui possit defendi vix capio. Nam stellioni nec magna nec parva vox est.—Proximo versu, A, *περσετέθη*.

(2) Scholium in B, ad marg. *ἀστερίων, ἢ κυρτὰ, σαῦρα, ἢ ὁ ἀσκαλαβώτης.*

(3) A, *ὅσι*. Infra B, *μετάβλητο*.

(4) Varietas est lectionis latinæ, « nec *qua* » (pro vulgato *quo*) « loqueretur habebat » : ad quam vir doctus offendit; quod *lingua* subaudiendum ipsi videretur : subaudito *parte*, nihil

» καὶ γνωρίσματα τῇ τεκούσῃ. Ἐν γὰρ ἐκείνῳ τῷ τόπῳ,
» συμβὰν οὕτως, ἐκπεσοῦσαν ἐν τοῖς ὕδασι τὴν Περ-
» σεφόνης ζώνην ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας αὐτῶν ἔδειξεν, ἣν
» ὁμοῦ τε ἐπέγνω ἡ θεὸς, καὶ, ὡς ἂν ἄρτι τότε τὴν
» κόρην ἁρπαγεῖσαν μαθοῦσα, ἐκλός τε τοῦ κόσμου τοὺς
» πλοκάμους καθέξανε, καὶ ἐπανακάμπτουσα ταῖς
» χερσὶ τὸ σῆθος ἐκόπτετο. Οὔπω γε μὴν οἶδε ποῦ ἂν
» ἡ παῖς εἴη· πάσῃ δ' ὅμως ἐπιλιμᾷ τῇ γῇ καὶ ἀχά-
» ειστον αὐτὴν ὀνομάζει καὶ τῆς τῶν καρπῶν δωρεᾶς
» ἀναξίαν, περὶ δὲ πάσης, τὴν Τειναχείαν (1), ἐν ᾗ τοῖς
» τῆς ζημίας ἐνέτυχεν ἴχνεσιν. Ἐκεῖ τοίνυν ἀπηνεῖ τε
» χειρὶ τὰ σπέρφοντα τὴν γῆν συνέαξεν ἄρθρα, καὶ
» ἴσως δέδωκεν ὀργισθεῖσα θανάτῳ γηπόνους τε καὶ ἀγε-
» τας βοῦς (2), ἐκέλευσέ τε μὴ ἀποδιδόναι τὸ παρα-
» τιθέμενον τὰ πεδία, καὶ τὰ σπέρματα πεποίηκεν
» ἀφανίζεσθαι· ἥ τε τῆς γῆς ἐκείνης εὐφορία, καὶ τὸ
» τὸ πλάτος περιαδομένη τοῦ κόσμου, ψευδὴς κεῖται.
» Κατὰ γὰρ τὴν πρώτην βλάστην θνήσκει τὰ λήϊα,
» καὶ νῦν μὲν ὑπερβάλλων ἥλιος, νῦν δ' ὑπερβάλλων
» ὑετὸς διαφθείρει· καὶ ἀστέρες δὲ λυμαίνονται τούτοις
» καὶ ἄνεμοι, καὶ ὄρνεις ἀκόλαστοι τὴν γαστέρα καλα-
» βληθέντα συλλέγουσι δὴ τὰ σπέρματα· αἶγές τε
» καὶ τείβολοι τῷ τῶν γεννημάτων ἐπηρεάζουσι θέ-
» ρει καὶ ἡ ἀκαλαμάχητος ἄγρωστις (3).

» Τότε τοίνυν ἡ Ἀλφειὰς (4) τὴν κεφαλὴν τῶν
» Ἠλείων ὑδάτων περήνεγκε, καὶ τὴν διάβροχον

erit quod reprehendere facile possit.

(1) A, *πουναχείαν.*

(2) AB, *καὶ ἀγέλτας καὶ βοῦς.*

(3) B, *ἄγνωστις*: et ad marg. *ἄγρωστις, ἴσως.*

(4) Gierigius Alpheum ait hodierno nomine *Carbon* vocari,

» κόμην ἐκ τοῦ μέλωπου πρὸς τὰ ὦτα μελέσπησε,
» καὶ φησίν· Ὦ τῆς ἀνὰ πᾶσαν τὴν ὑφήλιον ἐρευνη-
» θείσης κόρης καὶ τῶν καρπῶν μῆτερ ἡμέρων (1), στῆ-
» σον τοὺς ἀμέτερους καμάτους, μηδέ γε τήν σοι (2)
» πιστὴν γῆν ἀμειλίκτως δι' ὀργῆς ἔχε· οὐδενὸς γὰρ
» ὑπ' αἰτίαν ἐστὶν ἡ γῆ κακοῦ· παρὰ γνώμην δὲ τῇ
» ἁρπαγείσῃ ἔκανεν. Οὐ μὴν ὑπὲρ παλείδος ἱκελεύω·
» ξένη γὰρ παραγέγνα δεῦρο. Ἡ Πίσα (3) μοι παλείς
» ἐστι, καὶ ἐκ τῆς Ἠλιάδος τὸ γένος καλάσμαι, καὶ τὴν
» Σικανίαν ἔπλυς καλοικῶ. Ἀλλά μοι συμπάσης
» ἠπείρου ἡδύτερα τὰ τῆσδε τῆς (4) γῆς ἐστί· τούτους
» γὰρ νῦν ἡ Ἀρέθουσα θαλάμους, ταύτην ἑστίαν
» ἔχω, ἣν προσπνεστάτη σὺ τήρει. Τί δὲ δή ποτε
» τῆς ἡμετέρας μεταχεχίνημαι γῆς, δι' ὑδάτων τε
» τοσαύτης θαλάσσης πρὸς τὴν Ὀρτυγίαν φέρομαι,
» ἥξει τις εὐκαιρία ταῖς ἐμαῖς διηγήσεσιν, ἵνικα ἂν
» καὶ σὺ, τῶν φερνιτίδων κουφισθεῖσα, βελτίονος γένῃ
» προσώπου. Ἐμοὶ εὐμαρῆ δίδωσιν ἡ γῆ τὴν ὁδὸν,
» καὶ, ὑπὸ τὰς κάτω σήραγγας (5) ὑποδυομένη, τῇδε

quod non nego; sed solide novi Meletio in Larcheri Geographia Herodotea *Rouphian* vocari, atque ita nuncupari in Puquevillii Itinere, et *Rofeo* in Palmæ tabula dici.

(1) Codd. *καρπῶν μερῶν*. Puto me non male locum emendasse. Ovidius, *frugum genitrix*.

(2) A, *τὴν σήν* : et mox, *οὐδίνα*.

(3) B, *πίσσα*. pag. 205 *v*. 409, ubi *Πισσαίας*, unum *σ* detrahere potuissem, hujus loci varietate fretus. In prosa scribendum semper *Πίσα*, nec non et in ligata quoque oratione. Cf. not. ad Basilii Scholia in Notit. MSS. t. XI, part. II, pag. 87. Apud Libanium, t. IV, p. 625, 20, carere possumus varietate codicis Regii 3017, *πίσσαν*, in hisce verbis: *μύθους πινὰς διηγούμενοι, τὴν Πίσαν καὶ τὸν Ἡρακλέα*.

(4) B, *τῆσδε γῆς*. Statim addidi *π* post *ὑδάτων*.

(5) Codices, *σύραγγας*. Et sic ad *v*. 639, *σύραγξι*. Supra p. 94, antep. A B exhibuerunt *σύραγγος*. Cf. ad VI, 698.

» τὴν κεφαλὴν ἐξαίρω, καὶ διὰ μακροῦ τοὺς ἀστέ-
» ρας ὁρῶ. Οὐκοῦν, ὑπὸ τὴν γῆν περὶ τὸ Στύγιον ὕδωρ
» διολισθαίνουσα, ὁρῶ τὴν σὴν Περσεφόνην ἐκεῖ τοῖς
» ἐμοῖς ὀφθαλμοῖς, σλυγνάζουσαν μὲν καὶ οὔπω (1)
» τὴν ὄψιν ἀκαλάπλικτον, ἀλλὰ δέσποιναν, ἀλλὰ
» μεγίστην τῶν ἐν τῷ ἀνηλίῳ κόσμῳ, ἀλλὰ τοῦ ἐν
» ᾅδου βασιλέως περιφανῆ σύνευνον. Ἡ μήτηρ τοί-
» νυν, ἀκούσασα τῆς φωνῆς, ὥσπερ λίθινος ἀπεπάγη
» καὶ ἐμβεβυτήτῳ ἐπὶ πλεῖστον ἔσχει. Ἐπεὶ δὲ τὸ
» τῆς ἀφωνίας βαρὺ τῷ βαρεῖ τῆς ὀδύνης ἀπηλάθη,
» ἅρμαλι πρὸς τὰς αἰθερίας ἄνεισιν αὔρας, κἀκεῖ
» συννεφὴς (2) οὖσα σύμπαν τὸ πρόσωπον, οἰκλεῖ
» περὶ τοῦ Διὸς ἔστη, τὴν κόμην ἐσπαραγμένη. Καί,
» Ὑπὲρ τοῦ ἐμοῦ καὶ σοῦ αἵματος ἱκέτις ἥκω σοι,
» Ζεῦ, εἶπεν· εἰ δὲ μηδὲ μία τις ἡ τῆς μητρὸς χάρις,
» ἡ θυγάτηρ τὸν πατέρα καμπλέτω, μηδέ σοι,
» δέομαι, δι' ἀτιμοτέρας (3) ἥτω φερντίδος ὅτι τῆς
» ἠμελέρας πρεσβῆλθε γαστρός. Ἰδοὺ γὰρ πολλὰ ζητη-
» θεῖσά μοι τέλος ἡ παῖς εὑρέθη, εἴ γε τοῦθ' εὑρεῖν
» ὀνομάζεις, ὃ μᾶλλον ἀποβαλεῖν ἐστὶν, ἢ τὸ (4) ζῆν
» εἰδέναι ἔνθαπερ ἐστὶν εὑρεῖν ὀνομάζεις. Ὅτι δ'
» ἥρπασται οἴσομεν, εἰ μόνον ἀποδοθείη· οὐδὲ γὰρ
» ἅρπαγος ἀνδρὸς ἡ σὴ θυγάτηρ ἐστὶν ἀξία, ἣν ἤδη
» θυγάτηρ ἠμελέρα μὴ ᾖ (5). Πρὸς ταῦθ' ὁ Ζεὺς

(1) B, οὔτω. Eadem permutatio notata fuit p. 65. Cf. Dausq. ad Basil. Sel. p. 323.

(2) Codices, συντφής.

(3) Codd. ἀπιμωλέρας, ipsius, forsan, Planudis culpa. Plurimas id genus mendas correxi in Notis ad Herodianum p. 202, 210; in Notitiis MSS. t. X, part. II, p. 147, 285 : cf. et ad Aristæn. I, Ep. 13, p. 430.

(4) Codices, τοῦ.

(5) Vellem invenisset editam nunc lectionem, et vertisset, ἣν γε ἤδη θυγάτηρ ἡ ἐμὴ ἀξία ᾖ. Legebat : « si jam mea filia non est. »

» ἀπεκείναλο· Κοινὸν ἡ θυγάτηρ ἐνέχυρόν τε καὶ
» φερντὶς ἐμοί τε καὶ σοί. Ἀλλ', εἴπερ τοῖς θεράν-
» μασι τἀληθῆ δοκεῖ τιθέναι ὀνόμαλα, οὐχ ὕβρις
» τοὖλ τὸ ἔργον, ἀλλ' ἔρως· οὐδὲ θεὸς αἰσχύνης
» γαμβρὸς ἐκεῖνος ἡμῖν ἐσλί. Σὺ μόνον, θεά, θέλη-
» σον. Ὡς ἂν δὲ τἆλλα ἀπείη, πόσον ἐσλὶ τοῦ Διὸς
» ἀδελφὸν εἶναι; τί δ' ἥνίκα ἂν μηδὲ τἆλλα ἀπῇ;
» Καὶ ὑπόκειται δέ μοι κατ' οὐδέν, ὅτι μὴ μόνον τὸν
» κλῆρον. Ἀλλ' εἴ σοι τοσοῦτος τῆς διαζεύξεως ἔρως
» ἐσλίν, ἧξει θεὸς οὐρανὸν ἡ Περσεφόνη, ἐπὶ συνθή-
» καις δ' ὅμως κεκυρωμέναις, εἰ μηδ' ἡσλινοσοῦν
» ἐκεῖ τροφῆς ἥψαλο. Οὕτω γὰρ τοῖς τῶν Μοιρῶν νό-
» μοις διώρισλαι. Ὁ μὲν εἶπε· τῇ Δήμηλει δὲ πάγιόν
» ἐσλι τὴν παῖδα ἀναγαγεῖν. Ἀλλ' οὐκ ἐῶσιν αἱ Μοῖραι
» ταῦτα. Καὶ γὰρ ἡ κόρη τὴν ἀσιτίαν ἔλυσε. Καὶ γάρ,
» ἀμελέσλερον ἐν ταῖς τῶν παραδείσων περιϊοῦσα
» φύλκομίαις, φοινικοῦν ἐν μῆλον ῥοιᾶς βεβρύσης
» ἐδρέψαλο, καὶ τοῦ ὠχροῦ φλοιοῦ κόκκους ἑπλὰ
» λαβοῦσα, τῷ ἑαυτῆς ἐπέθλιψε σλόμαλι· καὶ τοῦτο
» μόνος ἐκ πάντων Ἀσκάλαφος εἶδεν, ὃν ἡ Ὀρφνη
» πολὲ λέγελαι, οὐκουν ἀσημολάτη ἐν ταῖς ὑποχθο-
» νίαις Νύμφαις, ἐκ τοῦ ἑαυτῆς Ἀχέροντος παρὰ
» τοῖς ξανθοῖς τεκεῖν νάμασιν (1). Εἶδεν οὖν οὗτος, καὶ
» μηνύσας, τὴν ἐπάνοδον ὁ ἀπηνὴς τὴν κόρην ἀφεί-
» λελο. Ἀνεσλέναξε τοίνυν ἡ τοῦ Ἐρέβους βασίλισσα,
» καὶ τὸν ἀλάσλορα μηνυλὴν ὄρνιν ἐπολησε, καὶ, τὴν

(1) Vertebat Planudes sui codicis lectionem, *« fulvis* peperisse » sub *undis »*, quam et in multis reperiri libris testatur Burmannus. Modo legas *furvis* pro *fulvis*, textus probabiliter constituetur; nam *furvus* apte de rebus inferis dicitur: cf. Burm. ad Propert. IV, 11, 5. Permutantur facile *l* et *r* ut λ et ρ.

» κεφαλὴν Φλεγεθοντίδι ῥάνασα δρόσῳ, εἰς ῥάμ-
» φος (1) καὶ πλίλα καὶ μεγάλους μελέβαλεν (2)
» ὀφθαλμούς. Ὁ δ' ἑαυτὸν (3) συληθεὶς, γλαυκὰς
» ἀμπίσχελαι (4) πλέρυγας, καὶ εἰς μεγάλην ἐπιδίδωσι
» κεφαλὴν, καὶ τοὺς μακεδοὺς ὄνυχας καμπυλοῦται·
» μόλις τε κινεῖ δὴ τὰς πλέρυγας, τὰς ἐν τοῖς νω-
» θεροῖς βραχίοσι φύσας, καὶ αἰσχρὸς ὄρνις γίνεται,
» μέλλοντος θρήνου πρόαγγελος, ὁ νωθρὸς βύας (5),
» ἀπαίσιος οἰωνὸς τοῖς ἀνθρώποις.

» Ἀλλ' οὗτος μὲν τῆς εἰσαγγελίας ἕνεκα καὶ τῆς
» γλώττης δοκεῖν δύναται τὴν δίκην ἀξίαν ὑποσχεῖν·
» ὑμῖν δ', ὦ Ἀχελωΐδες (6), πόθεν τὰ πλευρὰ καὶ οἱ
» τῶν ὀρνίθων πόδες, καὶ ταῦτα, παρθένων ἐχού-

(1) Codices ambo *ῥάφος*, male.

(2) B, *μεπέβαλεν*. In infinitis locis obtinet hæc aoristi et imperfecti variatio : exempla protuli ad Phil. p. 530; ad Eunap. p. 431; ad Marin. p. 84. Initio libri II, A exhibuit *ὑπερέβαλε* pro imperfecto. In Demosthenis Ctesiphontea c. 84, *ἐκέλευεν* et *ἐκέλευσεν* permutantur, ut et in Plutarchi Antonio, c. 34; *ἔλυσεν* et *ἔλυεν* (quod et vidimus supra pag. 152, not. 2) in Plutarchi Alexandro, c. 22; ubi cf. quæ monuit Held. in Actis Philolog. Monac. t. II, pag. 69. Chion, Ep. 3, 5, *ἐπὶ δὲ ὠπλίζοντό τι* (cod. Mazarineus A 87 sine *τι*) *οἱ ξένοι καὶ ὁ σαλπιγκτὴς ἐσήμαινεν*: Mazarineus *ἐσήμενεν* in aoristo, quod e Mediceo noverat jam Coberus. Rejecit id quidem Coberus, sed e non satis idonea causa, ob atticismum nempe formæ *ἐσήμενεν*, quippe quo rarius Chion utitur; mihi melior causa servandæ vulgatæ ea esse videtur, quod *ὠπλίζοντο* et *ἐσήμαινεν* aptissime jungantur.

(3) B, *δὲ αὐτὸν*, atque sic A prius, sed emendatus fuit.

(4) B, *ἀμπίχελαι*.

(5) Atque ad X, 453; XV, 791, rursus voce *βύας* utitur, qua latinum *buso* vertat. Glossa hic ad marginem codicum, *μπούφος*. Scribunt alii barbare minus *βούφος*, quod nomen exstat in Cangiano Glossario, ubi pro, *ὅπ βίας ἐστὶν ὁ βούφος, ὃ καὶ ασκάλαφος*, lege, *ὅπ βύας—ὁ καὶ ασκ.* Habet etiam Cangius femininum *μπούφα*, ad quod hæc adposuit: *τῆς βρυωνίας τὴν ῥίζαν καὶ ἐξύγγιον πρόβιον καὶ τῆς μπούφας τὸ κόρμιν*: scribe lingua Recentiorum, *ἀξούγγιν πρόβειον* et *κόρμιν*.

(6) Codices, *ἀχελωΐδες*.

» σαις ϖρόσωπα; Ἢ ὅτι, τῆς Περσεφόνης ἁνθη συλ-
» λεχθύσης ἑαυτὰ, τῷ τῶν συμμετόχων τῆς συλ-
» λογῆς ἀριθμῷ καὶ ὑμεῖς, Σειρῆνες, συνεξηλάζεσθε,
» ἦν ἐπείπερ τηνάλλως ἀνὰ πᾶσαν τὴν οἰκουμένην
» ἀνεζητήσατε, ὡς ἂν τῆς ὑμῶν ἐπιμελείας καὶ ἡ θά-
» λασσα αἰσθηται, οἵαί τ' εἶναι καὶ ἐπὶ τῶν ὑδάτων ἰέ-
» ναι τῇ τῶν ϖτερύγων εἰρεσίᾳ πτύξασθε, καὶ τοὺς θεοὺς
» εὐπειθεῖς ἔσχετε, καὶ τὰ ὑμῶν αὐτῶν ἐθεάσασθε (1)
» μέλη ϖτερυῖς ἑξαπτεραίοις γλαυκούμενα. Ἵνα δὲ μὴ
» τὸ ᾆσμα ἐκεῖνο, ὅπερ ἐφ' ᾧ τὰς ἀκοὰς θέλγειν
» γέγονε, καὶ ἡ τόση τοῦ σλόμαλος χάρις τὴν τῆς
» γλώττης ἀποκλείσειε (2) χρῆσιν, ϖαρθενικὸν ὑμῖν
» ϖρόσωπον καὶ ἀνθρωπεία μορφὴ συμπαρέμεινεν.

» Ὁ δὲ δὴ Ζεὺς μέσον τοῦ τε ἀδελφοῦ καὶ τῆς
» ἀδελφῆς ὀδυρομένης ἐξ ἴσου τὸν κυλινδούμενον διεῖ-
» λεν ἑνιαυτὸν, καὶ νῦν ἡ κόρη, κοινὴ θεὰ τῶν δυεῖν
» σκηπτουχιῶν, τοσούτους σὺν (3) τῇ μητρὶ μῆνας
» διαλείβει ὅσους σὺν τῷ ἀνδρί. Ἐπάνεισί τε εὐθὺς ἡ
» καλάσιασις τῆς τε διανοίας καὶ τοῦ ϖροσώπου τῇ
» Δήμητρι· καὶ γὰρ ἡ μικρῷ ϖρόσθεν ὄψις αὐτῆς,
» καὶ δοκεῖν καὶ λέγεσθαι (4) σκυθρωπὴ δυναμένη, εὐ-
» θυμος γίνεται· οἷαπερ ἥλιος, ὁμβροτόκοις νεφέλαις
» ϖρόσθεν κεκαλυμμένος, τούτων ϖεριγινόμενος
» ἐξείσιν.

(1) B, οἵαί π εἶναι καὶ ἐπὶ ἐθεάσασθε, mediis omissis.

(2) Forte, ἀποκλεισθείη. Exspectabam ἀπολέσειε.

(3) Codices, ποσύπους ἐν. Omisso male altero σ, fuit ποσύπους ὐν, unde ποσύπους ἐν. Cf. supra p. 185 de hoc corruptionum fonte, et adi Schæfer. ad calcem præfationis Matthæianæ in Hom. Hymnos, a quo disces ἐν pro σὺν non semel sic nunc legi.

(4) Ovidius: « quæ poterat *Diti* » quoque mœsta videri. » Planudes pro *diti* male legit *dici*. Verte: αὐτῷ τῷ Ἅδῃ δοκεῖν σκυθρ. δυναμ.

» Ἦ τοίνυν θεὰ Δημήτηρ, ἀσφαλῶς ἀναχομι-
» σαμένη τὴν παῖδα ἀπαιτεῖ· Τίς σοι τῆς φυγῆς
» αἰτία; Τοῦ χάειν, Ἀρέθουσα, ἱερὰ πηγὴ οὖσα
» τυγχάνεις; Ἐσιώπων μέντοι τὰ ὕδατα· ἡ δὲ θεὰ
» τούτων, τὴν κεφαλὴν τοῦ τῆς πηγῆς βάθους με-
» τεωρίσασα, τοὺς ὑγροὺς στολκάμους χερσὶ τερ-
» σήνασα, τοῦ Ἠλείου ποταμοῦ τοὺς ἀρχαίους διέ-
» ξεισιν ἔρωτας. Ἐγὼ, φησὶ, μία τῶν ἐν Ἀχαΐδι
» Νυμφῶν ἐγενόμην, οὐδέ τις ἄλλη σπουδαιότερον
» ἐμοῦ τὰς τῶν θηρῶν κατάγωγὰς διηρεύνα, οὐδέ τις
» ἄλλη σπουδαιότερον τὰς στάλικας ἴστη. Εἰ δὲ καὶ
» τὰ μάλιστα μηδέποτέ μοι κάλλους ἐζήτησαι φή-
» μη, εἰ καὶ τὰ μάλιστα ἄλκιμος ἦν, περικαλλοῦς
» ὅμως ὄνομα εἶχον· καὶ οὔτε με τοὐμὸν κάλλος ἄγαν
» ἐπαινούμενον ἔτερπε, καὶ, αἷς αἱ ἄλλαι χαίρειν
» εἰώθασι τοῦ σώματος χάρισιν, ἐγὼ ἡ ἄγριχος
» ἠρυθρίων, καὶ καταισχύνην τὸ ἀρέσκειν ᾠόμην. Τα-
» λαιπωρηθεῖσα τοίνυν ἐπανήειν (μέμνημαι) ἐκ τῆς
» Στυμφαλίδος λόχμης· καῦμα δ' ἦν, καὶ τὸ
» σφοδρὸν τοῦ καύματος ὁ πόνος (1) ἐδιπλασίου. Εὖ-
» ρον δὴ κεφαλῆς ἄνευ (2) ὕδωρ ἀφροφιλὲ δινὸν, καὶ
» εὐφανές τε μέχρι καὶ ἐς πυθμένα, καὶ πάσας τὰς
» ἐν τῷ βάθει ψηφῖδας ἀριθμεῖσθαι παρέχον, καὶ
» ὃ μόλις αὐτή γε εἶπας (3) ἰένας. Λευκὴ χροῦν ἰτέας
» καὶ νύξημένη ἐν ὕδασιν ἑλάτη (4) αὐτόματοι παρεῖ-
» χον ἐπὶ τὰ καλάντη τῆς ὄχθης σκιάς. Περσπλθον

(1) B, ὁ κόσμος. Voluitne librarius scribere κόπος?

(2) Malum ! Ovidius, *sine vortice*. Legit *sine vertice*, et potuit id concoquere ! Verte, συσφοφῆς ἄνευ, δίνης ἄνευ.

(3) B, εἶπεν: voluit εἶπες. Supra p. 40, ad *v.* 720, A habuit εἶχεν pro εἶχες.

(4) AB, ἔλαπος et modo ἀφανίς.

» δή, καὶ πρῶτα τὰ τῶν ποδῶν ἔβαλλα τοῖς ὕδα-
» σιν ἴχνη, τὸ δ' ἐντεῦθεν μέχρι καὶ ἐς ἰγνύην (1).
» Καὶ, μηδὲ τούτῳ μηδαμῶς ἀρκεσθεῖσα, ἀποζών-
» νυμί τε καὶ τὰ μαλακὰ περιβλήματα χωρίῃ ἐπι-
» τίθημι ἰτέᾳ, καὶ γυμνὴν ἐμαυτὴν εἰς τὸ ὕδωρ κα-
» θῆκα· ὅπερ τύπτουσά τε καὶ ἕλκουσα, καὶ μυρίοις
» διολισθαίνουσα τρήχοις, καὶ τὰς χεῖρας ἐκτινάτ-
» τουσά τε καὶ ῥίπτουσα (ἀγνοῶ τί ποτε ἦν), ἐκ βά-
» θους τοῦ βάθους κλύπου τινὸς ἠσθόμην. Καλαστα-
» γεῖσα δὲ τῷ λώματι τῆς ἐγγυτέρω λόχμης (2)
» ἐφίσταμαι. Καὶ δή, Ποῖ σπεύδεις, Ἀρέθουσα; ἐκ τῶν
» ἑαυτοῦ ὑδάτων ὁ Ἀλφειὸς, Ποῖ σπεύδεις; αὖθις
» βαρυχώδει μοι εἴρητο στόματι. Ἐγὼ δ', ὡς εἶχον,
» ἔφευγον εὐθὺς, ἐσθῆτος ἐκτός· ἡ γὰρ ἐπὶ θάτερα
» ὄχθη ταύτην εἶχεν. Ὁ δὲ τοσούτῳ μᾶλλον ἐπείκει-
» τα καὶ ἐκραίαινε· καὶ γὰρ, ὅτι γυμνὴ ἦν, εὐφυε-
» στέρα μᾶλλον ἐφάνην. Οὕτως ἔφευγε, οὕ-
» τως ἐκεῖνός μοι δεινὸς (3) ἐνέκειτο, ὡς ἱέρακα πε-
» ρισταὶ φεύγειν τρηρωνίδος εἰώθασι πτέρυξιν, ὡς
» περισταὶς ἱέρακι τρηρωνὶς καλασπέρχειν. Μέχρι
» μὲν οὖν Ὀρχομένου, Ψωφίδος τε καὶ Κυλλήνης,
» καὶ τῶν Μαινάλιων κοιλάδων, καὶ τοῦ ψυχροῦ Ἐρυ-
» μάνθου, καὶ Ἦλιδος, ἀντεῖχον τῷ δρόμῳ· καί μου
» ταχύτερος ἐκεῖνος οὐκ ἦν· ἐπέκεινα δὲ τὸν δρόμον
» φέρειν, ἄνισός ἐκείνῳ τὸ σθένος οὖσα, οὐχ οἵα τε (4)
» ἦν· ὁ δὲ μακρότερον τὸν πόνον ὑφίστατο. Ὅμως γε

(1) In codice B, *ἰγγώην* legitur.

(2) Ovidius, *ripæ*, vel *fontis*. Legebatne hic homo *silvæ*, vel *saltus*?

(3) B, *δεινῶς*, et supra *δεινός*. In latinis, *ferus ille*.

(4) Cod. *οἷά π*, mendo jam notato p. 177.

» μὴν διά τε πεδίων, καὶ δένδρεσι κεκαλυμμένων
» ὀρῶν, καὶ πέτρων, καὶ σκοπέλων ἔνθα οὐδὲ μία τις
» ἦν ὁδός, ἔδραμον. Ἥλιος μὲν ἦν κατὰ νώτου·
» ὁρῶ δὲ περὶ τῶν ποδῶν μοι μακρὰν περιοῦσαν
» σκιάν, εἰ μή που ταύτην ὁ φόβος ἔβλεπε· πλὴν
» ὡς ἀληθῶς ὁ τῶν ποδῶν με κρότος ἐξεδειμάτου,
» καὶ σφοδρὸν ἄσθμα τοῦ ἐκείνου στόμαλος τὰς ἐμὰς
» τῶν πλοκάμων ταινίας κατέπνει. Ἀπειρηκυῖα δὲ
» τῷ τῆς φυγῆς κάματῳ, Διός, ἔφην, βοήθειαν,
» Ἄρτεμι (καὶ γὰρ συλλαμβανόμεθα), τῇ σαυΐῃς
» ὁπλοφόρῳ, ἣ πολλάκις τὸ σαυΐῃς ἔδωκας τόξον
» φέρειν καὶ τοὺς ἐγκεκλεισμένους ὀϊστοὺς τῇ φαρέ-
» τρᾳ. Ἐκάμφθη τοίνυν ἡ θεὸς, καὶ μίαν ἀγαγοῦσα
» τῶν πυκνῶν νεφελῶν ἐπέρριψεν ἐπ' ἐμέ. Ὁ δὲ πο-
» ταμὸς σκότῳ κεκαλυμμένην περίεισι, καὶ ἀγνοῶν
» κύκλῳ τὴν κοίλην ἀνιχνεύει (1) νεφέλην καὶ δὶς μὲν
» τὸν τόπον, οὗ με ἡ θεὰ ἔκρυψε, περιέδραμε, δὶς
» δὲ, Ἰὼ, Ἀρέθουσα! Ἰὼ, Ἀρέθουσα! κέκληκε. Τίς
» ἂν ἦν μοι τότε τῇ ταλαιπώρῳ ψυχή; πότερον
» ἢ τις ἂν εἴη τῇ ἀμνάδι, ἢ τις τῶν λύκων περὶ τὸν
» σηκὸν ὠρυομένων ἀκούοι, ἢ τῷ λαγῳῷ, ὅσις, ὑπὸ
» παλιούρῳ κρυπτόμενος καὶ τὰ δυσμενῆ τῶν κυ-
» νῶν ὁρῶν στόματα, οὐδὲ μίαν τῷ σώματι κίνησιν
» δοῦναι τολμᾷ. Ὅ γε μὴν Ἀλφειὸς οὐδ' ὁτιοῦν
» ἀνεχώρησεν· οὐδὲν γὰρ ἴχνος ὀρθῇ τῶν ἐμῶν ποδῶν
» περαιτέρω· ἀλλὰ τήν τε νεφέλην καὶ τὸν τόπον
» φυλάσσει. Καταλαμβάνει δή μοι ψυχρὸς ἱδρὼς

(1) Codd. *ἀνιχνεύειν*. Hic male iterata fuit litera quæ supra male fuit omissa : cf. pag. 214. Alioquin in extremis syllabis facile peccatur, quod monebam supra p. 196, 215 ; cf. et p. 237.

» τὰ πολιορκούμενα μέλη, καὶ γλαυκὴ πίπλουσι
» σταγόνες ἐξ ὅλου τοῦ σώματος, καὶ ὅποιπερ (1) ἂν
» ἐκίνουν τὸν πόδα, καὶ ὁ χῶρος (2) εὐθὺς καλερρεῖτο,
» καὶ τῶν πλοκάμων δρόσος ἔπιπτε, καὶ, θᾶττον ἢ
» νῦν σοι τὰ πεπραγμένα διέξειμι, μελασποιχειοῦ-
» μαι εἰς ὕδωρ. Ἀλλὰ γὰρ ἐπιγνώσκει τὸ ἐρώμενον
» ὁ ποταμὸς ὕδωρ, καὶ, τὸ τοῦ ἀνδρὸς εἶδος, ὅπερ,
» ἀνείληφεν, ἀποθέμενος, εἰς τὸ οἰκεῖον τρέπεται ὕδωρ
» ὡς ἂν (3) ἑαυτόν μοι συνάπτῃ. Ἡ Δηλία τοίνυν τὴν
» γῆν ἔρρηξε, καὶ, σκολειναῖς ἐγὼ σήραγξι καταπο-
» θεῖσα, δεῦρο πρὸς τὴν Ὀρτυγίαν φέρομαι, ἥ με, τῷ
» τῆς Θεᾶς ἐπωνύμῳ χαρίεσσά μοι τυγχάνουσα,
» πρώτη πρὸς τὰς μελεώδους ἐξήγαγεν αὔρας.

» Μέχρι τούτων ἡ Ἀρέθουσα· ἡ δὲ καρποφόρος θεὸς
» δράκοντας δύο ἅρμασι ὑπαγάγου, καὶ, τὰ τούτων
» στόμασι πέτασα χαλινοῖς, δι' ἀέρος γῆς καὶ οὐρα-
» νοῦ μέσον ἐφέρετο, κἀπὶ τὴν τῆς Τριτωνίδος πόλιν
» τὸ κοῦφον ἅρμα ἰθύνασα, κελεύει τῷ Τριπτολέμῳ
» τὰ ἑαυτῆς σπέρματα πῇ μὲν ἀκαλεργάστῳ σπεί-
» ρειν τῇ γῇ, πῇ δὲ διὰ μακροῦ χρόνου αὖθις αὖ ἀρου-
» μένῃ. Ἤδη μὲν οὖν ὁ νεανίας ἐπὶ τὴν Εὐρώπην τε
» καὶ Ἀσίδα γῆν μετέωρος φερόμενος ἦν, καὶ πρὸς τοὺς
» Σκυθικοὺς στρέφεται χώρους· ἔνθα βασιλεὺς ἦν ὁ
» Λύγκος. Εἴσεισι δὴ πρὸς τὴν τοῦ βασιλέως ἑστίαν·
» καὶ πόθεν τε ἦλθε καὶ τὴν τῆς ὁδοῦ αἰτίαν καὶ τοὔνομα
» ἐρωτώμενος καὶ παρείδα, Παρεὶς μέν μοί ἐστιν αἰπε-
» ινὰ φανεῖς, εἶπεν, Ἀθῆναι, τοὔνομα δὲ Τριπτόλεμος·

(1) Codd. consentiunt in ὅσοιπερ.

(2) Habuit Planudes *locus*, non *lacus*, et illa lectio, bona et facilis, editæ præstare videtur.

(3) A, ποταμὸς ὕδωρ ὡς ἄν, mediis omissis.

» ἦλθον δ', οὔτε νηῒ διὰ θαλάττης, οὔτε πεζῇ διὰ
» χέρσου, ἀναπέπλαλαι δέ μοι (1) διοδεύσιμος ὁ ἀήρ·
» δῶρά τε φέρω τῆς Δημήτερος, ἅπερ, ἐν τοῖς εὑρέσι
» διασπαρέντα πεδίοις, σιτοφόρον θέρος καὶ ἡμέρους
» καρποὺς ἀποδώσει. Ἐφθόνησε τούτων ὁ Βάρβαρος·
» ὡς ἂν δ' αὐτὸς ἀρχηγὸς τοῦ τοσοῦδε γένοιτο δώρου,
» εἰς ξενίαν τὸν Τειπτόλεμον δέχεται, καὶ ὕπνῳ βα-
» ρυνθέντι ἐπιτίθεται. Πειρώμενον δὲ σιδήρῳ τὸ σίερνον
» ἐκείνου διαπείρειν (2) ἡ Δημήτηρ λύγκα (3) πεποίηκε,
» καὶ δι' ἀέρος αὖθις τὸν Μοψόπιον νεανίαν κελεύει τὸ
» τῶν δρακόντων ζεῦγος ἐλαύνειν.

» Ἡ μὲν οὖν ἡμῶν προσβολὴν τὴν ᾠδὴν συνεπέρανεν·
» αἱ δὲ Νύμφαι νενικηκέναι τὰς οἰκούσας τὸν Ἑλικῶνα
» θεὰς ὁμογνώμονι ἔφασαν φωνῇ. Τῶν δὲ καὶ νικηθει-
» σῶν (4) καὶ λοιδορουμένων ἡμῖν, Ἐπεί, φησὶ, καὶ δι'
» αὐτὴν τὴν πρὸς ἡμᾶς ἔριν οὐ μικρᾶς ἥτε κολάσεως
» ἄξιαι, καὶ προσίθετε τῇ πλημμελείᾳ καὶ παρανίαν,
» ἡμεῖς δ' οὐκ (5) ἂν εἴπημεν ἐλεύθεροι τὰ τοιαῦθ' ὑπομέ-
» νουσαι, πρὸς τιμωρίαν χωρήσομεν, καὶ, οὗπερ ἂν
» ἡμῖν ὁ θυμὸς ἥγηται, ἑψόμεθα. Γελῶσι δ' αἱ Παιονί-
» δες, καὶ ὀλιγωροῦσι τῶν ἀπειλῶν· πειρώμεναί τε φθέγ-
» γεσθαι, καὶ κραυγῇ μεγάλῃ χεῖρας ἀκολάστους ἡμῖν
» ἐπιφέρειν, ὀξύπλεκα διὰ τῶν οἰκείων εἶδον ὀνύχων
» φύλλα καὶ τοὺς βραχίονας πτερῶν κεκλυφθέντας, καὶ
» ἄλλης ἄλλη σῶμα εἰς ῥάμφος σκληρὸν προβαλλο-

(1) A, ἀναπέπλαμαι δέ μοι. B, ἀναπέπλαμαι τό μοι.

(2) Ovidius Burmannianus : « Adgreditur ferro. Conantem » figere pectus ».... Malo Planudis interpunctionem, ut *ferro* cum *conantem* conjungatur.

(3) Schol. in B : Ζῶόν ἐστι.

(4) Codd. κατηθεισῶν.

(5) Addidi δὲ post ἡμεῖς. Sensus est : ἡμῖν δ' οὐκ ἔστι τὰ τοιαῦθ' ὑπομένειν. Plan. latina male cepit.

» μένον· καὶ ὄρνεις γενόμεναι νέαι πρὸς τοὺς δρυμοὺς ἀπε-
» χώρησαν· καὶ δὴ παίειν ἡμᾶς (1) θέλουσαι, τὰς χεῖ-
» ρας κινήσασαι, κουφισθεῖσαι πρὸς ἀέρα, μελέωρι (2)
» γίνονται κίσσαι, μυκτηρισμοὶ πάντων τῶν ἐν τοῖς ἄλ-
» σεσι. Νῦν δὲ καὶ ἐν ταῖς ὄρνισιν ἡ παλαιὰ σκωμυλία
» συμμένει καὶ βραγχώδης (3) φλυαρία· καὶ μέγας (4)

(1) Ovidius, « Dumque volunt » plangi », vel, ut est in aliis libris, « Plangere dumque vo- » lunt. » Sensus est, quem Planudes non percepit, « dum præ » mœrore et luctu pectora sua » ferire volunt. » Poteris rescribere, καὶ δὴ κόπτειν τὰ ἑαυτῶν στέρνα θέλουσαι, vel aliud quid simile et melius.

(2) A, μετέωρα: mox ὄρνεον.

(3) B, βραγχώδη. A, βραγχώδη: modo συμμαίνει.

(4) Habuit bonam lectionem « studium *immane*. » Aliorum codicum lectio *inane* peccat in metrum, quod et viderat apte Ciofanius. Mox vertit Planudes hunc versum ab editoribus, puto, omnibus despectum: « Sem- » per et humanas imitantur in » omnia voces. »

Quum per leges typographicas non mihi licuerit argumentum libri sexti in recta pagina 221 describere, neque in versa 222 libri ipsius initium, ne pura et inutilis relinquatur charta, ex adversariolis depromam Epigrammata quatuor anonyma, quæ in libris impressis legere non memini. Illa olim descripsi e Regio codice 1630, in quo exstant tria prima pag. 137, ultimum p. 131.

I.

Ὑπνώοις ἐπὶ πουλύν, Ἔρως, χρόνον· ἄχει γὰρ ἂν σὺ εὕδῃς, εἰρήνην σὴν ἔχομεν βελέων. Ἢν δέ σ' ὁ λυσιμελὴς φρενφύγῃ κόπος, οἰκτρὸς ἐκεῖνος Ὃς φρῶτας σὸν ἴδοι χάνθον ἀνοιγόμενον.

Scripsi πουλὺν pro πολὺν, et addidi σύ.

II.

Οἷος ἀποπλάζει μηρῶν πόθος! οἷον ἀχμαῖον Ὥριον ἐκ λαγόνων ἄνθος ἀποκρέμαται! Οἷον δ' οἱ δροσόεντες ὑποδαίνουσιν ἀχμαίως Αὐτερυθρὰ φασιανὰ σαλευόμενον! Τίς πλάσις ποιοῦτο πεχήσαιτο; Τελσμακάριστος Κεῖνος ὃς ἱμερτοῦς τῷδ' ἐπέθηκε χέρας!

Laudat poeta statuæ veneres. Versui quarto quærat alius remedium.

III.

Τηρῶ σου τὸ φίλημα τὸ χρύσιον ὡς ἀπὸ σίμβλου Κηΐαν, ὡς μήλου πτῦμα πεπαιόμενον· Τηρῶ καὶ συνεχῶς πῖς χείλεσι, κἠν πρῳσὶν πς

» ἀγὼν τοῦ λαλεῖν ἀεὶ, καὶ τὰς ἀνθρωπείους ἐν πᾶσι
» φωνὰς μιμοῦνται. »

« Χαῖρε ἢ λέγων, εὐθὺς πῦπον ἀποσβέσομαι. Τοῦτο καὶ αὐτὸ καθ' αὑτὸ κακὸν μέγα· συμβάλλειν οὐκ Ἔστι τὸ σὺν τούτῳ τῷ πυρὶ πῦρ ἕτερον.

Aversatur poeta salutatores, forsan ne eorum basia basii illius aurei et melliti ignem adaugeant. Addidi οὐκ. Legendum fortasse πεπαιγμένου.

IV.

Ἄλλοις μὲν παρέκοιτις, τέκνα, φίλοι, βρότος αἰπύς, Τερπωλὴ βιότου, χρυσοφόρος σπατάλη, Ἀνθρακιὰ δῶν ἐσμὸς, δόμοι, ἄλσεα, γῆωσις ἀνάκλων, Οἷς φρονέουσι φίλα καὶ λαλέουσι φίλα· Αὐτὰρ ἔμοιγε θεὸς μόνος, ἥλιος, ὄλβος ἀπείρων, Ἐλπὶς ἀμαιμακέτη, πρῆξις ὅλη βιότου.

ARGUMENTUM

LIBRI VI

EX CANTERI NOVIS LECTIONIBUS.

Musarum exemplo mota Pallas de *Arachnes* exitio cogitavit. Itaque inito cum ea texendi certamine, postquam utriusque tela *varias transformationes* repræsentavit, ipsam in *araneam* mutavit. Neque tamen *Niobe* popularis hujus pœna admonita est, quo minus se Latonæ præferret; ob quam ferociam, interfectis ab Apolline et Diana liberis ejus omnibus, in *saxum* obduruit. Quo quidem cognito, unus e vulgo *Lycios rusticos* in *ranas* a Latona versos, alter *Marsyam* ab Apolline excoriatum, in memoriam revocavit. Nioben luget *Pelops*, cui humerus eburneus datus erat. Sed ad consolandos Thebanos urbium finitimarum legati convenerunt. Soli deerant Athenienses, quoniam a barbaris agminibus infestabantur, quos *Tereus* fudit, cui Pandion *Procnen* in matrimonium dedit. Is alio tempore Athenas reversus, quum *Philomelam*, uxoris sororem, secum abduxisset, ea stuprata, aliisque facinoribus perpetratis, in *upupam* est transformatus, quemadmodum *Philomela* in *lusciniam*, *Procne* in *hirundinem*. Quæ res Pandioni intellecta mortem attulit. Huic in regno successit *Erechtheus*, cujus filiam *Orithyiam* Boreas rapuit, atque ex rapta *Calaïn* procreavit et *Zethen*, qui in Argonautarum numero fuerunt.

ΟΒΙΔΙΟΥ
ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΙΣ.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΕΚΤΟΝ.

Τοῑτοις τοῖς ῥήμασι παρέσχεν ἡ Τειτωνία τὰς ἀκοὰς, τάς τε τῶν Ἀονίδων ᾠδὰς καὶ τὴν ὀργὴν ἅτε δικαίαν ἐπῄνεσε. Τότε δὴ πρὸς ἑαυτὴν εἶπε· « Βραχὺ » μὲν ἡμῖν τὸ ἐπαινεῖν· ἐπαινεθῶμεν δὲ καὶ αὐταί· καὶ » ἴσχισα τὴν ἡμῶν αὐτῶν θειότητα δίκης ἐκτὸς ἐῶμεν » καταφρονεῖσθαι. » Καὶ προσέχει (1) τὸν νοῦν τῷ τῆς Μαιονίας Ἀράχνης ὀλέθρῳ, ἣν ἤκουσε μηδ' ὁτιοῦν ὑπείκειν αὐτῇ τῶν τῆς ἐριουργοῦ τέχνης ἐπαίνων. Οὐ μὲν οὖν ἦν ἐκείνη ἢ τῷ τόπῳ ἢ τῇ τοῦ γένους ῥίζῃ περιφανὴς, ἀλλὰ μόνον τῇ τέχνῃ· παῖδ' δ' ἦν αὐτῇ ὁ Κολοφώνιος Ἴδμων, Φωκαϊκῇ πορφύρᾳ τὰ ἔρια βάπτειν εἰδώς. Ἐτεθνήκει δ' ἡ μήτηρ αὐτῇ· ἀλλὰ κἀκείνη τοῦ συρφελώδους ἦν ὄχλου, καὶ ἴση τῷ ἑαυτῆς ἀνδρί.

(1) B, προσέχειν : et mox, ὑπήκειν. Sic peccatum fuit, p. 22, in hoc verbo. Infra ad versum 19, codex B, σφαιρειδεῖ : ad 75, cqdd. habent τειαίνει pro τριαίνῃ : ad 190, B, πειφέρει pro πειφέρῃ : ad 207, B, ἤξασα pro εἶξασα : ad 489, A B, ἤδει pro ἤδη : ad 508, B, μεμεῖσθαι ; ad 642, B, εἴρκει pro ἤρκει. Hac permutationum observatione utar, ut Hippocratem de Ætate, p. 314 pessimæ et in hoc cum primis libello Lindeni editionis, leviter corruptum sanem : ἢν δέ τις ἀναχῶς θεραπεύει : scrib. θεραπεύῃ. Atque Dioni illi vere Chrysostomo medebor Orat. LXX, p. 374, ubi, τοῦ μὲν λέγοντος ὅτι πλεύσαντας τὴν παχεῖαν. Reiskius proposuit πλεύσαντας. Sed omnino legendum πλεύσαντας.

Αὕτη δ' ὅμως διὰ τῶν Λυδίων (1) πόλεων ἀείμνηστον ὄνομα τῷ ἐπιτηδεύματι ἐποίσατο, εἰ καὶ τὰ μάλιστα ἐκ μικρᾶς τε οἰκίας καθήγετο καὶ ἐν μικροῖς τοῖς ὑπαίθροις (2) καθῴκει. Ταύτης τὸ θαυμάσιον ἔργον ὡς ἂν ὁρῷεν, πολλάκις αἱ Πακτωλίδες Νύμφαι τὰ ἑαυτῶν καταλίμπανον ῥεῖθρα, καὶ αἱ Τμωλίδες Νύμφαι τὰς ἐν τῷ Τμώλῳ καταλίμπανον ἀλωάς (3)· οὐδ' ἐξειργασμένας μόνον τὰς ἐσθῆτας ἔχαιρον βλέπουσαι, ἀλλὰ δὴ καὶ ἐκπονουμένας, τοσοῦτον περισῆν τῇ τέχνῃ τὸ κάλλος. Εἴτε τὴν ἀνεξέργαστον πρῶτον ἐρέαν εἰς σφαιροειδῆ τύπον ἀνείλισσεν, εἴτε τοῖς δακτύλοις παρεδίδου τὸ ἔργον, καὶ ἐπανακάμπτουσα ὀλκῇ μακρᾷ τὸ ἔριον ἀπαλύνουσα ἦν νέφεσιν ὁμοιούμενον, εἴτε λιχανῷ κούφῳ τὸν τερετιζόμενον περιέστρεφεν ἄτρακτον, εἴτε βελόναις ἐποίκιλλεν, εἶπες ἂν περὶ τῆς Ἀθηνᾶς δεδιδάχθαι· ὅπερ ἐκείνη παντάπασιν ἀπηρνεῖτο, καὶ τῇ τοσῇδε διδασκάλῳ περισέκετο· καὶ «Ἀμιλληθήτω μοι» ἔλεγεν· «οὐδέν ἐστιν ὅπερ ἂν, ὡς μὴ ἡττηθῶ (4), παραιτήσωμαι.»

(1) Planudes habuit *Lydias per urbes*, quod cur in *Lydas* mutaretur non satis idoneam adtulit causam Constantius, cui editores sunt obsecuti. Stabit recto versus talo, si pronuntics *Lydjas*, quod in similibus sæpe fit. Cf. p. 188.

(2) B, ὑπίθροις. Ovidius, *Hypæpis*. Urbs fuit circa Tmolum. Planudes vel male legit, vel male vertit, ni librariorum menda sit. Verte, Ὑπαίποις. Ad XI, 152, idem nomen rectius scriptum est.

(3) Transpositos invenit Planudes versus 15 et 16; vel ipse transposuit imprudens. Et habuisse videtur *Tmoli*, non *Tymoli*, et versus sic ipsi decurrebat: « Deseruere sui Nymphæ » vineta Tmoli. » Sed qua ratione versus tunc fulciatur Burmannus non videt, idque fit metro adversante, Gierigius ait. Equidem agnosco hic bonam lectionem et poetam græcissantem. Callimachus enim tali usus est positione, Fragm. 93: Ἄκουε δὴ τὸν αἶνον· ἐκ κοπ Τμώλω: ubi κοπ fit iambus, ut *vineta* molossus.

(4) Ovidius: « nihil est quod » *victa* recusem. » Planudes ait fere sine sensu: « nihil est quod

Ἡ Πάλλας τοίνυν, ϖρεσϐύτιδι ἑαυτὴν εἰκάσασα, πεπλασμένας ἐν τοῖς κρηδέμνοις ϖρεσέθετο πολιάς, καὶ ὑπερείδει βακτηρίαν τὰ δῆθεν ἐκλελυμένα μέλη. Καὶ οὕτως ἐνεστήσατο λέγειν· « Οὔκουν πάντα ἡ παλαιτέρα » ἡλικία τοιαῦτα ἅπερ ἂν φύγωμεν ἔχει· ϖρέπει » γάρ τις ὠφέλεια τῶν παλαιῶν ἐνιαυτῶν· μηδὲ παρὰ » φαῦλον τὴν ἡμετέραν τίθει βουλήν. Ἐν τοῖς ἀνθρώποις » μεγίστη φήμη τῆς ταλασιουργίας ζηλοῦσθω σοι· τῇ » δὲ θεῷ ὕπεικε, καὶ συγγνώμην, ἀπερίσκεπτε, τῶν » σῶν λόγων ἱκετευούσῃ φωνῇ παρ' αὐτῆς αἴτει· δώσει » δέ σοι συγγνώμην αἰτούσῃ. » Ἡ μὲν εἶπε· ἡ δὲ, βλοσυρῶς ϖρὸς αὐτὴν ἐνιδοῦσα, τὸ καταγέλαστον κατέλιπε νῆμα, καὶ, μόλις τὰς χεῖρας κατέχουσα, τὴν ὀργὴν τῷ ϖροσώϖῳ διομολογουμένη, τοιοῖσδε ῥήμασι τῆς κεκρυμμένης κατέφερε Παλλάδος· « Ὡς φρενῶν ἔρημος » ἥκεις καὶ τῷ μακρῷ γήρᾳ λελυμασμένη! Ὡς βλα- » ϐερὸν σφόδρα τὸ ἐπὶ μήκιστον ζῆσαι! Εἴ τίς σοι νύμφη, » εἴ τίς σοι θυγάτηρ, τάσδε τὰς φωνὰς ἀκουέτω. Ἄλις » ἐν ἐμαυτῇ τῆς ἐμῆς Βουλῆς ἔχω. Μὴ δὲ παραινοῦσα » ϖροχωρεῖν σοι τὴν παραίνεσιν οἷου· τῆς γὰρ αὐτῆς » ἀεὶ γνώμης ἐξόμεθα. Τί δὲ δὴ ϖοτε οὐκ αὐτὴ ἥκει; Τί » τούσδε τοὺς ἀγῶνας φυλάττεσθαι; » Ἡ δὲ δὴ θεὸς « Ἥκει » εἶπε. Καὶ μετέστησεν ἑαυτῆς τὴν γηραλέαν μορφὴν, καὶ τὴν Παλλάδα ἐξέφηνε. Σεϐάζονται δ' εὐθὺς τὴν θεὸν αἵ τε Νύμφαι καὶ (1) αἱ Μυγδονίδες κόραι· μόνη δ' ἀκατάπληκτος ἦν ἡ παρθένος. Ὅμως γε μὴν ἠρυθρίασε, καὶ αἰφνίδιος ἐρυθρότης ἐπέχρωσέ τε καὶ ἀκούσης τὸ ϖρόσωϖον, καὶ αὖθις ἠφάνιστο· οἷά που καὶ

» recusem, ne vincar. » Verte, ὅπερ ἂν ἠπιθετοῦσα παραιτήσωμαι.

(1) A sine καί. Mox codd. ἠερυθρίασε, vitio jam notato pag. 67.

ἀὴρ πορφυρᾶσθαι, ἅρμι πρώτως ὑποκινουμένης τῆς ἕω, καὶ, μελὰ βραχὺ, τοῦ ἡλίου ἀνασχόντος, λευκαίνεσθαι εἴωθεν. Ἐπιμένει τοίνυν τῇ ἐξ ἀρχῆς ὑποθέσει, καὶ, τῷ ἔρωτι τῆς φρενοβλαβοῦς (1) νίκης, εἰς τὸν ἑαυτῆς ὄλεθρον σπεύδει. Ἀλλ' οὐδ' ἡ τοῦ Διὸς θυγάτηρ τὴν ἅμιλλαν παρητεῖται, οὐδὲ παραινεῖ περιτέρω, οὐδ' ἔτι τὸν ἀγῶνα παρέλκει.

Οὐ πολὺ τὸ ἐν μέσῳ· καὶ ἱστᾶσιν ἐν διαφόροις ἑκάτεραι μέρεσι, καὶ λεπτοῖς σήμοσι διττοὺς ἰστοὺς τείνουσιν. Ὁ μὲν οὖν ἱστὸς τῷ ζυγῷ παρεσκεύασται· τὸν σήμονα δὲ διαιρεῖ κάλαμος, καὶ ἐν μέσαις ταῖς ὀξέσι χερσὶν ἐνειλίσσεται ἡ κερκὶς, ἣν οἱ δάκτυλοι ἐκτινάττουσι, καὶ εἰς τὸν σήμονα ὠθουμένην οἱ ἐμπεπηγότες ὀδόντες τῷ κλειὶ τυπτομένῳ τύπτουσιν. Ἐκατέρα μὲν οὖν σπεύδει· ἀναζωσάμεναι δὲ τὰς ἐσθῆτας περὶ τὰ σφέρνα, τὰς πεπαιδευμένας κινοῦσι χεῖρας, ὑποκλεπτούσης τὸν πόνον τῆς ἕδρας. Ἔχει καὶ πορφύρα, ἢ τῆς Τυρίας ἐφήσεως ἥσθηλο, συννυφαίνεται, καὶ λεπτοὶ τύποι βραχεῖ διορίσματι τῶν χρωμάτων· οἷον εἴωθεν ἐξ ὄμβρου τὸ τόξον ἀνταναπλωμένου τοῦ ἡλίου ἀπείρῳ κυρτώματι τὸν οὐρανὸν διαχρωννύναι, ἐν ᾧ· εἰ καὶ τὰ μάλιστα μυρία καὶ διάφορα χρώματα σελαγεῖ, ἥ γε μὴν ἐξ ἄλλου πρὸς ἄλλο μετάβασις τοὺς ἀτενίζοντας ὀφθαλμοὺς ὑποκλέπτει, καὶ, ἔνθα μὲν ἀλλήλων ἄπτεται, τὸ αὐτό εἰσι, τὰ δ' ἐφ' ἑκάτερα τούτων ἄκρα διΐσταται. Ἔχει καὶ χρυσὸς ἀπαλυνθεὶς τοῖς μίτοις συνείρεται. Καὶ ἡ παλαιὰ ἔρις (2) εἰς τὸν ἰστὸν συνωθεῖται.

(1) Codd. φρεβλαβοῦς. B, ad marg. ἴπως, φρενοβλ.

(2) Male vertit latinum *argumentum*. Repone, ὑπόθεσις. Nam

70 Ἡ τοίνυν Παλλὰς ἐπὶ τῆς Κεκροπίας ἀκροπόλεως τὸν Ἄρειον ἐπήξαλο (1) Πάγον, καὶ τὴν ἀρχαίαν περὶ τοῦ τῆς γῆς ὀνόμαλος μάχην. Καὶ δὶς ἐξ, μέσου τοῦ Διὸς ὄντος, ἐπὶ μελεωρίερων θρόνων μεγαλοπρεπεῖ κάθηνται ὄγκῳ, τῶν τε θεῶν ἕκασλον τὸ εἶδος ἑαυλοῦ διαγράφει. Τοῦ Διὸς μέν ἐσλιν ὁ τύπος βασιλικός· τὸν δὲ
75 τοῦ πελάγους θεὸν ἱσλάμενόν τε ποιεῖ καὶ μακρᾷ τριαίνῃ τραχείας χοιράδας (2) σλήλοντα, καὶ ἵππον (3)

agitur non de solo Minervæ, sed et de Arachnes opere.

(1) Satis improprie scripsit ἐπήξατο pro latino *pingit*. Puto fere illum legisse *finxit*, quod idem esse credidit simili verbo *fixit*. Infra *v.* 93, codices latini variant inter *pingit* et *finxit*.

(2) Latinum, *aspera saxa*, non omnino bene vertit interpres. Nam, si χοιράδες sunt aspera saxa, aspera saxa non sunt omnia χοιράδες. Vocem illustrat Blomf. Gloss. in Persas : cf. et interprr. ad Alciphr. I, 12.—A, χιεράδας. Vides permutationem, nec illam raram, diphthongorum οι et ει, ob soni similitudinem. Dion Chrys. Orat. XXX, p. 551 : ὥσπερ εἴ τις ἐν μεγάλῃ εἰρκτῇ ἐπέρας βραχυτέρας ἐνοικοδομῇ : sic edidit solœce Reiskius pro vulgata ἐνοικοδομεῖ. Repone ἐνοικοδομοῖ, quod reperi in codice 2958. Alio vitio, B χρεάδας, mutato οι in η : sic ad *v.* 83, exhibet αἰσθηλο : sic ad 517, A, ὑψηλοῖς pro ὑψηλῆς, et τὴν pro τοῖν, ad 680. Dion Orat. XI, p. 310 : τιθέασιν ἆθλα περὶ τούτων, ὃς ἂν οἰκιεράλα τίπει περὶ αὐτῶν ἢ αὐλήσῃ : Reiskius potuit concoquere τίπει et αὐλήσῃ : repone, favente iterum cod., τίπῃ.

(3) Invenit suo in codice *ferum*, nempe *equum*. Doctior est et reconditior lectio *fretum* a Gierigio recepta, non tamen ob id verior. Nihil facile decerni poterit; nam sunt utrique lectioni auctores sui atque probabilia patrocinia. *Ferum* tueri videtur Claverius ad Apollod. p. 467, ubi de hac Neptuni et Palladis contentione agit. Meursius, qui loca Veterum collegit et de Fort. Athen. c. 2, et de Regg. Athen. 1, c. 10, hic scripsit *ferum*, illic *fretum*. Obiter tangamus Æsch. Epist. 11, pag. 82 : μὴ δὲ ῥαψῳδήσωσαν μάτην ἐπαινοῦντες ἡμῶν τοὺς προγόνους τε καὶ τὴν χώραν, ὅτι ἐγένοντο ἐν αὐτῇ καὶ ὑπὲρ αὐτῆς ἐστρίνοντο ἐν αὐτῇ οἱ θεοί. Hæc corrupta quis non videt? Codex Mazarineus A 87 præfert, καὶ ὑπὲρ αὐτῆς πλεῖον ἐν αὐτῇ οἱ θεοί : commodius profecto, et cum respectu ad hoc ipsum certamen. Sed hanc lectionem fere puto librario deberi emendaturienti.

ἐκ μέσης τῆς ῥαχίας (1) πληγῆς πηδῶντα· ἑαυτῇ δὲ δίδωσιν ἀσπίδα, δίδωσιν ὀξείας αἰχμῆς δόρυ· δίδωσι τῇ κεφαλῇ κράνος· σκέπει τὸ στέρνον αἰγίδι· καὶ εἰκονίζει τῇ ἑαυτῆς αἰχμῇ (2) τὴν γῆν τυπτομένην, καὶ σὺν καρπῷ κλάδον γλαυκῆς ἐλαίας ἀναδιδοῦσαν, καὶ θαυμάζοντας δὴ τοὺς θεούς· καὶ τέλος τοῦ ἔργου ἡ ἑαυτῆς ἐγέγραπτο νίκη. Ὡς ἂν δ' ἡ τῶν ἐπαίνων αὐτῇ παραζηλοῦσα δι' ἐμφάσεων τινῶν αἴσθοιτο τί δή ποτε γέρας ἐλπίζειν χρεὼν ὑπὲρ τῆς οὕτω μανιώδους δεινῶς (3) τόλμης, ἐν τοῖς τέτρασι μέρεσι τέτταρας ἀγῶνας ἐνέταξεν, ἐκδήλους μὲν τοῖς ἰδίοις αὐτῶν (4) χρώμασι, βραχυλάτοις δὲ διαχεχειμένους σημείοις. Ἡ μὲν οὖν πρώτη τῶν γωνιῶν τήν τε Θρᾳκίαν ἔχει Ῥοδόπην καὶ τὸν Αἶμον, νυνὶ μὲν ὄρη ψυχρά, θηλὰ δέ ποτε σώματα, οἳ (5) τὰ τῶν ὑπάτων θεῶν ὀνόματα ἑαυτοῖς ἐχαρίσαντο· ἡ δὲ δευτέρα τὴν τῆς Πυγμαίας (6) μήτρος ἄθλιαν ἔχει τύ-

(1) Codd. *ῥαχίας* : sic supra p. 175, 10, A, *ῥαχίαις*. Eadem permutationis ratione ad *N.* 58; codd. *ἐκκινάτλουσι*: cf. not. p. 52. Anonymus Introd. Anatom. c. 2, *τοῦ ἥτρου ἔσχατον* esse ait *ἐπίσιον*: reponendum *ἐπίσιον*, quod quid sit docebit Basilius Cæsar. in Notit. MSS. t. XI, part. II, p. 119.

(2) Ovidius : « Percussamque » sua simulat de cuspide terram.» Notat Editor Clariss. *de* hic otiari : qui illius præpositionis usus in melioribus quandoque scriptoribus occurrit: cf. Wernsdorf. ad Pervigil. P. Min. t. III, pag. 449.

(3) B, *μανιώδους πνός*, non despiciendum forsan.

(4) B, *αὐτήν*.

(5) *οἳ* post *σώματα*, ut, in latinis, *qui* post *corpora*, syntaxim efficit, quæ *πρὸς τὸ σημαινόμενον* dicitur.

(6) Codd. *πηγαίας*. De gruum et Pygmæorum bellis vide quæ notavi ad Philostr. Her. p. 528. Deaster Lampsacenus ad puellam, « Pygmæo brevior gruem « timenti » : ubi Burmann. Inter Steph. Clerici Dissertationes septima de Pygmæis agit; sed illam titulo tenus tantum novi. Moneta epigrammate non ille-

χην. Ταύτην ἡ Ἥρα ἐν ἀγῶνι νικήσασα, γέρανον ἐκέλευσεν εἶναι, καὶ τοῖς ἰδίοις παισὶ (1) πόλεμον ἐπαγγέλλειν. Ἔγραψε καὶ τὴν Ἀντιγόνην τολμήσασαν ἐρίσαι περὶ τῇ τοῦ μεγάλου Διὸς συζύγῳ, ἣν ἡ βασιλὶς Ἥρα εἰς ὄρνιν μελέβαλε· καὶ οὐδὲν εἰς ὄφελος αὐτῇ γέγονεν Ἴλιος, οὐδ' ὁ πατὴρ Λαομέδων, τὸ μὴ οὐ, λευκὰς πτέρυγας ἀναλαβοῦσαν, αὐτὴν ἐν ἑαυτῇ πελαργὸν γενομένην τὸ ῥάμφος κλαγγεῖν. Ἡ γε μὴν ὑπολειπομένη γωνία τὸν Κινύραν (2) ὀρφανὸν τέκνων ἔχει· οὗτος δὲ, ταῖς τε τοῦ ναοῦ βαθμίσι καὶ τοῖς μέλεσι τῶν ἑαυτοῦ παίδων περιπλεκόμενος, καὶ ἐπὶ λίθου κείμενος, δακρύειν δοκεῖ. Τάς γε μὴν ὑσπλάτας ὠὰς ἐλαίαις εἰρηνικαῖς περιέλαβεν. Οὗτος ὁ τῆς γραφῆς τρόπος, καὶ τέλος τοῦ ἔργου τῷ ἐκείνης γέγονε δένδρῳ.

Ἡ δὲ Μαιονὶς (3) τὴν Εὐρώπην ἁπαλὴν θεῖσαν ταύρου μιμήματι γράφει· ἀληθινὸν τὸν ταῦρον

pido ad prodigiosa hæc bella alusit, quod inter ejus Opera Sel. quæret, qui cognoscere volet. Nuper Barrovium, in Narratione sui ad promontorium Bonæ-Spei itineris, contendere memini de Bosjesmansiis horum tractuum incolis, eosdem esse atque veteres illos Pygmæos : cf. Classicam Valpyi Ephem. t. III, p. 346. Nec non olim Ludolphus in suis ad Hist. Æthiop. Commentariis Pygmæos fuisse et esse demonstrare conabatur.

(1) Ovidius, *populis*. An legebat Plan. *pullis ?* Repone, ἔθνεσι.

(2) Sic codd. Vulgatior scriptura Κινύρᾳ postulat.

(3) Codd. μαιωνίς. Infra ad 116, B, αἰωλία : ad 133, A B, ἰδμωνίας : ad 460, τῷ pro τό : ad 666, ϖαιδίωνος : ad 672, B, ὅπερ pro ὥπερ. Quid frequentius et facilius vocalium ω et ο synchysi ? Dion Chrys. Orat. XX, p. 494 : ἡ δὲ ῥιμβομένη τι καὶ ἀλύουσα καὶ ἄμοτε ἐπ' ἄλλῳ τρεπομένη, Reiskius conjicit bene ἐπ' ἄλλα : melius et facilius conjecisset ἐπ' ἄλλο, quod cod. Regius 2958 mihi exhibuit. Idem, Orat. LXI, pag. 317 : αἱ μὲν γὰρ ἀνόητοι χαίρουσιν ἐπὶ τοῖς ἱερείοις, ὅταν φαίνωνται τὰς ἄλλας ἀπμάζοντες : repone φαίνωνται, quæ est syntaxis legitima, et ita recte codex.

καὶ ἀληθινὰ τὰ κύματα ἂν ᾠήθης. Αὐτὴ δὲ ἐδόκει πρὸς τὴν καλαλειφθεῖσαν γῆν ἀφορᾷν, καὶ τὰς ἑαυτῆς καλεῖν φίλας, καὶ θίγειν τοῦ ἀναπηδῶντος εὐλαβεῖσθαι ὕδατος, καὶ σὺν δέει τοὺς ταρσοὺς εἰς τοὐπίσω διδόναι. Ἐποίησε καὶ τὴν Ἀσίεμίαν ἀείῳ κρατουμένην βιαζομένῳ. Ἐποίησε καὶ τὴν Λήδαν ὑπὸ κυκνείοις πτερυγῖς καθεύδουσαν. Περσέθελο καὶ ὡς ὁ Ζεὺς Σαλύεγυ τύπῳ κρυπτόμενος τὴν εὐπάρυφον Νυκτηΐδα διδύμου γονῆς πλήσειε, καὶ ὡς Ἀμφιτρύων γένοιτο, νίκησε σε, ὦ (1) Τυενθία, ἔσχε (2), καὶ ὡς χρυσοῦς μὲν τὴν Δανάην, ὡς δὲ πῦρ τὴν Ἀσωπίδα ἀπατήσειε, καὶ ὡς ποιμὴν τὴν Μνημοσύνην, καὶ ὡς ποικίλος ὄφις τὴν Δηωΐδα. Καί σε δ', ὦ Πόσειδον, εἰς βλοσυρὸν μόσχον μεταμειφθέντα τῇ Αἰολίᾳ παρθένῳ παρέθηκε· σὺ, δόξας Ἐνιππεύς, τοὺς Ἀλωάδας (3) γεννᾷς, ὡς δὲ κριὸς ἀπαλὰς τὴν Βισαλτίδα· ἔγνω δέ σε ὡς ἵππον καὶ ἡ τοὺς ὄφεις (4) περιεζω-

(1) Codd. τῷ, quod mutavi in ὦ.

(2) Apte scripsit ἔσχε, quod verbum de furtivo et illegitimo concubitu nonnunquam usurpatur. Videri potest Albertius Observ. pag. 99; sed qui, puto, Aristænetea duo loca importune huc traxit. Petronius, purissimæ scriptor impuritatis, c. 130: « abstulit mihi per quod etiam te » *habere* potui »: vide ibi interpretes. Æschines in Tim. p. 52, Tauchn. de portentosis nuptiis: Ἡγήσανδρος ὁ πῦπν ἔχων. Nostra lingua hoc euphemismo non caret. Nobiles sunt Gresseti versus: « *Ayez-la*; c'est d'abord ce » que vous lui devez, Et vous » l'estimerez après, si vous pouvez. » A pluribus abstinebo, ne videar nimium circa verba et nomina esse stoïcus: novi enim et metuo homines quosdam qui Zenonibus et Xenocratibus ipsis sunt aut esse videntur austeriores.

(3) De Aloïdis vide quæ indicavi loca in Notit. MSS. t. X, part. II, pag. 239; et adde Davis. ad Maxim. Tyr. Diss. XVIII, 1; Creuzer. in Meletem. part. 1, pag. 83.

(4) Ovidius: « Et te flava comas, frugum mitissima mater, » Sensit equum; te sensit avem » crinita colubris Mater equi

σμένη τοῦ πίνοῦ μήτηρ ἵππου· ἔγνω σε καὶ ὡς (1) δελφίνα ἡ Μελανθώ. Πᾶσι δὴ τούτοις τό τε εἶδος ἑκάστου καὶ τὸ εἶδος τῶν τόπων ἀπέδωκεν. Ἔχει καὶ ὁ Φοῖβός ἐστιν ἐς ἀγελάτου μορφῆ, καὶ ὡς νῦν μὲν ἱέρακος πτέρυγας, νῦν δὲ νῶτα λέοντος ἀναλάβοι, καὶ ὡς ποιμὴν τὴν Μακαρηΐδα (2) ἀπαλήσειεν Ἴσσην· καὶ ὡς Διόνυσος τὴν Ἐριγόνην ἐπιπλάστῳ (3) παρελογίσαιτο σταφυλῇ· καὶ ὡς Κρόνος (4) ἐν ἵππου μορφῇ τὸν διφυῆ γεννήσειε Χείρωνα. Τά γε μὴν ἔσχατα τοῦ ἱστοῦ, λεπτῷ κρασπέδῳ περικλειόμενα, χισσῷ (5) πολυελίκτῳ συμμιγῆ ἄνθη φέρει.

Οὔκουν ἐκείνου τοῦ ἔργου Παλλὰς, οὔκουν αὐτὸς ὁ Φθόνος (6) οἷός τ' ἂν καθάψασθαι γένοιτο. Ἠνιάθη τοιγαροῦν ἡ ξανθὴ ἀντιάνειρα τῷ περιπτύγματι τῆς Ἀράχνης, καὶ διέῤῥηξε τὸν τῶν θεῶν πάθη γεγραμμένα φέροντα πέπλον. Ὡς δ' ἀπὸ χειρὸς εἶχε τὴν ἀπὸ τοῦ Κυθηριακοῦ (7) ὄργυς κερκίδα, τεὶς καὶ τετράκις τὸ τῆς Ἰδμονίας ἔπαισε (8) μέτωπον. Οὐκ

» volucris. » Librarii oscitantes nobis hic Planudea verba invidcrunt. Repone : ἔγνω δέ σε ὡς ἵππον ἡ ξανθὴ καρπῶν ἡμερωτάτη μήτηρ· ἔγνω δέ σε ὡς ὄρνιν καὶ ἡ πυὺς ὄφ.

(1) A, sine ὡς : et mox, τοῦ τόπου. B modo, ἵππου μήτηρ.

(2) Codd. Μαχρηΐδα. Et A, ἴασιν. B, ἰάσσιν. Statim codd. ἠελώνην.

(3) B, ἐπὶ πλείστῳ.

(4) A, κώκιος. B, κώκλιος, et ad marg. κρόνος.

(5) A, καὶ κισσῷ.

(6) Ὁ Φθόνος, in latinis *Livor*. Pervulgata in talibus formula ὁ Μῶμος αὐτὸς οὐκ ἂν μωμήσαιτο, de qua cf. notas ad Nicet. Eugen. et ad Aristæn. 1, Ep. 1, p. 240.

(7) Secutus est malam lectionem. Melius scribetur Κυπωειαχῷ : cf. pag. 155.

(8) B. ἔπεσαι. Supra ad ν. 23, A B, βελόνες : infra ad 184, ζητήσετε pro ζητήσαιτε. Jam notavimus hanc τῶν αι et ε synchysim. Apud Hippocratem de Medico p. 48, m. Lind., quis non velit recipere οὐ γὰρ οἷόν τε, e Gorrhæi conjectura, pro οὐ γὰρ οἷόν τε? Cod. 2958 Dionis Chrys. ad

ἤνεγκεν ἡ δυσδαίμων, ἀλλ' ἀναξιοπαθοῦσα τὸν λαι-
μὸν βρόχῳ προσέδησε. Ἡ δὲ Πάλλας ἠλημένην,
ἐλεήσασα, ἀνείλετο, καὶ « Ζῆθι μέν » εἶπε, « χρεμῶ
» δ' ὅμως, ἀβελτέρα· » καὶ αὖθις « Ὁ δ' αὐτὸς (1)
» νόμος, ὡς ἂν μηδ' ἐκ τῆς μελλούσης τιμωρίας
» ἀσφαλὴς εἶης, ἐπὶ τῷ σῷ κεκυρώσθω γένει καὶ τοῖς
» μελέπεται σοῖς ἀπογόνοις. » Μετὰ τοῦτο δ' ἀνα-
χωρεῖσα, χυλῷ (2) τῆς Ἐχεπίδος πόας αὐτὴν πε-
ιῤῥαίνει, καὶ τῷ δεινῷ παραχρῆμα φαρμάκῳ ἡ κό-
μη καὶ ἐῤῥεύσε, σὺν ᾗ καὶ ὦτα καὶ ῥίς· ἥ τε κεφα-
λὴ ἐλαχίστη γίνεται, καὶ δὴ καὶ ὅλον τὸ σῶμα μι-
κρόν, τοῖς τε πλευρῆς ἀντὶ κνημῶν λεπτοὶ (3) προ-
σίσχονται δάκτυλοι· τὰ λοιπὰ δ'· ἡ κοιλία φέρει, ἐξ
ἧς καὶ νῦν τοὺς μίτους ἐκδίδωσι, καὶ τοὺς παλαιοὺς
ἰστοὺς ὁ νέος ἀράχνης ἀσκεῖ.

Θρυλλεῖται τοίνυν ἀνὰ πᾶσαν τὴν Λυδίαν, καὶ διὰ
τῶν Φρυγίων πόλεων ἡ τοῦ γεγονότος ἔρχεται φήμη,
καὶ πολὺν κόσμον ἀδομένη καταλαμβάνει. Ἡ δὲ Νιόβη
καὶ περὶ τῶν (4) ἑαυτῆς θαλάμων ἐγνώκει ταύτην,
τηνίκα, παρθένος ἔτι, τήν τε Μαιονίαν καὶ τὴν Σί-
πυλον ᾤκει. Πλὴν οὐ νενουθέτητο τῇ τιμωρίᾳ τῆς δη-
μοτίδος Ἀράχνης τοῖς θεοῖς εἴκειν, καὶ ῥήμασιν
ἐλάττοσι χρῆσθαι. Πολλὰ μὲν οὖν ἐδίδου τὴν μεγα-

Orat. III, pag. 270, pro edito ὡς οἷόν π, exhibet non bene, ὡς οἵονται, sed recte ad Orat. VII, pag. 233, quo in loco Reiskianam scripturam confirmat.

(1) Nescio an rectissime distinxerim. B, καὶ καὶ αὖθις. Nec bonam statim habuit lectionem. Ad mentem latinorum verterim: Ὁ δ' αὐτὸς τῆς τιμωρίας νόμος, ὡς ἂν μὴ περὶ τοῦ μέλοντος ἀδεὴς ᾖς, ἐπὶ τῷ.

(2) B, χαλῷ. Similem mendam in hac voce observavi ad Hierophilum pag. 209.

(3) Codd. λεπτοῖς. Habuitne suo in codice, *in latere exili?*

(4) B, προώτων.

λαυχίαν αὐτῇ· ἀλλ' οὔθ' ἡ τοῦ ἀνδρὸς τέχνη, οὔτε τὸ γένος (1) ἀμφοῖν, οὔθ' ἡ τῆς μεγάλης ἀρχῆς ἐξουσία, τοσοῦτον ἤρεσχεν, εἰ καὶ τὰ μάλιστα πάντα ταῦτ' ἤρεσχεν, ὅσον (2) ὁ γόνος ἑαυτῆς. Καὶ γὰρ οὖν εὐδαιμονεστάτη μητέρων ὠνομάσθη ἂν ἡ Νιόβη, εἰ μὴ ἑαυτῇ τοῦτ' ἔδοξεν εἶναι. Ἡ γὰρ Τειρεσίου θυγάτηρ, ἡ τοῦ μέλλοντος θεοφῆτις, Μαντὼ, ἐνθέῳ οἰστρηθεῖσα κινήματι, ἐν μέσαις ταῖς ὁδοῖς ἀπεθέσπισεν· « Ἰσμηνίδες, ἴτε (3) θαυηγυρίζουσαι, καὶ, τῇ τε » Λητοῖ καὶ τοῖς δυσὶ Λητογενέσιν εὐσεβῶς πολιώμε- » ναι, θύματα δότε, καὶ δάφνης τὰς κόμας ἀναδή- » σασθε. Ἡ Λητὼ ταῦτα τῷ ἡμιέρῳ κελεύει στό- » ματι. » Πειθομένας δὲ καὶ πᾶσαι Θηβαΐδες, ὡς ἐκελεύσθησαν, κλάδοις τοὺς ἑαυτῶν κοσμοῦσι κεφάλους, θύματά τε τῷ ἱερῷ διδόασι πυρὶ, καὶ ἱκεσίας ἀνάγουσι ῥήματα.

Ἰδοὺ δὲ καὶ ἡ Νιόβη περιφανεστάτη τῷ δήμῳ τῶν παίδων (4) εἶσιν, ἐσθῆσί τε (5) Φρυγίαις χρυσῷ συνυφασμέναις περίβλεπτος, καὶ, ὅσον ὁ θυμὸς συνεχώρει, περικαλλής· σείουσά τε σὺν τῇ διαπρεπεῖ κεφαλῇ τοὺς ἐπιχεχυμένους ἐκλέγοις τοῖς ὤμοις πλοκάμους, ἔστη. Ὡς δὲ τοὺς ὑπερηφάνους ὀφθαλμοὺς σοβαρὰ περιήγαγε· « Τίς ἡ μανία τοὺς ἐξ » ἀκοῆς θεοὺς προτιθέναι τῶν ὁρωμένων; ἢ τοῦ χά- » ριν ἡ Λητὼ τιμᾶται βωμοῖς, ἡ δ' ἡμιέρα θειό- » της ἔτι θυμάτων ἐστὶν ἄμοιρος; Ἐμοὶ (6) γὰρ

(1) B, ad marg. ἢ τὸ γεγονός.
(2) In utroque codice ὅσος est.
(3) B, εἶπε, et mox πολιώμενα.
(4) Non apte vertit *comitum*. Τῶν ὀπαδῶν scribere debuit. Nam τῶν παίδων, quod de *servis* forsan intellexit, de *pueris* intelligitur citius.
(5) B, τε καί: infra ἐπήγαγε.
(6) A, ἐμός. Sed dativum plus

» παλὴρ μὲν ὁ Τάνταλος, ᾧ μόνῳ τῆς τῶν θεῶν τρα-
» πέζης ἐξεγένετο φαῦσαι· ἡ δ' ἐμὴ μήτηρ τῶν Πλειά-
» δων (1) ἐστὶν ἀδελφή· ὁ δὲ μέγιστος Ἄτλας πάπ-
» πος, ὁ τῷ αὐχένι τὸν αἰθέριον ἄξονα φέρων· ὁ δὲ
» Ζεὺς ἕτερος πάππος, κἀκείνῳ ἐναβρύνομαι (2) πεν-
» θερῷ. Ἐμὲ δεδοίκασιν αἱ Φρυγίαι φυλαί· ὑπ' ἐμοὶ
» δεσποίνη ἡ τοῦ Κάδμου βασιλεία ἐστὶ, καὶ ὑπ'
» ἐμοῦ διθύνεται τὰ ταῖς χορδαῖς τοῦ ἡμιθέου ἀν-
» δρὸς τειχισθέντα τείχη (3) σὺν τοῖς ἐν αὐτοῖς δή-
» μοις. Οἷπερ ἂν τῶν ἐμῶν οἴκων (4) τοὺς ὀφθαλμοὺς
» μετενέγκω, ἀμέτρητα χρημάτων χειμήλια θεωρεῖ-
» ται. Περισχωρεῖ τούτοις καὶ θεᾶς ἄξιον κάλλος· ᾧ
» καὶ θυγατέρας ἐπιὰ τροσαείθμει καὶ τοσούτους νεα-
» νίας, γαμβρούς τε καὶ νύμφας μετ' οὐ πολύ. Ζητή-
» σαιτε δ' ἂν νῦν τίνα πολὺ τὴν ἀφορμὴν τοὐμὸν κέκ-
» τηται μεγαλόφρον. Ἐγὼ δ' ἀγνοῶ τίνα τρόπον εἰς
» τοσοῦτον ἥκει τόλμης (5), ὥστε τὴν τῷ Κοίῳ γεγε-
» νημένην Τιτανίδα Λητὼ ἐμοῦ πρόσθεν ἄγειν. Ἐκείνη
» γὰρ ἡ μεγίστη πάλαι πολὺ γῆ μελλούσῃ τίκτειν οὐδὲ
» πολλοστὸν χωρίου τινὸς ἐπένευσε, καὶ οὔτ' οὖν οὐρα-
» νῷ, οὔτε γῇ, οὔτε θαλάσσῃ, ἡ ὑμέτρα (6) θεὰ προ-
» σεδέχθη, ἀλλ' ὑπερώκισο τοῦ παντὸς, μέχρις αὐτὴν
» ἡ Δῆλος οἰκτείρασα πλανωμένην, Σὺ μέν, εἶπεν,
» ὦ ξένη, ἐν τῇ γῇ περιφέρῃ, ἐγὼ δ' ἐν τοῖς ὕδασι·

habet græci coloris. Sic p. 188, 2, prætuli σαυτῶ lectioni codicis B, σαυτοῦ.

(1) A, πληάδων. B, πληϊάδων.
(2) A, ἐναβρυνόμενοι.
(3) Abest πίχη a codicibus.
(4) A, οἴκτων.
(5) Planudes invenit igitur, « Nescio *quoque modo* audetis » genitam Titanida Cœo. »
(6) A, ἡμιπέρα: sic ubique in his pronominibus peccant librarii: cf. pag. 197. Infra ad 358, B, ὑμιπέρου.

» καὶ ἀσταλὲς περέσχεθε τόπον. Ἀλλ' ἐκείνη μὲν δυεῖν
» τέκνων μήτηρ ἐγένετο, τῇ δ' ἡμιθέῳ (1) γαστρὶ
» πενταπλάσιος (2) οὗτος ὁ ἀριθμὸς προύβη. Εἰμὶ μὲν
» οὖν εὐδαίμων· τίς γὰρ ἂν τοῦτ' ἀρνήσαιτο; ἀλλὰ
» καὶ εὐδαίμων μενῶ· τίς γὰρ ἂν καὶ τόδ' ἀμφιβάλλοι;
» ἐν ἀσφαλείᾳ με (3) καὶ τὸ τῶν παίδων καθέστησε
» πλῆθος. Καὶ χρείττων εἰμὶ ἢ ὡς τὴν τύχην δύνα-
» σθαι βλάβην ἐπενεγκεῖν μοι. Εἰ γάρ τοι καὶ πολλά
» με ἀφέλοιτο, πολλῷ πλείῳ μοι καταλείψει (4).
» Καὶ ὑπερβέβηκεν ἤδη πάντα φόβον τἀμὰ ἀγαθά.
» Ὑπόθεσθε γὰρ οἷόν τ' εἶναι ἀφαιρεθῆναί τι τοῦδε τοῦ
» τῶν ἡμῶν παίδων πλήθους, πλὴν ἥκιστα καὶ συ-
» λληθεῖσα πρὸς τὸν τῶν δυεῖν ἀριθμὸν περισήσο-
» μαι (5). Ἴτε δὴ τάχος ὅσον, καὶ τὴν δάφνην τῆς
» κόμης ἀπόθεσθε. » Αἱ δ' εὐθὺς ἀπόλιθενται, καὶ,
ἡμιτελῆ τὰ ἱερεῖα καταλιμπάνουσιν· ὅ γε μὴν ἔξεστιν

(1) B, *ὑστερέᾳ*: voluitne scribere, *τῇ δ' ἡμιτέρᾳ ὑστέρᾳ*?

(2) Sed *ἐπταπλάσιος* reponi latina jubent.

(3) A, sine *καί*. B, sine *με*. Utrumque recepi.

(4) Καπαλτίψοι codd. sic mutavi: supra p. 225, 5, A, *ἔχοι*.

(5) Non omisit interpres versum ducentesimum; sed ipsi fuit, ut in cod. Regio, ducentesimus quartus. In hoc loco multum se torquent interpretes. Editoris nostri viri doctissimi conjectura, *turbam*, ingeniosissima est, eademque facillima; nam, quum lineola sæpissime *m* finale indicetur, sæpissime a librariis neglectum fuit. Sed, quum conjecturæ vel probabilissimæ præstare debeat lectio codicis, idcirco prætulerim *Latonæ turbæ*, repertum in codice Ciofanii. *Turbæ* erit appositio *πῦ duorum*, et eundem fundet eadem cum ironia sensum ac *turbam*, quod *πῦ numerum* est appositio. Editus textus, « Non tamen ad nu» merum redigar spoliata duo» rum Latonæ turba », plus habet scabritiei quam decet Ovidium, poetam illum comtissimum, et vena fluentem limpidissima. Addas ergo Planudeis:... *περισήσομαι, λιποῦς ὄχλου· ἢ ἀπὸ τῆς ἄπαιδος πόσον διαφέρει*; et pag. 236, 2, scribe, Ἡ δ' *ἀπηξίωσε πῦπα*.

ἠσύχῳ φωνῇ τὴν τῆς Λητοῦς ὁ δῆμος ἐξυμνοῦσι θειότητα. Ἡ δ', ὡς ἄν τις οὐκ ἄπαις οὖσα, ἀπηξίωσε ταῦτα, καὶ τῆς ἀχρωρείας τοῦ Κύνθου (1), τοιάδε τῷ διτόκῳ γένῳ ὡμίλει· « Ἰδοὺ νῦν ἔγωγε ἡ μήτηρ » ὑμῶν, ἡ τῷ τεκεῖν ὑμᾶς μέγα φρονοῦσα, καὶ μηδὲ » μιᾷ τῶν θεῶν ἂν εἴξασα, πλὴν τῇ Ἥρᾳ, εἰ ἄρα » θεός εἰμι ἀμφισβήτησιμος γίνομαι· καὶ τὸν εἰς ἀεὶ » χρόνον, ὦ τέκνα, εἰ μήγε ὑμεῖς συναίρεσθε, τῶν τι- » μωμένων ἐκκλείομαι βωμῶν. Καὶ οὐ τοῦτο μόνον ἐμοὶ » τὸ ἄλγος· ἀλλὰ τοῖς δεινοῖς ἔργοις καὶ λοιδορίας ἡ » Ταντα λὶς δῆτα προσέθελο, καὶ ὑμῖν τὰ δεύτερα τῶν » ἐαυτῆς τέκνων δοῦναι τελόλμηκε, κἀμὲ δὲ παίδων » ὀρφανὴν, ὅσον τὸ ἐπ' αὐτὴν πίπλον (2), εἴρηκε, καὶ » τὴν πατρῴαν ἡ ἐξάγιστος παρέστησε γλῶσσαν. » Τούτοις εἰρημένοις προσθήσειν καὶ ἱκεσίας ἔμελλεν ἡ Λητώ· « Παῦε (3) » δ' ὁ Φοῖβος εἶπε· « μέλλησις γὰρ τῆς τι- » μωρίας » εἶπεν » ἡ μακρὰ (4) γίνεται ἀγανάκλησις. » Τὸ δ' αὐτὸ εἴρηκε καὶ ἡ Φοίβη. Καὶ, ταχεῖς διολισθήσαντες, διαέριοι, καὶ νεφέλαις κεκαλυμμένοι, ἐπὶ τῆς Καδμηΐδος ἔστησαν ἀκροπόλεως. Ἦν δὲ περὶ τῶν τειχῶν (5) ὕπτιόν τε καὶ εἰς πλάτος ἀναπεπταμένον πεδίον, συχναῖς ἀρδασσόμενον ὕδασιν (6), ἔνθα γε πλη-

(1) B, κίνθου : mox, μηδιμᾷ.

(2) Latina, *quod in ipsam recidat*, non apte vertit. Malim, ὃ ἐπ' αὐτὴν τρέποιτο ! Nam edita significare videntur, *quantum in ipsa fuit, quantum in ipsam cadit.*

(3) Imo παῦσαι.

(4) Codd. οὐ μακρά.

(5) Codd. πιχῶν. Nullus dubitavi quin πιχῶν scriberem, et ita ipse Planudes scripserit. Iotacismus πιχῶν peperit. Contrario vitio, ad *v.* 600, πιχῶν est pro πιχῶν positum. Cf. supra pag. 138.

(6) Planudes pro *equis* legit *aquis*. Repone, ἵπποις. At simul patet Schierachianam lectionem non, quod Gierigius ait, auctoritate carere.

θος τῶν ἁρμάτων καὶ σκληρότης ὁπλῆς ἵππων τὴν ὑποκειμένην βῶλον ἀπαλύνασα ἦν. Ἐκεῖ δὴ μέρος τῶν Ἀμφίονος ἐπλὰ παίδων θερσεῖς ἀναβαίνουσιν ἵππους, καὶ Τυρίᾳ πορφύρᾳ κεχρωσμένα καλύπτουσι τὰ μελάφρενα, καὶ τοὺς ἵππους ἰθύνουσι χρυσῷ βείθουσι χαλινοῖς. Ὧν Ἰσμηνὸς, ὁ τῇ ἑαυτοῦ (1) μηλεί πολε πρῶτος γεγενημένος φόρλος, εἰς ἀποδεδειγμένον γύρον κάμπλων τὸν ἵππου δρόμον, καὶ ἀνασπέλλων τὸ ἀφειῶν τούτου σῶμα, « Ὤ μοι » ἐξεβόησε, καὶ ἐν μέσῳ τῷ σπήθει παγὲν φέρει βέλος, τάς τε ἡνίας χειρὶ θνησκούσῃ χαλάσας, λέχριος κατ' ὀλίγον ἐπὶ τῆς δεξιᾶς καλέρρευσε πλευρᾶς. Ἐγγύθι δ' ὢν τούτῳ ὁ Σίπυλος, καὶ τὸν τῆς φαρέτρας κλύπον ἀορτίλως ἀκούσας, δίδωσι νῶτα. Ὁποῖα δὲ δὴ κυβερνήτης ὄμβρους πρεσβεύων, νεφέλην ἰδὼν, φεύγει, καὶ τὰ ἱστία πάντοθεν ἀπηωρημένα περιφέρει, ὡς ἂν δήπουθεν αὔρα λεπτή τις ἐμπέσῃ· οὕτω τὰς ἡνίας ἐνεδίδου. Ὅμως δ' αὐτὸν ἄφυκλον βέλος διώκει, κἀπὶ τοῦ ἄκρου τένοντος κραδαινόμενον περσεπάγη, ἐκ δὲ τοῦ λαιμοῦ γυμνὸς περεῖχεν ὁ σίδηρος· ὁ δὲ πρηνὴς, ὡς εἶχε, διά τε τῶν τοῦ ἵππου κνημῶν ἐκλεινομένων (2) καὶ τῆς χαίτης κυλίεται, καὶ θερμῷ μολύνει τὴν γῆν αἱ-

(1) Ἑαυλῇ legitur in utroque codice. Jam vidimus verborum fines in mendo cubantes. Ad 243, B habet πραμίνος : ad 289, ἀπειμένας : ad 334, B ἱκετεύουσαν pro ἱκετεύουσα (cf. pag. 34, 52, 75): ad 336, A B, ἐκείνου pro ἐκείνων : ad 427, B, καπάγοντα pro καπάγοντος : ad 456, B, λευκοῦ pro λευκοῖς.

(2) Lectionem habuit librorum plurimorum, « per *crura* « admissa », et epithetum, si non valde eleganter vertit, optime tamen intellexisse videtur. Etenim *admissa* sunt *incitata*, et *crura incitati* equi sunt *extensa*, ἐκλεινόμενα. Hunc sensum, qui interpretes Veterum nonnunquam latuit, illustrant abunde Heinsii notæ ad Virgil. Æn. XI,

μαλι. Ὁ δὲ δὴ ταλαίπωρος Φαίδιμος, καὶ ὁ τοῦ παπ-
πῴου κληρονόμος ὀνόμαλος Τάνταλος, τέλος (1) ἐπι-
θέντες τῷ εἰωθότι τῆς ἱππασίας πόνῳ, ἐπὶ τὸ νεω-
τερικὸν ἔργον μέτηλθον τῆς καθαρᾶς παλαίστρας (2).
Ἤδη μὲν οὖν παλαίοντες συνῆψαν ἐχυρὰ στήθη στή-
θεσιν· ὀϊστὸς δ' ἀπὸ νευρᾶς ἀφεθεὶς τελαμένης, ὡς
συνημμένοι γε ἦσαν, διέπειρεν ἀμφοτέρους. Ὁμοῦ
τοίνυν ὤμοξαν, καὶ ὁμοῦ τὰ ἑαυτῶν μέλη τῇ ὀδύνῃ
ὀκλάσαντα κατὰ γῆς ἔβαλον, ὁμοῦ τε κείμενοι τοὺς
ὀφθαλμοὺς τέλος ἔστρεψαν, καὶ ὁμοῦ τὴν ψυχὴν ἐκ-
πεπνεύκασιν. Εἶδε τούτους Ἐλπήνωρ, καὶ τὸ στέρνον
τύπτων τε καὶ δρυπτόμενος, ἴπλατα τῷ τάχει,
τοὺς ψυχρούς ἤδη νεκροὺς τῶν συμπλοκῶν ἀπαλλά-
ξων, καὶ ἐπὶ τῷ συμπαθεῖ πίπτει ἔργῳ. Ὁ Δήλιος
γὰρ τὰ ἐνδόταλα τοῦδε σπλάγχνα σιδήρῳ θανατη-
φόρῳ ἔῤῥηξεν· οὗπερ ὁμοῦ ἐξελκωσθέντος καὶ μέρος
τοῦ πνεύμονος ἐν τοῖς ὀγκίνοις ἐξεσπάσθη, καὶ σὺν τῇ
ψυχῇ καὶ τὸ αἷμα ἐκκέχυται. Ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὸν ἀκει-
ρεκόμην Δαμασίχθονα τραῦμά γε ἁπλοῦν τιμωρεῖ-
ται· βέβληλο γὰρ ἔνθα ἡ κνήμη ἄρχεται καὶ ἡ νευ-
ρώδης ἰγνύη (3) εὐκαμπεῖς συνδέσμους ποιεῖ. Πειρω-
μένου δὲ χειρὶ τὸ ὀλέθριον βέλος ἐξέλκειν, ἕτερον
διὰ τοῦ λαιμοῦ βέλος μέτχει (4) τῶν πλερύγων

272; ad Ovid. Ep. 1, 36; II, 114; Goralli pseudonymi ad Pedon. 1, 320. Atque, quum sint plurima apud poetas exempla, miror in Lexico quodam poetico unum, idque e Cæsare (B. G. 1, 22; ubi cf. Davisius), fuisse prolatum.

(1) B, πίως.

(2) Latinum « *nitidæ* palæstræ » non apte reddidit : exspectabam λιπαρᾶς παλ., quod a Theocriti mutuari poterat Φαρμακευτρίᾳ.

(3) Codd. *ἰνύη*. Cf. p. 216. Sic in Plut. Artox. 14, cod. Palat. *ἰγνύην* pro vulgato *ἰγνύαν*.

(4) B, ὀλέθρ. βέλος μέτχει, mediis omissis, propter τὸ ὁμοιοπέλευτον. Jam hæc menda notavi. La-

δῆλθεν· ἐξώσθη δὲ τοῦτο τῷ αἱμαλὶ· τὸ δ' αἷμα,
εἰς ὕψος ἀκοντισθὲν, καὶ, τὴν αὔρεαν διαλορῆσαν,
πόρρω πεπήδηκεν. Ἐσχαλὸς πάντων ὁ Ἰλιονεὺς χεῖρας
εἰς ἱκεσίαν, αἳ (1) μηδὲν ἔμελλον ἀνύσειν, ἀνέτεινε,
καὶ « Ὦ θεοὶ » κοινῇ πάντας εἶπεν, ἀγνοῶν ὡς οὐ
πάντων δεῖσθαι χρεών, « φείδεσθε. » Ἐκάμφθη δ' ὁ
τοξοφόρος πρὸς τοῦτο θεός· τό γε μὴν βέλος ἀνε-
πανάκλιλον ἦν· σμικρῷ δ' ὅμως ἐκεῖνος πληγῇ πέ-
πλωκεν, οὔκουν εἰς βάθος τῷ βέλει τῆς καρδίας πλη-
γείσης. Ἡ τοίνυν τοῦ κακοῦ φήμη καὶ ἡ τοῦ πλήθους
λύπη, καὶ τὰ τῶν οἰκείων δάκρυα, τῷ οὕτως αἰφνιδίῳ
τῶν παίδων πλώμαλι δῆλην τὴν μηίερα πεποιήκασι
δεδυνημένην θαυμάζειν (2) ἐν ταὐτῷ καὶ ὀργίζεσθαι ὅτι
τε τοῦτο τολμήσαιεν οἱ θεοὶ καὶ ὅτι τοσόνδε τι τῆς
δίκης ἔχουσιν. Ὁ γάρ τοι παλὴρ Ἀμφίων, ξίφει τὸ
σῆθος διαλαβὼν, συνεπέρανεν ἐν ταυλῷ, θνήσκων,
τήν τε ζωὴν καὶ τὴν ἀνίαν. Φεῦ! πόσον αὖτη γε ἡ
Νιόβη ἐκείνης ἀφεσήκει τῆς μικρῷ πρόσθεν τὸν δῆ-
μον τῶν Λητώων μειασλάσης βωμῶν, ἣ διὰ μέσης
ἐξυπλιάζουσα τῆς πόλεως ἐπ' ἄκρων ἐβάδιζε τοῖς
οἰκείοις ἐπίφθονος ! νῦν δ' οἰκλερὰ κἀν (3) ἐχθρῆς
ψυχρῷ καλέκειτο σώμαλι, καὶ φιλήμαλα πάντων

cuna id genus laborat Æschinis Epistola duodecima : τὸ μὲν γὰρ ἄγχιστα τῆς ἑαυτῶν παλείδος ἑσλάναι, καλειρωτευομένων ἅμοιχε τῆς συμφορᾶς εἶναι μᾶλλον ἢ σλεργόντων ἐδόκει τὴν πόλιν : ὡς πόρροτάτω γὰρ μᾶλλον αὐτῆς ἐχρῆν ἀπίεναι καὶ μηδὲν ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ὑπόμνημα ἔχειν. Codex Mazarineus A 87, plenius : . . . . τὴν πόλιν· τὴν δὲ ὅπως σλέργοντα τὴν ἑαυτοῦ πόλιν ὡς πόρροτάτω μᾶλλον—Conjunctio γὰρ fuerat addita ad hiantium membrorum coagmentationem.

(1) B, χίεσα εἰς ἱκ. ἃ μ.

(2) Non intellexit locum interpres. Verte : τὸ οὕτως αἰφνίδιον τ. π. πτῶμα δῆλον τῇ μηίερι πεπ. θαυμαζούσῃ εἰ δεδύνηται, καὶ ὀργιζομένῃ ὅπ—

(3) Malim καὶ. Et scribere debuerat auctor, ψυχρῆς ἐπίκειτο

ὕσλαλα πᾶσι διανέμει τοῖς υἱέσιν, οὐ καλὰ τάξιν.
Μεθ' ἃ πρὸς οὐρανόν γε νεμεσώσας (1) ἄρσα χεῖρας,
« Ἐμφορήθηλι, ἀπνεσλάτη Ληλοῖ, ταῖς ἐμαῖς » εἶπεν
« ὀδύναις, ἐμφορήθηλι, καὶ τοῖς ἠμελέσις θρήνοις τὸ
» σαυτῆς σίῆθος χόρεσον, καὶ τὴν δεινὴν καρδίαν ἔμ-
» πλησον· ἐν ᾧ δὲ θανάτοις ἑπλὰ τὸ ἡμέτερον μέρος
» κεῖται, καὶ θανάτοις ἑπλὰ τὰ δεινόταλα πάσχω,
» σκίρλησον (2) νικῶσα, καὶ τερπαιον σλῆσον, δυσμενε-
» σλάτη. Τοῦ δὲ χάριν νικῶσα; ἔτι μοι τῇ κακοδαίμονι
» πλείω ὑπολέλειπλαι ἢ σοι τῇ εὐδαίμονι, καὶ δὴ καὶ
» μελὰ τοσούτους θανάτους νικῶ. » Εἶπε, καὶ ἤχησεν
ἀπὸ τόξου τελαμένου νευρὰ, ἥ, πλὴν μόνην τὴν Νιό-
βην, πάντας καλέπληξεν ἐφεξῆς· ἡ δὲ τολμηρὰ μᾶλ-
λον τῷ κακῷ γίνελαι. Ἴσλαντο δὲ μελανειμονοῦσαι περὶ
τῶν ἀδελφικῶν τύμβων (3) αἱ ἀδελφαὶ καὶ ἀνειμέναι
τὰς κόμας. Ὧν μία, βέλος ἐμπαρὲν τοῖς σπλάγχνοις
ἑλκώσασα, ἐπέθηκέ τε τῷ ἀδελφῷ τὸ πρόσωπον, καὶ
ἐκλείπουσα ἔθνησκεν. Ἄλλη δὲ, τὴν δειλαίαν μητέρα
παραμυθήσασθαι ἐπιβαλλομένη, ἐξαπίνης ἐσίγησε, καὶ,

σώμασι, si latina, *corporibus gelidis incumbit*, vertere voluit.

(1) *Liventia* pessime vertit, quippe qui male intellexit. Scribendum, *ὠχρὰς*, *αὐχμώδεις*.

(2) B omisit *τὸ ἡμέτερον μ. κ. θαν. ἑπτά*, ob *ὁμοιοτέλευτον*. Ceterum codicem secutus est suum Planudes, in quo versum hunc habuit, « Dum pars nostra » jacet, et dum per funera sep- » tem Efferor. » Videtur autem *efferor* ab *efferari* derivavisse, quum sit ab *efferri* deducendum, vertendumque *ἐκφέρομαι*, *ἐκκομίζομαι*. Verbum est in re funerea solenne. Nobilis est Comici locus : « effertur, imus. » Illustrationes pete a Jodrellio ad Alcest. pag. 207 ; Barnes. ad Suppl. 1115; Donato et Westerh. ad Ter. Andr. 1, 1, 90 ; Staver. ad Nepotis Arist. 3, 2. Addesis notam ad Eunapii verba p. 184, *νεκρὸς παρακομίζομαι*.

(3) Latinum *toros* male vertit: repone *λέκτρων*, *σκιμπόδων*. *Tori* non sunt *tumuli*.

τῇ ἀδήλῳ πληγῇ ἑαυτὴν κάμψασα, οὐκ ἔβυσε τὸ
295 στόμα, ὅτι μὴ μετὰ τὴν τοῦ πνεύματος ἔξοδον. Ἡ μὲν,
μάτην φεύγουσα, καλωλίσθησεν· ἡ δὲ τῇ ἀδελφῇ ἐπι-
θνήσκει· ἡ μὲν κρύπτεται· τὴν δ' εἶδες ἂν τρέμουσαν.
Καί, τῶν ἓξ δοθεισῶν τῷ θανάτῳ καὶ διαφόρους πληγὰς
ὑπομεινασῶν, ἡ ὑστάτη πασῶν ὑπελείπετο, ἣν ἡ μήτηρ
παντὶ τῷ σώματι, πάσῃ τῇ ἐσθῆτι σκέπουσα, « Μίαν
300 » δὴ ταύτην καὶ νεωστάτην ἔασον, ἱκετεύω, ἐκ πολλῶν
» νεωστάτην », ἀνέκραξε· καὶ δὴ καὶ ἡ μία (1), ἐν ὅσῳ
τε δεῖται, καὶ ὑπὲρ ἧς δεῖται, θνήσκει. Ὀρφανισθεῖσα
δὲ πάντων ἡ Νιόβη, μεταξὺ τῶν υἱῶν τε καὶ θυγατέρων
καὶ τοῦ ἀνδρὸς, καθῆστο λειποψυχήσασα. Ἐσκλη-
ρύνθη (2) δὴ τοῖς κακοῖς, καὶ οὐκ ἔστιν ὅτις αὔρα (3) τὴν
ἐκείνης κόμην κινεῖ· χειρὶ δὲ τῷ προσώπῳ χωρὶς αἵ-
μαλος ἔπεστιν, οἱ δ' ὀφθαλμοὶ ταῖς παρειαῖς σκωθρωπα-
305 ζούσαις ἐφεστᾶσιν ἀκίνητοι, καὶ ἔμπνουν οὐδὲν προσεστι
δὴ τῇ εἰκόνι· καὶ αὐτὴ δ' ἐντὸς ἡ γλῶττα μετὰ τῆς
ὑπερῴας πήγνυται σκληρυνθείσης· καὶ αἱ φλέβες ἀφί-
σταται τοῦ οἷά τ' εἶναι κινεῖσθαι, καὶ οὔτ' οὖν ὁ τρά-
χηλος κάμπτεσθαι, οὔθ' αἱ χεῖρες διδόναι κίνησιν, οὔθ'
οἱ πόδες ἰέναι δύνανται· ἀλλά γε δὴ καὶ καλὰ τὰ ἔγκαλα
310 πῶρος γέγονε. Θρηνεῖ δ' ὅμως, καὶ, βιαίου ἀνέμου κα-
ταιγίδι περιληφθεῖσα (4), ἐπὶ τὴν ἐνεγκαμένην ἀνήρ-

(1) Planudes habuit in suo libro, *et una*.

(2) B, ἐσκληρώθη : et infra σκωθρωπάζοντες ἐφεστῶσι.

(3) Codd. αὖρα : cf. p. 29.

(4) Codd. περιλειφθεῖσα. De permutatione horum temporum jam monui p. 19; et monere potueram pag. 144, ad *v.* 166, ubi A, pro ὑπολειφθὲν, exhibet ὑπολιφθέν. In Hippocrateo libro de Carnibus §. 2, Linden. et Mack. scripserunt ἀπικλείσθη, sine ulla, ut videtur, auctoritate. Vulgo editum est ἀπολείφθη, quod si in ἀπολίφθη mutetur, locus erit sanus; hæcque fuisse videtur Cornarii sententia vertentis, *conclusa est*: quod

πασίαι· καὶ εἰσέτι ἐπὶ τῆς ἀκρωρείας παγεῖσα, λείβεται, καὶ δάκρυσιν ἔτι καὶ νῦν λούεται δῆτα τὸ μάρμαρον.

Τότε δὴ πάντες, ἀνὴρ καὶ γυνὴ λέγω, τὴν περιφανῆ τῆς θεᾶς ὀργὴν ἐφοβήθησαν, ἐπιμελέσθαί τε καὶ αἰδοῖ τὴν μεγάλην θειότητα τῆς διδυμοτόκου τιμῶσι θεᾶς· καὶ, ὡς εἴωθε γίγνεσθαι, ὑπογυίου (1) τοῦ πράγματος ὄντος, ἀναμιμνήσκονται καὶ τῶν πρότερον οἱ ἄνθρωποι· ὧν εἴπέ τις ὡς καὶ τοῖς ἀγροῖς τῆς πολυκάρπου Λυκίας οὐκ ἀτιμωρητὶ τῆς θεοῦ παλαιοί τινες (2) καθυβρίσαντο γεωργοί· « Πρᾶγμα ἥκιστα μὲν ἐπίσημον, τῇ τῶν » ἀνδρῶν ἀφανείᾳ, θαυμαστὸν δ' ὅμως. Εἶδον ἐγὼ παρὼν τήν τε λίμνην καὶ τὸν χῶρον (3) ἐπίδηλον δῆτα τῷ τέρατι. Καί γάρ με ὁ τεκὼν, πρόβατα βοσκῶν ἤδη » τῷ χρόνῳ, καὶ μηδαμῶς οἷός τ' ὢν φέρειν ὁδοιπορίαν, » τὰς βοῦς ἐκεῖθεν συναγείροντα πρὸς ἕπαυλιν ἐλαύ-

sequitur καλαληφθέντα hanc emendationem omnino confirmat. Inspiciat lector locum ipsum, quem si hic describerem, nimius essem. Sequenti §., iterum, pro ἀπαλειφθῆν, Linden. et Mack. ἀπαλεισθῆν temere ediderunt; sed et iterum mutatione minima scribendum ἀπαληφθῆν: nec alio modo peccaverunt §. 9 et 11. Ea ratione apte fuit emendatus Dion Chrys. Or. v, p. 194; Or. xxviii, p. 535. Scholiastes Soph. Œd. T. 219: οὐ γὰρ ἂν, φησὶ, ποσὶ παῦσαι ὄντας τοῦ χρόνου τοῦ μηδαμοῦ, ἀνεζήτουν τὸ πρᾶγμα, εἰ μὴ ἤδεσαν καλαλειφόμενος: oportet omnino legi, καλαληφόμενος, *deprensurus*. Joannes Geometres Parad. 75: Τρηχύτερόν πα χῶρον ἑλίτροφοι ὤκιον ἄνδρες, Τὸν δ' ἐπὶ φυλαλιὴν σπεῦδον ἐπισρέφεμεν. Ἀλλά τις εἶπεν· « Ὀρεσσί τι μὴ, ἐν τῷ πάρος ὁμαλίζειν, » Ἄγεια τὰ ψυχῆς ἤθεα ληψόμεθα. Malim omnino codicis Regii inter *Titulos* 164 lectionem, λειψόμεθα, quam Scholiastes vertit καλαλειψόμεθα, videoque interpreti latino illam placuisse: codex idem in primo versu ὁριτρεφοι exhibet melius. Adde interpretes ad Gregor. Cor. D. Ion. p. 452; Dorvill. ad Char. p. 544.

(1) B, ὑπομίνου, et statim ὄντος abest.

(2) B omisit male verba παλαιοί τινες.

(3) Τήνδε λίμνην καὶ τὸν χῶρον: in hoc pleonasmo figura fere est ἓν διὰ δυοῖν.

» νειν ἐκέλευσε, καί μοι ἀπιόντι τῆς ὁδοῦ αὐτὸς ἡγεμόνα
» τῶν ἐκείνου τοῦ ἔθνους δέδωκεν (1) ἕνα· ᾧ ἅμα τὰς νο-
» μὰς μοι πεμπόντι, ἰδοὺ καὶ βωμὸς ἀρχαῖος ἐν μέσῃ τῇ
» λίμνῃ τῷ τῶν ἱερείων πυρὶ μέλας ἱσταλο, τεθμεσσῖς
» δόναξι περειλημμένος. Ἔστη τοίνυν ὁδηγός μοι, καὶ
» εὐλαβουμένῳ ψιθυρισμῷ (2), Ἰλαθί μοι, ἐφθέγξαλο,
» κἀγὼ δ' ὁμοίῳ ψιθυρισμῷ, Ἰλαθί μοι, ἐφθεγξάμην.
» Καὶ δὴ καὶ ἠρόμην εἰ ἄρα Νηϊάδων ἢ Φαύνων ἤ του (3)
» ἰθαγενοῦς θεοῦ ὁ βωμὸς εἴη. Ὁ δέ μοι ξένος ἀπεκρίθη
» τοιάδε· Οὐχουν ἐν τῷδε, νεανία, τῷ βωμῷ θεός τίς
» ἐστιν ὄρειος. Ἐκείνη δὲ τοῦτον ἑαυτῆς ὀνομάζει, ἣ πολὲ
» ἡ τοῦ Διὸς σύζυγος τὸν κόσμον ἀπηρέυσεν ἅπαντα,
» ἣν μόλις ἡ Δῆλος ἀσταλοῦσα ἐδέξαλο ἰκετεύουσαν,
» ἡνίκα κούφη νῆσος ἐνήχελο· ἔνθα, ἐπὶ Φοίνικος καὶ δέν-
» δρου τῆς Ἀθηνᾶς (4) ἐπερεισαμένη, διδύμους ἡ Λητὼ
» παῖδας ἀνέσχεν, οὐχουν (5) τῆς ἐκείνων μητρυιᾶς ἐθε-
» λούσης. Ἀλλὰ κἀκεῖθεν λεχὼ λέγεται τὴν Ἥραν
» φυγεῖν, τοὺς ἑαυτῆς παῖδας τοὺς δύο θεοὺς ἐπὶ τοῦ
» κόλπου φέρουσα. Καὶ δὴ, τοῦ ἡλίου βαρέως τὰ πεδία
» φλογίζοντος, ἐν τοῖς τῆς χιμαιροφόρου (6) Λυκίας

(1) A, ἔδωκεν: cf. ad Nicetam pag. 35. Mox, A sine μοι.

(2) A, ψιθειρισμῷ, et mox, e correctione incorrecta, ψιθηρισμῷ.

(3) Codd. ἤ πῦ. In hujus voculæ scriptura et vicinæ τῳ sic sæpe peccatur. Hermogenes de Partit. p. 4, edit. 1614, Genev. εἰ ἐπὶ τῷ κρίνειν ἀλλήλους: imo, ἐπὶ τῳ. Aphthonius Prog. pag. 108, Commel. πιθηκίτω πατήρ: imo, πίθηκί τῳ. Libanius Ep. 1031, εἴ τινι τῶν πάνυ σοι δυσμενῶν: præferenda lectio cod. Regii 1041, εἴ τῳ. Cf. Notit. MSS. t. X, part. II, pag. 187.

(4) Sch. in B, ἤγουν ἐλαίας.

(5) B, οὐκοῦν. Sæpissime hæc variatio occurrit, et editores plerumque οὐκοῦν eligunt in interrogationibus, ubi οὔκουν melius est. Quum nuper Ionem prælegerem, et Beckiana uterer, plurima id genus loca indicabam.

(6) Ovidius, *chimæriferæ*: inde mutavi scriptum χιμαιροφόρου.

» ὀρείοις, τῷ μαχρῷ ἡ Θεὸς ἀπειρηκυῖα καμάτῳ, τῷ
» ἡλιαχῷ τε καύσωνι ξηρανθεῖσα, δίψαν ἐδέξαλο· τάς
» τε Θηλὰς οἱ παῖδες, λίχνως Θηλάζοντες, ἐξεμύζησαν.
» Τυχὸν δὴ λάκκον μείρίου ὕδαλος ἐν ταπεινῇ κοιλάδι
» πρυσκέψαλο· ἀγρόται δ' ἐκεῖθεν Θαμινώδεις λύγους
» καὶ σχοίνους συνέλεγον, καὶ τὴν ταῖς λίμναις χαίρου-
» σαν πόαν (1). Προσῆλθε τοίνυν ἡ Τιτανὶς, καὶ, τὰ γό-
» νατα Θεῖσα, τὴν γῆν ἐπίεσε, ψυχρὸν ὕδωρ, ὡς πιου-
» μένη, ἀντλήσουσα. Ἀπείργει δ' ὁ ἀγρότης ὄχλος.
» Ἡ δὲ Θεὰ πρὸς αὐτοὺς ἔφη· Τί δή πολε τὸ ὕδωρ
» κωλύελε; Κοινὴ τῶν ὑδάτων ἡ χρῆσίς ἐσλιν. Οὔτε τὸν
» ἥλιον ἴδιόν τινος ἡ φύσις, οὔτε μὴν τὸν ἀέρα δεδη-
» μιούργηκεν, οὔτε τὸ λεπλὸν ὕδωρ. Κοινῷ πρόσῆλθον
» δώρῳ τῆς φύσεως· ὅπερ ὡς ἂν δοίηλε ἀντιβολοῦσα
» αἰτῶ. Οὔκουν ἐγὼ τὰ ἐμαυῆς ἄρθρα καὶ τὰ μέλη δὴ
» κεκμηκότα ἐνταυθοῖ λούειν ἐν παρασκευαῖς ἦν, ἀλλ'
» ἐλαφρῦναι (2) τὴν δίψαν· λαλούσης γάρ μου τὸ σλόμα
» πολλὴν ὑγρότηλος ἔχει σπάνιν, καὶ ὁ φάρυγξ ἐξίκμα-
» σαι, καὶ μόλις φωνῆς ὁδὸς ἐσιν ἐν ἐκείνῳ. Ἡ τοῦ ὕδαλος
» πόσις νέκλαρ ἔσλαι μοι, καὶ τὴν ζωὴν εἰλιφέναι ὁμο-
» λογήσω· ὁμοῦ τῷ ὕδαλι καὶ τὴν ζωήν μοι ὀρέξελε (3).
» Καὶ οὗτοί γε μὴν ὑμᾶς καμπέτωσαν, οἱ τοῦ ἡμελέρου
» κόλπου βραχείας χεῖρας πρὸς εἶνουσι. Καὶ, συμβὰν
» οὕτω, τὰς χεῖρας οἱ παῖδες πρὸς ὑτεινον. Τίνας οὐκ ἂν

(1) Post χαιρ. in codd. est lacunula. Nescivit interpres quo synonymo græco latinum *ulvam* redderet. Non mihi satisfacit quod dedi : τὸ τ. λ. χαῖρον φῦκος placeret magis; sed volui servare Plauudeum χαίρουσαν. Modo dedi Θαμινώδεις pro Θάμνω codd.

(2) B, ἐλάφρυνα, et mox, ἐξίκμαλαι — ἐσλιν ἐκείνῳ.

(3) Bene reddidit latinum *dederitis*. Quæ proposita est syntaxis ordinem sententiarum genuinum turbat. Gallica lingua proprietatem τῷ *dederitis* melius quam græca assequetur.

» οἱ μαλακοὶ τῆς θεᾶς ἐκαμψαν λόγοι; Ἐκεῖνοι δ' ὅμως
» ἰκέλευουσαν κωλύειν ἐνίσταντα, ἀπειλάς τε, εἰ μὴ
» πόρρω ἀποχωροίη, καὶ λοιδορίας ἐπ' αὐταῖς προ-
» σιθέασιν· ἀλλ' οὐδὲ τοῦτο τούτοις ἀπέχρησεν· ἀλλὰ
» καὶ τὸν λάκκον ποσὶ καὶ χερσὶ συνελάραξαν, καὶ ἐκ
» τοῦ καλλιστου βάθους τὸ ἁπαλὸν τέλμα δεῦρο κα-
» κεῖσε πονηροῖς πηδήμασι δῆτα μεθήλατον. Ἀνεβάλετο
» τὴν δίψαν ὁ θυμός. Οὐκέτι γὰρ ἡ τοῦ Κοίου θυγάτηρ
» δεῖται τῶν ἀναξίων, οὐδ' ἀνέχεται θεᾶς ἥτινα ῥήματα
» λέγειν ἐπέκεινα· καὶ, πρὸς τοὺς ἀστέρας τὰς χεῖρας
» ἄρασα, Εἰς τὸν ἀεὶ χρόνον, εἶπεν, ἐν ταύτῃ τῇ
» λίμνῃ διαβιώητε. Ἥκουσι (1) τοιγαροῦν αἱ εὐχαὶ τῇ
» θεῷ, καὶ χαίρουσιν ὑπὸ τοῖς ὕδασιν οὗτοι διαιτώμενοι,
» καὶ νῦν μὲν ὑπὸ τῇ βαθείᾳ λίμνῃ πᾶν τὸ σῶμα βα-
» πτίζουσι, νῦν δὲ τὴν κεφαλὴν προφέρουσι, νῦν δ'
» ἐπ' αὐτῆς νήχονται τῆς ἐπιφανείας. Πολλάκις μὲν
» ἐπὶ τῆς ὄχθης τῆς λίμνης ἵστανται, πολλάκις δὲ τῇ
» ψυχρᾷ λίμνῃ ἐπιπηδῶσιν. Ἀλλά γε καὶ νῦν ταῖς κα-
» κηγορίαις γλώσσας ἀσκοῦσιν αἰσχρᾶς, καὶ, πᾶσαν
» αἰδὼ ἀπωσάμενοι, εἰ καὶ τὰ μάλιστα ὑπὸ τὸ ὕδωρ
» εἰσὶ (2), ταῖς γλώσσαις κακῶς λέγειν πειρῶνται. Καὶ
» δὴ καὶ ἡ φωνὴ βραγχώδης ἐστὶν ἤδη, καὶ πεφυσημένος
» ὁ τράχηλος ἐξοιδεῖ· καὶ αὗται δὲ αἱ διαλοιδορήσεις
» εἰς πλάτος τὸ στόμα ἀνοίγουσι, καὶ τὰ νῶτα τῆς
» κεφαλῆς ἄπλειαν, καὶ ὁ αὐχὴν συνηρῆσθαι δοκεῖ· ἡ
» δ' ἄκανθα πράσινός ἐστι, καὶ ἡ κοιλία, τὸ μέγιστον

(1) Potius ἐκβαίνουσι, ἀποβαίνουσι. Legebat, *et veniunt*.

(2) Heinsius in latinis, pro *sint*, proponit *nent*, sed verosimilius quam verius: nam ranæ non *nant* semper sub aqua, sed *sunt*, sed *habitant* semper sub aqua. Igitur *sint* est nunc proprius.

» τοῦ σώματος μέρος, λελεύκανται· καὶ τῇ τεναγώδει
» λίμνῃ καινοὶ ποδῶσι δὴ (1) βάτραχοι. »

Ταῦτα δή τινος, ἀγνοῶ τίνος, τῶν τοῦ Λυκίου γένους ἀνδρῶν εἰπόντος, τὸν τοῦ Σατύρου ὄλεθρον ἄλλος ἀναμιμνήσκεται (2), ὃν ὁ Λητῶος παῖς τῷ Τριτωνιακῷ δόναξι ἡττημένον τιμωρίᾳ μείλιθεν. Ὁ μὲν οὖν « Τί
» με ἐμοὶ διαβάλλεις (3)» ; ἔλεγε. « Φεῦ! ὡς δεινὰ ποιεῖς!
» Φεῦ! οὐ τοσούτου μοι ὁ αὐλὸς ἐτιμᾶτο· » ἐβόα. Βοῶντι δὲ τὸ δέρμα τῶν ἄκρων μελῶν (4) διήρπασται, καὶ οὐδὲν, ὅτι μὴ μώλωψ, ἦν· λύθρος δ' ἔρρει παντα-χόθεν, καὶ ἀποκαλυφθέντα τὰ νεῦρα φαίνεται, καὶ σπαίρουσαι αἱ φλέβες δίχα τινὸς δέρματος διαφαί-νονται· οἷός τ' ἂν ἦσθα τότ' ἔγκαλα πηδῶντα καὶ τοὺς ἐν τῷ σήθει συνδέσμους ἀριθμεῖν διαφαινομένους. Ἐκεῖ-νον οἱ ἀγρῶται καὶ οἱ τῶν δρυμῶν θεοὶ Φαῦνοι (5), καὶ οἱ ἀδελφοὶ Σάτυροι, καὶ ὁ περιφανὴς τηνικαῦτα Ὄλυμ-πος, καὶ αἱ Νύμφαι, ἐθρήνησαν, καὶ ὅσις δήποτε ἐν ἐκείνοις τοῖς ὄρεσιν εἰρηπόκους τε ποίμνας καὶ ἀγέλας βούκερως ἔνεμεν. Ἡ γε μὴν γῆ διαβέβρεκται, καὶ βρα-χεῖσα τὰ πεσόντα συνέλαβε δάκρυα, καὶ ταῖς εἰς βάθος φλεψὶ συνέπιεν, ἅπερ ὕδωρ ποιήσασα, εἰς τὸν κοῦφον ἀνῆκεν ἀέρα· κἀκεῖθεν ἐπικλινέσιν ὄχθαις ὀξὺς

(1) A, δ' οἱ: quod non placet.

(2) Male interpunxit Planudes, « exitium Satyri reminisci-» tur alter. » Repone ad latinorum fidem: οὕτωσὶ δή πως—εἰπόν-τος ὄλεθρον, Σατύρου ἄλλος ἀναμ.

(3) Latinum *detrahis* male cepit. Hic reddendum fuit hoc fere modo: τί με ἐξ ἐμοῦ ἐξέλκεις;

(4) Codd. βελῶν. Passim β et μ permutantur, quod a multis observatum est: cf. Bergl. ad Aristoph. N. 192, et quæ notavi ad Nicetam pag. 168. H. Stephanus in Thesauri Indice timidior fuit scribens παρμοσύνη *fortasse* perperam legi pro παρθοσύνη. Inde firmatur optima Pantini in Basilio Seleuc. emendatio, p. 389, φώρ τις καὶ Εὐρύβατος, pro φώρ τις καὶ τυρύματος.

(5) B, ad marg. Πάπις.

τὴν Θάλασσαν ζηλῶν ὁ Μαρσύας ὄνομα ἔχει, διειδέσταλος πόλαμὸς τῆς Φρυγίας.

Τοιοῖσδε πρὸς τὸν παρόντα λόγοις ἐκ τοῦ νεὼ (1) ἐπάνεισιν ὁ δῆμος, τὸν ἐκλελοιπότα μὲν τὸν βίον Ἀμφίονα καὶ τοὺς παῖδας ἅμα ἀπολοφυρόμενοι, τῇ δὲ τούτων μηδὲν νεμεσῶντες. Ἀλλ' οὖν καὶ τήνδε τὴν νικῶντα μόνος ὁ Πέλοψ πεισθῆναι λέγεται, καὶ τὸν ἐν τῷ λαιῷ ὤμῳ (2), τὴν ἔσθητα διαῤῥηξάμενος ἀπὸ στέρνων, ἐλέφαντα δεῖξαι. Ὁ δ' ὦμος οὗτος ὁμόχρους τῷ δεξιῷ, καὶ τὸν καιρὸν τῆς γεννήσεως, καὶ σάρκινος γέγονε. Φασί γε μέντοι τοὺς θεοὺς τὰ τοῦδε μέλη, ταῖς τοῦ παιδὸς καταδαιτρευθέντος (3) χερσὶν, αὐτίκα πάλιν συνάψαι, καὶ, τῶν ἄλλων εὑρημένων, ὁ μὲν ἀξὺ τῆς κλειδὸς καὶ τοῦ ἄκρου μυὸς τοῦ βραχίονος ἐνέλιπεν. Ἐπελέθη δ', εἰς χρῆσιν τοῦ μὴ φαινομένου μέρους, ἐλέφας, καὶ, τούτου γενομένου, ἄρτιος αὖθις ὁ Πέλοψ ἦν.

Οἱ ἐν τέλει τοίνυν τῶν ἀσυγχειτόνων συνίασιν, αἵ τε πολισιόχωροι πόλεις τοὺς ἑαυτῶν βασιλεῖς πρὸς παραμυθίαν ἐλθεῖν δέονται (4), Ἄργός τε καὶ Σπάρτη καὶ Πελοπιάδες Μυκῆναι, καὶ ἡ μήπω νεμεσηθεῖσα τῇ βλοσυρᾷ Ἀρτέμιδι Καλυδὼν, Ὀρχομενός τε πολύκαρπος, καὶ πολύχαλκος Κόρινθος, Μεσσήνη τε δεινὴ, καὶ Πάτραι, καὶ ταπειναὶ Κλεωναὶ, Νηλεία τε Πύλος, καὶ ἡ μήπω Πιτθεία Τροιζὴν, καὶ ὅσαι πόλεις ἄλλαι ὑπὸ τοῦ διθαλάσσου συγκλείονται Ἰσθμοῦ, καὶ ὅσαι ἐκτὸς ἱδρυ-

(1) Latinum *extemplo*, quod nunc αὐτίκα significat, vertit quasi scriptum esset *ex templo*. Et *ad præsentia* non bene reddidit, videlicet, πρὸς τὰ παρόντα πράγματα.

(2) A, ὤμων. Modo B, τῶν pro τόν.

(3) B, καταδαιτρευθέντες. A, καταδαπυθέντες.

(4) A, sine πρὸς et ἐλθεῖν. B, sine πὺς ἐ. βασ. et sine δέονται.

μέναι ἀπὸ τοῦ θαλάσσου θεωροῦνται Ἰσθμοῦ. Τίς ἂν τόδε πιστεύσειε; Μόναι ἀπελιμπάνεσθε, ὦ Ἀθῆναι· ἀνθίσταλο (1) γὰρ τῷδε τῷ ἔργῳ πόλεμος, καὶ ὑφορμοῦσαι τῇ θαλάσσῃ βαρβαρικαὶ φάλαγγες τοὺς Κεκροπείους πύργους ἐξεδείμάτουν, ἃς ὁ Θρᾴκιος Τηρεὺς συμμάχοις ὅπλοις συνήθροισε· καὶ περιφανὴς ἔσχε νικήσας ὄνομα· ὃν ὁ Πανδίων (2) ἑαυτῷ τε, καὶ χρήμασιν ἰσχύοντα καὶ δυνάμει, καὶ μέγα γένος ἐκ τοῦ γενναίου καθάγοντα Ἄρεος, τῷ τῆς Πρόκνης γάμῳ συνῆψεν. Οὔκουν ἐν ἐκείνοις τοῖς γάμοις ὁ νυμφοστόλος Ἥρα παρῆν, οὐδ' Ὑμέναιος, οὐδὲ Χάριτες· ἀλλ' Εὐμενίδες ἐκ θανάτου ποθὲν καλεῖχον δᾷδας ἁρπάσασαι, Εὐμενίδες τὴν εὐνὴν ἔστρωσαν· ἐξάγιστος τῇ στέγῃ ἐπέπτη βύας (3), καὶ ἐπὶ τῆς τοῦ θαλάμου ἐκάθισε κορυφῆς. Τούτῳ τῷ ὄρνιθι Πρόκνη συνηρμοσθήτην (4) καὶ Τηρεύς· τούτῳ τῷ ὄρνιθι πατέρες γεγόναον· εἰ καὶ τὰ μάλιστα (5) τούτοις ἡ Θρᾴκη ἤσθη καὶ τοῖς θεοῖς αὐτοῖς χάριτας ἔγνωσαν, καὶ τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἡ τῷ περιφανεῖ Πανδίονι γεννηθεῖσα τῷ τυράννῳ ἐξεδόθη, καὶ καθ' ἣν Ἴτυς εἰς φῶς προῆλθεν, ἑορτὴν ἐκέλευσεν ὀνομάζεσθαι· μέχρι τὸ ἀποβησόμενον ἐνθεῦθεν ἐκρύπτετο (6). Ἤδη μὲν οὖν ὁ Τιτὰν ἥλιος καιρὸν ἤνυσεν ἐπὶ πέντε μεσοπώροις τῶν ἐνιαυτῶν ἀναχυκλωθέντων (7), ἡ δὲ Πρόκνη τοῦ ἀνδρὸς δεηθεῖσα, « Εἴ

(1) Legitur in cod. B, *ἀντίσλατο*.

(2) Huc retraho scholium quod in B male infra ad *v.* 495 legitur: *Πανδίων παλὴρ Πρόκνης καὶ Φιλομήλης ἦν, πατὴρ δὲ Τηρέως· ὁ γὰρ Τηρεὺς Πρόκνην, τὴν ἐκείνου θυγατέρα, γυναῖκα ἔσχε.*

(3) B, *ἐπίπτη*. De *βύα* confer supra pag. 213.

(4) A, *συνήρμοσθην*. B, *συνήρμοσθον*.

(5) Latinum *scilicet* pro *licet* habuit, pessime. Rescribendum: *τούτοις δῆθεν ἡ Θρᾴκη ἤσθη* — Statim legit, « disque *ipsis* », non male.

(6) Velim, *οὕτωσὶ δῆτα τὸ ἀποβ. ἐκρύπτετο*.

(7) Invenit *repetitis annis*.

» τις ἡμελέφα χάρις » εἶπεν « ἐστὶν, ἢ ἐμὲ πέμψον
» τὴν ἀδελφὴν ἐπισκεψομένην, ἢ δεῦρο ἡ ἀδελφὴ ἐλθέ-
» τω. Ὑπόσχεσιν δὴ τῷ νηδεσίῃ δώσεις διὰ βραχέων
» αὐτὴν ἐπανήξειν. Μεγάλη μοι δωρεᾷ (1) ἰσοστάσιον
» τὸ τὴν ἀδελφὴν ἰδεῖν δώσεις.· » Ὁ δὲ κελεύει τὰς
115 τριήρεις εἰς θάλασσαν (2) καθελκῦσαι. Ἰστίοις δὲ δὴ καὶ
εἰρεσίᾳ τοὺς Κεκροπείους λιμένας εἰσίασι, καὶ τοῦ Πει-
ραιεῖ (3) αἰγιαλοῦ ἄπλοντα. Ἐπεὶ δὲ πρῶτα τὸν πεν-
θερὸν εἶδε καὶ χερὶ χεῖρα συνῆψεν, εἰρμῷ κακοδαίμονι
τὰ τῆς ὁμιλίας συντίθεται. Ἤρξατο τοίνυν τὴν τῆς
120 ἐλεύσεως αἰτίαν διεξιέναι, τὴν τῆς γυναικὸς ἐντολὴν,
καὶ ταχεῖαν ἐπάνοδον πεμφθείσης τῆς θυγατρὸς ὑπι-
σχνεῖσθαι. Ἰδοὺ δὲ καὶ ἡ Φιλομήλα (4) ἐφίσταται, ἀβρὰ
μὲν τῷ πολλῷ περὶ αὐτὴν κόσμῳ, ἀβρὰ δὲ τῇ
μορφῇ, οἵαις ἀκούειν εἰώθαμεν τὰς Νηΐδας καὶ Δρυά-
δας ἐν μέσαις φοιτᾶν ταῖς λόχμαις, εἰ τὴν αὐτὴν
125 μόνον κἀκείναις ἐπιμέλειαν δοίης καὶ κόσμον. Ὅ γε μὴν
Τηρεὺς, τὴν παρθένον ἰδὼν, οὐχ ἑτέρως ἐφλέχθη, ἢ εἴ
τις λευκοῖς ἀνθρίξι πῦρ ὑποθείη, ἢ κλάδους καὶ βολάνας
ἀπολεθειμένας (5) ἐν ἀχυρμιᾷ καίοι. Ἄξιον μὲν γὰρ λόγου
καὶ τὸ κάλλος (6)· ἀλλ' ἐκεῖνον καὶ ἡ σύμφυλος μυωπίζει

(1) Legebat *muneris*, melius omnino quam editum *numinis*. Et *muneris* tuetur Van Bergen. Obs. p. 25. At puto *muneris* glossema esse pristinæ et veræ lectionis *nominis*. *Nomen* et *numen* ubique fuere permutata. *Nominis* hoc quem volo sensu non vulgare est.

(2) B, θάλατταν : cf. pag. 136.

(3) Codd. πιερικᾶ. Sed B, e correctione, quod dedi, πιερικῆ.

(4) Codd. φιλομήλη. Sed infra sæpius exhibent, φιλομήλα.

(5) Λ, ἀποπθιμένας.

(6) Latina, « Digna quidem fa» cies », non recte cepit : sensus est : ἄξιον μὲν γὰρ τοσαύτης φλογὸς τὸ κάλλος. Propertius, II, 4, 49, idem habet hemistichium : « *Di*» *gna quidem facies* pro qua vel » obiret Achilles. »

ἀκολασία· καίτοφερὲς γὰρ τὸ καὶ' ἐκεῖνο τὸ θέμα (1)
γένος εἰς Ἀφροδίτην ἐστίν. Ἐκπυροῦται τοιγαροῦν τῷ
τε οἰκείῳ πάθει καὶ τῷ τοῦ γένους. Καί οἱ ὁρμὴ γέγονε
τὴν τῶν προπόλων φυλακὴν διαφθεῖραι, καὶ τὴν πίστιν
τῆς τιθηνοῦ, ναὶ μὴν καὶ δόμασιν ὑπερβιθέσιν αὐτὴν
ὑπελθεῖν, καὶ πᾶσαν ἐπὶ τούτοις, εἰ οἷόν τε, ἀναλῶσαι
τὴν βασιλείαν, ἢ ἁρπάσαι, καί, ἁρπάσας, σὺν δεινῷ πο-
λέμῳ καθέχειν. Καὶ οὐδὲν ἦν ὅπερ καθὰ νοῦν οὐκ ἐτόλμα,
ἔρωτι ἁλοὺς ἀχαλίνῳ· οὐδὲ γὰρ χωρεῖ τὰ στέρνα τὴν
ἐγκεκλεισμένην ἐν αὐτοῖς φλόγα. Ἤδη μὲν οὖν βαρέως
φέρει τὴν βραδυΐπτα, καὶ προθύμῳ προσώπῳ πρὸς
τὰς τῆς Πρόκνης ἐντολὰς ἀνασπρέφεται, καὶ τὴν ἔφεσιν
ἑαυτοῦ δι' ἐκείνης πληροῖ· πιθανὸν δ' εἰπεῖν καὶ ὁ ἔρως
αὐτὸν ἐποίει, καί, ὁσάκις πέρα τοῦ προσήκοντος ἐδεῖτο,
τὴν Πρόκνην οὕτως ἔλεγε βούλεσθαι· προσελίθει καὶ
δάκρυα, ὡς δὴ καὶ ταῦτα ἐκείνης ἐντειλαμένης. Ὦ Ζεῦ
καὶ θεοί! πόσον τι σκολεινῆς (2) νυκτὸς τὰ τῶν δυπλῶν
φέρει στέρνα! Αὐτῇ τῇ πείρᾳ τῆς ῥᾳδιουργίας εὐσεβὴς
ὁ Τηρεὺς εἶναι πιστεύεται, κἀκ τῆς κακίας ἔπαινον προ-
σλαμβάνει. Τί δ' ἂν εἴποις ὅτε καὶ Φιλομήλα αὐτὸ
τοῦτο σπεύδει; Καί, τοὺς πατρῴους ὤμους μειλιχίαις
χερσὶν ἔχουσα, ὡς ἂν ἀπέλθῃ τὴν ἀδελφὴν ὀψομένη,
πρός τε τῆς ἰδίας καὶ καθὰ τῆς ἰδίας σωτηρίας, αἰτεῖ.
Ὁ μέντοι Τηρεὺς ἀτενὲς εἰς αὐτὴν ὁρᾷ, καὶ ὁρῶν ἀνα-
πολεῖ καθὰ νοῦν πάντα, τά τε φιλήματα καὶ τοὺς τῷ
τραχήλῳ τοῦ πατρὸς περιπλεγνυμένους βραχίονας,
πάντα δ' οἷα κέντρα καὶ ἔναυσμα καὶ τροφὴν τῆς ἐν
αὐτῷ ἐμπληξίας λαμβάνει· καὶ, ὁσάκις ἐκείνη τὸν

(1) De voce θῆμα confer supra pag. 29.

(2) B, πς σκοπινῆς male duplicato τῷ σ: quod genus vitii su-

παλέρα περιλαμβάνει, παλὴρ οὗτος ἤθελεν εἶναι· οὐχ ἧττον γὰρ ἂν ἀνόσιος ἦν. Νικᾶται δὴ ταῖς ἀμφοῖν δεήσεσιν ὁ παλήρ· ἡ δὲ χαίρει, καὶ ὁμολογεῖ τῷ παλεὶ χάριλας. Καλῶς γὰρ περχωρῆσαι ταῖς ἀδελφαῖς ἀμφοῖν ἡ δύσηνος οἴεται, ὅ γε ἦν ὀλέθριον (1) καὶ ἀμφοῖν. Ἤδη μὲν οὖν βραχὺς πόνος ὑπελείπετο τῷ ἡλίῳ· οἱ γὰρ ἵπποι τὴν ἐπικλινῆ τοῦ οὐρανοῦ πορείαν ἐκβαίνον τοῖς ποσί· βασιλικὰ δὲ σῖτα ταῖς τραπέζαις καὶ ἐν χρυσῷ οἶνος περιίθεται. Καὐτεῦθεν ἤδη τὰ ἑαυτῶν σώματα διδόασιν ὕπνῳ. Ὁ δὲ Ὀδρύσιος (2) βασιλεὺς, εἰ καὶ τὰ μάλιστα ἀνεχώρησεν, ἀλλ' ἐπ' ἐκείνῃ πᾶς πίμπραται, καὶ ἀνελίττων ἐπὶ νοῦν πρόσωπόν τε ἐκείνης, καὶ χεῖρας καὶ κίνημα, καὶ ἃ μήπω γε εἶδεν, ὁποῖά ποτε βούλεται, ἀναπλάττει, καὶ τὸ ἑαυτοῦ πῦρ αὐτὸς τρέφει, τῆς μειμνης τὸν ὕπνον διωθουμένης. Φῶς μὲν οὖν ἦν, καὶ, τὴν τοῦ γαμβροῦ δεξιὰν ἀπιόντος περιλαβών, ὁ Παιδίων δάκρυα τ' ἀνέσχε, καὶ τὴν Φιλομήλαν αὐτῷ παραττίθησιν, « Ὡς ἠθέλησαν » εἰπὼν « ἄμφω (ἠθέλησας » δὲ καὶ σύγ' αὐτὸς, ὦ Τηρεῦ), παραδίδωμί σοι τὴν » παῖδα. Πρός τε ζῶν τῆς Πίστεως αὐτῆς καὶ τοῦ » συγγενοῦς στέρνου, καὶ τῶν θεῶν, φίλε γαμβρὲ, ἀν» τιβολῶν (3), ἱκετεύω (ἐπεί με φιλόπαις αἰτία παρεβιάσατο) ὡς ἂν παλεικὸν ἔρωτα πρὸς αὐτὴν διατηρήσῃς, καί μοι, γεγηότι πολυμειμνῳ, τὸ γλυκὺ » τοῦ γήρως ψυχαγώγημα, ὅσον τάχος, ἀποπέμψῃς· » μακρὰ γὰρ ἡμῖν πᾶσά τις βραδύτης ἔσται. Καὶ σὺ δ',

pra tetigimus pag. 185. Pro πς possit et aliquis conjicere τῆς.

(1) A B, ὀλέθειος. Modo B, non ἀμφοῖν, et mox non καὶ, nec πόνος.

(2) In B Schol. ὁ Θρᾷξ, δηλονότι· καὶ ἐν ἐπιγράμμασι, καὶ γῆς πάσης ὀδρυάδος. Respicit, puto, Epigr. inc. 163, inter Brunckiana, sed ubi, καὶ ὅλας γᾶς Ὀδρυσίδος.

(3) B, ἀντιβολῶ.

» ὅσον τάχος (ἄλις γάρ μοι τὸ τὴν σὴν ἀδελφὴν
» πόρρω που εἶναι), εἴ τίς ἐσλι συμπάθεια, πρός με,
» Φιλομήλα, ἐπάνιθι. » Ταῦτ' ἐνέλελλε, καὶ ὁμοῦ
τῇ θυγατρὶ παρεῖχε Φιλήμαλα, καὶ δάκρυα δὴ (1) συμ-
παθῆ, μεταξὺ τῶν ἐντολῶν, ἔπιπλε. Ἐπεὶ δ' ἐχέγγυον
πίσλεως τὰς ἑκατέρων ἤτησε δεξιάς, πρὸς ἀλλήλας λα-
βὼν ταύτας συνέβαλε, τήν τε θυγατέρα καὶ τὸν ἔγγονον
ἅπαντας μεμνῆσθαι πρόσειπεῖν ἀντ' αὐτοῦ δεῖται, καὶ,
τελευτῶν, μόλις τὸ « Χαίρεις (2). » εἶπε πλήρεϊ λυγμῶν
ὄνλι τῷ σλόματι, καὶ ἔδεισε τὰ τῆς ἰδίας προμαντεύματα
διανοίας. Ὡς δ' ὁμοῦ τε πρὸς τὴν καλάγραπλον ναῦν
Φιλομήλα ἀνεβιβάσθη, καὶ ταῖς κώπαις τὸ ὕδωρ ὠθεῖτο,
καὶ ἡ χέρσος ἀφίσλαλο, « Νενικήκαμεν » ὁ Βάρβαρος
ἀνέκραγε· « σὺν ἐμοὶ ἡ ἡμελέρα εὐχὴ φέρελαι (3). » Σκιρλᾷ
τε καὶ μόλις τῇ ψυχῇ (4) τὴν ἑαυτοῦ χαρὰν ὑπερλίθελαι,
καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς οὐκ ἔσλιν ὅτε μελαλίθησιν ἐξ ἐκεί-
νης, οὐχ ἑτέρως ἢ τοῦ Διὸς ἅρπαξ ὄρνις ποσὶ καμπύλοις
ἀφ' ὑψηλῆς καλιᾶς λαγωῷ ἐπεκάθισεν (5), ᾧ συλλη-
φθέντι φυγὴ μὲν οὐδ' ἥτις ἐσλίν· ὁ δὲ τὴν ἰδίαν νίκην
περιαθρεῖ. Ἤδη μὲν οὖν ἡ ὁδὸς ἥνυσλαι· ἤδη πρὸς τὰς
ἠϊόνας ἐκείνου τῶν ἐν ταῖς ναυσὶ καμόντων ἐξήεσαν (6)·
ὁ δὲ τύραννος τὴν τῷ Παυδίονι γεννηθεῖσαν ἐφ' ὑψηλῶν
σλαθμῶν ἕλκει, παλαιᾷ λόχμῃ καλασκίων (7)· κἀκεῖ
δὴ ὠχριῶσαν, καὶ τρέμουσαν καὶ πάντα δειλιῶσαν, καὶ

(1) Codd. δέ, quod mutavi.
(2) B, Χαίρεις. Mox A, ἐπιβίβ.
(3) A, φαίνεται: ad Nicet. p.73.
(4) Transponenda verba: σκιρτᾷ τε τῇ ψ. καὶ μόλις τήν.
(5) Non intellexit apte latina: verterim, ποσὶ καμπ. ὑψηλῇ καλιᾷ λαγωὸν ἐπέθεσεν.
(6) B, ἐξίεσαν· locus salebrosus, et, puto, corruptus. Vertenda sic fere erant latina: ἤδη πρὸς τὰς αὐτῶν ἠϊόνας ἐκ καμουσῶν τῶν νεῶν ἐξήεσαν· vel, si placet magis *fessi* quam *fessis*, repone, ἐκ τῶν νεῶν καμόντες ἐξήεσαν.
(7) B, καλασκίω: cf. pag. 91.

ἤδη σὺν δάκρυσι ποῦ ἂν εἴη ἡ ἀδελφὴ ἐρωτῶσαν, συνέκλεισε, καὶ, ἐξειπὼν δὴ τὸ ἀθέμιτον, καὶ παρθένον καὶ μόνην ἐβιάσατο, μάτην ἐπικαλουμένην τὸν πατέρα πολλάκις (1), τοὺς δὲ μεγάλους θεοὺς ὑπὲρ ἅπαντα. Ἡ δὲ τρέμει, ὡς ἀμνὸς ἀγωνιῶσα, ἢ πολιοῦ λύκου τρωθεῖσα σιόμαλι καὶ ἐκλιναχθεῖσα, οὕπω ἀσφαλῶς ἑαυτῇ ἔχειν δοκεῖ, καὶ ὡς περισπερὰ, τῶν ἑαυτῆς ὠστερῶν τῷ ἰδίῳ διαβρόχων αἵματι γενομένων, εἰσέτι ὀρρωδεῖ, καὶ τοὺς ἅρπαγας ὄνυχας οἷς ὠρσόσχε δέδοικεν. Ἐπεὶ δ' ὁ νοῦς ἐπανῆλθεν αὐτῇ, τὴν κόμην ξάνασα καὶ σχεδάσασα πενθούσῃ ὠρσόμοιος, καὶ τοὺς μηρούς (2) ἤχῳ πλήτλουσα, τὰς χεῖρας ἐκλείνασα, « Ὦ (3) τῶν δεινῶν » ἔργων! » εἶπεν· « ὦ βάρβαρε, ὦ ἀπηνέσταλε, οὔτε σε » αἱ ἐντολαὶ τοῦ πατρὸς καὶ τὰ συμπαθῆ δάκρυα ἔκαμ- » ψαν, οὔτε τις ἐπιστροφὴ τῆς ἐμῆς ἀδελφῆς, οὐθ' ἡ » ἐμὴ παρθενία, οὐθ' οἱ τῆς ἀγχιστείας νόμοι· ἀλλὰ » πάντα συνέχεας, καὶ μοιχαλὶς μὲν καὶ ἀντίθεος τῇ » αὐτῆς ἐγενόμην ἀδελφῇ, σὺ δὲ (4) διπλοῦς σύνευ- » νος. Καί τοι οὐ τοῦτό μοι τῆς τιμωρίας ὠφείλετο. » Τί δὴ μὴ καὶ τὴν ψυχὴν ταύτην, ὡς ἂν μηδέν σοι τῶν » ἐξαγίστων, ἄπιστε, ἐνδεὴς (5), ἁρπάζεις; Καί γ' ὤφειλες » τοῦτο ποιῆσαι ὠρὸ τῆς ἀθέσμου μίξεως· κενὴν γὰρ » ἁμαρτήματος ἐν Ἅιδου τὴν ψυχὴν εἶχον. Πλὴν, εἰ » ταῦτα βλέπουσιν οἱ θεοὶ, εἰ τούτων ἡ θειότης ἐστί

(1) Adde ut latina integre reddantur, καὶ πολλάκις τὸν ἀδελφόν.

(2) Ovidius, *lacertos*. Supra pag. 143, in eadem voce errabat. Repone βραχίονας.

(3) A, ὦ. Cf. not. ad Aristæn. p. 468, de hac confusione.

(4) B, ἐποστροφὴ τῆς ἐμῆς ἀδελφῆς· σὺ δὲ, mediis omissis, propter τὸ ὁμοιοπτέυλευτον in ἀδελφῆς, ἀδελφῇ, mendo jam sæpius notato : cf. pag. 193, et adde Hagenb. Epist. Epigraph. pag. 270.

(5) Codd. ἐνδέοι, quod post ὡς ἄν hic merito displicebat.

» τι, εἰ μὴ ἀπόλοιτο σὺν ἐμοὶ καὶ τὰ πάντα, ἔστιν ὅτε
» δώσεις μοι δίκας, καὶ αὐτὴ, τὴν αἰσχύνην
» ἀπορρίψασα, τὸ σὸν ἔργον ἐξαγγελῶ· κἂν μὲν ἄδεια
» δοθῇ μοι, ἐς ἀνθρώπους ἐλεύσομαι· εἰ δ' ἐπὶ τῇσδε
» τῆς λόχμης συγκεκλεισμένη καλασχεθείην, τού-
» του (1) τὰς λόχμας ἐμπλήσω καὶ τὰς συνειδυίας
» ἀπορρῶγας κινήσω. Ἀκούσεται ταῦτα καὶ ἀὴρ καὶ εἴ
» θεός τίς ἐστιν ἐν ἐκείνῳ. » Τούτοις ὁ θυμὸς τοῦ δεινοῦ
τυράννου παρακεκίνηται· καὶ τοῦ θυμοῦ οὐκουν φόβος
ἐλάττων. Ἑκάτερα οὖν διερεθιζόμενος αἰτία, τὸ ξίφος
οὗ περιεζώννυτο (2) κουλεοῦ ἁφαρπάζει, καὶ ταύτης τῶν
πλοκάμων δραξάμενος, τὰς χεῖρας κάμψας ἐπὶ τῶν
νώτων, δεσμὸν ὑφίστασθαι ἐκβιάζεται. Ἡ μὲν Φιλομήλα
τὴν σφαγὴν ἡτοίμαζε, καὶ προσδοκίαν τοῦ ἑαυτῆς θα-
νάτου, τὸ ξίφος ἰδοῦσα, συνείληφεν· ὁ δ' ἀπαξιοῦσαν,
καὶ τὸ τοῦ πατρὸς ὄνομα καλοῦσαν διὰ παντὸς, καὶ
λαλεῖν ἀπομαχομένην, λαβίδι τὴν γλῶσσαν συλλαβὼν
δεινῷ σιδηρῷ ἀφείλετο· μόνη δ' ἡ τῆς γλώττης ἐσχάτη
ῥίζα προβέβληται, αὐτὴ δὲ πίπτει, κἀπὶ τῆς ἡμαγ-
μένης γῆς τρέμουσα ὑποψιθυρίζει· καὶ ὡς πηδᾶν εἰώθει
καὶ σπαίρειν κολοβωθέντος οὐρᾶ ὄφεως, οὕτως ἠσπαιρε,
καὶ τὰ ἴχνη θνήσκουσα τῆς δεσποίνης ἐζήτει. Ἀλλὰ καὶ,
μεῖζον τοῦτο δὴ τὸ μῦσος (μόλις ἂν τολμήσαιμι τοῦτο (3)
πιστεῦσαι) λέγεται πολλάκις ὑπ' ἀσελγείας τὸ σῶμα
καὶ αἰσχῦναι δὴ τὸ πεπτρωμένον. Καὶ τολμᾷ πρὸς τὴν
Πρόκνην μεῖζον τόδε τὸ ἔργον ὑποστρέφειν· ἤ, τὸν σύζυγον
ἰδοῦσα, τὴν ἀδελφὴν ἐρᾷ· ὁ δὲ πεπλασμένους δί-
δωσι στεναγμοὺς, καὶ θάνατον διέξεισιν ἐκείνης αὐτο-

(1) Vides probe supplevisse, « implebo » factis nempe.
(2) Codex A, οὗπερ εἰζώννυτο.
(3) A πύτῳ, æque bene.

σχεδιάζων, καὶ τὰ δάκρυα ἐνεποίει τὴν πίστιν. Ἡ τοίνυν Πρόκνη τὴν ἐσθῆτα τῶν ὤμων ἀφαιρεῖται πολλῷ χρυσῷ λάμπουσαν, καὶ μέλαν ἐνδύεται ἔνδυμα, καὶ κενήλειον συνωρίδα, καὶ τῇ μάτην πιστευομένῃ καθ' Ἅιδου ὑπάρχειν ψυχῇ ἐναγίσματα δῆτα προσάγει, καὶ τὴν μοῖραν πενθεῖ τῆς οὐχ οὕτω πενθεῖσθαι ὀφειλούσης ἀδελφῆς. Ὁ μὲν οὖν (1) θεὸς τὰ δὶς ἓξ σημεῖα, τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐξήκοντος, πεπλήθε· τί δ' ἂν οὖν ἡ Φιλομήλα ποιήσειεν; Εἴργει μὲν ἡ φυλακὴ τὴν φυγήν, πεπυργωμένα δὲ σιδηρῷ λίθῳ τὰ τῶν σταθμῶν ἴσταται τείχη· στόμα δέ γε (2) βωβὸν, καὶ ὁ τὸ ἔργον μηνύσων ἀπῆν· ἀλλὰ μεγάλη τίς ἐστιν ἡ μηχανὴ τῇ ὀδύνῃ, καὶ τοῖς δυστυχέσι τῶν πραγμάτων μέθοδος παραγίνεται. Λευκὸν ἱστὸν βαρβαρικῇ σήμανι ἀπηώρησε, καὶ πορφυρᾷ γράμματα λευκοῖς ἐνέστιξε νήμασι τοῦ ἄγους τὴν ἔνδειξιν, τὸν δὲ πέπλους λαβόντα ἑνί τινι παραδίδωσι, καὶ νεύμασι δεῖται τοῦτον τῇ δεσποίνῃ κομίσαι. Ὁ δὲ, καὶ τὰ τὴν ἱκεσίαν, τῇ Πρόκνῃ προσήνεγκεν, ἀγνοῶν τί ποτ' ἂν ἐν ἐκείνοις δὴ παραδοίη. Ἡ δὲ δὴ τοῦ δεινοῦ τυράννου σύνευνος, ἀνελίξασα τὴν ὀθόνην, τὴν ἐκείνης τύχην, ἐλεεινὸν ἔπος, ἀνέγνω· καὶ δὴ (θαυμασίον δὴ τοῦτ' ἐστὶ δυνηθῆναι) σιγᾷ· τὸ γὰρ ἄλγος τὸ στόμα συνέκλεισε, καὶ ῥήματα μὲν ἀναξιοπαθείας πάνυ τι ζηλούσῃ τῇ γλώττῃ ἀπῆν· τοῦ δὲ θρηνεῖν οὐκ ἦγε σχολὴν, ἀλλ' ὁρμᾷ καὶ ῥητὰ καὶ ἀῤῥητα συγκυκήσουσα, καὶ ἐφ' ᾧ τὴν τιμωρίαν καλὰ νοῦν ἀναπλάττειν ἦν πᾶσα.

Καιρὸς μὲν οὖν καθ' ὃν ἱερὰ τελεῖσθαι τῷ Βάκχῳ εἰώθασιν αἱ Σιθώνιαι ἀναφέρειν χοροὶ, καὶ νὺξ συνίστωρ

(1) B, δὴ, et ad marg. οὖν χάρ. A sine δίος.

(2) B, sine γε. Mox A, μηνύων. Distinxit post *mutum*, optime.

ταῖς τελείαις· καὶ νυκτὸς ἡ Ροδόπη περιηχεῖται ὀξυτάτῳ χαλκοῦ ῥοίζῳ. Νυκτὸς δ' ἔξεισι καὶ ἡ βασιλὶς τῆς οἰκίας καὶ τῷ τοῦ θεοῦ ἔθει ἑαυτὴν περισέλλει, καὶ μανιώδη ὅπλα λαμβάνει καὶ κληματίδι μὲν καλύπτει τὴν κεφαλήν, τῷ δὲ λαιῷ πλευρῷ νεβρίδα ἐξάπτεται, καὶ δόρυ κοῦφον τῷ ὤμῳ ἐπίκειται. Οἰστρηθεῖσα δὲ, διὰ τῶν δρυμῶν, φοβερὰ τῷ τῶν πρασπόλων ὁμίλῳ, καὶ ταῖς τῆς ὀδύνης μανίαις ἐνθουσιῶσα, τὰς σὰς βάκχας, ὦ Βάκχε, μιμεῖται. Ὅμως δ' οὖν (1) ἦκε πρὸς τοὺς ἀβάτους σταθμοὺς, καὶ βρυχησαμένη «Εὐοῖ, Βάκχε!» ἀναβοᾷ, τάς τε πύλας συντείβει, καὶ τὴν ἀδελφὴν ἀναρπάζει, καὶ ἀναρπασθεῖσαν τὰ τοῦ Βάκχου ἐπίσημα ἀμφιέννυσι, καὶ τὴν ὄψιν κισσοῦ κλάδοις καλύπτει, καὶ, καλαπεπληγμένην ἄγουσα, τῶν οἰκείων εἴσω τοίχων ἄγει. Ἡ Φιλομήλα τοίνυν, ὡς ἤσθετο τῆς παρανόμου οἰκίας ἁψαμένη, ἔφριξεν ἡ ταλαίπωρος, καὶ ὠχρίασεν ἅπαν τὸ πρόσωπον. Τυχοῦσα δ' ἡ Πρόκνη τόπου, τὰ τῶν μυστηρίων περιαιρεῖ σύμβολα, καὶ τῆς δυστήνου ἀδελφῆς αἰσχυνόμενον ἀποκαλύπτει τὸ πρόσωπον, καὶ περιπλοκὰς αἰτεῖται. Ἀλλὰ γὰρ ἦκιστα καὶ πρόσωπον αὐτὴ ταύτη (2) τοὺς ὀφθαλμοὺς αἴρειν ἀνέχεται, μοιχαλὶς τῆς ἀδελφῆς ὑπάρχειν ἑαυτῇ γε δοκοῦσα. Κλινάσῃ δὲ τὴν ὄψιν εἰς γῆν καὶ ὀμνύναι θελούσῃ καὶ μαρτύρεσθαι τοὺς θεοὺς ἢ μὴν βίᾳ τὴν αἰσχύνην αὐτῇ ταύτην ἐπενεχθῆναι ἀντὶ φωνῆς ἡ χεὶρ γέγονεν. Ἡ δὲ δὴ Πρόκνη πίμπρασθαί τε, καὶ τὴν ἑαυτῆς ὀργὴν οὐκέτι χωρεῖ. Τόν γε μὴν τῆς ἀδελφῆς ἀνασείλουσα

(1) Pro *tandem* legit vel legisse sibi visus est *tamen*, quæ adverbia facile permutantur. Rescribas, πλὴς ἦκε.—Infra B, ἁρπάζει καὶ ἁρπασθεῖσαν.

(2) A sine παύτη. B modo sine ἡ.

Θρῆνον, « Οὔκουν θρήνοις τοῦτ' ἐστὶν ἀνυστέον (1) » εἶπεν, « ἀλλὰ σιδήρῳ· ἀλλ' εἴ τι πολὺ ἔχεις ὃ καὶ σίδηρον » ὑπερβάλλειν ἂν δύναιτο. Εἰς ἅπαν γὰρ ἄῤῥητον ἐμαυτὴν » ἐγὼ πυτρέπισα, ὦ ἀδελφή. Ἡ γὰρ ἐγὼ δαλοῖς τοὺς
615 » βασιλικοὺς οἴκους καταφλέξω, καὶ τὸν ἀῤῥητοποιὸν » Τηρέα εἰς μέσας τὰς φλόγας ἐμβαλῶ, ἢ τὴν γλῶσ- » σαν ἢ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἅ σοι μέλη τὴν αἰδῶ ἀφεί- » λετο ἀφαρπάσω (2) σιδήρῳ, ἢ μυρίαις πληγαῖς τὴν » ἀθέμιτον ἐξελάσω ψυχήν. Μέγα μέν ἐστιν εἰς ὅπερ » παρασκευάζομαι· τί δ' ἂν γένοιτο, ἀγνοῶ ἔτι. » Τοι-
620 αῦτα τῆς Πρόκνης διεξιούσης, ὁ παῖς Ἴτυς ἀφικνεῖτο πρὸς τὴν μητέρα· ἡ δὲ τί ποτ' ἂν δράσειεν ἐξ ἐκείνου διδάσκεται· ὀφθαλμοῖς δ' ἀγρίοις ἰδοῦσα, « Ἅ! πόσον » ὅμοιος εἶ τῷ πατρί! » ἔφη. Καὶ, πλέον οὐδὲν εἰποῦσα, πρὸς οἰκτρὰν παιδοφονίαν ἐπείγεται, καὶ ἐνδομυχούσῃ (3)
625 ὀργῇ κυμαίνεται. Ἐπεὶ δὲ δὴ καὶ ὁ παῖς προσῆλθε, καὶ τὴν μητέρα δὴ χαίρειν εἶπε, καὶ νεωτέραις χερσὶ τὸν ἐκείνης περιέλαβε τράχηλον (4), καὶ φιλήματα ταῖς παιδικαῖς διὰ λόγων φιλοφροσύναις συνῆψεν, ἐκάμφθη μὲν ἡ μήτηρ, καὶ ὁ θυμὸς ἐπικλασθεὶς ἔσῃη, καὶ ἄχοντες οἱ ὀφθαλμοὶ δάκρυσιν ἠναγκασμένοις ἐβρέχοντο. Ἀλλ' εὐθὺς αἰσθομένη τὸν ἐκείνου θάνατον (5) ἐκ τῆς σφοδρᾶς
630 ὑπορρέοντα συμπαθείας, ἐκ τούτου πρὸς τὴν ὄψιν αὖθις ἐπεστράφη τῆς ἀδελφῆς, καὶ παραλλὰξ ἄμφω βλέ-

(1) Planudes legit *hoc*, non *hic*.

(2) B, ἁρπάσας. A, ἀφαρπάσας. Mutavi ad latinorum ductum. Mox A, ἐξελάσαι. Supra A, B, δαλοῖς: contrario mendo ad versum 720, μαλῷ.

(3) In cod. B est ἐνδομωχοῦσα.

(4) B, τραχήλου, notata synchysi pag. 95, 150.

(5) Habuit in codice suo *mortem*, malam lectionem. Repone: αἰσθομένη τὴν μητέρα ἐκ σφοδρᾶς κινηθεῖσαν συμπ.

πουσα, « Τί δήποτε » φησὶν « ὁ μὲν κολαχείας ὑπο-
» κινεῖ, ἡ δὲ τὴν γλῶσσαν συληθεῖσα σιγᾷ; Ἦν οὗτος
» μητέρα καλεῖ, ἵνα τι μὴ κακείνη ἀδελφὴν ὀνομάζει;
» Ὅρα, Πανδίονος θύγατερ, τίνι ἐγαμήθης ἀνδρί· μὴ
» καὶ αἰσχύνης τὸ γένος· ἀθέμιτόν ἐστιν ἡ φιλανθρωπία
» πρὸς σύνευνον τὸν Τηρέα. » Καὶ δὴ τάχος εἵλκυσε
τὸν Ἴτυν, ὡς Γαλατικὴ τίγρις νεβρὸν θηλάζοντα πρὸς
καὶ ἄσκιον λόχμην· καὶ μέρος ἀνακεχωρηκὸς τῶν ὑψη-
λῶν οἰκημάτων καταλαβοῦσα, τείνοντά τε τὰς χεῖρας
καὶ τὴν ἑαυτοῦ μοῖραν ὁρῶντα, καὶ « Μῆτερ! μῆτερ! »
βοῶντα, καὶ περιλαβεῖν ταύτην ζητοῦντα, πλήττει ξί-
φει οὗ τῇ πλευρᾷ τὸ σῖτος πρόσισχειαι· καὶ οὐδὲ
τὴν ὄψιν ἀπέστρεψεν. Ἦρχει μὲν οὖν αὐτῷ καὶ πληγὴ
μία πρὸς θάνατον, ἀλλ' ἡ Φιλομήλα σιδήρῳ τὸν αὐ-
χένα ἀπέτεμε, καὶ τὰ μέλη ἔτι τε ζῶντα, καί τι πα-
ρακαθέχοντα τῆς ψυχῆς, διασπαράττουσιν· ὧν τὰ
μὲν ἐν κοίλοις χαλκώμασι σκαίρει (1), τὰ δ' ἐν ὀβε-
λοῖς κνίσσαι ἀνίπσι (2). Λύθρῳ γε μὴν ὁ θάλαμος κα-
ταρρεῖται (3). Ταύταις ταῖς τραπέζαις ἡ γυνὴ τὸν Τηρέα
ὑποδέχεται ἀγνοοῦντα, καὶ, παλαίου ἔθους τοῦθ' ἱερὸν
εἶναι ψευσαμένη, πρὸς ὃ μόνον τὸν ἄνδρα θεμιτὸν
εἶναι εἰσελθεῖν, τούς τε πρόπολους καὶ δούλους με-
τέστησεν. Ὁ δὲ δὴ Τηρεὺς, ὑψηλὸς ἐπὶ θρόνου τοῦ παπ-
πώου καθίσας, ἐσθίει, κἀπὶ τὴν ἰδίαν γαστέρα τὰ οἰκεῖα
σπλάγχνα συμφορεῖ· καὶ τοσόνδε τῇ ψυχῇ πρόσην
ἄγνοια ὡς καὶ « Τὸν Ἴτυν δεῦρ' ἀγάγετε » λέγειν (4).

(1) Leg. in cod. A, καὶ σκαίρει.

(2) B, κνίσσης. Sed latinum *stridet* aliud est, nempe ῥοῖζον ἀνίπσι, ῥοιζεῖ, κείζει.

(3) B, καταῤῥεῖ. Uterque autem codex ὁ θάναλος, quod mutavi.

(4) B, ἴφη, et ad marg. γρ. λέγειν. Ceterum de ἔφη non erit dubitandum, si cui id placuerit magis. Nec syntaxis post ὡς vel

Ἡ μέντοι Πρόκνη τὰς ἀπηνεῖς αὐτῆς ἡδονὰς οὐκέτι καλέχειν οἷα τε (1) ἦν, καὶ δὴ, τοῦ φόνου ἄγγελος σπεύδουσα καλιασίηναι, « Ἐντὸς ἔχεις ὃν ζητεῖς » εἶπεν. Ὁ δὲ πελαθρεῖ, καὶ ποῦ ἂν εἴη ζητεῖ· ζητοῦντι δὲ καὶ αὖθις καλοῦντι ἡ Φιλομήλα, οἷαπερ ἦν τῷ μανιώδει φόνῳ λελυμένη τὴν κόμην, ἐπεπήδησε, καὶ τὴν Ἴτυος κεφαλὴν λελυθρωμένην τῷ τοῦ παιδὸς ἐπέρριψε προσώπῳ, καὶ κατ' οὐδένα χρόνον μᾶλλον ἠθέλησεν, ἢ καὶ' ἐκεῖνον, λαλεῖν δύνασθαι, καὶ τὴν ἡδονὴν λόγοις δικαίοις διαμαρτύρεσθαι. Ὁ δὲ δὴ Θρᾴξ κραυγῇ μεγάλῃ τὴν τράπεζαν ἀναιρέπει, καὶ τὰς δρακοντοκόμους ἀδελφὰς (2) ἐκ τοῦ Στυγίου διανίσηται ῥύακος, καὶ εἰ μόνον (3) ἐδύναλο, τὸ σκέρνον ἀνοίξας, τὴν δεινὴν ἐκεῖθεν τροφὴν ἐξῶσαι καὶ τὰ ἡμίβρωτα ἔγκατα σπεύδει. Θρηνεῖ δ' οὖν, καὶ τάφον οἰκίαν ἑαυτὸν τοῦ παιδὸς ὀνομάζει. Τότε δὴ γυμνῷ ξίφει τὰς Πανδίονος θυγατέρας διώκει. Τὰ δέ γε τῶν Κεκροπίδων σώματα πτερῶις ἂν εἶπες μετεωρίζεσθαι, καὶ ἐμετεωρίζοντο δῆτα πτερῶις· ὧν ἡ μὲν τὰς λόχμας ζητεῖ· ἡ δ' ὑποδύεται τὴν σκέπην, καὶ οὐδέπω τοῦ σκέρνου τὰ τοῦ φόνου ἀπέστη (4) σύμβολα, αἱμάτι δὲ καλαχέχρωσται τὰ πτερά. Ὁ δὲ τῇ τε οἰκείᾳ ὀδύνῃ καὶ τῇ τῆς τιμωρίας (5) ἐφέσει σπεύδων, εἰς

ὥστε omnino requirit infinitivum tempus. Jam de hoc monitum fuit ad Eunap. p. 321. Demosthenes in Androt. t. II, p. 281, Tauchn. ὥστε γέγραφε : p. 294, ὥστ' ἐπόλμα. Æschines de Legat. pag. 95, ὥστε γεγράφει. Demosth. in Timocr. t. III. pag. 132, ὥστε ἐν βεβήκῃ τὴν τεθνάναι ἔχων νομοθετῇ.

(1) Codd. οἷά π : cf. pag. 177.

(2) In B, schol. ἤγουν, Ἐριννύας.

(3) Latinum *modo*, alteri *modo* oppositum, non cepit interpres. Vertere debuit, καὶ ὁπὲ μὲν, εἰ δύναιτο, — ὁπὲ δὲ θρηνεῖ.

(4) Fere malim ἄπεστι. Attamen vertit quod habuit, *excessere*.

(5) Codd. μωείας. Hac varietate egregie firmatur emendatio

ὄρνιν καὶ αὐτὸς μελαβάλλειαν, ὥπερ ἐπὶ τῆς κορυφῆς λόφος ἀνίσταται, εἰς βραχὺ δὲ τὸ ῥάμφος, ἀντὶ μακρῶν ξίφους, περίσχεια· καλεῖται δ' ἔπορ· καὶ ἡ κεφαλὴ δὲ τοῦ ὄρνιθος ὡπλίσθαι δοκεῖ. Τοῦτο τὸ ἄλγος τὸν Πανδίονα, περὶ ὥρας καὶ περὶν τὸν τοῦ μακρῶν γήρως εἰς ἔσχατον καιρὸν ἐπισῆναι, περὶς τὰ Ταρτάρεια παρέπεμψεν εἴδωλα.

Τὰ δέ γε τῆς χώρας σκῆπτρα καὶ τὴν τῶν πραγμάτων ἡγεμονίαν ὁ Ἐρεχθεὺς ἀναδέχεται, ἄδηλον πότερον δικαίῳ λόγῳ ἢ ἰσχυρῆς ὅπλοις κρείττων γενόμενος. Τέσσαρές γε μὴν οὗτος νεανίας καὶ τοσαύτας τοῦ θήλεος ἐγέννησε μέρους. Ἀμφοῖν δέ γε τοῖν μερῖν ἴσον ὑπῆρχε τὸ κάλλος· ἐξ ὧν μιᾷ, σοὶ, Πέκεις, συζύγω Αἰολίδης Κέφαλος εὐδαίμων ἐγένετο. Τὸν δέ γε Βορέαν Τηρεύς τε καὶ οἱ Θρᾷκες (1) ἐλύπουν κακοὶ φανέντες, καὶ ἐπὶ πλεῖστον ὁ θεὸς τῆς ἐρωμένης ἐστέρετο (2) Ὠρειθυίας. Ἱκετεύων τοίνυν δεήσεσι μᾶλλον ἢ δυνάμεσιν ἤθελε χρῆσθαι· ἐπεὶ δὲ ταῖς κολακείαις οὐδὲν ἐτελεῖτο, φειλὸς τῇ ὀργῇ γενόμενος, ἥτις εἰωθυῖά τέ ἐστιν αὐτῷ καὶ σφόδρα τῷ ἀνέμῳ (3) ὠκείωται, « Καὶ ἀξίως » εἶπε. « Τί γὰρ τἀμὰ καλέλιπον ὅπλα, ἀπόλομίαν τε καὶ » ῥώμην, καὶ ὀργὴν, καὶ θυμοὺς ἀπειλοῦντας, δεήσεις » δ' ἐκίνησα ὧν ἀπάδουσά μοί ἐστιν ἡ χρῆσις; Ἐμοὶ » γὰρ περσφυὲς τὸ σθένος ἐστὶν, ὥστε τὰς σκυθρωπὰς » ἀπελαύνειν νεφέλας, καὶ μαστίζειν τὴν θάλασσαν, » καὶ αὐτόπρεμνα δένδρα ἀναιρέπειν, χιόνας τε πήτ-

quam ad Eunap. pag. 592, in loco Theodori Iconiensis, proposui.

(1) B, *οἰδράκις*. A, *οἴδρακις*. Notanda permutatio literarum δ et θ.

(2) A, *ἐστερέων*.

(3) Junxit interpres *domestica vento*, nec male.

» τειν, καὶ τὴν γῆν τύπλειν χαλάζῃ. Ὁ δ' αὐτὸς ἐγὼ,
» τοῦ οὐρανοῦ ἀναπεπλαμένου τυχὼν (καὶ γὰρ οὗτός
» μοι πεδίον ἐστίν), ταῖς ἀδελφοῖς ἀνέμοις τοσαύτῃ
» παλαίω βίᾳ, ὡς μέσον τὸν αἰθέρα ταῖς ἡμετέραις
» ἠχεῖν ἐπιδρομαῖς, καὶ πῦρ βαλλόμενον τῶν κοίλων
» νεφελῶν ἀποθρώσκειν. Ὁ δ' αὐτὸς ἐγὼ τὰς καλιω-
» τάτας τῆς γῆς σήραγγας (1) ὑποδὺς, καὶ αὐσληρῶς
» τὰ ἐμαυτοῦ νῶτα τοῖς καλιώρυξιν ὑπονόμοις ὑποθεὶς,
» τρέμω τάς τε ψυχὰς (2) καὶ πάντα τὸν κόσμον συγ-
» κλονῶ. Τούτοις τοῖς τρηχηρήμασι ὤφειλον (3) ζητῆσαι
» τὸν θάλαμον, καὶ κηδεστής (4) μοι ὁ Ἐρεχθεὺς γε-
» νέσθαι ἐχρῆν, οὐχ ἑκουσίως, ἀλλὰ βίᾳ ποινθείς (5). »
Τοιαῦθ' ὁ Βορέας, ἢ οὔκουν ὑποδεέστερα τούτων εἰπὼν,
τὰς τρίρυγας ἐξείλιξεν, ὧν τῇ ῥιπῇ πᾶσα ἡ γῆ
καλεπνεύσθη, καὶ τὸ τῆς θαλάττης ἔφριξε πλάτος·
καὶ, κεκονιμένην τὴν ἐσθῆτα διὰ τῶν ἀκρωρειῶν ἕλκων,
τὴν κόνιν συσείρει· καὶ φόβῳ τρέμουσαν τὴν Ὠρεί-
θυιαν, ζόφῳ κεκαλυμμένος, ὁ ἐρεβώδης ξανθαῖς ἐναγ-
καλίζεται πλέρυξιν. Ἰπταμένῳ δὲ τὸ πῦρ ῥιπιζόμενον
ῥωμαλεώτερον ἀνήφθη. Καὶ οὐ πρότερον τοῦ ἀερίου
δρόμου τὰς ἡνίας ἀνέκαμψεν, ἢ τοὺς τῶν Σιθόνων (6)
δήμους καὶ πόλεις ὁ ἅρπαξ καλέλαβεν. Ἐκεῖ δ' ἡ

(1) A, σήεσγας. B, σύεσγας. Cf. pag. 210.

(2) Ut apte reddatur latinum *manes*, scribere, hic saltem, debuit, πάς τι ἐν Ἅιδου ψυχάς: ne quis cogitet esse mortalium animas quæ sunt mortuorum.

(3) A, ὤφελον.

(4) Schol. in B, καὶ ὁ γαμβρὸς καὶ ὁ πενθερὸς λέγεται.

(5) A, sine βίᾳ. In B charta hic loci lacera est; sed non videtur τὸ βίᾳ potuisse cum τῷ ποιν- θείς lacuna tantula capi. Ovidius, *vi faciendus*. Forte Planudes scripsit, πλουθείς.

(6) Ovidius, *Ciconum*. Interpres habuit suo in exemplo, *Sithonum*, idque est optimum. Notæ e Virgilio *Sithoniæ nives*.

Ἀχαιὰ καὶ σύνευνος τοῦ ψυχροῦ γέγονε Τυφάονος, καὶ μήτηρ, διδύμους ἀποτεκοῦσα παῖδας· οἳ τἄλλα μὲν τῆς μητρὸς, πτέρυγας δὲ τοῦ πατρὸς εἶχον. Πλὴν οὐχ ἅμα τοῖς σώμασι καὶ ταύτας μνημονεύουσι Φύσας. Ἡνίκα γὰρ ὑπήνη (1) πυρράκιζουσα ἀπὴν ὑποβεβλημένη τῇ κόμῃ, ἄπτεροι ὅ τε παῖς Κάλαϊς καὶ ὁ Ζήτης (2) ἦσαν· αὐτίκα δ' ὁμοῦ τι (3) καὶ πτέρυγες ἤρξαντο τῷ τῶν ὀρνίθων ἔθει τὰς πλευρὰς ἑκατέρας περιζωννύναι, καὶ αἱ γνάθοι ὁμοῦ ξανθοῦσθαι. Ἐπεὶ δ' ὑπεῖξεν ἡ παιδικὴ ἡλικία τῷ μείραξι, τὸ χρυσῷ μαλλῷ σελαγοῦν δέρας σὺν τοῖς Μινύαις (4) δι' ἀγνώστου θαλάσσης νηὶ πρωτίστῃ ἐζήτησαν.

(1) Codd. ἡ πήνη. Sic ad 575, B, δυσπηχέσι, permutatis de more literis η et υ.

(2) Codd. ζῆπος.

(3) A, π. Sed tunc καὶ sequens abundat.

(4) Schol. in B, Ἀργοναύταις δηλονότι.

Deficit citius typis materia, utque expleatur charta, quæ pura omnino non est relinquenda, depromam e scriniis aliquid supplementi.

In codice Regio 1389, p. 363, 2, post Theophrasti Characteres hæ leguntur observationes, auctore nescio quo, quasque nullibi editas esse memini:

Ἀλλ' ἔστιν, ὦ Θεόφραστε, χαλεπὸν καθαροὺς τῶν πονηρῶν ἰδεῖν ἐν τῷ βίῳ καὶ τῆς ἐν πᾶσι κακίας ὅλως ἀφεστηκότας. Εἰ μὴ γὰρ τὰ πάντα δοκοίη τις εἶναι κακὸς, πῆς γοῦν πλείοσι τοῦ χοροῦ τῶν ἀρίστων ἐξέστηκε. Ἢ πίνων σοι πιθομένους ἡμᾶς καὶ πᾶς πάντων ὄψις φυλάττεσθαι δεῖ, ἢ, κοινωνοῦντας καὶ λόγων καὶ πράξεων, τὴν ἑκάστου γνώμην μιμεῖσθαι. Ἀλλ' οὕτω μὲν κακίας ἑρμὸς καὶ ἀρετῆς ἀλοιφὰς ἔπιλαι, ἐκείνως δὲ ἡ μισανθρωπία καὶ τὸ τοῦ Τίμωνος ἔγκλημα. Ταύτῃ πῃ καὶ χαλεπὸν εἰδέναι τὸ χρεῖττον, καὶ δεινὸς ἐκλέρωθεν ὄλισθος.

Codex exhibet ἐφεστηκότας, et εἰ πίνων, quibus servatis lectorem impediri nolui.

Dobræus Cantabrigiensis, vir græce doctissimus, mecum olim benigne communicavit inscriptionem sequentem, quæ Megaræ in muro ecclesiæ τῆς Παναγίας conspicitur, fuitque ab Elisha Tuppero, juvene ornatissimo, descripta diligenter:

ΤΟΝ ΔΙΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ ΚΑΙΣΑΡΑ ΤΡΑΙΑΝΟΝ ΑΔΡΙΑΝΟΝ ΣΕΒΑΣΤΟΝ ΟΛΥΜΠΙΟΝ ΠΥΘΙΟΝ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ ΤΟΝ ΕΑΥΤΩΝ ΚΤΙΣΤΗΝ ΚΑΙ

ΝΟΜΟΘΕΤΗΝ ΚΑΙ ΤΡΟΦΕΑ ΑΔΡΙΑΝΙΔΑΙ ΥΠΟ ΤΗΝ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑΝ ΙΟΥΛΙΟΥ ΚΑΝΔΙΤΟΥ ΤΟΥ ΚΡΑΤΙΣΤΟΥ ΑΝΘΥΠΑΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥΝΤΟΣ ΑΙΣΧΡΩΝΟΣ ΤΟΥ ΔΑΜΟΚΡΑΤΟΥΣ.

Hujus inscriptionis lacera fragmenta exhibuit Muratorius pag. 263, 1. Pro *Αἴσχεωνος* forte scribendum *Αἰσχίωνος*, prout legitur hujus strategi nomen in alio Megarensi lapide, eadem clausulæ formula signato, apud Spon. Itin. t. II, pag. 402: forte etiam *Αἰσχείωνος*. Sed id est quam maxime notabile, quod Megarenses, ut Adriano gratificarentur, se Adrianidas vocari tunc voluerint.

En aliam, sed minoris eam momenti, quam eidem docto viro, ab eodem descriptam juvene, debeo. Visitur autem non procul Athenis, in via quæ Menidium ducit:

ΘΕΙΟΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ ΤΟΝ ΟΜΩΝΥΜΟΝ ΑΛΣΕΙ ΜΕΣΣΩΙ Ο ΓΝΩΡΙΜΟΣ Μ ΕΣΤΗΣΕ ΤΟΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΝ.

Vix monendus est lector græce eruditus heroico versui trimetrum esse subjectum. Ceterum, quum splendida et egregia volumina, quibus nuper Græciæ antiquitates illustravere Dodwellus, Walpolius, alii, nunc mihi non sint ad manus, nescio an forte jam illa monumenta occupaverint; sed solide novi lectorum plerisque inaudita adhuc esse et invisa.

ARGUMENTUM

LIBRI VII

EX CANTERI NOVIS LECTIONIBUS.

Jason, victis *Medeæ* auxilio tauris ignem vomentibus, seminatis serpentis *dentibus*, e quibus *homines armati* prodierunt, et dracone sopito, *vellus aureum* retulit. Medea, Jasonem in Græciam comitata, *Æsoni* medicamentorum ope juventutem reddidit, eamdemque *Peliæ* pollicita, præmisso *arietis* in *agnum* reformati specimine, dolo eum occidit. Inde per varia loca *multis* insignia *transformationibus* delata, post occisos liberos *Ægeo* nupsit sub adventum *Thesei*, quem pæne veneno interfecisset. Ægei gaudia de filio recepto turbat *Minos*, bellum contra eum parans, collectis undique copiis, etiam e Paro, ubi *Arne* in *monedulam* fuerat conversa, *Æacum*que in partes suas trahere cupiens. At ille ab Ægeo stetit, et ad eum *Myrmidones* suos, post gravem pestem e *formicis* ortos, auxilio misit, duce *Cephalo* Atheniensi, qui Phoco, Æaci filio, narrat quomodo, ab *Aurora* et raptus et *alia forma* indutus, *Procrin* uxorem in adulterium pellexerit, ab eaque ex fuga reversa *canem* et *jaculum* acceperit, quorum ille cum *vulpe* Thebana in *saxum* conversus sit, hoc autem a se imprudente missum uxorem interfecerit.

ΟΒΙΔΙΟΥ
ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΙΣ.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΕΒΔΟΜΟΝ.

Ἤδη μὲν οὖν οἱ Μινύαι τῇ Παγασαίᾳ νηΐ τὴν θάλασσαν ἔσχιζον· ὁ δὲ Φινεὺς αὐτοῖς ὠφθη ὑπὸ δινεχεῖ σκότῳ γῆρας ἐνδεὲς ἔλκων, οἱ δὲ γεννηθέντες ἐν τῷ Βορρᾷ νεανίαι τὰς παρθενείους ὄρνεις (1) ἐκ τοῦ σίόμαλος τοῦ δυσήνου γίγντος ἐφυγάδευσαν. Καὶ, πολλὰ δὴ παθόντες ὑπὸ τῷ περιφανεῖ Ἰάσονι, τέλος, τὰ τοῦ τεναγώδους (2) Φάσιδος καλέλαβον ῥεῖθρα. Περσελθόντων δὲ δὴ τῷ βασιλεῖ καὶ τὸ Φρίξειον δέρας αἰτούντων, καὶ χαλεπῆς ἀποφάσεως μεγάλων ἄθλων τοῖς Μινύαις δοθείσης, ἰσχυρὸν μέλαξυ πῦρ ἡ Αἰήτιὰς (3) δέχεται, καὶ, ἐπὶ πλεῖστον τούτῳ παλαίσασα, ἐπεὶ (4) τῷ λόγῳ τῆς λύσσης ὑπερέχειν οὐχ οἵα τε (5) ἦν, « Τη» νάλλως » εἶπεν, « ὦ Μήδεια, ἀπομάχῃ. Ἀγνοῶ γὰρ » τίς δῆτα θεὸς ἀνθίσταται· καὶ θαυμαστὸν δή τι » τοῦτό ἐστιν, ἢ ὅμοιόν τι τῷ ὄντι τούτῳ ὅπερ » ἐρᾷν (6) λέγεται. Καὶ γὰρ τί δήποτέ μοι αἱ τοῦ

(1) Schol. in B, ἤγουν πὰς Ἁρπυίας.

(2) B, πιάζους.

(3) Codices consentiunt in αἰπᾶς.

(4) A, ἐπὶ, synchysi jam notata pag. 94, 170. Reperitur et in Isidori Pelus. IV, Ep. 205, pag. 535 B.

(5) B, οἷά π, mendo quoque jam notato, nec semel. A, οἷά πς. Sic ad *N.* 77, A pro ππ exhibet πς: quod jam observatum est pag. 78, 109.

(6) A, ὅπερ ἄν, deficientibus literis quæ fuerant iterandæ. De mendis id genus vide monita supra pag. 214. Parili vitio ad

» παίρεις ἐντολαὶ πάνυ τι δοκοῦσι σκληραί; καί εἰσι
» γὰρ πάνυ σκληραί. Τί πόλε ὃν νῦν εἶδον ὡς μὴ ἀπό-
» λλαι δέδοικα; Τίς ἡ τοσήδε τῆς ἀγωνίας αἰτία;
» Ἀπόσεισαι τοῦ παρθενικοῦ σήθους τὴν συλληφθεῖσαν
» φλόγα, κακόδαιμον, εἰ δύνῃ (1)· κἂν ἠδυνήθην, ὑγιε-
» σέρα γ' ἂν ἦν (2). Ἀλλ' ἕλκει με ἄκουσαν νεωτέρα
» τις δύναμις, καὶ ἄλλο μὲν ὁ ἔρως, ἄλλο δ' ὁ νοῦς
» ὑποτίθεται. Ὁρῶ μὲν γὰρ τὰ χρείττονα καὶ ἐν
» ἐπαίνῳ ταῦτα ποιοῦμαι, ἕπομαι δὲ τοῖς χείροσι.
» Τοῦ χάριν, ὦ βασιλικὴ κόρη, ἐπὶ τῷ ξένῳ ἐκκαίῃ,
» καὶ θαλάμους ἀλλοδαπῆς χώρας ἀναπεμπάζεις;
» Καὶ γὰρ καὶ ἥδε σοι ἡ γῆ οὔπερ ἐρασθείης δοῦναι (3) σοι
» δύναται. Πότερον (4) δ' ἂν ζήσαι ἐκεῖνος ἢ ἀποθιάνῃ
» παρὰ τοῖς θεοῖς κεῖται· ζήσαι δ' ὅμως! ὑπὲρ τούτου
» γὰρ δεῖσθαι κἂν ἐκλὸς ἔρωτος ἔξειη. Τί γὰρ κακὸν
» Ἰάσων ἐτόλμησεν; Τίνος, ὅτι μὴ τοῦ ἀπηνεστάτου,
» ἡ τοῦ Ἰάσονος ἡλικία οὐχ ἁπλᾶ, καὶ τὸ γένος
» δὴ καὶ ἡ ἀρετή; Τίνα δ' οὐκ ἂν (ἵνα δὴ καὶ τἄλλα
» ἀπείη) θέλξαι τῇ μορφῇ δύναιτο; τῷ ὄντι γὰρ
» τὴν ἐμὴν καρδίαν ἔθελξε. Καὶ, εἰ μή τινα βοήθειαν
» εἰσενέγκαιμι, τῷ τῶν ταύρων καταφυσηθήσεται
» στόμαλι, καὶ συνδραμεῖται τοῖς τοῦ ἰδίου λητοῦ

268, B, πάχτη νυκλὸς pro πάχτην νυκλὸς.

(1) De hac forma vide not. pag. 51.

(2) Conferri meretur virgunculæ ante nuptias mulieris oratio apud Aristænetum I, 6: καίτοι πρὸς τοῦ ἔρωτος φλεγομένη δεινῶς, ἐσπούδακα σωφρονεῖν, καθ' ὅσον ἠδυνάμην· σμικρὰ δὲ οἷα ἦν, καὶ δίχα μοι γέγονε τὰ νοήματα.....

(3) A, δῦναι. B, ἀποβιῶν.

(4) B, πρόπερον. Dion Chrys. Or. LXI, extr. σὺ δὲ πότερον ἀκούειν θέλεις ἂν ὡς γέγονε πάντα ἢ ὅπως καλῶς εἶχε γενέσθαι. Lege πρόπερον, ut recte scriptum vidi in cod. Regio 2958, et poteris ex eodem θέλοις tibi quoque sumere.

» ἐχθροῖς, τοῖς ἐκ γῆς ἀνασχοῦσιν, ἢ τῷ ἀπλήστῳ
» δράκοντι οἰκίᾳ λεία δοθησεῖαι. Τοῦτο δ' ἔγωγε
» εἰ ἀνασχοίμην, τηνικαῦτα ἐμαυτὴν ἐκ τίγειδος
» γεγενῆσθαι, τηνικαῦτα καὶ σίδηρον καὶ σκοπέλους (1)
» ἐν τῇ ἐμαυτῆς φέρειν καρδίᾳ ὁμολογήσω. Ὅτου
» γὰρ χάειν μὴ βλέπω αὐτὸν ἀπολλύμενον, καὶ
» τοὺς ὀφθαλμοὺς ὁρῶσα μολύνω; Καθότι μὴ τοὺς
» ταύρους γε ἐπ' αὐτῷ καθαγρηΐευω καὶ τοὺς θη-
» ειώδεις γίγαντας καὶ τὸν ἄγρυπνον δράκοντα; Ἀλλ'
» οἱ θεοὶ τὰ κρείττω βουλεύσαιντο! Καίτοι ταῦτα
» οὔ με ἐκέλευειν, ἀλλὰ ποιεῖν χρή. Ἄρα γὰρ ᾠδῶ
» τὴν τοῦ παιδὸς ἐγὼ βασιλείαν, καὶ τῇ ἐμῇ συμ-
» μαχίᾳ ἔπηλυς οὐκ οἶδ' ὅστις σωθήσεται, ἵνα δὴ,
» σῶς δι' ἐμοῦ, καὶ χωρὶς ἐμοῦ τὰ ἰσσία τοῖς πνεύ-
» μασι δοίη, καὶ ἄλλης ἀνὴρ γένοιτο, ἡ Μήδεια δ'
» ἐγὼ τῇ τιμωρίᾳ καθαλειφθείην; Εἰ τοῦτό γε
» ποιῆσαι δύναμαι, καὶ ἄλλην ἡμῶν πεφελέσθαι, ἐρ-
» ρέτω ὡς ἀγνώμων. Ἀλλ' οὐχὶ τοῦτ' ἐν αὐτῷ πρέ-
» σωπον, οὐχ αὕτη εὐγένεια τῇ ψυχῇ πρέσεσιν, οὐδὲ
» τῇ μορφῇ χάρις, ὥστε με (2) δόλον φοβεῖσθαι καὶ

(1) Gierigius de hac hyperbola videndus. Addam Homerum, Il. Ω, 205, σιδήρειον νύ τι ἦτορ: Æschinem Ctes. p. 216, ἃ πῶς πρὸ', ὑμεῖς, ὦ σιδήρεοι, ἐκαρτερεῖτε ἀκροώμενοι; Ovidium M. XIV, 721, « age, *ferrea*, gaude. » Cf. Annotator p. 380, ad hæc Eunapii, ἀπαθῆ πρὸ καὶ σιδήρεον: Giacom. et Blomf. ad Æsch. Prom. 242=250; Burton. ad Septem-Thebanam v. 52; Burm. et Bosscham ad Jo. Secundi Eleg. II, 5, 27, ubi pocta nulli Recentiorum secundus: « En mihi jam silices, en circum pectora ferrum Nascitur. »

(2) A, ἀγνώμων ὥστε με, mediis omissis. Non hic fuit, ut toties supra, lacunæ causa τὸ ὁμοιοτέλευτον, sed casus nescio quis, quod et antiquariis accidebat sæpius, nec nobis rarius inter describendum. Exempla adponam lacunarum harum, sed et supplementa simul, ut lectori

» τῆς ἡμελέφας χάριτος λήθην. Ἀλλὰ καὶ δώσει
» πρότερον πίστιν, καὶ μάρτυρας ἐπὶ ταῖς συμβά-
» σεσι τοὺς θεοὺς εἶναι βιάσομαι. Τί δή ποτ' οὖν τὰ
» ἀσφαλῆ δέδοικας; Περίζωσαι δὴ σαυτὴν, καὶ πᾶσαν
» μέλλησιν ἄπωσαι. Σοὶ γὰρ ἑαυτὸν ἀεὶ δήπουθε ὁ
» Ἰάσων ὀφειλέτην παρέξει. Ποίει (1) τοιγαροῦν ὅπως

critico, si possim, paululum gratificer. Dion Chrys. Orat. xx, pag. 490 : τὸ ἐπὶ πότῳ ξυνεῖναι, καὶ τὸ πίνοντα ἢ κωδύοντα, ἢ ἄλλο τι τῶν βλαβερῶν καὶ ἀσυμφόρων πρᾴττοντα διαλελεῖφθαι, παντὸς μᾶλλον αὐτά ἐστιν ἀσχολούμενα καὶ ἀκούοντα λόγων οὐδὲν χρησίμων. Scribo, præeunte codice 2958 : ..... πρᾴττοντα διαλελεῖφθαι (παντὸς μᾶλλον αὐτά ἐστι), καὶ τὸ συνδιαλείβειν αἰεὶ τῷ ἐντυγχάνοντα ἀσχολούμενα καὶ ἀκ... Idem Or. XXXIII, pag. 6 : οἶδε μὲν γὰρ ὥσπερ ἐπίκωμοί τινες καὶ μεθύοντες εἰς ἑορτήν τινα καὶ παίζειν ἀστείων εἰσβεβληκέναι νομίζοντες. Repono ex eodem codice :.... ἐπίκωμοί τινες ἥκουσιν εἰς τὸν βίον αὐλούμενοι καὶ ᾄδόμενοι, καὶ μεθύοντες, εἰς ἑορτ.... Atque in transcursu sanabo poematium illud Vespæ, poetæ e *Minoribus*, imo e minimis, quo Cocus et Pistor, judice Vulcano, de artis quisque suæ præstantia disputant. Sic autem Pistor orare cœpit : « Numina per Cereris juro, » per Apollinis arcum, Moror » enim, fateor, et jam vix cre- » dere paratus De, cujus manibus semper fit panis. » — Nihil cum conjecturis et mutationibus proficiunt eruditi annotatores. Codex Salmasianus, in Regia Bibliotheca servatus, remedium mihi exhibuit quod lectori non invidebo : « *Miror* enim, » fateor, et jam vix credere *pos- » sum*, *Quod Cocus iste mihi » sit respondere* paratus, De cu- » jus » ..... In Coci oratione Pistoris confutantis argumenta, qui ista intelliget næ magnus erit Apollo : « Certe quem extol- » lit, quem laudat sæpius ille, » Quis me non laudet sternen- » tem pisce patellas? » Est lacuna sic implenda codicis ejusdem verbis hoc modo : « Certe quem » extollit, quem laudat sæpius, » ille, *Ille tuus panis sine no- » bis, crede, placere Solus non » poterit, nec sic sit melleus » ipse.* Quis me » ..... Forsan, *nec si sit.* Jam, si eo modo poematium recensebitur, poterit et intelligi et non displicere, lectorque verbis dicet Mulciberi : « Es, coce *suavisa*, dulcis, sed » tu quoque, Pistor » ; attamen verbis non editis istis, quibus fœdum insedit vitium, sed codicis : « Es, Coce, *suavis homo ;* » dulcis sed tu quoque, Pistor. »

(1) Ovid. « Te *face* solenni jun- » get sibi. » Putavit Plan. *face*

» ἑαυτῷ χαλεφντί σε συνάψει. Καὶ ἀνὰ τὰς τῶν Πε-
» λασγῶν πόλεις φύλαξ τῇ τῶν μιλέρων ὑμνηθήσῃ
» πληθύϊ (1). Τοιγαρῦν ἐγὼ τὴν ἀδελφήν τε καὶ τὸν
» ἀδελφὸν, καὶ τὸν πατέρα, καὶ τοὺς θεοὺς, καὶ τὴν
» ἐγγενῆ γῆν, ἀνέμοις ἐπιτερπέντα (2) καταλείψω.
» Νὴ Δία, χαλεπός μοι ὁ πατήρ· νὴ Δία, βάρβαρός
» μοι ἡ γῆ· ὁ δ' ἀδελφὸς βρέφος ἔτι, αἱ δ' εὐχαί
» μοι συμφωνοῦσι ταῖς τῆς ἀδελφῆς. Μέγιστος ἐν ἐμοὶ
» θεός ἐστι. Οὔκουν καταλείψω μεγάλα· μεγάλα
» δὲ λήψομαι, τήν τε τῆς σωθησομένης Ἀχαΐδος
» ἐπιγραφήν, καὶ γνῶσιν κρείττονος τόπου, καὶ πόλεις
» ὧν κἀνταῦθα τὸ κλέος ἥβᾳ, καὶ ἔργα, καὶ τέχνας
» τόπων, καὶ ὧν (3) ἀντὶ πάντων ὧν σύμπας ὁ κόσμος

imperativum esse verbi *facere*. Scribe : *γινομένην σε δ' ἀεὶ ἑαυτῷ συνάψει*. A B, *συνάψη* : cf. not. seq.

(1) B, *πληθῦ*. A B, *ὑμνηθείσῃ*, synchysi jam notata vocalium *η* et *ει*. Sic pag. 219 m. B, *ἠγεῖται* : infra ad 263, B, *ζῆ* pro *ζεῖ* : ad 295, A, *ῥοδοβαφῆ* pro dativo *ῥοδοβαφεῖ* : ad 758, A B, *ἐκπλαγείσῃ* : ad 782, 786, B, *δίγμαλος* pro *δήγμαλος* : mendo jam notato pag. 143, et quod in Nigrino Luciani c. 38, et in ejusdem Musca c. 5, exhibet cod. Regius 3010. Ad 805, 813, A B, *τιώθην*. Syntipas F. 46, in Matthæïana : *βαπτῖν μᾶλλον αἱρεποάμενος, εἶπερ καλῶς ζῆν* : bene Corayana exhibet *ἤπερ*. Demosthenes in Timoth. t. IV, pag. 316, T. = pag. 1204, 4, R. *οὐχ ὅπως τυφκήσῃ, φρόνεσιν ποιήσεται* : me monente, in Planciana receptum est nunc, *τύφκησι*, quæ est melior cum *ὅπως* syntaxis, quam iotacismus male mutaverat. Dion Chrys. Or. XIII, p. 432 : *ὥσπερ τῦν ἄν τις αὐτοὺς μιλαπίσι καὶ διδάξει* : quod est solœcum, et post *ἄν* reponendum *μιλαπίσῃ* et *διδάξῃ* : sed, si scribas *τι*, loco *τοῦ ἄν*, e codice 2958, tum *διδάξει* et *μιλαπίσι* servanda. Et in marmoribus hoc pronuntiationis vitium conspicitur. Fœdus inter Marmora Oxon. II, 88 : ΤΑΥΤΑ ΔΕ ΑΜΦΟΤΕΡΟΙΣ ΤΟΙΣ ΠΑΘΕΣΙΝ ΣΥΝΤΕΤΕΛΕΙΣΘΑΙ : ubi *συντιτλῆσθαι* scribi oportuit.

(2) Ovidius, « ventis *ablata*. » Non vidit Planudes *ablata* ad Medeam pertinere, et neutrum plurale esse putavit. Repone ergo saltem *ἐπιτερπῆσα*, et potius, *ἀπαχθεῖσα*.

(3) Codd. *ὧν*, ut p. 209 *τείχωλοι* in B ; ut infra *καπνῶν* in

» κεκλῆσθαι οὐκ ἂν ἀλλάξασθαι θελήσαιμι, Αἰσονίδην·
» ᾧ συζύγῳ εὐδαίμων τε καὶ τοῖς θεοῖς ῥηθήσομαι
» περισσῶς φιλὴς, καὶ τῇ κορυφῇ τῶν ἀστρων ἐφάψομαι (1).
» Τί δ'; ὅτι ἀγνοῶ τίνες ἐν μέσοις τοῖς κύμασι συ-
» νιέναι σκόπελοι λέγονται (2), καὶ ἡ ταῖς ναυσὶν ἁπη-
» χθημένη Χάρυβδις νῦν μὲν ἀναπίνειν τὸ ὕδωρ, νῦν δ'
» ἀναδιδόναι, καὶ ἡ ἅρπαξ Σκύλλα, ἡ τοῖς ἀγελείοις

AB ad *v.* 114 : ut ἠπωπακὼς in B, ad 312 : ἐλεφαντοκόπῳ in AB, ad 422 : κρομύοια in B, ad 435 : ὀλίαρος, in AB, ad 469 : ἀσπίδης in AB, ad 484 : προσῆκον in B, ad 563 : ἴλεος in A, ad 705 : ὑποπλεύσα in A, ad 841, ubi ὑποπλεύσασα pejus in B. Onosander c. 9, p. 42, eodem vitio laborat, ἐπεισδὰν γὰρ μετὰ χρόνον ἀναγκάζονται : ubi, quum conjunctio hæc subjunctivum postulet, emendatius scribendum, ἀναγκάζωνται. Lucian. Dem. 59, κινδυνεύουσιν ἄχρηστοι εἶναι οἱ νόμοι, ἂν τι πονηροῖς, ἂν τι ἀγαθοῖς γράφωνται : non aliter quem inspexi cod. Reg. 3010 ; sed, vel invitis codd., scrib. γράφωνται post ἄν in Luciano. Poeta in Dionis Epist. inter Platonicas prima : Οὐ χρυσοῦς ἀγλαοὺς σπανιώτατος ἐν θνατῶν δυσκλεΐῃ βίῳ, οὐδ' ἀδάμας, οὐδ' ἀργύρου κλίναι, πρὸς ἄνθρωπον δικαιάζόμεν' ἀσφαλέστεροι πρὸς ὄψις : Ficinus vertit..... « quæ » *apud homines* habentur in pre- » tio »..... Voluit ergo ω inducere in loco τοῦ ο, et legere ἀνθρώπων. Sed puto πρὸς ἄνθρωπον servandum. Hæc præpositio sæpius comparationi inservit, et sensus est, *ad hominem comparata.* Quæ præcedunt hanc sententiam omnino requirere videntur. Atque ω pro ο nocet Scholiastæ Aristidis quem Bæhrius vir eruditiss. in Dissert. de Apolline Patricio adposuit p. 20 : πῦρ δέ ἦν ἄσβεστον καὶ ἀδιαλείπτως καιόμενον ἐν Ἀθήναις ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἀθηνᾶς καθ' ἱστορίαν ταυτην· γνόντες Ἀθηναῖοι τὸν Ἥφαιστον ἐξελθόντα τῆς Ἀθηνᾶς καὶ μὴ τυχόντα, εἶτα διὰ τοῦτο μετ' ὀργῆς ἔχοντα πρὸς τὴν πόλιν, ἄσβεστον ὑφῆπτον τὸ πῦρ, τρόπον τινὰ νέμοντες αὐτὸ μεταοχεῖν τῆς θεοῦ καὶ ταύτῃ γε ἐξιλεούμενοι αὐτόν. Conjicit vir doct. νομίζοντες αὐτῷ μετ. Minori molimine et vere puto hæc emendatum iri, legendo νέμοντες αὐτῶ, *illi*, Vulcano nempe, *tribuentes* atque dantes id quod cupierat gaudium, virginis amatæ consortium, itaque hujus sibi favorem conciliantes.

(1) De hac hyperbola addesis Gierigianæ notæ interpretes ad Aristæn. I, II, pag. 397 meæ edit.

(2) De rupibus istis, quibus Symplegadibus nomen erat, Ovidius iterum M. XV, 335.

» περιεσθοιχισμένη χυσὶ, τῷ Σιχελιχῷ πελάγει χα-
» θυλαχτεῖν. Νὴ Δία, χαὶ ἔχουσα τὸν ἐρώμενον, χαὶ
» τῷ χόλπῳ τοῦ Ἰάσονος περισιχημένη, διὰ μαχρᾶς
» θαλάσσης ἀχθήσομαι· οὐδὲν, ἐχείνου περιδεδραγ-
» μένη, φοβήσομαι· εἰ δέ τι χαὶ δείσω, δείσω περὶ
» μόνῳ τῷ συζύγῳ. Ἀλλά γε μὴ (1) τοῦτο, Μήδεια,
» συζυγίαν οἷου, χαὶ εὐπρόσωπον ὄνομα τίθει τῷ σαυ-
» τῆς πλαίσματι. Ναὶ μὴν ὄρεγε χαὶ πόσην (2) μέτει
» τὴν ἀνοσιουργίαν, χαὶ ἡνίχα ἂν ἐξῇ, φεῦγε τὴν ἁμαρ-
» τίαν. » Εἶπε, χαὶ ἐναντίον τῶν αὐτῆς ὀφθαλμῶν
Οἶχτός τε χαὶ Αἰδὼς (3) ἔστησαν· χαὶ ὁ Ἔρως ἡττηθεὶς
ἤδη νῶτα ἐδίδου.

Ἦει δ' ἐπὶ τοὺς παλαιοὺς τῆς Περσηΐδος Ἑχά-
της βωμοὺς, οὓς χαλάσχιον νέμος χαὶ συνηρεφὲς
ἔσχεπε λόχμη. Καὶ δὴ αὕτη μὲν ἔῤῥωτο, τὸ δ' ἐξ
ἔρωτος πῦρ ἐλαθὲν ἀπεχώρησεν· αὖθις δὲ τὸν Αἰσονί-
δην ἰδούσης ἥ τε φλὸξ σβεσθεῖσα ἀνέλαμψε, χαὶ

(1) Novus error, sed levior, interpretis. Ovidius : « Conju-» giumne vocas » ? Putavit *ne* esse conjunctionem vetantem, quod particula est interrogationis.

(2) B, πόσιν, et supra, πόσην. Eadem permutatione infra ad 298, B, ἰκέτης pro ἱκέτης : ad 312, A, ἠσυχικῶς : ad 357 B, πιτάνιν : ad 438, A B, χυφισίας : ad 465, A, σθονὴς, B, σθονικὴς : ad 509, A B, κτῆσις, ubi tamen melius κτῆσις est in B, inter lineas scriptum : ad 699, A, ἡμῖν pro ἤμην. Supra pag. 189, 1, pro μίτρᾳ, A exhibuit μήτρᾳ. Fiat obiter medicina non periculosa Theophylacto Simoc. Q. Phys. pag. 9 : ὁπόταν παῖς μὲν ἦν τὴν ἡλιχίαν, ἀγροιχότερον δὲ τὸν νοῦν, ἡνίκα τὰ χυνηγέτου μοι ἐφαίνετο πεισπουδάσαι, ὅτι αὐλῶνας χαὶ γηλόφους ἐθαύμαζον, χαὶ πῶς ὁρῶν μοι τὰ ὑψιλόχομα ἦν ἐναυλίσμαθ' : corrige e cod. Regio 993, ὑψηλόχομα, et ἀγροιχότερος, et τῶν ὁρῶν. Eadem opera Eumathius sanetur, qui non ipse scripsit II, p. 57, εὐμενὴς σοι τὰ εἰς πεῖραν ἥκοιτο, sed ἵκοιτο, quod inveni in cod. 2897.

(3) Adde, χαὶ Ἀρετὴ, ut vertatur latinum *rectum*; et pro Οἶχτός, velim Εὐσέβεια, quod latino

αἱ παρειαὶ ἐφοινίχθησαν, καὶ σύμπαν ἀνήφθη τὸ πρόσωπον. Ὡς δὲ σπινθὴρ εἴωθεν ἀνέμοις τροφὴν λαμβάνειν καὶ αὔξάνειν, ὃς βραχὺς ὢν, ὑπὸ σιγμπτείας συνειληθεὶς κρύπτεται, καὶ πρὸς τὰρχαῖον κινούμενος σθένος ἀνίσταται· οὕτως ἤδη ὁ ἔρως, προϋνθεὶς, ὃν ἀρρώστειν ἂν ἤδη ᾠήθης, ὡς εἶδε τὸν νεανίαν, τῷ κάλλει τούτου παρόντος ἀνήφθη. Καὶ, καίά γε τὸ συμβαίνειν εἰωθὸς, περικαλλέστερος ἑαυτοῦ, τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ὁ τοῦ Αἴσονος γέγονε παῖς. Ἔσχες ἂν τῇ ἐρώσῃ συγγνώμην. Ἢ δ' ἀτενὲς εἰς αὐτὸν ὁρᾷ, κἀπὶ τῷ προσώπῳ, ὡς ἂν ἄρτι πρώτως ὀφθέντι, πεπηγότας ἔχει τοὺς ὀφθαλμοὺς, οὐδὲ θνητοῦ τινὸς ὄψιν ἡ φρενοβλαβὴς βλέπειν δοκεῖ, οὐδ' ἐκκλίνει γε ἀπ' ἐκείνου. Ἐπεὶ δὲ καὶ λαλεῖν ὁ ξένος ἤρξατο καὶ δεξιᾶς ἥψατο, καὶ ἀρωγὴν ὑφειμένῃ τῇ φωνῇ ἤτησε, καί οἱ τὴν εὐνὴν ἀντὶ τούτων ὑπέσχετο, ἐκείνη, δάκρυα προχέουσα, εἶπεν· « Ὁρῶ δή νῦν τί ποτ' » ἂν δράσαιμι· οὐδ' ἄγνοιά με τοῦ ἀληθοῦς, ἀλλ' » ἔρως ἂν ἀπατήσειε. Σώθητι τοῖς ἐμοῖς δώροις, καὶ, » σωθεὶς, τὰ ἐπηγγελμένα ἀπόδος. » Ὁ δὲ, καίά τε τῶν ἱερῶν τῆς τριμόρφου θεᾶς, καὶ ὅσπις ποτ' ἂν θεὸς ἐν ἐκείνῃ τῇ λόχμῃ παρείη, τόν τε πάντ' ἐφορῶντα παλέρα τοῦ μέλλοντος πενθερῷ, καὶ τὴν ἑαυτοῦ τύχην, καὶ τοὺς τοσούτους κινδύνους, ὄμνυσι, καὶ, πιστευθεὶς, τὰς πεφαρμακευμένας αὐτίκα βοτάνας ἐδέξατο, τήν τε τούτων χρῆσιν ἐξέμαθε· καὶ χαίρων ἐπὶ τῆς καταγωγῆς ἀνεχώρησεν.

Ἡ μὲν ἠὼς δὴ μετὰ τοῦτο (1) τοὺς λαμπροὺς

nomini *pietas* respondet melius. *stera*. Planudes legebat, puto, *postea*; prave.

(1) B, καίὰ τ. Ovidius, *postea*; prave.

ἀσπίδας ἀπήλασεν· οἱ δὲ δῆμοι συνίασιν ἐπὶ τὴν ἱερὴν τοῦ Ἄρεος ἄλσος, καθίζουσί τε ἐπὶ τῶν θάκων. Ὁ δὲ βασιλεὺς αὐτὸς περιπόρφυρος ἐν μέσῳ καθῆσθαι τῷ συνεδρίῳ, καὶ ἐλέφαντος σκήπτρῳ ἐπίσημος. Ἰδοὺ δὲ καὶ οἱ χαλκόποδες βόες ἥφαιστον ἐξ ἀδαμαντίνων (1) φυσῶσι μυκλήρων, πυρὶ πρῶντες τοῖς ἄσθμασιν ὧν ἂν ἅψαιντο βορανῶν. Ὡς δ' εἴωθε πολλῆς ἠχεῖν κάμινος, ἢ ὡς ὅτε ἐκ καμίνου τιτάνου λίθοι διαλυθέντες πῦρ ὑφαρπάζουσιν ὕδατι ῥαντισθέντες ὑγρῷ· οὕτω καὶ τὰ βοῶν σθένα τὰς ἐγκεκλεισμένας ἐλίσσοντα φλόγας καὶ οἱ φάρυγγες ἠχοῦσι καιόμενοι. Ὅμως δ' ὁ τοῦ Αἴσονος παῖς ἐναντίον εἶσιν ἐκείνοις· οἱ δ' ἀμείλιχοι βόες ἐρχομένῳ καὶ ἀπρόσωπον τὴν φοβερὰν ἔτρεψαν ὄψιν καὶ τὰ πεπηγότα σιδήρῳ κέρα, καὶ τὸ κεκονιμένον δάπεδον διχηλοῦντι ἔτυπτον ποδί, καὶ μυκηθμῶν κάπνον ἀνιέντων τὸν χῶρον ἐπλήρωσαν. Οἱ δὲ Μινύαι τῷ ἐξαπιναίῳ ἔφριξαν φόβῳ· ὁ δ' οὔτε τοῦ τῶν ταύρων ἄσθματος ἠσθέλο (τοσοῦτον ἰσχύει τὰ φάρμακα), καὶ τὸ ἀπηωρημένον τοῦ λαιμοῦ δέρμα τῇ δεξιᾷ καλαφᾷ, καὶ, ὑποθεὶς τῷ ζυγῷ, τὸ βαρύσταθμον ἄχθος ἔλκειν βιάζεται, καὶ τὸ ἄπρηστον πεδίον (2) δια-

(1) Vide notam pag. 163, cui nunc addatur Hemsterhusii annotatio ad Hesiodi E. 146, quam doctæ debemus Gaisfordii diligentiæ.

(2) B, παιδίον. Permutatio non rara: cf. not. ad Marini Proclum pag. 69. Mendum peperit constans illa τῶν αι et ε permutatio. Infra ad 226, codd. πεσκοπῖται, quod nolui servare: ad 300, A, ζυγαπέρεις: ad 478, AB, μεγαλαίῳ: ad 771, B λίλαπα, A λέλαπα: ad 803, A, φλόγαις. In Pseudo-Aristotele Præf. de Nat. Animal. p. 322, in Yriartæ Catal. editum legitur ὑφαίρας: ubi alia erit corrigendi ratio, nempe ὑφάρας, quæ prava est scriptura pro ὑφάρας.

σχίζει δὴ τῷ σιδήρῳ. Ἐκπλήττονται τοίνυν οἱ Κόλχοι· οἱ δὲ Μινύαι ταῖς κραυγαῖς τοῦτον θαῤῥύνουσι, καὶ εὐψυχίαν προσλιθέασιν. Ὁ δὲ εὐθὺς ἐκ τοῦ χαλκοῦ κράνους τοὺς δρακοντείους ὀδόντας λαμβάνει, καὶ οἱ σπαρέντες ὀδόντες νέα σώματα γίνονται (1). Ὡς δ' ὄψιν ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς μηλοκῆς νηδύος τὸ βρέφος δέχεται (2), κἀκεῖ δὴ τῷ τῶν μηνῶν ἀριθμῷ διαπλάττεται, καὶ ἥκοντα πρὸς τὸν κοινὸν ἔξοδον ἄρας ὅτι μὴ ὡραῖον· οὕτως, ἐπείπερ ἐν τοῖς ἔγκασι τῆς γῆς ἐγκυμονούσης ἡ τοῦ ἀνθρώπου μορφὴ ἀπείργασται, ἐν τῷ γονίμῳ ἀνέσχεν ἀγρῷ, καὶ, ὃ μᾶλλόν ἐστι θαυμαστὸν, συναναδοθέντα τὰ ὅπλα ἀφάσσει. Τούτους δ' ἰδόντες οἱ Πελασγοὶ ἐν παρασκευαῖς ὄντας (3) ὀξείας αἰχμῆς δόρατα ἐπὶ τὴν κεφαλὴν σπρέφειν τοῦ Αἰμονίου νεανίου, ἀφῆκαν τῷ δέει καὶ τὴν ὄψιν καὶ τὴν ψυχήν (4)· ἀλλὰ καὶ αὐτὴ

(1) Omisit Planudes, vel librarii omiserunt hæc Ovidiana: « et aratos spargit in agros. Semina mollit humus, valido præ» tincta veneno, Et crescunt. » Vertere possis: — λαμβάνει, καὶ εἰς ἀρωδίνας ἀγροὺς σπείρει. Τὰ σπέρματα δὲ ἡ γῆ δυναλῷ βεβρεγμένα φαρμάκῳ μαλακίζει, καὶ οἱ σπαρ.

(2) Addidi δέχεται quod deerat.

(3) Accedit lectioni Heinsianæ, *paratos*, auctoritas codicis quo Planudes utebatur.

(4) Addatur hoc exemplum plurimis iis quæ protuli ad IV, 175, ubi pag. 146, col. 1 extr., pro *Adonide* scribat lector, rogo, *Philemone*. Atque, quando quidem hunc tropum denuo tangendi adest opportunitas, lectorem tironem monebo posse quandoque verba sic translata non displicere, imo placere, et nescio quid curiosæ felicitatis præ se ferre. Quem adduxi e Boilavio versus facile, puto, multis se probaverit, et omnibus procul dubio Fontainii iste in Sutore: « dans sa cave il *enserre L'ar*» *gent* et sa *joie* à-la-fois. » Lebrunius initio Virgilianæ narrationis de Orpheo: « Déjà loin » de Tempé, délicieux rivage, » Pleurant ses doux essaims que » la Parque ravage, Aristée *éga*» *rait* ses *pas* et ses *douleurs* »: quæ extrema Harpius reprehendit, quasi ἀνεικώπεα, iniquior ferc semper poetæ hujus egregii censor. Equidem primi ver-

δῆτ' ἔδεισεν, ἡ κολασήσασα τοῦτον ἐπ' ἀσφαλείας, καὶ, ζηλούμενον ἐωφακυῖα τὸν νεανίαν ἕνα τόσων ἀπ' ἐχθρῶν, ὠχείασε, καὶ ψυχρὰ καὶ ἄναιμος ἐξαπίνης δὴ συνεκάθισεν· ὡς ἂν δὲ ἥκιστα βραχύ τι ἰσχύσαιεν αἱ παρ' αὐτῆς δοθεῖσαι βοΐάναι, ἐπῳδὴν συναντιλαμβανομένην ἐπάδει, καὶ τὰς μυστικὰς προκαλεῖται δὴ τέχνας. Ὁ δὲ χερμάδα (1) βαρεῖαν ἐν μέσοις τοῖς ἐχθροῖς ἀπορρίψας, ἐπ' ἐκείνους τὴν μάχην ἀπωσάμενος ταύτην ἑαυτοῦ τρέπει. Διαφθείρονται δὲ (2) ταῖς ἀμοιβαίαις πληγαῖς οἱ γηγενεῖς

sus posterius hemistichium duntaxat mutatum velim, quippe quod nihil ad rem faciat, et tantum sequenti verbo *ravage* consonet.

(1) AB, χρμαδια. Mox A, ἑαυπῶ.

(2) A, δή: et sic B, ad 223; atque ad 345, A male δέ ubi δή bene in B; ad 312, A B δή, quod in δέ reformare non dubitavi. Hanc permutationem jam nonnunquam notavi. Vide Peerlkamp. ad Xenoph. Ephes. p. 177, optime δέ in auctore suo revocantem. In Luciani Epistolis Sat. 19, pro ἐπεί δέ reperi in cod. Reg. 2600, ἐπεί δή, male; quum δέ sit oppositum primis capitis verbis, ἐμεγεάφην μέν. In ejusdem Lapithis c. 43, pro ὁ δὲ Ζηνόθεμις, codex 1041 habet ὁ δὲ Ζ. quod equidem malim, quum illud δέ sit more vulgari et proprio post eam, quæ ibi interfertur, parenthesim positum. In Chionis verbis Epist. 15, Κλέαρχος δὲ ὡμὸς ὤν, cod. Mazarineus A 87 præfert δή, electione fere ancipiti; rursus apud eumdem Ep. 16, ubi editum fuit, ἐκ πύπου δὲ πῦ ὀπίσω ἐνελπὶς εἰμι, est δὴ in codice, nec hic facili delectu: equidem utrobique δέ prætulerim. Reiskius in Dionis Chrys. Venatore p. 217, recte pro δὲ proposuisse δὴ videtur. Syntipas Fabula 6, πὺς κύνας αὐτῷ ἐπαφίησι, φθηξάμενος δὲ πρὸς αὐπόν: Matthæius δὲ molestum esse ait; et vir doctiss., hanc fabulam repetens in Syntagmate Fabull. Æsopiarum, δὲ prorsus sustulit: scribendum est φθηξ. δή. Idem Fab. 8: αὐπίκα πῦ ζῆν ἀπερρήγνυπο· ὅπι δὲ πρὸς πλευλαίαν ἐγγίσασα ἀναπνοὴν ἔλεγεν: Matthæius proponit ὅπι καί: melius Corayus scripsit ὅπι δή. Formula est in narrationibus frequens ὅπι δή, quam illustrare memini ad Phil. pag. 340. Planudes noster, in Comparatione inedita Veris et Hiemis p. 283, cod. Reg. 3010: πῦ ἡλίου..... ἀπὸ πρώπης αὐπίκα πῦ αἰγόκερω μοίρας ἐφ' ἡμᾶς ἐλαύνοντος, ὅπι δὲ

ἀδελφοὶ, καὶ ἐμφυλίῳ (1) πολέμῳ πίπλουσι. Σκιρτῶσι δ' οἱ Ἀχαιοὶ καὶ τοῦ νικηλοῦ περιέχονται, καὶ περιπλοκαῖς ἀχορέστοις τούτῳ παρασίσχονται. Καὶ σὺ δὲ τὸν νικητὴν ἠθέλησας ἂν περιλαβεῖν, ὦ βάρβαρε· αἰδὼς δέ σοι τῷ ἔργῳ ἀντέστη, καὶ περιέλαβες ἄν, ἀλλά σε ἡ τῆς φήμης ἐπισκοφὴ ὡς μὴ τοῦτο ποιήσῃς ἐμποδὼν ἔστη· ὁ δ' ὅμως ἔξεστι, σιγώσῃ σοργῇ χαίρεις, καὶ χάριτας οἶσθα ταῖς ἐπῳδαῖς καὶ τοῖς ἐπιστάταις τούτων θεοῖς.

Ὑπόλοιπόν γε μήν ἐστι τοῖς φαρμάκοις κοιμίσαι (2) τὸν ἄγρυπνον δράκοντα, ὃς, λόφῳ τε καὶ τεισὶ γλώσσαις ἐπίσημος ὢν, καὶ καμπύλοις ὀδοῦσι φειδτὸς, φύλαξ τοῦ χρυσοῦ δένδρου (3) ὑπῆρχε. Τοῦτον δὲ σὺν ἐπῳδῇ (4) ἐκ τοῦ Ληθαίου χυλοῦ ῥάνασα, ῥήμαλά τινα τεὶς εἶπεν ὕπνον ἡδὺν ἐμποιοῦντα, ἃ καὶ θάλασσαν κυκωμένην καὶ σπέρχοντας ποταμοὺς ἵστησιν. Ὕπνου δὲ τοῖς τοῦτον ἀγνοοῦσιν ὀφθαλμοῖς ἐπελθόντος (5), ὁ Αἰσόνειος ἥρως τόν τε χρυσὸν λαμβάνει, καὶ, τῷ λαφύρῳ μεγαλαυχούμενος, τὴν τῆς λείας αἰτίαν μεθ' ἑαυτοῦ λάφυρον ἐπαγόμενος ἔτε-

καὶ ἀρχὴν ὁ ἐπαυτὸς δέχεται : malim, ὅτι δή.

(1) B, ἐμφιλίου. Quam sæpe syllabæ φιλ et φυλ varientur ostendunt notæ ad Nicet. p. 25, 436. In Luciani Phal. II, c. 9, pro φιλοχειτῖν cod. Regius 3010 exhibet φυλοχειτῖν, recte, modo alterum λ detrahas.

(2) B, κοιμῆσαι. A, e correctione, κοιμίσαι. Infra ad 213, B ἐκοιμήσατε. Nonnihil potest esse dubitationis. Vide supra pag. 12, collato Blomf. ad Callim. H. in Jovem, 47.

(3) Invenit in suo codice, *arboris aureæ*, quod, etsi audacius scriptum, poetam non dedecet. Lectio *arietis aurei* ex uno cod. recepta fere glossa est.

(4) Habuit *carmine*, non *gramine*. A, non ἐκ. B, πῦ ἐκ τοῦ. In B schol. ἐκ τοῦ Στίου τῆς λήθης ῥάμαλος δηλονότι.

(5) Planudes legisse videtur *ubi venit*.

ρεν, σὺν νίκῃ πρὸς τοὺς Κεκροπίους πύργους (1) ἅμα τῇ γυναικὶ ἀφικνεῖται.

Αἱ Αἰμονίαι τοίνυν μητέρες καὶ οἱ πολυτελεῖς πατέρες δῶρα ὑπὲρ τῶν υἱῶν ὧν ἀπέλαβον ἀναφέρουσι, καὶ θυμιαμάτων πλῆθος ἐπὶ πυρὸς θυμιῶσι, καὶ ἱερεῖα χρυσὸν τοῖς κέρασι περικείμενα τὰς εὐχὰς τούτων πληροῖ· ἀλλ' ἄπεστιν ὁ Αἴσων ἐκείνων εὐθυμουμένων, ἐγγυτέρω τε ἤδη γεγονὼς τοῦ θανάτου, καὶ τοῖς προσβυτικοῖς ἀπειρηκὼς ἔτεσι. Τηνικαῦτα δὴ οὕτως ὁ Αἰσονίδης ἔφη· « Ὦ γύναι, ἦ τὴν ἐμαυτοῦ σωτηρίαν ὁμολογῶ ἐπιγράφεσθαι, καίτοι τὰ πάντα » μοι ἐχαρίσω, καὶ πᾶσαν ὑπερπέπαικε πίστιν τὸ » τῶν σῶν χαρισμάτων ἄθεσμα, ὅμως, εἰ καὶ τοὐμὸν » δύναντο (τί δ' οὐκ ἂν αἱ ἐπῳδαὶ δύναιντο;) » ἄφελε τῶν ἐμῶν ἐτῶν, καὶ ἀφελοῦσα πρόσθες τοῖς » τοῦ παιδός (2). » Οὐκ ἐκράτησε πρὸς ταῦτα τῶν

(1) Malam habuit lectionem. Et Regius e Nostro hic notavit Κεκροπίους πύργους. Reponendum Ἰωλκιακοὺς, ad editionis normam.

(2) Sententia affectus plena, quæ multis auctoribus placuit. Pulcre Martialis I, 37 : « Diceret » infernas et qui prior isset ad » umbras : Vive tuo, frater, » tempore, vive meo. » Statius S. V, I, 176, in tenerrimis Priscillæ morientis ad Abascantium verbis : « Pars animæ » victura meæ, cui linquere possem, O utinam! quos dura mihi » rapit Atropos annos! » Loca similia peti possunt e Mureti VV. LL. IX, 1. Nec nostri scriptores sunt muti. Russavius ille lyricus in oda egregia Parcas allocutus : « Ne délibérez plus ; tranchez mes destinées, Et renouez » leur fil à celui des années Que » vous lui destinez. » Parnyus : « Ajoutez à ses jours Les jours » heureux que m'ôta l'infidèle. » Ferocior erat Iphis Ovidianus M. XIV, 731 ; excusandus tamen, quippe qui non poetice, ut Parnyus, moriebatur, sed vero fauces inserebat laqueo : « O superi... » longo facite ut memoremur » in ævo, Et, quæ demsistis vitæ, » date tempora famæ. » Eamdem antithesim variavit Michaldus, poeta elegantissimus, in Vere VI : « Aimez ; vivez heureux, et que » le sort prospère, De vos plus

δαχρύων ἡ Μήδεια, ἀλλὰ τῇ τοῦ αἰτοῦντος εὐσε-
βείᾳ πρὸς ταῦτ' ἐκινήθη (1). Ὅμως ἥκιστα τῇ τοιᾷ-
δε (2) τούτου συνθεμένη ἐφέσει, « Τίς ποτ' » εἶπεν
« ἀδικία τοῦ σοῦ σίὁμαλος ἐξέπεσεν, ἄνερ; Ἄφρ
» γὰρ ἐγὼ δοκῶ σοι τὸ τῆς σῆς ζωῆς διάσημα δύ-
» νασθαι περιγράφειν; Οὐκ ἂν οὔθ' ἡ Ἑκάτη συγχω-
» ρήσειε τοῦτο, οὔτ' αὐτὸς αἰτεῖς ὅσια. Ἀλλὰ τού-
» του γε οὕπερ αἰτεῖς ἐπιβαλοῦμαι μεῖζόν σοι δῶρον,
» Ἰάσον· πειράσομαι γὰρ τῇ ἐμαυτῆς τέχνῃ μαχρὸν
» τοῦ πενθεροῦ τὸν αἰῶνα ποιῆσαι, οὐχὶ τοῖς ἔτεσιν
» ἀναυξῶσαι τοῖς σοῖς. Συνεπιλαμβανέσθω μοι μόνον
» ἡ τρίμορφος θεά, καὶ παροῦσα ἐπινευέτω τῷ ὑπερ-
» μεγέθει τούτῳ τολμήματι. » Τρεῖς ἐνέδεον νύκτες,
ὥστε τὰ τῆς σελήνης κέρατα συνελθεῖν καὶ κύκλον
ἀπολελέσαι. Ἐπεὶ δὲ πλησιάτη ἀνέτειλεν αὐτῇ
καὶ ἀκερσίῳ προσώπῳ τὴν γῆν ἐπεσκέψατο, ἔξει-
σιν ἐκείνη τῆς οἰκίας, ἀπολελυμένην ἐσθῆτα περι-
κειμένη, γυμνὴ τοὺς πόδας, γυμνοὺς τοὺς πλο-
κάμους καθειμένη τῶν ὤμων, καὶ ἀλᾶται μονήρης
ἐν μέσῃ τῇ τῆς νυκτὸς ἀφώνῳ σιγῇ. Ἀνθρώπους
γε μὴν καὶ ὄρνεις καὶ θῆρας κοιμιζομένους ὁμοίως
ἀφοφεῖ βαθεῖα ἀνάπαυσις ἔλυσε, καὶ ἀφοφεῖ
θάμνοι καὶ λόχμαι σιγῶσιν οὐδ' ὁτιοῦν κινούμενοι·

» doux penchans resserrant les » liens, Ajoute à vos plaisirs ce » qu'il retranche aux miens. » Corinnæ memor, non effundam ὅλον τὸν δάλαχον.

(1) Ovidius: « Dissimilemque » animum subiit Æeta relictus. » Omisit hunc versum Noster, vel librarii præterviderunt. Poteris sic lacunam supplere:—ἐκιπήθη, καὶ οὐχ ὁμοίαν ὑπῆλθε ψυχὴν ὁ ἀπολειφθεὶς Αἰήτης. Latina, « nec tenuit lacrymas », male ad Medeam retulit.

(2) Codd. παιδί. Ovidius, alio sensu: « Non tamen adfectus » tales confessa. » Repone: ὅμως ἥκιστα τοιόνδε ὁμολογοῦσα τοῦν.

σιγᾷ καὶ ὁ ὑγρὸς ἀήρ· μόνοι δὲ λάμπουσιν οἱ ἀστέ-
ρες, ὡς οὓς τὰς χεῖρας ἐκλείνασα, τοὺς ἑαυτὴν
ἔστρεφε· τοὺς ὕδωρ ἐκ ποταμοῦ λαβοῦσα τοὺς στο-
κάμους ἔῤῥανε, καὶ τοῖσι χάσμαις (1) τὸ στόμα λέ-
λυκε, καὶ τὴν ἰγνύην τῇ σκληρᾷ γῇ ἐπέθηκε, καὶ φη-
σιν· « Ὦ Νὺξ, πιστοτάτη τοῖς ἀπορρήτοις, καὶ χρύ-
» σεοι Ἀστέρες, οἱ ἅμα τῇ Σελήνῃ τῷ πυρὶ τῆς
» ἡμέρας παραχωροῦντες, καὶ σὺ δ' Ἑκάτη τεί-
» μορφε, ἣ τοῖς ἡμετέροις ἔργοις συνίστωρ καὶ βοη-
» θὸς ἥκουσα, ὦ ἐπῳδαὶ καὶ μαγικαὶ τέχναι, καὶ Γῆ
» ἣ τοὺς μάγους βοτάναις σφιγγώσαις ὁπλίζουσα,
» Αὖραί τε καὶ Ἄνεμοι, καὶ Ὄρη, καὶ Ποταμοὶ καὶ
» Λίμναι, καὶ σύμπαντες θεοὶ τῶν ἀλσέων, καὶ σύμ-
» παντες θεοὶ τῆς νυκτὸς, πάριτε· ὧν τῇ συνάρσει,
» ὁσάκις ἠθέλησα, τῆς ὄχθης ἐκπλητομένης πο-
» ταμοὶ πρὸς τὰς οἰκείας πηγὰς ἐπανέδραμον, καὶ
» θάλασσαν κυμαινομένην μὲν ἴστημι δῆτα ταῖς
» ἐπῳδαῖς, καθιστομένην δὲ συνταράττω, καὶ νεφέλας
» μὲν ἀπελαύνω, νεφέλας δ' αὖ ἐπιφέρω, καὶ ἀνέ-
» μους κοπάζειν ποιῶ καὶ αὖ προκαλοῦμαι, καὶ δρα-
» κοντείους φάρυγγας ῥήμασι διαῤῥήσσω, καὶ σκοπέ-
» λους ἐῤῥιζωμένους καὶ δένδρα τῆς οἰκείας ἀναστῶ-
» μενα γῆς, καὶ λόχμας κινῶ ὅλας, καὶ ὄρη κελεύω
» τρέμειν καὶ μυκᾶσθαι τὸ τῆς γῆς ἔδαφος, καὶ τῶν
» τάφων εἴδωλα ἐξιέναι· καὶ σὲ δ' αὖ, Σελήνη,
» καθέλκω, εἰ καὶ τὰ χάλκεα κρούμενα τὸν σὸν
» πόνον μειοῦσι, οἵ τε σοὶ δίφροι τῷ ἡμετέρῳ ἅρμασιν

(1) Habuit interpres malam lectionem, *et hiatibus*, pro bona *ululatibus*. Rescribe, ὁλολυγμοῖς. Mox B, ἰγνυήν: confer p. 238, ubi de hac hujus vocabuli forma nonnihil notatur. Statim A, ὑπίθ.

» ὠχελώσιν· ὠχελᾷ δὲ καὶ ἡ Ἠὼς τοῖς ἡμετέροις Φαρ-
» μάκοις· ὑμεῖς μοι τὰς τῶν ταύρων φλόγας ἡμ-
» βλύνατε, καὶ τῷ καμπύλῳ ἀρότρῳ τοὺς ἀπαθεῖς
» ἄχθους αὐχένας ἐπιέσατε· ὑμεῖς τοῖς δρακοντογενέσι
» δεινὸν πόλεμον κατ' ἀλλήλων δεδώκατε, καὶ τὸν
» Φοινικοῦν φύλακα ὕπνῳ ἐκοιμίσατε, καὶ τὸ χρύ-
» σειον δέρας, τοῦ φύλακος ἀπαιθέντος, εἰς τὰς
» τῶν γεραικῶν πόλεις ἐπέμψατε. Νῦν δέ μοι χρεία
» Φαρμάκων, δι' ὧν τὸ γῆρας ἀνακαινισθὲν εἰς τὸ
» πρότερον ἄνθος ἐπανελεύσεται, καὶ ἀνορθώσει τὸν
» ἤδη κλίνοντα χρόνον· καὶ δώσετε· οὐδὲ γὰρ μάτην οἱ
» ἀστέρες νῦν ἔλαμψαν, οὐδὲ μάτην τὸ τῷ τεραχήλῳ
» τῶν πτηνῶν δρακόντων ἑλκόμενον πάρεστιν ἅρμα. »

Καὶ πατὴν δὲ ἅρμα καθείμενον ἐκ τοῦ αἰθέρος· οὗπερ εὐθὺς ἐπέβη καὶ τοὺς τῶν δρακόντων αὐχένας καλέψα, καὶ, χερσὶ διασείσασα τὰς κούφας ἡνίας, εἰς ὕψος τε ἀναρπάζεται, καὶ ὑποκείμενα τὰ τῶν Θετταλῶν Τέμπη ἄνωθεν βλέπει, κἀκεῖ δὲ, ἐπ' ἐκείνου λέγω τοῦ θέματος, ἵστησι (1)· καὶ ἂς Ὄσσα φέρει βοτάνας καὶ ἂς τὸ ὑψηλὸν Πήλιον, Ὄθρυς (2) τε καὶ Πίνδος, καὶ ὁ τοῦ Πίνδου μείζων Ὄλυμπος, περισκοπεῖ τε καὶ τῶν εὐδοκουμένων αὐτῇ ἂς μὲν αὐταῖς ῥίζαις ἀνέσπα, ἂς δὲ χαλκοῦ δρεπάνου καμπῇ θερίζει. Πολλαὶ (3) δ' αὐτῇ κἀν ταῖς ὄχθαις τοῦ Ἀπι-

(1) Ovidius: « Œtæis regioni-» bus adplicat angues. » Noster habuit lectionem codicis Medicei, *Cretis i. e. terræ illius*, et hoc glossema vertit. Jam supra p. 29, recentius vocabulum θέμα pro *regione* usurpavit. Ante vel post ἵστησι deesse puto τοὺς δρά-κοντας.

(2) B, ὄρθρυς. A, ὄρθυς. Parili mendo ὄρθρος et ὀρθὸς permutantur in Aristæneto pag. 288 meæ. Mox τῶν abest a B.

(3) B, τολλά. Naugerius inve-

δανοῦ ἤρεσαν, πολλαὶ δ' ἐν ταῖς τοῦ Ἀφεισοῦ. Οὐδὲ σύ γε μὴν ἀσυντελὴς, Ἐνιπεῦ, ἦσθα. Ναὶ μὴν καὶ Πηνειὸς, ναὶ μὴν καὶ αἱ Σπερχειΐδες θεραπαί τι συνήνεγκαν, καὶ οἱ Φλέων ἔχοντες τῆς Βοίβης αἰγιαλοί. Ἐδρέψαιο δὲ καὶ τῆς Εὐβοϊκῆς Ἀνθηδόνος ζωφόρον τινὰ πόαν, οὔπω δημοσιευθεῖσαν τῷ σώματι τοῦ Γλαυκοῦ μεταβληθέντι. Ἐννάτη μὲν οὖν ἡμέρα, καὶ νὺξ ἐννάτη τῷ τε ἅρματι καὶ τοῖς θηρσὶ τῶν δρακόντων περιοῦσαν τοὺς ἀγροὺς ἅπαντας εἶδε ταύτην· ἐπανελθούσης δὲ, καίτοι οὐδένος, ὅτι μὴ τῆς ἐκεῖθεν ὀσμῆς, μεταίσχον, οἱ δράκοντες τὸ δέρμα τοῦ παλαιοῦ ἀπεξύσαντο γήρως (1).

Ἐλθοῦσά γε μὴν περὶ τῶν σταθμῶν καὶ τοῦ πυλῶνος καθήχθη, καὶ μόνῳ τῷ οὐρανῷ σκέπεται, καὶ φεύγει πᾶσαν ἀνδρὸς ὁμιλίαν, καὶ διττοὺς βωμοὺς ἐκ βώλων ἀνέστησεν, ἐν μὲν τῇ δεξιᾷ, τῆς Ἑκάτης, ἐν δὲ τῇ λαιᾷ, τῆς Νεότηλος. Ἐπεὶ δὲ τούτους περιστερεῶνι (2) καὶ δένδροις ἀγελίοις περιεζώσατο, οὐ πόρρω τούτων ἐν δυσὶ βόθροις τὸν χοῦν ἐκφορήσασα, ἱερεύεται, καὶ μάχαιραν ἐν λαιμῷ μέλανος ἱερείου ἐνίησι, καὶ τοὺς ὀρωρυγμένους βοθύνους περιῤῥαίνει τῷ αἵματι. Τότε δὴ τῇ μὲν ἐπιχεῖ τεῦχος ὑγροῦ μέλιτος, τῇ δ' ἑτέρᾳ τεῦχος ὑγροῦ (3) γάλακτος· οἷς

nerat πολλαὶ in suo libro. Verba πολλαὶ — ἦρ. adduxit ad hunc Ovidii locum. Mox exhibui Ἀφεισοῦ, codicum lectionem.

(1) Hoc portentum non potuit concoquere bonus librarius, et, ad marg. codicis B, exclamat: ὦ πῦ θαύματος! οἷον τὸ ψεῦδος!

(2) Ovidius, *verbenis*. In A lacuna est; in B hic loci charta mutila est, sed puto et fuisse lacunosum. Interpres ignoravit quid esset verbena, et quo nomine græco vocaretur. Addidi quod deerat.

(3) Habuit igitur suo in libro, *liquidi*, non *tepidi*. Placet repetitio; valde est Ovidiana.

ἅμα καὶ ῥήματά τινα ἐξέχεε, καὶ τοὺς ὑποχθονίους θεοὺς ἐμειλίξατο· καὶ τοῦ τῶν ψυχῶν ἡγεμόνος σὺν τῇ ἁρπαγείσῃ συζύγῳ δεῖται, μὴ σπεῦσαι τὴν γηραιὰν ψυχὴν συλῆσαι τοῦ σώματος. Τούτους δὲ δὴ δεήσεσί τε καὶ μακρῷ ἐξιλασαμένη ψιθυρισμῷ, τὸ ἀπειρηκὸς σῶμα τοῦ Αἴσονος τοῖς βωμοῖς προσαχθῆναι κελεύει, καὶ τοῦτο, ἐπωδῇ πρὸς βαθὺν ἐκλυθὲν ὕπνον καὶ ἀψύχῳ ἐοικὸς, ἐπὶ τῆς ἐπεστρωμένης πόας ἐξέτεινε, κἀκεῖθεν δὲ πόρρω τὸν Αἰσονίδην, πόρρω τοὺς ὑπηρέτας ἰέναι κελεύει, καὶ ὑποτίθεται ὀφθαλμοὺς τοὺς ἀμυήτους μεθασίῃσαι τῶν ἀπορρήτων. Οἱ δὲ, κελευσθὲν αὐτοῖς, διαστίδναντο. Ἡ Μήδεια δὲ, λελυμένη τὰς κόμας βάκχης δίκην, τοὺς καιομένους βωμοὺς περίεισι, καὶ πολυμίτους λαμπάδας ἐν τῷ μέλανι τοῦ αἵματος βόθρῳ βάπτει, καὶ βαφείσας ἐν τοῖς δυσὶν ἀνάπτει βωμοῖς, καὶ τρὶς μὲν φλογὶ τὸν χθονιὸν, τρὶς δὲ ὕδατι, τρὶς δὲ θείῳ ἀπύρῳ (1) περίεισι (2). Μετὰ δὲ τοῦτο τὸ δραστήριον φάρμακον ἐν χαλκείῳ βληθὲν ζεῖ καὶ ἀναθαλάζει, καὶ ἀφρῷ ἐξωδηκότι λευκαίνεται. Ἔχει δὲ δὴ ῥίζας τῶν Αἰμονίων Τεμπῶν τμηθείσας καὶ σπέρματα καὶ ἄνθη καὶ χυλοὺς δριμεῖς (3) ἕψει· προσβάλλει δὴ καὶ λίθους

(1) Codd. *ἀπείρῳ*. Et sic peccatum est in Nonni cap. 51. Jam habuimus *θεῖον ἄπυρον* pag. 113, ad *N.* 374; pag. 205, ad *N.* 405; et habebimus ad XIV, 791. Vide Bernard. ad Nonn. t. I, pag. 34.

(2) Pro *περίεισι*, hic maluissem reperire *καθαίρει*. Et statim pro *μετὰ τοῦτο* scribere debuisset interpres *μεταξύ*.

(3) A, *δρυμεῖς*: ut A B, *κερκίονος* pro *Κερκύονος*, ad 439. Permutationes notissimæ literarum *ι* et *υ*, *υ* et *η*, plane firmabunt restitutionem vocis *ἰλὺν* pro *ὕλην* quam in Horapolline, Hierogl. 49, propono: *μιγνύει τῷ ὕδατι τὴν ὕλην*, ediderunt; manus recentior, ad marginem codicis Reg. 2832, *ἰλὺν*, quod et ratio-

ἐν ἐσχαλιαῖς τῆς Ἀναλολῆς ζηληθέντας· ϖεϱσίλιθσι
χϱὴ ψάμμον, ἣν ἡ τοῦ ὠχεανοῦ θάλατ̈α ϖλημ-
μυϱοῦσα δὴ κλύζει, χϱὴ πάχνην νυκλὸς ὑπὸ τὴν σε-
λήνην συναμηθεῖσαν, χϱὴ σλειγὸς αἰσχϱᾶς αὐταῖς
σαϱξὶ ϖλέϱυγας, χϱὴ ἔγκαλα λύκου ἀμφιβόλου, εἰω-
θότος εἰς ἄνδϱα τὴν θήϱειον ὄψιν μελαμείβειν· οὐδὲ
φολιδωτὰ (1) μέλη Κιννυφίου λεπτοῦ χελύδϱου ἐκεί-
νων ἀπῆν, οὐδ' ἐπὶ μακϱὸν ζώσης ἦπαϱ ἐλάφου·
οἷς πᾶσι ϖεϱσίλιθσι κεφαλὴν κοϱώνης αἰῶνας ἐννέα
διαϱκούσης. Τούτοις δὴ χϱὴ μυϱίοις ἄλλοις ἀνωνύμοις
εἴδεσιν ἡ βάϱβαϱος τῷ θνητῷ Αἴσονι πάντων ὑπεϱ-
κείμενον (2) δῶϱον κατασκευάσασα, ξηϱῷ κλάδῳ πά-
λαι ϖοτὲ θαλλούσης ἐλαίας πάντα συνεκύκησε, χϱὴ τὰ
ἄνω τοῖς κάτω ἀνέλιξεν. Ἰδοὺ δὲ χϱὴ τὸ παλαιὸν
σλύϖος ἐν τῷ ζέοντι χαλκείῳ σϱεφόμενον ϖϱῶτα
μὲν χλωϱὴν γίνεται, χϱὴ μετ' ὀλίγον φύλλα ϖεϱι-
βάλλεται, χϱὴ ἐξαίφνης ϖεϖείϱοις ἐλάαις βείθεται.
Ἔνθα δὲ δὴ ϖοτε τὸ ϖῦϱ ἀφϱὸν τοῦ χοίλου χαλκείου
ἐξέβϱασε, χϱὴ σλαγόνες ἐϖὶ τὴν γῆν ϖεϖλώκασι ζέου-
σαι, ἥ τε γῆ ἀναθάλλει, χϱὴ ἄνθη χϱὴ χλόη ἀνίσχει·
ἅϖεϱ αὐτίκα τε εἶδεν ἡ Μήδεια, χϱὴ λεϖτῷ ξίφει
τὴν σφαγὴν τοῦ γέϱοντος ἤνοιξε, χϱὴ τὸ παλαιὸν αἷμα
ἐκβλύσαι μείνασα, τοῦ κατασκευασθέντος χυλοῦ τοῦ-
τον ἀναϖλησῇ· οὗϖεϱ ἐϖειδή γε ὁ Αἴσων ἐνεφοϱήθη
τε χϱὴ ἠϱδεύθη, ἢ τῷ σιόμαλι τοῦτον ἢ τῇ ϖλησῇ
δεξάμενος, ἥ τε κόμη χϱὴ ὑϖήνη, τὸ ϖολιὸν ἀϖοθέμε-

nes criticæ et res ipsa æque commendant.

(1) A B, φωλιδωτά. Pag. 177, A, φολιδοτῷ. Mox B, κιττουφίου.

(2) Latina *propositum munus* græce sonant, τὸ διανοηθὲν δῶϱον. *Mortali* vertit ut potuit. Exspectandi meliores codices.

ναι χρῶμα, μέλαν ἐσπάσαντο, τό τε τῶν μελῶν καλεσκληκὸς ἀπελαθὲν φεύγει· ὠχρότης τε καὶ κακοχυμία ἀποχωρεῖ, καὶ, σαρκὸς προσγινομένης, αἱ κοῖλαι ῥυτίδες (1) ἀναπληροῦνται, καὶ τὰ μέλη πάντα σφριγᾷ· καὶ ὁ Αἴσων ἐκπλήττεται, καὶ τοιοῦτον ἀναμιμνήσκεται ἑαυτὸν, οἷός ποτε τεσσαρακοντούτης ὑπῆρχε, καὶ ψυχῆς ἑτέραν ὁρμὴν ὑποδέδυκεν, ἐπεὶ τοῦτον ἀφῆκε τὸ γῆρας.

Εἶδεν ἀφ' ὕψους ὁ Διόνυσος τὸ τοῦ τοσοῦδε τέρατος θαῦμα, καὶ μαθὼν οἷόν τ' (2) εἶναι καὶ ταῖς ἑαυτοῦ τροφοῖς νεότητος χρόνους δοθῆναι, ἐκ τῆς Κολχίδος τόδε (3) τὸ δῶρον δέχεται.

Ὡς ἂν (4) μὴ παύσαιντο ταύτης οἱ δόλοι, μῖσος ἡ Φασιὰς πρὸς τὸν ἑαυτῆς ἄνδρα πλάττεται, καὶ πρὸς τὰς τοῦ Πελίου θύρας (5) ἱκέτις προσφεύγει. Καὶ ταύτην, ἐπείπερ ἐκεῖνος ἐβαρύνετο τῷ γήρᾳ, αἱ θυγατέρες ὑποδέχονται· ἃς ἐν βραχεῖ χρόνῳ ἡ πολύτροπος Κολχὶς, φιλίαν σχηματισαμένη, ὑπεποιήσατο. Καὶ δὴ ταύταις ἐν ταῖς μεγίσταις τῶν χαρίτων δεξιούσης καὶ τὸ τοῦ Αἴσονος γῆρας ἀφαιρεθὲν, καὶ ἐν τούτῳ δὴ τῷ μέρει προσεδρευούσης, ἐλπὶς ὑπῆλθε ταῖς παρθένοις ταῖς Πελίου θυγατράσι, ταῖς ὁμοίαις τέχναις οἷόν τ' εἶναι τὸν αὐτῶν ἀνδρῶσαι (6) πατέρα, καὶ αὐτὸ τοῦτο αἰτοῦνται, καὶ χάριτας ἀπομνημονεύειν αὐτῇ διὰ βίου ὁμολογοῦσιν. Ἡ δ' ἐπὶ βραχὺ (7) σιωπᾷ καὶ ἐνδοιάζειν δοκεῖ, καὶ

(1) Codices exhibent *ῥοιπίδες*.
(2) Codices, *οἵος τ'*. Posset et *οἵους π* scribi.
(3) B, *πόπ*.
(4) Velim legere, *ὡς ἂν δὲ μή*.
(5) A, *θυγατέρας*. Ovid. *limina*.
(6) B, *οἵαί τ' εἶναι—ἀναδῆσαι*. A, *πὸν αὐτῶν*.
(7) Codd. *βραχεῖ*. B, *βραχὺ* e correctione.

πεπλασμένη ἐμβεβιθεία τὰς ψυχὰς ἐκείνων δεομένων μείλεσι θέλγει. Ἐπὶ δ' ἐπαγγέλλεται, « Ὡς ἄν » εἶπε « μείζων πίστις τῆσδε τῆς χαρίτος εἴη, ὁ παλαίτα- » τος ἐν τοῖς ὑμετέροις πρεσβύτοις ἡγεμὼν ἀμνὸς τῷ » φαρμάκῳ μοι γενήσεται. » Αὐτίκα δὴ χρὸς ἀμε- τρήτοις ἠτορηκὼς ἔτεσιν ἄγελαι, καμπύλα κέρατα (1) περὶ τοὺς κοίλους κροτάφους φέρων· οὗ δὴ τὸν μα- σθέντα τράχηλον Αἰμονίῳ διορύξασα ξίφει, καὶ ὀλιγοστῷ τὸν σίδηρον μολύνασα αἵματι, τό τε σῶμα τοῦ κίνους ὁμοῦ καὶ τοὺς σπασμηίους χυλοὺς ἐν χαλκείῳ κοίλῳ ἡ φαρμακὶς ἔβαψεν· οἱ δὲ τὰ τοῦ σώματος μέλη συστέλλουσι, καὶ τὰ κέρατα πιμπρῶσι, ναὶ μὴν καὶ πρὸς τοῖς κέρασι τοὺς ἐνιαυλούς· καὶ τρυφερὸς βρυχηθμὸς ἐκ μέσου τοῦ χαλκείου ἀκούε- ται· καὶ οὐκ εἰς μακρὰν τὸν βρυχηθμὸν θαυμαζού- σαις ἀμνὸς ἐξέθορε, καὶ σκιρτᾷ φεύγων, καὶ θηλὴν γαλακτοφόρον ζητεῖ. Ἀπεπάγησαν αἱ τοῦ Πελίου θυ- γατέρες πρὸς ταῦτα. Ἐπὶ δὲ πίστιν αἱ ἐπαγγελίαι παρέσχοντο, τότε δὴ τότε καὶ ἐπιμονώτερον (2) ἔγκειν- ται. Τεὶς ὁ Φοῖβος τὸ ἅρμα, τοὺς ἵππους ἐν τῷ Ἰσθμικῷ ὠκεανῷ βαπτίσας, ἠφάνισε, καὶ τῇ τεταρτῃ νυκτὶ οἱ ἀστέρες στίλβοντες ἔλαμπον· ἡ δὲ καλλιρρόο- φος Αἰσηὶς καθαρὸν ὕδωρ τῷ πυρὶ ἐπιτίθησι, καὶ βοτάνας μηδὲ μίαν (3) ἐχούσας δύναμιν. Ἤδη δὴ θα- νάτῳ πρεσβυτικῷ ὕπνος ἐκλελυμένῳ σώματι τὸν βασιλέα, καὶ σὺν τῷ βασιλεῖ τοὺς ἐκείνου καθεῖρξε

(1) A, κέρα, ut supra ad v. 179; et infra ad 363. Cf. pp. 41, 67, 131. Statim ad 318, A B, consentiunt in κέρα, quod non servavi, ne scripturæ varietas in tanta vocum illarum vicinitate nimium displiceret.

(2) Codices, ἐπιμανώτερον.

(3) B, μηδιμίαν. In altera lectione plus est vis.

Φύλακας, ὃν ἐπῳδαὶ καὶ μάγου γλώσσης δύναμις ἔδωκαν. Αἱ δὲ Θυγατέρες κελευσθεῖσαι σὺν τῇ Κολχίδι τὸν οἰκεῖον οἶκον εἰσίασι, καὶ περισποιχίζουσι τὴν εὐνήν. Ἡ δὲ (1) « Τί πολε νῦν νυσταζετε » εἶπε, « νωθρό- » ταται; Πήξατε δὴ τὸ ξίφος, καὶ τὸ παλαιὸν » ἐξαρτλήσαλε αἷμα, ὡς αἵματος νεωλεικοῦ κενωθεί- » σας ἐμπλήσω τὰς φλέβας. Ἐν γὰρ ταῖς ὑμετέραις » χερσὶν ἥ τε τοῦ παλεῖς ἡλικία καὶ ζωὴ κεῖται. Εἴ » τις οὖν ὑμῖν οἶκος, εἰ μὴ ματαίαις ἐλπίσι σα- » λεύεσθε, συμμαχίαν ὀρέξαλε τῷ παλεῖ, καὶ ξίφει » τὸ γῆρας ἐξώσαλε, καὶ τὸ διεφθορὸς αἷμα τῳ σι- » δήρῳ ἐκκεύσασθε. » Ταύταις ταῖς παραινέσεσιν, ἥτις πολὲ μᾶλλον συμπαθὴς γένετε, πρώτη ἀσυμ- παθὴς ἦν, καὶ, ὡς ἂν μὴ ἀνόσιος ᾖ (2), τὸ ἀνόσιον δρᾷ. Οὐκ ἔστι γε μὴν ἥτις τὴν παρ' ἑαυτῆς πλησὴν ὀφθῆν ἔφερεν, ἀλλὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀποστρέφουσι, καὶ ταῖς ἀπηνέσι δεξιαῖς τυφλὰ διδόασι τραύματα. Ὁ δ' ἀφνιδίῳ περιῤῥεόμενος αἵματι, ὅμως αἴρει τὰ μέλη, καὶ ἡμισπάραχλος τῆς κλίνης ἀνασταναι πει- ρᾶται· καὶ μέσος ἐν τοσούτοις δὴ τοῖς ξίφεσιν, ὠχειάσας ἐκλείνει χεῖρας, καὶ « Τί πολε δρᾶτε, ὦ » Θυγατέρες; » εἶπε. « Τίς ὑμᾶς καλὰ τῆς παλρῴας » τύχης ἐξώπλισε. » Ταῖς δὲ καὶ ψυχαὶ καὶ χεῖρες (3) καλέπεσον· ἐκείνῳ δὲ πολείῳ μέλλοντι λέξειν ἔτι ἡ Κολχὶς αὐτοῖς ῥήμασιν ἀφείλελο δὴ τὸν Φάρυγα, καὶ διεσπαραγμένον εἰς τὸ ζέον καθῆκεν ὕδωρ· ὥσ', εἰ μὴ πλερωλοῖς δράκουσι πρὸς τὸν ἀέρα ἀνέφυγεν, οὐκ ἂν τὴν δίκην ἀπέδρασε.

(1) A, ὁ δέ: modo, κελευσθεῖσαι. Infra ad *v.* 350, B, δράκοσι.
(2) Codd. ἦν, et infra ὁ μέσος.
(3) Vide notam pag. 145.

Φεύγει δ' εἰς ὕψος ὑπέρ τε τὸ συνηρεφὲς Πήλιον καὶ τὴν Φιλύρειον ἑσλιὰν, καὶ ὑπὲρ τὸν Ὄθρυν, καὶ τοὺς ἐγνωσμένους τόπους τῷ πάθει τοῦ παλαιοῦ Κεράμβου. Οὗτος γὰρ, τῇ τῶν Νυμφῶν συνάρσει πλεραῖς πρὸς ἀέρα κουφισθεὶς, ἡνίκα βαρέως ἡ γῆ τῷ περιχυθέντι καλεκλύζετο ὕδατι, τοὺς Δευκαλιωνείους ὑέλους ἀκλύστως ἐξέφυγε. Τήν τε Αἰολίαν Πιτάνην ἀφῆκεν ἐπὶ τῆς λαιᾶς, καὶ τὸ γεγονὸς λίθοις (1) μακρὸν τοῦ δράκοντος μόρφωμα, τό τε Ἰδαῖον νέμος, ἔνθα πολὲ ὁ Διόνυσος τὸ τοῦ υἱοῦ κλέμμα τὸν μόσχον ἔκρυψεν ὑπὸ πεπλασμένῃ (2) μορφῇ ἐλάφου, ἔνθα ὁ τοῦ Κορύβδου (3) παλὴρ βακχεία ψάμμῳ τετύμβευται, τούς τε ἀγρεὺς οὓς ἡ Μαίρα νέα ὑλακῇ μορμολύττεται, καὶ τὴν Εὐρυπύλου πόλιν ἣπερ αἱ Κῶαι μητέρες κέρατα ἔφυσαν, ἡνίκα τὸ τάγμα τοῦ Ἡρακλέος ἀνεχώρει, τήν τε Φοιβείαν Ῥόδον, καὶ τοὺς Ἰηλισίους Τελχῖνας, ὧν τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῇ τῇ ὄψει πάντα μεταμείβοντας (4) ὁ Ζεὺς ὑπερσιυγήσας (5), τοῖς τἀδελφοῦ ἐκάλυψεν ὕδασι. Παρῆλθε καὶ τὰ τῆς ἀρχαίας Κῶ Καρχήϊα (6) τείχη, ὅθιπερ Ἀλκιδάμας ὁ παλὴρ θαυμάσειν ἔμελλεν ἐκ τοῦ τῆς θυγατρὸς σώματος πρεπείαν περισσὴν οἵαν τ' οὖσαν γεννηθῆναι. Ἐντεῦθεν τὸ τῆς Ὑείας (7) κλίτος ὀρῇ

(1) A, λίθρις. B, λίθρ. Modo addidi καί.

(2) Codd. ὑποπλ. Divisim scripsi.

(3) B, κορύβου, cum δ τῷ ϛ superimposito. Ovid. *Corythi.*

(4) *Vitiantes*, Ovidius inquit; quod potius verterim διαφθίρρ-τας: sed Noster habuit suo in codice, quod et in aliis fuit repertum, *mutantes*. De hac per oculos fascinatione seu βασκανίᾳ cf. notata ad Aristænet. p. 244.

(5) B, δ' ὑπρσιυγήσας.

(6) Bis peccat. Reponendum Κίῳ Καρηϊα.

(7) Codd. ὑείας. At infra melior est lectio.

καὶ τὰ Κύκνεια Τέμπη, ἅπερ αὐτοσχέδιος ᾠκησε κύκνος. Καὶ γὰρ ὁ Φύλλιος ἐκεῖ, ἐρωμένου κελεύσει παιδὸς, καὶ πεῖνά καὶ δεινὸν λέοντα δαμασθέντα παρέδωκε, καὶ ταῦρον, νικῆσαι κελευσθεὶς, ἐνίκησεν. Ἔσθ' ὅτε δὲ, τοῖς παιδικοῖς (1) ὀργιζόμενος, ἀπηναίνετο δῶρα μεγάλα ταῦρον αἰτοῦντι παρέχειν· ὁ δ', ἀναξιοπαθήσας, « Ἐπιθυμήσεις » εἶπε « δοῦναι » καὶ ἀφ' ὑψηλοῦ καθεπίδησε σκοπέλου. Καὶ πάντες μὲν ᾠοντο πεπλωκέναι· ὁ δὲ, κύκνος γενόμενος, λευκοῖς πτερυγίοις ἐν ἀέρι μετέωρος φαίνεται. Ἡ δὲ μήτηρ Θεία, μὴ μαθοῦσα τοῦτον σωθέντα, κλαίουσα εἰς ὕδωρ ἐτάκη, καὶ λίμνην ἐκ τοῦ ὀνόματος αὐτῆς ἀπεργάσατο. Τούτοις παρέκειται Πλευρὼν, οὗπερ τερμερσῖς πτέρυξιν ἡ Ὀφθιὰς Ἰάμβη (2) τὰς τῶν παίδων πλαγὰς ἐξέφυγεν. Ἐντεῦθεν τὰ τῆς Καλαυρείας Λητωΐδος ἀθρεῖ πεδία, ἅπερ σύνοιδε τῷ ἐν αὐτοῖς βασιλεῖ αὐτῇ συζύγῳ μεταβληθέντι εἰς ὄρνιν. Ἐν μέντοι τοῖς δεξιοῖς ἐστὶν ἡ Κυλλήνη, ἵναπερ ὁ Μενέφρων ἔμελλε τῇ τεκούσῃ συνευνασθήσεσθαι δίκην ἀγελαίων θηρῶν. Ὄρος πόρρωθεν καὶ τὸν Κηφισὸν, τοῦ ἐγχώρου θρηνοῦντα τὴν τύχην εἰς φωνὴν διαδηκωΐαν τῷ Ἀπόλλωνι μεταμορφωθέντος, τήν τε Εὐμήλου οἰκίαν πενθοῦντος εἰς ἀέρα τὴν θυγατέρα. Καὶ, τέλος, ταῖς δρακοντείαις πτέρυξι τῆς Πειρηνίδος Ἐφύρας ἥψατο. Ἐνταῦθα, ὡς ὁ τῶν παροιμιῶν λόγος αἱρεῖ, πρότερον τὰ τῶν ἀνθρώπων σώματα τοῖς ὁμ-

(1) Codd. παιδίοις. Puto non male emendavisse. Quid sint τὰ παιδικὰ docet nota ad Philostrati Heroica pag. 410.

(2) Sic codd. Planudem hic reprehendit Regius quod Ἰάμβην dixerit, quæ Κόμβη dicenda fuit. Infra codd. κωφισόν.

θεοῖς μύχησιν ἀνεδόθη. Ἀλλ' ἐπεὶ (1) τοῖς Κολχικοῖς
φαρμάκοις ἡ νέα νύμφη ἐμπέπρησται, καὶ κακῶς
εἶδε (2) τὸν τοῦ βασιλέως οἶκον καιόμενον, καὶ τῷ
λύθρῳ τῶν τέκνων ἐκκλέρου τὸ ἀσυμπαθὲς ξίφος πε-
ελερράνθη, καὶ ἡ μήτηρ ἑαυτῇ κακῶς ἤμυνε, καὶ τὰ τοῦ
Ἰάσονος διέφυγεν ὅπλα, ἐντεῦθεν (3) τοῖς Τιτανια-
κοῖς μελεωρισθεῖσα δράκουσιν, εἰς τὴν τῆς Παλλάδος
ἀκρόπολιν εἴσεισιν· ἤ σε, δικαιόταλε Φινεῦ, καὶ σὲ,
Πειρίφα γέρον, ἱπλαμένους (4) καὶ ταὐτὸν ἐθεάσαλο,
καὶ τὴν τοῦ Πολυπήμονος δητα θυγαλειδην καινὰ
περικειμένην πλερά. Ἐδέξαλο δὴ ταύτην Αἰγεὺς, ἐνὶ
τούτῳ καὶ ηζρηΐδος· καὶ οὐδ' ἄλις εἶχεν αὐτῷ τῆς
ξεναγίας, ἀλλὰ καὶ θαλάμου πίσιν αὐτῇ συνάπλει.
Ἤδη δὲ καὶ ὁ Θησεὺς παρῆν, γένος ἀγνοούμενος τῷ
παλεὶ, ὃς τῇ οἰκεία ἀρείῃ τὸν διθάλασσον ἐξημέρω-
σεν ἰσθμόν. Ἡ Μήδεια δὲ, πρὸς ὄλεθρον τοῦδε, κίρ-
νησιν ὃ πρὶν, μεθ' ἑαυΐης, ἐκ τῶν Σκυθικῶν ὀρίων
ἀκόνιτον ἤνεγκεν, ὅπερ ἐκ τῶν ὀδόντων τοῦ ἐχι-

(1) B, ἐπὶ, permutatione jam notata pag. 265. Et alias voces iotacismus vitiavit. Sic ad 352, A B, φιλύριον, pro quo scripsi φιλύρειον, penultima producta; sic ad 356, A B, δευκαλιωνίους: ad 365, B, φοιβίαν: ad 430, A B, ἐριχθάδας: ad 195, A B, ὄρνις: cf. pag. 199.

(2) Codd. οἶδε: cf. not. ad Nicetam Eugen. pag. 304, de synchysi horum temporum. In Luciani Epist. Sat. 37, οἶδεν ἐκεῖνος: ibi cod. Reg. 2600, εἶδε non bene. Sed est et aliud notandum. Pro *mare* Planudes legit *male*, et absurdam Ovidianæ quæ recta est sententiam substituit. Reponendum: καὶ τὸν πρὸ βασ. οἶκον καιόμ. ἀμφοτέρα εἶδε θάλασσα. Jam permutationem literarum *l* et *r* notavimus.

(3) Editi hic plene distinguunt.

(4) B, ἱπλαμένη, corruptione syllabarum finalium non rara: sic ad 113, B, δηκλοῦντες: ad 186, B, κοιμιζομένη: ad 482, A, συμμάχεσσι: ad 610, B, καιοντι: ad 669, B, συνέλιξεν: ad 752, A B, ὁμοφρόνους: ad 789, A, ἀναλαβεῖν: ad 804, B, βαλόντα. Cf. pp. 196, 215, 237.

δναίου κυνὸς μνημονεύουσι φύναι. Ἔστι γάρ τι σκολεινὸν ζοφώδους χάσμαλος σπήλαιον (1), ἐν ᾧ καλάστης τίς ἔστιν ὁδὸς, δι' ἧς ὁ Τιρύνθιος πόλε ἀνθιστάμενον, καὶ σφός τε τὴν ἡμέραν καὶ τὰς λαμπρὰς ἀκτῖνας βλοσυρῶς λοξοῦντα τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἀλύσεσιν ἐξ ἀδάμαντος πλαχείσαις τὸν Κέρβερον ἐξανήγαγεν· ὃς, λυσσώδει θυμῷ διερεθιζόμενος, ὁμοῦ τε ταῖς τριπλαῖς ὑλακαῖς τὸν ἀέρα πεπλήρωκε, καὶ τοὺς χλοάζοντας ἀγρους ἀφρῷ διέῤῥαινε λευκῷ, ὃν νύξῆσθαι νομίζουσι, καὶ, τροφῇ καὶ ἀρδείᾳ χρησάμενον τῇ τῆς εὐφόρου τε καὶ γονίμου γῆς, δύναμιν εἰληφέναι τοῦ βλάπτειν· ὅπερ, παρ' ὅσον ἐπὶ σκληρᾶς φύσαι θαλερὸν πέτρας, ἀκόνιτον ὠνόμασαν οἱ ἀγρόται. Τοῦτο, τῇ τῆς γυναικὸς πονηρίᾳ τε καὶ δεινότητι, αὐτὸς ὁ πατὴρ Αἰγεὺς, οἷάπερ ἐχθρῷ, προὔπιε τῷ υἱῷ. Ὁ δὲ Θησεὺς, ἀγνοίᾳ, τὴν προσφερομένην ἔλαβε κύλικα. Τότε τοίνυν ὁ πατὴρ, ἐν τῷ ἐλεφαντοκόπῳ ξίφει τὰ τοῦ ἰδίου γένους ἀναγνοὺς σύμβολα, τὸν δόλον τοῦ στόματος τοῦ παιδὸς ἀπερράπισεν. Ἡ δ' ἐκφεύγει τὸν θάνατον, ἐπῳδῇ νεφέλην περὶ αὐτὴν κινήσασα. Ὁ δὲ πατὴρ, εἰ καὶ τὰ μάλιστα χαίρει σωθέντι (2) τῷ υἱῷ, ἐμβεβρόντητο δ' ὅμως, ἅτε δὴ κεκινδυνευμένον μικρᾷ τινὶ διαστολῇ μεγάλην ἀνοσιουργίαν τολμῆσαι· καὶ δὴ πῦρ ἐν τοῖς βωμοῖς τρέφει, καὶ δώροις ἐμπίπλησι τοὺς θεούς· καὶ πελέκεις τύπτουσι κεφάλους ταύρων ταινίαις συνδεδεμένων. Οὐδὲ μία τοῖς Ἐρεχθείδαις ἡμέρα τῆς ἡμέρας ἐκείνης

(1) A, χάσμαλος πήλαιον: quo de mendorum genere cf. p. 265.

(2) Codd. σωθέντα. Sæpe terminationes ι et α confundi ostendit nota ad Nicet. Eugen. pp. 175, 388.

τερπνολέρα λέγεται ἀναλελαχέναι, ἄρρυσί τε συμπόσια οἱ τῆς πόλεως παρεῦχοντες καὶ τὸ τοῦ δήμου κοινόν· ναὶ μὴν καὶ ᾠδὰς, νοῦν τοῦ οἴνου ἐμποιοῦντος, παρασάδουσι· « Σὲ, μέγιστε Θησεῦ, ὁ Μαραθὼν
435 » θαυμάζει, τῷ τοῦ Κρητὸς αἵματι ταύρου· καὶ τὸ » τὸν κολωνὸν ἀρρῦν ἀσφαλῶς τὴν ἑαυτοῦ Κερμυῶνα, » σὸν καὶ δῶρον καὶ ἔργον ἐστί. Διὰ σοῦ δ' ἡ Ἐπι- » δαυρία γῆ τὸν κορυνήτην Ἡφαίστου παῖδα πεπλω- » κότα τεθέαται, καὶ ἡ Κηφισιὰς χώρα τὸν ἀπηνῆ » Πρακρούστην. Εἶδε καὶ τὸν Κερκύονος θάνατον ἡ
440 » Δημήτριος Ἐλευσίς. Πέπλωκε καὶκεῖνος (1) κακῶς » τῇ ἰδίᾳ ῥώμῃ χρησάμενος, ὃς οἷός τ' ἦν δένδρα » κάμπτειν, καὶ ἀφ' ὕψους εἰς γῆν ἧγε τὰς πίτυς, » τὰς εἰς τὸ πεδίον τὰ τῶν ἀνθρώπων μέλη δια- » σπειρούσας. Ἀκίνδυνος δ' ὁδὸς ἀπ' Ἀλκαθόης εἰς » τὰς Λελεγείας (2) πόλεις, τοῦ Σκείρωνος ἐκποδὼν (3) » γεγενότος, ἡνέωκται· καὶ τοῖς τοῦ λησίου δια-
445 » σπαρεῖσιν ὀσίοις, καὶ γῇ καὶ θάλασσα τούτοις » ἀνάπαυλαν πᾶσαν ἀναίνεται, ἄπερ ἐπὶ πλεῖστον. » ἀγόμενα καὶ φερόμενα εἰς σκοπέλους ἡ τοῦ χρόνου » ἀρχαιότης ἀπολιθωθῆναί φησι· καὶ τοῖς σκοπέλοις » παρεσίσχεται τὸ τοῦ Σκείρωνος ὄνομα. Εἰ τῶν σῶν » καλλιρθωμάτων καὶ τῶν ἐτῶν μνησθῆναι ἐθελήσαι- » μεν, αἱ ἀριστεῖαι τῶν ἐτῶν ὑπερέχουσιν (4). Ὑπὲρ
450 » σοῦ, ἀνδριχώταλε, κοινῇ τὰς εὐχὰς ἀναφέρομεν, καὶ » ἐν σοὶ σπῶμεν τοῦ Διονύσου. » Ταύτῃ τῇ εὐνοίᾳ

(1) Non habuit suo in libro nomen ἐκείνου. Supple e latinis, κακεῖνος Σίνις. Λ, mox sine ὅς.

(2) Codd. λεγείας. B modo, ἀλλαθόης. Plan. legit *ab Alcathoe.*

(3) Codd. ἐκποδός. B, e corr. ἐκποδών. Plan. legebat *sparsis.*

(4) Planudes legebat *premunt: prement* aut *premant* aliorum æque rectum fuerit.

τοῦ δήμου καὶ ταῖς τῶν εὐφημούντων εὐχαῖς συμφωνεῖ καὶ ἡ χώρα πᾶσα, καὶ τόπος οὐδεὶς ἐστιν ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ (1) σιγγνάζων.

Ἀλλὰ γὰρ ὄντως οὐκ ἔστιν ἥτις τῶν ἡδονῶν ἐστὶ καθαρά, ἀλλά τι καὶ δύσθυμον τοῖς τερπνοῖς συνεισέρχεται (2). Καὶ γὰρ Αἰγεὺς μὲν, τὸν υἱὸν ἀπολαβὼν, ἀσφαλῆ τὴν εὐφροσύνην ἀνέλαβεν· ὁ δὲ Μίνως πόλεμον εὐτρέπιζει, ὃς, εἰ καὶ τὰ μάλιστα καὶ ἐγγείῳ στρατιᾷ καὶ τῷ ναυτικῷ δυνατὸς ἦν, τῷ πεζικῷ δ' ὅμως θυμῷ ἀκμαιότατος ἦν, καὶ τὸν (3) τοῦ Ἀνδρόγεω θάνατον δικαίοις μέτεισιν ὅπλοις. Πρό γε μὴν τοῦ πολέμου, συμμαχίδας δυνάμεις ἀθροίζει, ὅποι τέ οἱ ἀνέωγεν εἴσοδος, πᾶσιν ὅλῳ διὰ τοῦ πελάγους ἁλᾶται. Ἐντεῦθεν τὴν Ἀνάφην ἑαυτῷ καὶ τὴν Ἀστυπαλαίαν πολέμῳ συνάπτει (4). Ἐντεῦθεν τὴν χθαμαλὴν Μύκονον, καὶ τὴν λευκόγεων χώραν τοῦ Τμώλου (5), καὶ τὴν πολυανθῆ Τύρον, καὶ Κύπρον, καὶ τὴν ὁμαλὴν Σέριφον, καὶ τὴν μαρμαρέσσαν Πάρον, καὶ ἣν ἡ δεινὴ Σιβυνὶς προὔδωκεν Ἄρνιν (6), χρυσὸν λαβοῦσα ὃν ἡ φιλάργυρος ἥτησε, καὶ εἰς ὄρνιν

(1) Malum quæsivit acumen in repetitione. Velim ἐν ἐκείνῃ τῇ πόλει, ad latinorum ductum.

(2) Multa ad illustrationem sententiæ congessit Rittersh. ad Ligur. c. 5, et in Indice sub *Voluptas*. Quum Manasses in Mythistoriæ Fragm. III, 64, dixisset, Ἀλλ' ἄκραλον εὐτύχημα τίς γηγενῶν εὑρήσει; Ἡ τύχη γάρ, ὡς ἔοικεν, ἐν πόποις δυσμενεύεται, Καὶ τοῖς τερπνοῖς παραχυνᾷ καὶ τι τῶν πικραζόντων: ibi nonnulla similia adposui. Planudes noster hic erravit. Debuisset saltem scribere οὐκ ἀσφαλῆ.

(3) B, δυνατὸς ἦν, καὶ τὸν, mediis omissis.

(4) Omissus est Ovidii versus, « Promissis Anaphen, regna Astypaleïa bello » : repone, καὶ τὴν Ἀστ., ὑποσχόσιν Ἀνάφην, Ἀστυπαλαίαν πολέμῳ, συνάπτει. Et hic τὸ ὁμοιοτέλευτον lacunæ causa fuit.

(5) Habuit malam lectionem, *Tmoli*. Corrigas, Κιμώλου.

(6) Non mutavi codicum ἄρνιν. In hoc loco Noster suum librum secutus est, qui ut et ceteri fuit

μεταμορφώθη· καὶ νῦν εἰσέτι φιλεῖ τὸν χρυσὸν, μέλας μὲν τοὺς πόδας, μέλασι δὲ πτερυγίοις ὁ κολοιὸς (1) καλυπτόμενος. Ἀλλ' οὐχὶ καὶ Ὠλέαρος, καὶ Διδύμη, καὶ Τῆνος, καὶ Ἄνδρος, καὶ Γύαρος, καὶ ἡ καθαρὰν ἐλαίαν φέρουσα Πεπάρηθος, ταῖς Κωσιαχαῖς ναυσὶ συνεμάχησαν. Ἐντεῦθεν τῷ λαιῷ μέρει τὴν Οἰνοπίαν ὁ Μίνως ζητεῖ τὴν Αἰακίδειον βασιλείαν, ἣν Οἰνοπίαν μὲν οἱ παλαιοὶ προσωνόμασαν, ἀλλ' αὐτὸς Αἰακὸς Αἴγιναν τῇ τῆς μητρὸς προσεῖπεν ὀνόματι. Συρρεῖ τοίνυν τὸ πλῆθος (οὐ γὰρ ὀλίγην ἦν) ἄνδρα γνῶναι τοσαύτης φήμης. Προσίασι δ' ἐκείνῳ Τελαμών τε καὶ ὁ ἐλάττων ἢ Τελαμὼν Πηλεύς, καὶ τὸ τρίτον τέκνον ὁ Φῶκος· καὶ αὐτὸς δ' ὁ Αἰακὸς ἕξεισι, βραδὺς τῷ γηραλέῳ βάρει· καὶ τίς ποτ' ἂν ἡ τῆς ἀφίξεως αἰτία εἴη ζητεῖ. Ἀναμνησθεὶς δὲ τοῦ παλαιοῦ πένθους, στενάζει, καὶ ἐκείνῳ τοιαῦτα δὴ ἀναγγέλλει ὁ τῶν ἑκατὸν πόλεων βασιλεύς· « Τοῖς ὑπὲρ τέκνου ληφθεῖσιν » ὅπλοις συμμάχησον, ἱκετεύω, καὶ τῇ δικαίᾳ στρα- » τιᾷ προσόμοιος ἴσθι (2). Παραμυθίαν γὰρ ἐπὶ τά- » φῳ αἰτῶ. » Τῷ δ' ὁ Ἀσωπίδης « Ἀνυπόστατ' αἰ- » τεῖς » εἶπε, « καὶ οὐδέ πω' ἂν τῇ ἐμῇ ποιητέα

depravatus. Vide interpretis ad textum notas.

(1) Inserui ὁ κολοιός, quod respondeat latino *monedula*. Planudes, qui nesciebat quæ esset hæc avis, lacunam pro voce reliquit. Jam non semel hanc interpretis modestiam observavimus. Videtur *monedula* esse illam cornici similem avem, quam gallice vocamus *choucas*. Lexica vulgaria monedulæ synonymum exhibent *la chouette*, errore non minimo. Planudes latina qui sequebatur scripsit μέλαινα et καλυπτομένη; sed, nunc ob nomen κολοιός, μέλας fuit scribendum et καλυπτόμενος.

(2) Planudes, pro *pars sis*, habuit, vel habere se putabat, *par sis*. Repone, καὶ τῆς δικαίας μέρος στρατιᾶς γενοῦ. *Par* et *pars* in latinis codicibus confusa ostendi ad Nicet. pag. 139.

» πόλει. Οὐδὲ γὰρ ἄλλη τις γῆ τῆσδε τῆς χώρας
» μᾶλλον τοῖς Κεκροπίδαις συνῆπται. Εἰσὶ γὰρ ἡμῖν
» πρὸς ἀλλήλους ὁμολογίαι.» Ὁ μὲν εἶπεν· ὁ δ' ἀπει-
σι σκυθρωπάζων, καὶ «Μεγάλου σοι τιμήματος» εἶπεν
« ὁμολογίαι σλήσονται αὗται.» Καὶ δὴ συμφορώτε-
ρον (1) οἴεται τὸν πόλεμον ἀπειλεῖν, ἢ μεταχειρίζεσθαι
κἂν τούτῳ τὰς ἑαυτοῦ προαναλίσκειν (2) δυνάμεις.
Ὁ μὲν οὖν Λύκιος (3) σλόλος ἀπὸ τῶν Οἰνοπίων
τειχῶν ἔτι καθορᾶσθαι δυναλὸς ἦν, Ἀτλιχὴ δὲ ναῦς
πλησίσλιος φερομένη παρῆν, καὶ πρὸς τὸν φίλον
εἴσεισι λιμένα, ἢ τόν τε Κέφαλον ὁμοῦ καὶ τὰς τῆς
παλείδος ἐντολὰς ἔφερεν. Οἱ δ' Αἰακίδαι νεανίαι καὶ
μελὰ μακρὸν χρόνον ὀφθέντα ἔγνωσαν ὅμως τὸν Κέ-
φαλον, καὶ δεξιὰς ἔδωκαν, καὶ πρὸς τὸν τοῦ παλρὸς
οἶκον ἡγήσαντο (4). Εἴσεισι δ' ὁ ἥρως ἀξιοθέαλος, καὶ
τῆς τε παλαιᾶς μορφῆς ἔτι παρακαλέχων ἐχέγγυα,
καὶ κλάδον ἔχων ἐλαίας αὐτόχθονος, κἀν τῇ δεξιᾷ
καὶ λαιᾷ δύο τὴν ἡλικίαν ἥτλους μείζων αὐτὸς φέρων,
Κλύτον καὶ Βούφην (5), τοὺς Πάλαντος παῖδας. Ἐπεὶ
δ' εἰς ταὐτὸν ἐλθόντες πρῶτοι τοὺς ἑαυτῶν λόγους
οἱ Κεκροπίδαι προήνεγκαν, ὁ Κέφαλος τὰς ἐντολὰς
ἀπαγγέλλει, καὶ συμμαχίαν αἰτεῖ, καὶ τὰς σπονδὰς
ἀναμιμνήσκει, καὶ τοὺς ὅρκους δὴ τῶν προγόνων, καὶ
προσλίθησι τὴν τῆς Ἑλλάδος πάσης κινδυνεύειν ἀρχήν.
Καὶ δὴ τῆς εὐγλωτλίας αὐτοῦ ταῖς ἐπὶ τοῖς ἐντελαλ-

(1) Legitur in codd. συμφερώτ.
(2) Codd. προαν. Sed procul dubio quod do dedit Planudes. Ovidius, *præconsumere*. Περὶ et πρὸς ubique a librariis confunduntur. Supra ad *v.* 459, B exhibet πρὸς male, ubi A recte fert περί. Cf. supra pag. 174.
(3) Glossa in B: Λύκιος, πόλις Κρήτης.
(4) B ad marg. εἰσήγαγον.
(5) Hæc est codicum scriptura.

μένοις αἰτίαις συναειρομένης, ὁ Αἰακὸς, ἐπὶ τῷ ἄκρῳ τοῦ σκήπτρου τῆς εὐωνύμου χειρὸς λαμπούσης (1), « Μὴ αἰτεῖτε συμμαχίαν, Ἀθηναῖοι, ἀλλὰ λάβετε » εἶπε, « μηδ' ἀμφιβόλως τὰς τῆσδε τῆς νήσου (2) δυ- » νάμεις ὑμέτερας λέγετε. Καὶ πᾶσα τῶν ἐμοὶ προ- » σόντων ἡ κίνησις ἥδε σὺν ὑμῖν ἴτω. Τοῖς θεοῖς χά- » ρις· καιρὸς εὐδαίμων καὶ ἀπαραίτητος. Δυνάμεων » οὐκ ἔστιν ἡμῖν ἔνδεια· εὐθυνεῖ γάρ μοι στρατὸς καὶ » πρὸς τοὺς ἐχθρούς. » — « Ἀλλ' οὕτω γ' εἴη » ! ὁ Κέφαλος εἶπε « καὶ ἐπιδίδοιεν οἱ πολῖται τῆς ὑμε- » τέρας πόλεως εὔχομαι. Καὶ γὰρ πρόσθεν ἥδο- » νὴν ἐδεξάμην, τοσαύτης νεότητος εὐειδοῦς, καὶ τὴν » ἡλικίαν ἴσης, εἰς συνάντησίν μοι προχωρησάσης. » Πολλούς γε μὴν ἐντεῦθεν ἀναζητῶ, οὓς εἶδον πόλε, » νίκα με πρώτως ἡ ὑμετέρα πόλις ἐδέξαλο. » Πρὸς ταῦτα στενάξας, ὁ Αἰακὸς οὕτως ὀδυνωμένη φωνῇ εἶπεν· « Ἀνιαρῷ προθυμίᾳ κρείττων ἐπηκολούθησε » τύχη. Εἴθε δυνηθείην ταύτης ἐν ὑμῖν μνημονεῦσαι! » Δίχα δέ τινος προθυμίου ταύτην νῦν ἀναλήθομαι, » τοῦ μὴ περιττοῖς ὑμᾶς λόγοις ἐπέχειν. Ὁσίᾳ κεῖν- » ται καὶ κόνις οὓς καλὰ νοῦν μνημονεύων ἀναζητεῖς. » Καὶ ὅσον μέρος τηνικαῦτα τῶν ἡμετέρων ἀπώλετο! » Λοιμὸς γὰρ χαλεπὸς τῷ δήμῳ κατ' ὀργὴν (3) τῆς » ἀπηνοῦς Ἥρας ἐνέσκηθεν, ἀπηχθημένης τῇ γῇ » τῇδε, τῇ παρὰ τὴν ἀντίζηλον ἐκείνης ὀνομασθείσῃ. » Μέχρι μὲν οὖν ἀνθρώπινον τὸ κακὸν ἐδόκει, καὶ

(1) Latinum *nitente* putavit esse Planudes idem hic ac *nitida*. Repone, ἐρεισθμίνης.

(2) A, νόσου. Statim Planudes versuum 510, 511, ordinem intervertit. Infra B, εὐθυνεῖ.

(3) Legisse videtur Planudes, « Dira lues populis ira Junonis. »

» τοῦ τηλικοῦδε ὀλέθρου ἡ βλάπτουσα αἰτία ἐχρύ-
» πτετο, ἰατρῶν ἐμαχόμεθα πρὸς αὐτὸ τέχναις. Ἀλλ'
» ἡ φθορὰ τῆς ἐπικουρίας περιεγένετο, καὶ ὅ, τι
» πολὺ πρὸς βοήθειαν ἦν ἠτιωμένον ἔκειτο. Πρῶτα
» μὲν οὖν οὐρανὸς πεπυκνωμένῳ ζόφῳ τὴν γῆν ἐπε-
» κάρυνε, καὶ νωθρὸν καύσωνα ταῖς νεφέλαις ἐνέ-
» κλεισεν· ἐπεὶ δὲ τέτρακις ἡ σελήνη πλήρεσι (1)
» κεραίαις τὸν οἰκεῖον περιελήλυθε κύκλον, καὶ τε-
» τράκις λεπτυνθεῖσα τὸν πρὶν ἀνεκλήσατο κύκλον,
» τοῖς θανατηφόροις καύμασι θερμοὶ νότοι ἐπέ-
» πνευσαν. Περιῤῥαγὴν γῆν ὡς καὶ πρὸς πηγὰς καὶ
» λίμνας τὸ πάθος ἐλθεῖν, καὶ πολλὰ πλήθη τῶν
» ὀφεων ἐπὶ τῶν ἀνεξεργάστων ἀγρῶν ἁλᾶσθαι, ὡς
» τῷ ἑαυτῶν ἰῷ καὶ τοὺς ποταμοὺς διαφθεῖραι. Καὶ
» πρῶτα δὴ τῇ τῶν κυνῶν πτῶσει, καὶ πετεινῶν καὶ
» ὀρνίθων (2), καὶ βοῶν καὶ θηρῶν, ἡ τοῦ αἰφνιδίου
» ὀλέθρου καταπλαγὲν δύναμις. Καὶ θαυμάζει
» τοὺς οἰκείους ταύρους ὁ ταλαίπωρος γεωργὸς,
» καὶ ταῦτ' ἰσχυροὺς ὄντας, μελαξὺ τῆς ἐργασίας
» καταβαλλομένους, καὶ ἐν μέσῃ τῇ αὐλακι πίπτον-
» τας· τοῖς τε πρέβασι, βληχηθμὸν ἀναδιδοῦσιν (3)
» ῥῥωσθηκότα, αὐτόματόν τε πίπτει τὸ ἔριον καὶ
» τὰ σώματα τήκεται. Ὁ δὲ πρὶν ὀξὺς ἵππος, καὶ
» μεγάλης ἐν τοῖς ἀγῶσι τυγχάνων φήμης, ἀφαιρεῖ-

(1) Planudis codex ferebat, quæ et in Regiis libris inventa fuit, lectionem, « *plenis* (non » *junctis*) implevit cornibus or- » bem. » Sed, etsi placere viro doctiss. videatur, vix potuit *plenis implevit* Ovidius scribere. Et Planudem ipsum vitium hoc dissimulare voluisse intelligis.

(2) Ovidius : « volucrumque *ovium*que. » Legit absurde Planudes *avium*, quod jam, adductis ejus verbis, Accursius notavit. Repone, ὀΐων.

(3) A, ἀναδιδοῦσα. In B hic charta est mutila.

» ται τὴν τῆς γνώμης εὐγένειαν, καὶ τῶν παλαιῶν ἐπι-
» λελησμένος τιμῶν (1), παρὰ τῇ Φάτνῃ σίένει, μα-
» κρᾷ θανούμενος ἀργίᾳ (2). Ἀλλ' οὐδὲ κάπρος τῆς ὀρ-
» γῆς μέμνηται, οὐδ' ἔλαφος τοῦ καταπεποιθέναι (3) τῷ
» δρόμῳ, οὐδ' ἐπίενται ταῖς ἀγέλαις οἱ ἄρκλοι. Πάντα
» δ' ἡ νόσος ἔχει. Κἀν τοῖς δρυμοῖς καὶ τοῖς ἀγροῖς
» ὀδωδότα σώματα κεῖται, καὶ ὁ ἀὴρ τῇ ἐκεῖθεν
» ὀδμῇ μολύνεται. Θαυμαστὰ λέξω· οὔκουν ἐκείνων
» κύνες, οὐδ' ὄρνιθες λίχνοι, οὐδὲ λύκοι πολιοὶ, ἥψαν-
» το· διερρυηκότα δὲ τήκεται, καὶ λυμαίνεται ταῖς
» ἀναπνοαῖς, καὶ διαδίδωσιν εἰς πλάτος τὸν μο-
» λυσμόν. Ἦλθε μὲν οὖν βαρυτέρῳ κινδύνῳ πρὸς
» τοὺς παλαιπόρους ἀγρότας ὁ λοιμός· ἀλλὰ κἂν
» τοῖς τείχεσι τῆς μεγάλης πόλεως βασιλεύει. Καὶ
» πρῶτα δὴ τὰ σπλάγχνα τῶν ἀνθρώπων συστρέ-
» φεται, καὶ τοῖσι κοιλίαισιν ἕκλυσις (4). Τούτου δὴ
» σύμβολον ἐρυθρότης καὶ ἀναπνοὴ πυκνὴ πρόσκειται·
» τραχυνομένη δ' ἡ γλῶσσα ἐξοιδαίνει, καὶ τὸ στό-
» μα, τῶν φλεβῶν ξηραινομένων, ἠνέῳγε, καὶ βαρὺς
» ἀὴρ κεχηνόσιν αὐτοῖς συλλαμβάνεται. Οὔτ' οὖν
» κλίνης, οὔτε τινὸς ἐνδύματος ἀνέχεσθαι δύνανται·
» σκληρὰ μὲν ἀλλ' ἐπὶ γῆς τιθέασι τὰ πεπονθότα·
» ἀλλ' ἥκιστα τὸ σῶμα τῇ γῇ ψυχρότερον γίνεται·
» ἡ δὲ γῆ θερμαίνεται μᾶλλον τῷ σώματι. Οὐ δ' ὁ
» θεραπεύων πάρεστι· καὶ εἰς αὐτοὺς γὰρ δῆτα
» τοὺς ἰατροὺς τὸ πάθος ἐνέσκηψε, καὶ τοῖς τεχνί-

(1) Planudes lectionem *palmæ* vel *palmas* vertere noluisse videtur.

(2) Habuit malam interpres noster lectionem, *longo inerti.*

(3) A, τοῦ πεπονθέναι.

(4) Habuit notam et aliunde lectionem, *flammisque fatiscunt.*

» ταις αἱ τέχναι ἀυθίσανται. Ὅσον δέ τις μᾶλλον
» σεσσήκων ἐστί τινι καὶ πιστότερον τῷ νοσοῦντι
» ὑπηρέτηται, τοσοῦτον διὰ ταχέων εἰς μέρος εἶσι
» καὶ αὐτὸς τοῦ ὀλέθρου. Καὶ σωτηρίας ἐλπὶς ἀπώ-
» λετο, καὶ τὸ τέλος τῆς νόσου ἐν τῷ θανάτῳ
» σεβλέπουσι· διὰ δὴ (1) ταῦτα χαρίζονται ταῖς
» ἐπιθυμίαις, καὶ φεντὶς οὐδὲ μία τοῦ τί ποτ' ἂν
» ὠφελοῦν εἴη· ὠφέλιμον γάρ ἐστιν οὐδὲ ἕν. Διεσχε-
» δασμένοι δὲ, καὶ τὴν αἰδῶ ἀπολεθειμένοι, πηγαῖς,
» καὶ ποταμοῖς, καὶ φρέασι πολυχωρήτοις σεσίσχον-
» ται· καὶ οὐ σέτερον ἢ δίψα πινόντων ἔσβεσται
» σεὶν ἡ ζωή· ὅθεν πολλοὶ βαρυνόμενοι ἥκιστα τοῦ
» ἀνασῆναι δυνάμεως ἔχουσι, αὐτοῖς δὲ τοῖς ὕδασιν
» ἐναποβιοῦσιν· ὅμως δέ τις θνήσκων ὕδατος ἥντλει.
» Τοσοῦτον δὲ τοῖς ἀθλίοις μῖσος τῆς νεμεσητῆς σίρω-
» μνῆς γέγονεν, ὥστ' ἐκπηδῶσιν ἐκ ταύτης, ἢ, εἴπερ
» τὸ μὴ δύνασθαι κωλύει τοῦ ἀνασῆναι, καὶ γῆς
» κυλίουσι τὰ σώματα, καὶ φεύγουσι τοὺς ἰδίους θα-
» λάμους ἕκαστος, καὶ ἑκάστῳ ὁ ἴδιος οἶκος ὀλέθριος
» εἶναι δοκεῖ· κρυπτομένης γὰρ τῆς αἰτίας, ὁ τόπος
» δέχεται τὴν καθηγεμόναν. Ἡμιθνῆτας ἂν εἶδες ἐν ταῖς
» ὁδοῖς ἁλωμένους, μέχρις ἵστασθαι εἶχον, θρηνοῦν-
» τας ἑτέρους, καὶ γῆς τε κειμένους, καὶ κεκμη-
» κότας τοὺς ὀφθαλμοὺς τὴν τελευταίαν σπρέφοντας
» κίνησιν. Καὶ δὴ τὰς χεῖρας σεὸς τοὺς ἀστέρας τοῦ
» ἐπικειμένου τείνουσιν οὐρανοῦ, ἔνθαπερ ὁ θάνατος
» ἐκπνέοντας τούτους καλέλαβε (2). Τί μοι τηνικαῦτα
» τῆς ψυχῆς ἦν; ἢ τί μοι σεσεῖναι ἔδει, ὅτι μὴ

(1) A, δέ: confer not. p. 275.
(2) B, καλελάμβανε: quæ tem-porum permutatio jam notata fuit supra pp. 104, 105, 213.

» τὴν ζωὴν μισῆσαι, καὶ μέρος τι τῶν ἐμῶν γενέ-
» σθαι ἐπιθυμεῖν; Ἡνίκα γὰρ ἂν καὶ οἷπερ ἂν ἑαυτὴν
» ἡ τῶν ὀφθαλμῶν ὄψις ἔστρεφεν, ἐκεῖ καὶ δῆμος
» καὶ ἑστρώτο, ὡς πολὲ σεσημμένα (1) μῆλα, δονουμέ-
» νων τῶν κλάδων, πίπτει, καὶ βάλανοι, σείνου κινη-
» θέντος.

» Ὁρᾷς τὸν κατ' ἀντικρὺ νεὼν, τὸν τοῖς μακρᾶις
» ἀναβαθμοῖς ὑψηλόν· Ζεὺς ἐκεῖνον καλέχει. Τίς δ'
» οὖν ἐκείνοις τοῖς βωμοῖς οὐ μάταια θύματα δέ-
» δωκεν; Ὁσάκις ὑπὲρ συνεύνου σύνευνος, ὑπὲρ παι-
» δὸς παὶὴρ, μελαξὺ τὰ τῆς ἰκετείας ῥήματα λέγων,
» ἐν τοῖς ἀδυσωπήτοις βωμοῖς τὴν ψυχὴν ἐξέπνευ-
» σε; κἂν τῇ τούτου χειρὶ μέρος τι τοῦ θυμιάμα-
» τος οὔπω δαπανηθὲν (2) εὕρηται. Ὁσάκις ἐν τοῖς τῶν
» ναῶν ἀδύτοις τὰς εὐχὰς τοῦ ἱερέως ἀπάγοντος, καὶ
» οἶνον ἄκρατον μελαξὺ τῶν κεράτων χέοντος, ἀπρο-
» σδοκήτῳ οἱ ταῦροι πληγῇ ἔπεσον; Αὐτοῦ ἐμοῦ ἱερὰ
» τῷ Διὶ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ καὶ τῆς παιδὸς καὶ τῶν τειῶν
» παίδων τελοῦντος, δεινοὺς μυκηθμοὺς ἀνεδίδου τὸ
» θῦμα, καὶ ἐξαπιναίως δίχα πληγῆς ἡσυχοσοῦν κα-
» τέπεσον, βραχυλάτῳ αἵματι τὸ ὑποκείμενον ἔβα-
» ψε ξίφος· καὶ λοβὸς ἀσθενήσας ἥπατος τὴν τάλη-
» θοῦς γνῶσιν καὶ τὰς τῶν θεῶν ὑποθήκας ἀπώλεσε·
» τὸ γὰρ δεινὸν πάθος καὶ μέχρι τῶν ἐγκάτων διῆλ-
» θεν. Εἶδον (3) περὶ τῶν ἱερῶν σταθμῶν ἐῤῥιμμένα τὰ
» πλώματα· περὶ τῶν βωμῶν αὐτῶν, ὡς ἂν ἐπι-
» φθονώτερος ὁ θάνατος εἴη, καί τινες τούτων ἀγχόνῃ

(1) B, σεσημειωμένα : atque ad marg. ἢ σεσημασμένα.

(2) B, δαπανηθὲν : cf. p. 31, not. 1 ; et p. 39, ad v. 701, B exhibuit δαπανηθείσης.

(3) A exhibet εἶδος.

» συγκλείουσι τὴν ζωὴν, καὶ τὸν τοῦ θανάτου φόβον
» θανάτῳ φυγαδεύουσι, καὶ ἑκόντες καλοῦσι τὴν
» ἐποῦσαν μοῖραν. Καὶ δὴ τὰ σώματα πίπτοντα τῷ
» θανάτῳ οὐκέτι πρὸς ἥντινα δὴ ταφὴν κατ' ἔθος
» ἐκφέρεται· οὐδὲ γὰρ αἱ πύλαι τῆς πόλεως ἐχώρουν
» τοὺς θνήσκοντας· ἀλλ' ἢ ἄταφα κεῖτο τὴν γῆν,
» ἢ δίκα τινὸς ὁσίας ἐδίδοτο τῷ πυρί. Ἤδη γοῦν
» αἰδὼς ἦν οὐδὲ μία, ἀλλ' ὑπὲρ πυρᾶς μάχονται,
» καὶ ἀλλοτρίῳ πυρὶ καίονται. Ναὶ μὴν καὶ δάκρυον
» ἄπεστι, καὶ ἄκλαυτοι (1) περιφοιτῶσιν αἱ τῶν τέ-
» κνων τε καὶ ἀνδρῶν καὶ νέων καὶ γερόντων ψυχαί,
» καὶ οὔτε τόπος πρὸς τύμβους ἀποχρῶν, οὔτε
» ξύλα πρὸς πυρὰν ἦν.

» Ἀτὰρ ἐγὼ τῇ τοσῇδε ταραχῇ τῶν δεινῶν ἐμ-
» βροντηθεὶς, Ζεῦ, εἶπον, εἰ μή σε μάτην λέγουσι
» πρὸς τὰς τῆς Ἀσωπίδος Αἰγίνης περιπλοκὰς ἐλη-
» λυθέναι ποτὲ, οὐδ' ἐπαισχύνῃ, μέγιστε πάτερ, ἡμέ-
» τερος εἶναι παλὴρ, ἢ μοι τοὺς ἐμοὺς ἀπόδος, ἢ
» κἀμὲ ῥίψον τάφῳ. Ὁ δὲ σύνθημα τῇ ἀστραπῇ
» δέδωκε, καὶ, βροντῆς ἑπομένης (2), Τοῦτο συμβάλ-
» λω, καὶ εἶεν αἴσια ταῦτα σύμβολα, δέομαι, τῆς
» σῆς γνώμης, εἶπον, ἄ μοι καὶ ὡς ἀγαθῆς ὁμφῆς
» ἐνέχυρα δοίης.

» Ἦν δ' ἔγγιστα, τυχὸν οὕτω, κλάδοις ἀρχαιοῖς
» ἀναπεπταμένη ἱερὰ τῷ Διὶ δρῦς τοῦ Δωδωναίου
» σπέρμαλος. Ἔκειτο τοίνυν ἡμεῖς ὁρῶμεν σπερμολό-

(1) B, ἄκλαυστοι, et supra, ἄκλαυτοι. Mox A, ξύλω.

(2) Miram versionem latinorum, *tonitruque secundo*, quod putavit esse pro *secundo post primum*, quum sit pro *fausto*. Repone, καὶ βροντῇ αἰσίᾳ, vel aliud quid in hunc sensum.

» γυς μύρμηκας μαχρῷ τάγματι μέγα φορτίον μι-
» χρῷ σίτῳ φέροντας, καὶ τὴν τείχου ἑαυτῶν ἐπὶ
» τοῦ ἐρρωμένου (1) τοῦ δένδρου τηροῦντας φλοιοῦ.
» Θαυμάζων δὴ τὸν ἀριθμὸν τούτων, Τοσούτους, ὦ
» πάτερ ἄριστε, ἔφην, σύ μοι πολίτας δὸς, καὶ τὰ
» κενωθέντα τείχη μοι ἀναπλήρου. Ἐτρόμαξε γοῦν,
» καὶ τοῖς κλάδοις ἐκ τοῦ πνεύματος κινηθεῖσιν ἦχον
» ἡ ὑψηλὴ δρῦς ἔδωκεν· ἐμοὶ δὲ δείσαντι τὰ μέλη
» τῷ φόβῳ ἔφριξε, καὶ αἱ τρίχες ὀρθαὶ ἔστησαν. Ὅμως
» γε μὴν φιλήμαλα τῇ τε γῇ ἔδωκα καὶ τῷ δένδρῳ·
» καὶ οὐκ ἂν νῦν φαίην (2) ὡς τότ' ἤλπιζον· ἤλπιζον
» δ' ὅμως, καὶ τῇ ψυχῇ τὰς εὐχὰς ἐμαυτοῦ περιέ-
» θαλπον. Νὺξ (3) τοιγαροῦν ἐπέστη, καὶ τὸ τέλαλαι-
» πωρικὸς σῶμα ταῖς φροντίσιν ὕπνος κατέχει· καὶ
» μοι περὶ ὀφθαλμῶν ἡ αὐτὴ δρῦς παρεῖναι, καὶ
» τοσοίδε κλάδοι, καὶ τοσάδε ζῷα τοῖς ἑαυτῆς κλά-
» δοις φέρειν ἐδόκει, καὶ ἐπίσης τρέμουσα κινηθῆναι,
» καὶ τὸ πυροφόρον (4) σύστημα τοῖς ὑποκειμένοις
» πεδίοις σκεδαννύναι· κἀντεῦθεν ἐξαίφνης αὐξάνειν
» τοῦτο δοκεῖ καὶ μεῖζον ἑαυτοῦ γίνεσθαι, καὶ τῆς γῆς
» ἐξαίρεσθαι, καὶ ὀρθίῳ σώματι ἵστασθαι, καὶ τήν τε
» ἰσχνότητα καὶ τὸν τῶν ποδῶν ἀριθμὸν καὶ τὴν μέ-
» λαιναν χροιὰν ἀποβάλεσθαι, καὶ μορφὴν ἐνδύεσθαι
» ἀνθρωπείαν τοῖς μέλεσιν. Ἀπέπτη τοίνυν ὁ ὕπνος·

(1) Ἐρρωμένου legitur in A.

(2) Legit *fatebor*, pro *fatebar*. Repone, καὶ οὐκ ἔφην ὡς ἤλπιζον, ad edita verba.

(3) Codd. νῦν. In Coluthi Raptu v. 309, νῦν pro νὺξ e codice feliciter restitutum iri disco a viro juvene nostræ artis studiosissimo, cui editionem poematioli hujus, mox Tryphiodori, mox majoris poetæ, feliciter et ex sententia procedere vehementer cupio.

(4) Sch. ad marg. in B, σπορόφορον, δηλονότι. Metuebat ne cum πυροφόρον confunderetur.

» ἐγὼ δ' ἐγρηγορὼς (1) τὴν ὄψιν ἐμαυτοῦ μέμφομαι,
» καὶ ἀσχάλλω, ὡς μηδεμιᾶς βοηθείας οὔσης ἐν τοῖς
» θεοῖς. Καὶ δὴ πολὺς θρῆνος ἦν περὶ τὴν οἰκίαν, καὶ
» φωνὰς ἀνθρώπων ἀκούειν ἐδόκουν ἀήθεις. Ὑποπλεύ-
» οντι δή μοι καὶ ταύτας ἐνύπνιον εἶναι ἔρχεται συν-
» τείνων ὁ Τελαμών, καὶ, τὰς θύρας ἀναπετάσας,
» Ἐλπίδος μεῖζω καὶ πίστεως, εἶπεν, ὦ πάτερ, ὄψει·
» ἀλλ' ἔξελθε (2). Ἔξειμι μὲν οὖν, καὶ οἵους κατὰ τὴν ἐν
» ὕπνοις ὄψιν ἐωραχέναι τοὺς ἄνδρας ἐδόκουν, τοιού-
» τους ἐφεξῆς πάντας βλέπω, γνωρίζω τε τούτους.
» Οἱ δὲ πρησίασι, καὶ ὡς ἑαυτῶν με βασιλέα ἀσπά-
» ζονται. Ἐγὼ δὲ τὰς εὐχὰς ἀποδίδωμι τῷ Διΐ,
» καὶ τῷ πρησφάτῳ δήμῳ τὴν πόλιν διακληρῶ καὶ
» τοὺς ἐρημωθέντας τῶν παλαιῶν οἰκητόρων ἀγροὺς,
» Μυρμιδόνας τε ὀνομάζω, καὶ τοὔνομα τῆς αὐτῶν
» γενέσεως οὐδαμῶς ἀφαιροῦμαι. Εἶδες τὰ σώματα
» καὶ αὐτός. Οὓς δὲ πρὶν ἔφερον τρόπους καὶ νῦν
» ἔχουσι· Φειδωλότερον γένος εἰσὶ καὶ φερέπονον, τοῦ
» πρισθέντος μηδ' ὁτιοῦν πρηϊέμενον, ἄρισον δ'
» ὥστε τὰ κληθέντα φυλάσσειν. Οὗτοί σοι πρὸς τὸν
» πόλεμον, ἴσοι καὶ τὸν χρόνον καὶ ταῖς ψυχαῖς,
» ἔφονται, ἐπειδὰν πρῶτον ὁ δεῦρό (3) σε παραπέμ-
» ψας εὐτυχῶς εὖρος » (καὶ γὰρ εὖρος παρέπεμψεν)
« εἰς νότον μεταπέσῃ. »

Τοιούτοις καὶ ἑτέροις λόγοις τὴν μακρὰν ἡμέραν ἐκεῖνοι διήγαγον. Τό γε μὴν πλεῖστον (4) τῆς ἡμέρας τραπέζαις ἐδόθη, ἡ νὺξ δὲ τοῖς ὕπνοις. Καὶ φῶς ὁ χρυ-

(1) In codice B, δέ γρηγορώς. omittit statim verba καὶ γὰρ εὖρος.
(2) B, ἔθελξεν.
(3) Codex A, ὁδὶ δεῦρο: et Planudes *pars optima*.
(4) Repone ἔσχατον. Habuit

σοῦς ἥλιος ἤνεγκεν· ἔπνει δ' εὖρος ἔτι, καὶ τὴν τῆς νεὼς
ἐπεῖχεν ἐπάνοδον. Οἱ δὲ τοῦ Πάλλαντος παῖδες πρὸς
τὸν Κέφαλον ᾧ (1) μείζων ὁ χρόνος ἦν, καὶ Κέφαλος
ἅμα τοῖς Πάλλαντος παισὶ πρὸς τὸν βασιλέα συνίασιν· ἀλλ' ἔτι τὸν βασιλέα βαθὺς ὕπνος καθεῖχεν.
Ὑποδέχεται δὲ τούτους ὁ Αἰακίδης τοὔνομα Φῶκος. Ὁ
γάρ οἱ Τελαμὼν καὶ ὁ λοιπὸς ἀδελφὸς τοὺς ἄνδρας
πρὸς τὴν συμμαχίαν συνέλεγεν. Ὁ τοίνυν Φῶκος πρὸς
τὰ τῶν οἴκων ἐνδότερα καὶ τὰς τῶν ἀναχωρήσεων περικαλλέστέρας ἄγει τοὺς Κεκροπίδας· οἷς δὴ συγκαθίσας, ὁρᾷ τὸν Αἰολίδην ἀγνώστου δένδρου πεποιημένον
δόρυ τῇ χειρὶ φέροντα, χρυσοῦν τὴν αἰχμήν. Μικρὰ δὲ
πρόσθεν λόγοις τισὶ μέσοις ὁμιλήσας αὐτοῖς, « Ἐπλόη-
» μαι περὶ τὰς λόχμας » εἶπε « καὶ τοὺς τῶν θηρῶν
» φόνους. Τίνος δ' ὅμως ἐκ λόχμης τμηθὲν τοὖλὶ τὸ
» δοράτιον ἔχεις, ἤδη πάλαι ἀμφιγνοῶ. Οἶδα γὰρ ὡς εἰ
» μὲν φράξινος (2) ἦν, ξανθῆς ἂν ἦν τῆς χειρός· εἰ δὲ κε-
» ράτινος (3), ὄζος ἂν τούτῳ πρόσφυν. Ἀγνοῶ μὲν πόθεν
» ἂν εἴη· οὐκ εἶδον δ' ἐμοὶ (4) οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦδε διά-
» πρεπέστερον ἀκοντιστήριον ὅπλον. » Ὑπολαβὼν δ'
εἷς τῶν Ἀχαιῶν ἀδελφῶν εἶπε· « Καὶ χρῆσιν (5) μείζω

(1) B, ὧν: cf. pp. 91, 252, 286.

(2) B ad marg. φιλύϊνος, δηλονότι. Sed *fraxinus*, quam vocat mire φράξινον, non est φιλύα, non est *ulmus*. Pariter jam erravit : cf. p. 183. Fraxinus græce μελία dicitur.

(3) Ovidius, *si cornus*. Putavit forte Noster esse e *cornu* factum! Reponendum, puto, κράνινος. Attamen, quum Recentiores cornum arborem vocent ξυλοκερασίαν et cornum fructum κεράσιον, non est interpres acerbius reprehendendus. Cf. ad VIII, 408, 665.

(4) A, δίμοι : B, δίμοι.

(5) Ovid. « Et, usum, dixit. » Copula jungenda verbo *dixit*. Male Planudes, καὶ χρῆσιν. Sed leve est peccatum. De hac divisione nonnulla sunt animadversa ad Nicetam Eugen. p. 85. Lucianus Demon. 25, εἶτ' ἔφη,

» τοῦ κάλλους θαυμάσεις ἐν τούτῳ· ἐπιτυγχάνει
» γὰρ παντὸς ἐφ' ὅπερ ἂν ἀφεθῇ (1), καὶ τύχη τουτο
» πεμφθὲν οὐ διϊθύνει, ἀλλὰ, μηδενὸς διεξάγοντος,
» λελυθρωμένον διίπταται.» Τότε τοίνυν ὁ Νήρειος (2)
νεανίας πάντα ζητεῖ, πῶς τ' ἂν εἴη, καὶ τις δέδωκε,
καὶ τίς ὁ τῆς τοσαύτης δωρεᾶς αἴτιος. Ὁ δὲ Κέφα-
λος, ἅπερ ἐκεῖνος ἀπαιτεῖ, ἀπαγγέλλει· τὰ λοιπὰ δ',
αἰσχυνόμενος, τίσιν (3) ἄθλοις τοῦτ' ἔλαβε, σιωπᾷ,
καὶ, δηχθεὶς τῇ ὀδύνῃ τῆς ἀπολωλυίας γυναικὸς, οὕτω,
δακρύων ἀναδοθέντων, διεξῄει: «Τοῦτό με τὸ ὅπλον,
» ὦ θεᾶς παῖ, (τίς ἂν ἔχοι πιστεύειν;) κλαίειν ποιεῖ,
» καὶ ποιήσει ἐπὶ μαχρὸν, εἰ ζῆν ἡμῖν αἱ Μοῖραι δοῖεν
» ἐπὶ μαχρόν. Τοῦτό με σὺν τῇ φίλῃ συζύγῳ διέ-
» φθειρεν. Ὤφελον ἐς ἀεὶ τοῦδε τοῦ κλήματος ἀμοι-
» ρεῖν. Πέφευγεις ἦν (εἴ που μάλιστα πρὸς τὰς σὰς
» ἀκοὰς ἦλθεν Ὠρείθυια) ἀδελφὴ τῆς ἁρπαγείσης Ὠρει-
» θυίας. Εἰ δὲ τὸ καλλὸς ἀμφοῖν ἐθέλοις καὶ τὰ ἤθη

Ὦ γελοῖε.....Distinguendum: εἶτ', ἔφη, ὦ γελοῖε. Nota vis adverbii τίπα in interrogationibus.

(1) A, ἀπλῇ. Mox scr. πάλιν διίπταται.

(2) B, νήλειος, permutatis λ et ρ.

(3) B, τίθησιν. Idem mox, ἐξήει, et infra ad 703, ὡσαμένη, præpositione omissa. Menda id genus et alibi tetigi. Luciano sic edito Epist. Sat. 38, ἐπιδὰν πλείω τοῦ ἱκανοῦ πίωσιν, codex Reg. 2600 præpositionem reddit, exhibens ἐκπίωσιν. Dion Chrys. Or. LXIV, pag. 329, de Fortuna, manu gubernaculum tenente, διὰ τὸν βίον ἡμῖν ὥς πια μεγάλην ναῦν κυβερνᾷ καὶ πάντας σώζει τοὺς πλέοντας: et præpositionem lucretur e codice Reg. 2958, ubi ἐμπλέοντας. Theophylactus Simoc. Q. Phys. p. 13, τοὺς ἡμιλίκους πλεσιουργεῖτέ μοι λόγους, ἄνδρες διδάσκαλοι, παρ' οἷς ἐστὶν ἐντέλεια: codex Reg. 993, plenius, παρ' οἷς ἔντεστιν ἡ ἐντέλεια, nescio an omnino melius. Eumathius VIII, de Hysm. p. 282, ἰσπίῳ λευκῷ τὴν τειχέρη καπικόσμησι: codex Reg. 2897, καπικόσμησι, quod stylum Eumathianum plane redolet. Fischerus ad Palæph. p. 14, de hac præpositionum omissione consuli etiam poterit.

» παρελιθέναι, αὕτη μᾶλλον ἁρπαγῆναι ἀξιωλέρα (1).
» Ταύτην μοι συνῆψεν ὁ παλὴρ Ἐρεχθεύς· ταύτην
» μοι συνῆψεν ὁ Ἔρως, εὐδαίμων τε ἐλεγόμην καὶ
» ἦν (ἀλλ' οὐχ οὕτω τοῖς θεοῖς ἔδοξε), καὶ νῦν ἴσως
» ἂν ἦμην. Δευτέρως μελὰ τοὺς ἱερροὺς ὑμεναίους ἤγελο
» μὴν, καί με τοῖς κερασφόροις ἐλάφοις δίκλυα τεί-
» νοντα, ἀπὸ τῆς ἄκρας κορυφῆς τοῦ πᾶσαν ὤρραν
» ἀνθοῦντος Ὑμηττοῦ, τὸ σκότος διωσαμένη, πρωΐας
» εἶδεν ἡ Ἠὼς, καὶ ἥρπασεν ἄκοντα. Ἐξέστω μοι
» τἀληθῆ λέγειν· ἵλεως δὲ ἡ θεὸς εἴη! Εἰ καὶ τὰ
» μάλιστα ῥοδοδαφεῖ προσώπῳ ἐστὶ περίβλεπτος,
» εἰ τοὺς τοῦ φωλὸς (2) καὶ νυκλὸς ὄρους καλέχει, εἰ
» καὶ νεκταρείοις ὕδασι τρέφεται, ἀλλ' ἐγὼ Πρόκριδος
» ἤρων, κἀν τῇ ψυχῇ Πρόκρις ἦν, καὶ Πρόκρις ἀεί
» μοι ἐν στόματι· τά τε τῶν ὑμεναίων ἱερὰ καὶ τὴν
» νέαν συζυγίαν, καὶ τοὺς προσφάτους θαλάμους,
» καὶ τὰς πρώτας σπονδὰς τὰς καλαλελειμμένας διέ-
» ξειμι κοίτης. Τούτοις ἡ θεὰ κεκίνηται, καὶ, Σίγησον
» τὰς σὰς καλαμέμψεις, εἶπεν, ἀχάριστε· ἔχε τὴν
» Πρόκριν, ἣν, εἴπερ οὐμὸς λογισμὸς προβλέπει,
» οὐκουν ἐσχηκέναι θελήσεις. Καί με ταύτῃ ὀργισθεῖσα
» ἀφῆκεν. Ἐπανιόντι μοι τοίνυν, καὶ καθ' ἑμαυτὸν
» τοὺς τῆς θεοῦ λόγους ἀναπολοῦντι, δέος ἤρξατο
» παρεῖναι, μήποτε τὰ τῆς συζυγίας δίκαια οὐκ ἀσφα-
» λῶς ἐφύλαξέ μοι ἡ σύζυγος. Τό τε γὰρ κάλλος,
» καὶ ἡ ἡλικία μοιχείαν αὐτῆς πιστεύειν ἀνέπειθεν·
» ἀλλ' οἱ τρόποι πάλιν πιστεύειν ἐκώλυον. Ἀλλ' ὅμως
» ἐγώ τε καὶ ἀπὼν ἐτύγχανον καὶ τῆς ἁμαρτίας ἥδε
» ἦν ὑπόδειγμα ταύτῃ, ὅθεν αὐτὸς ἐπανήειν· ἀλλὰ

(1) Conf. notam ad XIV, 679. (2) B, φωκός. Velim εἰ καὶ τούς.

» γὰρ πάντα δεδοίκαμεν οἱ ἐρῶντες. Ἴσθι μοι καλὰ νοῦν
» τὸ λυποῦν ἰχνεῦσαι, καὶ δώσεις τὴν τῆς γυναικὸς πίστιν
» μελελθεῖν. Συναινεῖ τῷ δέει τούτῳ καὶ ἡ Ἠώς, καὶ
» τὴν ἐμὴν μορφὴν (δοκῶ γὰρ αἰσθέσθαι (1) τοῦτο)
» μελαμείβει. Εἴσειμι τοίνυν εἰς τὰς τῆς Παλλάδος
» Ἀθήνας ἀγνώς (2). Καὶ δὴ πρὸς τὸν οἶκον εἰσέρχο-
» μαι· καὶ ὁ οἶκος πλαίσμαλος ἄμοιρος ἦν, καὶ σώ-
» φρονα σύμβολα παρεῖχεν· ὑπὲρ γὰρ τοῦ δεσπότου
» ἁρπαγέντος ἠνιῶτο. Μόλις δέ μοι μυρίοις δόλοις
» πρὸς τὴν Ἐρεχθίδα γέγονεν εἴσοδος. Ὡς δ' εἶδον,
» ἐξεπλάγην, καὶ μικροῦ τὴν προμεληθεῖσαν τῆς
» πίστεως πεῖραν καλέλιπον· κακῶς δ' ἐμαυτὸν (τί
» γὰρ ἂν τἀληθῆ μὴ ὁμολογήσην;) ἐπέσχον· κακῶς·
» τί γὰρ μή, ὡς ὤφελον, πρόσῃν φιλήματα (3); Ἡ
» δ' ἤλγει· ἀλλὰ καὶ ὡς οὐκ ἔστιν ἥτις ἐκείνης καλ-
» λίων ἐδύναλο εἶναι· τῇ τε γὰρ λύπῃ καὶ τῇ τοῦ
» ἁρπαγέντος ἀνδρὸς ἐπιθυμίᾳ ἐξεκαίελο. Σὺ δὲ σύ-
» ναγε ποῖον δήποτε κάλλος ἐκείνῃ, Φῶκε, πρόσῃν,
» ἥπερ οὕτω κἂν τῇ λύπῃ διέπρεπε. Τί δ' ἂν λέ-
» γοιμι, ποσάκις τὰς ἡμελέρας πείρας οἱ σεμνοὶ τρό-
» ποι (4) ἀπώσαντο; ποσάκις εἶπεν, Ἐνὶ ἔγωγε συν-
» τηρῶμαι ὅπου ποῖ' ἐστίν· ἐνὶ τὰς ἐμαυτῆς ἡδονὰς
» συντηρῶ. Τίνι τῶν σωφρονούντων ἥδε ἡ πεῖρα οὐχ
» ἅλις τε πίστεως ἔχουσα καὶ μεγάλη ἂν ἐγεγόνει;
» Οὐκ ἠρκέσθην δ' ἐγὼ τούτοις, ἀλλ' ἐπὶ πλη-

(1) Legitur in B, δοκῶ ψεῦσθαι.
(2) A, ἁγιάς. Ovidius, *non cognoscendus.*
(3) B, ὡς μὴ ὄφελε. A, ὡς μὴ ὄφελε, et ὄφελον. Mutavi ita ut sensus fiat inde non incommodus. Sed latina propius et fidius verterentur, hoc nempe modo: μόλις δ' ἐμαυτὸν μὴ οὐ τὸ πρᾶγμα ἀληθῶς ὁμολογεῖν ἐπίσχον· μόλις, μὴ οὐχ ἃ ἔδει πρόσαγειν φιλήματα.
(4) B, τόποι: mox, εἶπας.

» γαῖς ἐμαυτοῦ ἀπομάχομαι, τότε δὴ (1) δῶρα δώσειν
» ὑπισχνοῦμαι. Λόγοις τοίνυν θέλγων, καὶ τοῖς δώ-
» ροις προσεπιλιθεὶς, τελευτῶν, διστάζειν ταύτην
» ἠνάγκασα. Ἀνακρύζω τοίνυν· καὶ τὴν πονηρὰν
» ἀνακαλύπτω διάνοιαν, καὶ ὁ συγκεκαλυμμένος
» μοιχὸς (2) ὁ ἀληθὴς ἔγωγ' ἦν σύζυγος· Ἐμοὶ μάρ-
» τυρι, ἄπιστε, ἥλως. Ἡ δ' οὐδέν· αἰσχύνης δὲ
» μόνον ἡττηθεῖσα σιωπηλῆς, τὴν ἐπίβουλον (3) οἰκίαν
» ὁμοῦ καὶ τὸν κακὸν ἔφυγεν ἄνδρα. Τῇ δ' ἐμῇ κα-
» κίᾳ πᾶν τὸ τῶν ἀνδρῶν ὑπερφυγήσασα γένος, ἐν
» ὄρεσι περιεφοίτα, τοὺς τῆς Ἀρτέμιδος ἀγῶνας σπου-
» δὴν ἔχουσα. Τότε δή μοι ἐγκαλαλειμμένῳ (4)
» κρατιότερον τὸ πῦρ μέχρι τῶν ὀστῶν ἔφθασεν·
» ἐδεόμην τε συγγνώμης, καὶ ὡμολόγουν ἡμαρτηκέναι,
» καὶ πεφυκέναι κἀμὲ, δώρων προτεινομένων μοι, τῷ
» ὁμοίῳ ὑποπεσεῖν πταίσματι, εἴ μοι δῶρα τοσαῦτα
» δοθείη. Ταῦτά μοι ὁμολογήσαντι, ἀμύνασα τῇ
» πρόσθεν παραλογιστείσῃ (5) σεμνότητι, ἐπανήκει, καὶ
» ἡδεῖς ὁμοφρόνως ἐνιαυτοὺς διηγάγομεν. Δίδωσί τε
» μοι μέλα τοῦτο, ὥσπερ ἂν εἰ δῶρα μικρὰ ἐδεδώ-
» κει (6), κύνα πρὸς χάριν, ὃν ἡ Κυνθία ταύτῃ πα-
» ραδιδοῦσα, Τρέχων οὗτος, εἶπε, πάντας ὑπερβα-

(1) Codd. ἐπὶ πλ. ἐμαυτόν. Ita mutavi ut sententia posset stare. Pro *dum* legit *tum*.

(2) Legebat Planudes: «mala » pectora detego, tectus adulter.»

(3) B, ἐπιβουλήν: hic sine sensu.

(4) B, δύομαι ἐγκαλαλελειμμένους.

(5) Malim ὑβρισθείσῃ. Ovidius, *læsum pudorem*. Quo se fuerit ulta modo narrat Hyginus, cujus verba tibi quæresis in Gierigii nota. Scriptor italus, unde Fontainius suam de canicula nummos spargente Narrationem sumsit, Ovidium et Hyginum legerat, in suumque usum converterat.

(6) Scribe ad melioris in latinis lectionis ductum, nempe *tanquam se* pro *tanquam si*: ὥσπερ ἂν εἰ δῶρα ἑαυτὴν μικρὸν ἐδεδώκει.

» λεῖται. Δίδωσιν ὁμοῦ καὶ ἀκόντιον ὃ βλέπεις ἐν
» χερσὶν ἔχειν.
» Θαλέρου μέντοι δώρου τίς ποτέ ἐστιν ἡ τύχη
» ζηλεῖς; Δέξαι· θαυμαστὸν δή τι, καὶ τὴν τοῦ πράγ-
» ματος ἐκπλαγήσῃ καινότητα. Αἱ Νηίδες τὰ τῶν
» παλαιῶν ἔπη, δυσσύμβλητα ὄντα, ταῖς ἰδίαις
760 » ἔλυον (1) περινοίαις, καὶ καλαπίπτουσα ἡ περφῆ-
» τις ἔκειτο ἀμαθὴς καὶ τῶν οἰκείων αἰνιγμάτων
» ἀμνήμων. Ἡ δ' ἱερὰ θέμις οὐκ ἀτιμώρητα εἴασε
» ταῦτα· αὐτίκα δὲ ταῖς Ἀονίαις Θήβαις θηρίον
» ἐπεπέμφθη, καὶ πολλοῖς εἰς ὄλεθρον πρόβατων καὶ
765 » χοίρων (2) γέγονεν· ἔδεισαν δὲ καὶ οἱ ἰθαγενεῖς τὸ
» θηρίον. Ἡ γελονοῦσα τοίνυν σύνιμεν νεολαία, καὶ
» τὸ τῶν ἀγρῶν πλάτος κύκλῳ περιελάβομεν· Τὸ
» δ' ὡς πλινὸν κούφῳ ποδήματι τὰ δίκτυα ὑπερί-
» πτατο, καὶ τὰ τῶν σταλίκων ἄκρα λῖνα διῄει. Ἡ
» δ' ἡμῶν συμμορία κακίζει (3) τοὺς κύνας, οὓς ἐκεῖνο
770 » διώκοντας ἀποφεύγει, καὶ τὴν ἐκείνων ἀγέλην οὖκουν
» βεβαίου πλινοῦ διαπαίζει. Αἰτοῦσι δὲ κἀμὲ δεήσει
» μεγάλη τὸν ἐμὸν Λαίλαπα. Εἰς γέρας ἦν αὐτῷ
» τοῦτο τοὔνομα (4). Ὁ δὲ πάλαι ἤδη μάχεται τὰ

(1) Repone ad meliorem in latinis lectionem : ὁ Λαΐάδης τὰ τῶν παλ. — ἔλυσι περινοίαις. Agitur enim de Laii filio Œdipo.

(2) Hunc Nostri locum excitavit Naugerius. Malam habuit lectionem Planudes, quam tamen Naugerius fere malit. Sed non facile credam immundissimi animalis meminisse Ovidium, idque, non coactum. Repone, καὶ σφίκεσι. Sed et alia esse mutanda contextus poetæ docet.

(3) Ovidius : « Copula detra-
» hitur canibus. » Nihil hic omnino vidit Planudes, homo non oculatissimus. Canes vincti ducuntur; copula detrahitur, quum in feram mittuntur. Verte : ὁ δεσμὸς ἐκ τῶν τεθχήλων ἀπολύεται τῶν κυνῶν.

(4) Ovidius, « *muneris* hoc
» nomen » : nempe, *canis mihi dati* hoc erat nomen. Rescribe :

» κλοιὰ ἐξ ἑαυτοῦ ἀπορρίψαι, καὶ τῷ τεκτήνῃ
» χρονίζοντα ταῦτα τείνει. Οὕπω καλῶς λέλυσο,
» καί, ὅπου πού' ἂν εἴη, γνώσκειν οὐκ εἴχομεν. Ἴχνη
» μὲν γὰρ τῶν ποδῶν εἶχεν ἡ κόνις ἔτι θερμὴ, αὐτὸς
» δ' ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν ἀνήρπασο. Οὔκουν ἐκείνου
» θᾶττον ἀκόντιον· οὐδὲ θᾶττον βάλανος δρυὸς ἐκ-
» πεπήδηκε ξύλῳ παιόμενος (1), ἢ ἐκ Γορτυνιακοῦ
» τόξου κοῦφος ἔξεισι κάλαμος. Γηλόφου δὲ κορυφή
» τις ἐν μέσοις τοῖς ὑποπεπλωκόσιν ἀνέχει πεδίοις,
» εἰς ἣν ἐμαυτὸν ἐπαίρω, καὶ καινοῦ δρόμου δέχομαι
» ὄψιν, ἐφ' ᾧ μὲν ἁλίσκεσθαι, νῦν δ' ὑπεξαιρεῖν ἑαυτὸ
» τὸ θηρίον ἐξ αὐτοῦ τοῦ δήγματος ἐφαίνετο. Καὶ
» δὴ πανουργὸν ὂν οὐκ εὐθὺν δρόμον, οὐδὲ δολιχὸν
» φεύγει, ἀλλὰ τό τε σῶμα ἀπαλᾷ τοῦ διώκοντος
» καὶ κύκλῳ περίεισιν, ὡς μὴ τῷ ἐχθρῷ τὴν οἰκείαν
» ὁρμὴν εἶναι· ἐπίκειται δ' οὗτος, καὶ τὸν δρόμον ἴσον
» διώκει, καί, καθέχοντι ἐοικώς, οὐ καθέχει, καὶ κενὰ
» περὶ τὸν ἀέρα διαπονεῖται δήγματα. Ἐμαυτὸν τοί-
» νυν πρὸς τὴν ἐκ τοῦ ἀκοντίου στρέφω ἐπικουρίαν. Καὶ
» δὴ τοῦτο τῇ δεξιᾷ κρατοῦντα, ἐν ὅσῳ τὸν δάκτυλον
» τῇ ἀγκύλῃ ἐπειρώμην ἐνθεῖναι καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς
» ἔκλινα, καί, αὖθις ἀναλαβὼν, ἦγον ἐπ' ἐκεῖνα,
» (θαῦμα!) καὶ μεσὸν τὸ πεδίον δύο θεωρῶ λί-
» θους, ὧν τὸν μὲν φεύγειν, τὸν δ' ὑλακτεῖν ἂν ᾠήθης·
» ἀπτήτους δηλονότι καὶ ἄμφω τὸν ἀγῶνα τοῦ δρό-
» μου θεὸς εἶναι τεθέληκεν, εἴ τίς πολε θεὸς ἐκείνοις

τῷ δώρῳ τοῦτο τοὔνομα, vel simplicius, τῷ δοθέντι γὰρ κυνὶ τοῦτο τοὔνομα.

(1) Ovidius : « nec excussæ » contorto verbere glandes. » Putavit Noster esse quercus glandes, quæ sunt plumbeæ funda contorta missæ. Repone, οὐδὲ θᾶττον συστρεφθέντα ἐκπεπήδηκε σφαιρία, vel aliud simile aliquid.

» παρῆν. » Μέχει τούτων εἰπὼν, ἔπειθ' ἡσύχασεν· ὁ
δὲ Φῶκος « Τῷ δ' ἀκοντίῳ » φησὶ « τῷδε (1) τίς ποθ' ἡ
» ἁμαρτία; » Κἀκεῖνος οὕτωσί πως ἀπεδίδου καὶ ταύτην.
« Εὐφεσύνη τῆς ἡμελέφας (2) ἐστὶν ὀδύνης ἀρχὴ,
» Φῶκε. Ταύτην τοίνυν ἀπαγγελῶ· τέρπει γὰρ, ὦ
» Ζεῦ (3), ἀναμιμνήσκεσθαι τὸν εὐδαίμονα χρόνον, ὅ
» βεβαίως τοὺς πρώτους ἐνιαυτοὺς ἐγώ τε τῇ γυ-
» ναικὶ εὐδαίμων ἐτύγχανον, εὐδαίμων δ' ἦν κἀκείνη
» τἀνδρί. Ἀμοιβαία δὲ φερντὶς ἄμφω καὶ ὁμόψυχον
» εἶχε φίλτρον, καὶ οὔτ' ἂν ἐκείνη τὸν τοῦ Διὸς θά-

(1) Cod. Regius ab Editore nostro viro doctiss. conlatus habet *in ipso est*, pro vulgata *in ipso*; quam equidem lectionem non spreverim. Verbulum istud *est* in fine nonnullorum versuum restituere e codd. memini ad Nicet. pag. 177. Versus postremus Epigr. II, II, Martialis « de Selio » (Cod. Thuaneus, inter Regios 8071. « de Sillo, cenipe-» na » : lege, « de Sillo, cœni-» peta ») sic editus fertur, « Mœ-» roris igitur causa quæ? domi » cœnat » : in codice clausula, « domi cœna est », non est deterior. — In Ovidii loco, Regius alter codex pro *ipso* præfert *illo*, quæ varietas et alibi reperitur. In Juvenale VII, 135, pro vulgata « Et tamen est *illis* hoc utile », cod. Thuaneus, inter Regios 8071, mihi obtulit *ipsis*, electione ambigua. Ast hoc frivolum; cujus observationis levitatem redimam notata in eadem Satira varietate majoris alia pretii. Sic editus legitur poeta *x.* 98 : « Ve-» ster porro labor fecundior, hi-» storiarum Scriptores; *petit* hic » plus temporis atque olei plus. » Nihil desideres, adeo sunt omnia facilia et liquida : sed quis non prætulerit Thuanei libri scripturam? « *perit hic* plus tempo-» ris atque olei plus. »

(2) B, ὑμετ. qua de horum pronominum et congenerum synchysi cf. pag. 234. In Luciano de Cycn. 1., pro edito nunc, ἠλέκτρου πέρι καὶ ἡμᾶς δηλαδὴ ὁ μῦθος πέπεικεν, malim omnino, directa ad auditores oratione, ὑμᾶς scribere e cod. Reg. 3010. Ibid. 2, παρ' ἡμῖν mutandum videtur in παρ' ὑμῖν (Padi enim incolas alloquitur), adstipulantibus codd. Reg. 3010 et 2600. Atque cap. 4, pro ἡμῖν scripserim ὑμῖν ex iisdem libris; nam nautas interrogat.

(3) Ad verba ὦ Ζεῦ adscriptum est in codice B, schol. ad marg. Σαυμασλικόν.

» λαμον τοὐμοῦ προσῴθησεν ἔρως, οὔτ' αὖθις ἦν τις
» ἥτις ἂν εἶλεν ἐμὲ, οὐδ' εἴπερ αὐτὴ προσῆλθεν
» Ἀφροδίτη· ἴσαι δὲ φλόγες τὰ ἡμῶν ἀνέφλεγον
» σέρνα. Σχεδὸν δὲ τοῦ ἡλίου ταῖς πρώταις ἀκτῖσι
» τὰς ἀκρωρείας βάλλοντος, νεανικώτερον εἰώθειν ἐπὶ
» κυνηγεσίᾳ πρὸς τὰς λόχμας ἰέναι. Οὔτ' οὖν οἰκέται
» σὺν ἐμοὶ, οὔθ' ἵπποι, οὔτ' ὀξεῖς τὴν ὄσφρησιν κύ-
» νες εἰώθεισαν ἐξιέναι, οὔτε πολυωπὰ λῖνα συνέ-
» πεσθαι· τῷ δ' ἀκοντίῳ θαρρῶν ἦν. Ἀλλ' ἡνίκα
» τῆς θηρφονίας ἡ δεξιὰ χεὶρ κεκόρεστο, ψύχος καὶ
» σκιὰν ἐπεζήτουν, καὶ τὴν ἐκ ψυχρῶν κοιλάδων ἐξι-
» πταμένην (1) αὔραν· αὔρα μοι πρακτέα ἐζητεῖτο
» τῷ καύσωνι· αὔραν ἐξεδεχόμην, ἀνάπαυσίς τε ἦν
» ἐκείνη τῷ πόνῳ. Αὔρα (μέμνημαι γάρ) ἐλθέ, εἰώ-
» θειν ᾄδειν, καί με τέρψον, καὶ τὸν ἐμὸν εἴσιθι κόλπον,
» κρατιστάτη, καὶ, οἷάπερ ἐκάστοτε ποιεῖς, ἀναχού-
» φισον τὸ κατῦμα, θέλησον (2), ᾧ φλεγόμεθα. Τάχα
» δ' ἂν καὶ προσέθηκα (καὶ γὰρ οὕτω με εἶλον αἱ
» ἐμαὶ μοῖραι) καὶ πλείους κολακείας· καὶ, Σύ μοι
» μεγάλη ἡδονὴ, λέγειν εἰωθὼς ἦν, σύ τέ με ἀνα-
» κλῶ (3) καὶ ἀναψύχεις, σύ με ποιεῖς λόχμης ἐρᾷν
» καὶ τῆς ἐρημίας, καὶ τὸ σὸν ἀεὶ τοῦτο πνεῦμα

(1) Videtur legisse *exhalat*, quod merito editori nostro doctiss. placuit. Codd. *αὖρον*, *αὖρα*, et sic deinceps: cf. pag. 241.

(2) B, Θέλη γάρ: voluitne? Θέλε γάρ. Velim ἀναχουφίσαι τὸ κ. Θέλησον. Syntipas Fab. 43, νῦν λοιπὸν ὀργίσασθαι Θέλησον: ubi, quum codex unus habeat *πηνὸ*, bene vidit Matthæius esse pro *νυνὶ*, confusis elementis; quam lectionem cur non recepit novissimus et doctissimus editor?

(3) B, ἀναχλᾷς. Hunc codicem antiquarius qui descripsit jam supra p. 37, activam verbi *μωχᾶσθαι* formam barbare conjiciebat; hic audacior factus textum barbarismo ipsum adulteravit. Vide ibi notata.

» τοὐμὸν δέχοιτο (1) σῶμα. Τοῖς ἀμφιβόλοις οὖν τοι-
» τοισὶ ῥήμασιν ἠπατημένην ἀγνοῶ τις ὑπέσχεν ἀκοὴν,
» καὶ τοὔνομα τῆς αὔρας οὕτω συχνά μοι καλού-
» μενον ὄνομα Νύμφης ἐνόμισεν εἶναι, καί με Νύμ-
» φης ἐρᾶν ἀνεπείσθη. Αὐτίκα δὲ τοῦ πεπλασμένου
» πάθους ὡρμπελέστερος μηνυτὴς εἶσι πρὸς τὴν Πρό-
» κριν, καὶ γλώττῃ ψιθύρῳ τὰ ἠκουσμένα ἀναφέρει.
» Ὡς ἑτοιμόπιστόν ἐστιν ὁ ἔρως, ἀθρόον ἐκλυθεῖσα
» τῇ ἀθυμίᾳ, ὥς μοι διηγήσαντο, καταπίπτει· χρόνῳ
» δὲ μόλις αὐτὴν ἀναζωπυρήσασα, Οἴμοι! τάλαινα
» τῆς ἀδίκου μοίρας! ἀνέκραγε, καὶ τῆς ἀπιστίας
» ἕνεκεν ἠγανάκτει, καὶ, τῇ μάτην καθηδείᾳ παρ-
» ξυνθεῖσα, τὸ μηδὲν ὂν πρόφημα σώματος ἔρημον
» ὄνομα, ὑποκινίζεταί τε καὶ ἀλγεῖ ἡ ταλαίπωρος,
» ὡς ὑπ' ἀληθινῆς ἀντιζήλου. Πλὴν ταλαντεύεται τὴν
» γνώμην πολλάκις, καὶ ἐλπίζει ἀπατᾶσθαι, τῇ τε
» μηνύσει οὐ πάνυ τι νέμει πίστιν· ἀλλ', εἰ μὴ θεά-
» σοιτο καὶ αὐτὴ, οὐκ ἂν ἔσοιτο τῆς ταύτης ἀδικίας
» καταψηφισμένη.

» Ἀπήλασε δὴ τὴν νύκτα τὸ φῶς τῆς ἐπιούσης ἡμέ-
» ρας· ἐγὼ δ' ἐξεγείρομαι, καὶ τὰς λόχμας ζητῶ,
» καὶ, ἀεισήσας (2) ἀνὰ τὴν χλόην, Αὔρα, ἐλθὲ,
» ἔφην, καὶ τὸν ἐμὸν θεράπευσον κάματον. Αὐτίκα
» δὲ μάλα σπεναγμοὺς μεταξὺ τῶν ἐμῶν ῥημάτων
» ἐδόκουν ἀγνοῶ τίνας ἀκηκοέναι· ἀλλὰ καὶ ὡς, Ἔλθὲ,
» εἶπον, καλλίστη. Αὖθις δὲ θάμνου τινὸς μελαινη-
» θέντος καὶ λεπτὸν ποιήσαντος θόρυβον, θηρίον ὑπώ-

(1) Legit *captetur*, non *captatur*.

(2) Putavitne latinum *victor* synonymum esse τῷ *prandeo*? error fuerit lepidus satis. Mendo, quidquid id est, mederi poteris, si *ἀεισήσας* velis rescribere.

» πλεῦσα τοῦτ' εἶναι, καὶ τὸ κοῦφον ἔπεμψα βέλος.
» Ἦν δ' ἡ Πέρκελις, κἂν μέσῳ τῷ σθέρνῳ τὸ τραῦμα
» καλέχουσα, Οἴμοι! ἀνωλόλυξεν. Ἐγὼ δὲ, τῆς πι-
» σθιάτης συζύγου τὴν φωνὴν ἀναγνοὺς, πρὸς τὴν
» φωνὴν ἔδραμον καλπιπειγμένος καὶ ἔκφρων (1). Ἡμι-
» θνῆτα δὲ ταύτην, καὶ διαβρέχους τὰς ἐσθῆτας μο-
» λύνουσαν αἵματι, καὶ τὸ δῶρον ἑαυτῆς, ὦ (2) τάλας
» ἐγώ! τοῦ τραύματος εὐρέσκω ἐκσπῶσαν, καὶ τὸ
» σῶμα, τὸ καὶ τοῦ ἡμελέργου μοι ποθεινότερον, ἠσύ-
» χοις ἀγκάλαις αἴρω, καὶ, διαῤῥήξας ἐκ τοῦ σθέρνου
» τὴν ἐσθῆτα, τὴν ἀπηνῆ πληγὴν καλαδῶ, καὶ τὸν λύ-
» θρον ἐπισχεῖν δὴ πειρῶμαι, ἰκελεύω τε μή με λιπεῖν
» ἀνόσιον τῷ ταύτης (3) γεγονότα θανάτῳ. Ἡ δ'
» ἰσχύος ἐνδεῶς ἔχουσα, καὶ ὅσον οὐκ ἤδη θανουμένη,
» ὅμως ἑαυτὴν ἐβιάσαλο τὰ βραχέα δὴ ταῦτα φάναι·
» Πρὸς τῆς κοινωνίας τῆς ἡμελέρας εὐνῆς, πρὸς τῶν
» θεῶν ἰκελεύω τῶν οὐρανίων καὶ τῆς ἐμῆς ψυχῆς,
» πρός τίνος ἀγαθοῦ με παρὰ σοῦ τυχεῖν ἀξιοῖς (4),
» πρὸς τοῦ μένοντος ἔτι καὶ νῦν, οἰχομένης μου, τοῦ
» καὶ θανεῖν αἰτιόν μοι, ἔρωλος, μή ποθ' ὑπομένης
» εἰς τοὺς ἡμελέρους τὴν Λύραν ἀναγέσθαι θαλά-
» μους. Εἶπεν· ἐγὼ δὲ πλάνην τοῦτο τελευλῶν τοῦ
» ὀνόμαλος εἶναι καὶ ἠσθόμην δὴ καὶ ἐδίδαξα· ἀλλὰ τί
» τὸ διδάξαι ὠφελεῖ; Ἡ δὲ παρεῖται, καὶ ἡ βραχεῖα
» ἰσχὺς σὺν τῷ αἵματι φεύγει· κἀπειδὰν ὁποσονοῦν

(1) B, ἔμφρων. Permutationem præpositionum ἐν et ἐκ jam vidimus pp. 131, 177.

(2) Codd. ὦ : cf. infra p. 320.

(3) Saltem αὐτῆς, vel ἑαυτῆς. Sed sic sæpe peccat : cf. p. 155.

(4) Non intellexit latina, « per » si quid merui de te bene. » Repone : πρὸς τῆς εὐδαιμονίας, εἴ τινος ἐξ ἐμοῦ γε ἔτυχες. Hoc modo, si non elegantiam poetæ, saltem fuisset sensum assecutus.

» τι ὀρᾷν δύνηαι (1), εἰς ἐμὲ βλέπει, καὶ ἐν ἐμοὶ καὶ τῷ
» ἐμῷ σὶόμαλι τὴν ἀθλίαν ἐκπνεῖ ψυχήν. Βελλίονι
» δ' ὅμως προσώπῳ θνήσκειν ἔδοκει, ἀποθεμένη τὴν
» μέριμναν. »

Κλαιόντων τῶν ἀκουόντων, σὺν δάκρυσι τούτων

(1) « *Dum*que aliquid spectare » potest » : Planudes legebat, *Cum*que. Repone : καὶ μίχεις ἂν ὅπου.

Ut nimii, quo septimus liber ab octavo separatur, spatii maximam saltem partem impleam, proferam e codice Regio 1630, p. 217, 2, fragmentum gnomicum nescio cujus hominis qui in mulieres acrius invehitur, Euripideo more, non stylo; quo si uteretur, facilius sibi posset veniam impetrare. Codex autem ille 1630 olim fuit Antonii Eparchi, de cujus rebus quum nuper inquireret vir quidam geometriæ et astronomiæ quam historiæ literariæ peritior, toto erravit cœlo, ut in Notitiis MSS. t. XI, part. II, p. 266, fusius fuit declaratum. Sed jam ad *μισογύνην* monachum accedamus.

Τί ἐσὶι γυνή; Ἀπόκρισις. Ἄκουσον τοῦ σοφοῦ Σολομῶντος (a)· « Μὴ πρόσεχε φαύλῃ γυναικί· μέλι » γὰρ ἀποσλάζει ἀπὸ χειλέων γυναι- » κὸς πόρνης, ἣ πρὸς καιρὸν λι- » παίνει σὸν φάρυγα, ὕσλερον δὲ » πικρότερον χολῆς εὑρήσεις καὶ ἠκο- » νημένον μᾶλλον μαχαίρας δισλό- » μου. » Καὶ πάλιν· Τί ἐσὶι γυνή; Ἄκουσον τῆς Σοφίας λεγούσης (b)· » Πολλοὺς πρώσασα γυνὴ καλεβέ- » βληκε, καὶ ἀναρίθμηλοί εἰσιν οὓς » πεφόνευκε. » Διὸ λέγει (c)· « Ἐν κάλ- » λει γυναικὸς ἀρχὴ ἁμαρλίας καὶ δι' » αὐτῆς πάντες ἀποθνήσκομεν. » Εἰ δὲ φιλόνεικος εἶ (d), μάθε παρ' ἐμοῦ τί ἐσὶι γυνή· Γυνὴ ἐσὶιν ἐπὶ γῆς ναυάγιον; πηγὴ ἡδονῶν, θησαυρὸς ῥυπαρείας, πρόσοδος ἀσωλίας, ἄγκισλρον ἡδονῶν, θανάληφορος συντυχία, μανίας ἀπόλαυσις, ἄγγελος φθορᾶς, ἰοβόλον ξίφος. Τί ἐσὶι γυνή; Σωφρονούντων ἐπήρεια, ἁγίων διαβολή, σκῆπλρον ᾄδου, ὁδὸς ἀπωλείας, ὀλισθηρὸς δρόμος, ἀνάπαυσις Ὀφεως, Διαβόλου παρηγορία, ἀπαρηγόρητος ὀδύνη. Τί ἐσὶι γυνή; Νέων καλασλροφή, εὐάλωλον κῆμα, εὐσεβῶν διαφθορά, ὀφθαλμῶν πλάνη, σωμάτων σκώληξ, ἁγίων σκάνδαλον, βορβορώδης λάκκος, ὑποκαιομένη κάμινος, σωζομένων ἀπώλεια, ἀθεράπευτος κακία, καθημερινὴ λέσχη. Τί ἐσὶι γυνή; Ἀσεβέσλαλος μανία, ξε-

(a) Proverb. c. 5, *v.* 2, sqq.
(b) Prov. c. 7, *v.* 26. Codex, ἀναρρίθμηλοι.
(c) Sap. Sirach. c. 25, *v.* 24.
(d) Leg. ἐσσι, ut paulo inferius.

τῶν ῥημάτων καὶ ὁ ἥρως ἐμέμνηλο. Ἰδοὺ καὶ ὁ Αἰα-
865 κὸς εἴσεισιν ἅμα τοῖν δυοῖν τέκνοιν καὶ τῇ νέᾳ σλρα-
τιᾷ, ἣν ὁ Κέφαλος ὀχυρῶς ὡπλισμένην ἐδέξαλο.

rodoχῖον ἄπωλον (e), μαθησις ἀιοίας, ἀκρασίας τείβος, ψυχῆς θάναλος, ὄλεθρος ἐπιθυμηλὸς, ὁπλοθήκη Διαβόλου, εὔμορφος ᾅδης, κεκαλλωπισμένος θάναλος, ζῶον πονηρόν. Τί ἐσλι γυνή; Κάμινος ἄνθρακος, λίμνη αἱμάτων, πόλις ἄσλαλος, ᾅδης σωμάτων, φίλλρον πονηρὸν, ἀναιδὲς θηρίον, ἀκρόπλοος ὁρμὴ, πῦρ οἴσλρου, ἀχαλίνωλος μανία. Τί ἐσλι γυνή; εἰ δὲ φαύλη καὶ φιλόνεικός ἐσλιν, ἄκουσον παρ' ἐμοῦ. Γυνὴ ἐσλὶ παραπλωμάτων διδασκαλία, ἀνλίδολος θανασίμη, σκανδαλισμὸς ἀφρόνων, φυλὸν ὕλης, κῆπος (f) τραυμάτων, αἰτία σκολιὰ, ῥυπαρείας θρέπλρον, πῆθος ἄλμης, ῥύαξ ἀπωλείας, ᾅδης ταρτάρου. Τί ἐσλι γυνή; Νέων βόθρος, ὄμβρος ἀκρασίας, σκολίας ὁδηγὸς, σωφροσύνης ἀλλοτρίωσις, κῆμα ὀδύνης, ἐπιθυμητὴ λύσσα, φιλαμαρτήμων εἶκος, ἀσελγείας ὁδηγὸς, ἀκόρεσλος ἐπιθυμία. Τί ἐσλι γυνή; Γηΐνον φρόνημα, συνειδήσεως σπῖλος, ὕβρεως χορηγὸς, βάραθρον ἀνθρώπου, ἀγιωσύνης ἀφανισμὸς, ἐγκαλλωπιζομένων θάναλος, βεβαῖον ἀσωλίας, ἀπόλαυσις πονηρὰ, γλυκὺς ὄλεθρος, ἡδυπάτη μάσλιξ, κεκαλλωπισμένη καὶ εὐπρεπὴς ἀρρωσλία. Τί ἐσλι γυνή; Ἐσχιζόπων μολυσμὸς, βλάβη θεοσεβείας, παρρησιαζομένων σπῖλος, φαρέτρα φρονηπίδων, λαγνείας ἐπικαρπία, ἀκάθαρλος φιλία, φιληδόνων τέρψις, μαινομένων σπουδή. Τί ἐσλι γυνή; ἀνδρὸς ἐπιθυμία (g), συνεσλιῶμενον θηρίον, συνεγειρομένη μέριμνα, συντηρουμένη δρᾶκαινα, ἰμαπομένη ἔχιδνα, καθημερινὴ ζημία, αὐθαίρελος μάχη, πολυτελὴς πόλεμος, πολυπόνηρον ζῶον, ἀναγκαῖον κακὸν παρὰ πάντα τὰ κακά.

(e) Legendum videtur ἀσώτων.

(f) De translatione vocis κῆπος cf. notam ad Nicet. Eugen. pag. 203.

(g) In hoc extremo capitulo descripsit monachus Secundi Sententias, cujus cf. edit. Galeana pp. 636, 640. Ex eodem Regio libro pag. 190, 2, Secundum augebo, data commodum occasione: Σεκοῦνδος ἐρωτηθεὶς τί ἐσλι γυνὴ, ἔφη· Ἀνδρὸς κίνδυνος, οἰκίας ζάλη καὶ μεθημερινὴ ζημία, νικῶσα καὶ αὐτὴν τὴν αἱμαιμακέτην Χίμαιραν.—Glossa ibidem est ad αἱμαιμ., ἀκαλαπόνηλον.

ARGUMENTUM

LIBRI VIII

EX CANTERI NOVIS LECTIONIBUS.

Minoi interim Megaram obsidenti *Scylla*, amore ejus capta, patriam cum crine *Nisi* patris purpureo prodit; sed spreta ab illo, quum abeuntis navi inhæreret, in *cirin* avem, pater autem in *haliæeton* mutantur. Reversus Minos in Cretam, *Minotaurum*, opprobrium generis sui, labyrintho, Dædali arte posito, includit, et Atticis pueris pascit, e quibus *Theseus* monstrum interficit, atque *Ariadnen*, cujus ope ex labyrintho se expediverat, secum e patria ductam in Dia insula relinquit, ubi eam Bacchus assumit, ejusque *coronam* inter *sidera* collocat. *Dædalus* vero, quum ex insula illa aufugere non posset, alis inventis evolavit; sed *Icarus* post patrem volans submersus est. Ejus exsequias celebrantem vidit patrem, gaudiumque testata est *perdix*, e *Perdice*, aut Talo, ingenioso multarum rerum inventore, quem Dædalus invidia motus ex arce Minervæ præcipitem miserat, transformata. *Theseus* interea, quum celeberrimus jam esset, ad *aprum Calydonium* tollendum vocatus est, quem *Atalanta* prima vulneravit, *Meleager* autem interfecit; cujus mortem acceleravit *Althæa* mater, combusto stipite fatali. Theseus, ex ista venatione rediens, ad *Acheloum* devertitur et *Echinades* insulas conspicit, in quas *Naiades* erant conversæ. Quod ita fieri potuisse, negante Pirithoo, Lelex primum *Baucidis* et *Philemonis* probat exemplo, qui in *arbores* fuerint commutati, sicut *domus* eorum in *templum*, ac *pagus* ipse in *stagnum*. Achelous deinde *Protei* et *Mestræ*, Erisichthona, patrem fame furentem, alentis *naturam transformem* addit.

ΟΒΙΔΙΟΥ

ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΙΣ.

ΒΙΒΛΙΟΝ Β΄ ΟΓΔΟΟΝ.

Ἦδη δὲ τοῦ Ἑωσφόρου τὴν λευκόχρων ἀνοιγνύντος ἡμέραν καὶ τὸν χρόνον τῆς νυκτὸς φυγαδεύοντος, πίπτει μὲν ὁ εὖρος, καὶ ὑγρὰ νέφη ἀνίσταται, πρηεῖς δὲ νότοι δρόμον ἐπανιοῦσι παρέχονται τοῖς τε Αἰακίδαις καὶ τῷ Κεφάλῳ, οἷσπερ εὐτυχῶς ἐνεχθέντες, πρινὴ πρησεδοκῶντο, τῷ ζητουμένῳ πρησέσχον λιμένι. Ἐν δὴ τούτοις ὁ Μίνως τὴν τῶν Λελέγων καταστρέφεται παραλίαν, πρόπειράν τε λαμβάνει τῆς τοῦ πολέμου δυνάμεως ἐν τῇ πόλει Ἀλικαθόῃ, ἣν εἶχεν ὁ Νῖσος (1), ᾧ πορφύρᾳ περιφανὴς πλόκαμος, μεταξὺ τῶν τιμίων πολιῶν, ἀπὸ μέσης καθεῖτο κορυφῆς, μεγάλη πίστις τῆς βασιλείας.

Εἶδον τοίνυν ἠγείρετο κέρας τῆς σελήνης ἀναίτελλούσης, καὶ τὰ τῆς τοῦ πολέμου τύχης ἔτι ἐταλαντεύετο (2), καὶ μέσον ἀμφοῖν ἐπὶ μαχρὸν ἀμφιβόλοις

(1) Codd. νῖσος, hic et in seqq. Sic ad *v.* 206, B, ἐπὶ pro ἐπί (synchysi jam observata pag. 289): ad 336, A B σχῖνοι pro σχῖνοι: ad 779, A, ἀπίασι pro ἀπίασι. Male in Alciphrone III, 38, μετὰ πειχαείας legitur: scribendum cum diphthongo, πειχαρτίας. Suidas: Πειχαείαν, πειτλὴν χαρά. Credit H. Stephanus voluisse Suidam πειχαείαν a πειχαρτίᾳ distinguere, quod nondum mihi persuasit: et puto Suidam scripsisse πειχάρτιαν, vel malam ex aliquo libro imprudens adtulit lectionem.

(2) B, παλαιπύλο. Quæ statim

ἡ Νίκη περιίπταλο πτέρυξιν. Ἦν δ' ὁ βασίλειος ἐκεῖ πύργος (1) φωνήεσιν ἐξαιρέμενος τείχεσιν, ἐν οἷς τὴν ἐπίχρυσον λύρην ὁ τῆς Λητοῦς παῖς ἀποθέσθαι πολὲ λέγεται, καὶ τὴν φθογγὴν ἡ λύρα τοῖς λίθοις ἐναπομόρξαλο. Ἐκεῖσε δὴ πολλάκις ἔθος ἦ τοῦ Νίσου θυγάτηρ εἶχεν ἀνέρχεσθαι, καὶ τὰς ἐνηχούσας πέτρας μικρῷ λίθῳ ἐγκρούειν (2), ἡνίκα γέ ἦν εἰρήνη· ἀλλὰ καὶν τῷ πολέμῳ πολλάκις εἰώθει ἐκεῖθεν ἀθρεῖν τοὺς τοῦ πολέμου ἀγῶνας σὺν κρυφῇ (3). Ἤδη δὲ τῇ τοῦ πολέμου τριβῇ καὶ τὰ τῶν ἡγεμόνων ἔγνω ὀνόματα, τά τε ὅπλα καὶ τοὺς ἵππους, τάς σκευάς τε καὶ τὰς Κυδωνείας (4) φαρέτρας. Ἔγνω περὶ πάντων καὶ τὸ εἶδος τοῦ Εὐρωπείου (5) ἡγεμόνος· καὶ πλέον ἢ γνῶναι ἄλις ἔχει. Ταύτῃ δὲ κειτῇ ὁ Μίνως, εἴ τ' εὐλόφῳ κράνει τὴν κεφαλὴν ἔσκεπε, τῷ κράνει περικαλλὴς ἦν (6)· εἴ τ' ἀσπίδα χαλκῷ (7) λάμπουσαν ἀν-

leguntur de Victoria alata poterunt illustrari ex Millini Monum. Ined. t. I, p. 317; ex Addisonis Dial. de Numm. Antiq. II, fig. 18; e Vineti nota ad Ausonii versum Epigr. 1: « Tu quoque ab aerio » *præpes Victoria* lapsu. » Ennodius Epigr. 18, de loricati juvenis effigie, Victoriam tenentis: « Ecce tenet victrix *pennatum* » dextera numen. » Adde Jacobs. ad Anal. Ep. inc. 279.

(1) A, πῦργος: quo de accentu cf. supra pag. 16.

(2) Verba καὶ τὰς—ἐγκρούειν desunt in B; addita sunt quidem ad A marg., sed ab altera manu.

(3) Vox σὺν κρυφῇ addita est in A ab altera manu; deest in B.

(4) Schol. in B: Κυδωνία, πόλις Κρήτης.

(5) Schol. in B: τοῦ τῆς Εὐρώπης υἱοῦ.

(6) Ovidiana, « Seu caput ab- » diderat cristata casside pennis, » In galea formosus erat » .... imitatus est Corn. Gallus qui fertur, Eleg. 25: « Filius Europæ » Minos, seu poneret arcum, » Sive comam premeret casside, » pulcher erat. »

(7) Legebat ergo *ære*, non *auro*. Propensior tamen fuerim in hanc lectionem, quum mox et galeæ ex *ære* mentio fiat. Posteriore illo loco *ære* non vertit, seu imprudens, seu de industria, Planudes. Poteris supplere: πὰ χαλ-

τελάμβανεν, ἔπρεπεν ἡ ἀσπὶς ληφθεῖσα. Ἔσπρεψε τὸ ἀκόντιον, τὴν χεῖρα πελαγαγών; ἐπῆνει δ' ἡ παρθένος τὴν συνημμένην τῇ ῥώμῃ τέχνην. Ἐπιθεὶς τὸν κάλαμον, τὸ μέγα τόξον ἐκόλπωσεν (1); οὕτως ὤμνυ τὸν Φοῖβον ἴσλασθαι τοῦ βέλους ἀφάμενον. Ὁπότε δὲ, τὸ κρᾶνος ἀφελὼν, ἀπεγύμνου τὸ πρόσωπον, καὶ, πορφύραν ἐμπεπορπημένος, ἵππου λευκοῦ περιφανῆ νῶτα ποικίλῃ ἐπίεζεν ἐφεσπείδι, καὶ τὸ ἀφειῶν ἡνιόχευε σῶμα, μόλις ἑαυτῆς, μόλις ὑγιοῦς φρενὸς ἡ Νίσειος ἐπικρατὴς ἦν παρθένος. Εὔδαιμον μὲν ἦν τὸ δόρυ, οὗπερ ἐκεῖνος ἥπτελο· εὐδαίμονας δ' ὠνόμαζεν (2), ἃς χειρὶ καλεῖχεν, ἡνίας. Ἦν δ' ὁρμὴ τῇ

κάλαμον vel χάλκειον κρᾶνος ἀφελών.

(1) In Λ superscripsit manus altera ἔκαμψεν, scholii vice. Conf. infra ad *N*. 381, p. 341.

(2) Ovidius: « Felix jaculum » quod tangeret ille, Quæque » manus premeret, felicia frena » vocabat. » Non vidit Planudes jaculum quoque felix vocari, et post *felix* subaudiebat *fuit*, prorsus absone. Has amantium de rebus *felicibus*, in quas felicitas nulla cadit, ridiculas esse prædicationes Gierigius ait; quem addidisse velim mira scriptorum eximiorum arte subridiculas sententias istas suavissimis adeo ornari posse coloribus, ut intimi pectoris sensus moveantur atque rapiantur, quod est summo opere a risu alienissimum. « O » tu »! exclamat Umber poeta, nec ridemus legentes, « o tu, *le-* » *etule*, deliciis facte *beate* meis! » Ovidius, annulum formosæ mittens puellæ, annulo invidere, absque ridiculi ulla nota, potuit: « *Felix*, a domina tractaberis, » *annule*, nostra! Invideo donis » jam miser ipse meis. » Russavius in Julia: « *Lieu fortuné*, voile » à jamais les plaisirs du plus fi- » dèle des hommes »....et paulo post: « cet *heureux fichu*, contre » lequel une fois au moins je n'au- » rai point à murmurer »...quæ sunt plena adfectus, et a nemine, puto, cum risu lecta sunt aut legentur. Fontainius in egregia de Duabus Columbis Fabula: « J'ai » quelquefois aimé; je n'aurois » pas alors, Contre le Louvre et » ses trésors, Contre le firmament » et sa voûte céleste, Changé les » bois, changé les lieux, *Honorés* » *par les pas, éclairés par les* » *yeux* De l'aimable et jeune ber- » gère Pour qui, sous le fils de » Cythère, Je servis engagé par » mes premiers sermens. » Abbas

χόρῃ (μόνον εἰ ἐξῆν) εἰς τὸ σλεγαλόπεδον τῶν ἐχθρῶν
40 τὴν παρθενικὴν ποιεῖσθαι πορείαν· ἦν ὁρμὴ καὶ τῶν
ὑψηλῶν πύργων εἰς τὴν Κνωσσίαν φάλαγγα τὸ σῶμα
ῥιπτεῖν, ἢ τῷ πολεμίῳ τὰς σιδηρᾶς πύλας ἀναπε-
τάσαι, ἢ εἴ τι ποθ' ἕτερον ἂν ὁ Μίνως (1) ἐθέλοι. Οὕτω
δ', ὡς εἰώθει, τὰς λευκὰς βλέπουσα τοῦ Δικλαίου (2)
βασιλέως σκηνὰς, « Χαίρειμι ἄν » εἶπεν, « ἢ ἀλ-
» γυνοίμην τῷ τὸν πολλοῖς δάκρυα γεννῶντα συνί-
45 » σλασθαι πόλεμον; ἐν ἀμφιβόλῳ κεῖται. Ἀλγῶ μὲν
» γὰρ ὅτι πολέμιος ὁ Μίνως ἐσλὶ τῇ ἐρώσῃ· ἀλλ',
» εἰ μὴ ἦν ὁ πόλεμος, οὐδέποτ' ἂν οὗτος ἐγνώσθη
» μοι. Ὅμως, ἐμὲ λαβὼν ὅμηρον, ἠδύναλο καλαθέ-
» σθαι τὸν πόλεμον· ἐμὲ δ' ἂν συνόμιλον, ἐμὲ δὲ
» καὶ τῆς εἰρήνης εἶχεν ἐνέχυρον. Εἴ γε, βασιλέων (3)
» πεπαλλέσλαλε, καὶ ἥ σε γεννησαμένη τοιαύτη
50 » τις ἦν ὁποῖος αὐτὸς, ἐπαξίως εἰς ἐκείνην ὁ θεὸς
» ἐξεκαύθη. Ὦ (4) τεισευδαίμων ἐγὼ, εἰ, δι' αὔρας

quidam, editor non sordidus Fontainii, quique cum Musis hisce amœnissimis non parum commercii habere videtur aut habuisse, quum versus illos impense quidem laudasset, « vers » charmans » inquit « empreints » de cette aimable mélancolie » qui fait la volupté de l'amour; » unam tamen vocem *éclairés* reprehendit, nimirum hyperbolicam nimis et Ronsardo Vetturioque dignam. Voltairius, qui, de amabili illa et γλυκυπίκρῳ tristitia si nunc scriberet, abbatis elegantissimi verba mutuaretur, ejus, puto, crisin de voce *éclairés* ut severiorem damnaret. Etenim alicubi apud ipsum legere memini: « Que fait Agnès? » dis. D'où viens-tu? Quels lieux » Sont embellis, *éclairés par ses* » *yeux?* » Maximam esse apud me de versibus gallicis et stylo poetico editoris hujus, hominis literis egregie ornati, auctoritatem fateor, sed majorem etiam Voltairii.

(1) B, ὁμοίως. Statim Planudes legebat *solebat*, non *sedebat*.

(2) Schol. in B: Δίκλη, ὄρος Κρήτης.

(3) Legebat « pulcherrime re- » *gum* », non *rerum*.

(4) Codd. ὦ, ut et ad ν. 133, 326. Placuit magis exclamatio:

» πλέρυξιν ὀλισθήσασα (1), ταῖς τοῦ Κνωσσιακοῦ
» βασιλέως ἐπισῆναι σκηναῖς ἠδυνήθην! ἐμαυτήν τε
» καὶ τὴν ἐμαυτῆς ὁμολογήσασα φλόγα, ἠρέμην τίνι
» ἂν ἐθέλοι τρόπῳ ἢ τί καλαβαλλομένην ταύτην με
» τρέασθαι (2). Μόνον μὴ (3) τὴν τοῦ παλεᾶς πόλιν
» αἰτείτω. Ἡ γὰρ ἂν ἀπόλοιτο τρότερον ἡ ἐλπιζο-
» μένη εὐνή, ἣ ἐγὼ τύχοιμι ταύτης τῇ τρυδοσίᾳ, εἰ
» καὶ τὰ μάλιστα πολλοῖς πολλάκις (4) τὸ νικηθῆναι
» συμφέρον ἐποίησεν ἡ τοῦ φιλανθρώπου νικητοῦ ἐπιεί-
» κεια. Δίκαιον τῷ ὄντι φέρει (5) πόλεμον ὑπὲρ υἱοῦ
» φονευθέντος (6). Ἰσχύει τῇ αἰτίᾳ, καὶ, ὡς ἐγῷμαι,
» ἥττηθησόμεθα τῶν τῆς εὐλόγου αἰτίας ἀντεχομέ-
» νων (7) ὅπλων. Ὥστ', εἰ τοιάδε μένει τὴν πόλιν
» ἔκβασις, τί δήποθ' ὁ ἐκείνου πόλεμος αὐτῷ τὰ
» ἡμέτερα τείχη ἀνοίξει, ἀλλ' οὐχ ὁ ἐμὸς (8) ἔρως;
» Βέλτιον ἂν ὑπερσχεῖν δυνηθείη, φόνου τε δίκα καὶ

cf. pag. 253. In Theramenis ap. Xenophontem H. II, 3, apologia, pro ὦ τρὸς θεῶν, velim, ὦ τρὸς θεῶν!

(1) Non rarum illud personarum Euripidearum votum, ut pennis per aera lapsæ longe a terris et calamitatibus avolent: exempla nonnulla collegit Luzac. Exerc. Acad. Spec. 1, pag. 45. Nec desunt ex aliis poetis exempla: cf. Musgr. ad Soph. Trach. 955; Egert. ad Hipp. 739: quorum notatis addi potest Eurip. Herc. Fur. 1149, et Fragm. inc. 154.

(2) Debuisset, opinor, scribere, ἐμὲ τρέασθαι αὐτόν. Codex A caret voce ταύτην.

(3) B sine μή, et mox habet αἰτῖτω.

(4) Hanc juncturam verborum illustravi ad Nicetam p. 243, et ad Aristæn. pag. 457. Plato Apol. 20: ἄλλοις ἐκεῖνοι πολλοῖς πολλὰ τρογοήτατον. Lysias in Eratosth. init. πολλάκις εἰς πολλὴν ἀθυμίαν καθέστηκε. Lucian. Tim. 56: ὁ πλοῦτος πολλοῖς πολλάκις αἴτιος ἀηκέστων συμφορῶν.

(5) Legebat Planudes, «bella » gerit».

(6) Schol. in B. τοῦ Ἀνδρόγεω, δηλονότι.

(7) Videtur legisse «tenenti»bus armis.»

(8) A, ἀλλ' ὁ ἐμός. B, ἀλλ' οὐμός. Mox B, ὑπρχεῖν.

» βραδύπτερος, καὶ ζηλίας πολὺ νοσοῦν τοῦ οἰκείου
» αἴματος. Δέδοικα ὡς ἀληθῶς μή τι τὸ ἄφρων
» τὸ σὸν τρώσειε, Μίνως, σθένος. Τίς γὰρ ἂν οὕτως
» ἀτέραμνος, ὡς (1) ἀπηνὲς ἐπὶ σοὶ βέλος, εἰ μὴ
» τις ἀμαθὴς εἶπε, τολμῆσαι ἰθῦναι; Ἀρέσκει δὲ τὰ
» ὑπεργμένα μοι, καὶ δέδοκται τὰ τῆς γνώμης πρε-
» σθῦναι σὺν ἐμαυτῇ, ἐν μέρει πρεσβικὸς, τὴν παλείδα,
» καὶ τέλος ἐπιθεῖναι τῇ μάχῃ. Πλὴν τὸ θέλειν μόνον
» βραχὺ δύναται. Φύλακες τὰς ἐξόδους τηροῦσι, τά
» τε κλεῖθρα τῶν πυλῶν ὁ πατὴρ φέρει (2). Τοῦτον
» ἐγὼ μόνον ἡ κακοδαίμων φοβοῦμαι· μόνος τὰς ἡμελέ-
» ρας εὐχὰς παρέλκει. Θεοὶ ποιήσαιεν ὡς ἂν δίκα πα-
» τρὸς εἴην! Ἀλλὰ γὰρ ἑαυτῷ τις ἕκαστος ἀναντιῤῥήτως
» ἐστὶ θεὸς (3), καὶ ταῖς νωθρωτέραις ἱκεσίαις ἡ τύχη (4),
» ἀντικαθίσταται. Ἄλλη μὲν οὖν ἄν τις ἤδη πάλαι,

(1) B, ὡς, et supra ὅς: hoc male; saltem tunc scribendum, πλμήσαι.

(2) Putavit Nisum portarum claves ferre secum, e zonula scilicet pendulas, veluti janitorem aliquem.

(3) Cum Ovidianis «sibi quis-» que profecto Fit deus» apte contulerunt interpretes Virgiliana: « Dine hunc ardorem men-» tibus addunt? An sua cuique » deus fit dira cupido »: quæ sua fecit Italorum Virgilius, XII, 5: «Buona pezza è, signor, che in » se raggira Un non so che d'in-» solito e d'audace La mia mente » inquieta: *odio l'inspira, O* » *l'uom del suo voler suo dio si* » *face.* »

(4) B, πίχτη, permutatione solenni: vide Heinrich. Observ. pag. 20; Jacobs. ad Achillem Tat. pag. 675. Unde optime in Philemonis Fr. 285, πίχτης non πύχης λιμένα legebat princeps criticus. Constantinus Porphyrog. de Imagine Edessena pag. 95: βροτῶν δὲ καὶ ἀλεξιπόνων μεθ' ὑετοῦ λαβροπάτου κατά που πίχτην ἢ φερέοιαν αἰφνιδίως καταῤῥαγισῶν. Hoc potuit concoquere Combefisius, industrius homo et laboris patiens, sed judicio carens et ingenio; scribere Constantinus neutiquam potuit: nam nihil est nunc nec tunc fuit *arti* humanæ juris in fulgura et tonitrua pluviamque excitanda: scripserat procul dubio πύχν., quod

» φλεγμένη τῇ ἐπιθυμίᾳ, ἔχαιρε πᾶν ὁτιοῦν ἀπολ-
» λῦσα τῷ τοσούτῳ ἔρωτι (1) ἀντιπράττον· τίνος
» οὖν χάριν ἰσχυρότερα τις ἐμοῦ γένοιτ' ἄν; Τολ-
» μήσαιμ' ἂν καὶ διὰ πυρὸς καὶ ξίφους (2) ἰέναι. Πλὴν
» οὐδενὸς πρὸς τοῦτο, πυρὸς ἢ ξίφους μοι δεῖ (3)·
» δεῖ δέ μοι τοῦ παλαιοῦ πλοκάμου. Ἐκεῖνος ἐμοὶ
» καὶ χρυσοῦ τιμιώτερος· ἐκείνη με ἡ πορφύρα
» θήσει εὐδαίμονα, καὶ τῆς ἐμαυτῆς τελυχηκυῖαν
» εὐχῆς. »

Τοιαῦτα λεγούσης (4), νὺξ ἡ τῶν φρενιτίδων μεγίστη τροφὸς ἐπέστη, καὶ τῷ σκότῳ ἐπιδίδωσι τὰ τῆς τόλμης. Πρῶτος παρῆν (5) ὕπνος, ὃς ταῖς μεθ' ἡμέραν φρενιτίσι τὴν ψυχὴν καμοῦσαν καθέχει. Ἡ δὲ τὸν τοῦ παλαιὸς θάλαμον εἴσεισιν ἡσυχῇ, καὶ (ὢ τῆς τόλμης!) τὸν συγκεκληρωμένον τῷ ἑαυτῆς πατρὶ λαίζελαι πλόκαμον, καὶ, τῆς ἀπειρημένης (6) λείας κρατήσασα, τὸ τῆς ἀνομίας μεθ' ἑαυτῆς φέρει λάφυρον, τῆς τε πύλης ἐξελθοῦσα, διὰ μέσων τῶν πολεμίων (τοσοῦτον γὰρ ἦν τὸ ἐπὶ τῇ χάριτι

oscitantis librarii calamus postea male immutavit. Ex hac permutatione, sic exemplis firmata idoneis, scripsi infra, ad *v.* 241, *πύχνα* pro codicum lectione *πίχνα*.

(1) Ovidius: « Altera jam du-
» dum, succensa cupidine tanto,
» Perdere gauderet quodcumque
» obstaret amori. » Planudes distinxit, ut *tanto amori* jungeret, quod nec malum est. Ignoravit forsan *cupidinis* genus masculinum.

(2) Hanc hyperbolen illustravi pluribus in Notit. MSS. t. X, part. II, p. 193. Pariliter Maximus Tyr. D. 26, c. 2, de amore: *οὐ θεῖον αὐτῷ δεινὸν, οὐ πῦρ, οὐ χειμὼν, οὐ θάλαττα, οὐ ξίφος, οὐ βέλος.*

(3) A, *δοκεῖ* pro *δεῖ*.

(4) Forte *λεγούσῃ*, quod pendebit ab *ἐπέστη*.

(5) B, *ὑπῆν*, quasi legisset *suberat*.

(6) Debilissima versio latini *nefanda*. Malim *δεινῆς*, *αἰσχρᾶς*, *ἀθέμου*, *παρανόμου*.

θαρραλέον), ἀφικνεῖται δὴ πρὸς τὸν βασιλέα,
πρὸς ὃν ἐκπεπληγμένον οὕτως εἰρήκει· « Ἔρως ἀνέ-
» πεισε τὸ μῦσος. Γέννημα βασίλειον ἔγωγε Νίσου,
» Σκύλλα σοι παραδίδωμι τὴν ἐνεγκαμένην καὶ τὸν
» ἐμὸν θάλαμον. Οὐδὲν αἰτῶ γέρας ὅτι μὴ σέ.
» Δέξαι, τοῦ ἔρωτος ἐχέγγυον, τὸν φοινικοῦν πλό-
» κα μον· μηδέ με οἴου παραδιδόναι τὸν πλόκαμον,
» ἀλλὰ τὴν τοῦ παλεὸς κεφαλήν (1). » Καὶ τὸ ἀνόσιον
δῶρον τῇ δεξιᾷ πρυτύνειν. Ὁ δὲ Μίνως ἐκφεύγει
τὸ πρόθαθεν, καὶ, τῇ θέᾳ τοῦ καινοῦ πράγματος
ταραχθείς, οὕτως ἠμείψατο· « Θεοί σε τῆς ἑαυτῶν
» οἰκουμένης, ὦ δυσφημία τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων,
» ἐξοστρακίσειαν, καί σοι καὶ γῆν ὁμοῦ καὶ πόντον
» ἀπαγορεύσειαν. Οὐτως αὐτὸς οὐκ ἂν ὑπομείναιμι
» πρὸς τὴν Διὸς τιθήνην Κρήτην, ἥτις ἠμέλεκα ἐστὶν
» οἰκουμένη, τοσοῦτον κομίσαι τέρας· » Εἶπε, καὶ,
ἐαλωκόσι τοῖς ἐχθρῖς νόμους ὁ δικαιότατος νομοθέτης
ἐπιθείς, τὰ πρυμνήσια τοῦ σκόλου κελεύει λύεσθαι,
καὶ τὰς καλαχάλκους τειήρεις ἐρετῶν πληρωθῆναι. Ἡ
δὲ Σκύλλα, θεασαμένη τὰς ναῦς ἀπαγομένας ἐν τῇ
θαλάττῃ, καὶ τὸν ἡγεμόνα μηδὲν αὐτῇ γέρας τῆς
τόλμης νέμοντα, πρὸς θρασυτέραν ὀργὴν ἐτράπετο (2), ἐκλείνουσά τε τὰς χεῖρας καὶ μανιωδῶς

(1) Nec Scyllam ipsam puto ultima hæc verba potuisse dicere. Qui scelus vel atrocissimum audent, a veris abhorrent sceleris nominibus et imaginibus. « Ast *hostile* caput » rem saltem paululum molliret. Ovidius, ni fallor, hic fuit properantior. Atque supra in Scyllæ soliloquio, nonnulla sunt concitatiora, abruptiora, et prorsus indoli virginis et filiæ contraria, quæ nunquam tam rapido impetu, et ullo absque certamine, in parricidium prorumpet.

(2) Omisit latina « consumtis » precibus », vertenda forsan eo modo, vel alio meliore : πρὸς

λελυμένη τὴν κόμην, « Ποῖ φεύγεις » ἀνέκραγε,
« τὴν τῶν χαρίτων αἰτίαν ἀπολιπών με, ὦ τῆς
» ἡμελέρας προδοθεὶς παιδός, προδοθεὶς τοῦ
» πατρός (1); Ποῖ φεύγεις, ἀμείλικτε, ᾧ ἡ νίκη ἡμέλεκα
» καὶ τόλμα καὶ χάρις ἐστίν; Οὐδέ σε οὔτε τἀμὰ
» δῶρα, οὔθ' ὁ ἐμὸς ἔκαμψεν ἔρως, οὔθ' ὅτι πᾶσά
» μοι ἡ ἐλπὶς εἰς ἕνα σε περιέστη. Ποῦ (2) γὰρ ἐγ-
» καταλειφθεῖσα νῦν ὑποστρέψω; εἰς τὴν παιδίδα;
» ἐκπολιορκηθεῖσα κεῖται. Ἀλλ' ὑπόθου συμμένειν·
» ἀλλ' ὑποκέκλεισταί μοι τῇ ἐμῇ προδοσίᾳ. Ἀλλὰ
» πρὸς τὸ τοῦ πατρὸς πρόσωπον; ᾧ σε ἐδωρησάμην.
» Ἐμίσησαν ἀξίως με οἱ πολῖται, οἱ ἀσύγγνωστον
» πρόφασι τὸ ὑπόδειγμα. Ἐπελείχισα ἐμαυτῇ τὴν
» οἰκουμένην, ὡς μόνην μοι τὴν Κρήτην φανῆναι· εἰ
» δὲ καὶ ταύτην ἀπέρχεις, καὶ ἡμᾶς, ἀχάριστε,
» καταλείπεις, οὐκ ἄρα σοι μήτηρ Εὐρώπη, ἀλλ'
» ἡ ἄξενος Σύρτις καὶ Ἀρμενίας τίγρεις (3), καὶ ἡ νότῳ
» τινασσομένη Χάρυβδις. Οὐδέ γε Διὸς σὺ παῖς,
» οὐδ' ἡ σὴ μήτηρ ὁμοιώματι ταύρου ἠπάτηται
» (ψευδὴς (4) οὗτος τοῦ γένους ἐστὶ μῦθος), ἀλλὰ

θεασ. ὀργὴν, τῶν δύσεων μάτην ἀναλισκομένων, ἑτέρᾳ.

(1) In A desunt verba προτ. τοῦ πατρός.

(2) Forte, ποῖ.

(3) Ovidius, « Armeniæve ti-
» gres. » A, πίχεις. B, πίχις, quod pro singulari nomine habere malui. Unde fiet, quod vox præcedens, *genetrix*, et sensus lex communis postulant, Minoem non esse plurium simul tigrium filium, nec plures tigres simul unam uni filio esse matrem. Planudes *Armeniæ* in gignendi casu positum esse credidit, licet epithetum esse plurale videatur. Quod si in latinis *Armeniave tigris* legeretur, non pejus utique foret. Qui quantitati syllabæ ultimæ in *Armenia* timebant, sic forte locum immutavere. Medea, supra VII, 32, se de *tigride* natam *una* fatebatur, si Jasoni suppetias non tulisset.

(4) B, ψυθὴς : permutatione

» τῷ ὄντι καὶ ἄγελος (1), καὶ οὐκ ἔστιν ἥς δαμάλεως
» ἀλοὺς ἔρωτι, ταῦρος ἦν ὁ σὲ σπείρας. Εἰσπράττου
» με δίκας, ὦ Νῖσε πάτερ. Χαίρετε νῦν τοῖς ἡμετέ-
» ροις κακοῖς, ὦ προδοθέντα τείχη (2)· ὁμολογῶ
» γὰρ δίκαια πάσχειν, καὶ ἀξία γε εἶναι ἀπολέσθαι.
» Ἀλλ' ὅμως ἐκείνων μέ τις, οἷς (3) ἐλυμηνάμην ἢ
» ἀσεβὴς, διαχειριζέσθω. Ἀνθ' ὅτου γὰρ, ὁ νικήσας σὺ
» τῷ (4) ἐμῷ ἁμαρτήματι, ἐπέξει τῷ ἁμαρτήματι;
» Τοῦτο τὸ τόλμημα σοί γε (5), καὶ τῆς παλείδος
» καὶ τοῦ παλεῦς, ἐμὸν γέγονεν ὑπηρέτημα. Σοῦ δ' ἄρα
» σύνευνος ἐπαξία, ἣ μοιχεύουσα ξύλῳ βλοσυρὸν
» ταῦρον ἠπάτησε, κἂν τῇ γαστρὶ διφυῆ γόνον ἤνεγ-
» κεν. Ἀλλ' ὢ τί πάθω; πότερον ἀφικνεῖται πρὸς
» τὴν σὴν ἀκοὴν τἀμὰ ῥήματα; ἢ κενὰ ταῦτα φέ-
» ρουσιν ἄνεμοι, οἱ δ' αὐτοὶ καὶ τὰς σὰς τελήρεις,

literarum δ et θ, de qua cf. not. ad Nicet., et ad Aristænetum, p. 217, ac supra p. 260.

(1) Noster ergo legebat, quod et exhibent codd. plurimi, *ferus*. Cur nomen illud, et rei et metro aptissimum, non fuerit servatum, nondum capere me fateor.

(2) B, πύχη : sic ad 855, A, βεαχὼ pro βεαχεῖ.

(3) Codd. ἧς : sic ad ν. 249, πειάγει pro πειάγῃ : ad 608, B, αὐπῆς pro αὐπῖς : ad 794, A, καλαπλήτλοι. Eumathius IX, p. 354: σὺ σοι ταῦτα, λέγω, δίδωμι φιλήματα, τῇ δέ σοι δισποίνῃ Ῥοδόπῃ πῖς σοῖς μοι χείλεσι μελαμέμπομαι. Cod. Regius 2897, τῇ δὲ σῇ δισποίνῃ, præferri quod potest, et πῖς σοῖς μι χείλεσι, quod debet omnino recipi. Joannes Geometres Parad. 64 : « Δεῦρ' ἄγετ' ! » ἴδεθ' ἔργα παὶδ' ἄσχεθα », εἶπεν Ἀχιλλᾶς· « ξωμὸν ἔδων βάπτει εἰς » ἅλας Ἡσαΐας. Εἰ σὺ ζωμία ταῦτα » παφαπύειν ἐθέλοισθα, Δεῦρ' ἴθ' ἐν » Αἰγύπτῳ· οὖρια δ' ἐγκεφάων. » Forte, mutatione simili, ἐθέλησθα. Præterea malim, ἴδεθ' ἔργα παὶδ' ἄσχεθα; *vidistisne factum intolerabile?* Etenim ἴδεθ' metro nocet; ceterum nolim esse auctore curiosior, qui de metro, re scilicet tantilla in versibus pangendis, non erat valde sollicitus. Scholium ad ἐν Αἰγύπτῳ, in codice Reg. inter Titulos 164 : ἔνθα ἡ τρυφή.

(4) B, νικήσας σὺν τῷ.

(5) B, σύγε : sic ad 332, B, κώλοις pro κοίλοις : cf. ad IX, 114.

» ἀχάεισθε; Νῦν, νῦν οὐ θαῦμα τὴν Πασιφάην ταῦρον
» σου προλελιμπχέναι· σὺ γὰρ πλέον τῆς ἀπηνείας
» ἢ ταῦρος εἶχες. Οἴμοι, τάλαινα! Σὺ μὲν γὰρ
» σπεύδειν ἐθέλεις, τὸ χῦμα δὲ διαιρούμενον ταῖς
» κώπαις ἦχεῖ· σὺν ἐμοὶ δ' ἡ ἐμὴ παλεὶς ὤχελο (1).
» Οὐδὲν ὁρᾷς, ὦ μάτην ἐπιλελησμένε (2) τῶν ἡμε-
» τέρων χαείτων· ἕψομαί σοι καὶ ἄκοντι, καὶ, τῇ
» σῇ προσφυεῖσα νηΐ, διὰ μακρῶν ἑλκυσθήσομαι τῶν
» κυμάτων. » Μόλις εἶπε ταῦτα, καὶ εἰσήλατο εἰς
τὴν θάλασσαν, καὶ διώκει τὰς ναῦς, ῥώμην ἐμ-
ποιοῦντος τοῦ Ἔρωτος, τῇ Κνωσσιακῇ τε τειρῆρι
νεμεσητὸς ἑταῖρος προσίσχειν· ἦν, ὁ παλὴρ (3) ἰδὼν
(καὶ γὰρ ἤδη μελέως ἦν ἐν ἀέρι, καὶ, ἅρτι γεγονὼς
ξανθαῖς πτέρυξιν, ἁλιαίετος ὄρνις) ἦει προσισχομένην

(1) Ovidius: «mecum simul » ah! mea terra recedit»; hoc sensu, et terram suam et se, quippe quæ in hac esset terra, simul a classe Cretensium recedere; simplicius classem a se suaque terra recedere. Potuit hærere Planudes in loco qui et alios impedivit. Repone: σὺν ἐμοὶ φεῦ! ἡ ἐμὴ γῆ ἀποχωρεῖ.

(2) B, ἐπιλελυσμένη. A, ἐπιλελυσμένη. Eadem τῶν υ et η permutatione, ob soni similitudinem, infra ad 663, B, ψύχει, pro ψήχει: quæ verba sæpe variantur; cf. not. ad Eunapium p. 352. Nec aliter ad 692, B, ὑμετέρης, pro ἡμετέρης, frequenti horum pronominum confusione, de qua jam monui pag. 310. Fateor, quum de hoc postremo exemplo serius cogito, vix assentiri posse me viris doctis nonnullis qui veteres Græcos eo prorsus modo vocales η υ extulisse putant quo recentiores, et fuisse auribus indiscretum in vocibus sonum tam diverso sensu præditis ac ἡμεῖς et ὑμεῖς, ἡμέτερος et ὑμέτερος, quasque recte intelligi tantum dicentium et audientium interest. Itaque, quum Critias ille Xenophonteus toties antithesin illam, ἡμεῖς καὶ ὑμεῖς, ὑμῶν καὶ ἡμῶν, ὑμῖν καὶ ἡμῖν, ἡμᾶς καὶ ὑμᾶς, per omnes casus in una oratione iteraverit, nullus dubito quin nitidissime sonoque non ambiguo nec indiscreto vocabula extulerit in quibus summam vim et emphasin esse volebat.

(3) Codd. παλὴρ Ζεύς: absurde. Sustuli enormem mendam. Lætari puto monachi manes.

τῇ νηΐ τῷ καμπύλῳ ῥάμφει διασπαράξων· ἡ δὲ τῷ δέει τὴν ναῦν μεθῆκε, καὶ κοῦφος ἀὴρ ταύτην ἀνέχων ἐφάνη τοῦ μὴ ψαῦσαι τοῦ ὕδατος· ὀλόπλεφος (1) δὲ γέγονε, καὶ τοῖς πτερυγίοις εἰς ὄρνιν μεταμεμόρφωται, καὶ κεῖρις καλεῖται, καὶ τοῦ κεκαρμένου πτοκάμου τοὔνομα τοῦτ' ἐποείσατο.

Τὰς εὐχὰς ὁ Μίνως ἀποδίδωσι μετὰ τοῦτο τῷ Διΐ, ταύρων ἑκατὸν σώματα, καὶ, τῶν νηῶν ἀποβὰς, τῆς Κρήτης ἥψατο γῆς, καὶ τὰ βασίλεια τοῖς ἀπαιωρηθεῖσιν ἐκοσμήθη λαφύγεσι. Ηὔξησέ γε μὴν τὸ τοῦ γένους ὄνειδος, περιφανής τε ἦν ἡ τῆς μητρὸς αἰσχίστη μοιχεία τῇ καινοτομίᾳ τοῦ διφυοῦς τέρατος. Τοῦτο δὴ τὸ τῆς εὐνῆς αἶσχος ὁ Μίνως μεμαθηκὼς διανοεῖται, καὶ ποικίλῳ οἴκῳ καὶ σκολιναῖς ὁδοῖς ἐκκλεῖσαι. Ὁ Δαίδαλος τοίνυν, ἀνὴρ ἐπισημότατος ταῖς μηχαναῖς τῆς τέκτονος τέχνης, ἐκπονεῖται τὸ ἔργον, συγχεχυμένα τε τίθησι τὰ τοῦ Λαβυρίνθου σημεῖα, καὶ, τὰς τῶν ἐξόδων οὐδὰς (2) κάμπτων, εἰς πλάνην ἄγει ποικίλων ὁδῶν σκολιότησιν. Οὐκοῦν κατὰ ταύτας (3) ὁ σκολιὸς Μαίανδρος ἐν τοῖς Φρυγίοις πεδίοις παίζει, καὶ ἀμφιβόλῳ ῥεύματι ῥεῖ τε καὶ ἀντιῤῥεῖ (4), καὶ, ἑαυτῷ συναντῶν, πρὸς τὸ καταρχόμενον ὕδωρ βλέ-

(1) Ovid. *Pluma fuit* : id est, non aura, *quod visum est*, sed *pluma* eam cadentem *re ipsa* sustinuit. Qui si loco sensus est, et ita reor, Noster erravit; erravere Fontanellius, alii. Repone: πτερὸς δὲ ἦν ἃ ἀπέσχε.

(2) A, οὐδούς. Habuit Planudes *limina*, malam veterumque editionum lectionem. Rescribere poteris : καὶ τὰς ὄψεις εἰς πλάνην ἄγει λοξαῖς ποικίλων ὁδῶν σκολιότησιν.

(3) Ovidius, *non secus ac*. A B, οὔκουν, quo mutato in οὐκοῦν (cf. pag. 243), sententia recto fere procedit talo. Attamen suspicor latinam formulam vix fuisse a Planude intellectam. Quis non exspectabat? οὐχ ἁπλῶς ἡ ὁ σκολιὸς....

(4) Ex his flexibus aquarum

πει, καὶ νῦν μὲν πρὸς τὰς πηγὰς, νῦν δὲ πρὸς τὸ τῆς θαλάσσης ἔσλεκπλαι πλάτος, καὶ ἀσαφεῖς τέμνει τὰς ῥύσεις· οὕτως ὁ Δαίδαλος ἀπείρους καὶ πεπλανημένας ὁδοὺς ἐξελέλεσεν, ὡς μόλις αὐτὸς ἰσχύσαι πρὸς τὴν ἔξοδον ἀνακάμψαι· τοσαύτη τῆς κατασκευῆς ἦν ἡ πλάνη. Ἐπεὶ δὲ τὴν διφυῆ τοῦ ταύρου καὶ νεανίου μορφὴν ἐκεῖ κατέκλεισε, καὶ τὸ τέρας δὶς Ἀχαιΐῳ τεκφὲν αἵματι ὁ τρίτος τυχὼν κλῆρος, ἐννέα διϊππευσάντων (1) ἐνιαυτῶν, διεχρήσατο, καὶ, τῇ τῆς παρθένου (2) συμμαχίᾳ, τὴν οὐδενὶ τῶν πρόσθεν δὶς παλιθεῖσαν δυσεύρετον πύλην εὗρε, ταύτης ἐξάψας τὸ νῆμα, αὐτίκα, τὴν Μινωΐδα ὁ Αἰγείδης ἁρπάσας, εὐθὺ Δίας (3) δίδωσι τὰ ἱστία, καὶ τὴν αὐτῷ συνέκδημον ἐν ἐκείνῃ ἀπηνῶς τῇ νήσῳ ἀπέλιπε. Τῇ δὲ μονωθείσῃ, καὶ πολλὰ ὀλοφυρομένῃ, καὶ ἐρῶλα καὶ βοήθειαν ὁ Διόνυσος ὤρεξεν, ὡς ἂν δ' ἀϊδίοις ἄστρασιν ἐπίσημος εἴη, λαβὼν ἐκ τοῦ μετώπου τὸν στέφανον, ἀφῆκε πρὸς οὐρανόν. Ὁ δὲ τὸν λεπτὸν ἀέρα διίπταται, καὶ, ἱπταμένου, οἱ ἐν αὐτῷ λίθοι εἰς λαμπρὰ πυρὰ μεταβάλλονται, ἐγκαθίστανταί τε τῷ τόπῳ, τῆς τοῦ στεφάνου συμμενούσης ἰδέας ἔτι, τῷ μετάξυ τοῦ τ' Ἐνγόνασι καὶ τοῦ Βοώτου κειμένῳ (4).

Ἀναβαίνων dictus fuit prius hic fluvius, si Pseudo-Plutarcho de Flum. fides esse potest. Quis credat phrygio fluvio græcum primitus fuisse nomen? Apella, forsan; non ego. Vide Jablonskium illum Diss. de Lingua Lycaonica, §. 3.

(1) Hæc metaphora illustratur in notis ad Nicetam pag. 87.

(2) Scholium in B: Ἀριάδης.

(3) Scholium in B: Δία τῆσος.

(4) Ovidius: «loco . . . Qui medius Nixique genu est anguemque Tenentis.» Planudes, cujus, ut scripta sunt, verba conjunctione καὶ auxi, Coronam inter Engonasin astrum et *Booten*

Ὁ δὲ Δαίδαλος ἐντεῦθεν, τήν τε Κρήτην καὶ τὴν μακρὰν ὑπερφυγήσας ὑπεροψίαν, τῷ τε πόθῳ τοῦ γενεθλίου ἐδάφους βαλλόμενος, καὶ καθειργνύμενος τῷ πελάγει πάντοθεν, « Εἰ καὶ γῆν » εἶπε « καὶ » θάλασσαν ὁ Μίνως ἐπιλείχισει μοι, ἀλλ' ὁ οὐρα- » νὸς δήπουθεν ἀναπέπταλαι (1)· καὶν εἰ πάντα κα- » τέχῃ, ἀλλ' οὐ δήπου καὶ τὸν ἀέρα κατέχει. » Εἶπε, καὶ εἰς τέχνας μήπω γνωσθείσας τὸν νοῦν ἀφῆκε, καὶ τὴν φύσιν καινολομεῖ. Συντίθησι γὰρ πτερὰ καλὰ σλίχον, ἀπὸ τῶν ἐλαχίσλων ἀρξάμενος, αἰεὶ τοῦ βραχυλέρου ἑπομένου τῷ ἐπιμηκεσλέρῳ· ὡήθης ἂν καθ' ὁδὸν καλάντη ταῦτα πρηκεκοφέναι, ὧν τρόπον ἡ τῶν ἀγρλῶν πάλαι (2) σύριγξ ἀυλοις

collocat, quam Ovidius mediam facit *Ophiuci* et Engonasin astri, quamvis non alia putem eum habuisse in codice suo latina; sed fidum noluit hic agere interpretem, ne scilicet cum poeta erraret. Coronam enim qui ea regione quæret, qua fuit ab Ovidio posita, nunquam aspiciet. Attamen, quum poetæ veteres præcipuarum stellarum astrorumque regiones, ortus et occasus, ceteraque phænomena diligenter novisse ex ipsis eorum operibus constet, quumque Ovidius non vulgari circa hæc doctrina præditus fuisse ex aliis locis videatur, Burmannianam varietatem consului, ne quid forte in lectionum rejectaneis edita melius lateret; et, quod divinabam, res firmavit. Leidensis enim liber atque alius exhibent, « Anguemque *tuentis.* » Et quum *Bootes* eo modo situs sit ut Ophiuci Anguem intueri dici possit, poetica periphrasi eaque satis reconditæ elegantiæ *Bootes* significatur. Deinceps Ovidii textui *tuentis* postliminio reddatur, cujus optimæ emendationis Planudi gratiæ sunt referendæ. Ejus enim liberior interpretatio in causa fuit cur serius ad locum attenderem, quem, absque eo fuisset, sicco pede transiliissem. Ovidii textu jam reperto, poterunt græca magis fida fieri, si eo refingantur modo: μιλαξὺ πῦ τ' Ἐγγάσπ καὶ πῦ πὶ Ὄφιν δοκιόντος: quod verbum sumsi ex Homero, apud quem Ἄρκλος Ὠείωα δοκιόει, Ursa Orionem *tuetur*, quod huc apprime facit.

(1) Omisit latina, *ibimus illac.* Adde: παύτη οὖν πορευσόμεθα.

(2) Latinum *quondam* bene vertit, et laus est tenuis: nihil-

καὶ' ὀλίγον ὀπαῖς ἐπεδίδου. Τότε δὴ λίνῳ μὲν τὰ μέσα, χηρῷ δὲ τὰ καλώτερα συνδεῖ, καὶ τοῦτον συντεθέντα τὸν τρόπον ὀλίγῳ κυκλώματι κάμπτει (1), ὡς μιμοῖτο (2) τὰς ἀληθεῖς πτέρυγας. Ἅμα δ' ὁ παῖς Ἴκαρος ἴσταλο, καὶ, ἀγνοῶν ὡς τὸν αὐτὸς αὑτοῦ (3) μελαχειρίζεται κίνδυνον, φαιδρῷ τῷ προσώπῳ νῦν μὲν τῶν πτερῶν, ἅπερ ἄσταλος αὔρα διεκίνει, ἐπαφώμενος ἦν, νῦν δὲ τὸν ξανθὸν κηρὸν δακτύλοις ἠπάλυνε, καὶ τοῖς ἀθύρμασιν ἑαυτοῦ τῷ θαυμαστῷ τοῦ παιδὸς ἔργῳ ἐμποδὼν ἴσταλο. Ἐπεὶ δ' ὑστάτῃ τῷ ἔργῳ χεὶρ ἐπελέθη, ἐν μέσαις μὲν ταῖς πτέρυξιν ὁ τούτων αὐτουργὸς τὸ ἑαυτοῦ σῶμα ἐταλάντευε, καὶ, πρὸς τὸν ἀέρα κινήσας ἑαυτὸν, ἐμελετᾶτο. Γυμνάζει δὲ καὶ τὸν παῖδα, καὶ « Μέσην ὁδὸν τρέχειν, » Ἴκαρε » φησὶ, « παραινῶ, ὡς μήτε χθαμαλώτερον » ἰόντι σοι βαρύνῃ (4) τὸ ὕδωρ τὰς πτέρυγας, μήτε

que hic erat quod notarem, ni Gierigio voluissem obloqui qui *quondam* ait in similitudinibus idem esse quod *fere*. *Quondam* intelligendum de tempore quo res significata primum inventa fuit, sive facta.

(1) Sic reformavi scriptum in codd. καλύπτει. Permutatio horum verborum illustrata fuit ad Eunapium.

(2) B, μιμεῖτο.

(3) A, αὐτὸς αὐτόν.

(4) Codd. βαρύνει. Modo, eadem permutatione, B, ἐπιπτῇ: et N. 215, A B, παιδοτριβῇ pro παιδοτριβεῖ: 245, B, εἰκονιμένῳ pro ἠκονημένῳ, ubi A male quoque, ἠκονιμένῳ: 257, A B, ζητῇ pro ζητῇ, post ἐπιδάν: 378, B, εἴη pro ἦτι (cf. pag. 198): 394, B, ὑπερασπίζει, pro ὑπερασπίζῃ post κἂν: 478, B, καῦσι: 551, A, κωλύην, ubi alio vitio B, κωλύειν: 605, B, ἐξεδηματώθη: 663, B, μύθει pro μύθῃ: 763, A, εἶπρ pro ἤπερ: cf. pag. 269. Eodem modo peccatum est in Eumathio I, pag. 18: τὸν πόδα ταύτης ἐπὶ τὸν ἐμὸν ἐπιπίπτει: rescribe e cod. Regio 2897, ἐπιπίπτει. Apud eumdem mythistorem IV, p. 121, Novembri personato dicitur esse πώγων καθημένος: rectius codex, καθειμένος. Hippocrates de Med. 3: τὰ δὲ προσφερόμενα ἅπαντα μὲν χρὴ συνορᾶν, ὅπως συνοίσῃ: repone συνοίσει: cf. pag. 269.

» μελεωφέτερον τὸ πῦρ καὶ αφλέξῃ· μέλαξυ δ' ἀμ-
» φορέων διέπλασο. Ἐπὶ δὲ τούτοις, οὔτε πρὸς
» τὸν Βοώτην ὁρᾷν, οὔτε πρὸς τὴν Ἑλίκην κελεύω,
» καὶ τὸ τοῦ Ὠρίονος ὀξὺ ξίφος (1)· ἐμοὶ δ' ἡγεμόνι
» τὴν πορείαν τέμνε. » Καὶ ταῦτὰ δὲ καὶ τὰς τῆς
πτήσεως παραδέδωκεν ἐντολὰς, καὶ ἀγνώστους πτέ-
ρυγας τοῖς τοῦ παιδὸς ὤμοις πιστεύει. Μέλαξυ δὲ τοῦ
ἔργου καὶ τῆς ὑποθήκης αἱ μεγαλέαι καλεβρέχοντο
παρειαὶ, καὶ αἱ παλειναὶ χεῖρες ἔτρεμον. Δέδωκε δὲ
καὶ φιλήματα (2) τῷ υἱῷ, ἅπερ οὐκουν εἰσαῦθις εὑ-
ρήσει δοῦναι. Ἀρθεὶς δὲ ταῖς πτέρυξι πρόσθεν διέπτα-
τα· καὶ δέδοικε δῆτα περὶ τῷ συνεμπόρῳ, οἷάπερ
ὄρνις, ἐξ ὑψηλῆς καλιᾶς ἀπαλὸν νεοσσὸν ἄρτι πρὸς
τὸν ἀέρα προαγαγοῦσα, θαρρύνει τε ἕπεσθαι καὶ
τὴν ἐπισφαλῆ παιδοτριβεῖ τέχνην, καὶ αὐτὸς τὰς αὐ-
τοῦ κινεῖ καὶ πρὸς τὰς τοῦ παιδὸς πτέρυγας ἀφορᾷ.
Καί τις ἁλιεὺς τούτους, τρημερῷ καλάμῳ ἰχθῦς
ἀγκιστρεύων, ἢ ποιμὴν καλαύροπι ἢ γηπόνος ἀρότρῳ
ἐπερειδόμενος, εἶδε, καὶ ἐξεπλάγη, καὶ τοὺς τὸν ἀέρα
τέμνειν δυναμένους θεοὺς ἐπίστευσεν εἶναι. Ἤδη μὲν
οὖν αὐτοῖς ἡ τῆς Ἥρας Σάμος (3) ἀειστέρα (4) γέ-

(1) Gierigius Ovidium, ut poetam, excusat, quod Orionem Bootæ apposuerit, tanquam vicinum. Sed tali defensione poeta non eget. Dædalus Icaro auctor est, ut alis regendis tota mente et unice studeat, ac, ne distrahatur filii ab illa cura animus, eum jubet astra non spectare, seque duce viam carpere securum. Jam astra nominat notissima, facileque aspicua, Booten, Ursam, Orionem. Erat notandum aliud, nempe inutilia esse de stellis non spectandis monita, quum interdiu iter carpant aerium.

(2) B, φίλημα.

(3) B, ἥρα σάμος: de qua menda cf. monita p. 185. Scholium in B: ἡ Σάμος τῆς Ἥρας, ὡς καὶ Βυργίλιος. Leg. Βιργ. Etenim locus est notissimus Æn. 1, de Carthagine, « Quam Juno fertur ter-
» ris magis omnibus unam Post-
» habita coluisse Samo. »

(4) Absoluto Ovidio a falsis

γενε, Δῆλόν τε καὶ Πάρον παρήμειψαν, δεξιὰ δ' ἦν Λέβεδος, καὶ ἡ γενιμωλάτη τῷ μέλιτι Κάλυμνος· καὶ ὁ παῖς τῇ τολμηρᾷ πλήσει χάννυσθαι ἤρξατο, καὶ τὸν ἡγεμόνα χαίρειν ἐᾷ, καὶ, τῷ τοῦ οὐρανοῦ βαλλόμενος ἐρωῖ, ὑψιπετεστέραν τὴν πορείαν ποιεῖται. Ἡ δὲ τοῦ ἡλίου γειλνίασις τῇ τῶν ἀκλίνων ὀξύτητι τὸν τῶν πτερῶν σύνδεσμον τὸν εὐώδη μαλθάσσει κηρόν· ὁ δὲ κηρὸς τήκεται, καὶ ὁ παῖς γυμνὰς ἐπαρθάσσει τὰς χεῖρας (1), καὶ, τῆς εἰρεσίας ἐπιλειπούσης, οὐδ' ὁτιοῦν ἀέρος ἀπολαμβάνει, καὶ οἱ τὸ σῶμα, τὸ τοῦ πτερὸς ἐπιβοώμενον ὄνομα, τὸ γλαυκὸν περιέσχεν ὕδωρ, ὃ δὴ καὶ ἐξ ἐκείνου τῆς κλήσεως ἔτυχεν. Ὁ δὲ κακοδαίμων πατὴρ, καὶ ἤκιστά γε ἤδη πατὴρ, « Ἴκαρε » εἶπεν, « Ἴκαρε, ποῦ ποτ' εἶ; ἐν » τίνι σε χώρῳ ἀναζητήσω; Ἴκαρε »! μὲν ἔλεγεν, τὰς δὲ πτέρυγας καλῶπλευσεν ἐν τοῖς ὕδασι, καὶ τὴν ἑαυτοῦ τέχνην κακῶς εἶπε. Καὶ τὸ μὲν σῶμα τάφῳ ἐκάλυψεν, ἡ δὲ γῆ τῷ ὀνόματι τοῦ ταφέντος συγγρεύθη.

circa astronomiam criminationibus, vellem et geographum diligentem eum fuisse contra Gierigium nunc affirmare posse. « Junonia *læva Parte* Samos fue» rant, Delosque Parosque reli» ctæ, *Dextra* Lebinthos *erant*» (melior multo prisca lectio *erat;* nam *erant* poscere τὸ *dextræ* videtur) « fecundaque melle Ca» lymne » : hæc sunt poetæ verba, et sunt prorsus absona. Qui a Creta Septemtrionem versus volabant, habebant læva Delum, Parum et Lebinthum, dextra Samum, et media subjectum sibi parte maris tractum qui posthac dictus fuit ab eventu Icarius. Artis locus II, 79 sqq. eodem premitur incommodo. Menda cumulavit Planudis oscitantia, *Lebintho Lebedum* substituentis.

(1) Latinum *lacertos* (in quo alibi vertendo erravit; cf. p. 253) nunc apte reddidit; nam χεῖρες sunt sæpe pro *brachiis :* vide not. ad Nicetam pag. 51. Theophilus de Fabrica Corp. p. 4, χεῖρας ait constare ἔκ τε βραχίονος καὶ πήχεως καὶ ἄκρων χειρῶν.

Τοῦτον δὴ τοῦ δυσήνου παιδὸς τὸ σῶμα κηλατιθέμενον ἐν τῷ μνήματι ὁ σίωμύλος πέρδιξ ἐκ θαμνώδους τινὸς διώπλευσε, καὶ τάς τε τελέυγας συνεκρότησε, καὶ τὴν ἡδονὴν ὡμολόγησε τῇ ὠδῇ, μονώταλος (1) ὄρνις τῷ τότε καὶ μήπω τὸν τερτερον χθόνον ὀφθείς, νεοσσιὶ δ' ὄρνις γενόμενος, μακρὰ κατηγορία σοι, Δαίδαλε. Καὶ γὰρ τούτῳ ἡ ἀδελφὴ τὸν ἑαυτῆς υἱὸν, τὴν αὐτοῦ τύχην (2) ἀγνοοῦσα, διδαχθησόμενον παραδέδωκε, παῖδα δὶς μὲν ἐξ ἐνιαυτοὺς ἐκ γενέτης διανύοντα, διανοίας δὲ τοὺς τὰ ὑποτιθέμενα δεκτικῆς ὄντα. Ἐκεῖνός γε μὴν τὰς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἰχθύος ἐγειρομένας ἀκάνθας εἵλκυσεν εἰς παράδειγμα, καὶ ἠκονημένῳ σιδήρῳ συνεχεῖς ἐνεχάραξεν ὀδόντας, καὶ πρῶτος τὴν τοῦ πρίονος εὗρε χρῆσιν (3)· καὶ ἐξ ἑνὸς δεσμοῦ δύο σιδηρᾶ σκέλη

(1) Superlativum μονώταλος, quo jam usus est p. 117, solœcum esse clamant grammaticastri græci, reclamantibus nequicquam Aristophane et Lycurgo, scriptoribus atticis iisque primariis, nec non Theocrito: cf. Ducasavium ad Plutum pag. 148; Osann. ad Philemonem. Notis hujus adjectivi exemplis paucula addam non ita obvia. Auctor Actorum S. Eustathii p. 20: ὁ ὑπὸ μυελάδων λαοῦ δορυφορούμενος, τῶν δὲ μονώταλος καλαλειμμένος. Nicetas Paphl. in S. Eustathii Laudat. p. 51: ἐν ἐρημίᾳ πνὶ μονώταν ἀπειλημμένον. Ibid p. 56: ἑκάθητο μονώταλος ἐπ' ἐσχαλιᾶς. P. 63: τῶν ἐγὼ μονώταλος, ὡς ξύλον ξηρὸν, πὺς τῆς φύσεως κλάδους πεμπεμένος (scr. πεμπομένος), πῶ πρευθῶ. Acta S. Eliæ Jun. pag. 195: ὁρᾷ ἐρχόμενον καὶ πρέσωπον τὸν ἄγιον μάρτυρα Ἠλίαν μονώταλον. Vides vocem, quæ in egregiis scriptoribus peculiaris erat et fere suspecta, a monachis græce scripturientibus frequenter usurpatam. Scilicet se ad literarum heroas accedere putabant, quum exstantes voculas quasdam essent furati.

(2) Ovidius, *fatorum*. Codd. πίχνιν, quod mutavi: cf. supra pag. 322.—In B, ad ἀδελφὴ, scholium est appositum, ἡ Δαιδάλη: cui quidem nomini nullam novi esse auctoritatem.

(3) Schol. in B: οὕτω καὶ ὁ Σικελιώτης φησὶ Διόδωρος (IV, 76).

συνήρμοσεν, ὡς ἂν, ἴσον διάστημα τούτων διεστηκότων, θάτερον μέρος ἴσαλαι, θάτερον δὲ κύκλον περιάγῃ.
Ἔφθόνησε τοίνυν ὁ Δαίδαλος, καὶ τῆς ἱερᾶς τῆς Ἀθηνᾶς ἀκροπόλεως ὥσπερ καλὰ χρημνοῦ, ὀλίσθημα τούτου καλαψευσάμενος. Τὸν δὲ ἡ τῶν εὐμηχάνων φύσεων ἐπισταμένη Παλλὰς ὑπεδέξατο, καὶ ὄρνιν αὐτὸν ἀνταπέδωκε, καὶ ἐν μέσῳ τῷ ἀέρι πτερυγῖς συνεκάλυψεν. Ἀλλ' ἡ παλαιὰ τῆς δρασμηρίου φύσεως ῥώμη πρός τε τὰς πτέρυγας καὶ τοὺς πόδας ἀπῆλθεν· ὄνομά τε μεμένηκεν ὃ καὶ πρόσθεν. Πλὴν οὐκ εἰς ὕψος ἑαυτὸν οὗτος ὁ ὄρνις ἐξαίρει, οὐδ' ἐν κλάδοις ἢ ἐν ὑψηλαῖς κορυφαῖς ποιεῖται τὴν καλιάν, ἀλλ' ἔγγαιά τε τῆς γῆς πέτεται, καὶ ἐν αἱμασιαῖς τὰ ὠὰ τίθησι, καὶ, τοῦ παλαιοῦ πτώματος μεμνημένος, δέδοικε τὰ μέταρσια.
Ἤδη μὲν οὖν κεκμηκότα τὸν Δαίδαλον ἡ Αἰτναία καλεῖχε γῆ, καὶ ὁ Κώκαλος, ὑπὲρ τούτου ἀναλαβὼν ὅπλα ἱκετεύσαντος, πρᾶος ἐδόκει· ἤδη δὲ καὶ τὸν πολυπενθῆ φόρον Ἀθῆναι ἀποφέρειν ἐπαύσαντο τοῖς Θησείοις ἐπαίνοις (1). Κοσμοῦνται τοίνυν τὰ ἱερὰ, καὶ τὴν πολεμικὴν Ἀθηνᾶν, ἅμα Διὶ καὶ τοῖς ἄλλοις καλοῦσι θεοῖς, οὓς αἵμασιν, εὐχαῖς (2), καὶ δώροις προσαγομένοις, καὶ σωρηῖς ἀρωμάτων τιμῶσι. Διέσπειρέ γε μὴν ἡ ἀκάθεκτος φήμη τοὔνομα τοῦ Θησέως ἀνὰ τὰς Ἀργολικὰς πόλεις, καὶ δῆμοι πάντες, οὓς ἡ βαθύπλουτος Ἀχαΐα δέδεκτο,

(1) Ovidianum, *Thesea laude*, non recte cepit interpres. Repone, *τῖς Θ. καλοφθώμασιν.*

(2) Ovidius, *sanguine voto*. Et hic erravit interpres, *voto* pro substantivo habens. Ad sensum rescribe, *αἵμασιν τυχπτοῖς*. Mox invenisse *honorant* videtur.

τῆς τοῦδε ὠφελείας ἐν μεγάλοις κινδύνοις ἀπήλαυσαν (1). Τούτου τὴν βοήθειαν Καλυδὼν, εἰ καὶ τὰ μάλιστα τὸν Μελέαγρον εἶχεν, ἐπιμελῶς ἐκεύσασα, ἤτησεν. Ἡ δὲ τῆς αἰτήσεως αἰτία κάπρος ἦν, χαλεπαινούσῃ διάκονος καὶ τιμωρὸς τῇ Ἀρτέμιδι. Οἰνέα γάρ φασιν ἐν εὐετηρίᾳ καρπῶν μὲν ἀπαρχὰς τῇ Δήμητρι, οἶνον δὲ τῷ Διονύσῳ, καὶ Παλλάδιον χυμὸν (2) τῇ ξανθῇ σπεῖσαι Παλλάδι. Ἀρξαμένη δ' ἀπὸ τῶν γηπόνων πρὸς πάντας διελήλυθε τοὺς θεοὺς ἡ ὑπέρογκος (3) αὕτη τιμή· μόνους δὲ θυμάτων ἄτερ (4) ἐγκαταλελειμμένους καὶ παρεωραμένους φασὶ σθεσθῆναι τοὺς τῆς Λητωΐδος βωμούς. Ἄτη καὶ θεῶν ὀργή. « Ἀλλ' οὐκ ἀτιμωρητὶ » φησὶν « οἴσομεν, » αἰ δ' ἄτιμοι ἐσμέν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἀτιμώρητοί γε » ἀκούσομεν. » Εἶπε, καὶ, περιφρονηθεῖσα, τιμωρὸν κάπρον τοῖς Οἰνείοις ἀγρῖς ἐπαφῆκεν, ὅσου (5) μείζονας μὲν ταύρους ἡ εὐβοῖς Ἥπειρος ἤκιστα φέρει, τὰ πεδία δὲ τῆς Σικελίας ἐλάτους· οὗπερ ὀφθαλμοὶ μὲν ἀστράπτουσιν αἵματι καὶ πυρὶ, φείσσει δ' ἀνορθουμένη ἡ χαίτη, καὶ αἱ τείχες, δόρασιν ἐοικυῖαι προϊσχομένοις, προβέβληνται, καὶ ἵστανται, ὡς ἐν ὄρεσιν ὑψηλαὶ πίτυς ἀνίσχουσι (6)· θερμὸς δ' ἀφρὸς ῥεῖ περὶ πᾶν τὸ τοῦ σώματος μέγεθος (7) σὺν ἀγρίῳ φειμαγμῷ, καὶ οἱ ὀδόντες τοῖς Ἰνδικοῖς τῶν ἐλεφάν-

(1) Pro vulgato *imploravere* legitne Noster *impetravere?*

(2) Sch. in B: ἔλαιον δηλονότι.

(3) Legit Planudes, *ambitiosus.*

(4) Sic mutavi scriptum in Codd. ἄπρ.

(5) Visum fuit scribere ὅσου pro codd. lectione ὅσον. Et favet B, ad cujus marginem legitur, αὐτοῦ τοῦ καίσαρος.

(6) Comparat setas apri arboribus altis Planudes, non Ovidius.

(7) Ovidius, *latos per armos.* Versio Planudis non caret ab-

των ὀδοῦσίν εἰσιν ἐφάμιλλοι· καὶ πρησλὴρ τοῦ σλόμαλος πρέσεισι καὶ ἐμπιπρᾷ τὰ δένδρα τῷ ἄσθμαλι.
Οὗτος νῦν μὲν αὐξηθέντα μέχρι χλόης τὰ λήϊα συμπαλεῖ, νῦν δ' ὠρχίας (1) τὰς εὐχὰς θερίζει τοῦ θρηνήσοντος γεωργοῦ, καὶ τὸν σῖτον ἐκ μέσων τῶν σταχύων ἁρπάζει· μάτην δ' ἡ ἄλως, μάτην δὲ καὶ ἡ ἀποθήκη τὸ ἐπηγγελμένον ἐλπίζει θέρος· σταρέννυνταί τε καὶ οἱ βότρυς βεβρόμενοι σὺν τοῖς μακροῖς κλήμασι, καὶ, ἐλάα κλάδοις αὐτοῖς τῆς ἀεὶ θαλλούσης ἐλαίας. Ἄτλει καὶ καλὰ τῶν θρεμμάτων, οἷσπερ οὔτ' οὖν ποιμὴν, οὔτε κύων ἀμύνειν ἔχει· οὔτε ταῖς ἀγέλαις ταῦροι χαλεποὶ βοηθοῦσι. Διασκεδάννυνται τοίνυν οἱ ἄνθρωποι· οὐδὲ γὰρ ἀσφαλῶς ἑαυτῶν ἔχειν ἐν ταῖς πόλεσιν οἴονται. Καὶ ἅμα νέων (2) ἐπίλεκτος δύναμις, φιλοτιμίας διεθερμάνθησαν ἔρωτι, οἵ τε δίδυμοι Τυνδαρίδαι, λέγω, ὧν ἄτερος μὲν πεῖβλεπτος τὴν πυγμὴν, ἄτερος δέ γε τὴν ἱππικὴν, καὶ ὁ τὴν πρώτην ἐξαρτυσάμενος ναῦν Ἰάσων, καὶ σὺν Πειρίθῳ (3), ἢ εὐδαίμων ἑταιρεία, Θησεὺς, οἵ τε δύο Θεσσαλίδαι, καὶ ὁ Ἀφαρήϊος γόνος Λυγκεὺς, ὁ φοβερός τε Πλήξιππος, καὶ ὁ τῷ ἀκοντίῳ ἐπίσημος Ἄκαστος, καὶ ὁ ταχὺς Ἴδας, καὶ ὁ μηκέτι γυνὴ Καινεὺς, Ἱππόθους τε καὶ Δρύας, καὶ ὁ γεγεννημένος τῷ Ἀμύντορι Φοίνιξ, καὶ οἱ συμφυεῖς Ἀκτορίδαι, καὶ ὁ ἐκ

surditate. Puto σλόμαλος scriptum ab eo fuisse, non σώμαλος. Recepto σλόμαλος, versio non erit fidissima, sed tolletur ineptia. Supra p. 106, σλόμα et σῶμα permutabantur.

(1) B, ἐρχίας. Mox B, ἐλάαι κλάδοις αὐτοῖς τῆς ἀειθαλούσης ἐλαίας.

(2) Omisit vel Planudes vel librarius græca verba quæ latinis *donec Meleagros* responderent. Reponat lector: Ἕως οὗ ὁ Μελέαγρος καὶ ἅμα.—

(3) Codd. πιρίθῳ.

τῆς Ἠλιάδος σλειλάμενος Πήλας (1)· οὐδ' ὁ Τελαμὼν ἀπῆν, οὐδ' ὁ τοῦ μεγάλου παλὴρ Ἀχιλλέως, ἅμα τε τῷ Φερηλιάδῃ καὶ τῷ Ταντείῳ (2) Ἰολάῳ ὁ κοῦφος Εὐρυλίων, καὶ ὁ τὸν δρόμον ἀήτλητος Ἐχίων, ὁ Νηλήιός τε (3) Λέλεξ, Παιονεὺς, καὶ Τλεὺς, καὶ ὁ ταχὺς Ἵππασος, καὶ ἐν τοῖς πρώτοις ἕτεσιν ὁ Νέσλωρ ὢν τηνικαῦτα, καὶ οὓς Ἱπποκόων ἐκ τῶν παλαιῶν πέπομφεν Ἀμυκλῶν, ὅ τε τῆς Πηνελόπης πενθερὸς (4), ἅμα τῷ Παῤῥασίῳ Ἀγκαίῳ, καὶ ὁ ἀγκίνους Ἀμπυκίδης, καὶ ἔτι τά γε ἀπὸ τῆς γυναικὸς ἀσφάλειαν ἔχων ὁ Οἰκλείδης. Ἦλθε δὲ καὶ, ὁ κόσμος τοῦ Λυκαίου ὄρους, ἡ Τεγεᾶτις Σχοινέως Ἀταλάντη, παρθένος ἐκπρεπεσλάτη· ἣ τὴν μὲν τῆς ἐσθῆτος ἐπωμίδα πόρπη ἔδακνε πρὸς ἀκείβειαν ἀπεξειργασμένη· ἁπλοῦς δ' ἦν ὁ πλόκαμος, δεσμὸν συνημμένος εἰς ἕνα· ἐλεφαντίνη δὲ τῶν βελῶν φύλαξ ἐξηρλημένη τοῦ λαιοῦ τῶν ὤμων ἐπήχει, καὶ δὴ καὶ τὸ τόξον ἡ λαιὰ χεὶρ καλεῖχε· τοιαύτη δ' ἦν ἡ ἐπιμέλεια τῷ πρόσωπῳ, ἣν ἂν ἀληθῶς εἰπεῖν ἔχοις παρθενικὴν ἐν παιδὶ, παιδικὴν ἐν παρθένῳ. Ταύτην ὁμοῦ τε εἶδεν ὁ Καλυδώνιος ἥρως, καὶ ὁμοῦ τῆς κόρης ἠράσθη, τοῦ θεοῦ ἀνανεύοντος, καὶ φλόγα κεκρυμμένην συνήθρισεν ἐν ψυχῇ, καὶ, « Ὦ μακάριος » εἶπεν, « εἴ τινα ἤδη ἄνδρα ἑαυ- » τῆς ἀξιώσει! » Καὶ δὴ πλείω λέγειν οὔθ' ὁ καιρὸς, οὔθ' ἡ αἰδὼς συγχωρεῖ· μεῖζον γὰρ ἔργον τὸ τοῦ μεγάλου ἀγῶνος ἑαυτὸν προκαλεῖται.

(1) Secutus est malam codicis lectionem. Reponendum Φυλεύς, ut et supra Λεύκιππος pro Πλήξιππος. Modo B, Ἄλυσος.

(2) Conferantur notata p. 101.

(3) Rectior scriptura erit, Νανύμιος.

(4) Scholium in B, Λαέρτης.

Λόχμη δέ τις πεπυκνωμένη τοῖς δένδρεσιν, ἣν οὐ-
δεὶς ἔτεμε χρόνος, ἀρχείαν μὲν ἐξ ὁμαλοῦ, ἐξαι-
ρομένη δὲ ἄνωθεν καλοπιεύει τὴν πεδιάδα. Εἰς ταύ-
την τῶν ἀνδρῶν ἐλθόντων, μέρος μὲν τὰ δίκλυα τείνει,
μέρος δὲ τοὺς δεσμοὺς τῶν κυνῶν ἀφαιρεῖται, μέρος
δ' αὖ τοῖς κοίλοις τῶν ποδῶν ἴχνεσιν ἔπονται (1), καὶ
τὸν ἑαυτῶν κίνδυνον εὑρεῖν σπεύδουσι. Κοιλὰς δέ τις
ἦν χαραδρώδης, οἷπερ οἱ ἐκ τοῦ ὑελείου ὕδατος χεί-
μαρροι ἑαυτοὺς πέμπειν εἰώθεσαν, ἧς τὸ τῆς ὑπο-
σιάθμης (2) βαθύταλον εὐκαμπὴς ἰτέα καλέχει, φύκη
κοῦφα (3), λιμναῖοι σχῖνοι, καὶ μακρὸ σὺν καλάμῳ
βραχεῖ δόναξ. Ἐκεῖ τοίνυν ὁ κάπρος διερεθισθεὶς
σφοδρὸς εἰς μέσους τοὺς ἐχθροὺς φέρεται, οἷαπερ
σκηπτὸς ληφθεὶς (4) ἐκραγέντων νεφῶν. Στορέννυται
δὴ τῇ ἐκείνου φορᾷ τὸ νέμος, καὶ ἡ λόχμη τυπτο-
μένη ἦχον ἀφίησιν. Ἀνακεκράγασι δ' οἱ νεανίαι, δίη-
κωλημένοι τε τὰ βέλη, σιερρῶς ταῦτα τῇ δεξιᾷ
καλέχουσι μακρῷ σιλίβοντα τῷ σιδήρῳ. Ὁ δ' ἐμπί-
πλει, καὶ τοὺς κύνας διασκεδάννυσιν, ὡς ἂν ἕκασιον (5)
μεμηνὼς ἀνθισιάμενον εἶχε, καὶ ὑλακτοῦντας πλαγίᾳ
ῥύμῃ διίσησι. Πρῶτα μὲν οὖν ἡ τῇ Ἐχιονίᾳ χειμὶ
περιαχθεῖσα αἰχμὴ κενὴ γέγονε, καὶ σιελέχει ὀξύης (6)
ἐλαφρὰν πληγὴν δέδωκε· μεῖα δὲ ταύτην εὐθὺς

(1) In ἔπονται mira est numeri variatio. Debuit scribere ἕπεται, vel in aliis membris plurali uti. Ovidius ubique pluralem adhibuit numerum.

(2) In B, supra ὑποσ. scriptum est πάλος.

(3) Codd. κούφης, post lacunulam. Nempe Planudes latina *ulvæque leves* non habuit qui redderet. Supra pag. 244, in eadem voce pariter hæserat, et infra *v.* 655, hærebit. Κούφης mutandum fuit omnino : *levis* legit Planudes. Statim B, λίμναισι.

(4) Forsan legendum, ῥιφθείς.

(5) B, ἕκασος.

(6) Scholium in B, δύνφον.

ἄλλην, εἰ μὴ σφόδρα τῇ τοῦ πέμψαντος ῥώμῃ ἐχρήσαλο, τῷ ζηλουμένῳ νώτῳ παγήσεσθαι ἔδοξεν· ὑπερέπλη δ' ἀπωλέρω· δεσπότης ἦν τοῦδε τοῦ βέλους ὁ Παγασαῖος Ἰασων. « Φοῖβε » ὁ Ἀμπυκίδης εἶπεν, « εἴ σε (1) δὴ καὶ ἐτίμησα καὶ ἔτι τιμῶ, δός μοι τοῦ » ζηλουμένου ἀπλανεῖ βέλει καθικέσθαι· » Ἐπένευσεν ὁ θεὸς, ὅσον ἠδύνalο (2), τῇ δεήσει· καὶ βέβληλαι μὲν ὁ κάπρος ἀπ' αὐτοῦ, δίχα δέ τινος τεκμαλος· τὸν γάρ τοι σίδηρον ἡ Ἄρlεμις διϊπλαμένου τοῦ δορκλίου ἐξείλελο, καὶ τὸ ξύλον ἐκλὸς ὀξύτηλος (3) ἦλθε. Κεκίνηλαι τοιγαροῦν τοῦ θηρὸς ὁ θυμὸς, καὶ ἐξεκαύθη, οὔκουν πορρώτερον ἡ κερκυνός· ἀσπερκέπλει δ' ἐξ ὀφθαλμῶν (4), καὶ φλόγας ἐκπνεῖ τῶν σlέρνων. Ὡς δὲ λίθος ἀπὸ μηχανῆς πέτελαι τῆς νευρᾶς ἑλκυσθείσης ἀφεθεὶς, ἐπειδὰν ἡ τείχη ἢ πλήρεις ἀνδρῶν ζήλῃ πύργους, οὕτω καὶà τῆς νεότηλος ὁρμῇ βεβαίᾳ ὁ κάπρος τεκμαλα διδοὺς φέρελαι. Καὶ δὴ τόν τ' Εὐπάλαμον καὶ Πελαγῶνα, τὸ δεξιὸν φυλάτlοντας (5) κέρας, σlορέννυσι· τοὺς δὲ πεσόντας

(1) Cod. B, εἰ σά. Cod. A, εἰπέ.

(2) Ovidius, « qua potuit », cum varietate, « quam potuit. » Miratur Bergen. Observat. Crit. c. 1, non *potuisse* amplius Apollinem, et, re latius tractata, conjicit, nec sine magna verisimilitudine, legendum *qua petiit;* nempe, qua ratione petiit, ea deus ratione adnuit. Attamen nihil movendum puto; sed difficultatem interpretatione levandum. Phœbus sacerdoti quidem suo favere velit, sed nolit Dianæ sororisuæ displicere; ergo *qua potuit* precibus annuit; telo aprum certo continget sacerdos pius, sed pius concorsque frater telo ferrum a Diana subtrahi sinit.

(3) Sic scripsi pro ἐκ τῆς ὀξύτηλος. Ovidius, *sine acumine.* Supra pag. 3, ad *v.* 26, habuimus ἐκλὲς βάρους, pro latinis « sine » pondere »; p. 266, ἐκλὸς ἔρωλος pro « sine amore. » Cf. et IX, 372.

(4) B, ἐξοφθαλμοῖς, et, supra, ῶν.

(5) B, τόν τε Πάλαμον καὶ Παλαγῶνα τὸν δεξιῶς φυλ. — A, Πελάγονα.

ἀνήρπασαν οἱ ἑταῖροι. Ἀλλ' οὐδ' ὁ τῷ Ἱπποχόωντι γεννηθεὶς Ἐναίσιος (1) τὴν θαναληφόρον ῥύμην ἐξέφυγεν· ἀλλὰ θορυβηθέντα καὶ τὰ νῶτα στρέφειν ἑτοιμαζόμενον, τῆς ἰγνύης διαπαρείσης (2), ἀφῆκεν αὐτὸν τὰ νεῦρα. Τάχα δ' ἂν καὶ ὁ Πύλιος ἐπὶ τάδε τῶν Τρωϊκῶν ἀπώλετο χειρῶν· ἀλλ', ἀπερείσας τὸ δόρυ καὶ ἑαυτὸν διάρας, δένδρου φλησίον ἑστηκότος ἐπεπήδησε κλάδοις, κἀκεῖθεν, ἀσφαλὴς ὢν τῷ τόπῳ, καταπτύσας ὃν διέφυγεν ἐχθρόν. Ὁ δὲ χαλεπὸς κάπρος ἐκεῖνος ἐν δρυΐνῳ στελέχει τοὺς ὀδόντας παραλείψας, ἐπίκειται τῷ τῶν διωκόντων ὀλέθρῳ, καὶ, τοῖς ἀνηβάσκουσιν ὄπλοις θαρρῶν, Ὠρυλίου (3) τοῦ μεγάλου τὸν μηρὸν τῷ καμπύλῳ λαφύσσει ὀδόντι. Οἵ γε μὴν δίδυμοι ἀδελφοὶ, μήπω ἄστεα γεγονότες οὐράνια, ἄμφω περίβλεπτοι ἦσαν, ἄμφω λευκολένοις ἵπποις χιόνος ἐφέροντο· ἄμφω τὴν τῶν ὁρώντων ὄψιν ἐπιαρατλομένην ἀνέκοπτον τῇ τερμερᾷ διὰ τοῦ ἀέρος τῶν δορκάτων χινήσει· καὶ δὴ καὶ τεκμαίρ' ἂν εἰργάσαντο τῷ θηρὶ, εἰ μὴ ὁ χαυλιόδους μεταξὺ τῶν σκιερῶν δρυμῶν ἦει, τόπων μήθ' ἵπποις μήτε δόρασιν εὐπερισόδων. Διώκει μὲν οὖν καὶ ὁ Τελαμὼν, καὶ ἀπερισκέπτως τῇ συντονίᾳ τοῦ δρόμου τορνὴς καλαπίπτει, ἐνσχεθεὶς ῥίζῃ δένδρου· ἀνίστησι δὲ τοῦτον εὐθὺς ὁ Πηλεύς. Ἡ δὲ Τεγεᾶτις ταχὺν ὀϊστὸν ἐντίθησι τῇ νευρᾷ, καὶ, κολπώσασα (4) τὸ τόξον, ἐξέωσεν· ὁ δὲ κάλαμος, ὑπὸ τὸ τοῦ θηρὸς

(1) Rescribe Ἐναίσιμος. Latine, *Enæsimus.*

(2) A, ἰγνύος. B, διασπαρείσης. Infra Codex B, ἐπιπήδησι. Infra Codex A, χαυλιώδους.

(3) Variat latina hujus nominis scriptura. Naugerius hanc Nostri lectionem latinis literis exhibet, *Orytiæ.*

(4) Vide supra notam p. 319.

παγεὶς οὖς, ἄκρον τὸ δέρμα ἐπέγραψε, καὶ βραχεῖ τὴν χαίτην ἐφοίνιξεν αἵματι. Πλὴν οὐ μᾶλλον ἐκεί-
νη τῇ τῆς οἰκείας βολῆς ἥσθη ἐπιτυχίᾳ, ἢ ὁ Με-
λέαγρος. Πρῶτός τε γὰρ ἐκεῖνος ἰδεῖν νομίζεται, καὶ πρῶτος τοῖς ἑταίροις τὸν ὀφθέντα λύθρον ἐπιδεῖξαι, καὶ « Ἀξίαν » εἰπεῖν « ἀποίσῃ τῆς ἀρείης τὴν τιμήν. » Ἠρυθρίασαν οἱ ἄνδρες, καὶ, παρακαλέσαντες ἑαυτοὺς, προσιθέασι τῇ κραυγῇ καὶ προθυμίαν, καὶ ῥιπτοῦσιν
οὐ καλὰ κόσμον τὰ βέλη· καὶ τὸ πλῆθος τῶν βαλ-
λόντων τοῖς ῥιπτομένοις λυμαίνεται, καὶ τὴν ζητου-
μένην ἐπέχει ῥύμην. Ἰδοὺ δὲ καὶ ὁ ἀξινηφόρος Ἀρκὰς, καλὰ τῆς ἑαυτοῦ μοίρας μαινόμενος, « Μάθε » ἀνέκραγεν, « ὦ νεανία, πόσον τι τὰ τῶν ἀνδρῶν βέλη
» γυναικείων ὑπερέχει, καὶ τῷ ἐμῷ ἔργῳ παρα-
» χωρήσατε. Κἂν γὰρ αὐτή γ' ἡ Ἄρτεμις τοῖς οἰκείοις
» ὅπλοις τοῦδ' ὑπερασπίζῃ τοῦ κάπρου, ὅμως, καὶ
» ἀκούσης, ἡ δεξιά μου καὶ ἐργάσεται τοῦτον. » Τοι-
αῦτα ὑπερήγχως ὑψηρῷ στόματι διαμνημονεύσας, καὶ τὴν ἀμφίστομον ἀξίνην ἀμφοῖν ταῖν χερσῖν ἐπάρας, ἐπὶ τῶν δασκίων ἔστη, καὶ τὸ σῶμα πᾶν ἀπηώρησε· περικαλαμβάνει δὲ τὸν τολμηρίαν ὁ κάπρος, καὶ,
ἧπερ ἡ γείτων ὁδὸς ἐστὶ τῷ θανάτῳ, εἰς ἄκρον τὸ ἧτρον τοὺς διπλοῦς ἴθυνεν ὀδόντας. Πίπτει δ' αὐτίκα ὁ Ἀγκαῖος, καὶ τῷ λύθρῳ ἡ γῆ διαβρέχεται (1). Ἦει τῷ ἐχθρῷ ἀντιπρόσωπος καὶ ὁ τοῦ Ἰξίονος υἱὸς Πει-
είθους, στιβαρᾷ χειρὶ σίγυνον πάλλων· πρὸς ὃν πόρρωθεν ἀνεβόησεν ὁ Αἰακίδης· « Ὦ ἐμαυτοῦ μοι

(1) Latina plenius: « Concidit » Ancæus; glomerataque sangui- » ne multo Viscera lapsa fluunt; » madefactaque terra cruore est. » Καὶ πολλῷ τῷ αἵματι συσπειρώμενα τὰ ἔγκατα καταλισθαίνει.

» φίλτερε, ὦ μέρος τῆς ἐμῆς ψυχῆς, σίῆθι. Ἐξεσῖι
» πορρώτερω εἶναι δοκεῖν τῶν ἀλκίμων· καὶ γὰρ τὸν
» Ἀγκαῖον τὰ χείρισθα διέθηκεν ἡ περπερὶς ῥώμη. »
Εἶπε, καὶ τὸ κεράτινον δόρυ (1) βαρεῖα σεσιδηρωμένον
αἰχμῇ περιήλαγε, καί οἱ τοῦτο καλῶς ἐκσείσαντι,
καὶ τῆς εὐχῆς ἤδη κεραΐσειν μέλλοντι, εὐθαλὴς ἀν-
τέσῖη κλάδος δρυὸς ἀπὸ πλαλυφύλλου (2). Ἀφῆκεν
ὑσσὸν καὶ ὁ Αἰσονίδης, ὃν ἡ τύχη ἐκείνου ἀπέτερπεν,
εἰς δὲ φάρυγα κυνὸς ἔπηξεν· ὁ δὲ διὰ τῶν σπλάγ-
χνων ἐλθών, εἰς τὴν γῆν διὰ τούτων ἐπάγη. Ἀλλὰ καὶ
ὁ Οἰνείδης ἐνεργοὺς εἶχε τὰς χεῖρας· καί, δύο δὴ
τὰ δόρατα πεμφαντος, τὸ μὲν πρότερον ἐν τῇ γῇ,
τὸ δὲ δεύτερον ἐν μέσῳ τῷ τοῦ θηρὸς ἔσῖη νώτῳ.
Τοῦ δὲ μαινομένου, καὶ εἰς κύκλον τὸ σῶμα σῖρέ-
φοντος, καὶ βρύχοντος, καὶ ἀφρὸν σὺν νεαρῷ χέοντος
αἵματι, αὐτίκα καὶ ὁ τοῦ τραύματος αἴτιος πάρεσῖι,
καὶ τὸν ἐχθρὸν εἰς θυμὸν ἐρεθίζει, καὶ τὸ σίλβον δόρυ
εἰς τἀκείνου μέλη ἐξεναντίας ἰόντος κρύπτει. Ὁμο-
λογοῦσι δὴ τὴν ἡδονὴν οἱ ἑταῖροι ἀλαλαγμῷ εὐτυχεῖ,
καὶ τὴν νικήσασαν δεξιὰν ταῖς δεξιαῖς συνάψαι ζη-
τοῦσι, καὶ τὸν πελώριον θῆρα γῆς ἐπὶ πολλῆς κεί-
μενον θαυμάζοντες περισκοποῦσι καὶ οὔπω τούτου
φαύειν ἀσφαλὲς οἴονται εἶναι· ἀλλὰ μὲν οὖν τὸ
οἰκεῖον βέλος ἕκασῖος αἱμαλοῖ. Αὐτὸς δ' ὁ Μελέα-
γρος, ἐπιθεὶς τὸν πόδα, τὴν ὀλέθριον ἐπίεσε κεφαλήν,
καὶ οὕτως ἐφθέγξαῖο· « Δέξαι, Νωναχρεία (3), τὸ

(1) Cf. ad VII, 678, pag. 303.

(2) Codd. κλάδος, cum lacunula. In B ad marg. notatum fuit, λείπει. Ovidius : « *esculea* frondosus *ab arbore* ramus. » Nomen arboris ignoravit. Ipse supplevi. Cf. pag. 25.

(3) B, νωλαχρεία.

» ἀπῆκον ἐμοὶ λάφυρον· ἴτω δ' ἐν προσθήκης μέρει
» σοι καὶ ἡ ἐμὴ δόξα. » Αὐτίκα δέ οἱ τὸ δέρμα θείξὶ
φείσσον ὀξείαις παρέδωκε, καὶ τὴν μεγάλοις ὀδοῦσιν
430 ἐπίσημον κεφαλήν· τῇ δὲ πρὸς ἠδονῆς ἐστὶ σὺν τῷ
δώρῳ καὶ ὁ τοῦ δώρου δεσπότης. Ἐνεμέσησαν διὰ ταῦ-
τα οἱ ἄλλοι, καὶ γογγυσμὸς ἦν ἐν ὅλῳ τῷ τάγματι·
ἐξ ὧν οἱ Θεσπιάδαι, μεγάλῃ φωνῇ τὰς χεῖρας ἐκλεί-
νοντες, « Δεῦρ' ἄγε καλάθου, γύναι » ἐκέλευον, « μηδὲ
» περισύλα τὸν ἡμέτερον ἆθλον, μηδέ σε τὸ ἐπὶ
435 » τῷ κάλλει θαρρεῖν ἀπαλάτω· μηδ' (1) ὁ τοῦ γέρως
» σοι δολὴρ ἐπὶ μακρὸν ἁλισκέσθω τῷ σῷ ἔρωτι. »
Καὶ ταύτης μὲν ἀφαιροῦνται τὸ δῶρον, ἐκείνου δὲ
τὴν ἐξουσίαν τοῦ δώρου. Οὐκ ἤνεγκεν ὁ Μελέαγρος·
ἀλλὰ, φρυατλόμενος μάχης οἰδαίνοντι θυμῷ, « Μά-
» θελε » εἶπεν, « ἅρπαγες τῆς ἀλλοτρίας τιμῆς,
» ὅσον (2) ἀπειλῶν ἔργα κεχώρισται· » καὶ ἀνοσίῳ
440 σιδήρῳ τὸ τοῦ Πληξίππου στέρνον ἐκένωσεν, οὐδὲν
τοιοῦτον δεδοικὼς ἐξ ἐκείνου. Τοξέα δ', ἐν ἀμφιβόλῳ
πεσόντα, καὶ ἐπίσης τιμωρεῖν μὲν τῷ ἀδελφῷ πρό-
θυμούμενον (3), δεδιότα δὲ τὴν ἐκείνου μοῖραν, οὔκουν
ἐπὶ μακρὸν διστάζειν ἠνέσχετό τί ποτ' ἂν δράσειεν·
ἀλλὰ τὸ ὅπλον, ἔτι θερμὸν ὂν τῷ τοῦ προτέρου
φόνῳ, τῷ ὁμογενεῖ αἵματι πλέον ἐθέρμανεν.
445 Ἡ μέντοι Ἀλθαία δῶρα τοῖς τῶν θεῶν ἱερεῖς ὑπὲρ

(1) Vertit lectionem editt. nonnullarum, « ne sit longe tibi ca-
» ptus amore Auctor. » Editus a Burmanno et Gierigio textus, « longeque tuo sit captus amore « Auctor », sic intelligendus videtur : « et procul facessat muneris » auctor cum importuno illo amore tui » : καὶ πόρρω τῷ σῷ ἁλοὺς φίλτρῳ ὁ τοῦ γέρως δοτὴρ ἴτω.

(2) Codd. ὅσων : possit et ὅσῳ legi. Mox B, δεδοικώς : sic ad 447, B, ἀνωλολύξασα : ad 518, Λ, τῷ : ad 531, A B, δίδωσι : ad 842, A, τῷ pro πό.

(3) A, προμηθούμενον.

τοῦ παιδὸς νικήσαντος προσεκόμιζεν (1), ἡνίκα τοὺς ἀδελφοὺς νεκροὺς ἐθεάσατο φερομένους· ἡ καὶ ἀπολολύξασα χερσὶ κραυγῆς τὴν πόλιν ἐπλήρωσε, καὶ καταχρύσων ἐσθήτων μελαίνας ἠλλάξατο. Ὡς δ' ὁμοῦ καὶ ὁ τῶν φόνων αὐτουργὸς ἔγνωστο, ἔσβεσται μὲν σύμπας ὁ θρῆνος, ἐκ δὲ δακρύων εἰς τιμωρίας ἔφεσιν τέτραπται. Δαλὸς δέ τις ἦν, ὃν, ἡνίκα τεκοῦσα λεχὼ ἡ Θεστιὰς (2) ἔκειτο, ἐπὶ τὸ πῦρ αἱ τρεῖς ἔθηκαν ἀδελφαί· καὶ, τὰ μοιρατὰ νήματα τοῖς δακτύλοις ἀλλήλους τείνουσι νήθουσαι, « Χρόνον » ἔφασαν « ἴσον » τῷ δαλῷ τε καὶ σοὶ παρέχομεν, ὦ νῦν γεννηθείς (3). » Ἐπεὶ δ' εἵρπαι μὲν ἡ ὠδὴ, κεχωρήκασι δ' αἱ θεαὶ, καιόμενον ἡ μήτηρ ἐκ τοῦ πυρὸς τὸ ξύλον ἀνήρπασε, καὶ, ὕδατι βρέξασα, ἔσβεσεν. Οὗτος ὁ δαλὸς ἐπὶ πολὺ τοῖς ἐνδοτάτοις ταμείοις ἐκέκρυπτο, καὶ φερομένους τοὺς σοὺς ἐνιαυτούς, ὦ νεανία, ἐφερύει. Τοῦτον τηνικαῦτα προήνεγκεν ἡ μήτηρ· καὶ δὴ δᾷδας καὶ ξυλήφι' ἄτλα (4) συντεθῆναι κελεύει, καὶ συντεθέντων ἐχθρὸν ὑφίησι πῦρ. Τότε δὴ τελαμὼν μὲν ἐπεχείρησε τῷ πυρὶ τὸν δαλὸν ἐπιθεῖναι, τελαμὼν δὲ τὸ ἔργον ἔπεσχε· μάχονται γὰρ ἥ τε μήτηρ καὶ ἀδελφὴ (5), καὶ διάφορα δύο ὀνόματα μίαν διαμε-

(1) B, προσκομίζει. Lat. *ferebat.*

(2) Scholium in A : ἡ Ἀλθαία.

(3) Scholium in B: Μελέαγρος, δηλονότι.

(4) A, ξυλίφιάτλα. B, ξυληφιάτπα. De voce ἄτλα cf. Notit. MSS. t. X, part. II, pp. 141, 279, et not. ad Aristænet. p. 635. Dion Chrysostom. Orat. LXXX, p. 439 : σκοπεῖτε δὲ Ὁμήρου, πῶ καθ' ἡμᾶς σοφωτάτου, ποῖ' ἄτλα διεμὰ τὸν Ἄρη φησὶ καταχεῖν : codex Regius 2958, ποῖ' ἄτλα, melius; nempe, ποῖά πτα.

(5) Ovidius : « pugnant mater- » que sororque. » Sic VI, 629, Procne « ex nimia *matrem* pietate » labare Sensit » ; ubi Gierig. adeundus, et in primis, quos allegat, Heinsius et Burmannus.

εἴζονται ψυχήν. Πολλάκις μὲν ὠχεία τὸ πρόσωπον,
δέει τοῦ μέλλοντος τολμήμαλος· πολλάκις δ' ἡ ὀργὴ
ζέουσα τὸ ἐαυτῆς ἐδίδου τῇ ὄψει χρῶμα· καὶ νῦν
μὲν τὸ εἶδος αὐτῆς ἐώχει ἀπήνειαν ἀγνοῶ τίνα ἀπει-
λοῦντι, νῦν δὲ ᾧ πιστεύειν (1) ἂν ἔχοις ὡς ἐλεεῖ· καὶ
δὴ καὶ, τῆς ἀγείας ἐν τῇ ψυχῇ θερμότηλος ξηραι-
νούσης τὰ δάκρυα, ὅμως πάλιν πυείσχελο δάκρυα.
Ὡς δὲ ναῦς, ἣν ἄνεμος καὶ τῷ ἀνέμῳ ἐναντία κα-
ταιγὶς συναρπάζει, διπλῆς τε βίας αἰσθάνεται καὶ,
ἀβέβαιος οὖσα, καὶ ἀμφοῖν εἴκει (2), οὐκ ἄλλως καὶ ἡ
Θεσλὶας ἐπαμφοτερίζούσαις διαθέσεσι περιφέρεται,
καὶ τὴν ὀργὴν ἐκ διαδοχῆς ἀπολίθειά τε καὶ ἀπολε-
θεῖσαν ἀναλαμβάνει. Ἀρχέλαι δ' ὅμως ἀδελφὴ χρείσ-
σων ἡ μήτηρ εἶναι, καὶ, ἐφ' ᾧ τὰς πρὸς αἵμαλος
αὐτῇ ψυχὰς αἵματι θεραπεύσει, τῇ ἀσπλαγχνίᾳ
εὐσπλαγχνος γένεται. Καὶ γάρ, ἐπείδη τὸ ὀλέθριον
πῦρ ἐπερρώσθη, « Ἡ πρὸς ἥδε » φησὶ « τὰ ἐμὰ
» καύσῃ σπλάγχνα· » καὶ, δεινῇ χειρὶ τὸ μοι-
ραῖον καλέχουσα ξύλον, πρὸ τοῦ θανασίμου βωμοῦ
ἡ κακοδαίμων ἕστη, καὶ « Ὦ θεαὶ ποίνιμοι, τρεῖς
» Εὐμενίδες » φησὶν, « ἐπίστρεψαλε τοὺς ὀφθαλμοὺς
» ὑμῶν πρὸς τὴν ἔμπλεκλον ταύτην θυσίαν· τιμω-
» ροῦσα γὰρ τοῖς ἀδελφοῖς τολμῶ τὰ ἀτόλμηλα,
» καὶ θάνατον θανάτῳ ἐξιλεοῦμαι, καὶ τῷ μύσει μῦ-
» σος προσλίθημι, καὶ τῇ σφαγῇ σφαγήν. Δεῖ γὰρ
» τὸν Οἰνέως ἀνόσιον οἶκον συμφορηθεῖσι κακοῖς ἀπο-

(1) A, πιστοῦντ. Forsan, πιστεύειν π.

(2) Apud Aristænetum II, II, misellus homo qui uxorem et amicam pari cupidine deperibat, ἔοικα, inquit, κυβερνήτῃ ὑπὸ δυοῖν πνευμάτων ἀπειλημμένῳ, τοῦ μὲν ἔνθεν, τοῦ δὲ ἔνθεν ἐσπεσόντος, καὶ περὶ τῆς νεὼς μαχομένων, κτλ. Ibi similia contuli loca.

» λέσθαι. Ἢ ὁ μὲν Οἰνεὺς εὐτυχῶν ἀπολαύσει τοῦ
» τέκνου νικῶντος, ὁ δὲ Θέστιος ὀρφανὸς παίδων ἔσται;
» βέλτιον πενθήσελε καὶ ἀμφότεροι. Ὑμεῖς μόνον, ὦ
» τῶν ἀδελφῶν ψυχαὶ περσφάτως οἰχόμεναι, τῆς
» ἐμῆς ταύτης θεραπείας αἴσθησιν λάβελε, καὶ τὰ
» σφοδρῷ πόνῳ ἑτοιμασθέντα δέχεσθε ἐναγίσματα,
» κακὸν τῆς ἐμῆς κοιλίας ἐνέχυρον. Ἀλλ' οἴμοι! ποῖ
» πολὲ συναρπάζομαι; Σύγγνωτε, ἀδελφοὶ, τῇ μητρί.
» Παρεῖνται πρὸς τὸ ἔργον αἱ χεῖρες. Ἄξιον ἐκεῖνον
» ὁμολογῶ τοῦτο πείσεσθαι (1), καὶ δυσχεραίνω τῷ
» τοῦ θανάτου αἰτίῳ. Ἵνα τι δ' ὅμως αὐτὸς ἂν
» ἀπόλοιτο; Οὐκοῦν ἀτιμωρητὶ ταῦτ' οἴσει; Ζῶν τε
» καὶ νικῶν, καὶ ταῖς εὐτυχίαις ἐξωγκωμένος (2),
» αὐτὸς καὶ τὴν Καλυδῶνος ἀρχὴν ἕξει; ὑμεῖς δὲ
» κόνις βραχεῖα καὶ ψυχραὶ σκιαὶ κείσεσθε; Οὐκουν
» ταῦτ' ἂν ὑπενέγκοιμι. Ἐρρέτω καὶ ὁ τολμηλίας
» ἐκεῖνος, καὶ τάς τε τοῦ παλεὸς ἐλπίδας καὶ βα-
» σιλείαν αὐτὴν καὶ τὴν τῆς παλείδος ὠλῶσιν συγ-
» καλασπάτω. Τί φημι; Ποῦ πολ' ἐστὶν ἡ μηλεικὴ
» διάνοια; ποῦ τὰ φιλόστοργα τῶν γεννησαμένων
» θεσμὰ, καὶ οὓς δὶς πέντε μηνῶν ὑπέμεινα πόνους;
» Ὄφελες (3) τῷ πρώτῳ πυρὶ βρέφος ἔτι πυρπολη-

(1) Puto me non male scripsisse. A, *πιήσεσθαι*. B, *πιήσεσθον*, et, supra, *σθαι*. Sed aliud in loco est notandum. Latina sic scripta leguntur : « meruisse fatemur » Illum cur pereat : mortis mihi » displicet auctor. » Dispunxit ergo Planudes isto modo : « me- » ruisse fatemur Illum. Cur pe- » reat ? mortis » — Utique male. Glareanum, Burmannianam quautor obiter inspiciens, video dubitasse an *auctor* sit ipsa Althæa, vel Meleager. Profecto de Althæa capiendum, etsi Planudes de Meleagro ceperit.

(2) B, *ἐξωγκούμενος*. Quod sequitur, *αὐτὸς* natum est e prava lectione *ipse*, pro *ipso*. Scribere debebat, *καὶ αὐτοῖς τοῖς τύχ. ἐξ., καὶ τὴν* K.

(3) A, *ὄφιλες*.

» θῆναι, τὸ δ' αὐτὸ τοῦτο παθεῖν καὶ αὐτή! Ἥμε-
» τέρα γὰρ ἔζησας χάριτι· νῦν δὲ σαυλοῦ χάριν
» οἰχήσῃ (1). Δέξαι τὸ γέρας τῆς σαυλοῦ σφάξεως,
» καὶ τὴν δίς σοι δοθεῖσαν, τὸ μὲν πρῶτον τῷ τόκῳ,
» ἔπειτα δ' εὐθὺς τῇ ἁρπαγῇ τοῦ δαλοῦ, νῦν ἀπόδος
» ψυχήν, ἢ ταῖς με (2) τῶν ἀδελφῶν μνήμασι σφή-
» σθες. Καὶ ἐπείγομαι, καὶ οὐ δύναμαι. Τί δράσω (3);
» Νῦν μὲν τὰ τῶν ἀδελφῶν τραύματα σφὸ ὀφθαλ-
» μῶν μοι ἱστᾶσι (4), καὶ τοσοῦτον φόνον φαντά-
» ζομαι· νῦν δ' ἡ στοργὴ καὶ τὸ μητρῷον ὄνομα τὴν
» ψυχὴν κάμπτει. Οἴμοι τῇ ταλαίνῃ! Κακῶς μὲν
» νικήσετε· νικήσατε δ' οὖν, ἀδελφοί· ἐγὼ δὲ ταῖς
» τιμαῖς, ἅσπερ ὑμῖν δίδωμι, καὶ ὑμῖν ἕψομαι. »
Εἶπε, καὶ, ἀποστραφεῖσα, τρεμούσῃ τῇ δεξιᾷ τὸν
ἐπιθανάτιον (5) δαλὸν εἰς μέσον τὸ πῦρ ἠκόντισεν. Ὁ
γε μὴν δαλὸς, ἢ δέδωκεν, ἢ δεδωκέναι στεναγμοὺς
ἔδοξε, καὶ, σφὸς τοῦ πυρὸς ἄκοντος συναρπασθείς,
καταφλέχθη.

Ὁ μέντοι Μελέαγρος, καὶ ἀγνοῶν δὴ τὸ σφᾶγμα
καὶ ἀπὼν, ὑπ' ἐκείνου τοῦ πυρὸς πίμπραται, καὶ
ἀδήλῳ πυρὶ τῶν ἐγκάτων αἰσθάνεται φλεγμένων.
Τῇ γε μὴν εὐψυχίᾳ τὸ μέγα τῆς ὀδύνης καταγωνί-
ζεται· στυγνάζει δ' ὅμως ὡς ἀπροίκτῳ θανάτῳ πε-
σούμενος καὶ χωρὶς αἵματος, καὶ τὰ τοῦ Ἀγκαίου
τραύματα μακαρίζει· καὶ τόν τε γηραιὸν πατέρα
σὺν στεναγμοῖς καὶ τοὺς ἀδελφοὺς καλεῖ, καὶ τὰς

(1) B, ὀρχήσῃ. Statim B, τῆς αὐτοῦ: cf. p. 265. A, νῦν δ' ἀπόδος.

(2) Addidi με. Ovidius: « vel » me fraternis adde sepulcris. »

(3) B, δύναμαι τὶ δρᾶσαι.

(4) A, ἑστᾶσι. B, μου ἱστῶσι, et, supra, ἱστᾶσι. Mox B, κάμπτειν.

(5) B, ἐπὶ θάνατον: cf. p. 161, ubi eadem vox in codd. corrupta legitur.

Φιλοικλίρμονας ἀδελφὰς, καὶ τὴν τοῦ λέχους κοινωνὸν, ὑσλάτῃ φωνῇ δὲ τάχα που καὶ τὴν μηλέρα. Ηὐξήθη δὲ τὸ πῦρ καὶ τὸ ἄλγος, καὶ αὖθις ἐλώφησε, καὶ ὁμοῦ τούτων ἑκάτερα ἔσβεσλαι· εἰς δὲ τὰς κούφας αὔρας καλὰ μικρὸν ἀπῆλθε τὸ πνεῦμα. Πέπλωκε τοίνυν ἡ ὑψηλὴ Καλυδὼν· θρηνοῦσι δ' οἵ τε νεώτεροι καὶ πρεσβύτεροι· ὅ, τε δῆμος καὶ ὅσοι τῶν ἀρίσλων σλεναγμοῖς ἔχονται· αἱ δὲ Καλυδώνιαι μηλέρες, τὴν κόμην σπαράξασαι, ὀλοφύρονται. Ὁ δὲ παλὴρ Οἰνεὺς (1), κόνει τὰς πολιὰς καὶ τὸ γηραλέον πρόσωπον φύρας, καὶ καλενεχθεὶς εἰς γῆν, τὸν μακρὸν αὐτοῦ λοιδορεῖται βίον. Καὶ γὰρ ἐκ τῆς μηλρὸς ἡ τὸ δεινὸν αὐτῇ συνειδυῖα χεὶρ ἔργον δίκας ἐπράξαλο, ξίφος διὰ τῶν σπλάγχνων ἐλάσασα. Οὐκ ἂν, εἴ μοι σλόμαλα πολύφωνα θεὸς ἑκαλὸν καὶ γλώσσας τοσαύτας, καὶ χωρηλικωλάτην διάνοιαν ὅλον τε δεδώκει τὸν Ἑλικῶνα, τοῖς τῶν ἀθλίων ἀδελφῶν (2) παρηκολούθησα ἐλεεινοῖς ῥήμασιν· ἁπάσης γὰρ εὐσχημοσύνης ἀμνημονήσασαι, πελιδνωθέντα τὰ σλέρνα κόπλουσι, καὶ τὸν νεκρὸν, μέχει καὶ ἐς ὃ μένει, περιέπουσί τε καὶ ἐνσλερνίζονται, φιλήμαλά τε διδόασιν αὐτῷ, φιλήμαλα διδόασι προλεθείσῃ (3) καὶ τῇ κλίνῃ, μελὰ δὲ τὴν κόνιν, τὴν κόνιν λαμβάνουσαι ἐνσλερνίζονται, καὶ περιχυθεῖσαι τῷ τάφῳ κεῖνται, καὶ, τῷ λίθῳ περιπλεκόμεναι, ἐν αὐτῷ τοὔνομα ἐνσημαί-

(1) Habuit lectionem malam cod. Regii, ab Editore nostro diligentissimo et eruditissimo adpositam : « Œneus atque Pul- » vere » . . . . . .

(2) Hic inferiora sunt latinis græca. Non potest enim ex ipsis verbis definiri de fratribus agatur, an de sororibus. Sequentia tollent ambiguitatem.

(3) B, φιλ. π διδώασιν προλεθ., ceteris omissis; manifesta defectus causa, ea nempe quam toties memoravimus, τῷ ὁμοιοπλεύτῳ.

Ὑπερίονος δύο τοῦ φωλὸς μέλῃσαντος μέρη, ἀνεκυλίσθησαν ἐπὶ σίρωμάτων Θησεύς τε καὶ οἱ τοῦ πόνου συμμέτοχοι· ἔνθεν ὁ μὲν Ἰξιονίδης, ἐκεῖθεν δ' ὁ Τροιζήνιος ἥρως Λέλεξ (1), ἤδη τοὺς χρυσάφους βραχείαις ῥαινόμενος πολιαῖς, καὶ ἄλλοι οὓς τῆς ἴσης τιμῆς ἠξίωσεν ὁ τῶν Ἀκαρνάνων πόλεμος, εὐθυμότατος ἐπὶ τοῖς τοιούτοις ξένοις γενόμενος. Αὐτίκα δ' αἱ Νύμφαι, γυμναὶ τοὺς πόδας (2), τραπέζας παρθεῖσαι, τοῖς βρώμασι ταύτας ὑπέθρεψαν, καὶ, τῶν βρωμάτων ἀρθέντων, ἐν κρατῆρι οἶνον ἔθηκαν. Τότε τοίνυν ὁ μέγιστος ἥρως τὴν ὑποκειμένην τοῖς ὀφθαλμοῖς ὁρῶν θάλασσαν (3), « Τίς » εἶπεν « ὁ

risse videtur Planudes, *summo lacu nabant alieno murice conchæ*, nec absurdam lectionem emendare se studuit. Latina sic fere fuerant vertenda: *τὴν ὀρφνὴν κόγχαι καὶ πορφύραι ἐπαλλήλως διαπαχθεῖσαι ἐφαίνοντο.*

(1) Schol. Ἰξίον. Πειρίθους δηλονότι. Τροιζ. Θησεύς. Ovidius: « Hac Ixionides, illa Trœzenius » heros Parte Lelex. » Unde patet Lelegem esse Trœzenium heroem, et schol. errare: erravitque Plan., e cujus textu καὶ ante Λέλεξ sustuli, ne diutius erraret.

(2) Gierig. Nymphas ait nudis ministrare pedibus propter reverentiam; fuisse enim reverentiæ signum; et lectorem remittit ad Spanhem. Equidem non nescio rem sacram olim hoc habitu esse factam deosque oratos; a Tertulliano Apol. 40, doceor in imbrium raritate nudipedalia populo fuisse denunciata, ubi vide Haverc., collato Fabricio ad Marini Proclum p. 90: videat et qui plura cupit, quos titulo tenus novi, libellos Sagittarii de Nudipedalibus et Walchii de Religiosa Veterum ἀνυποδησία. Sed cur tanta jam Nympharum erga hospites homines reverentia! « Nu» dæ vestigia » epulas instruunt, et quod *aquaticas* Nymphas plerumque sandalis abstine reputandum sit; vel ut sint expeditiores et in ministerio obeundo actuosiores; vel ob summam in exsequendis jussis festinationem ἀσάνδαλοι procurrerunt. Frequens ἀνυποδησίας mentio in summa properantia. Apud Nonnum VIII, 18, Semele amens et externata ἀπέδιλος ἀναθρώσκει: apud Æschyl. Prom. 138, Oceanides, ex antris mallei sonitu excitæ, σύθησαν ἀπέδιλοι: ubi vide similia a Stanleio collata.

(3) A, θάλατται. Cf. not. p. 249.

» τόπος ἐκεῖνος »; καὶ ἔδειξε τῷ δακτύλῳ· « καὶ ἡ
» νῆσος ἐκείνη τί ποτε φέρει τοὔνομα δίδασκε, εἰ
» καὶ τὰ μάλιστα μὴ μία δοκεῖ. » Πρὸς ταῦτα ὁ
Πολαμὸς « Οὐκ ἔστι » φησὶν « ὃ βλέπομεν ἕν· πέντε
» γὰρ κεῖνται δάπεδα. Τὸ μέντοι διάστημα τοὺς
» τούτους διορισμοὺς ὑποκλέπτει. Ὡς ἂν δὲ καὶ
» ἔλαττον τὸ τῆς περιφρονηθείσης Ἀρτέμιδος ἔργον
» θαυμάσῃς, Νηίδες ταῦτα γελόασιν, αἱ, δὶς πέντε
» θύσασαι μόσχους, καὶ τοὺς τῶν ἀγρῶν θεοὺς εἰς
» τὰ ἱερεῖα καλέσασαι, ἡμῶν ἀμνημονήσασαι, τὰς
» τῆς ἑορτῆς ἤσκουν χορείας· ἐγὼ δ' ἐξοιδῶ, καὶ ὅσος
» φέρομαι νίκα πλησέστιος γίνομαι, τόσος ἦν,
» ἐπίσης τε θυμοῖς καὶ κώμασι σφοδρυνόμενος ἐκ
» δρυμῶν τε δρυμοὺς καὶ ἀγρους ἐξ ἀγρῶν ἀνέ-
» σπασα, καὶ σὺν τῷ χώρῳ τὰς Νύμφας, τότε γοῦν
» μιμνησκομένας ἡμῶν (1), εἰς τὴν θάλασσαν καλε-
» κύλισα. Τὸ δ' ἐμόν τε καὶ τὸ τῆς θαλάσσης
» κῦμα τὴν συνεχῆ διέστησε γῆν καὶ ἐπίσης διέσπασεν
» εἰς τόσας Ἐχινάδας, ὅσας ἐν μέσοις ὁρᾷς τοῖς
» κύμασιν.

» Ὡς γε μὴν αὐτὸς βλέπεις, πόρρω δὴ πόρρω
» μία νησὶς ἀνακεχώρηκε, χαρίεσσά γέ μοι· Περι-
» μήλην οἱ ναῦται καλοῦσι. Ταύτην ἐρωμένην ἐγὼ
» τὴν κλῆσιν ἀφειλόμην τῆς παρθενίας· ὅπερ ὁ πατὴρ
» Ἱπποδάμας βαρέως ἤνεγκε, καὶ σκοπέλου πρὸς
» βυθὸν ὦσε τὸ τῆς παιδὸς σῶμα ἀπολουμένης (2)·

(1) B, ἡμᾶς. Et infra βλέπεις.

(2) Legit Planudes *perituræ*. Altera lectio *parituræ*, quæ Heinsio placuit, mihi vix placere fateor. Nam, si *parituræ* scripsisset Ovidius, procul dubio de partu narrasset utrum fuerit fluctibus ereptus, an cum matre conditus terra induruerit. *Viderint periti*, Editor noster ait; ipse viderit.

τῆς Ἠλιάδος σλειλάμενος Πήλας (1)· οὐδ' ὁ Τελαμὼν ἀπῆν, οὐδ' ὁ τοῦ μεγάλου παλὴρ Ἀχιλλέως,
ἅμα τε τῷ Φερηλιάδῃ καὶ τῷ Ταντείῳ (2) Ἰολάῳ ὁ κοῦφος Εὐρυλίων, καὶ ὁ τὸν δρόμον ἀήτλητος Ἐχίων,
ὁ Νηλείδης τε (3) Λέλεξ, Παιονεὺς, καὶ Τλεὺς, καὶ ὁ ταχὺς Ἵππασος, καὶ ἐν τοῖς ὡρώτοις ἔτεσιν ὁ Νέσλωρ ὢν τηνικαῦτα, καὶ οὓς Ἱπποκόων ἐκ τῶν παλαιῶν πέπομφεν Ἀμυκλῶν, ὅ τε τῆς Πηνελόπης πενθερὸς (4), ἅμα τῷ Παῤῥασίῳ Ἀγκαίῳ, καὶ ὁ ἀγχίνους Ἀμπυκίδης, καὶ ἔτι τά γε ἀπὸ τῆς γυναικὸς ἀσφάλειαν ἔχων ὁ Οἰκλείδης. Ἦλθε δὲ καὶ, ὁ κόσμος τοῦ Λυκαίου ὄρους, ἡ Τεγεᾶτις Σχοινέως Ἀταλάντη, παρθένος ἐκπρεπεσλάτη· ἣ τὴν μὲν τῆς ἐσθῆτος ἐπωμίδα πόρπη ἔδακνε περὶ ἀκρίβειαν ἀπεξειργασμένη· ἁπλοῦς δ' ἦν ὁ πλόκαμος, δεσμὸν συνημμένος εἰς
ἕνα· ἐλεφαντίνη δὲ τῶν βελῶν φύλαξ ἐξηρλημένη τοῦ λαιοῦ τῶν ὠμων ἐπήχει, καὶ δὴ καὶ τὸ τόξον ἡ λαιὰ χεὶρ καλεῖχε· τοιαύτη δ' ἦν ἡ ἐπιμέλεια τῷ περσώπῳ, ἢν ἂν ἀληθῶς εἰπεῖν ἔχοις παρθενικὴν ἐν παιδὶ, παιδικὴν ἐν παρθένῳ. Ταύτην ὁμοῦ τε εἶδεν ὁ Καλυδώνιος ἥρως,
καὶ ὁμοῦ τῆς κόρης ἠράσθη, τοῦ θεοῦ ἀνανεύοντος, καὶ φλόγα κεκρυμμένην συνήθεσισεν ἐν ψυχῇ, καὶ, « Ὦ μακάριος » εἶπεν, « εἴ τινα ἤδη ἄνδρα ἑαυ- » τῆς ἀξιώσει! » Καὶ δὴ πλείω λέγειν οὔθ' ὁ καιρὸς, οὔθ' ἡ αἰδὼς συγχωρεῖ· μεῖζον γὰρ ἔργον τὸ τοῦ μεγάλου ἀγῶνος ἑαυτὸν περκαλεῖται.

(1) Secutus est malam codicis lectionem. Reponendum Φυλεύς, ut et supra Λεύκιππος pro Πληξιππος. Modo B, ἤλυδος.

(2) Conferantur notata p. 101.

(3) Rectior scriptura erit, Ναρύκιος.

(4) Scholium in B, Λαέρτης.

Λόχμη δέ τις πεπυκνωμένη τοῖς δένδρεσιν, ἣν οὐδεὶς ἔτεμε χρόνος, ἀρχέλαι μὲν ἐξ ὁμαλοῦ, ἐξαιρεθμένη δὲ ἄνωθεν καλοπλεύει τὴν πεδιάδα. Εἰς ταύτην τῶν ἀνδρῶν ἐλθόντων, μέρος μὲν τὰ δίκλυα τείνει, μέρος δὲ τοὺς δεσμοὺς τῶν κυνῶν ἀφαιρεῖται, μέρος δ' αὖ τοῖς κοίλοις τῶν ποδῶν ἴχνεσιν ἕπονται (1), καὶ τὸν ἑαυτῶν κίνδυνον εὑρεῖν σπεύδουσι. Κοιλὰς δέ τις ἦν χαραδρώδης, οἷπερ οἱ ἐκ τοῦ ὑέλειου ὕδατος χειμαρροι ἑαυτοὺς πέμπειν εἰώθεσαν, ἧς τὸ τῆς ὑποσλάθμης (2) βαθύταλον εὐκαμπὴς ἰτέα καλέχει, φύκη κοῦφα (3), λιμναῖοι σχῖνοι, καὶ μαχρὸ σὺν καλάμῳ βραχεῖ δόναχες. Ἔχει τοίνυν ὁ κάπρος διερεθισθεὶς σφοδρὸς εἰς μέσους τοὺς ἐχθρούς φέρεται, οἷαπερ σκηπτὸς ληφθεὶς (4) ἐκραγέντων νεφῶν. Στορέννυται δὴ τῇ ἐκείνου φορᾷ τὸ νέμος, καὶ ἡ λόχμη τυπτομένη ἦχον ἀφίησιν. Ἀναχεχράγασι δ' οἱ νεανίαι, διηγκωλημένοι τε τὰ βέλη, σιδηρᾶς ταῦτα τῇ δεξιᾷ καλέχουσι μαχρῷ σιλίβοντα τῷ σιδήρῳ. Ὁ δ' ἐμπίπλει, καὶ τοὺς κύνας διασκεδάννυσιν, ὡς ἂν ἕκαστον (5) μεμηνως ἀνθισλάμενον εἶχε, καὶ ὑλακτοῦντας σλαγίᾳ ῥύμῃ διίσλησι. Πρῶτα μὲν οὖν ἡ τῇ Ἐχιονίᾳ χειρὶ πεσιαχθεῖσα αἰχμὴ κενὴ γέγονε, καὶ σλελέχει ὀξύης (6) ἐλαφρὰν σληγὴν δέδωκε· μετὰ δὲ ταύτην εὐθὺς

(1) In ἵπποις mira est numeri variatio. Debuit scribere ἵπποις, vel in aliis membris pluraii uti. Ovidius ubique pluralem adhibuit numerum.

(2) In B, supra ὑποσλ. scriptum est παλος.

(3) Codd. κούφης, post lacunuIam. NempePlanudeslatina *ulvæque leves* non habuit qui redderet. Supra pag. 244, in eadem voce pariter hæserat, et infra *x.* 655, hærebit. Κούφης mutandum fuit omnino : *levis* legit Planudes. Statim B, λίμναισι.

(4) Forsan legendum, ῥιφθείς.

(5) B, ἕκασλος.

(6) Scholium in B, δίνδρον.

ἄλλην, εἰ μὴ σφόδρα τῇ τοῦ πέμψαντος ῥώμῃ ἐχρήσαλο, τῷ ζηλουμένῳ νώτῳ παγήσεσθαι ἔδοξεν· ὑπερέπλη δ' ἀπωλέρω· δεσπότης ἦν τοῦδε τοῦ βέλους ὁ Παγασαῖος Ἰάσων. « Φοῖβε » ὁ Ἀμπυκίδης εἶπεν, « εἴ σε (1) δὴ καὶ ἐτίμησα καὶ ἔτι τιμῶ, δός μοι τοῦ » ζηλουμένου ἀπλανεῖ βέλει καθικέσθαι· » Ἐπένευσεν ὁ θεὸς, ὅσον ἠδύνατο (2), τῇ δεήσει· καὶ βέβληλαι μὲν ὁ κάπρος ἀπ' αὐτοῦ, δίκα δέ τινος τεθύμαλος· τὸν γάρ τοι σίδηρον ἡ Ἄρτεμις διϊπλαμένου τοῦ δορατίου ἐξείλετο, καὶ τὸ ξύλον ἐκὸς ὀξύτητος (3) ἦλθε. Κεκίνητο τοιγαροῦν τοῦ θηρὸς ὁ θυμὸς, καὶ ἐξεκαύθη, οὐκουν θερμότερον ἢ κεραυνός· ἀστράπτει δ' ἐξ ὀφθαλμῶν (4), καὶ φλόγας ἐκπνεῖ τῶν στέρνων. Ὡς δὲ λίθος ἀπὸ μηχανῆς πέτεται τῆς νευρᾶς ἑλκυσθείσης ἀφεθεὶς, ἐπειδὰν ἢ τείχη ἢ πολίρεις ἀνδρῶν ζήλῃ πύργους, οὕτω καὶ τὰ τῆς νεότητος ὁρμῇ βεβαίᾳ ὁ κάπρος τεθύμαλα διδοὺς φέρεται. Καὶ δὴ τόν τ' Εὐπάλαμον καὶ Πελαγῶνα, τὸ δεξιὸν φυλάττοντας (5) κέρας, στορέννυσι· τοὺς δὲ πεσόντας

(1) Cod. B, εἰ σά. Cod. A, εἰπά.

(2) Ovidius, « qua potuit », cum varietate, « quam potuit. » Miratur Bergen. Observat. Crit. c. 1, non *potuisse* amplius Apollinem, et, re latius tractata, conjicit, nec sine magna verisimilitudine, legendum *qua petiit;* nempe, qua ratione petiit, ea deus ratione adnuit. Attamen nihil movendum puto; sed difficultatem interpretatione levandum. Phœbus sacerdoti quidem suo favere velit, sed nolit Dianæ sororisuæ displicere; ergo *qua potuit* precibus annuit; telo aprum certo continget sacerdos pius, sed pius concorsque frater telo ferrum a Diana subtrahi sinit.

(3) Sic scripsi pro ἐκ τῆς ὀξύτητος. Ovidius, *sine acumine.* Supra pag. 3, ad *v.* 26, habuimus ἐκὸς βάρους, pro latinis « sine » pondere »; p. 266, ἐκὸς ἔρωτος pro « sine amore. » Cf. et IX, 372.

(4) B, ἐξοφθαλμοῖς, et, supra, ῶν.

(5) B, τόν τε Πάλαμον καὶ Παλαγῶνα τὸν δεξιῶς φυλ. — A, Πελάγρα.

ἀνήρπασαν οἱ ἑταῖροι. Ἀλλ' οὐδ' ὁ τῷ Ἱπποχόωντι γεννηθεὶς Ἐναίσιος (1) τὴν θανατηφόρον ῥύμην ἐξέφυγεν· ἀλλὰ θορυβηθέντα καὶ τὰ νῶτα στρέφειν ἑτοιμαζόμενον, τῆς ἰγνύης διαπαρείσης (2), ἀφῆκεν αὐτὸν τὰ νεῦρα. Τάχα δ' ἂν καὶ ὁ Πύλιος ἐπὶ τάδε τῶν Τρωϊκῶν ἀπώλετο κρόνων· ἀλλ', ἀπερείσας τὸ δόρυ καὶ ἑαυτὸν διάρας, δένδρου φλησίον ἑστηκότος ἐπεπήδησε κλάδοις, κἀκεῖθεν, ἀσφαλὴς ὢν τῷ τόπῳ, καθώπλευσεν ὃν διέφυγεν ἐχθρόν. Ὁ δὲ χαλεπὸς κάπρος ἐκεῖνος ἐν δρυΐνῳ στελέχει τοὺς ὀδόντας παραλείψας, ἐπίκειται τῷ τῶν διωκόντων ὀλέθρῳ, καὶ, τοῖς ἀμβάσκουσιν ὅπλοις θαρρῶν, Ὠρυτίου (3) τοῦ μεγάλου τὸν μηρὸν τῷ καμπύλῳ λαφύσσει ὀδόντι. Οἵ γε μὴν δίδυμοι ἀδελφοί, μήπω ἄστρα γεγονότες οὐράνια, ἄμφω περίβλεπτοι ἦσαν, ἄμφω λευκολένοις ἵπποις χιόνος ἐφέροντο· ἄμφω τὴν τῶν ὁρώντων ὄψιν ἐπιλαμπτομένην ἀνέκοπτον τῇ τερμερᾷ διὰ τοῦ ἀέρος τῶν δοράτων κινήσει· καὶ δὴ καὶ τεθύμαι' ἂν εἰργάσαντο τῷ θηρὶ, εἰ μὴ ὁ χαυλιόδους μεταξὺ τῶν σκιερῶν δρυμῶν ἦει, τόπων μήθ' ἵπποις μήτε δόρασιν εὐπερισόδων. Διώκει μὲν οὖν καὶ ὁ Τελαμὼν, καὶ ἀπερισκέπτως τῇ συντονίᾳ τοῦ δρόμου ὠρηνὴς καταπίπτει, ἐνσχεθεὶς ῥίζῃ δένδρου· ἀνίστησι δὲ τοῦτον εὐθὺς ὁ Πηλεύς. Ἡ δὲ Τεγεᾶτις ταχὺν ὀϊστὸν ἐντίθησι τῇ νευρᾷ, καὶ, κολπώσασα (4) τὸ τόξον, ἐξέωσεν· ὁ δὲ κάλαμος, ὑπὸ τὸ τοῦ θηρὸς

(1) Rescribe Ἐναίσιμος. Latine, *Enæsimus*.

(2) A, ἰγνύος. B, διασπαρείσης. Infra Codex B, ἐπιπήδησι. Infra Codex A, χαυλιώδους.

(3) Variat latina hujus nominis scriptura. Naugerius hanc Nostri lectionem latinis literis exhibet, *Orytiæ*.

(4) Vide supra notam p. 319.

παγεὶς οὖς, ἄχρον τὸ δέρμα ἐπέγραψε, καὶ βραχεῖ
τὴν χαίτην ἐφοίνιξεν αἵματι. Πλὴν οὐ μᾶλλον ἐκεί-
νη τῇ τῆς οἰκείας βολῆς ἥσθη ἐπιτυχίᾳ, ἢ ὁ Με-
λέαγρος. Πρῶτός τε γὰρ ἐκεῖνος ἰδεῖν νομίζεται, καὶ
πρῶτος τοῖς ἑταίροις τὸν ὀφθέντα λύθρον ἐπιδεῖξαι,
καὶ « Ἄξιαν » εἰπεῖν « ἀποίσῃ τῆς ἀρετῆς τὴν τιμήν. »
Ἠρυθρίασαν οἱ ἄνδρες, καὶ, παρακαλέσαντες ἑαυτοὺς,
προσιθέασι τῇ κραυγῇ καὶ προθυμίαν, καὶ ῥιπτοῦσιν
οὐ κατὰ κόσμον τὰ βέλη· καὶ τὸ πλῆθος τῶν βαλ-
λόντων τοῖς ῥιπτομένοις λυμαίνεται, καὶ τὴν ζητου-
μένην ἐπέχει ῥύμην. Ἰδοὺ δὲ καὶ ὁ ἀξιπρόρος Ἀρκὰς,
κατὰ τῆς ἑαυτοῦ μοίρας μαινόμενος, « Μάθετε »
ἀνέκραγεν, « ὦ νεανίαι, πόσον τι τὰ τῶν ἀνδρῶν βέλη
» γυναικείων ὑπερέχει, καὶ τῷ ἐμῷ ἔργῳ παρα-
» χωρήσατε. Κἂν γὰρ αὐτή γ' ἡ Ἄρτεμις τοῖς οἰκείοις
» ὅπλοις τοῦδ' ὑπερασπίζῃ τοῦ κάπρου, ὅμως, καὶ
» ἀκούσης, ἡ δεξιά μου κατεργάσεται τοῦτον. » Τοι-
αῦτα ὑπερφρονῶν ὑψηγόρῳ στόματι διαμνημονεύσας,
καὶ τὴν ἀμφίστομον ἀξίνην ἀμφοῖν ταῖν χερσῖν ἐπάρας,
ἐπὶ τῶν δακτύλων ἔστη, καὶ τὸ σῶμα πᾶν ἀπηώρησε·
περικαταλαμβάνει δὲ τὸν τολμητίαν ὁ κάπρος, καὶ,
ἧπερ ἡ γείτων ὁδὸς ἐστὶ τῷ θανάτῳ, εἰς ἄχρον τὸ
ἦτρον τοὺς διπλοῦς ἴθυνεν ὀδόντας. Πίπτει δ' αὐτίκα
ὁ Ἀγκαῖος, καὶ τῷ λύθρῳ ἡ γῆ διαῤῥέγεται (1). Ἧκει
τῷ ἐχθρῷ ἀντιπρόσωπος καὶ ὁ τοῦ Ἰξίονος υἱὸς Πει-
ρίθους, στιβαρᾷ χειρὶ σίγυνον πάλλων· πρὸς ὃν
πρόῤῥωθεν ἀνεβόησεν ὁ Αἰγίδης· « Ὦ ἐμαυτοῦ μοι

(1) Latina plenius: « Concidit » Ancæus; glomerataque sangui- » ne multo Viscera lapsa fluunt; » madefactaque terra cruore est. » Καὶ πολλῷ τῷ αἵματι συσπειρώμενα τὰ ἔγκατα κατολισθαίνει.

» φίλτερε, ὦ μέρος τῆς ἐμῆς ψυχῆς, σίῆθι. Ἔξεστι » πορρωτέρω εἶναι δοκεῖν τῶν ἀλκίμων· καὶ γὰρ τὸν » Ἀγκαῖον τὰ χείρονα διέθηκεν ἡ σφετέρη ῥώμη. » Εἶπε, καὶ τὸ κεράτινον δόρυ (1) βαρείᾳ σεσιδηρωμένον αἰχμῇ περιήλασε, καὶ οἱ τοῦτο καλῶς ἐκσείσαντι, καὶ τῆς εὐχῆς ἤδη κρατήσειν μέλλοντι, εὐθαλὴς ἀντέστη κλάδος δρυὸς ἀπὸ σταλυφύλλου (2). Ἀφῆκεν ὑσσὸν καὶ ὁ Αἰσονίδης, ὃν ἡ τύχη ἐκείνου ἀπέτρεψεν, εἰς δὲ φάρυγα κυνὸς ἔπηξεν· ὁ δὲ διὰ τῶν σπλάγχνων ἐλθών, εἰς τὴν γῆν διὰ τούτων ἐπάγη. Ἀλλὰ καὶ ὁ Οἰνείδης ἐνεργοὺς εἶχε τὰς χεῖρας· καὶ, δύο δὴ τὰ δόρατα πέμψαντος, τὸ μὲν σφέτερον ἐν τῇ γῇ, τὸ δὲ δεύτερον ἐν μέσῳ τῷ τοῦ θηρὸς ἔστη νώτῳ. Τοῦ δὲ μαινομένου, καὶ εἰς κύκλον τὸ σῶμα στρέφοντος, καὶ βρύχοντος, καὶ ἀφρὸν σὺν νεαρῷ χέοντος αἵματι, αὐτίκα καὶ ὁ τοῦ τραύματος αἴτιος πάρεστι, καὶ τὸν ἐχθρὸν εἰς θυμὸν ἐρεθίζει, καὶ τὸ στίλβον δόρυ εἰς τἀχείνου μέλη ἐξεναντίας ἰόντος κρύπτει. Ὁμολογοῦσι δὴ τὴν ἡδονὴν οἱ ἑταῖροι ἀλαλαγμῷ εὐτυχεῖ, καὶ τὴν νικήσασαν δεξιὰν ταῖς δεξιαῖς συνάψαι ζητοῦσι, καὶ τὸν πελώριον θῆρα γῆς ἐπὶ πολλῆς κείμενον θαυμάζοντες περισκοποῦσι καὶ οὔπω τούτου φαύειν ἀσφαλὲς οἴονται εἶναι· ἀλλὰ μὲν οὖν τὸ οἰκεῖον βέλος ἕκαστος αἱμαλοῖ. Αὐτὸς δ' ὁ Μελέαγρος, ἐπιθεὶς τὸν πόδα, τὴν ὀλέθριον ἔπιεσε κεφαλήν, καὶ οὕτως ἐφθέγξατο· « Δέξαι, Νωναχρεία (3), τὸ

(1) Cf. ad VII, 678, pag. 303.

(2) Codd. κλάδος, cum lacunula. In B ad marg. notatum fuit, λείπει. Ovidius : « *esculea* frondosus *ab arbore* ramus. » Nomen arboris ignoravit. Ipse supplevi. Cf. pag. 25.

(3) B, νωλαχρεία.

» ἀνῆκον ἐμοὶ λάφυρον· ἴτω δ' ἐν προσθήκης μέρει
» σοι καὶ ἡ ἐμὴ δόξα. » Αὐτίκα δέ οἱ τὸ δέρμα θηρὶ
φέρσον ὀξείαις παρέδωκε, καὶ τὴν μεγάλοις ὀδοῦσιν
430 ἐπίσημον κεφαλήν· τῇ δὲ πρὸς ἠδονῆς ἔσλι σὺν τῷ
δώρῳ καὶ ὁ τοῦ δώρου δεσπότης. Ἐνεμέσησαν διὰ ταῦ-
τα οἱ ἄλλοι, καὶ γόγγυσμὸς ἦν ἐν ὅλῳ τῷ τάγματι·
ἐξ ὧν οἱ Θεσσάλαι, μεγάλῃ φωνῇ τὰς χεῖρας ἐκτεί-
νοντες, « Δεῦρ' ἄγε καλάθου, γύναι » ἐκέλευον, « μηδὲ
» περισύλα τὸν ἡμέτερον ἆθλον, μηδέ σε τὸ ἐπὶ
435 » τῷ κάλλει θαρρεῖν ἀπαλάτω· μηδ' (1) ὁ τοῦ ἥρως
» σοι δοίη ἐπὶ μαχρὴν ἁλισκέσθω τῷ σῷ ἔρωτι. »
Καὶ ταύτης μὲν ἀφαιροῦνται τὸ δῶρον, ἐκείνου δὲ
τὴν ἐξουσίαν τοῦ δώρου. Οὐκ ἤνεγκεν ὁ Μελέαγρος·
ἀλλὰ, φρυατιόμενος μάχης οἰδαίνοντι θυμῷ, « Μά-
» θετε » εἶπεν, « ἅρπαγες τῆς ἀλλοτρίας τιμῆς,
» ὅσον (2) ἀπειλῶν ἔργα κεχώρισται· » καὶ ἀνοσίῳ
440 σιδήρῳ τὸ τοῦ Πληξίππου στέρνον ἐκένωσεν, οὐδὲν
τοιοῦτον δεδοικὸς ἐξ ἐκείνου. Τοξέα δ', ἐν ἀμφιβόλῳ
πεσόντα, καὶ ἐπίσης τιμωρεῖν μὲν τῷ ἀδελφῷ προ-
θυμούμενον (3), δεδιότα δὲ τὴν ἐκείνου μοῖραν, οὐκουν
ἐπὶ μαχρὴν διαλάζειν ἠνέσχετο τί ποτ' ἂν δράσειεν·
ἀλλὰ τὸ ὅπλον, ἔτι θερμὸν ὂν τῷ τοῦ προτέρου
φόνῳ, τῷ ὁμογενεῖ αἵματι πλέον ἐθέρμανεν.
445 Ἡ μέντοι Ἀλθαία δῶρα τοῖς τῶν θεῶν ἱερεῖς ὑπὲρ

(1) Vertit lectionem editt. nonnullarum, « ne sit longe tibi captus amore Auctor. » Editus a Burmanno et Gierigio textus, « longeque tuo sit captus amore « Auctor », sic intelligendus videtur : « et procul facessat muneris » auctor cum importuno illo amore tui » : καὶ πόῤῥω τῷ σῷ ἁλοὺς φίλτρῳ ὁ τοῦ χήρως δοτὴρ ἴτω.

(2) Codd. ὅσων : possit et ὅσῳ legi. Mox B, δεδοικώς : sic ad 447, B, ἀνωλολύξασα : ad 518, A, τῷ : ad 531, A B, διδώασι : ad 842, A, τῷ pro πό.

(3) A, προμηθούμενον.

τοῦ παιδὸς νικήσαντος προσεκόμιζεν (1), ἥνίκα τοὺς ἀδελφοὺς νεκροὺς ἐθεάσατο φερομένους· ἡ καὶ ἀπολολύξασα χρεῶς κραυγῆς τὴν πόλιν ἐπλήρωσε, καὶ καταχρύσων ἐσθήτων μελαίνας ἠλλάξατο. Ὡς δ' ὁμοῦ καὶ ὁ τῶν φόνων αὐτουργὸς ἔγνωστο, ἔσβεσται μὲν σύμπας ὁ θρῆνος, ἐκ δὲ δακρύων εἰς τιμωρίας ἔφεσιν τέτραπται. Δαλός δέ τις ἦν, ὃν, ἥνίκα τεκοῦσα λεχὼ ἡ Θεστιὰς (2) ἔκειτο, ἐπὶ τὸ πῦρ αἱ τρεῖς ἔθηκαν ἀδελφαί· καὶ, τὰ μοιρατὰ νήματα τοῖς δακτύλοις ἀλλήλους τείνουσι νήθουσαι, « Χρόνον » ἔφασαν « ἴσον » τῷ δαλῷ τε καὶ σοὶ παρέχομεν, ὦ νῦν γεννηθείς (3). » Ἐπεὶ δ' εἵρπαι μὲν ἡ ὠδὴ, κεχωρήκασι δ' αἱ θεαὶ, καιόμενον ἡ μήτηρ ἐκ τοῦ πυρὸς τὸ ξύλον ἁνήρπασε, καὶ, ὕδατι βρέξασα, ἔσβεσεν. Οὗτος ὁ δαλὸς ἐπὶ πολὺ τοῖς ἐνδοτάτοις ταμείοις ἐκέκρυπτο, καὶ φευγούμενος τοὺς σοὺς ἐνιαυτοὺς, ὦ νεανία, ἐφεύρει. Τοῦτον τηνικαῦτα προήνεγκεν ἡ μήτηρ· καὶ δὴ δᾷδας καὶ ξυλήφι' ἅτα (4) συντεθῆναι κελεύει, καὶ συντεθέντων ἐχθρὸν ὑφῆψε πῦρ. Τότε δὴ τελαμὼν μὲν ἐπεχείρησε τῷ πυρὶ τὸν δαλὸν ἐπιθεῖναι, τελαμὼν δὲ τὸ ἔργον ἐπέσχε· μάχονται γὰρ ἥ τε μήτηρ καὶ ἀδελφὴ (5), καὶ διάφορα δύο ὀνόματα μίαν διαμε-

(1) B, προσκομίζει. Lat. *ferebat.*

(2) Scholium in A : ἡ Ἀλθαία.

(3) Scholium in B: Μελέαγρος, δηλονότι.

(4) A, ξυλίφιάτα. B, ξυληφιάτπα. De voce ἅτα cf. Notit. MSS. t. X, part. II, pp. 141, 279, et not. ad Aristænet. p. 635. Dion Chrysostom. Orat. LXXX, p. 439 : σκοπῖτε δὲ Ὁμήρου, πῶ καθ' ἡμᾶς σοφωτάτου, ποῖ' ἄτα δεσμὰ τὸν Ἄρη φησὶ καταχεῖν : codex Regius 2958, ποῖ' ἄτα, melius; nempe, ποῖά τινα.

(5) Ovidius : « pugnant mater- » que sororque. » Sic VI, 629, Procne « ex nimia *matrem* pietate » labare Sensit » ; ubi Gierig. adeundus, et in primis, quos allegat, Heinsius et Burmannus.

εἴζονται ψυχήν. Πολλάκις μὲν ὠχεία τὸ πρόσωπον, δέει τοῦ μέλλοντος τολμήμαλος· πολλάκις δ' ἡ ὀργὴ ζέουσα τὸ ἐαυτῆς ἐδίδου τῇ ὄψει χρῶμα· καὶ νῦν μὲν τὸ εἶδος αὐτῆς ἐώχει ἀπήνειαν ἀγνοῶ τίνα ἀπειλοῦντι, νῦν δὲ ᾧ πιστεύειν (1) ἂν ἔχοις ὡς ἐλεεῖ· καὶ δὴ καὶ, τῆς ἀγελίας ἐν τῇ ψυχῇ θερμότητος ξηραινούσης τὰ δάκρυα, ὅμως πάλιν πυρίσχελο δάκρυα. Ὡς δὲ ναῦς, ἣν ἄνεμος καὶ τῷ ἀνέμῳ ἐναντία καταιγὶς συναρπάζει, διπλῆς τε βίας αἰσθάνεται καὶ, ἀβέβαιος οὖσα, καὶ ἀμφοῖν εἴκει (2), οὐκ ἄλλως καὶ ἡ Θεσσαλὰς ἐπαμφοτερίζούσαις διαθέσεσι περιφέρεται, καὶ τὴν ὀργὴν ἐκ διαδοχῆς ἀπολίθεται τε καὶ ἀποθεῖσαν ἀναλαμβάνει. Ἀρχέλαι δ' ὅμως ἀδελφὴ κρείσσων ἢ μήτηρ εἶναι, καὶ, ἐφ' ᾧ τὰς πρὸς αἵματος αὐτῇ ψυχὰς αἵματι θεραπεύσει, τῇ ἀσπλαγχνίᾳ εὐσπλαγχνος γένεται. Καὶ γὰρ, ἐπειδὴ τὸ ὀλέθριον πῦρ ἐπερρώσθη, « Ἡ πρὸ ἥδε » φησὶ « τὰ ἐμὰ » καύσῃ σπλάγχνα· » καὶ, δεινῇ χειρὶ τὸ μοιρᾶιον καλέχουσα ξύλον, πρὸ τοῦ θανασίμου βωμοῦ ἡ κακοδαίμων ἕστη, καὶ « Ὦ θεαὶ ποίνιμοι, τρεῖς » Εὐμενίδες » φησὶν, « ἐπίστρεψαλε τοὺς ὀφθαλμοὺς » ὑμῶν πρὸς τὴν ἔμπληκτον ταύτην θυσίαν· τιμωροῦσα γὰρ τοῖς ἀδελφοῖς τολμῶ τὰ ἀτόλμητα, » καὶ θάνατον θανάτῳ ἐξιλεοῦμαι, καὶ τῷ μύσει μύσος προσλίθημι, καὶ τῇ σφαγῇ σφαγήν. Δεῖ γὰρ » τὸν Οἰνέως ἀνόσιον οἶκον συμφορηθεῖσι κακοῖς ἀπο-

(1) A, πιστοῦντι. Forsan, πιστεύειν τι.

(2) Apud Aristænetum II, II, misellus homo qui uxorem et amicam pari cupidine deperibat, ἔοικα, inquit, κυβερνήτῃ ὑπὸ δυοῖν πνευμάτων ἀπειλημμένῳ, τοῦ μὲν ἔνθεν, τοῦ δὲ ἔνθεν ἐσπίπτοντος, καὶ περὶ τῆς νεὼς μαχομένων, κτλ. Ibi similia contuli loca.

» λέσθαι. Ἢ ὁ μὲν Οἰνεὺς εὐτυχῶν ἀπολαύσει τοῦ
» τέκνου νικῶντος, ὁ δὲ Θέστιος ὀρφανὸς παίδων ἔσται;
» βέλτιον πενθήσετε καὶ ἀμφότεροι. Ὑμεῖς μόνον, ὦ
» τῶν ἀδελφῶν ψυχαὶ σωσφάτως οἰχόμεναι, τῆς
» ἐμῆς ταύτης θεραπείας αἴσθησιν λάβετε, καὶ τὰ
» σφοδρῷ πόνῳ ἑτοιμασθέντα δέχεσθε ἐναγίσματα,
» κακὸν τῆς ἐμῆς κοιλίας ἐνέχυρον. Ἀλλ' οἴμοι! ποῖ
» πολὲ συναρπάζομαι; Σύγγνωτε, ἀδελφοὶ, τῇ μητρί.
» Παρεῖνται σοὶς τὸ ἔργον αἱ χεῖρες. Ἄξιον ἐκεῖνον
» ὁμολογῶ τοῦτο πεῖσεσθαι (1), καὶ δυσχεραίνω τῷ
» τοῦ θανάτου αἰτίῳ. Ἵνα τι δ' ὅμως αὐτὸς ἂν
» ἀπόλοιτο; Οὐκοῦν ἀτιμωρητὶ ταῦτ' οἴσει; Ζῶν τε
» καὶ νικῶν, καὶ ταῖς εὐτυχίαις ἐξωγκωμένος (2),
» αὐτὸς καὶ τὴν Καλυδῶνος ἀρχὴν ἕξει; ὑμεῖς δὲ
» κόνις βραχεῖα καὶ ψυχραὶ σκιαὶ κείσεσθε; Οὔκουν
» ταῦτ' ἂν ὑπενέγκοιμι. Ἐρρέτω καὶ ὁ τολμητίας
» ἐκεῖνος, καὶ τὰς τε τοῦ παλοὺς ἐλπίδας καὶ βα-
» σιλείαν αὐτὴν καὶ τὴν τῆς παλείδος σωτῶσιν συγ-
» καλασπάτω. Τί φημι; Ποῦ πολ' ἐστὶν ἡ μητρικὴ
» διάνοια; ποῦ τὰ φιλόστοργα τῶν γεννησαμένων
» θεσμὰ, καὶ οὓς δὶς πέντε μηνῶν ὑπέμεινα πόνους;
» Ὄφελες (3) τῷ πρώτῳ πυρὶ βρέφος ἔτι πυρπολη-

(1) Puto me non male scripsisse. A, ποιήσεθαι. B, ποιήσεθον, et, supra, σθαι. Sed aliud in loco est notandum. Latina sic scripta leguntur : « meruisse fatemur » Illum cur pereat : mortis mihi » displicet auctor. » Dispunxit ergo Planudes isto modo : « me- » ruisse fatemur Illum. Cur pe- » reat ? mortis » — Utique male. Glareanum, Burmannianam quautor obiter inspiciens, video dubitasse an *auctor* sit ipsa Althæa, vel Meleager. Profecto de Althæa capiendum, etsi Planudes de Meleagro ceperit.

(2) B, ἐξωγκούμενος. Quod sequitur, αὐτὸς natum est e prava lectione *ipse*, pro *ipso*. Scribere debebat, καὶ αὐταῖς ταῖς τύχ. ἐξ., καὶ τὴν K.

(3) A, ὄφειλες.

» θῆναι, τὸ δ' αὐτὸ τοῦτο παθεῖν καὶ αὐτή! Ἥμε-
» τέρᾳ γὰρ ἔζησας χάριτι· νῦν δὲ σαυλοῦ χάριν
» οἰχήσῃ (1). Δέξαι τὸ γέρας τῆς σαυλοῦ σφάξεως,
» καὶ τὴν δίς σοι δοθεῖσαν, τὸ μὲν πρῶτον τῷ τόκῳ,
» ἔπειτα δ' εὐθὺς τῇ ἁρπαγῇ τοῦ δαλοῦ, νῦν ἀπόδος
» ψυχήν, ἣ ταῖς με (2) τῶν ἀδελφῶν μνήμασι σφέ-
» σθες. Καὶ ἐπείσθημαι, καὶ οὐ δύναμαι. Τί δράσω (3);
» Νῦν μὲν τὰ τῶν ἀδελφῶν τραύματα πρὸ ὀφθαλ-
» μῶν μοι ἱστᾶσι (4), καὶ τοσοῦτον φόνον φαντά-
» ζομαι· νῦν δ' ἡ σλοργὴ καὶ τὸ μήτρῳον ὄνομα τὴν
» ψυχὴν κάμπτει. Οἴμοι τῆ ταλαίνῃ! Κακῶς μὲν
» νικήσετε· νικήσατε δ' οὖν, ἀδελφοί· ἐγὼ δὲ ταῖς
» τιμαῖς, ἅσπερ ὑμῖν δίδωμι, καὶ ὑμῖν ἕψομαι. »
Εἶπε, καὶ, ἀποσπασθεῖσα, τρεμούσῃ τῇ δεξιᾷ τὸν
ἐπιθανάτιον (5) δαλὸν εἰς μέσον τὸ πῦρ ἠκόντισεν. Ὁ
γε μὴν δαλὸς, ἣ δέδωκεν, ἣ δεδωκέναι σπεναγμοὺς
ἔδοξε, καὶ, πρὸς τοῦ πυρὸς ἄκοντος συναρπασθεὶς,
καπεφλέχθη.

Ὁ μέντοι Μελέαγρος, καὶ ἀγνοῶν δὴ τὸ πρᾶγμα
καὶ ἀπὼν, ὑπ' ἐκείνου τοῦ πυρὸς πίμπρασθαι, καὶ
ἀδήλῳ πυρὶ τῶν ἐγκάτων αἰσθάνεσθαι φλεγμένων.
Τῇ γε μὴν εὐψυχίᾳ τὸ μέγα τῆς ὀδύνης καταγωνί-
ζεται· σπυγνάζει δ' ὅμως ὡς ἀπράκτῳ θανάτῳ πε-
σούμενος καὶ χωρὶς αἵματος, καὶ τὰ τοῦ Ἀγκαίου
τραύματα μακαρίζει· καὶ τόν τε γηραιὸν πατέρα
σὺν σπεναγμοῖς καὶ τοὺς ἀδελφοὺς καλεῖ, καὶ τὰς

(1) B, ὀρχήσῃ. Statim B, τῆς αὐτοῦ: cf. p. 265. A, νῦν δ' ἀπόδος.

(2) Addidi με. Ovidius: « vel » me fraternis adde sepulcris. »

(3) B, δύναμαι τὶ δρᾶσαι.

(4) A, ἑστᾶσι. B, μου ἑστῶσι, et, supra, ἑστᾶσι. Mox B, κάμπτειν.

(5) B, ἐπὶ θάνατον: cf. p. 161, ubi eadem vox in codd. corrupta legitur.

φιλοικτίρμονας ἀδελφὰς, καὶ τὴν τοῦ λέχους κοινωνὸν, ὑσλάτῃ φωνῇ δὲ τάχα που καὶ τὴν μητέρα. Ηὐξήθη δὲ τὸ πῦρ καὶ τὸ ἄλγος, καὶ αὖθις ἐλώφησε, καὶ ὁμοῦ τούτων ἑκάτερα ἔσβεσται· εἰς δὲ τὰς κούφας
535 αὔρας καὶ μικρὸν ἀπῆλθε τὸ πνεῦμα. Πέπλωκε τοίνυν ἡ ὑψηλὴ Καλυδὼν· θρηνοῦσι δ' οἵ τε νεώτεροι καὶ πρεσβύτεροι· ὅ, τε δῆμος καὶ ὅσοι τῶν ἀρίστων σπεναγμοῖς ἔχονται· αἱ δὲ Καλυδώνιαι μητέρες, τὴν κόμην σπαραξάσαι, ὀλοφύρονται. Ὁ δὲ πατὴρ Οἰνεὺς (1), κόνει τὰς πολιὰς καὶ τὸ γηραλέον πρόσωπον φύρας, καὶ καλενεχθεὶς εἰς γῆν, τὸν μακρὸν αὐτοῦ
540 λοιδορεῖται βίον. Καὶ γὰρ ἐκ τῆς μητρὸς ἡ τὸ δεινὸν αὐτῇ συνειδυῖα χεὶρ ἔργον δίκας ἐπράξατο, ξίφος διὰ τῶν σπλάγχνων ἐλάσασα. Οὐκ ἂν, εἴ μοι στόματα πολύφωνα θεὸς ἑκατὸν καὶ γλώσσας τοσαύτας, καὶ χωρητικωτάτην διάνοιαν ὅλον τε δεδώκει τὸν Ἑλικῶνα, τοῖς τῶν ἀθλίων ἀδελφῶν (2) παρη-
545 κολούθησα ἐλεεινοῖς ῥήμασιν· ἁπάσης γὰρ εὐσχημοσύνης ἀμνημονήσασαι, πελιδνωθέντα τὰ στέρνα κόπτουσι, καὶ τὸν νεκρὸν, μέχει καὶ ἐς ὃ μένει, περιέπουσί τε καὶ ἐνστερνίζονται, φιλήματά τε διδόασιν αὐτῷ, φιλήματα διδόασι προθεθείσῃ (3) καὶ τῇ κλίνῃ, μετὰ δὲ τὴν κόνιν, τὴν κόνιν λαμβάνουσαι ἐνστερνίζονται, καὶ περιχυθεῖσαι τῷ τάφῳ κεῖνται, καὶ, τῷ
550 λίθῳ περιπλεκόμεναι, ἐν αὐτῷ τοὔνομα ἐνσημαί-

(1) Habuit lectionem malam cod. Regii, ab Editore nostro diligentissimo et eruditissimo adpositam : « Œneus atque Pul- » vere » . . . . . .

(2) Hic inferiora sunt latinis græca. Non potest enim ex ipsis verbis definiri de fratribus agatur, an de sororibus. Sequentia tollent ambiguitatem.

(3) B, φιλ. π διδώασιν προθεθ., ceteris omissis; manifesta defectus causa, ea nempe quam toties memoravimus, τῷ ὁμοιοπλεύτῳ.

νονται, καὶ δάκρυα ἐπὶ τῷ ὀνόματι χέουσι. Ταύτας δ', ἐπείπερ ἡ Λητωΐς τῷ ὀλέθρῳ τῆς Οἰνέως οἰκίας ἐκορέσθη, πλὴν Γοργήν τε καὶ τὴν νύμφην τῆς ἀληθοῦς (1) Ἀλκμήνης, φύσαι παρασκευάσασα πλεῖστα ἐν τοῖς σώμασι, κουφίζει πρὸς ἀέρα, καὶ μακρὰς διὰ τῶν βραχιόνων ἐκτείνει πτέρυγας, κεράτινόν τ' ἐμποιεῖ στόμα, καὶ μεταμορφωθείσας ἀφίησι φέρεσθαι.

Ἐπὶ δὲ τούτοις ὁ Θησεὺς, μέγας καὶ αὐτὸς ἀπολαύσας τοῦ κατ' ἑταιρείαν συστάντος ἔργου, πρὸς τὴν Ἐρεχθέως γῆν, τὴν Τιτωνίδος ἀκρόπολιν ἦει. Ἔκλεισε δ' αὐτῷ τὴν ὁδὸν Ἀχελῷος ἐξ ὄμβρων οἰδαίνων, καὶ τραχὺν ἐνεποίει προθυμουμένῳ ἰέναι. Καί δή καί φησιν· « Ὑποχώρει πρὸς τοὺς ἐμοὺς οἴκους, » Περιφανὲς Κεκροπίδη· μηδὲ παραβάλλεσθαι πρὸς » τὴν τῶν ὑδάτων ὀξύτητα θέλε. Μακρὰς γάρ τοι » δοκοὺς φέρειν καὶ μεγάλῳ μυκήματι πέτρας ἀπορ- » ῥῶγας κυλίειν εἰώθασιν. Εἶδον ἀγχιτέρμονας ταῖς » ὄχθαις μακρὰς ἐπαύλεις θρέμμασιν αὐτοῖς καλα- » συρομένας, ἔνθα οὔτε ταῖς ἀγέλαις εἰς ὄφελος » γέγονε (2) τὸ ῥωμαλέαις εἶναι, οὔτε μὴν τοῖς ἵπποις

(1) Latinum *nobilis* potius vertendum fuerat, κλειτῆς, εὐγενοῦς.

(2) Ovidius : « nec fortibus » illic Profuit armentis, nec equis » velocibus esse. » Fit sæpe eo modo virtutis quæ fuit inutilis commemoratio. Noster, M. IV, 192 : « Quid nunc, Hyperione » nate, Forma calorque tibi, ra- » diataque lumina prosunt » ? et VI, 95, de Antigone quæ est a Junone in volucrem versa : « nec » profuit Ilion illi, Laomedonve » pater. » Dion Chrys. Or. XXXIII, pag. 10, de Trojanis : οὐχ ἡ σύμπασα χθὼν ταῖς συμφοραῖς αὐτῶν διαλεθρύλληται; Καὶ οὐδὲν ὤνησαν αὐτοὺς οὔτε τῶν ἵππων τὸ τάχος, οὔτε ὁ Ζεὺς, οὔτε ὁ Γανυμήδης, ἀλλ' ὑπ' ἀνδρὸς ἐξ οὗπω λυπρᾶς (sic cod. 2958) καὶ ἀδόξου πόλεως ἀπώλοντο. Jo. Secundus, Fun. I, 59 : « Nec » virtus tua, care pater, tibi pro- » fuit uni, Nec pietas, justique

» τὸ ταχινοῖς ὑπάρχειν. Πολλὰ δ' οὗτος ὁ χείμαῤῥος,
» τῆς χιόνος ἐν ὄρεσι τηκομένης, σώμαλα νέων θολερῷ
» καλεβάπτισε βυθῷ. Ἀσφαλέστερόν ἐστιν ὑπομονή,
» ἡνίκα τὸν εἰωθότα δρόμον οἱ ποταμοὶ τρέχουσι,
» κἂν ταῖς ἑαυτῶν κοίταις τὰ λεπτὰ χωρῶσιν ὕδα-
» τα. » Ἐπένευσεν ὁ Αἰγίδης, καὶ « Χρήσομαι (1) »
ἀπεκρίνατο « τῇ τε σῇ οἰκίᾳ καὶ τῇ σῇ συμβουλῇ,
» Ἀχελῶε · » καὶ ἐχρήσατο ἐκκλέσεις. Ὑπεισέρχεται
τοίνυν αὐλὴν κισσήρει πολυτρήτῳ (2) καὶ πολυτάλαντοις
κατεσκευασμένην πώρεσις (3), ἧς τοὔδαφος μαλακῷ
φυκίῳ διάβροχον ἦν · ἐξ ἐπιπολῆς δὲ τοῦ ὑγροῦ κόγχαι
ἀλλοῖοις ὀστράκοις ἐνήχοντο (4). Ἤδη δὲ καὶ τοῦ

» amor inconcussus et æqui » : ubi Bosscha. Delillius, in Rusticante I, cervi mortem describens : « Hélas ! que lui servit » son port majestueux, Et sa taille » élégante, et ses rameaux superbes, Et ses pieds suspendus sur » la pointe des herbes ? » Popius quoque elegantissime in Windsoria Silva, quem gallice versibus æque elegantissimis reddidit vir qui laurum momorderat, et quo nemo melius potuisset canoris eloquium modis nectere, sed qui, fractis calamis, Fidenarum maluit Gabiorumque esse potestas : Popius igitur gallice eloquens : « Le riche oiseau du » Phase à travers la fougère Fuit, » s'élance, et triomphe. O gaîté » passagère ! Le plomb brûlant » l'atteint..... De quoi lui sert » l'éclat de ses couleurs si belles, » La pourpre de sa crête et l'é- » mail de ses ailes, De son œil » arrondi l'étincelante ardeur, Et » de sa gorge d'or la mobile splen- » deur ? »

(1) Ovid. : « utarque, Acheloe, » domoque Consilioque tuo, *re-* » *spondit* » : quorum hæc est syntaxis : « responditque, Utar » domoque cons..... » In græcis distinctio fuit nitidior et facilior : cf. p. 203.

(2) B, πολυτρώπω. In A, emendatio recentius facta est.

(3) A, post καλεσκ., lacunula hiat. In B deest vox πώρεσις, sed sine lacunæ indicio. Ovidius : » nec levibus atria *tophis* Stru- » cta. » Puto me aptam vocem supplevisse. Peccavit hic Planudes et omissione et admissione. Etenim *nec levibus* credidit esse pro *gravibus* positum seu *ponderosis*, quum sit pro *non lævigatis* seu *asperis*, οὐ λειοῖς. Cf. p. 102.

(4) Ovid. « Summa *lacunabant* » alterno murice conchæ. » Repe-

Ὑπερίονος δύο τοῦ φωλὸς μερίσαντος μέρη, ἀνεκυλίσθησαν ἐπὶ σίρωμάτων Θησεύς τε καὶ οἱ τοῦ πόνου συμμέτοχοι· ἔνθεν ὁ μὲν Ἰξιονίδης, ἐκεῖθεν δ' ὁ Τροιζήνιος ἥρως Λέλεξ (1), ἤδη τοὺς χρολάφους βαχείαις ῥαινόμενος πολιαῖς, καὶ ἄλλοι οὓς τῆς ἴσης τιμῆς ἠξίωσεν ὁ τῶν Ἀχαρνάνων πόλαμὸς, εὐθυμότατος ἐπὶ τοῖς τοιούτοις ξένοις γενόμενος. Αὐτίκα δ' αἱ Νύμφαι, γυμναὶ τοὺς πόδας (2), τραπέζας παρθεῖσαι, τοῖς βρώμασι ταύτας ὑπέτρεπισαν, καὶ, τῶν βρωμάτων ἀρθέντων, ἐν κρατῆρι οἶνον ἔθηκαν. Τότε τοίνυν ὁ μέγιστος ἥρως τὴν ὑποκειμένην τοῖς ὀφθαλμοῖς ὁρῶν θάλασσαν (3), « Τίς » εἶπεν « ὁ

risse videtur Planudes, *summo lacu nabant alieno murice conchæ*, nec absurdam lectionem emendare se studuit. Latina sic fere fuerant vertenda: *την ἀφρὸν κόγχαι καὶ πορφύραι ἐπαλλήλως διαπαχθεῖσαι ἐφάτνωσαν.*

(1) Schol. Ἰξιον. Πειρίθους δηλονότι. Τροιζ. Θησεύς. Ovidius: « Hac Ixionides, illa Trœzenius » heros Parte Lelex. » Unde patet Lelegem esse Trœzenium heroem, et schol. errare: erravitque Plan., e cujus textu καὶ ante Λέλεξ sustuli, ne diutius erraret.

(2) Gierig. Nymphas ait nudis ministrare pedibus propter reverentiam; fuisse enim reverentiæ signum; et lectorem remittit ad Spanhem. Equidem non nescio rem sacram olim hoc habitu esse factam deosque oratos; a Tertulliano Apol. 40, doceor in imbrium raritate nudipedalia populo fuisse denunciata, ubi vide de Haverc., collato Fabricio ad Marini Proclum p. 90: videat et qui plura cupit, quos titulo tenus novi, libellos Sagittarii de Nudipedalibus et Walchii de Religiosa Veterum ἀνυποδησία. Sed cur tanta jam Nympharum erga hospites homines reverentia! « Nu» dæ vestigia » epulas instruunt, et quod *aquaticas* Nymphas plerumque sandalis abstine reputandum sit; vel ut sint expeditiores et in ministerio obeundo actuosiores; vel ob summam in exsequendis jussis festinationem ἀσάνδαλοι procurrerunt. Frequens ἀνυποδησίας mentio in summa properantia. Apud Nonnum VIII, 18, Semele amens et externata ἀπέδιλος ἀναθρώσκει: apud Æschyl. Prom. 138, Oceanides, ex antris mallei sonitu excitæ, σύθησαν ἀπέδιλοι: ubi vide similia a Stanleio collata.

(3) A, θάλατταν. Cf. not. p. 249.

» τόπος ἐκεῖνος »; καὶ ἔδειξε τῷ δακτύλῳ· « καὶ ἡ
» νῆσος ἐκείνη τί ποτε φέρει τοὔνομα δίδασκε, εἰ
» καὶ τὰ μάλιστα μὴ μία δοκεῖ. » Πρὸς ταῦτα ὁ
Πολαμὸς « Οὐκ ἔστι » φησὶν « ὃ βλέπομεν ἕν· πέντε
» γὰρ κεῖνται δάπεδα. Τὸ μέντοι διάστημα τοὺς
» τούτους διορισμοὺς ὑποκλέπτει. Ὡς ἂν δὲ καὶ
» ἐλαττον τὸ τῆς περιφρονηθείσης Ἀρτέμιδος ἔργον
» θαυμάσῃς, Νηΐδες ταῦτα γεγόνασιν, αἱ, δὶς πέντε
» θύσασαι μόσχους, καὶ τοὺς τῶν ἀγρῶν θεοὺς εἰς
» τὰ ἱερεῖα καλέσασαι, ἡμῶν ἀμνημονήσασαι, τὰς
» τῆς ἑορτῆς ἤσκουν χορείας· ἐγὼ δ' ἐξοιδῶ, καὶ ὅσος
» φέρομαι νίκης πλησίαλος γίνομαι, τόσος ἦν,
» ἐπίσης τε θυμοῖς καὶ κύμασι σφοδρυνόμενος ἐκ
» δρυμῶν τε δρυμοὺς καὶ ἀγρους ἐξ ἀγρῶν ἀνέ-
» σπασα, καὶ σὺν τῷ χώρῳ τὰς Νύμφας, τότε γοῦν
» μιμνησκομένας ἡμῶν (1), εἰς τὴν θάλασσαν καλε-
» κύλισα. Τὸ δ' ἐμόν τε καὶ τὸ τῆς θαλάσσης
» κῦμα τὴν συνεχῆ διέστησε γῆν καὶ ἐπίσης διέσπασεν
» εἰς τόσας Ἐχινάδας, ὅσας ἐν μέσοις ὁρᾷς τοῖς
» κύμασιν.

» Ὡς γε μὴν αὐτὸς βλέπεις, πόρρω δὴ πόρρω
» μία νησὶς ἀναχεχώρηκε, χαιέσσά γέ μοι· Περι-
» μήλην οἱ ναῦται καλοῦσι. Ταύτην ἐρωμένην ἐγὼ
» τὴν κλῆσιν ἀφειλόμην τῆς παρθενίας· ὅπερ ὁ παλὴρ
» Ἱπποδάμας βαρέως ἤνεγκε, καὶ σκοπέλου πρὸς
» βυθὸν ὦσε τὸ τῆς παιδὸς σῶμα ἀπολουμένης (2)·

(1) B, ἡμᾶς. Et infra βλέπεις.

(2) Legit Planudes *perituræ*. Altera lectio *parituræ*, quæ Heinsio placuit, mihi vix placere fateor. Nam, si *parituræ* scripsisset Ovidius, procul dubio de partu narrasset utrum fuerit fluctibus ereptus, an cum matre conditus terra induruerit. *Viderint periti*, Editor noster ait; ipse viderit.

» ὑπεδεξάμην δ' ἐγὼ, νηχομένην τε (1) φέρων,
» Ὦ γείτων, εἶπον, ἡγεμονία τῇ γῇ, Τελαινοφόρε,
» κεκληρωμένε τοῖς ἁλάτοις ὕδασιν (2), οὗ παυό-
» μεθα, οἷπερ οἱ ἱεροὶ πόλαμοὶ τρέχομεν, ἐνταυθοῖ
» πάρεσο, καὶ ἄκουσον δεομένου μου, Πόσειδον, εὐ-
» μενής. Ἐγὼ ταύτην, ἣν φέρω, κακῶς παθεῖν
» ἔδρασα· κ' ἢν εἴγε σεβὸς καὶ δίκαιος, εἴγε πατὴρ,
» Ἱπποδάμας, ἢ εἴπερ ἧττον ἀπηνὴς ἦν, ὤφειλεν
» αὐτὴν μὲν οἰκτεῖραι, ἡμῖν δὲ συγγνῶναι. Πάρεχε (3)
» ταύτῃ βοήθειαν, ἣ πᾶσα γῆ ἀποκέκλεισται τῇ τοῦ
» παλεᾶς ἀπειρίᾳ, καὶ τῇ καλαποντισθείσῃ, δέομαι,
» τῇ τοῦ παλεᾶς ἀπειρίᾳ δὸς, ὦ Πόσειδον, τόπον (4)·
» ἢ, εἴπερ ἔξεστι, αὐτὴ (5) τόπος ἔστω· καὶ ταύτην
» ἐγὼ περιέποιμι. Ἐκίνησε δὴ τὴν κεφαλὴν ὁ Θα-
» λάττιος βασιλεὺς, καὶ πᾶν τὸ ὕδωρ κελανεύσας
» ἐτάραξεν. Ἐξεδειματώθη δ' ἡ Νύμφη· ἐνήχετο δ'
» ὅμως καὶ εἴχετό μου. Ἐγὼ δὲ τῶν στέρνων ἥπτόμην
» τρομερῷ παλλομένων φόβῳ· καὶ, ταῦτ' ἐπιψη-
» λαφῶν, τοῦ σώματος παντὸς ἠσθανόμην σκληρυ-
» νομένου καὶ τῶν περικαρδίων, γῆς αὐτοῖς ἐπαγ-
» μένης, καλυπτομένων. Ἐν ᾧ δέ τι (6) περὶ τούτων

(1) B, non π: infra, τιμιής.

(2) Latina, « O proxima terræ »Regna vagæ sortite, Tridenti- »fer, undæ», pessime distinxit, ita ut *regna* ipsi esset vocativum, et *sortite* participium passivum pro *sorte date*. Velim : ὦ γείτον', εἴπερ, ἡγεμονίαν — κεκληρωκὼς ἐν πῖς—

(3) A, πάσχε.

(4) Verba καὶ τῇ καλ. δ. τῇ. τ. σ. Sup. desunt in A. In codice suo Planudes lectionem invenerat: « Cui quondam tellus » clausa est feritate paterna, Ad- »fer opem ; mersæque, precor, »feritate paterna Da, Neptune, »locum.» Repetitio clausulæ, etsi non sit nunc felicissima, esse tamen Ovidiana videtur.

(5) Codd. αὐτῇ, quod mutavi, ut qui sensus est in latinis et in græcis esset.

(6) In cod. B, ἐν ᾧ δέ πι.

» ἔλεγεν, γῆ νέα τὰ νηχόμενα περιέλαβε μέλη, καὶ
» εἰς βαρεῖαν νῆσον, τῶν μελῶν μελαμειφθέντων,
» κυξήθη. »

Ἐντεῦθεν ὁ Πόλαμὸς ἐσιώπησε· καὶ τὸ θαυμαστὸν τοῦτο πάντας ἐξέπληξεν. Ὁ δέ γε τοῦ Ἰξίονος παῖς γελᾷ τοὺς πιστεύοντας, οἷα τῶν τε θεῶν καλαφρονητὴς καὶ ἰταμῆς ὢν διανοίας. « Καὶ δὴ πεπλασμένα
» διέξει, καὶ τοὺς θεοὺς ἐκλόπως οἴει δυναλοὺς,
» Ἀχελῶε, εἶναι » φησὶν, « εἴ γε διδόασι καὶ ἀφαι-
» ρεῦσι μορφάς. » Ἐνεοὶ περὶ ταῦτα πάντες γεγόνασι, καὶ τοὺς τοιούσδε τῶν λόγων οὐ δοκιμάζουσι. Περί γε μὴν πάντων ὁ Λέλεξ, καὶ τῇ ψυχῇ καὶ τῷ χρόνῳ πέπειρος, οὕτως εἶπεν· « Ἄπειρός ἐστι καὶ
» τέλος ἡ δύναμις τῶν οὐρανίων οὐκ ἔχει, καὶ ὅ,
» τιπερ οἱ ὑπέρλαλοι θεοὶ τεθελήκασι τέλεσμένον
» ἐστίν. Ὡς ἂν δ' ἧτλον ἐνδιάζῃς, ἄκουε δή. Δρῦς
» φιλύρᾳ ἀγχιτέρμων ταῖς Φρυγίαις νάπαις ἐστὶ (1),
» τοίχῳ περιειλημμένη μέσῳ (2). Αὐτὸς εἶδον τὸν
» τόπον· καὶ γάρ με Πιτθεὺς ἔπεμψεν εἰς τὰ Πε-
» λόπεια πεδία, τὰ τῷ ἑαυτοῦ πολὲ βασιλευθέντα
» παλεί. Ἐντεῦθεν δ' οὐ πόρρω λίμνη τίς ἐστιν, οἰ-
» κουμένη μὲν γῆ περίσθεν, νῦν δὲ πάπποις (3) καὶ
» αἰγυπιοῖς λιμναίοις ὑγρὸν ἐνδιαίτημα. Ζεὺς δ'

(1) Inserui φιλύρᾳ. Ovidius : « Quoque minus dubites, *tiliæ* »contermina quercus Collibus »est Phrygiis. » Voci quam non intelligebat, vel legere non poterat, substituit illud suum, ἄκουε δή.

(2) Legitne *medio* ? Melior est lectio *modico*, μικρῷ nempe.

(3) Ovidius, *mergis*, quod vertendum putaverim, αἰθυίαις. Infra XI, 752, *mergum* Ovidii græce rursus πάππον vocat. Recentioribus avis aquatica anser nomine simili πάπιον et παπὶ dicitur, et anas, anaticula, παπίτζα: vide Cangii Glossarium mediæ et infimæ græcitatis.

» ἀνθρωπείᾳ μορφῇ ἐκεῖσε, καὶ σὺν τῷ παλεὶ ὁ
» Ἀλλαντιάδης χρυσόῤῥαπις, ἀποθέμενος τὰς πλέρυ-
» γας, ἦλθε. Μυρίοις δὴ πρόσθον οἴκοις ἀνάπαυλαν
» καὶ καλαγωγὴν ζηλοῦντες· μυρίοι δὲ τούτοις τοὺς
» οἴκους ἀπέκλεισαν. Ἑσπέρας δ' ὅμως οἰκία μία (1)
» τοὺς θεοὺς ὑπεδέξαλο, μικρὰ μὲν, καλάμοις τε
» καὶ δόναξι λιμναίοις ἐσλεγασμένη· ἀλλ' ἦσαν ἐν
» ἐκείνῃ ἥ τε (2) Βαυκὶς γραῦς εὐσεβὴς καὶ ὁ τὴν
» ἡλικίαν ἴσος αὐτῇ Φιλήμων, οἵ τινες, ἐκ νεωλαικῶν
» ἐτῶν συναφθέντες, ἐν ἐκείνῃ καλεγήρασαν τῇ κα-
» λύβῃ, καὶ τὴν πενίαν, ὁμολογοῦντες, κουφολέραν
» ἐποίουν καὶ γνώμῃ εὐμενεῖ φερομένην. Καὶ οὐδὲν
» ἐκεῖ τὸ διάφορον εἴγε δεσπότας ἢ δούλους ζηλοίης·
» δύο γάρ εἰσιν ἡ οἰκία πᾶσα, οἱ δ' αὐτοὶ ὑπακούουσί
» τε καὶ ἐπιλάτλουσιν. Ἐπεὶ τοίνυν οἱ οὐράνιοι παρὰ
» τὴν μικρὰν ταύτην οἰκίαν ἐγένοντο, καὶ, τὴν κεφα-
» λὴν ὑποκλίναντες, τὴν ταπεινὴν εἰσῆλθον φλιὰν (3),
» βάθρα ὁ γηραιὸς ὑποθεὶς, τὰ μέλη διαναπαύειν
» ἐκέλευσεν, οἷς ἡ Βαυκὶς ἐξυπηρελουμένη ὕφασμά
» τι ἐπέθηκεν (4) ἀτημέλητον· καπὶ τῆς ἑσχάρας,

(1) Ovidius : « Mille domos » clausere seræ, tamen una re- » cepit. » Planudes legit : « Mille » domos clausere ; sero tamen » una recepit. » Non intellexit metrum hac lectione corrumpi.

(2) B, ἐν ἐκείνοις ἤδη ἤπι.

(3) B, φλοιάν. Infra B, φυλλάδι τε φλοιοῖς.

(4) Vetus hic fuit erga hospites benivolentiæ et observantiæ mos atque ritus, ut sedilia ipsis supponerentur, pulvinoque insuper fulcirentur. Apud Nonnum VIII, 192, in Junonis ad Semelen ingressu : Τὴν μὲν Πειθιάνασσα καθίζανεν ὕψοθι δίφρου Ἀμφίτολος Σεμέλης..... Θελξινόη δὲ πάπτηλας ἐπήρμοσεν οἴκοπι δίφρῳ. Praxinoe Theocritea, invisente ad se amica Gorgone, servulam compellat jubetque sedile cum pulvino ocius afferri : ὄρη δίφρον, Εὐνόα, αὐτᾷ· Ἔμβαλε καὶ προσίκεφαλον. Ubi vide quæ notarunt Warton., Valcken., Tupius.

» τὴν σποδιὰν ὑπόθερμον οὖσαν ἀνασαλεύσασα, τὸ
» σπερμαφανθὲν ἀνεζωπύρησε πῦρ, φυλλάδι τε καὶ
» φλοιοῖς ξηροῖς ἔθρεψε, καὶ γηραλέᾳ σπουδῇ (1)
» πρὸς φλόγας ἄγει· δᾷδας τε πολυσχίστους καὶ
» κλαδίσκους ἀφαυανθέντας (2) τῆς στέγης καθήψατο,
» καὶ εἰς λεπτὰ ἔτεμε, καὶ μικρῷ χαλκείῳ ὑπέθηκεν·
» ἃ δὲ λάχανα ὁ ταύτης ἀνὴρ ἐξ εὐθαλοῦς κήπου
» συνέλεξε φύλλοις αὐτοῖς καταλέμνει. Ὁ δ' αὖ ἰκρίῳ
» διχέρωι νῶτα ῥυπῶντος συὸς καθαιρεῖ ἀπὸ μελαίνης
» κρεμάμενα τῆς δοκοῦ, κἀκ τῶν ταμιευομένων ὑείων
» ἐκ μακροῦ νώτων μέρος ὀλίγον ἀποτέμνει, καὶ,
» ἀποτεμών, ζέουσιν ὕδασι δαμάζει. Ἐπὶ τούτοις τὸ
» μεταξὺ τῆς ὥρας ὁμιλίαις παρυποκλέπτουσι (3),
» καὶ κωλύουσι τῆς βραδύτητος αἰσθάνεσθαι. Ἦν δ'
» ἐκεῖ πύελος (4) φηγίνη ἀπὸ σκληρᾶς λαβῆς ἤλῳ

(1) Ovidius: « anima anili. » Non vidit *anima* idem hic esse ac *flatu*. Repone, γηραλέῳ πνεύματι.

(2) B, ἀφαυαθέντας, literis male transpositis.

(3) B, ὑποκλέπτουσι, omissa præpositionum altera; quod librariorum peccatum in compositis frequens: cf. pp. 256, 257, 304. Exempla adponam nonnulla e Joannis Climaci Scala, libro quem nunc legunt vel duo vel nemo: pag. 393, ὥσπερ ἵπποι τρέχοντες ἀλλήλοις ἀμιλλῶνται: inveni συναμιλλῶνται in codice Regio 1166, melius utique: p. 394, οὐδὲ ὁ τὴν ἐνταῦθα ζητῶν τιμὴν, τῆς ἐκεῖθεν ἀπολαύσει: codex idem ἐπιζητῶν (sic Eunapio, pag. 160, ἀναζητῶν restitui e codd. pro ζητῶν): p. 395, ὥσπερ οἱ εἰς κλιμακα ἀναβαίνοντες σαθρὰν κινδυνεύουσιν: emendandum e codice, ἐπίσαθρον: p. 403, ὧν ὁ νοῦς μιμεῖσθαι ἀληθῶς εὔχεσθαι, οὕτω Κυρίῳ ἐναντίως ἐναντίῳ λαλοῦσι: cod. συσσύχεσθαι: p. 413, τῇ μὲν ἀκολουθεῖ ψόγος: cod. plenius ἐπακολουθεῖ: p. 414, ὁ τῆς ῥαθυμίας λογισμὸς ὑπὸ τῆς κενοδοξίας ἐχώρησε: cod. ἀνεχώρησε, cui jungam ἀπελαθείσε Raderi codice. Ἀναχωρεῖν, omnino hic necessarium, potest quoque restitui p. 440, in loco sic edito: ὡς ἀπὸ πυρὸς μαλιζόμενοι ὑπὸ τῆς σπουδῆς φεύξονται: cod. Reg. ἀναχωρῆσιν, cujus φεύξονται glossa fere videtur.

(4) Glossa interlinearis in codice A, λεκάνη. Notandum vocis πύελος genus femininum.

» ἀπηωρημένη· αὕτη, χλιαρῷ πληρωθεῖσα ὕδατος,
» τοὺς πόδας θεραπευθησομένους δέχεται. Ἐν τῷ
» μέσῳ δὲ καὶ κλίνη ἐστὶν, ἐκ μαλακῶν φυκῶν (1)
» ἐπικειμένου τῇ κλίνῃ κωματίου, καὶ ποδῶν ἐτείνων
» ὑποκειμένων· ἱματίοις δὲ ταύτην καλύπτουσιν,
» ἄπερ, ὅτι μὴ ἐν ἑορτῆς καιρῷ, στρωννύειν οὐδαμῶς
» ἔθος εἶχον· ἀλλὰ καὶ ταῦτα εὐτελῆ τε καὶ πα-
» λαιὰ ἦν, καὶ κλίνην ἐτείνην οὐκουν ἀπαξιοῦντα.
» Ἀνέπεσον τοιγαροῦν οἱ θεοί. Ἡ δὲ γραῦς, ἀναζω-
» σαμένη καὶ τρέμουσα, τὴν τράπεζαν παρέτίθει. Τῇ
» γε μὴν τραπέζῃ ὁ τρίτος πους ἄνισος ἦν· ὄστρακον
» δὲ τοῦτον τοῖς ἄλλοις ἐξίσωσε. Τούτου δὴ ὑπο-
» βληθέντος, καὶ τοῦ ἐπικλινοῦς ὀρθωθέντος, ἐξισω-
» θεῖσαν τὴν τράπεζαν μίνθη χλωρᾷ ψήχει. Ἐκεῖ καὶ
» δίχρους περίθεται τῆς ἁγνῆς Ἀθηνᾶς ἐλαία, καὶ
» κεράτια (2) μελοπρεπὰ ἐν ὑγρᾷ τρυγὶ σκευα-
» σθέντα, ἴντυβά τε καὶ θριδακῖναι, καὶ παγέντος
» γάλακτος μάζα, καὶ ὠὰ ἠπίως ἐν οὐ σφοδρᾷ συ-
» στραφέντα ἀνθρακιᾷ· τὰ πάντα ἐν ὀστρακίοις.
» Μετὰ δὲ ταῦτα καὶ κρατῆρα ἴστασι, τῷ αὐτῷ
» γεγλυμμένον ἀργίλλῳ (3), καὶ φιάλας φηγοῦ κατε-
» σκευασμένας καὶ διαφανεῖ κηρῷ κεχρισμένας. Βρα-
» χεῖα τριβὴ γίνονε, καὶ τὸ ὀψον ζέον ἐξήνεγκαν
» τοῦ πυρός· καὶ οἶνος αὖθις οὐ μακροῦ φέρεται γήρως,
» καὶ δίδωσιν αὖθις τόπον τοῖς ἑτέροις βρώμασι πρὸς

(1) Addidi φυκῶν, redditurus latinum *ulvis*. Vocabulum hoc ab interprete jam fuit omissum: cf. supra p. 339. Scripsi κωματίου pro codicum lectione κωματόου, absona prorsus. Ceterum κωμάτιον nusquam legi. Hesychii Κωμάτιος, κοιτών, mihi quadam tenus favet.

(2) Cf. notam pag. 303.

(3) Sic scripsi pro ἀργύρῳ, codicum lectione.

» ὀλίγον μελασίας. Ἔχει καὶ κάρυα (1), ἔχει καὶ παλάθη
» συναναμιγνυμένη ταῖς ἐρρυϊδωμέναις βαλάνοις τῶν
» φοινίκων, σεσυνά τε καὶ ἐν εὐρυχώροις καινοῖς εὐώδη
» μῆλα, καὶ ἐξ ἀμπέλων πορφυρᾶι συλλεγεῖσαι σα-
» φυλαί, καὶ λευκὸν ἐν μέσῳ κηρίον· καὶ ἐπὶ πᾶσι
» τὰ χαρίεντα σεσῆν σεσώπα τῶν ἑσπερίων,
» οὐδ' ἀργὴ καὶ πένης ἦν αὐτὴ ἡ διάθεσις. Μετὰ δὲ
» ταῦτα τοσάχις ἰδόντες ἐξαντλούμενον μὲν τὸν
» κρατῆρα, αὐτόματον δ' αὖθις ἀναπληρούμενον, καὶ
» ἐξ ἑαυτοῦ τὸν οἶνον ἀποκαθιστάμενον, ἐμβρυντη-
» θέντες τῇ καινότητι τοῦ σράγματος, ἐξίστανται
» τῶν φρενῶν, καὶ χερσὶν ὑπτίαις εὐχὰς ἀνάγουσιν
» ἥ τε Βαυκὶς καὶ ὁ Φιλήμων περιδεεῖς, καὶ συγγνώμην
» ἐπὶ τοῖς ἐδέσμασι καὶ τῇ εὐτελεῖ αἰτοῦσι παρα-
» σκευῇ. Εἷς δὲ ἦν αὐτοῖς ἦν, τῆς ἐλαχίστης φύλαξ
» αὐλῆς, ὃν τοῖς θεοῖς ξενισθεῖσι θύειν πυτρεπίζοντο
» οἱ δεσπόται. Ὁ δὲ ταχὺς ὢν τοῖς σλεσῖς ἀποκναίει
» τούτους βεβαδεῖς ὄντας ὑπὸ τῆς ἡλικίας καὶ ἐπὶ
» μαχρὸν διαπαίζει, καὶ τελευτῶν σρὸς αὐτοὺς ὠφθη
» καλαφυγὼν τοὺς θεούς· οἱ δὲ θεοὶ τυθῆναι ἀπεί-
» ρησι. Θεοί τε ἐσμὲν, εἶπον, καὶ ἀπολίσουσι δίκας
» ἀξίας οἱ ἀσεβεῖς γείτονες· ὑμῖν δ' ἀμελόχοις εἶναι
» τοῦ κακοῦ τοῦδε δοθήσεται. Μόνον τὸν ὑμέτερον
» καταλίπετε οἶκον, καὶ τοῖς ἡμετέροις βήμασιν
» ἕπεσθε, καὶ σρὸς τὸ τοῦ ὄρους μετεωρότερον ἐν
» ταυτῷ ἅπιτε. Οἱ δ' ὑπακούουσι, καὶ, τῶν θεῶν
» σροϊόντων, ἀμφὶ βακτηρίαις τὰ μέλη κουφίζουσι,
» καὶ, βεβαδεῖς τοῖς μεγαλέοις ἔτεσιν ὄντες (2), ἐπει-
» σηνται τῷ μαχρῷ τοῦ ἀνάντους ἀναφέρειν τοὺς

(1) Codex B, δάκρυα—παλάθη. (2) Vides Planudem suo in

» πόδας. Τοσοῦτον τῆς ἀκρωρείας ἀπεῖχον, ὅσον ἄπαξ
» πεμφθὲν βέλος ἐλθεῖν δύναται· μεταφέρουσι δὲ
» τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ πάντα καταβαπτισθέντα τῇ
» λίμνῃ θεῶνται. Μόνη δ' ἡ τούτων οἰκία συμμένει.
» Καὶ δὴ θαυμαζόντων καὶ τὴν τῶν οἰκείων μοῖραν
» ἀποκλαιομένων, ἡ παλαιὰ ἐκείνη, ἡ μικρὰ καὶ
» αὐτοῖς τοῖς δυσὶ δεσπόταις, καλύβη εἰς νεὼν
» μεταβάλλεται· καὶ τὰ μὲν ἰκρία κίονες διεδέξαντο,
» αἱ φυλλάδες δὲ λάμπουσι, καὶ κεχρυσωμένος ὁ
» ὄροφος φαίνεται (1), καὶ ποικίλαις γλυφαῖς αἱ
» πύλαι, καὶ τὸ ἔδαφος μαρμάρεις κεκαλυμμένον.
» Ἀνάγουσί τε πάλιν εὐχὰς ἥ τε Βαυκὶς καὶ ὁ Φι-
» λήμων περιδεεῖς. Ὁ γε μὴν Κεφνίδης τοιάδε μει-
» λιχίῳ προσήνεγκε στόματι· Εἶπαι, δίκαιε γέρον
» καὶ γύναι δικαίου ἀνδρὸς ἀξία, τί ἂν βούλοισθε.
» Ὁ δὲ Φιλήμων, βραχέα κοινολογησάμενος τῇ
» Βαυκίδι, ἀνακαλύπτει τὴν κοινὴν διάγνωσιν τοῖς
» θεοῖς· Ἱερεῖς εἶναι καὶ τὸ τέμενος ὑμῶν φυλάττειν
» αἰτούμεθα· καπειδήπερ ἐν ὁμονοίᾳ τὴν ζωὴν δι-
» ήγαγομεν, ἡ αὐτὴ ὥρα καὶ ἄμφω ἡμᾶς ἀφελέσθω,
» καὶ μήτ' αὐτὸς ἴδοιμί ποτε τὴν τῆς ἐμαυτοῦ συ-
» ζύγου πυρὰν, μήθ' ὑπ' ἐκείνης ταφείην. Αὐτίκα δ'
» ἡ πίστις ταῖς εὐχαῖς ἕπεται, καὶ φυλακὴ γεγόνασι
» τοῦ νεὼ, μέχρις αὐτοῖς ἡ ζωὴ δέδοται. Τῷ δὲ μα-
» κρῷ χρόνῳ τούτων παραλυθέντων, καὶ περὶ τῶν
» ἱερῶν ἱσταμένων ἀδύτων, τάχα δὲ καὶ τὴν τοῦ τό-

codice invenisse lectionem, quæ nunc, jubente Heinsio, fuit a Gierigio e textu pulsa, et in nota tantum, diligentiæ causa, vix servata, sed quæ Editori nostro, judici peritissimo, merito præ recepta placet.

(1) Ordine eo Planudes Ovidiana legebat quo optime a Lenzio in Gierigii nota proponuntur.

» που διηγουμένων (1) καλασιρφὴν, κλάδοις βλασιά-
» νειν τὸν Φιλήμονα ἡ Βαυκὶς εἶδε, καὶ τὴν Βαυκίδα
» αὖθις ὁ γεραίτερος Φιλήμων. Ἤδη δὲ, καὶ ἐπ' αὐτῶν
» τῶν προσώπων τῆς διηγήσεως ἀκουούσης, ἀλλήλοις
» ἐξ ἀμοιβῆς, μέχρις ἐξῆν, διελέγοντο, καὶ, Χαίρεις,
» ὦ σύζυγε, καλὰ ταυτὶ ἔφασαν· καλὰ ταυτὶ δ' ὁ
» φλοιὸς περιενεχθεὶς (2) ἐκάλυψε τὰ πρόσωπα.
» Δείκνυσιν ἐκεῖ εἰσέτι ὁ ἐγχώριος (3) ἐκ τῶν δύο
» σωμάτων γείτονα τὰ σιελέχη. Ταῦτά μοι οὐ
» σχεδιάζοντες (τί γὰρ ἂν εἴη καθ' ὅτι με ψεύδεσθαι
» ἤθελον;) διηγήσαντο γέροντες. Καὶ δὴ καὶ εἰρεσιώνας
» εἶδον ἀπηωρημένας τῶν κλάδων, καὶ αὐτὸς δ' ἐπιτι-
» θεὶς εἶπον· Οἱ θεῶν ἐπισιρεφόμενοι θεοὶ ἔσονται (4),
» καὶ οἱ τιμήσαντες αὐτοὺς τιμηθήσονται. »

Ὁ μὲν Λέλεξ ἐπαύσαιο λέγων· πάντας δὲ τό, τε πρᾶγμα καὶ ὁ τούτου ἐξέπληξεν αὐτουργὸς, Θησέα δὲ μάλισια· πρὸς ὃν, τὰ θαυμασιὰ θεῶν ἔργα ἀκούειν βουλόμενον, ἐπ' ἀγκῶνος ὁ Καλυδώνιος Ποταμὸς ἐρεισθεὶς τοιάδε φησίν· « Εἰσὶν, ὦ ῥωμαλεώ-
» ταιε (5), ὧν ἡ μορφὴ καθάπαξ μεμήμειπται, καὶ
» ταύτῃ μεμένηκε τῇ καινότητι· εἰσὶ δ' οἷς δυνάμις

(1) In ista voce διηγουμένων desinit codex B. Planudes habuit *narrarent*.

(2) Cod. περιειριχθείς: forsan περιειληχθείς.

(3) Omisit aut omisisse videtur interpres incertam et difficilem in latinis vocem, *Tyaneius*.

(4) Nescio quid habuerit lectionis, ut hunc eliceret sensum, « qui deos curant erunt dei. »

(5) Cod. ῥωμαλαιώταιε. Hanc permutationem vocalium αι et ε sæpius notavi. Supra ad Ν. 397, p. 342, B, χαιρῶν, pro χερῶν: ad 778, A, ἀδελφὲ pro ἀδελφαί: ad 820 A, καιναῖς pro κεναῖς (cf. pag. 15, et Xenoph. Hell. Mori pag. 78). Supra pp. 241, 246, pro φλέβες, A exhibuit φλέβαις. In Lysia contra Eratosth. Triginta virum t. V, pag. 435, Reiskius dedit de suo, εἰ τὰ χρήματα τὰ φανερὰ δημόσια, καλῶς ἂν ἔχοι,

» ἐστιν εἰς πλείους μεταβάλλεσθαι μορφὰς, οἷάπερ
» σοί γε, Πρωτεῦ, οἰκήτωρ (1) τῆς περιλαμβανούσης
» τὴν γῆν θαλάσσης. Καὶ γὰρ νῦν μέν σε νεανίαν, νῦν
» δὲ λέοντα εἶδον ἄνθρωποι· καὶ νῦν μὲν ἄλκιμος
» κάπρος, νῦν δ', οὔπέρ τις (2) δέδοικεν ἅψασθαι,
» δράκων ἦσθα· καὶ τοὶ μέν σε τὰ κέρατα ταῦ-
735 » ρον ἐποίουν, τοὶ δ' αὖ λίθος ἦσθα· πολλάκις δὲ
» δένδρον δοκεῖν οἷός τ' ἦσθα· καὶ ἔστι μὲν ὅτε, ὑγρῶν
» ὑδάτων μιμησάμενος ὄψιν, ποταμὸς ἦσθα, ἔστι δ'
» ὅτε πῦρ ἐναντίον τοῖς ὕδασιν.

» Ἀλλ' οὐδ' ἡ τοῦ Αὐτολύκου σύνευνος, ἡ θυγάτηρ
» τοῦ Ἐρυσίχθονος (3), ἥττονος τῷ Πρωτεῖ δυνάμεως
» ἔχει. Παλὴρ γὰρ ἦν ταύτῃ, τῆς τῶν θεῶν λα-
740 » τρείας καταφρονῶν· καὶ οὐκ ἔστιν ἥντινα τιμὴν (4)
» ἐν τοῖς βωμοῖς ἀνακάων· ὃς καὶ τὸ τῆς Δήμητρος
» τέμενος ἀξίνῃ λυμήνασθαι λέγεται καὶ τὴν ἀρχαίαν
» λόχμην διαφθεῖραι σιδήρῳ. Ἴσταλο γὰρ ἐν αὐτῇ
» δρῦς ἔξοχος πολυετεῖ σταθερότητι, μόνη νέμος δοκεῖν
» ἱκανή. Ταινίαι δὲ ταύτην μέσην περιεζώννυσαν, καὶ
745 » ἐπιγράμματα εἰς ἀνάμνησιν καὶ εἰρεσιῶναι ἔλεγχοι
» τῆς τῶν εὐχῶν ἐπιτυχίας. Πολλάκις ἐπ' αὐτὴν
» αἱ Ἁμαδρυάδες λαμπρὰς ἤγαγον χορείας· πολ-

pro vulgata δημεύσῃ, quam et vidi codice Vatic. 88 firmatam. Cui bono? Quis non sexcentics futurum invenit post εἰ? Reiskium statim Augerius secutus est, inter malos et insulsos editores insulsissimus et pessimus: nam in Augerio nihil est ingenii, nihil eruditionis, nihil elegantiæ, quo a vitiis putidissimis redimatur. Verum enim dicere quid vetat?

(1) In codice duplex est aut esse videtur accentus syllabæ κη, flexus et acutus, quasi voluerit duplicem significare legendi modum librarius, οἰκῆτωρ et οἰκήτωρ.

(2) Cod. οὐπῶ πς.

(3) Sic cod. hic et infra.

(4) Inde firmatur recepta lectio, *honores*.

» λάκις, καὶ τὰς χεῖρας ἐν τάξει συμπλέκουσαι, τὴν
» τοῦ σελέχους περιῆεσαν περιφέρειαν. Τὸ δὲ ταύ-
» της μέτρον πεντάκις τρεῖς ὀργυιὰς ἐξεπλήρου·
» ναὶ μὴν καὶ καλὰ τἄλλα τοσούτῳ πᾶσα ἡ λόχμη
» ὑπ' αὐτὴν ἦν, ὅσῳπερ ὑπὸ τὴν λόχμην βολάνη.
» Ὅμως οὐ παρὰ τοῦτο τὸν σίδηρον ὁ Δρυόπειος (1)
» ἐξ ἐκείνης ἀπέσχε· κελεύει δὲ τοῖς οἰκέταις τὸ ἱερὸν
» τεμεῖν ξύλον. Ὡς δὲ τοὺς κελευσθέντας διστάζοντας
» εἶδεν, ἀφ' ἑνὸς τὴν ἀξίνην ὁ τολμηρίας ἁρπάσας,
» τοιαῦτα προήνεγκε ῥήματα· Οὐκ εἰ τῇ θεῷ μόνον
» ἡ δρῦς πεφίληται, ἀλλ' εἰ καὶ αὐτὴ δὴ θεὸς εἴη,
» νῦν τῇ εὐθαλεῖ κορυφῇ τῆς γῆς ἄψεται. Εἶπε· καὶ,
» περιάγοντι τὸ βέλος εἰς πλαγίαν βολὴν, ἐτέ-
» μαξε καὶ σπασμὸν ἀνέδωκεν ἡ θεοείκελος (2) δρῦς,
» καὶ ἐπίσης τὰ φύλλα, ἐπίσης καὶ αἱ βάλανοι
» ὠχρίαν ἤρξαντο, ἀλλὰ δὴ καὶ οἱ μακροὶ κλῶνες
» ὠχρότητα φέρειν. Ἧς ἐπειδήπερ ἐν τῷ σελέχει
» πληγὴν ἡ ἀσεβὴς χεὶρ εἰργάσατο, οὐχ ἑτέρως
» ἀκοντισθὲν αἷμα ὁ φλοιὸς ἔῤῥευσεν, ἥπερ εἴωθε
» μέγα θῦμα ταῦρος, ὅτε (3) περὶ τοῦ βωμοῦ πί-
» πτει, αἷμα τοῦ τένοντος ἀπολυμηθέντος πρόχεισθαι.
» Ἐνεοὶ δὴ πάντες ἐγένοντο· καί τις ἐξ ἐκείνων τολμᾷ
» τὸ ἀθέμιτον δυσχεραίνειν, καὶ τὴν ἰτωμὴν ἐπέχειν
» ἀξίνην· ὁ δὲ Θεσσαλὸς πρὸς αὐτὸν ἐνηένισε (4),

(1) Cod. π. πῦπν τ. σ. ἡ δρυό-πιος. Invenit Planudes veterem, nec malam, lectionem « Dryopeïus. »

(2) Quam invenit lectionem, *deida*, vel *deoïda*, vel *theoïda*, sic vertere conatus est Planudes.

(3) Inserui ὅπ, ipsa re jubente.

(4) Cod. ἐνιπίνισι. Eadem synchysi vocalium ι et η, ad 852, ἰκέτην pro ἱκέτη. Pag. 268, pro ὀφιλέτην, A exhibuit ὀφιλέτη. Sic p. m. 336, A, ἀπμωρτή.

» καὶ, Δέξαι, φησὶ, τῆς εὐσεβοῦς διανοίας τὰ ἆθλα·
» κἀκ τοῦ δένδρου ἐπὶ τὸν ἄνδρα τὸν σίδηρον τρέπει,
» καὶ τὴν κεφαλὴν ἀφαιρεῖται. Καὶ αὖθις ἐπανακάμ-
» ψας τὸ δένδρον παίει. Ἐκ δὲ τοῦ μέσου τοῦ δένδρου
» τοιόσδε ἀναδίδοται φθόγγος· Νύμφη ὑπὸ τοῦτο
» τὸ ξύλον ἐγώ εἰμι χαριεστάτη τῇ Δήμητρι, ἥ
» σοι τὰς τῶν σῶν ἔργων εἰσπεφάξεις ἐφίστασθαι
» θνήσκουσα δὴ μαντεύομαι, παραμύθημα τοῦ ἡμε-
» τέρου θανάτου. Καὶ ὁ μὲν ἐπέξεισι τῷ οἰκείῳ τολ-
» μήματι· ἡ δὲ δρῦς τέλος δὴ, παρεθεῖσα ταῖς τε
» ἀναριθμήτοις πληγαῖς καὶ τοῖς τῶν σπαρτίων ἕλ-
» κυσμοῖς, καταῤῥεῖ, καὶ πολλὴν τῷ βαρεῖ καταστό-
» ρεσε λόχμην. Αἱ δὲ Ἁμαδρυάδες, καταπλαγεῖσαι,
» καὶ τὴν ζημίαν τοῦ ἑαυτῶν οὐ φέρουσαι νέμους,
» πᾶσαι αἱ ἀδελφαὶ μελανειμονήσασαι, πενθοῦσαι,
» ἀπίασι πρὸς τὴν Δήμητρα, καὶ δίκας αἰτοῦσι τῷ
» Ἐρυσίχθονι. Ἡ δὲ περικαλλεστάτη θεὰ ἐπένευσε
» ταύταις, καὶ, κινήσασα τὴν κεφαλὴν, συνέσεισε
» τοὺς βαρυνομένους ἀγρούς τοῖς βείθουσι λησίοις.
» Καὶ δὴ διανοεῖται γένος τιμωρίας οἰκεῖον, εἰ μὴ (1)
» κἀκεῖνος τοῖς οἰκείοις ἔργοις οὐδενὶ τῶν ἁπάντων
» οἴκου ἄξιος ἦν, τῇ λοιμώδει Λιμῷ καταεργάσασθαι
» τοῦτον. Ἐπεὶ δ' αὐτῇ (2) μὴ πρόσεισι τῇ θεῷ
» (οὐδὲ γὰρ ἔασιν αἱ Μοῖραι Δήμητρα καὶ Λιμὸν εἰς
» ταὐτὸ συνιέναι), μίαν τῶν Ὀρειάδων Νυμφῶν
» ἀγρότιδα τοιούτοις ἐκπέμπει (3) λόγοις·
» Ἔστι τόπος παγαίωδης ἐν ταῖς ἐσχατιαῖς τῆς

(1) Inserui μὴ, quo codex ἐπὶ δὲ ταύτῃ μὴ πρόσεισιν ἡ θεός. carebat.
(2) Propius ad latina verba : *compellat ?* Reponesis, προσκαλεῖται.
(3) Legitne *compellit* pro *com-*

» Σκυθίας, λυπρὸν ἔδαφος (1), σκληρὰ γῆ, δίχα
» καρποῦ, δίχα δένδρου. Κρυμὸς ἐκεῖ νωθρὸς καὶ
» Ὠχρότης οἰκοῦσι καὶ Τρόμος καὶ ἡ νῆσος Λιμός.
» Ταύτην κέλευσον ἑαυτὴν ἐν τοῖς τολμηροῖς ἐγκά-
» τοις τοῦ ἱερσύλου κρύψαι. Μηδὲ πλῆθος αὐτὴν
» βρωμάτων νικάτω μηδέν· σπευδέτω δὲ καὶ τῶν
» ἐμῶν δυνάμεων περιγίνεσθαι. Ὡς ἂν δὲ μή σε τὸ
» τῆς ὁδοῦ διάσημα καταπλήτῃ, δέξαι τὸ ἅρμα,
» δέξαι καὶ τοὺς δράκοντας οὓς διαέριος χαλινοῖς
» ἡνιοχήσεις. Καὶ δέδωκεν. Ἡ δὲ, λαβοῦσα τὸ ἅρμα
» καὶ δι' ἀέρος φερομένη, ἔφθασεν εἰς Σκυθίαν, καὶ
» τὴν τοῦ σκληροῦ ὄρους κορυφὴν, ὃ Καύκασον ὀνο-
» μάζουσι. Καὶ τοὺς τῶν δρακόντων αὐχένας ἐκούφισε
» τοῦ ζυγοῦ. Καὶ, ζητήσασα, τὴν Λιμὸν ἐν ἀγρῷ
» εἶδε πέτρώδει ὄνυξι καὶ ἀραιοῖς (2) ὀδοῦσιν ἀναστῶ-
» σαν βοτάνας. Αὐχμῶσα μὲν ἦν ἡ κόμη, κοῖλοι δ'
» οἱ ὀφθαλμοί· ὠχρὰ τὸ πρόσωπον· χεῖλη
» διάλευκα καὶ δυσώδη· γνάθοι τῷ πίνῳ τραχυ-
» νόμεναι· σκληρὸν δέρμα δι' οὗ οἷά τ' ἂν εἶεν τὰ
» ἔγκατα διοπτεύεσθαι· τὰ δ' ὀστᾶ πρὸς τοῖς συν-
» δέσμοις ὑπεξανίσταντο· ξηρὰν τὴν ὀσφύν (3)· ὁ τό-
» πος δ' ἦν τῆς κοιλίας ἀντὶ κοιλίας· χρέμασθαι ἂν
» ᾠήθης τὸ σπέρνον, καὶ ὑπὸ μόνης τῆς τῆς (4) ἀκάν-
» θης ἐσχάρας συνέχεσθαι· πῦξησεν ἡ ἰσχνότης τὰ

(1) Voluisse Gierig. pro edito « triste *solum* » scribere « triste » *cœlum* », vix capio, quum *cœlum* metrum pessumdet.

(2) Legebat Planudes « *raris* » dentibus »; sed male intelligebat. Vertere debuit, *σπανίοις*.

(3) Ovidius: « Ossa sub incurvis exstabant arida lumbis. » Planudes legebat: « ossa sub in» curvis exstabant: arida lum» bis » vel « lumbos. » Et *incurvis* pro *curvaturis*, *juncturis curvis* habuisse videtur.

(4) Cf. supra p. 73, de duplici articulo.

» ἄρθρα· ἡ δὲ τῶν γονάτων σφαίρωσις ἐξοιδαίνεται·
» καὶ οὐ μέτεια τρέχειν αἱ κνῆμαι σφυραί. Ταύ-
» την πόρρωθεν ἰδοῦσα (καὶ γὰρ ἔγγιον προσελθεῖν
» οὐκ ἐτόλμησεν), ἀναγγέλλει τὰς τῆς θεᾶς �εντο-
» λάς. Βραχὺ δέ τι διαλείψασα, εἰ καὶ τὰ μάλιστα
» πόρρω ταύτης (1) ἀπεῖχεν, εἰ καὶ ἄρτι τὴν ἐκεῖσε
» πορείαν ἐστείλατο, ἔδοξεν ὅμως αὐτῆς λιμοῦ καὶ
» πείνης (2) αἰσθάνεσθαι. Καὶ μετέωρος εἰς τοὐπίσω
» τοὺς δράκοντας ἴθυνεν, εἰς τὴν Αἰμονίαν στρέψασα
» τὰς ἡνίας. Ἡ δὲ Λιμὸς τὰς τῆς Δήμητρος ἐντολὰς
» (καί τοι γε τῶν ἔργων ἐκείνης αἰεὶ δήποτ' ἐστὶν

(1) In cod. male legitur *ταύτην*.

(2) Ovidius: « Visa tamen sen-» sisse *famem* », non *Famem*. Planudes, additis verbis *καὶ πεί-νης*, voluit indicare *λιμὸν* hic non esse deam ipsam, sed morbum, et languidissimo hoc additamento Ovidianum perdidit acumen. Sed nec laudandus Ovidius. Etenim de nomine proprio sic ad appellativum transire est negligentius scribentis, vel ludentis acutius. Somnus deus infra XI, 621, « excussit tandem sibi *se* », id est, expergefactus soporem excutit, quod est non exquisitum, sed longe quæsitius. In Aristophanis Pluto Paupertas, ipsa Πενία dea, ait se operarium cogere *διὰ τὴν πενίαν ζῆλεῖν ὅθεν βίον ἕξει*, præ *paupertate* victum quærere: quod mihi quidem displicet. In Alcestide Euripidea Apollo *Θανάτῳ* deo: *πῶς μέλλουσι θάνατον ἐμβαλεῖν πάπαξαι*. Et hoc, ut in tragico loco, magis etiam displicet. Ibi Tatius ap. Monck. similia indicavit. Offendo et ad alium Euripidis locum in Iphigenia Aulidensi (764-775), ubi *χάλκασπις Ἄρης*, *Deus* nempe, *κυκλοῖ ἄφετι φοινίῳ*, *bello* scilicet, Trojæ Pergama (Obiter monebo hoc in loco nihil esse mutandum nisi *ν.* 779, *θέσι* in *θέσῃ*, quod pendet ab *ὅταν ν.* 764, et post *Ἀχαιῶν ν.* 772, comma tantum esse ponendum). Apulcius Metam. V. pag. 103, 12: « ignara Psyche » sponte in *Amoris* incidit *amorem* »: quod scriptori in argumento faceto et lepido lascivienti facile condonandum. Lusit similiter nec inepte Pellisonus in Acanthi et Currucæ Dialogo: « les Heures.....Dirent qu'il » falloit à son tour Donner *de* » *l'amour à l'Amour.* » In Valpyana Classica Ephemeride t. XV, pag. 298, §. 16, e Popio atque Campbello anglica adposita fuerunt exempla.

» ἐναντία) πλησῦν ὥρμησε, καὶ διαέριος ὑπ' ἀνέ-
» μου πρὸς ἣν ἐκελεύσθη οἰκίαν ἐννέγκλημα (1). Καὶ
» αὐτίκα μάλα πρὸς τοὺς τοῦ ἱερσύλου θαλά-
» μους εἴσεισι, καὶ ὕπνῳ βαθεῖ ἐκλελυμένον (νυκτὸς
» γὰρ καιρὸς ἦν) ἀμφοτέραις ταῖς ἀγκάλαις πε-
» ριλαμβάνει· καὶ ἑαυτὴν τῷ ἀνδρὶ ἐμπνεῖ, τόν τε
» φάρυγα καὶ τὸ σκέρνον ἐμφυσᾷ καὶ τὸ στόμα, καὶ
» πεῖναν ἐν κεναῖς ταῖς φλεψὶ διασπείρει. Καὶ, τε-
» λέσασα τὴν ἐντολήν, τὸν εὔκαρπον κόσμον κατα-
» λιμπάνει, καὶ πρὸς τοὺς ἀπόρους οἴκους καὶ ἀγροὺς
» τοὺς συνήθεις ἐπάνεισιν. Ὁ δὲ μαλακὸς Ὕπνος ἔτι
» ἡμέρις τιμωρίαις (2) τὸν Ἐρυσίχθονα ἔσαινε. Ζητεῖ
» γὰρ οὗτος ἐν ὕπνου φαντασίᾳ σιτία καὶ κενὸν τὸ
» στόμα κινεῖ, καὶ τοὺς ὀδόντας ἐπὶ τοῖς ὀδοῦσι πα-
» ρέχει ταλαιπωρεῖν, καὶ τῇ μὴ οὔσῃ τροφῇ γυμνά-
» ζει τὸν λαιμὸν ἐμπαίζόμενον, καὶ ἀντὶ βρωμάτων
» τηνάλλως λεπτὰς αὔρας καταβρυχθίζει. Ἐπεὶ δ'
» ὁ ὕπνος ἀπεώσθη, λυτᾷ τὸ τοῦ ἐσθίειν διάπυρον,
» καὶ δεσπόζει τοῦ τε λίχνου λαιμοῦ καὶ τῶν ἀπλη-
» ρώτων ἐγκάτων. Αὐτίκα δὲ πᾶν, ὅ, τι θάλατται,
» καὶ γῆ, καὶ ἀὴρ τρέφει, ζητεῖ, καὶ, τῆς τραπέζης
» προκειμένης, κατὰ τῆς ἀσιτίας ἀγαναχτεῖ, καὶ ἐπὶ
» δείπνῳ δεῖπνον ζητεῖ· ὃ δὲ πόλεσιν, ὃ δὲ δήμοις
» ἀποχρῶν εἶχεν εἶναι, οὐκοῦν ἐξαρκεῖ τῷ ἑνί· καὶ

(1) « Adeo levis erat præ ma-
» cie ut vento posset ferri » , quæ est Burmanni eaque non mala interpretatio. Memini Philetæ Coi, de quo ap. Ælianum Histor. Var. v, 14, narratur adeo fuisse macilentum et gracilem, ut soleis uteretur e plumbo factis, ἵνα μὴ ἀναπτέσθαι ὑπὸ τῶν ἀνέμων.

(2) Latinum *pennis* in codice suo non omnino recte scriptum erat, hoc nempe modo, *penis*, et credidit esse pro *pœnis* positum. Repon. ergo πλήρυξι, ad Ovidii mentem, apud quem, « Somnus placidis
» Erisichthona *pennis* mulcebat. »

» τοσούτῳ πλειόνων ἐφίεμαι, ὅσα πλείονα πρὸς
» τὴν ἑαυτοῦ παρεμπέμπει μαστέρα. Ὡς δὲ θάλαττα
» τοὺς ποταμοὺς ἐξ ἁπάσης γῆς ὑποδέχεται, καὶ ὕδα-
» τος οὐκ ἔστιν ὅτε κορέννυται τὸ ἀλλοδαπὸν καθα-
» πίνουσα ῥεῖθρον· ὡς δὲ τὸ ὀξὺ πῦρ οὐδέποτε τὴν
» τροφὴν παραιτεῖται, ἀλλ' ἄπειρα φρύγανα (1)
» πίμπρησι, καὶ ὅσῳ μείζων αὐτῷ δίδοται ἀφθονία,
» τοσούτῳ πλειόνων ἐφίεται, καὶ τῷ πλήθει λι-
» χνότερον γίνεται· οὕτω καὶ τὸ τοῦ ἀσεβοῦς Ἐρυ-
» σίχθονος στόμα σιτία τε πάντα δέχεται καὶ ζητεῖ
» ἐν ταὐτῷ· καὶ πᾶν ἐν ἐκείνῳ βρῶμα ἀφορμὴ γίνεται
» βρώματος, καὶ ἀεὶ τῷ ἐσθίειν τόπος κενὸς πε-
» ριλείπεται. Ἅρπι δὲ τῇ λιμῷ καὶ τῇ σφοδρᾷ (2)
» μαστιγοφορίᾳ τὸν πατρῷον μὲν πλοῦτον ἐστέρησεν·
» ἡ δὲ λιμὸς ἀστενοχώρητος ἔμεινε (3) καὶ τότε, καὶ
» τοῦ ἀνημέρου λαιμοῦ τὸ πῦρ ἐκαλύνετο. Καὶ τέ-
» λος, πάσης τῆς περιουσίας εἰς μαστέρα παρεμπε-
» φθείσης, θυγάτηρ μόνη λοιπὸν ἦν, ἥκιστα τοιοῦδε
» πατρὸς ἀξία. Καὶ δὴ καὶ ταύτην ὑπὸ τῆς ἐνδείας
» ἐπιπράσκει· ἡ δ', ἀπαναινομένη τὸν δεσπότην ὑπὸ
» τῆς εὐγενείας, καὶ τὰς παλάμας ὑπὲρ τὴν γειτο-
» νοῦσαν ἐκτείνασα θάλασσαν, Ῥῦσαί με τοῦ δε-
» σπότου, ὃς τὸ γέρας τῆς παρθενίας ἁρπάσας ἔχεις,
» φησί· καὶ εἶχε γὰρ ὁ Ποσειδῶν τοῦτο· ὃς, μὴ

(1) Ut diversa sunt hominum studia, fateor mihi in latinis *faces* placere magis quam nunc receptum *trabes*. *Trabes* enim non sunt ob magnitudinem et spissitudinem facile cremabiles, et *innumerarum trabium copiam igni dari* posse non statim intelligo.

(2) Codex male, σφόδρα.

(3) Legit vivide minus, « manebat dira fames », non « manebas, dira Fames. » Conspirat cum pristinis editionibus.

» περιϊδὼν τὴν ἱκέτιν, εἰ καὶ τὰ μάλιστα ταύτην ὁ
» δεσπότης ἑπόμενος ἔβλεπε, καινολομεῖ τὴν μορ-
» φὴν, καὶ ἀνδρεῖον ἐνδύει προσωπον ἰχθῦς ἀγρεύοντι
» προσφυές. Ταύτην ὁ δεσπότης ἰδὼν, Ὦ βραχεῖ
» δελέαλι τὸν ἀπηωρημένον χαλκὸν κρύπλων, ἐπι-
» στάτα τοῦ καλάμου, φησὶν, οὕτως (1) σοι ἡ θά-
» λαττα εὐθελος εἴη, οὕτω σοι πᾶς ἰχθὺς ὑπὸ τὸ
» ὕδωρ πιστεύοι, καὶ μηδεὶς, ὅτι μὴ πεπαρμένος,
» αἰσθάνοιτο ἀγκίστρου· τὴν ἅρπι εὐτελεῖ μὲν ἐσθῆ-
» τι, σεσοβημένη δὲ κόμῃ, ἐν τῷδε τῷ αἰγιαλῷ
» στᾶσαν (καὶ γὰρ ἐνταυθοῖ στᾶσαν εἶδον) εἰπὲ
» ποῦ ποτ' ἂν εἴη. Οὐδὲ γὰρ ἐπέκεινα τὰ ταύτης
» ἴχνη προΐασιν. Ἡ δὲ τὸ τοῦ θεοῦ δῶρον καλῶς
» αὐτῇ προβὰν ἥσθελο, καὶ ἔχαιρεν ἐξ ἑαυτῆς ζήλου-
» μένη, καὶ τούτοις τὸν ἐρωτῶντα ἠμείψατο· Ὅστις
» ποτ' εἶ, σύγγνωθι· οὐδαμόσε γὰρ ἀπὸ τοῦδε μελή-
» νεγκα τοῦ βυθοῦ τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἀλλ' ἐργα-
» ζόμενος τῷ ἑαυτοῦ ἔργῳ προσεῖχον. Ὡς ἂν δ'
» ἥκιστα διστάζῃς, οὕτω τῇ παρούσῃ μου τέχνῃ ὁ
» τῆς θαλάττης θεὸς συναίρεται, ὡς οὐδεὶς ἐκ μα-
» κροῦ ἐν τῷδε τῷ αἰγιαλῷ, πλὴν ἐμοῦ, οὔτ' ἀνὴρ,
» οὔτε τις ἔστιν γυνή. Ἐπίστευσεν ὁ δεσπότης, καὶ,
» μελασπρέψας τοὺς πόδας, τὴν ψάμμον πίεζων ἦει,
» καὶ ἐμπαιχθεὶς ἀπελήλυθε. Τῇ δὲ ἡ ἑαυτῆς ἀπεδόθη
» μορφή. Ἐπεὶ δ' ἔχειν μελαμείψιμα σώματα (2)
» ἤσθελο τὴν ἑαυτοῦ παῖδα ὁ πατὴρ, πολλάκις δεσπό-

(1) De sensu adverbii οὕπως et latini *sic* in his formulis vide ad Aristænetum, p. 307. Mox cod. πιστεύει.

(2) Verba μεταμείψιμα σώματα inserui; erant enim necessaria, ut redderem Ovidii *transformia corpora*; quod non a Planude, puto, sed fuit a librario prætermissum.

» ταις τὸ μεταμορφούμενον παραδίδωσι Δρυόπειον
» σῶμα. Ἡ δὲ νῦν μὲν ἵππος, νῦν δ' ὄρνις, καὶ τοτὲ
» μὲν ὡς βοῦς, τοτὲ δ' ὡς ἔλαφος ἀπεδίδρασκε, καὶ
» τῷ ἀδηφάγῳ παλαὶ τροφὰς οὐ δικαίας παρεῖχεν.
» Ἡ δὲ βία τοῦ πάθους ἐπειδὴ πᾶσαν καλινάλωσεν
» ὕλην, καὶ καινοτέραν τροφὴν τῷ βαρεῖ σώματι
» δέδωκεν· αὐτὸς γὰρ (1) τὰ ἑαυτοῦ μέλη δήγμασι
» σπαράττων διασπᾷν ἤρξατο, καὶ ἔτρεφεν ὁ κακο-
» δαίμων τὸ σῶμα τῷ ἀκρωτηριάζειν αὐτό.
» Ἀλλὰ τί διατείβω ἐν τοῖς ἀλλοτρίοις; Κἀμοὶ
» πολλάκις δύναμις ἔξεστι τοῦ καινοτομεῖν, ὦ νεανίαι,
» τὸ σῶμα καλὰ καιρὸν ὠρισμένον. Καὶ νῦν μὲν ὃς

(1) Vides in Nostro conamen interpretandi locum difficilem, nec id felix. Burmanni conjectura *decerant*, fere firmata Lovaniensi varietate *dederant*, est palmaria. Pro *σώματι*, f. *τροπήματι*.

Breviores notas supplemento augebo, prout jam in fine præcedentium librorum feci. Nunc proferam e codice Regio 1630, pag. 250, Grammatici anonymi, nec editi, quod equidem noverim, annotationem de futurorum in contractis penultima, et de verbo ἴσθι.

Ἰστέον δὲ ὅτι, νίκα ὁ ἑτεροίως τῆς τροπῆς συζυγίας τῶν περισπωμένων μακρᾶ παραλήγεται, τότε ὁ μέλλων διὰ τοῦ η ἐκφέρεται· οἷον, ποιῶ ποιήσω, ὠθῶ ὠθήσω, ἀθλῶ ἀθλήσω· χωρεῖς τοῦ ἀρκῶ ἀρκέσω, καὶ τεῖκῶ τειχέσω. Ὁ ἑτεροίως εἰ βραχεῖα παραλήγεται, τότε ὁ μέλλων τὸ μὲν τῷ η παραλήγεται, οἷον, φιλῶ φιλήσω, τοῦ τοήσω, τῷ δὲ τῷ ε, οἷον, ὀλῶ ὀλέσω, πλῶ πλέσω, τῷ δὲ διφορεῖται, οἷον, φορῶ φορέσω καὶ φορήσω, τοῦ τοέσω καὶ τοήσω· καὶ, εἰ μὲν στομαλικῶς, τοέσω, εἰ δὲ ψυχικῶς, τοήσω. Νίκα ὁ ἑτεροίως τῆς δευτέρας τῶν περισπωμένων ἔχει τὸ λ, τότε ὁ μέλλων διὰ βραχέος τοῦ α ἐκφέρεται· οἷον, γελῶ γελάσω, θλῶ θλάσω. Νίκα δὲ τὸ ρ ἔχει ὁ ἑτεροίως, τότε ὁ μέλλων διὰ μακροῦ τοῦ α ἐκφέρεται, οἷον γηρῶ γηράσω, πτερῶ πτεράσω. Ὁμοίως δὲ καὶ, ὅτε ὁ ἑτεροίως εἰς α καθαρὸν λήγει, ἔχων τὸ ι παραλῆγον, τότε ὁ μέλλων διὰ καθαροῦ τοῦ α ἐκφέρεται· οἷον, ἀνιῶ ἀνιάσω, κοπιῶ κοπιάσω. Ἰστέον ὅτι παραληγόμενα τῷ ο πέντε εἰσὶν, οἷον, βοῶ, χρῶ, ἀκροῶ, μακροῶ, ἁλοῶ· καὶ τὰ μὲν δύο τῷ η παραλήγοντα καὶ τὸν μέλοντα, οἷον, βοήσω χρήσω· τὰ δὲ δύο τῷ α μακρῷ (cod. τὸ α μακρὸν), οἷον, ἀκροῶ, ἀκροάσω, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἀκροάσομαι· μακροῶ,

» νῦν εἰμὶ, φαίνομαι· νῦν δ' εἰς δράκοντα κάμ-
» πτομαι· νῦν δ', ἠγεμὼν ἀγέλης γενόμενος, δύνα-
» μιν ἐν τοῖς χέρσι προσλαμβάνω. Καὶ δὴ καὶ
» πρόσθεν χέρδια φύσας, νῦν θάτερον ἐκ τοῦ μελώ-
» που μέρος κενὸν φέρω τοῦ ὅπλου, οἷα δὴ καὶ αὐτὸς
» ὁρᾷς. »

Εἶπε, καὶ σιναγμοὶ τοῖς ῥήμασιν ἠκολούθησαν.

μαχκοάσω· μαχκοῶ δέ ἐσλι τὸ μωρεύω· τὸ δὲ ἐν διαφορείταις, οἷον ἀλοῶ, ἀλοᾶς, ἀλοήσω καὶ ἀλοάσω. Τὰ δὲ ἔχοντα ἐν τῷ ἐνεσῶλι σύμφωνον ἄλλο χωρὶς τοῦ λ καὶ τοῦ ρ, διὰ τοῦ η ἐκφέρεται καλὰ τὸν μέλλοντα, οἷον, ζῶ ζήσω, νικῶ νικήσω, κυβερνῶ κυβερνήσω. Τὸ μέντοι πίνω καὶ δίψω, ὅταν λέγωμεν πιιάσω καὶ δψάσω, δωρικὰ γίνονται. Οἱ δὲ μέλλοντες τῆς τείτης συζυγίας πάντες διὰ τοῦ ω ἐκφέρονται, πλὴν δ', ἀρόσω, ὀμόσω, ὀνόσω (cod. μόσω, νόσω: cf. Etym. M. sub Ἀρόσω), βόσω. Τὸ δὲ ὀνῶ σημαίνει τὸ μέμφομαι.

Τὸ δὲ ἴοϑι, τὸ σημαῖνον τὸ γίνου, ἀπὸ τοῦ εἰμὶ γίνεται, οὗ τὸ πληθυντικὸν ἐμὲν, ἀφ οὗ γίνεται τὸ προσλαχλικὸν ἔθι, καὶ, ἐν πλεονασμῷ τοῦ σ, ἔσϑι, καὶ, τροπῇ τοῦ ε εἰς ι, ἴσϑι· καθὼς ἐν τῷ ἔχω πλεοναζει τὸ σ καὶ τρέπεται τὸ ε εἰς ι, καὶ γίνεται ἴσχω. Τὸ δὲ ἴσϑι, ὃ σημαίνει τὸ γίνωσκε, ἀπὸ τοῦ ἴσημι γίνεται, οὗ τὸ πληθυντικὸν ἴσαμεν, καὶ, καλὰ συγκοπὴν, ἴσμεν, καὶ τὸ προσλακτικὸν ἴσαϑι καὶ ἴσϑι. Τὸ δὲ ἴσαμεν καλὰ συγκοπὴν γίνεται ἴσμεν. Τὸ δὲ εἰμὲν, τὸ σημαῖνον τὸ ὑπάρχομεν, προσλαμβάνει τὸ σ καὶ γίνεται ἐσμέν.

ARGUMENTUM

LIBRI IX

EX CANTERI NOVIS LECTIONIBUS.

Tum *suas* formas Achelous refert, quas quondam mutaverat, quum ipsum premeret Hercules, de *Dejanira* certans. Hanc victori in patriam redeunti *Nessus* rapere voluit; sed Herculis sagitta venenata confossus cecidit, et, ne inultus periret, raptæ vestem dedit sanguine suo tinctam. Ea dubitans aliquanto post de mariti amore, vestem ei misit eamdem, qua indutus quum concremaretur, et *Lichas* famulus ab eo per aëra missus in *saxum* obriguisset, periit, et, *renovata* ejus *facie*, in cœlum est traductus. Tum *Alcmena* mater ad *Iolen* nurum se contulit, eique *Galanthidem* in *mustelam*, et illa vicissim *Dryopen* sororem suam in *loton* conversam narravit. Interim supervenit ipsis *Iolaus*, reparata per Heben *juventute*: id quod non posse omnibus contingere, Jupiter *Æaci* exemplo docet. Hunc fugiens *Miletus* in Asiam discessit, et *Byblidem* procreavit atque *Caunum*; cujus illa desiderio tabefacta in *fontem* transiit. Quæ quidem res magis mira cunctis visa esset, nisi paulo ante *Iphis*, ipso nuptiarum die, *virilem sexum* accepisset.

ΟΒΙΔΙΟΥ

ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΙΣ.

ΒΙΒΛΙΟΝ Ἔννατον.

Ἤρετο ἐπὶ τούτοις τὸν θεὸν ὁ Ποσειδώνιος ἥρως τίς πολε τῶν σλεναγμῶν ἡ αἰτία καὶ τοῦ ἠκρωλπειασμένου μελώπου· πρὸς ὃν ὁ Καλυδώνιος Πολαμὸς οὕτως ἀπήρξαλο, ἀτημελήτους περιχείμενος ἐκ δονάκων πλοκάμους· « Λυπηρὸν αἰτεῖς χάειν· τίς » γὰρ ἂν τὸν ἑαυλοῦ πόλεμον, ἡτλημένος, διαμνημονεύειν » ἐθέλοι; Ὅμως ἀναγγελῶ καθ' εἰρμόν· οὐδὲ γάρ » μοι τοσούτῳ γίγονε τὸ κεκλαγωνισθῆναι αἰσχρὸν, » ὅσῳ τό γ' ἐρίσαι σεμνὸν, καὶ μεγάλην ἡμῖν ὁ » τοσοῦτος νικητὴς δίδωσι δὴ τὴν παραμυθίαν. Εἴ » τις Δηϊάνειρα (1) τῷ ἑαυτῆς ὀνόματι πρὸς τὰς » σὰς ἔφθασεν ἀκοὰς, περικαλλεστάτη γέγονε παρ- » θένος πολὲ, καὶ πολλῶν μνηστήρων ἐλπὶς ἐπίφθονος. » Σὺν οἷς εἰσελθὼν πρὸς τὸν τοῦ ζηλουμένου πενθερῶ » καὶ αὐτὸς οἶκον, Δέξαι με γαμβρὸν, ὦ παῖ τοῦ » Παρθάονος, εἶπον (2). Εἶπε τοῦτο καὶ Ἡρακλῆς. » Καὶ οἱ ἄλλοι παρεχώρησαν ἡμῖν. Ὁ μὲν οὖν τὸν » Δία πενθερὸν καὶ τὴν φήμην τῶν ἄθλων δώσειν » καὶ τὰς καλορθωσείσας τῆς ἑαυτοῦ μητρυιᾶς ἐπιτα-

(1) Latinum, « si *quæ* Dejanira », et græcum inde factum, εἴ τις Δηϊάνειρα, patrocinantur meæ in Apollodori Bibliotheca lectioni, quam exposui supra p. 186.

(2) Inserui εἶπον. Causa omissionis in εἶπε, quod sequitur, fuisse videtur.

» γὰς, ὑπισχνεῖται· ἐγὼ δ' ἑτέρωθεν αἰσχρὸν εἶπον
» θεὸν ὄντα με θνητῷ ὑποχωρῆσαι (οὔπω γὰρ ἦν
» ἐκεῖνος θεός)· ἐμὲ δὲ βλέπεις θεὸν ὑδάτων, ῥεί-
» θρῳς σκολιοῖς τὴν σὴν διαῤῥέοντα βασιλείαν· οὐδέ
» σοι γαμβρὸς ξένος ἐξ ἀλλοδαπῆς σοι μέλαπεμπτος
» ἔσται, ἀλλ' ὁ αὐτόχθων ἐγὼ (1) καὶ μέρος ἓν τῶν
» σῶν σοι. Τοῦτο μόνον με μὴ βλαπτέτω,
» ὅτι με ἡ βασιλὶς Ἥρα μὴ (2) μισεῖ καὶ πᾶς πόνος
» ἄπεστι τῶν ἐπιτελουμένων ἀγώνων. Σὺ δ' Ἡρά-
» κλεις, ἐπεὶ σεμνύνῃ (3), τὴν Ἀλκμήνην ἔχων μη-
» τέρα (4), ὁ Ζεὺς ἢ πεπλασμένος σοι πατὴρ ἐστιν,
» ἢ, εἰ ἀληθὴς, ἐξ ἁμαρτίας γε πάντως καὶ τῇ τῆς
» μητρὸς μοιχείᾳ, παλαιὰ τούτῳ χέχρησαι. Ἑλοῦ τοίνυν
» ὁπότερον βούλει, ἢ πεπλασμένον εἶναι τὸν Δία,

(1) Forsan, *ἀλλὰ αὐτοχθ*. Ovidius, « popularis *ero* »: legebat Noster, « popularis *ego*, quod non displicet.

(2) Inserui *μὴ*. Sequens syllaba, cujus sonus idem est, potuit esse omittendæ negationis causa.

(3) Cod. *σεμνύνει*: sic ad 282, *καλεσεις*, pro *καλέσῃς* post *ἐπισκάζει*: ad 411, *αἰτήσει* pro *αἰτήσῃ*: ad 412, *κατώσει* pro *κατώσῃ*: ad 441, *ἔθνει* pro *ἔθνη*: ad 648, *τίπς* pro *πῆς*: ad 640, *τίπρ* pro *πήρ*: ad 677, *ἢ* pro *εἰ*. Proclus in Parmenidem II, pag. 110, *οὔπω δεῖ δὴ*—Iotacismus in causa fuisse videtur, ut hæ voculæ sono simillimæ *δεῖ* et *δὴ* transponerentur: codd. tres apud Cusinium habent *δὴ δεῖ*, quem ordinem edito prætulerim.

(4) Ovidius: « Nam quod te » jactas Alcmena matre *creatum*. » Non inepte hic mendam esse suspicatur Bergen. Observ. c. 6; et proponit vel *create*, vel *creatus*. Etenim non potest Hercules jactare se quod sit Alcmena creatus, sed, quum sit creatus Alcmena, se jactat, nempe patris divini causa. Notandum insuper Herculem supra de matre tacuisse, sed « Jovem socerum » dare se » retulisse. Nunc apte matris hominis ejusdemque adulteræ mentionem injicit rivalis Fluvius, et a patre captatam laudem extenuat. Lectioni *creatus*, quam alteri *create* præfero, quodammodo favere Planudea videntur; cum illa præsertim, quam post *σεμνύνῃ* feci, distinctione, qua sententia juvatur.

» ἢ σαυλὸν δι' ἀτιμίας γεγεννημένον. Τοιαῦτα λέ-
» γοντα ἐκ μακροῦ βλοσυροῖς ἐκεῖνος ὀφθαλμοῖς
» ἔβλεπε, καὶ τὴν ὀργὴν ἰσχυρῶς ἀναφθεῖσαν οὐκουν
» πιέζει, καὶ τοσαῦτα ἠμείψατο ῥήματα· Ἐμοὶ κρείτ-
» των ἡ χεὶρ τῆς γλώττης· καὶ δή, ἐξόν μοι μαχό-
» μενον περιγίνεσθαι, σὺ νίκα λέγων. Καὶ ἐπέρχεται
» δὴ θρασέως. Ἐγὼ δ' ἅρπι μεγαλορρήμονήσας ἠ-
» σχύνθην ὑποχωρῆσαι, καὶ ἀπεθέμην τοῦ σώματος
» τὴν ἐσθῆτα χλωρὰν οὖσαν τὴν χροιάν, καὶ τοὺς
» τῶν χειρῶν πήχεις ἀντήρεισα· καὶ προβαλλόμην
» σίας πρὸ τῶν σφυρῶν τὰς χεῖρας, καὶ πρὸς παγ-
» κράτιον ἡτοίμασα ἐμαυτόν. Ὁ δὲ, κοίλαις χερσὶ
» κόνιν συναμησάμενος, κατεσκέδασέ μου, καὶ τῇ
» τῆς ψάμμου ἀφῇ (1) ἐξεπυρρώθη· καὶ νῦν μὲν ἐμοὶ
» τὸν τράχηλον, νῦν δὲ τὰ σκέλη τρέμοντα ξαίνει
» ἢ ξαίνειν ἂν ᾠήθης, καὶ πανταχόθεν συνθράττει (2).
» Ἐμοὶ δὲ τὸ ἐμαυτοῦ βάρος βοηθεῖ, καὶ μάτην
» ἐκοπτόμην ταῖς ἐξ ἐκείνου πυγμαῖς, οὐχ ἑτέρως
» ἢ πέτρα προβλής (3), ἣν ἤχῳ μεγάλῳ τὰ κύ-
» ματα τύπτει· ἡ δὲ μένει τῷ ἑαυτῆς ἐρηεισμένη

(1) Notatis de *haphe*, seu pulveris tactu, a Gierigio adde Græv. ad Lucianum de Gymnas. c. 2; Gruter. ad Senecæ Epist. 57; Possinum ad hæc Passionis S. Perpetuæ verba p. 19: «illum » Ægyptium video in *asa* volu» tantem »; Dacer. ad Horat. II, Ep. I, 33. Nilus Ep. 229: ὥσπερ ἐπὶ τῶν γυμνικῶν ἀγώνων ὁ ἡλειμμένος εὐχερῶς διαλύει τὰ λεγόμενα παρ' αὐτοῖς ἄμμαλα, εἰ δὲ δέξοιτο κόνιν δυσκόλως ἐκφεύγει τὴν χεῖρα τοῦ ἀνταπάλου· οὕτως..... Plutarchus de Util. ab inim. c. 13, καθάπερ οἱ παλαίοντες τὴν κόνιν, οὐχ ἑαυτῶν ἀποψῶσι τὰς λοιδορίας, ἀλλὰ συμπάσσουσιν ἀλλήλους: ubi Wyttenb. pag. 624.

(2) Cod. συνθλάττει: permutatione elementorum λ et ρ jam notata pp. 257, 304. Modo p. extr. 374, cod. πεφρασμένον.

(3) Cod. προβολῆς, sed superimposito acuto tono, ut fiat προβολής.

» βάρει. Διϊσλάμεθα τοίνυν ἐπὶ μικρὸν καὶ αὖθις
» πρὸς μάχην σύνιμεν. Καὶ ἐπὶ χώρας ἔσλημεν, δῆ-
» λοι (1) ὡς οὐκ ἂν ἄτερος ἑτέρῳ ὑπείξοντες· καὶ δὴ
» ποὺς ποδὶ συνῆπτον· ἐγὼ δὲ καὶ ὅλῳ τῷ σιέρνῳ
» ἐπικλινὴς καὶ δακτύλους δακτύλοις καὶ μέτωπον
» μετώπῳ ἐπήρειδον. Οὐκ ἑτέρως εἶδον ἰσχυροὺς συν-
» τρέχοντας ταύρους, ἐπειδὰν γέρας τῆς μάχης
» λευκοτάτη πάσης τῆς ἀγέλης ἐλπίζηται σύζυγος·
» ὁρᾷ δὲ τὸ βουκόλιον ἅπαν καὶ δέδοικεν, ἀγνοοῦν
» τίνα ποτὲ ἡ νίκη τῆς τοσαύτης ἀρχῆς μένει. Τελὸς
» μηδὲν ἀνύων ὁ Ἡρακλῆς ἠθέλησε τὸ βιαζόμενον
» αὐτὸν εἰς τοὐναντίον ἐμὸν σθῆνος ἐξ ἑαυτοῦ ἀπώ-
» σασθαι· τῷ δὲ τετάρτῳ ἀπελινάξαντό τι τὰς ἡμελέ-
» ρας περιπλοκὰς, καὶ περιλαμβανούσας αὐτὸν τὰς
» χεῖρας ἔλυσεν, ὠσάμενός τε χειρὶ (ὠσισμένον γὰρ
» ἔμοιγε ὁμολογεῖν τἀληθῆ), εὐθὺς ἀνέτρεψέ με, καὶ
» μου τῷ νώτῳ βαρύταλος δὴ περισέσχεθο. Εἴ τις
» πίστις (οὐδὲ γὰρ ἔμοιγε ψευδέσι λόγοις δόξα ζη-
» τεῖται), ὄρει ἐπιτεθέντι μοι ἐδόκουν πιέζεσθαι. Μόλις
» ὅμως πολλῷ καταῤῥεομένας τὰς χεῖρας ἱδρῶτι μέσον
» ἀμφοῖν τῶν σωμάτων (2) ἐνῆκα, καὶ μόλις τὸν
» χαλεπὸν δεσμὸν τοῦ σώματος ἔλυσα. Ὁ δ' ἔγκει-
» ταί μοι ἀσθμαίνοντι, καὶ κωλύει σθένος ἀναλαβεῖν,
» καὶ τῷ ἐμῷ χρῆται τραχήλῳ. Τηνικαῦτα τοίνυν
» τοὔδαφος τῷ ἐμῷ γόνατι ἐπέσθη, καὶ τὴν ψάμ-
» μον τῷ στόματι ἔδακον. Ἐλατλούμενος δὴ τῇ ῥώμῃ,

(1) Cod. δῆλος. Locutio δῆλοι ὡς — ὑπείξοντες mihi Lysiam in mentem revocat sic editum t. V, p. 441, δῆλοι ἔσεσθε ὡς ὁρμζόμενοι: ibi frustra Reiskius ὡς deletum malit; locus, si quis alius, integer.

(2) De hac junctura ἀμφοῖν τῶν, pro ἀμφοῖν τοῖν, cf. not. ad Aristænet. pag. 433, ubi similia collegimus interpretes.

» πρὸς τὰς ἐμαυτοῦ τρέπομαι τέχνας, καὶ, ἐξ ἀν-
» δρὸς μεταμορφούμενος, εἰς μακρὸν ὄφιν διολισθαίνω.
» Ἐκεῖνος δ', ἐπεὶπερ ἐγὼ καμφθεὶς εἰς κύκλους ἐκόλ-
» πωσα τὸν ὀλκὸν ἐμαυτοῦ καὶ σὺν δεινῷ συρίγματι
» τὴν διπλὴν ἐκίνησα γλῶτταν, ἐγέλασε, καὶ, δια-
» παίζων τὰς ἐμὰς ὁ Τιρύνθιος τέχνας, Τῆς ἐμῆς νη-
» πιότητος, εἶπε, τὸ περιγενέσθαι τῶν δρακόντων
» ἔργον ἐστίν· ἀλλ', εἰ καὶ τοὺς ἄλλους δράκοντας
» νικᾷς, Ἀχελῷε, πόσον εἶ μέρος σὺ, δράκων εἶς
» ὤν, τῆς Λερναίας ἐχίδνης, ἢ τοῖς (1) ἑαυτῆς τρα-
» μασι γενιμωλέρα ἐγίνετο (2); καὶ οὐκ ἔστιν ὅτις
» ἐκ τοῦ τῶν κεφαλῶν ἐκείνης ἀριθμοῦ εἰκῇ ἀπολέ-
» τμηται, ὡς μὴ ἰσχυροτέρα ἑαυτῆς διδύμοις γίνεσθαι
» διαδόχοις. Ταύτην δ' ἐγὼ τὴν ὕδραν πολυφυῆ,
» τοῖς γεννωμένοις ὄφεσι γινομένην καὶ τῷ φόνῳ (3)
» μᾶλλον αὐξάνουσαν, δαλῷ τε ἐδάμασα, καὶ δα-
» μάσας καλώρυξα. Τί γοῦν οἴει σαυτὸν εἶναι; ὃς, εἰς
» ψευδῆ μεταβαλὼν δράκοντα, ἀλλότρια κινεῖς
» ὅπλα, ὧν ἐκ παρακαταθήκης ἀλλοτρία καλύπτει
» μορφή. Εἶπε, καὶ ἐπ' ἄκρῳ μοι τῷ λαιμῷ τοὺς
» τῶν δακτύλων ἐπιβάλλει δεσμούς. Ἐγὼ δ' ἠγχό-
» μην, ὡς ὑπὸ πυρέγρας τὸν φάρυγα πεσθείς, καὶ
» τῶν δακτύλων ἀπεμαχόμην τὸν ἐμαυτοῦ λαιμὸν
» ἀποσπάσαι.

» Ἀλλὰ καὶ οὕτω μοι πλεονεκτουμένῳ τρίτη μορ-

(1) Cod. τῆς : sic ad 167, cod. οἷ pro ᾗ : ad 335, οἷς pro ἧς. Eusebius de Vit. Const. 1, 12, *τὰ καιριώτατα καὶ τῆς μεθ' ἡμᾶς ἀξιομνημόνευτα* : scribendum, *τῖς μεθ' ἡμᾶς, posteris.*

(2) Legebat *erat*, melius, puto, quam editum *erit*. Atque statim reperisse videtur « de *capi-* » *tum* numero. »

(3) Cod. φόρῳ, sed cum emendatione quam exhibui.

» φὴ ταύρου δεινοῦ ὑπελέλειπτο. Εἰς ταῦρον δὴ τὰ
» μέλη μεταβαλὼν, ἀναμάχομαι· ὁ δ' ἐξ εὐωνύμων
» τοῖς ἐμοῖς μυσὶ ἐπιβάλλει τὰς χεῖρας, καὶ, ἀνα-
» ποδίζων, ἔλκων, ἔπεται, καὶ, τὰ κέρατα πέσας, ἐπὶ
» σκληρᾶς γῆς πήγνυσι, καί με ἐπὶ βαθείας κατα-
» σπορέννυσι ψάμμου. Οὐδ' ἄλις (1) ἦν αὐτῷ τοῦτο·
» ἀλλὰ καὶ τὸ ἀντίτυπον κέρας, τῇ θρασείᾳ χειρὶ
» καθέχων, ἀπέκλασε, καὶ τοῦ ἠκρωτηριασμένου
» μου μετώπου ἀνέσπασεν. Αἱ δὲ Νηρηίδες τοῦτο,
» ὀπωρῶν τε καὶ ἀρωμάτων καὶ ἀνθέων πληρώσασαι,
» καθιέρωσαν, καὶ νῦν ἡ τῶν ἀγαθῶν πολύπλουτος
» ἀφθονία τῷ ἐμῷ κέρατι περιγίνεται. »

Εἶπε· καὶ μία τῶν ὑπηρετουμένων Νυμφῶν, τὸν τῆς Ἀρτέμιδος τρόπον ἀνεζωσμένη, λελυμένων ἐκαλέρωθεν τῶν πλοκάμων, εἰσῆλθε, καὶ τὰς ὀπώρας ἐν τῷ ὑπερπλούτῳ κέρατι ἀνείλετο, καὶ ἐφεξῆς ταῖς ὀπώραις τὴν τράπεζαν (2). Ὑπέδραμε τοιγαροῦν νύξ (3), καὶ, τοῦ πρώτου ἡλίου τὰς ἀκτῖνας βάλλοντος, ἀπαίρουσιν οἱ νέοι. Οὐδὲ γὰρ ἐκδέχονται μέχρις ἂν ὁ πόλεμος εἰρηναῖον καὶ γαληνὸν σχῇ τὸ ῥεῖθρον, καὶ τὸ ὕδωρ ἀσφαλῶς συνιζήσῃ. Ὁ δ' Ἀχελῷος τό, τ' ἀγελαῖον αὐτοῦ πρόσωπον καὶ τὴν περισυληθεῖσαν τὸ κέρας κεφαλὴν ἐν μέσοις τοῖς ὕδασιν ἔκρυψεν. Ὅμως δὲ τοῦτον ἡ τοῦ ἀφηρημένου κόσμου ζημία

(1) Cod. ἄλλης, sed est facta ad marginem correctio.

(2) Ovidius: «totumque *tulit* » prædivite cornu Autumnum et » mensas, felicia poma, secun- » das. » Omnino hic cæcutivit Planudes. *Tulit* non est *abstulit*, sed *adtulit*, et *mensæ secundæ* Græcis ἐπιφορήματα, ἐπιδορπίσματα, ἐπιτραπεζώματα, dicebantur. Verterim igitur: —ἐβάστασε καὶ γλυκώπαλα μῆλα, τὰ ἐπιδορπίσματα.

(3) Legebat, «Nox fugit», non «Lux subit: quæ varietas et ex aliis codd. fuit a Burm. notata.

ἐλύπει (1) · τὰ δὲ λοιπὰ σῶα φέρει · τὸ μέντοι τῆς
κεφαλῆς αἶσχος, ἢ κλάδον ἰτέας ἢ δόναξας ἐπιτιθεὶς,
συσκιάζει.

Καὶ μήν σε, χαλεπὲ Νέσσε, ὁ τῆς αὐτῆς παρθένου ἔρως ἀπώλεσε, σθήνῳ διαπαρέντα τὰ νῶτα βέλει. Καὶ γὰρ ὁ τοῦ Διὸς παῖς, τὰ πάτρῳα τείχη σὺν τῇ νέᾳ ζηλῶν συζύγῳ, ἀφίκετο πρὸς τὰ ταχινὰ ῥεύματα τοῦ Εὐήνου · ὁ δὲ πόλαμὸς δαψιλέστερος ἦν τοῦ εἰωθότος, χειμερίοις νιφέλαις πύξημένος, καὶ πολλοῖς ἐκδιδοὺς καὶ ἀπόροις τοῖς στόμασι (2). Τῷ δὲ Ἡρακλεῖ, ἀφόβῳ μὲν ὑπὲρ ἑαυτοῦ, ὑπὲρ δὲ τῆς γυναικὸς φροντίσι συνεσχημένῳ (3), πρόσεισιν ὁ Νέσσος, ῥωμαλέος τῷ σώματι καὶ τῶν πόρων ἐπισήμων· καὶ « Τῇ ἐμῇ » φησὶν « ὑπουργίᾳ ἐπ' ἐκείνης αὖτη » τῆς ὀχθης στήσεται, ὦ (4) Ἡράκλεις · σὺ δὲ νικό- » μενος τῇ σαυτοῦ χρήσῃ δυνάμει. » Παραδίδωσι τοίνυν ὁ Ἀόνιος (5) περιδεᾶ τὴν Καλυδωνίδα τῷ Νέσσῳ, ὠχριῶσαν τῷ φόβῳ καὶ τόν τε πόλαμὸν καὶ αὐτὸν

(1) Habuit in suo libro « Hunc » tamen — domuit », quæ lectio, et ex aliis nota codicibus, melior recepta videtur. Sensus est optimus, nempe, Acheloum decoris jactura, eaque facile ferenda atque celanda, fuisse domitum, Nessum vero vitæ ipsius jactura.

(2) Latina, « Uberius solito » nimbis hiemalibus auctus, Vor- » ticibusque frequens erat atque » impervius amnis », ita vertit, ut habuisse fere videatur « uberior » et in altero versu plane cæcutiisse. Nam de multis et impervius fluvii *ostiis* parum Heros fuit sollicitus. — Codex, παχιαί: supra p. 351, 1, B, παχύτοις.

(3) Cod. συνεσχημένω : superior lectio est ab altera manu.

(4) Cod. ὁ : sic ad 232, ὀφώμενα : ad 277, ὁμολογημένους : ad 400, αὐτὸ pro αὐτῷ : sic et p. 115, 11, A, οὕτως pro οὕτος, et iterum p. 277, 9, A B, οὕτως pro οὗτος : quæ suis locis notare omiseram. De οὕτως et οὗτος permutatis cf. ad Nicet. Eugen. pag. 33.

(5) Glossa inter versus legitur, Θηβαῖος, et statim ad Καλυδωνίδα, Δηϊάνιραν.

δεδοικυῖαν. Αὐτίκα δ' αὐτὸς ἐνήχελο (1), καὶ δὴ τῇ τε φαρέτρᾳ καὶ τῇ λεοντῇ βαρυνόμενος· καὶ γὰρ τό, τε ῥόπαλον καὶ τὸ κωλὸν (2) τόξον εἰς τὴν περαίαν ἠκόντισεν. « Ἔπει » φησὶ « νεῖν ἠρξάμην, ὁ ποταμὸς ἠτλιθήσελαι (3). » Καὶ οὐδ' ὁτιοῦν ἀμφιβάλλει, οὐδὲ ποῦ ποτ' ἂν ἐπιεικέσλερον εἴη τὸ ὕδωρ ζητεῖ, καὶ ἀπαξιοῖ τῇ τῶν ὑδάτων φέρεσθαι συνεργείᾳ (4). Ἤδη μὲν οὖν ἐπελάβελο τῆς ὀχθης, καὶ, τὸ ῥιφὲν ἀνελόμενος τόξον, τὴν τῆς γυναικὸς ἐπέγνω φωνήν· καὶ τοῦ Νέσσου ἐν παρασκευαῖς ὄντος τὸ παρελθὲν αὐτῷ δολιεύσασθαι, « Ποῖ σε, διφυὲς » ἀνεβόησε « Νέσσε, » σαυλῷ λυμανούμενε, τὸ τῶν ποδῶν μάταιον θάῤῥος » ἁρπάζει; Μαλευόμεθα (5), καὶ ὑπάκουσον· μηδὲ τάμὰ συλᾶν θέλε. Εἰ γὰρ μή τις ἐμοῦ σε καλεδυσώπησεν αἰδὼς, ἀλλ' οἵ γε παλρῷοι τεῤχοὶ οἷοί τ' ἦσαν » τῶν ἀπηῤῥημένων κωλύειν γάμων (6). Οὔκουν ὅμως » ἐκφεύξῃ, εἰ καὶ τὰ μάλισλα ἱππεία τεθάῤῥηκας » συμμαχίᾳ. Τεῤύμαλι γὰρ, οὐ ποσὶ, σὲ διώξω. » Καὶ δὴ τὸ τελευλαῖον ἔπος ἡ τεῤῆξις ἐκύρωσε· καὶ,

(1) Latina, *ut erat*, non intelligebat; vertenda, ut monuit Gierigius, *ὡς εἶχε* : qua de formula diligenter egit Peerlkamp. ad Xenoph. Ephes. p. 225.

(2) Cod. *κοῖλον*, quod mutavi, ut latinum *curvos arcus* apte redderetur. Pronuntiatio vocum *κοῖλος* et *κωλὸς* fere simillima mendum peperit : cf. pag. 326.

(3) « Superentur flumina » in latinis non apte versum est a Planude. Malim, *ὁ ποταμὸς διαβαθῇ*.

(4) Cod. *συντρχία* : sic ad. 732, *ὄρνις*. Supra p. 47, 8, codd. exhibuerunt *ἡνιοχίαν*, et p. extr. 98, B, *φρακοπίους*, quæ mutavi : sic pag. m. 81, A, *μικολοιχίωσι*.

(5) Ovidius : « Dicimus. » Formula videtur esse ejus qui compellanti sibi attendi jubet. Aristophanes Nub. 1148, Παῖ, ἡμὶ, παῖ, παῖ. Sic fere Angli suo imperantes *I say* utuntur. Murphyus in Tribus post nuptias Septimanis, act. II : « *I say*, let » the horses be put to this mo» ment. » — « Hold your tongue, » woman, *I say*. «

(6) *Concubitus* : cf. ad Aristæn.

βέλος ἀφεὶς, φεύγοντι διαπείρει τὰ νῶτα. Ἐξεῖχον τοίνυν τοῦ σώματος οἱ τοῦ σιδήρου ὀγκίνοι (1), ὃν ὁμοῦ τε ἀνέσπασε, καὶ τὸ αἷμα δι' ἑκατέρας ὀπῆς διεγίλασεν (2), ἰῷ κεκραμένον τοῦ Λερναίου Φαρμάκου. Ὁ δὲ Νέσσος ὑποδέχεται τοῦτο· « Οὐ γὰρ ἀτιμωρητὶ θνῃξόμεθα », καθ' αὑτὸν εἶπε· καὶ θερμὸν (3) βεβαμμένον λύθρῳ τῆς ἐσθῆτός τι μέρος δίδωσι δῶρον τῇ ἁρπαγείσῃ, ὡς ἐρεθισμικὸν ἔρωτος.

Μακρὰ τειδὴ τοῦ μεταξὺ γίγονε χρόνου, καὶ τὰ τοῦ μεγάλου Ἡρακλέους ἆθλα τὴν γῆν πᾶσαν ἐπλήρωσαν καὶ τὸ τῆς μητρυιᾶς μῖσος. Ὁ δ', ἀπὸ τῆς Οἰχαλίας νικητὴς ἐπανιών, τὰ καθ' εὐχὴν ἱερὰ τῷ Κηναίῳ ἑτοίμαζε Διΐ. Καὶ δὴ Φήμη λάλος ταῖς σαῖς ἀκοαῖς, Δηϊάνειρα, προσελήλυθεν, ἣ χαίρει ψευδῆ προσλεθεῖσα τοῖς ἀληθέσι καὶ ἐξ ἐλαχίστου τὰ ἑαυτῆς αὔξει πολάσματα, τὸν Ἀμφιτρυωνιάδην τῷ τῆς Ἰόλης ἔρωτι πυρπολεῖσθαι. Ἡ δὲ φιλοῦσα πιστεύει τῇ Φήμῃ τε τῆς νέας ἀφροδίτης καταπλαγεῖσα, πρῶτα μὲν τοῖς δάκρυσιν ἐκαείσατο, καὶ κλαίουσα τὸ ἑαυτῆς ἡ ταλαίπωρος ἄλγος διαχεῖ· μετὰ δὲ τοῦτ' εὐθύς, « Τί δήποτε κλαίομεν »; εἶπε· « ἡσθήσεται τούτοις δὴ τοῖς δάκρυσιν ἡ ἀντίζηλος. Ἐπεὶ » γὰρ αὕτη ἐλεύσεται, σπουδὴν πᾶσαν εἰσενεκτέον· » καί τοι καὶ τολμητέον ἐστὶν, ἕως ἔξεστι καὶ μήπω » τὸν ἐμὸν θάλαμον ἄλλη κατέχει. Πότερον μέμ- » ψομαι, ἢ σιγήσω; ἐπανέλθω πρὸς τὴν Καλυδῶνα, » ἢ μείνω; ἐξέλθω τῶν οἴκων, ἢ οὕτως οὐδ' ὁτιοῦν

(1) Sic cod., cum illo accentu.
(2) Vix puto hoc esse sanum. Forte, *διέλασεν*, *emicuit*.
(3) Legebat ergo non *calido*, id esset *θερμῷ*, sed *calidum*, munus nempe.

» πλέον ἀντισ῎ω; Τί δ', ὦ Μελέαγρε, εἰ ἐμαυ῎ὴν
» ἀναμνησθείην σὴν εἶναι ἀδελφήν; Πρὸς μέγισ῎ον,
» ὁμολογῶ, μῦσος εὐτρεπίζομαι, ὅσον ἡ ὕβρις ἀπαιτεῖ
» καὶ τὸ γυναικεῖον ἄλγος, τὸ τὴν ἀντίζηλον ἀπο-
» σφάξαι (1) »; Εἰς ποικίλας τοίνυν ὁδοὺς (2) ἄπεισιν
ὁ νοῦς· τούτων δὲ πρῳ῎ύθηκε πασῶν τὴν πεπωκυῖαν
τὸ Νέσσειον αἷμα ἐσθῆτα πέμψαι, ἢ τῷ ἔρωτι δύ-
ναμιν ἐκλείποντι ἐπιδίδωσι. Καὶ ἀγνοοῦντι τῷ Λίχα
τί πο῎ὶ ἂν τῷ Ἡρακλεῖ παραδοίη, ἀγνοοῦσα καὶ
αὐτὴ, τῆς ἑαυ῎ῆς θρήνους αὐτῷ παραδίδωσι· καὶ μει-
λιχίοις ἐντέλλεται λόγοις ἡ δύσ῎ηνος τὸ δῶρον ἐκεῖ-
νο (3) τῷ ἀνδρὶ δοῦναι. Δέχεται δὴ τοῦτο καὶ ὁ ἥρως
Ἡρακλῆς ἀγνοῶν, καὶ περιτίθησι τοῖς ὤμοις τὸ
τῆς Λερναίας ἐχίδνης φάρμακον. Θύμαλα δὲ ἀνῆγε
καὶ λόγους ἱκετηρίους ἐπὶ τῷ πρώτῳ πυρὶ, καὶ οἶνον
ἐκ φιάλης ἐπὶ τῷ μαρμαρίνῳ βωμῷ ἔσπενδεν· ἡ
δὲ τοῦ κακοῦ ἐκείνου δύναμις διεθερμάνθη, καὶ, δια-
λυθεῖσα τῇ τοῦ πυρὸς θέρμῃ, τὰ Ἡρακλεια διέ-
δραμε μέλη, πανταχόσε διαχυθεῖσα. Μέχρις μὲν
οὖν οἷός τ' ἦν, μόνῃ (4) τῇ γενναιότητι τοὺς στεναγμοὺς

(1) Legebat suo in codice : « Quid si me, Meleagre, tuam » *memorem* esse sororem ? *Gran-* » *de* paro facinus, quantumque » injuria *poscit* Femineusque do- » lor jugulata » (vel forsan *jugulanda*) « pellice testor. » Majus interpretis peccatum est in ὁμολογῶ, quod latino *testor* non respondet. Poterunt græca eo refingi ferè modo : Τί δ', ὦ Μελ., εἰ, ἐμέ σοι εἶναι ἀδελφὴν ἀναμνησθεῖσα, πρὸς μέγιστον εὐτρεπίζομαι ἔργον, καὶ ὅσον ἡ ὕβρις π δύναται καὶ γυναικεῖον ἄλγος τῷ τῆς ἀντιζήλου φόνῳ μαρτύρομαι.

(2) Legit Planudes « in cur- « sus animus varios abit. » Mox habuit *reddit* male pro *reddat*.

(3) Cod. ἐκείνῳ, quod mutavi. Toties vidimus ω et ο permutata, ut emendatio sit extra dubium posita : cf. p. 379. Ovidius : « Dona det *illa* viro. »

(4) Pessimam ergo habuit lectionem *sola* pro *solita*, nec mu-

ἦν πέζων· ἐπεὶ δ' ἡ καρδερία τοῖς κακοῖς ἐνικήθη,
ἀπώσατό τε τὸν βωμὸν, καὶ τὴν πολύδενδρον ἐπλήρωσε τῶν ἑαυτοῦ κραυγῶν Οἴτην. Αὐτίκα δὲ δὴ μάλα τὴν θανατηφόρον ἐσθῆτα διαῤῥῆξαι ἐπιχειρεῖ· ἢ δ' ἂν αὕτη γε ἕλκηται, καὶ τὸ δέρμα συνεφέλκεται, καὶ, δυσειδὲς τὸ σῶμα ποιοῦσα (1), ἢ ἐμπέφυκε τοῖς μέλεσι, καὶ μάτην ταύτην ἐκεῖνος πειρᾶται ἀποσπᾶν, ἢ διεσπαραγμένας τὰς σάρκας καὶ τὰ λοιπὰ πελώρια ἀνακαλύπτει ὀστᾶ. Αὐτὸς δ' ὁ λύθρος τέτευχεν (2), ὡς ποίε μύδρος λαμπὼν, ψυχρῷ βαπτόμενος ὕδατι, σίζει, καὶ ἕψεται φλέγοντι τῷ φαρμάκῳ. Καὶ οὐκ ἔστιν ἀποφυγή· λαφύσσει δὲ καὶ τὸ λίχνον (3) πῦρ

tare valuit. Repone ad sensum, εἰωθυῖα. Codex addit τῇ πόπῃ, quod in τῇ γενναιόπῃ reformavi, adjutus latina voce *virtute* cui πόπη non quadrat, et toties observata permutatione vocalium αι et ε, quam et in hoc libro animadverti ad 247, ubi ὑμεῖς δίδοται: ad 632, ubi πλαᾶται pro πλαᾷ π: ad 787, ubi συμμαίνει pro συμμένει.

(1) Non intellexit latina, «fœdumque relatu», sic fere vertenda: καὶ ὅπερ ἐστὶ δεινὸν λέγειν.

(2) Cod. πέρυγεν, quod potuissem utique servare: sed jam supra pag. 160, similem feci emendationem, et volui mihi constare. Puto Græcos ipsos hæsisse in dignoscendo probe utroque verbo. Quantum debeat esse dubii discas ex Hamakeri Lectt. Philostr. pag. 26. In Apollonii Vita Philostr. II, 4, pro edito φάσμα φυγῇ ὤχλο πτερυγός, cod. Regius, isque optimus, 1696, exhibet πλειγός. Ibidem II, 11, de elephante capto: νύκλωψ δὲ λέγεται τὴν δουλείαν ὀλοφύρεσθαι, μα Δί', οὐ πτερυγὸς, ὁπῖον εἴωθεν: cod. idem, μὰ Δία, οὐ πτειγός: atque Olearius, qui editæ favet, Glossas tamen Veteres adponit, ubi, Τείζει ἐλέφας, βοᾷ. Synesius Epist. 4, pag. 164 C, τὸ κέρας ἐπλείχει: cod. Regius 1039, habet ἐπτρῦγει, et cod. 1038, ἐπτρήγει: et 2988, ἐπτρύγει: vidi et in scholiaste ἔτρυζεν: editam tamen lectionem non loco moverim. At in gratiam eorum quibus τρύζειν de navis antenna dictum placebit, monebo in Philostrati Epist. 21, ubi τρύζειν de calceo usurpatur, nihil me varietatis enotavisse, quum nonnullos olim Philostrati versarem codices; sed potui indiligentibus tunc oculis uti.

(3) Cod. λύχνον: sic βιβλίδα

καὶ τὰ ἔγκαλα, καὶ πελιδνὸς ἰδρὼς ἐξ ὅλου τοῦ σώματος ῥεῖ, καὶ ψοφεῖ τὰ νεῦρα καιόμενα· τῶν δὲ μυελῶν ἀδήλῳ τηκομένων ἰῷ, ἄρας εἰς οὐρανὸν τὰς παλάμας, « Τέφηθι τῷ ἡμιέρῳ » ἀνέκραγεν « ὀλέ- » θρῳ, Κρηνία· τέφηθι, καὶ τὴν χῆρα ταύτην, ὠμο- » τάτη, βλέψον ἀφ' ὑψηλοῦ, καὶ τὴν ἀγελαίαν ψυχὴν » κόρεσον. Ἤ, εἴπερ ἐλεεινὸς ἐγὼ καὶ τῇ πολεμίᾳ » (πολέμιος γάρ εἰμι σός), τὴν ταῖς δειναῖς βα- » σάνοις ἀπειρηκυῖαν ἐσλυγημένην τε ψυχὴν, καὶ ἐπὶ » μακραῖς γεννηθεῖσαν πόνοις, ἄφελε. Δῶρόν μοι ὁ » θάνατος ἔσλω (1). Καὶ δὴ τοιαῦτα πρέπει δωρεῖσθαι » τὴν μητρυιάν. Ἆρ' οὖν ἐγὼ τὸν τοὺς νεὼς τῷ τῶν » ξένων λύθρῳ μολύνοντα Βούσιριν ἐδάμασα· καὶ » τοῦ δεινοῦ Ἀνταίου τὴν τῆς μητρὸς Γῆς τροφὴν » ἀφειλόμην. Οὐδ' ἐμὲ ἡ τριπλῆ μορφὴ τοῦ Ἴβηρος » ποιμένος, οὐδ' ἡ σὴ τριπλῆ μορφὴ αὖθις, Κέρβερε, » συνεθρήσεν. Ἆρ' οὐχ ὑμεῖς, ὦ χεῖρες, τὰ κέρα τοῦ » νεανικοῦ ἐπιέσατε ταύρου; ὑμέτερον ἆθλον ἡ Ἦλις » ἔχει, ὑμέτερον τὸ τῆς Στυμφαλίδος ὕδωρ καὶ τὸ » Παρθένιον νέμος· ὑμετέρᾳ ἀρείῃ καὶ ὁ καλάπασλος » τῷ Θερμωδοντιακῷ χρυσίῳ ζωστὴρ ἐνήνεκται, καὶ » τὰ τρὸς τοῦ ἀγρύπνου πεφυλαγμένα μῆλα δρά- » κοντος. Ἀλλ' οὐδ' οἱ Κένταυροί μοι ἀντισταῖεν οἷοί » τ' ἐγένοντο, οὐδ' ὁ τὴν Ἀρκαδίαν δηώσας κάπρος· » οὐδ' ἐλυσιτέλησε τῇ Ὕδρᾳ τὸ διὰ ζημίαν αὐξά-

pro βυβλίδα v. 458, et non semel in sequentibus; sic πολυορκούμενον, ad 581, pro πολιορκ. Eodem mendo Glossator infra ad verba Ἴβηρος ποιμένος adscripsit Γυειάνου pro Γηρυόνου.

(1) Ovidius: « Mors mihi mu- » nus erit. » Forte scripsit Planudes ἔσλαι, ut monui ad Aristæn. pag. 616; ubi de permutatis temporibus ἔσλω et ἔσλαι notavi.

» νεσθαι καὶ διπλῆν ἀναλαμβάνειν ἰσχύν. Τί δ' ὅτι (1)
» τοὺς Θρηκὸς ἵππους, τοὺς (2) ἀνθρωπείῳ πίονας
» αἵματι, καὶ τὴν Φάτνην πλήρη διεσπασμένων σω-
» μάτων εἶδον, καὶ ἰδὼν ἀπέρριψα, καὶ τόν τε δε-
» σπότην αὐτοὺς διεργασάμην; Ταύταις συντριβὲν
» ταῖς χερσὶ κεῖται καὶ τὸ Νεμαῖον ἄχθος, ταύταις
» καὶ ὁ Κάκος τὸ φοβερὸν τέρας τῷ Τιβερίνῳ αἱ-
» ματῷ (3). Τούτῳ τῷ τραχήλῳ τὸν οὐρανὸν ἤνεγκα.
» Ἀπείρηκεν ἐπιτάττουσα ἡ χαλεπή μοι τοῦ Διὸς
» σύζυγος· ἐγὼ δ' ἐνεργῶν οὐκ ἀπηνρεύκειν. Ἀλλὰ καὶ
» καινὸς ὁ λεθρος πάρεστιν, ὥπερ οὔτε ῥώμῃ, οὔτε
» βέλεσιν, οὔθ' ὅπλοις οἷόν τ' ἐστὶν ἀνθίστασθαι. Πε-
» ρινοστεῖ γάρ μοι τὰ ἐνδόταλα σπλάγχνα παμ-
» φάγον πῦρ, καὶ τὰ μέλη πάντα μοι διαβόσκεται.
» Ὁ δ' Εὐρυσθεὺς ἔρρωται! καὶ εἰσὶν οἳ πιστεύειν δύ-
» ναντα θεοὺς εἶναι! » Εἶπε· καὶ καθηλωμένος τοῖς
τὴν ὑψηλὴν Οἴτην πορεύεται, οὐκοῦν ἑτέρως ἢ εἰ ταῦ-
ρος ἐμπαγὲν τῷ σώματι βέλος φέροι, καὶ ὁ τοῦ
τραύματος αὐτουργὸς ὑποφεύγει (4). Πολλάκις ἂν
ἐκεῖνον σπαραγμοὺς εἶδες ἀναδιδόντα, πολλάκις τρέ-
μοντα (5), πολλάκις διαπειρώμενον πάσας τὰς ἐσθῆτας

(1) Invenit *quid quod*, pro *quid quum*, formulam notissimam, hicque non incommodam. Potuit tamen scribere, τί δ' ὅπ, quod deinde mutatum fuerit; hæ voculæ enim facile variantur: cf. pag. 72.

(2) Cod. πάς. Saltem feminino bis uti librarius vel Planudes debuisset; quod si fecisset, non damnarem, etsi in latinis sit *equos*. Sic, ad 278, peccat in articulo τὸν pro τήν: et in relativo ad 643, ubi οὓς pro ἅς.

(3) Habuit versum ab editoribus repudiatum, « Cacus et » horrendum Tiberino litore » monstrum. »

(4) Codex ὑποφεύγει: sic ad vers. 277, ἀναδιδόντα: ad vers. 337, ἀναξιοπαθήσης.

(5) Legit *trementem*, quod recepto *frementem* non præfracte prætulerim: nolim tamen ut Her-

διαῤῥηγνύναι, καὶ δένδρα σπορεννύντα, καὶ τοῖς ὄρεσιν
ὀργιζόμενον, ἢ τῷ παλαιῷ οὐρανῷ τὰς χεῖρας ἐκτεί-
νοντα. Ἰδοῦ δὲ καὶ τὸν Λίχαν θεσούμενον καὶ ὑπὸ
κοίλην καλεπληχότα πέτραν ἐώρακεν· ὡς δὲ πᾶσαι ἡ
ὀδύνη τὴν μανίαν συνήθεσεν, « Οὐχὶ, σύ » φησὶ,
« Λίχα, τὰ θανάσιμα δέδωκας δῶρα; σὺ τοὐμοῦ
» θανάτου αὐτουργὸς ἔσῃ »; Ὁ δὲ τρέμει καὶ ὠχειᾷ
δεδοικὼς, καὶ πειδεῶς ἀπολογίας φησὶ ῥήματα. Ὁ
δ' Ἡρακλῆς λέγοντα, καὶ πρὸς τοῖς γόνασι καὶ τῶν
χειρῶν παρασκευαζόμενον ἅψασθαι (1), συναρπάζει,
καὶ τεὶς καὶ τέτρακις περιδινήσας, εἰς τὴν Εὐβοϊκὴν
ἀφῆσι θάλατταν κραταιότερον ἢ ὡς ἀπὸ μηχανῆς.
Ὁ δὲ διὰ τοῦ ἀέρος ἔτι μετέωρος ὢν ἐσκληρύνθη. Καὶ
οἷάπερ φασὶ τοὺς ὑέτιους τοῖς ψυχροῖς ἀνέμοις αὐ-
ξάνεσθαι (2), κἀντεῦθεν χιόνας γίγνεσθαι, καὶ τῆς
χιόνος τῷ οἰκείῳ βάρει (3) συνειλουμένης πιλοῦσθαι καὶ
σφαιροῦσθαι τῇ σιγανῇ χαλάζῃ τὸ σῶμα· οὕτως
ἐκεῖνον ἐν τῷ διακένῳ τοῦ ἀέρος γενναίαις χερσὶ ῥι-
φέντα, ἀναιμόν τε τῷ φόβῳ γενόμενον καὶ οὐδ' ὁτιοῦν
χυμῶν ἔχοντα, εἰς σκληρὸν λίθον μεταβεβλημένον ὁ

cule indignum prorsus rejicere. Etenim Hercules ille monstrorum domitor non *tremebat præ formidine;* sed jam intoleranda tabe exesum et ardentissima febre correptum heroem *horror* invaserat, *tremor*que membra percurrebat. Atque, si nunc *fremens* est, non bene statim *irascens* erit; idcirco Gierigius, post Heinsium, ex *irascente* velit *incursantem* fecere, quæ conjectura valde est improbabilis.

(1) Male cepit latina. Scribere debuit, καὶ τῶν γονάτων παῖς χεροὶ πειρασκ. ἅψ.

(2) Latinum *concrescere* non intellexit. Ad sensum mentemque Poetæ reponendum συμφύεσθαι.

(3) Suo in libro habuit *mole*, non *molle;* illudque *mole* idem est ac *molle:* nam in codd. plerumque e duplicatis literis una omittitur. Ceterum nec sic, *mole* a *moles* derivato, locum apte reddiderit.

πελὶν χρόνος ἔδειξε· νῦν δ' ἐν τῇ Εὐβοϊκῇ θαλάττῃ βραχὺς ἀνέχει σκόπελος καὶ ἀνθρωπείας μορφῆς ἴχνη φυλάττει· ὃν, οἷάπερ αἰσθησόμενον, οἱ ναῦται παλεῖν εὐλαβοῦνται, καὶ δὴ λίχαν περσαγρεύουσιν. Ἀλλὰ σύ γε Διὸς περιβόητον γέννημα, δένδρα τεμὼν ἅπερ ἡ ὑψήλοφος ἔφερεν Οἴτη, καὶ, καλασκευάσας πυρὰν τό τε τόξον καὶ τὴν εὐρύχωρον φαρέτραν, καὶ τὰ πάλιν αὖθις τὴν Τρωϊκὴν βασιλείαν ὀφόμενα βέλη, φέρειν κελεύεις (1) τῷ Ποίαντος παιδὶ, ὅπερ ὑπηρετουμένῳ ἡ φλὸξ ὑφεῖται. Καὶ δὴ τῷ λαύρῳ (2) πυρὶ τῆς τῶν ξύλων σίβαδος περιληφθείσης, τῷ Νεμαίῳ σιορέννυς ταύτην ἄνωθεν δέρμαδι, καὶ, τῷ ῥοπάλῳ τὸν τοξότην ἐπιθείς, ἀνακλίνῃ, οὔκουν ἑτέρῳ περσώπῳ, ἢ εἰ, κωμάζων, ἀνέκεισο, μελαξὺ γλεύκους μεσίων ἐκπωμάτων, στέφανον ἀναδούμενος.

Ἤδη δ' ἡ φλὸξ, ὑπερισχύουσα καὶ παντοχόσε περιχυθεῖσα, ἐβρόμει (3), καὶ τόν τε καλαφρονοῦντα ταύτης καὶ τὰ ἐκείνου μέλη μελῄει. Ἔδεισαν δ' οἱ θεοὶ περὶ τῷ ἐκδικήτῃ τῆς γῆς· πρὸς οὓς ὁ Κρονίδης Ζεὺς (καὶ γὰρ ἤσθετο) τόνδε τὸν τρόπον χαίροντι ἐφθέγξατο στόματι· « Οὗτος ὁ φόβος ἡμέτερα, θεοὶ, » γένεται ἡδονὴ, καὶ ἄσμενος ἐμαυτῷ ὅλῃ τῇ ψυχῇ » χαίρω, ὅτι δὴ τοῦ λογικοῦ δήμου (4) καὶ κηδεμὼν » καὶ πατὴρ λέλημαι, καὶ τοὐμὸν γέννημα καὶ τῇ

(1) Legitur in codice, κελεύει.

(2) Nolui reponere λάβρῳ: potuit enim Planudes hoc modo scribendi uti, qui a multis frequentatus fuit. At cf. ad XI, 516.

(3) Verbum proprium; nam βρόμος est κυρίως ἦχος πυρός, tradentibus id grammaticis: cf. quæ notavi ad Herodiani Epimerism. pp. 10, 291.

(4) Ovidius, *memoris populi*. Quæ dedit interpres obscura sunt nec apta. Malim, οὐκ ἀχρείστου πλήθους, nempe οὐκ ἀχρείστων ὑμῶν. Et post ἀσφαλείας deesse videtur εἶναι.

» ὑμῶν εὐμενείᾳ ἀσφαλείας ἐπιληπλόν. Εἰ γὰρ τοῦθ' » ὑμεῖς δίδδιε τοῖς ἐκείνου μεγαλουργήμασι, μᾶλλον » ὑμῖν εἰς φιλίαν αὐτὸς συνάπλομαι. Ἀλλὰ γάρ, ἵνα » μὴ ὑμῶν αἱ πισταὶ διάνοιαι κενῷ καλαπλήπλοιντο » φόβῳ, τὰς Οἰταίας μὴ δέδιτε φλόγας. Ὁ γὰρ » πάντα νικήσας νικᾷ καὶ ὁ πῦρ βλέπει, καὶ οὐδὲ » τοῦ πανδαμάτορος Ἡφαίστου, ὅτι μὴ ἐν τῇ μήτρᾳ » μερίδι, αἰσθήσεται· ἀθάναλον γάρ ἐστιν ὅτιπερ ἐξ » ἐμοῦ ἔσπασεν, ἀμέτοχόν τε καὶ ἀπαθσομίλη- » τον (1) θανάτῳ (2), καὶ οὐκ ἔστιν ἥτινι φλογὶ δα- » μαζόμενον· καὶ τοῦτ' ἐγὼ τὸ χρεὼν λειτουργήσαν » ἐκ γῆς εἰς τὸν οὐράνιον ἀναλήψομαι χῶρον, καὶ πᾶσι » θεοῖς ὡρὸς ἡδονῆς εἶναι τοὐμὸν ἔργον ἐμαυτὸν πείθω. » Εἴ τις δ' ὅμως, εἴ τις τυχὸν Ἡρακλεῖ θεωθέντι » ἀνιαθήσεται, μὴ τιθέσθω τῇ διδομένῃ ταύτῃ χά- » ριτι· ὕστερον ἀξίως δοθεῖσαν γνώσεται, καὶ ἄκων » αὐτὴν ἐπαινέσει. » Οἱ μὲν οὖν θεοὶ συγκαλέθεντο· ἡ δὲ τοῦ Διὸς σύζυγος τὰ μὲν ἄλλα τοῦ Διὸς ῥήματα ἔδοξε μὴ δυσχεραίνοντι ὡρὸς ὠπῳ, δυσχεραίνοντι δ' ὅμως τὰ τελευταῖα ὑπενεγκεῖν, καὶ ἀλγήσασα δὴ πεφώραται. Μετὰ δὲ τοῦτο, ὅτιπερ ἦν ἀλωτὸν τῇ

(1) Codex, ἀπροσομίλητον.

(2) Convenit et sententia et verbis hymnus ap. Philostr. Her. p. 236, Thetidi cani solitus: Θέτι χυανέα, Τὸν μέγαν τέκες υἱὸν Ἀχιλλέα, Τοῦ θνατὰ μὲν ὅσον φύσις Ἥνιγκε Τρωὶα λάχειν, Σᾶς δ' ὅσον ἀθανάτου γενεᾶς παῖς Ἔσπασε, Πόντος ἔχει. . . . Cf. infra XIV, 600—604 similia de Æneæ. Ipse Hercules Luciani D. M. XVI, 3: ὁπόσον μὲν Ἀμφιτρύωνος ἐν τῷ Ἡρακλεῖ ἦν, τοῦτο τέθνηκε — ὁ δὲ ἦν τοῦ Διός, ἐν οὐρανῷ σύνεσλι τοῖς θεοῖς. De quo et Lucianus Hermot. 7: ἀποβαλὼν ὁπόσον ἀνθρώπινον εἶχε πρὸς τῆς μητρὸς, καὶ καθαρόν τε καὶ ἀκήρατον φέρων τὸ θεῖον, ἀνέπλαλο εἰς τοὺς θεούς. Atque ita de invicto Heroe vaticinatus erat Tiresias Theocriti Id. XXIX, 80: Δώδεκά οἱ πλέσσαντο πεπρωμένον ἐν Διὸς οἴκῳ Μόχθους· θνητὰ δὲ πάντα νενὲ Τειρύνιος ἐξεῖ.

φλογὶ καὶ φθαρτὸν τὸ πῦρ ἀφείλετο, καὶ εἶδος οὐκουν ἐπιγινωσκόμενον τοῦ Ἡρακλέους μεμένηκε καὶ τοῦ μητρικοῦ χαρακτῆρος οὐδ' ὁτιοῦν ἐπαγόμενον· μόνον δ' ἐν αὐτῷ τοῦ Διὸς ἴχνη φυλάττει. Ὡς δὲ νεαρὸς ὄφις, ἀποθέμενος ἅμα τῇ λεπιδὶ τὸ γῆρας, σφεζᾶν εἴωθε, καὶ φωλίσι τερσφάτοις φαιδρύνεσθαι· οὕτως ὁ Τιρύνθιος (1), ἐπεὶ τὸ θνητὸν ἀπεδύσατο σῶμα, ὁμοῦ τε ἑαυτοῦ κρεῖττον ἀκμάζει (2) καὶ μείζων (3) ἤρξατο φαίνεσθαι, καὶ σεβασμιωτάτῃ ἐμβριθείᾳ αἰδέσιμος γίνεσθαι· ὃν ὁ πανσθενὴς Πατὴρ διὰ κοίλης νεφέλης ἁρπάσας ἅρματι τεθρίππῳ τοῖς λαμπροῖς ἐγκατέθεικεν ἄστροσιν. Ἤσθετο τοίνυν καὶ ὁ Ἄτλας τοῦ βάρους.

Ὁ δὲ Σθενέλειος ἥρως Εὐρυσθεὺς οὔπω τὸ μῖσος ἔλυσεν, ἀλλὰ τὴν παλαικὴν ἔχθραν καὶ ἐπὶ τοῖς ἐκείνου παισὶ μελέρχεται ἀπηνῶς. Ἡ δὲ Ἀργολὶς Ἀλκμήνη, μαχραῖς φρενῖσιν ὀδυνωμένη, τὴν Ἡρακλέους Ἰόλην ἔχει, ὅπου τὰς γεραλέας ἂν ἀπολίθοιτο λύπας, ἥπερ ἂν τοὺς ὡμολογημένους τῇ οἰκουμένῃ τοῦ παιδὸς ἄθλους ἀναγέλλοι καὶ τὰς ἑαυτῆς τύχας. Ταύτην γὰρ ὁ Ὕλλος εἴς τε τὴν ἑαυτοῦ κλῆσιν (4)

(1) Codex, πρυνήδιος, calami lapsu.

(2) Forsan, ὁμοῦ τι τὸ ἑαυτοῦ κρεῖττον ἀκμάζει, quod melius respondebit latinis, « Parte sui melliore viget. »

(3) *Major*, μείζων, præstat hic omnino lectioni alteri *melior*. Deorum est proprium excelsa corporis statura. Hinc Socrates, encomiis Athenarum Atticarum et Atheniensium civium, tum mortuorum, tum viventium, elatus et supra naturam humanam fere evectus, ait in Menexeno §. 2, μείζων καὶ γενναιοτέρως καὶ καλλίων καὶ σεμνότερος γεγένηται.

(4) Ovidius : « Iolen habet. » Herculis illam Imperiis, thalamoque animoque receperat Hyllus, Impleratque uterum generoso germine : cui sic Incipit » Alcmene : Faveant tibi numina.....» Planudes aliter legit,

καὶ τὸν θάλαμον καὶ τὴν ψυχὴν εἰσεδέξαλο. « Ἴλεώ
» σοι γοῦν οἱ σοὶ (1) θεοὶ εἶεν, καὶ συσλείλειαν τὸν χεό-
» νον, ἐπειδὰν ἐπίτεξ οὖσα τὴν ἐφισλαμένην ταῖς
» ὠδίναις (2) καλέσῃς Εἰλείθυιαν, ἣν ἐμοὶ δυσχερε-
285 » σλάτην ἡ τῆς Ἥρας χάρις (3) πεποίηκε. Καὶ γὰρ
» ἐπείπερ ἡ γέννησις ἤδη τοῦ πολυπόνου παρῆν Ἡρα-
» κλέους, καὶ τὸ δίκαιον ἐπείχελο τῷ ἀσλεράρχῃ ση-
» μεῖον, διέτεινέ μοι τὴν γαστέρα ὁ φόρλος, καὶ το-
» σοῦτον ἦν ὅπερ ἔφερον ὡς δύνασθαί σε τὸν αἴτιον
» τοῦ κεκρυμμένου βάρους τὸν Δία λέγειν εἶναι. Καὶ

nempe: « Iolen habet Herculis.
» Illam Imperiis, thalamoque. »
Nec male dictum fuerit *Iole Herculis*. Sic in Oreste Euripidea, τῇ θ' Ἡρακλέους Ἥβῃ: in Her. Philostrati pag. 46, Ἄλκηστις ἡ Ἀδμήτου καὶ Εὐάδνη ἡ Καπανέως. De hac ellipsi vocis γυνὴ monui ad Phil. pag. 307, et omnino videndæ Ellips. Bosianæ a Schæfero editæ; ac de latinæ vocis *uxor* ellipsi adisis Heins. ad Metam. III, 283. Præterea quod est oxymoron in verbis « recipere illam im-
» perio, thalamo et animo », illustravi supra pp. 145, 274. Pari acumine scurrilis ille Scarro in Narratione Comica Rancunam histrionem loquentem inducit: « Je
» *reprenois mon siége*, ma cou-
» ronne, et ma *gravité*. » Delillio, cujus in annotationum illarum priore versus adtuli hosce, « Heu-
» reux qui, dans le sein de ses
» dieux domestiques, Cultive ses
» jardins, les vertus et les *arts* »,
Bertinus præivisse videtur; dixit enim III, Eleg. 20: « Et cultivant
» l'amour, la nature et les arts. »
Furta id genus non pauca et graviora nonnulla in Delillio animadverti. Lacuna quæ est in Planudeis, in illo saltem quo utor codice, poterit, donec meliores libri conferantur, sic fere impleri: γαστέρα π εἰμιτοῦς ἐτέ-πλησι σπέρματος. Πρὸς τὴν ὧδε Ἀλκμήνη λέγειν ἤρξατο.

(1) Delendum videtur *σοί*. Statim codex, *συσλέλειαν*.

(2) Sic codex, ni legendum ὀδύναις, vel ὠδῖσι, vel ὠδινούσαις. Hoc placet ob latina *timidis parientibus*. Puto Planudem habuisse *tumidis*, quod in versione maluit omittere, ut fere superfluum, vel ut insuave.

(3) Ovidius: « Quam mihi dif-
» ficilem *Junonis gratia* fecit »:
voluntas nempe Junonis gratiam aucupandi, Junoni placendi cura. Græca sunt æque brevia nec magis perspicua: sensus est: ἡ τις τὴν Ἥρας ἀφτοκίαν προθυμία

» δὴ τὰς ὠδῖνας οὐκ ἔτι πολέον οἷά τ' (1) ἦν ὑπο-
» μένειν, καὶ πῶς γὰρ οὐκ ἄν, ὅτε καὶ νῦν μοῦ λεχθύσης
» ψυχρὰ ἔχει τὰ μέλη φείκη· καὶ τὸ μνημο-
» νεύειν μέρος ἐστὶν ὠδῖνος. Ἑπτὰ γὰρ ἐγὼ νύκτας κα-
» ταλειπομένη καὶ τοσαύτας ἡμέρας, ἀπαγρεύσασά
» τε τοῖς δεινοῖς, καὶ τὰς χεῖρας εἰς οὐρανὸν ἀναλεί-
» πουσα, τὴν Εἰλείθυιάν τε καὶ τὸν τῆς ὠδῖνος πα-
» τέρα (2) μεγάλαις ἐπεκαλούμην κραυγαῖς. Ἡ δὲ
» ἦλθε μέν, ἀλλὰ πρόθυμος ὑπὸ τῆς Ἥρας,
» καὶ τοιάδε τὴν γνώμην οἵα τὴν ἐμὴν ἂν κεφαλὴν
» ἀσυμπαθῶς (3) ἐθέλειν ἐκείνῃ χαρίσασθαι. Καὶ, τοὺς
» ἐμοὺς ἀκούσασα στεναγμοὺς, ἐνελόχησε πρὸ τῶν
» θυρῶν ἐν ἐκείνῳ δὴ τῷ βωμῷ, καὶ τῇ δεξιᾷ ἰγνύῃ
» τὸ λαιὸν πέρασα γόνυ, καὶ τοὺς δακτύλους ἑναλλὰξ
» δίχην κλωνὸς συμβαλοῦσα, τὰς ὠδῖνας ἀνέμενε (4),
» καὶ ἐπῳδὴν ἡσύχῳ φωνῇ ἐπέλεγε, καὶ ἐπῳδὴ τὰς
» ὠδῖνας ἀρξαμένας ἐπέσχεν. Ἐγὼ δὲ συνειχόμην
» ὠδῖσι, καὶ παραφρονήσασα τῷ Διὶ ὡς ἀγνώμονι
» λοιδορίαν κενὴν λοιδοροῦμαι, καὶ θανεῖν ἐπιθυμῶ,
» καὶ ῥήματα λέγω καὶ σκληροὺς ἂν λίθους κινήσοντα.

(1) Cod. οἷά τ, errore solenni: et sic ad *N.* 387 et 475.

(2) Videtur Planudes legisse non *Nixosque pares*, sed *nixusque patrem*, seu repererit id, seu forsan conjecerit. Recepta nunc in editionibus lectio non est extra dubitationem posita, quum multæ sint codd. varietates; nec placere fateor mihi quidem in oratione Alcmenes græcæ mulieris illam latinorum deastrorum mentionem. Ceterum de Nixis cf. Bartholini Antiqq. Puerperii; et Bœttigeri Ilithyiam, quem de illis docte agere memini. Eruditissimi hujus opusculi Bastius gallicam versionem composuit, quam inter ineditas ejus chartas Oxonii latentem protrahi tandem in lucem vehementer cupio.

(3) Legebat Planudes *inique*, non *iniquæ*.

(4) *Sustinuit* hic vertendum fuit ἐπέσχε, vel, ut evitetur ejusdem verbi iteratio, ἀνέκλιτ.

» Παρίασι (1) τοίνυν αἱ Καδμηίδες μητέρες, καὶ εὐχὰς
» ἀναπέμπουσι, καὶ ὀδυνωμένην παραμυθοῦνται. Μία
» δέ μοι τῶν θεραπαινῶν, ἐκ μέσου τοῦ δήμου, Γε-
» λανθὶς (2) τοὔνομα, ξανθὴ τὴν κόμην, παρῆν, εὔτονος
» πρὸς τὰ κελευόμενα ποιεῖν, καὶ ταῖς ἑαυτῆς ὑπη-
» ρεσίαις ἐπέραστος. Αὕτη ἠσθέλο χαλεπά τινα ἀγνοῶ
» τίνα τὴν Ἥραν ποιοῦσαν· εἰσιοῦσα δὲ καὶ ἐξιοῦσα
» πολλάκις τὴν θύραν, εἶδε καθημένην ἐν τῷ βωμῷ
» τὴν θεὰν, καὶ τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῖς γόνασι τοὺς
» δακτύλους συμβεβλημένας ἔχουσαν· καὶ, Ἥτις
» πολὲ, εἶπεν, εἶ σὺ, σύγχαιρε τῇ δεσποίνῃ· κεκού-
» φισται γὰρ ἡ Ἀργολὶς Ἀλκμήνη, καὶ, τῆς εὐχῆς
» τυχοῦσα, τέτοκεν. Ἀνέθορεν ἡ δεσπόζουσα τῶν
» κυοφορουμένων θεὸς, καὶ τὰς ξυμβεβλημένας χεῖ-
» ρας ἐκπλαγεῖσα διέζευξεν· ἐγὼ δὲ, τῶν δεσμῶν
» διαλυθέντων, κουφίζομαι. Λέγεται τοίνυν, τῆς θεᾶς
» ἀπαληθείσης, τὴν Γελανθίδα γελᾶσαι· ἡ δὲ θεὸς
» γελῶσαν τῶν τειχῶν ἀγείως θραξαμένη κατὰ γῆς
» εἵλκυσε, καὶ τὸ σῶμα βουλομένην ἐκ γῆς ἀναστῆ-
» σαι ἐκώλυσε, καὶ τὰς πρὶν (3) χεῖρας εἰς πόδας
» μεθήμειψεν. Ἡ μέντοι πρόσθεν εὐτονία συμμένει,
» καὶ τὰ νῶτα τὴν ἑαυτῶν χρηὰν οὐκ ἀπώλεσεν·
» ἡ γε μὴν μορφὴ τῇ πρέσβι διάφορος. Αὕτη
» τοίνυν, ἐπειδὴ ψευδεῖ στόματι ὠδινούσῃ μοι βε-

(1) Malim *πάρεισι* : Ovidius, *adsunt*. Moxforsan, *πρὸς τὰ κελ.*

(2) Cod. *γελαρθὶς* : sic ad 446, *ἰθλοτὶς* pro *ἰθλοτὶς* : ad 584, *πρεσβὶς* pro *πρεσβὶς*. Ovidius *Galanthis*, et Planudes debuit scribere Γαλαρθὶς : nam est allusio ad *γαλῆν*, græcum nomen mustelæ, in quam conversa est famula optima et fato meliore dignissima.

(3) Ad mentem Poetæ scribendum : *καὶ τὰς χεῖρας εἰς τοὺς πρώτους πόδας μετ.* « inque *pedes* » mutavit brachia *primos* » : Planudes videtur legisse *primum*.

» βοήθηκεν, ἐκ τοῦ σλόμαλος τίκλει (1), καὶ σρὸς τοὺς
» ἠμελέσους οἴκους συχνάκις, ὡς καὶ σρόσθεν, φοιτᾷ.»
Εἶπε, καὶ, τῇ ἀναμνήσει τῆς ἀρχαίας θεραπαί-
νης ἐπικλασθεῖσα, ἐσλέναξε· σρὸς ἣν ὀδυνωμένην
οὕτως ἡ νύμφη φθέγγεται· « Ἀλλά σε μὲν, ὦ μῆτερ,
» ἀνιᾷ ἐξ ἀλλοδείας γυναικὸς τοῦ ὑμελέσου αἷμαλος
» ἀφαιρεθεῖσα μορφή· τί δ', εἴ σοι τὴν ἔκλοπον μοῖ-
» σαν τῆς ἐμαυτῆς ἀδελφῆς ἀναγγείλαιμι; εἰ καὶ
» τὰ μάλισλα τά τε δάκρυα καὶ ἡ λύση ἐμσοδὼν
» ἵσλανται καὶ λέγειν κωλύουσι. Μονογενὴς ἐγένελο
» τῇ μητρί (ἐμὲ γὰρ ὁ σαλὴρ ἐξ ἑτέρας ἐγέννησε),
» τὸ κάλλος ἐπισημολάτη τῶν Οἰχαλίδων, Δρυόση·
» ἣν ἀφαιρεθεῖσαν τὴν σαρθενίαν κἀκ τοῦ θεοῦ
» βιασθεῖσαν τοῦ Δελφούς τε καὶ Δῆλον καλέχοντος,
» ὁ Ἀνδραίμων ἠγάγελο, καὶ ἐμακαρίζελο τῆς γυναι-
» κὸς εἵνεκεν. Ἔσλι δέ τις καλὰ σρασιὰς λίμνη ἐν
» ἐσικλινεῖ λώμαλι, τόσον ὑσίονος ἀσοσλησθῦσα, ἧς
» τὰ σερίσχαλα καλεσλεφάνωλαι μύρλοις. Ἔκεῖσε
» τοίνυν ἀφίκελο ἡ Δρυόση, τὴν μοῖραν ἑαυτῆς ἀγνο-
» οῦσα, ἵνα δὲ καὶ μᾶλλον ἀναξιοσαθοίης, σλεφάνους
» ταῖς Νύμφαις οἴσουσα. Ἔφερε δὲ κἀν τοῖς κόλ-
» σοις σαῖδα, γλυκὺ φορτίον, μήσω ἐνιαυλόν γε
» δινυκόσα, καὶ θερμῷ τοῦτον ἔτρεφε γάλακλι. Οὐ
» σόρρω δ' ἀσὸ τῆς λίμνης, τὸ Τύριον χρῶμα μι-
» μησαμένη, ἐν εἴδει ἐλαῶν (2) φίλυδρος λωτὸς ἤνθει.
» Ἐσρέφαλο τοιγαροῦν ἄνθη ἐντεῦθεν ἡ Δρυόση, ἃ τῷ

(1) De falsa et ridicula hac Veterum opinione cf. Camus. ad Aristot. Histor. Animal.

(2) Latinis, *in spem baccarum*, græca ἐν τῇ τῶν καρπῶν ἐπαγγελίᾳ melius respondebunt. Planudes legit, *in specie*, contra sensum et metrum.

» παιδὶ πρὸς τέρψιν καὶ διάχυσιν ἔδωκε. Τὸ δ' αὐ-
» τὸ κἀγὼ ποιεῖν ἔμελλον (παρῆν γάρ)· ὁρῶ δὲ σία-
» γόνας αἱμαλώδεις ἐκ τῶν ἀνθέων πιπτούσας, καὶ
» τρομερᾷ φείκῃ κινουμένους τοὺς κλῶνας. Τοῦτο δ'
» ἄρ' ἔστιν, ὥς φασι γέροντες ἔτι καὶ νῦν ἀγόμενοι,
» ὡς ἄρα (1) Λωΐδος Νύμφη, μίξιν φεύγουσα τοῦ
» Πριάπου, εἰς τὴν λωτὸν ταύτην τὴν μορφὴν με-
» ταβέβληκε, τηρουμένου δὴ τοῦ ὀνόματος.

» Ἠγνόει γε μὴν ἡ ἀδελφὴ τοῦτο. Καλαπλα-
» γεῖσα δὲ, καὶ εἰς τοὐπίσω χωρῆσα, κἀπειδὴ ταῖς
» Νύμφαις πύξαλο θέλουσα ἀπιέναι, τρησισχομέ-
» νους ἔγνω τοὺς πόδας ῥίζαις. Ἀνασπᾶν ἀπομάχε-
» ται, καὶ οὐδ' ὁτιοῦν πλὴν τὰ ἀνώταλα μέρη κινεῖ·
» αὐξάνει τε φλοιὸς (2) κάτωθεν, καὶ πᾶσαν κοιλὰ
» μικρὸν τὴν γαστέρα περιλαμβάνει. Ὡς δ' εἶδεν,
» ἐπεχείρησε ταῖς χερσὶ διασπαράττειν τὴν κόμην,
» φύλλων δὲ ταύτας ἐπλήρωσε· φύλλα καὶ γὰρ πᾶ-
» σαν τὴν κεφαλὴν ἔσκεπον. Ὁ δὲ παῖς Ἀμφισος
» (τοῦτο καὶ γὰρ αὐτῷ τοὔνομα ὁ πάππος Εὔρυ-
» τος (3) ἔθηκεν), ἠσθέλο τῆς μήτρῳας σκληρυνομένης
» θηλῆς, οὐδέ οἱ ἐκμυζῶντι (4) ὁ γαλακτώδης χυμὸς

(1) Vix putem hæc sic a Planude scripta fuisse: adeo scabra est oratio. Invenit *Lotos*, non *Lotis*.

(2) Cod. φλοιοῖς, frequenti finalium syllabarum corruptione: sic ad 233, cod. κελεύεις: ad 360, ἀδελφὲ pro ἀδελφή: ad 570, ὁλισθήσας pro ὁλισθῆσαν: ad 591, ἔπλησα pro ἔπλησε: ad 699, σαυτὴν pro σαυτῆ.

(3) Puto Veteres dixisse ἔθηλο, media potius voce quam activa hac in re usos. Plato Theag. 3, καλὸν γε τῷ υἱεῖ τὸ ὄνομα ἔθου. Demosth. in Bœotum de dote t. IV, pag. 119, T: ἀντὶ τοῦ ὀνόμαλος οὐ ἔθηλο ὁ πάλαι αὐτῷ. Idem in Macart. t. IV, pag. 180, τὰ ὀνόματα ἐθέμην τούτοις.

(4) Invenit *sugentem*, non *ducentem*. Illa lectio hujus videtur esse glossema. Græci dicunt hoc sensu ἕλκειν, quod illustravi

» εἶπε. Αὐτὴ δὲ παρῆν θεωμένη τὴν ἀπιστίαν μοῖραν,
» καί σοι βοήθειαν συνεισενεγκεῖν οὐδαμῶς, ἀδελφή,
» εἶχον· πλὴν, ὅσον ἴσχυον τό τε αὐξανόμενον σέ-
» λεχος καὶ τοὺς κλάδους περιλαβοῦσα, διέτεινον
» ταῖς περιπλοκαῖς, καὶ ἤθελον, ὁμολογῶ, ὑπὸ τὸν
» αὐτὸν κρυβῆναι φλοιόν. Ἰδοῦ δ' ὅ, τε ἀνὴρ Ἀν-
» δραίμων καὶ ὁ ταλαίπωρος παλὴρ πάρεισι, καὶ ζη-
» τοῦσι ποῦ ἂν εἴη Δρυόπη· ζητοῦσι δ' ἐκείνοις τὴν
» λωτὸν ἔδειξα. Οἱ δὲ τῷ χλιαρῷ ξύλῳ φιλήμαλά
» τε διδόασι, καὶ, περιχυθέντες, ταῖς ῥίζαις τοῦ
» οἰκείου δένδρου προσίσχονται. Σὺ δ' οὐδὲν, ἀδελ-
» φὴ φιλίατη, εἶχες ἤδη, πλὴν τὴν ὄψιν, ὃ μὴ δέν-
» δρον ἐγένετο· δάκρυα δ' ἐκ τῶν ἐλεεινῶν ὀφθαλ-
» μῶν τοῖς ἄρτι γεγενημένοις ἐπιῤῥαίνονται φύλλοις.
» Καὶ δὴ, μέχρις οὗ ἔξεστι καὶ τὸ στόμα πάρεστον
» τῇ φωνῇ δίδωσι, τοιούτους εἰς ἀέρα θρήνους ἐξέ-
» χεεν· Εἴ τις πίστις τοῖς ἀθλίοις, ταύτης με τῆς
» συμφορᾶς καὶ τῶν θεῶν ὄμνυμι μήποτ' ἂν ἀξίαν
» γενέσθαι· καὶ τὴν τιμωρίαν ἐκτὸς ἁμαρτήματος
» ὑφίσταμαι· ἀγνῶς γὰρ ἐζήσαμεν. Εἰ δὲ ψεύδομαι,
» ἀποβάλοιμι ξηρανθεῖσα καὶ ἃ νῦν ἔχω φύλλα, καὶ
» καυθείην ὑπ' ἀξίνης κοπεῖσα. Τοῦτο δ' ὅμως τὸ
» βρέφος τῶν μητρικῶν κλάδων ἀφέλεσθε, τροφῷ
» τε παράδοτε, καὶ ὑπὸ τοὐμὸν τοῦτο δένδρον γά-
» λα πολλάκις πίνειν ποιήσατε, καὶ ὑπὸ τοῦτο τὸ
» δένδρον παίζειν, κἂν εἰδὰν οἷόν τ' ἦν ψελλίζειν,
» τὴν μητέρα προσαγορεύειν ποιήσατε, κἂν τούτῳ

ad Eunapii Vitas Sophistarum pag. 293, et ad Nicetam Eugenianum p. 236. Athenæus Deipnos. I, cap. 17: χανδὸν ἔλκοντα αὐτὸν (τὸν οἶνον). Poteris ergo rescribere, οὐδέ οἱ ἔλκοντα.

» τῷ σιελέχει λέγειν ἡ ταλαίπωρος (1) ἐμὴ κέκρυ-
» πται μήτηρ. Φοβείσθω μέντοι τὰς λίμνας, μηδ'
» ἐκ δένδρων ἄνθη δρεπέσθω, καὶ πάντα φυλὰ θεῶν
» εἶναι σώματα νομιζέτω. Καὶ χαῖρε, φίλε ἄνερ,
» καὶ σὺ δ', ἀδελφὴ, καὶ σὺ, πάτερ· οἵπερ, εἴ τις
» ἐστὶν οἶκος, ἐκ σκληρᾶς δρεπάνου καὶ δήγματος
» θρεμμάτων τοὺς ἐμοὺς κλάδους φυλάξατε. Κἀ-
» πειδήπερ ἐμὲ τοῖς ὑμῶν ἐπιπεσεῖν τραχήλοις οὐκ
» ἔξεστιν, ὑμεῖς ὑμᾶς αὐτοὺς δεῦρο ἐρείσατε, καὶ
» πρὸς ἡμέτερα δεῦρο φιλήματα προσέλθετε (2),
» μέχρις οὗ φαύεσθαι οἷά τ' εἰμί· καὶ τὸν νήπιον
» υἱὸν ἄγετε. Πλείω γὰρ λέγειν οὐκέτ' ἔχω. Καὶ
» γὰρ ἤδη μαλακὸς διὰ τοῦ λευκοῦ μοι τραχή-
» λου φλοιὸς ἕρπει, καὶ ἐπ' ἄκραν κορυφὴν κρύπτο-
» μαι. Ἐξ ὀφθαλμῶν δέ μοι τὰς χεῖρας ἀποσπά-
» σατε. Ἰδοὺ γὰρ, ὑμῶν μηδὲν βοηθεῖν (3) δυναμένων,
» τοὺς ὀφθαλμοὺς θνήσκοντας φλοιὸς ἐπενηνεγμέ-
» νος καλύπτει. Ἐπαύσατο τὸ στόμα ὁμοῦ τε τοῦ
» φθέγγεσθαι καὶ τοῦ εἶναι, τοῦ σώματος δέ γε με-
» ταβληθέντος ἐπὶ μακρὸν οἱ πέρσφατοι κλάδοι τὴν
» θερμότητα συνείρουν.»

Ἐν ὅσῳ δὲ τὸ τεραλούργημα τοῦτο διέξεισιν ἡ Ἰόλη, καὶ ἡ Ἀλκμήνη τὰ τῆς Εὐρυλίδος ἀπομόργνυσι τῷ λιχανῷ δάκρυα (καίτοι καὶ αὐτὴ δακρύει), πρᾶγμά τι καινὸν πᾶσαν τὴν ἀνίαν ἀνέστειλε. Καὶ γὰρ

(1) Ovidianum *tristis* ad puerum fuit referendum. Repone: *κἂν πύτῳ τῷ σιελέχει δεδακρυμένον λέγειν ἡ ἐμὴ κέκρ.*—

(2) Abest προσελ. a codice; quo verbo addito latinum *venite* jam versione sua non carebit.

(3) Latina, *sine munere vestro*, non intellexit. Debuit scribere, ἄνευ (vel ἐκτὸς, quod ipsi placet) ὑμετέρας βοηθείας, ἄνευ ὑμῶν, ἄνευ τῆς ὑμετέρας λειτουργίας, aut

ἐφίσταται τῷ οὐδῷ παντάπασι παῖς ὁ Ἰόλαος, ἀπίστοις ἰούλοις (1) τὰς γνάθους σκιαζόμενος, καὶ τὴν ὄψιν εἰς τοὺς πρόσθεν ἀναμεμορφωμένος ἐνιαυτούς. Τοῦτο δ' αὐτῷ τὸ δῶρον ἡ τῆς Ἥρας ἔδωκεν Ἥβη καὶ τοῦ οἰκείου ἀνδρὸς ἀξιώσεως ἡττηθεῖσα· ἧς ἐν παρασκευαῖς οὔσης ὁμόσαι μηδέποτε μηδενὶ, μετὰ τοῦτον, τοιόνδε τι παρέξειν δῶρον, οὐκ ἤνεγκεν ἡ Θέμις. « Καὶ γὰρ ἤδη » φησὶν « αἱ Θῆβαι ἀξύμβαλον » κινοῦσι πόλεμον. Καπανεὺς γὰρ ἔχει ἥκιστα πεφυ- » κὼς ὅτι μὴ πρὸς τοῦ Διὸς νικηθῆναι, καὶ ἀδελφοὶ » δύο γενήσονται καὶ ταῖς πληγαῖς ἀδελφοί (2)· καὶ » μάντις, τῆς γῆς αὐτῷ διαστάσης, ἐν ἅιδῃ ζῶν ἔτι » τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν ὄψεται· καὶ τούτου παῖς, τῷ » γεννησαμένῳ τιμωρήσας τῷ τιμωρήσασθαι τὴν » γεννησαμένην, τῷ αὐτῷ ἔργῳ καὶ ὅσιος ἔσται δὴ καὶ » ἀνόσιος· ἐμβριθυνθεὶς δὲ τοῖς κακοῖς, καὶ τῶν τε » φρενῶν ὑπεργεισθεὶς ἅμα καὶ τῆς οἰκίας (3), τῇ » τῶν Εὐμενίδων ὄψει καὶ τῷ τῆς μητρὸς εἰδώλῳ » πελαθήσεται, μέχρις ἂν αὐτὸν ἡ γυνὴ τὸν θα- » νάσιμον ὁρμὸν αἰτήσῃ, καὶ τὰ συγγενῆ πλευρὰ » τὸ τοῦ Φηγέως ξίφος κενώσῃ. Τότε δὴ τέλος (4) ἐκ » μεγάλου Διὸς ἡ Ἀχελωΐς αἰτήσεται Καλλιρόῃ τοῖς » γεννηθεῖσιν αὐτῇ βρέφεσιν ἔτη πρασθεῖναι, ὡς ἂν » μὴ τὸν τοῦ τιμωροῦ θάνατον ἀτιμώρητον εἶναι

aliud simile quid. Mox Planudes legit *contegit*, non *contegat*.

(1) Ovidius: « *Pæne puer, du-* » *bia*que tegens lanugine malas. » Nec hic cepit latina recte. Ad sensum mentemque Poetæ propono : σχεδόν τι παῖς, καὶ ἀμφιβόλοις πὰς γνάθους ἰούλοις μόλις σκιαζόμενος. De voce ἴουλος, vide, si tamen tanti esse putas, notas ad Nicet. p. 138, ad Aristæn. p. 394.

(2) Vertit quod invenit, « fient- » que pares in vulnere fratres. »

(3) Cf. notata supra pag. 145, sqq. et modo p. 390.

(4) Codex, τότ δὴ τέλος τό.

» ἑάσῃ (1)· ὁ δὲ Ζεὺς τούτοις ἐπικαμφθεὶς τὰ τῆς » θεσπέσης καὶ νύμφης δῶρα δοθῆναι κελεύσει τού- » τοις, καὶ πρὸς τὸν ἔφηβον καλασήσει δὴ χρόνον. »

Ταῦτα χρησμολόγῳ σλόμαλι τῆς τοῦ μέλλοντος πρεσμάντεως εἰρηνίας Θέμιδος, ποικίλοις οἱ θεοὶ λόγοις διεθορύβουν, καὶ ζῆλος ἦν τί δὴ πολε μὴ καὶ ἄλλοις ἔξεσλαι ταῦτα δίδοσθαι τὰ δῶρα. Νεμεσᾷ μὲν γὰρ ἡ Παλλαντὶς Ἠὼς ἐπὶ τοῖς πρεβεβηκόσι τοῦ οἰκείου ἀνδρὸς ἔτεσι· νεμεσᾷ δ' ἡ ξανθὴ Δήμπλεκ (2) πολιώθεντος τοῦ ἐπιεικοῦς Αἴσονος (3)· ζηλεῖ δὲ καὶ Ἥφαισλος ἀνανεωθῆναι τῷ Ἐρεχθονίῳ τὸν χρόνον· ἄπλεία καὶ τῆς Ἀφρόδιτης καὶ φρντὶς τοῦ μέλλοντος, καὶ τοὺς Ἀγχίσου ἐνιαυλοὺς ἀνακαινίζειν ὁρμᾷ· καὶ πᾶς ὁσλισοῦν θεὸς ἔχει οὗ ἂν ἐπιμέλοιτο. Καὶ τῇ πρὸς

(1) Vertit Planudes versum quem immerito ab Heinsio ejectum desiderat doctissimus Editor noster: «Addat, neve necem » sinat esse ultoris inultam. » Codex, μή πς, quod mutavi.

(2) Notandus nominativus Δήμπλεκ : cf. notam pag. 137, et Dobræanam ad Plutum Appendicem ν. 64. Infra ad ν. 450, cod. exhibet nominativum Θυγάπρα, quod retinere nolui, quum toties alibi vulgari eaque meliore forma Θυγάτηρ Noster fuerit usus.

(3) Invenit suo in libro lectionem et ex aliis codd. notam, «queritur canescere mitem Ja- » sona flava Ceres. » Placet mihi quidem lectione recepta multo magis: «queritur canescere mi- » tis » (seu flava) « Iasiona Ce- » res. » Nam Cereris amasio *Iasioni*, non *Iasoni*, nomen fuit. Homerus Od. E, 125 : Ὡς δ' ὁπότ' Ἰασίωνι ἐϋπλόκαμος Δημήτηρ, Ὧ θυμῷ εἴξασα, μίγη φιλότητι καὶ εὐνῇ. Theocriteus Comastes : Ζαλωτὸς μὲν ἐμὶν ὁ τὸν ἄτρομον ὕντον ἰαύων Ἐνδυμίων; ζαλῶ δέ, φίλα γύναι, Ἰασίωνα : quos heroas et Ovidius junxit Tr. II, 300 : « in Luna » Latmius heros, *In Cerere Iasion* » qui referatur erit. » Alia omitto. Quum esset Iason multo quam Iasion notior, antiquarii eorum nomina sæpissime variaverunt. In Theocriti loco, codex ap. Reiskium, habet Ἰάσωνα : et latina exempla hujusce variationis præbet Muncker. ad Hygin. p. 359. E poetis certior in his nominibus scriptura petenda est, quippe quum metri leges quid et quo modo legendum sit aperte monstrent.

ἐκείνους εὐνοίᾳ ταραχώδης αὐξάνεται στάσις, μέχρις ὁ Ζεὺς τὸ ἑαυτοῦ ἔλυσε στόμα, καὶ « Ὦ ἡμέτεροι » φησὶ, « εἴ τίς ἐστιν αἰδὼς (1), ποῖ φέρεσθε (2); Μή τι » τοσοῦτον ἑαυτῷ τις δοκεῖ δύνασθαι, ὡς καὶ τῶν » Μοιρῶν περιγίνεσθαι; Ὑπὸ τῶν Μοιρῶν Ἰόλαος τοὺς
430 » ἐνιαυτοὺς, οὓς παρήμειψεν, αὖθις ἤμειψεν· ὑπὸ τῶν » Μοιρῶν ἀνηβῆσαι (3) καὶ τὰ τῆς Καλλιόης ὀφείλει » τέκνα, ἀλλ' οὐ πλούτου φαντασίᾳ (4) οὐδ' ὅπλοις. » Καὶ ὑμεῖς δ' ἂν ἀμείνονι ταῦτα ψυχῇ φέροιτε· » καὶ γὰρ κἀμὲ διοικοῦσιν αἱ Μοῖραι, ἃς εἰ μεθαλ- » λεῖν ἠδυνάμην, οὔτ' ἂν τὸν ἐμὸν Αἰακὸν ἔκαμψαν
435 » πρεσβεβηκότες ἐνιαυτοὶ, καὶ διηνεκὴς τῆς νεότητος » ἄνθος ὁ Ῥαδάμανθυς εἶχεν, ἅμα τῷ ἐμῷ Μίνωϊ, » ὃς, διά γε τὸ πικρὸν τοῦ γήρως βάρος, περιφερ- » νεῖται, καὶ ἥκιστα νῦν τῇ πρεσβέρᾳ τάξει τῆς ἀρχῆς » ἐχέτω. » Ἔκαμψε τοίνυν τὰ τοῦ Διὸς ῥήματα τοὺς θεοὺς, καὶ οὐκ ἔστιν ὅστις τούτων ἀγανακτήσας τολμᾷ, βλέποντες ἀπειρηκότας τῷ χρόνῳ Ῥαδάμανθυν, Αἰα-
440 κόν τε καὶ Μίνωα (5), ὃς, ἡνίκα (6) τελειολέρας ἵππους

(1) Ovidius: *ô, nostri* si qua est reverentia. » Cespitat rursus bonus Planudes. Repone : Ὦ, εἴ τις ἡμῶν, vel ἡμέτερος, ἐστὶν αἰδώς.

(2) Statim lector verborum illorum notissimorum e Platonico Clitophonte meminit : ὑμεῖς Ποῖ φέρεσθε, ἄνθρωποι; Themistius Orat. XXVI, pag. 320 D : ἀντιπῖν ὥσπερ ἐκ τραχείας μηχανῆς· « Ποῖ » φέρεσθε, ὦ ἄνθρωποι, καὶ ἀγνοεῖτε » οὐδὲν τῶν δ'. — » ad quæ quum commentarentur doctissimi homines Petavius et Harduinus, mirum est eos verum fontem non vidisse. Nec non hæc respiciebat Crates in Plutarcheo libello de Educ. c. 7, ubi veterum interpretum silentium quoque demiror; sed non tacuit Wyttenbach. et plena manu lucem affudit.

(3) Cod. ἀνηβῆναι : confer atur pag. 284.

(4) *Ambitione* aptius verteretur, φιλοτιμίᾳ.

(5) Melius fuerit Μίνω.

(6) Legitur in codice ἡλίκα.

ἡλικίας, ἔθνη καὶ μόνῳ τῷ ὀνόματι μεγάλα ἐξεδειμάτου. Τότε δ' ἦν ἀνίσχυος· καὶ δὴ τὸν Διϊονίδην Μίλητον, τῇ τε (1) τῆς νεότητος ῥώμῃ καὶ τῷ Φοίβῳ παλαὶ ἐπαιρόμενον, ὑπερέδεισε, καὶ ὑποπτεύων αὐτὸν τῇ βασιλείᾳ ἐπαναστήσεσθαι, ὅμως οὐκ ἐτόλμησεν αὐτὸν καθεῖρξαι (2) τοῖς πατρῴοις οἰκήμασιν. Ἐθελοντὴς δὲ φεύγεις, ὦ Μίλητε, καὶ ταχεῖα νηὶ τὸ Αἰγαῖον ἐκμετρεῖς ὕδωρ, καὶ τῇ Ἀσιάτιδι γῇ πόλιν καθίστης, τὸ τοῦ οἰκιστοῦ φέρουσαν ὄνομα. Ἐνταῦθα δέ σοι, ταῖς πατρῴαις καμπαῖς ἐπὶ τῆς ὄχθης ἑπομένη, ἡ τοσαυτάκις εἰς ταυτὸ ἐπαναστρέφοντος Μαιάνδρου θυγάτηρ ἔγνωσται Κυανῆ, κάλλους περέχοντος Νύμφη. Καὶ δή σοι τὴν Βυβλίδα σὺν τῷ Καύνῳ διδύμην γενὴν ἔτεκε. Βυβλὶς μὲν οὖν εἰς παράδειγμα κεῖται τοῦ τῶν συγκεχωρημένων τὰς παρθένους ἐρᾶν. Αὕτη γὰρ, τῷ ἔρωτι συναρπασθεῖσα τοῦ ἀδελφοῦ, οὐχ ὡς ἀδελφὸν ἀδελφή, οὐδ' ὡς χρεὼν ἦν, ἠγάπα. Τὸ μὲν οὖν πρῶτον οὐκ ἐνόει τὸν ἔρωτα, οὐδ' ἁμαρτάνειν ᾤετο, ὅτι συχνὰ τούτῳ συνάπτει φιλήματα, ὅτι ταῖς χερσὶ τὸν ἀδελφοῦ τραχηλον περιβάλλει, καὶ ψευδομένη σοργῆς ἐπὶ μακρὸν ἀπατᾶται σκιᾷ· καὶ μικρὸν δὲ κατεισιν εἰς τὸν ἔρωτα (3), ἔρχεταί τε τὸν ἀδελφὸν ὀψομένη οὐκ ἄνευ τοῦ καλλωπίσασθαι (4), καὶ

(1) Codex τὴν π male exhibet.

(2) Imo, τῶν πατρῴων ἐκβάλλειν οἰκημάτων : lat. *arcere.*

(3) Ovidius : « Paulatim declinat amor. » Planudes intellexit bene, « declinat in amorem. » Locutio latina non est valde perspicua. Translatio facta fuit ab examine libræ ; amor jam major, jam gravior, lancem prægravat et impellit; igitur amor declinat, vergit deorsum, seu lancium illa cui amor impositus est.

(4) Aristænet. 1, 27: καὶ τοῦτό γε τοῦ ἔρωτος ἴδιον, καὶ μάλα μέντοι καλὸν, τὸ σφόδρα πίθειν τοὺς ἐρῶντας ἐπιμελῶς ἅμα διακοσμεῖσθαι, καὶ εἴ ποθεν ἀπηχῶς ἑαυτῶν

ἐκλόπως σπεύδει περικαλλὴς φαίνεσθαι, καὶ, εἴ τίς
ποτε ἐκεῖ περικαλλεστέρα, ταύτῃ φθονεῖ. Ἀλλ' οὔπω γε
αὐτὴν φανερῇ (1), οὐδέ τι νεῦμα τῷ πυρὶ συμβαῖνον
ἐκείνῳ δείκνυσι (2)· ὡλὴν ἐντὸς πίμπρησίν, καὶ ἤδη
δεσπότην (3) τὸν ἀδελφὸν ὀνομάζει, ἤδη τοὔνομα τῆς
συγγενείας μισεῖ, ἤδη Βυβλίδα μᾶλλον αὐτὴν ὑπ'
ἐκείνου καλεῖσθαι ἢ ἀδελφὴν ἐθέλει. Γρηγορῦσα μὲν
τοίνυν τὰς ἀσέμνους αὐτῆς ἐλπίδας ἀφεῖναι φέρε-
σθαι καλὰ νοῦν οὐκ ἐτόλμα· μαλακῷ δ' ὕπνῳ ἐκλε-
λυμένη πολλάκις ὄρῃ (4) τὸ ἐρώμενον, καὶ, τῷ ἀδελφῷ
δοκοῦσα συνάπτεσθαι, ἠρυθρίασε, καὶ ταῦτα καίπερ
νενεγμένη πρὸς ὕπνον. Ἀπῆλθε τοίνυν ὁ ὕπνος· ἡ
δ' ἐπιπολὺ σιωπᾷ, καὶ τὴν ἐν ὕπνοις ὄψιν ἀναπολεῖ,
καὶ, ταλαιπωρουμένη τὴν γνώμην, οὕτωσί φησιν· « Οἴ
» μοι τῇ δυσήνῳ! Τί ποτε βούλεται τῆς ἡσύχου
» ταύτης νυκτὸς ἡ ὄψις, ἣν οὐκ ἂν ἐθέλοιμι βεβαίαν
» ὑπάρχειν; Τί ποτ' ἐγὼ ταῦτα τεθέαμαι τὰ ἐνύπνια;
» Ἐκεῖνος μὲν εὐπρόσωπός ἐστιν, εἰ καὶ ὀφθαλμοῖς
» ἀδίκοις ἐστὶ τοιοῦτος (5) καὶ ἀρέσκει, καὶ οἷα τ' ἦν,
» εἴ γε μὴ ἀδελφὸς ὑπῆρχεν, ἐρᾷν ἂν αὐτοῦ· καὶ γὰρ

καπνίλουν : ubi cf. quæ notavi pag. 587.

(1) Latina, « Sed nondum manifesta sibi est », male cepit. Repone, ἀλλ' οὔπω γε αὐτὴ φανερὰ ἐστιν ἑαυτῇ, vel simile quid.

(2) Nec hic latina, « nullumque sub illo Igne facit votum », apte versa videntur. Sensus est: καὶ οὐδὲν ἐκείνῳ τῷ πυρὶ καιομένη σοθεῖν τολμᾷ. Similis hoc quidem respectu incesta Byblis candidissimo fuit Olindo, qui « Brama assai, poco spera, e nulla chiede. »

(3) *Dominus* et δεσπότης fuerunt inter amantium blanditias. Aristænetus, 1, 24, ὦ ἐμὸν δεσποτίδιον : ubi vide not. p. 581.

(4) Cod. ἰδεῖ : hæc permutatio illustrata est ad Nicet. Eugen. pag. 83.

(5) « Est oculis quamvis formosus iniquis » in contextu legitur Ovidii, hoc sensu nempe a quo Planudes recessit : εὐπρό-

» ἦν ἂν ἄξιος ἐμοῦ· νῦν δ' ἐμποδὼν ἴσθαί μοι τὸ ἀδελ-
» φὴν εἶναί με. Ἀλλ' ἐπεὶ τοιοῦτον οὐδὲν γρηστεύσα
» τολμῆς ἐπιβάλλομαι, ἀλλά γε πολλάκις ἔξεστιν
» ὄψει τοιαύτῃ τὸν ὕπνον ἐπανιέναι. Καὶ δὴ καὶ μάρ-
480 » τυς ἄπεστι πᾶς ἐκ τοῦ ὕπνου, καὶ οὐκ ἄπεστιν ἡ
» τῆς ἡδονῆς φαντασία. Ἰώ, Κύπρις, καὶ σὺν τῇ
» τρυφερᾷ μητρὶ πλὴν Ἔρως, πόσην ἡδονὴν ἤνεγκα!
» πόσον μου φανερῶς ἡ τέρψις ἥψατο κοιμωμένης,
» ἐπὶ μυελόν μοι πάντα σχεδιασθεῖσα! ὡς καὶ τὸ
» μνημονεύειν αὐτῆς τερπνὸν εἶναι (1), εἰ καὶ τὰ μά-
485 » λιστα βεβαχεῖα ἡ ἡδονὴ ἐκείνη καὶ ἡ νὺξ ταχινὴ
» γέγονε (2) καὶ φθονήσασά μοι τῶν ὑπηργμένων! Ὡς
» εὐδαίμων ἐγὼ, εἴπερ ἐξῆν ἀμείψασαν τὸ τῆς
» ἀδελφῆς ὄνομα πρὸς τὴν σὴν ἐλθεῖν συζυγίαν!
» Πόσον εὖ ἠδυνάμην, Καῦνε, τῷ σῷ παλαὶ νύμφη
» γενέσθαι! πόσον εὖ ἠδύνω τῷ ἐμῷ παλαὶ γενέσθαι
» γαμβρός! Πάντ' ἐποίησαν ἂν οἱ θεοὶ, εἴπερ ἐν
490 » μόνοις τοῖς πάπποις ἦν ἡμῖν κοινωνία (3). Ηὐξάμην
» δ' ἄν σε· καὶ εὐγενέστερον γεγονέναι μου. Νῦν δ'
» οὐκ οἶδα, κάλλιστε, τίνα μηλέαν ποιήσεις· ἐμοὶ
» δὲ τῇ κακῶς τοῖς αὐτοῖς χρησαμένῃ παλαίσιν,
» οἷς δὴ καὶ αὐτὸς, οὐδὲν ὅτι μὴ ἀδελφὸς ἔσῃ, καὶ
» ὅπερ ἡμῖν πρόσθεν ἴσθαι, τοῦθ' ἕξομεν μόνον. Τί

σωπᾷς ὀφθαλμοῖς κἂν ἀδίκοις, κἂν φθονερῇς, ἴσπι. Mox, pro ἀλλ' ἴσπι, sententia melius processura videtur, si scripsisset ἀλλ' ἴσθι.

(1) Ovidius, « Ut meminisse «juvat»! Videtur Planudes legisse *juvet*, sententiis continuatis, ni voluerit scribere πρακτόν ἐστι et ipsi volenti non paruerit vel calamus vel negligens antiquarius.

(2) Frequens amantium querela. Aristænetus I, 10, οὔπω ἡμέραν ἐκείνης ἐνόμισα μακρὰν ἐκείνην, οὔπω νύκτα βραχυτέραν τῆς νυκτὸς ἐκείνης: ubi vide notas.

(3) Ad sensum scribere debuit: εἴθε πάντα ποιήσαι οἱ θεοὶ ἡμῖν κοινὰ, πλὴν πάππων!

» μοι τοίνυν οἱ ἡμέτεροι προσημαίνουσιν ὄνειροι; Τί
» δὲ τοῖς ἐνυπνίοις ἀληθὲς προσέστιν (1); Ἀλλὰ γὰρ
» οἱ θεοὶ ταῦτα κρεῖττον διαλιθέασιν (2). Καὶ γὰρ οὗ-
» τοι τὰς ἑαυτῶν ἀδελφὰς ἔσχον. Οὕτως ὁ Κρόνος
» τὴν Ῥέαν συνημμένην αὐτῷ καὶ γένος ἠγάγετο,
» Ὠκεανὸς τὴν Τηθύν, τὴν δ' Ἥραν ὁ τοῦ οὐρανοῦ
» ἐπιστάτης. Ἀλλ' ἔστιν ἴδια νόμιμα τοῖς θεοῖς· τί
» δ' ἐγὼ τὰ τῶν ἀνθρώπων ἔθη πρὸς τοὺς οὐρανίους
» καὶ διαφέροντας θεσμοὺς (3) ἐξάγειν πειρῶμαι;
» Ἢ τοίνυν τῆς ἐμῆς ψυχῆς ὁ ἀπηνθρευμένος ἔρως
» φυγαδευθήσεται, ἢ, εἰ τοῦτο μὴ δύναμαι, ἀπο-
» λοίμην, ἱκετεύω, καὶ πρόσθεν ἐπὶ κλίνης νεκρὰ,
» καὶ προσθείσῃ ὁ ἀδελφὸς φιλήματα δοίη. Ἀλλ'
» ὅμως τοῦτό τὸ πρᾶγμα τὴν ἐξ ἀμφοῖν ζητεῖ συγ-
» κλάθεσιν. Ὑπόθου γὰρ ἀρέσκειν μὲν ἐμοὶ, τῷ δ'
» ἀδελφῷ δοκεῖν ἄθεσμον. Ἀλλ' οὐχὶ καὶ οἱ Αἰολίδαι
» τοὺς (4) θαλάμους τῶν ἀδελφῶν ἔδεισαν. Ἀλλὰ
» πόθεν καὶ τούτους ἔγνως Καὶ τί δήποτε ταῦτα
» τὰ παραδείγματα προὔθηκα; Ποῖ φέρομαι; Πόρρω
» ἐντεῦθεν ἄσεμνοι φλόγες ὑποχωρήσατε· οὐδὲ γὰρ
» φιλητήσεταί μοι τῇ ἀδελφῇ ὁ ἀδελφὸς, ὅτι μὴ
» ὅσον ἐστὶν ἔνθεσμον. Εἰ δ' ὅμως αὐτὸς ἑάλω τῷ
» ἡμετέρῳ πρότερος ἔρωτι, τάχ' ἂν εἶχον τῇ ἐκείνου
» λύσῃ χαρίσασθαι. Τοιγαροῦν ἐγὼ, ἥτις οὐκ ἂν
» ὑπ' αὐτοῦ πειρώφθην, τὸν μέλλοντα ἂν αὐτὴ με-

(1) Adde, quod latina suppeditant: ἆρ' ἀληθές τι τοῖς ἐνυπνίοις προσέστι; Vocabulorum paritas lacunam peperit.

(2) Formulam *Di melius!* non apte reddidit: nam est optandi et precandi. Debuit scribere; διαλιθεῖν.

(3) Cod. θεοὺς, quod mutavi, ut latinum *jura* proprie verteretur. Permutatio notanda est.

(4) Codex vitiose exhibet τῶν.

» τελεύσομαι (1); Δυνήσῃ δ' ἄρα λαλῆσαι (2); βιάζε-
» ται (3) ὁ ἔρως· δυνήσομαι· εἰ δὲ καὶ αἰσχύνη τὸ σῶμα
» καθέξει, γράμματα ἐν ἀπορρήτοις τὸ κεκρυμμένον
» δηλώσει πῦρ. » Τοῦτο δὴ οὖν ἀρέσκει· αὕτη ἡ ψῆφος
τὴν ἀμφιρρέπῃ νικᾷ γνώμην. Ἀνορθοῦται τοίνυν ἐπὶ πλεύρας, κἀπὶ τοῦ λαιοῦ ἀγκῶνος ἐρειδομένη, « Ὄφελαι » εἶπεν « ὁ ἀδελφός· τοὺς ἀκαθέκτους
» ὁμολογήσωμεν ἔρωτας. Οἴ μοι! ποῖ ποτὲ καλασύ-
» ρομαι; ποῖόν τι τοῦτο πῦρ ἡ ἐμὴ διάνοια δέδεκται »;
Καὶ μελεῖσθέντα ῥήματα τρεμούσῃ χειρὶ συντίθησιν.
Ἡ μὲν οὖν δεξιὰ τὸ σιδήριον, ἡ δὲ λοιπὴ κενὸν τὸν ἐπὶ τῆς πυξίδος (4) κηρὸν καλέχει. Ἄρχεται δή, καὶ διστάζει· γράφει καὶ κολάζει τὸ πυξίον· καὶ σημειοῦται καὶ ἐξαλείφει, μεταβάλλει καὶ ἀποδοκιμάζει, καὶ ἐπαινεῖ· καὶ παραλλάξ τὸ πυξίον ἀναληφθὲν ἀποίθεται, καὶ αὖθις ἀποθὲν ἀναλαμβάνει. Καὶ τί ποτε βούλοιτ' ἂν ἀγνοεῖ· καὶ ὅτιπερ ἂν δοκῇ ποιήσειν οὐκ ἀρεστὸν φαίνεται. Ἐπὶ δὲ τοῦ προσώπου τόλμη συγχέεται τῇ αἰδοῖ· Καὶ ἔγερσε μὲν « ἀδελφὴ », ἔδοξε δὲ πάλιν τὴν ἀδελφὴν ἐξαλεῖψαι, καὶ ῥήματα τοιάδε ξύουσαν τὸν κηρὸν ἐγχάραξαι· « Ὃ χαίρειν,
» εἰ μὴ σὺ δοίης, οὐκ ἂν ἔγωγε σχοίην, τοῦτό σοι
» πέμπω.(5) ἐρῶσα, ἢ αἰσχύνομαι, φεῦ! αἰσχύνομαι

(1) Latine : « Ergo ego, quæ » fueram non rejectura peten- » tem, Ipsa petam? » Vertendum fuit : *πολλ. ἐγὼ ἥτις οὐκ ἂν αὐτὸν μαλακθόντα παιδίον, αὐτὴ μαλακεύσομαι;*

(2) Ovidius plenius : « poteris- » ne loqui? poterisne fateri? » Græca qui suppleantur, adde ad mentem latinorum : *δυνήσῃ δ' ἄρα ὁμολογῆσαι;*

(3) Legebat igitur *cogit*, non *coget*; illudque placet.

(4) Cod. *πηξίδος* : sic ad 435, Ῥαδάμανθης : ad 784, *κλυδόνος* pro *κλονδόνος*.

(5) Ludit in voce *salus* Ovidius, ut Interpres in voce *χαίρειν*,

» τοὔνομα ἐκφῆναι. Ἀλλ', εἰ ζητοίης τίνος ἐφίεμαι,
» ἤθελον δίχα τοὐμαυτῆς ὀνόμαλος τὴν ἐμαυτῆς
» δίκην δύνασθαι διαιτηθῆναι, μηδὲ πρότερον ἡ Βυ-
» βλὶς ἐγνώσθην, πρὶν τὰς ἐμὰς εὐχὰς κυρωθῆναι.
» Εἶναι μὲν γάρ σοι τῆς τέλρωμένης ψυχῆς ἡδύναλο
» μηνυλὴς καὶ τὸ χρῶμα, καὶ ἡ τηκεδὼν, καὶ τὸ
» πρόσωπον, καὶ τὰ κάθυγρα διηνεκῶς βλέφαρα,
» καὶ οἱ ἐξ ἀδήλου αἰτίας κινούμενοι σπεναγμοὶ, καὶ
» αἱ συνεχεῖς περιπλοκὴ, καὶ τὰ φιλήματα, ἅπερ,
» εἴ γ' ἴσως ἐσημειώθη, ἡδύναλο φωραθῆναι μηδ'
» ὁτιοῦν ἀδελφικὰ πεφυκότα. Ἐγὼ δ' ὅμως, εἰ
» καὶ τὰ μάλιστα βαρὺ τραῦμα τῆς ψυχῆς ἔφε-
» ρον, καὶ ἐντὸς ἡ διάπυρος λύσσα, πάντα πεποιη-
» κα (μάρτυρες οἱ θεοί) ὡς ἂν σωφρονέστερα γενοί-
» μην· καὶ ἐμαχεσάμην ἡ κακοδαίμων (1) μέχρις
» πολλοῦ τὰ βιαζόμενά με τοῦ Ἔρωτος ὅπλα δια-
» φυγεῖν· καὶ, πλέον ἢ κόρην οἰκθείης ἂν ἐνεγκεῖν δυ-
» νηθῆναι, ἔγωγε ἀπολόμως ἀντέστην. Καταγωνισθεῖσα
» δὲ ὁμολογεῖν ἀναγκάζομαι, καὶ τὴν σὴν ἐπικουρίαν
» ταῖς ἐμαῖς δειλαῖς εὐχαῖς ἐξαιτεῖσθαι. Σὺ γὰρ μό-
» νος σῶσαι, σὺ μόνος ἀπολέσαι δύνασαι τὴν ἐρῶσαν.
» Ἕλοῦ τοίνυν ὁπότερον ἂν ποιήσαις. Οὔκουν πολε-
» μία τοῦτό σου δεῖται, ἀλλ' ἥτις, οὖσά σοι συ-
» νημμένη, μᾶλλον προσδοκᾷ συναφθήσεσθαι, καὶ
» δεσμὸν οἰκειότερον συνδεθήσεσθαι. Τοὺς νόμους οἱ

et salutandi formulam et proprium sensum una miscens. Aristænetus I, 22 : *ταύτην ὁ Χαρίσιος ἰδὼν, « Χαῖρε, » εἶπε, « φίλη τάτη. » Ἡ δέ, « Καὶ πόθεν ἂν σοὶ » ἡμῖν φησὶν « γένοιτο χαίρειν » ;* ubi multa congessi similia. — Mox pro ἡ, cod. ἥ.

(1) Aristænetus I, 6 : *καί τοι πρὸς τοῦ Ἔρωτος φλεγομένη δεινῶς, εἰσπύδακα σωφρονεῖν..... ἠτλήθην, ὁμολογῶ, τῆς ἀνικήτου λαμπάδος.*

» γέροντες γινωσκέτωσαν, καὶ τί μὲν ἔξεστι, τί δὲ
» θεμιτὸν, ἢ ἀθέμιτόν ἐστι, πολυπραγμονείτωσαν,
» καὶ τὰ τῶν νόμων μετρείτωσαν· τοῖς δ' ἡμετέ-
» ραις ἔτεσιν ἀπερίσκεπτος ἀφροδίτη καὶ ἄλληλος
» ἐστι. Τί γὰρ ἂν ἔξειη οὔπω γε ἴσμεν, καὶ πάντα
» ἐξεῖναι πιστεύομεν, καὶ τοῖς ὑποδείγμασιν ἑπόμεθα
» τῶν μεγάλων θεῶν. Ἀλλ' οὐκ ἐμποδὼν ἡμῖν στήσε-
» ται οὔτε παλιὸς τραχύτης, οὔτ' εὐλάβεια φή-
» μης, οὔτε τις φόβος· ὅμως ἀπείη τὰ τοῦ φόβου
» αἴτια. Τὰς εὐκλαίας ἡδονὰς ὑπὸ τῷ ἀδελφικῷ ὀνό-
» ματι κρύψωμεν (1). Ἔστι μοι ἄδεια κοινωνεῖν σοι
» τῶν ἀπορρήτων, καὶ δίδομεν ἀλλήλοις περιπλο-
» κὰς καὶ συνάπτομεν ἡδέα φιλήματα (2). Πόσον
» ἐστὶν ὅπερ ἐνδεῖ; Οἴκλειρον τὴν ὁμολογοῦσαν τὸν
» ἔρωτα, καὶ οὐκ ἔστιν ὅτε ὁμολογήσασαν ἄν, εἰ μὴ
» ἀκρότατος ἔρως ἠνάγκαζεν· μηδ' ἀξιώσῃς τῷ ἐμῷ
» τάφῳ αἴτιος τοὐμοῦ θανάτου ἐπιγραφῆναι. »
Τοιαῦτα μάτην χαραττούσῃ πληρωθεὶς ὁ κηρὸς διαφῆκε τὴν χεῖρα (3), καὶ τὸ τελευταῖον ἔπος ἄκρῳ τῷ λώματι τῆς πυξίδος ἐφήρμοσεν. Αὐτίκα δὲ σφραγισθῆναι λίθῳ τὸ ἑαυτῆς πλημμέλημα σφραγίζει πέσασα, ὃν (4) δάκρυσιν ἔβρεξε· τὸ γὰρ τῆς γλωτ-

(1) Sic cod. Legebat interpres *tegamus* : ni fuerit permutatio facta de more literarum ω et ο, et voluerit ipse scribere κρύφομεν.

(2) « Jungimus oscula *coram*. » Legebat igitur Planudes *cara*. Verterim : καὶ ἡδέα, πάντων ὁρώντων, συνάπτομεν φιλήματα, vel πάντων ἐν ὀφθαλμοῖς.

(3) Ovidius : « Talia nequic-
» quam perarantem plena reli-
» quit Cera manum. » In his est enallage ; nam intelligenda sunt ceu esset scriptum : « manus talia
» nequicquam perarans reliquit
» plenam ceram. »

(4) Cod. ὅ, quod ad latina correxi. Tinxit enim lacrymis, non τὸ πλημμέλημα, sed τὸν λίθον.

της ὑγρὸν ἐξελελοίπει. Καὶ τῶν ἑαυτῆς οἰκείων αἰδουμένη κέκληκεν ἕνα, καὶ δεδοικότα πρότερον ἐκμειλιξαμένη, « Φέρε ταῦτα » φησὶν, « πιστόταλε (1), » τῷ ἐμῷ », καὶ ἐπήνεγκε μετὰ μικρὸν χρόνον « ἀδελφῷ. » Διδοῦσα δὲ τὸ πυξίον, ὀλισθῆσαν ἔπεσε τῆς χειρός· ἡ δὲ τῷ οἰωνῷ μὲν τέλος ἔκλαγε, πέμπει δ' ὅμως. Ὁ δ' ὑπηρέτης, δεξιῷ χρησάμενος καιρῷ, πρόσεισι, καὶ ἐπιδίδωσι τὴν ἐν ἀπορρήτοις γραφήν. Ὁ δὲ Μαιάνδριος νεανίας, ἐμβριθυνθεὶς τῇ ἐξαπιναίᾳ ὀργῇ, ἔρριψε τὴν ληφθεῖσαν πυξίδα, βραχύ τι μέρος ταύτης ἀναγνούς, καὶ, μόλις τὰς χεῖρας ἐπέχων ἐκ τοῦ προσώπου τοῦ ὑπηρέτου τρέμοντος (2), « Ἔκφευγε, μέχρις ἔξεστιν » εἶπεν, « ἀθέμιτε καὶ ἀνόσιε τοῦ ὁμοίου (3) ἔρωτος οἰκονόμε. » Εἰ γὰρ μὴ τὴν ἡμετέραν εὐλάβειαν (4) ὁ σὸς θάνατος ἔμελλε σὺν σοὶ καθελκύσειν, δίκας ἂν μοι » θανὼν ἔδωκας. » Ὁ μὲν οὖν ἔδεισε, καὶ τῇ δεσποίνῃ τὰς χαλεπὰς ἀποκρίσεις ἀναφέρει τοῦ Καύνου· σὺ δ', ὦ Βυβλὶς, ἀκούσασα τὴν ἀπόκρισιν, ὠχριᾷς, καί σοι τρέμει τὸ σῶμα ψύχει παγετώδει πολιορκούμενον. Ἐπεὶ δ' ὁ πρότερον λογισμὸς ἐπανῆλθεν, ἐπίσης ἐπανῆλθον οἱ θυμοὶ, καὶ ἡ γλῶττα μόλις τοιαύτας ἐδίδου φωνὰς, πλημμελοῦντος δὴ τοῦ ἀέρος· « Καὶ ἀξίως· τί γὰρ ἡ προπετὴς ἐποιοῦν τὴν

(1) Cod. habet πραόπαλε. Modo διδοικότα prava est latinæ vocis *pavidum* versio. Nam *pavidum* adverbiascit pro *pavide*. Malim, καὶ διδοικυῖα ἐκμειλίσσεται, καὶ δειλῶς ἐκμειλιξαμένη: vel aliud quid, in hanc sententiam.

(2) Melius foret alio ordine, τοῦ τρέμοντος ὑπηρέτου.

(3) Ovidius: « *vetitæ* libidinis. » Nescio quid Planudes legerit. Si *vetitæ* habuit, non verbum verbo curavit reddere.

(4) Velim αἰσχύνην, *pudorem*.

» δήλωσιν τοῦδε τοῦ τεραύματος; τί τὰ συγκαλυ-
» πτέα ῥήματα ταχέως οὕτω σπεύδουσα τῇ πυξίδι
» ἐπίστευσα; Πρόσθεν ἔδει πρόπειράν με λαβεῖν
» ἀμφιβόλοις ῥήμασιν τῆς τῶν λογισμῶν διαθέ-
» σεως. Ὡς ἂν ἡγουμένη μοι ἔπλαγ, μέρει τινὶ τῶν
» ἰσχίων ὤφειλον σημειώσασθαι πολαπὸν ἂν εἴη τὸ
590 » πνεῦμα, καὶ οὕτως ἐπ' ἀσφαλοῦς θεῖν τῆς θα-
» λάσσης, ἣ νῦν ἀνέμοις ἔπλησα τὰ ἰσχία, μὴ
» πρότερον τούτους περισκοπήσασα. Ἐκφέρομαι
» τοίνυν ἐπὶ σκοπέλους, καὶ καλαποντιζομένη ὅλῳ
» βαπτίζομαι τῷ ὠκεανῷ· καί μοι τὰ ἰσχία οὐκ
» ἔχει ἐπάνοδον. Τί δ' ὅτι καὶ προδήλοις ἐκωλυό-
595 » μην οἰωνοῖς τῷ ἐμαυτῆς χαρίζεσθαι ἔρωτι, ἡνίκα
» μοι διέπεσεν ὁ κηρὸς φέρειν αὐτὸν κελευούσῃ, καὶ
» ὀλισθηρὰς τὰς ἡμετέρας ἐλπίδας ἐποίησεν; Οὐκ
» ἄρ' ἐχρῆν ἢ τὴν ἡμέραν (1) ἐκείνην, ἢ πᾶσαν τὴν
» ἐπιθυμίαν, μᾶλλον μὲν οὖν τὴν ἡμέραν, ἀμεῖψαι
» καὶ ὑπερθέσθαι; Ὁ θεὸς αὐτὸς παρήνει καὶ φανε-
600 » ρὸν ἐδίδου σημεῖον, εἰ μὴ κακῶς ἔγωγε εἶχον. Ἀλλ'
» ὅμως αὐτή γε ὁμιλεῖν ὤφειλον, μηδὲ καλαπιστεύειν
» ἐμαυτὴν τῷ χηρῷ, καὶ παροῦσα τὴν ἐμαυτῆς δια-
» νοῖξαι λύσσαν. Εἶδεν ἂν τὰ δάκρυα, εἶδε πρόσω-
» πον τῆς ἐρώσης. Πλείω λέγειν οἷά τ' ἦν ἡ ἐχώ-
» ρησεν ἡ πυξίς· ἠδυνάμην καὶ ἄκοντος πειράγειν τῷ
605 » ταχήλῳ τὰς χεῖρας, καὶ περιβάλλειν τοὺς πό-
» δας, καὶ περιχυθεῖσα τὴν ζωὴν αἰτεῖσθαι, κἂν,
» εἰ διεκρούσθην, εἶχον ὡς θανουμένη ἂν αὐτῷ δό-
» ξαι (2). Πάντ' ἂν ἐποίησα, ὧν ἕκαστον εἰ μὴ τὴν

(1) Codex ἡμελέαν, non ἡμέραν. E latinis correxi.

(2) In cod. sententiarum ordo temere fuit a librario turbatus,

» σκληρὸν κἀμπλεῖν διάνοιαν, ὁμοῦ πάντ' ἂν ἠδυ-
» νήθη. Τάχα δέ τι καὶ σοφίσμα τοῦ πεμφθέντος
» ἐστὶν ὑπηρέτου. Οὐκ ἀστεῖος σοφοσῆλθεν, οὐκ ἐπε-
» λέξατο καιρὸν εὔθετον, οὐκ ἐπεζήτησεν ὥραν σχο-
» λαζούσης αὐτῷ τῆς ψυχῆς. Ταῦτά με ἔστρεψεν (1).
» Οὐδὲ γὰρ ἐκ τίγριδος ἔφυ, οὐδὲ σκληρὸν δρῦν ἢ
» στερρὸν ἐν τοῖς στέρνοις σίδηρον ἢ ἀδάμαντα (2) φέ-
» ρει, οὐδὲ γάλα λεαίνης ἐκεῖνος πίνει (3). Νικηθή-
» σεται· ζητητέον αὐτὸν αὖθις. Μηδ' ὄκνον μηδένα
» λαβεῖν ἐπὶ τοῖς ὑπεργμένοις ἐξείη, μέχρις ἂν τοῦ-
» τό μοι τὸ πνεῦμα μένῃ. Καὶ γὰρ σοφώτερον ἦν
» (εἴ μοι τὴν σαρελθοῦσαν ἀνακαλεῖν ἔξεστι (4) τύ-
» χην) μὴ ἄρξασθαι· ἑπόμενον δὲ ἐπιχεῖσθαι τοῖς
» ὑπεργμένοις καὶ ἀπομάχεσθαι (5). Ἀλλ' οὐκ ἐκεῖνος
» ποιεῖν (6) δύναται ὡς ἂν αὐτὴ τὴν ἐμαυτῆς εὐχὴν
» ἐκτελέσαιμι· ἀλλ' ὅμως οὐκ ἀεὶ δόξω μνημονεύειν
» τῶν ἐμοὶ τολμηθέντων, καί, ὅτι γε παύσομαι, κού-
» φως τοῦτο τεθελητέναι, ἢ καὶ πεπειρατέναι ἐκεῖ-
» νον, καὶ ὡς ἐνεδρεύουσα τοῦτον ἐζητηκέναι, ἢ ὡς
» ἀληθῶς οὐ τοῦτο, ἀλλὰ καταγωνισθεῖσα πιστευ-
» θήσομαι τῷ θείῳ ἔρωτι, ὃς πολὺς ἐνέπρησε καὶ
» ἐμπεπτωκὼς τοὐμὸν στέρνον. Ἐπὶ δὲ τούτοις ἤδη γε

quas aptius ad latinorum ductum collocavi.

(1) Codex ἔστραψεν habet.

(2) Vide supra not. pag. 267.

(3) Latinum *bibit* hic vertendum fuit πέπωκε, ἔπιε.

(4) Malim ἔξεστι aut ἐξείη.

(5) Pro ἀπομάχεσθαι velim νικᾶν, vel ἐπιτυχεῖν, vel τυχεῖν.

(6) Plane a sententia aberravit interpres, quam hanc esse puto: ἀλλ' οὐκ ἐκεῖνος δύναται (εἰ καὶ τὴν ἐμὴν ἐπιθυμίαν ἀπολείπω) μὴ ἀεὶ τῶν ἐμοὶ τολμηθέντων μνημονεύειν. Καί, ὅπερ γε παύσομαι, κούφως δόξω — ἢ ὡς ἀληθῶς οὐ τούτῳ τῷ θεῷ ὃς πολὺς — στέρνον, ἀλλ' αἰσχρᾷ καταγωνισθεῖσα λύσσῃ πιστευθήσομαι. Confer latina, quæ omitto brevitatis causa.

» οὔκουν δύναμαι δοκεῖν μηδὲν τετολμηκέναι ἀθέμι-
» τον· καὶ ἔγραψα καὶ ἐζήτησα, καὶ διεκρούσθη μου
» ἡ ἐπιθυμία (1). Εἰ δὲ μηδὲν πρᾶσθείην, οὐ δύνα-
» μαι ἄμεμπτος ὀνομάζεσθαι. Ὁ γὰρ οὖν ὑπόλοι-
» πον, πολὺ μὲν ὡς πρὸς εὐχήν ἐστιν, ὡς δὲ πρὸς
» ἁμαρτίαν ἐλάχιστον. » Εἶπε· τοσαύτη δέ τις ἦν
630 τῶν ἀστάτων λογισμῶν ἡ διχόνοια, ὡς δυσχεραί-
νειν μὲν τὸ πεπειραμένα, ἥδεως δ' ἂν αὖθις πει-
ράσαι. Καὶ δὴ τοῦ καθεστηκότος ἐξίσταται, τολμᾷ
τε ἡ κακοδαίμων τὸ πολλάκις ἀποκρουσθῆναι. Ἐπεὶ
δὲ τέλος ἀπῆν τοῦ τολμήματος, ἔφυγεν ὁ Καῦνος
καὶ τὴν παλαιὰν καὶ τὸ ἀθέμιτον, καὶ ἐπ' ἀλλοδα-
πῆς γῆς νέον ἀνίστησι τεῖχος. Τότε δὴ τὴν Μιλητί-
635 δα φασὶν ὅλῃ διανοίᾳ πενθοῦσαν ἐκλελοιπέναι· τότε
δὴ τὴν ἐσθῆτα ἐκ τοῦ στήθους διέρρηξε, καὶ τοὺς
ἑαυτῆς μαινομένης (2) βραχίονας ἐκόψατο. Καὶ ἤδη γε
ἔκφρων ἐκ τοῦ πρόφανοῦς καὶ τὰς ἐλπίδας τῆς
ἀπειρημένης ὁμολογεῖ μίξεως, ὧν ἄνευ τήν τε πα-
τρίδα καὶ τὸν μισηθέντα θάλαμον ἀπολείπει, καὶ
640 τοῖς τοῦ φυγάδος ἀδελφοῦ ἴχνεσιν ἕπεται. Ἥπερ
δὲ τῷ σῷ, Σεμέλης παῖ, θύρσῳ σοβηθεῖσαι Ἰσμα-
εικαὶ Βάκχαι τὰς ἐκ πετρώπης ἐπανιούσας τελε-
τηρίδας ἑορτάζουσιν, οὕτως ἑτέρως καὶ τὴν Βυβλίδα
διὰ τῶν εὐρυχώρων ἀγρῶν ὀλολύζουσαν αἱ Βουβα-
σίδες ἐθεάσαντο νύμφαι, ἃς ἐκείνη καταλιποῦσα,
τούς τε Κᾶρας καὶ τοὺς εὐόπλους Λέλεγας, καὶ
τὴν Λυκίαν πεμνοστεῖ.

(1) « Temerata est nostra vo-
» luntas » : ἐμιάνθη μου ἡ διάνοια.
Reperit *voluptas*: nam sic p. 111, 6, eodem modo eamdem vocem vertebat. Cf. ad XII, 177.

(2) Quis non malit, *μαινομένη*?

Ἤδη μὲν οὖν Κράγον καὶ Λιμύραν (1), καὶ τὰ τοῦ Ξάνθου κατέλιπε ῥεύματα, καὶ τὴν Ἄκραν, ἐν ᾗπερ ἡ Χίμαιρα πῦρ μὲν ἐν τῷ μέσῳ, στέρνον δὲ λεαίνης καὶ πρόσωπον, καὶ οὐρὰν δράκοντος εἶχεν (2). Ἐξέλιπον τοίνυν αἱ λόχμαι, ὅτε σὺ, Βυβλὶς, ἀπαγρευσασα ταῖς διώξεσι, κατελαπίπλεις, καὶ, τοὺς πλοκάμους ἐπὶ ξηρᾶς ὑποθεῖσα γῆς, κεῖσαι (3), καὶ φυλλάδα πεσοῦσαν τῷ σαύρης πέζει πρόσωπῳ. Πολλάκις ἐκείνην αἱ Λελεγίδες Νύμφαι τρυφερᾶις ὠλέναις αἴρειν ἐπιχειροῦσι· πολλάκις τὸν ἔρωτα παραύνειν διακελεύονται, κωφῇ δὲ διανοίᾳ τὰς παραμυθίας παρέχονται. Ἄφωνος γὰρ κεῖται ἐκείνη, καὶ χλοερᾶς βοτάνας ἐν τοῖς ὄνυξι φέρει (4), καὶ δακρύων ῥύακι τὴν πόαν ὑγραίνει. Τούτοις μέντοι τὰς Νύμφας ὑποθεῖναι φλέβα φασὶν, μηδέπω ξηανθῆναί γε δυναμένην (5). Αὐτίκα τοίνυν, ὡς, ἀποχασθέντος (6) φλοιοῦ, σταγόνες πίσσης (7), ἢ ὡς κολλῶδες θεῖον ἐκ γῆς ἐγχωμονούσης αὐτὸ ῥεῖ, καὶ τῇ τοῦ ζεφύρου ἐφόδῳ ὁμαλὸν δὴ πνέοντος αὖθις ὑπὸ τοῦ ἡλίου μαλάσσεται τὸ τῷ ψύχει συσταλὲν ὕδωρ·

(1) In latinis *Lymiren*. Oportuit, puto, *Limyren*. In græcis malim Λίμυρα, nam nomen est urbi τὰ Λίμυρα: cf. Strab. XIV, p. 666; Ruhnk. ad Paterc. II, 102.

(2) Locis de Chimæra addesis Basilii Cæsar. Schol. ad Gregor. Naz. in Notitiis MSS. t. XI, part. II, pag. 92.

(3) Legit *jaces*, non *taces*, nec id male.

(4) Legebat « *tenet* herbas », non *terit*.

(5) Addendum, nam vel Planudes omisit, vel librarius: τί γὰρ ἂν ἄλλο μεῖζον χαείζεσθαι εἶχεν;

(6) Inserui ὡς, quod aberat.

(7) Ovidius: « ut secto *piceæ* » de cortice guttæ. » Planudes *piceæ* retulit ad *guttæ*, quum esse videatur genitivus *piceæ* arboris: unde fuerit rescribendum: ἀποχ. πίσσης φλοιοῦ σταγόνες. Sed et Planudis interpretatio defendi quodam modo posset.

οὕτως ἡ Φοιβεία Βυβλὶς τοῖς ἑαυτῆς καταναλωθεῖσα δάκρυσιν εἰς πηγὴν μεταβάλλεται, ἣ καὶ νῦν ἐν ταῖς ὑπωρείαις ἐκείναις τὸ τῆς δεσποίνης ὄνομα φέρει, καὶ ὑπὸ μέλανι ῥεῖ σεμνῷ.

Ἡ φήμη τοίνυν τοῦ καινοῦ τέρατος τάχ' ἂν τὰς ἑκατὸν τῆς Κρήτης πόλεις ἐπλήρωσεν, εἰ μὴ νεωστὶ θαυμάσιον οἰκειότερον ἄλλο μεταπλασθείσης ἤνεγκεν ἡ Κρήτη τῆς Ἴφιδος. Ἡ γὰρ ἀγχιτέρμων πολὲ τῇ Κνωσιακῇ βασιλείᾳ Φαιστία χώρα σεμνήνεγκεν ἄνδρα ἄσημον ἐξ ἀγενοῦς (1) τινὸς δήμου, τοὔνομα Λύκιον, ᾧ χρήματα μὲν μείζω τοῦ γένους οὐκ ἦν, βιότη δὲ καὶ πίστις ἄμεμπτος γέγονε. Κυούσῃ δ' αὐτῷ τῇ γυναικὶ τοιαῦτά φησι ῥήματα, ἐπειδὰν ὁ τοκετὸς ἤδη παρῇ· « Ἅπερ ἂν εὐξαίμην δύο ταυτὶ » τυγχάνει, βραχείαις τέ σε κουφισθῆναι ὠδῖσι » καὶ ἄρσεν τεκεῖν. Ἡ γὰρ ἑτέρα μειὶς ἐπαχθεστέ- » ρα μοι, καὶ ἰσχὺν εἰς σεσῖκα τὰ τῆς τύχης » ἀρνεῖται. Ὅ γε ἀπορέπομαι, ἀμέλει, καὶ εἰ θῆλυ » τοῦ σοῦ τοκετοῦ σεσελθεῖν τύχοι (ἄκων ἐπισκή- » πτω· σὺ δ', Ἔλεος, σύγγνωθί μοι), ἀναιρεθήσε- » ται. » Εἶπε, καὶ δάκρυσι ῥεύσασι τὸ σέσωπον ἔλουσαν ὅ, τε ταῦτ' ἐπισκήπτων καὶ ἥπερ αἱ ἐντολαὶ αὗται ἐδίδοντο. Ὅμως δ' οὖν ἡ Τελέθουσα τὸν ἑαυτῆς ἄνδρα μέχει δὴ σταδίου ἀνηνύτοις δεή-

(1) Ovidius, « *ingenua* de ple- » be », i. e. *libera*. Nostrum scripsisse affirmaverim εὐγενοῦς: sed, ut sæpius evenit, ευ et α fuere permutata ab incurioso descriptore; quod jam tetigi p. 215, et in aliis libris nonnusquam: adde Beck. in Varietate lect. Aristotelicæ pag. 8; Kuinoel. ad Demetr. pag. 9; Butler. ad Æsch. Prom. 717. Gregorius Nyss. in Macrinæ Vita pag. 179 B: ὅσα τῆς Σκοπτσίου γεαφῆς ἀληπλόπεα ταῖς σφώταις ἡλικίαις δοκεῖ: scrib. εὐληπλόπεα, quod jam vidit interpres latinus.

σεσι μέτεισι, τοῦ μὴ τὰς ἐλπίδας ἑαυτῷ ἐν σιενῷ πάνυ θεῖναι. Τῷ γε μὴν Λύκτῳ ἡ ψῆφος πάλαι κεκύρωτο. Ἡ δὲ γυνὴ προϊοῦσα βαρεῖαν ἤδη τὴν νηδὺν πεπανθέντι τῷ φόρτῳ ἔφερεν· ἐν μέσῳ δὲ τῆς νυκτὸς διασιήμαιι, εἰς τύπον ἐνυπνίου, ἡ Ἰναχὶς παρεμπεμπομένη τῇ τῶν ἱερῶν ἑταιρείᾳ, πρὸ τῆς εὐνῆς ἢ ἔσιη, ἢ σιῆναι ἔδοξε· καί οἱ τῷ μελλοπτῳ μηνοειδῆ κέρα ἐνῆσαν, σὺν σιάχυσι καθαρῷ χρυσῷ λάμπουσι, καὶ βασίλειος κόσμος· ταύτῃ δ' ἅμα παρῆν ὅ, τε ὑλακτικὸς Ἄνουβις, καὶ ἡ θεία Βουβασιὶς, καὶ ὁ ποικιλόχρους Ἆπις· σεῖσιρά τε παρῆν (1), καὶ ὁ μήπω ἅλις ζηληθεὶς Ὄσιρις, ὅ, τε πιέζων τὴν φωνὴν Ἐφιάλτης βαρυχνᾶς καὶ τῷ δακτύλῳ σιωπὴν πείθων (2), καὶ δράκων περίφοιτος (3) πλήρης ὑπνώδους ἰοῦ. Τότε τοίνυν, ὡς ἀπολιναξαμένη τῇ Τελεθούσῃ τὸν ὕπνον καὶ ὕπαρ τὰ παρόντα βλεπούσῃ (4), τοῦτον ἡ θεὸς προσεφώνει τὸν τρόπον· « Ὦ Τελέθουσα, τοῦ ἡμελέσθου λάχους μεεὶς, » ἀπόθου τὸ βαρὺ τῶν φρενιτίδων, καὶ σόφισαί μοι » τὰς τοῦ ἀνδρὸς ἐντολάς. Καὶ μηδ' ὁτιοῦν δίσιαζε· » ἐπειδὰν δέ σοι τὰς ὠδῖνας ἡ Εἰλείθυια κουφίσῃ, » αἶρέ μοι λαμβάνουσα πᾶν ὅ, τι πολ' οὖν ἔσιαι. » Θεός εἰμι σύμμαχος, καὶ βοήθειαν φέρω παρα- » κληθεῖσα. Καὶ οὐ μέμψῃ σαυτῇ ὡς θεὸν τιμησάσῃ » ἀχάρισιον. » Ταῦτα παρήνεσε, καὶ ἀπεχώρησε

(1) Codex, σὺν σιεράπι παρῆν.

(2) Transposuit Planudes versuum ordinem: leve quidem illud; sed, quod gravius, Ephialtem cum miro epitheto nescio unde invexit, Harpocratem innuente poeta. Codex, σιωπῆς.

(3) « Serpens peregrina » græce dicendum fuit ξένος δράκων.

(4) Malim : ὡς ἀπολιναξαμένην τὴν Τελέθουσαν — βλέπουσαν. Cod. βλέπουσα.

τοῦ θαλάμου. Ἡ δὲ γυνὴ σὺν ἡδονῇ τῆς εὐνῆς ἐξανέστη, καὶ, καθαρὰς χεῖρας πρὸς τοὺς ἀστέρας ἄρασα, σὺν δεήσεσι βεβαίαν τὴν αὐτῆς ὄψιν ἐκέλευε γενέσθαι. Ἐπεὶ δ' αἱ ὠδῖνες ἐπέδωκαν καὶ ὁ φόρτος ἑαυτὸν εἴς τε φῶς ἐξέδωκε, καὶ ἐγεννήθη τῷ πατρὶ ἀγνοοῦντι θυγάτηρ, τρέφεσθαι ταύτην ἡ μήτηρ ἐκέλευσεν, υἱὸν ψευσαμένη γεννῆσαι, καὶ πίστιν ἔσχε τὸ πρᾶγμα. Καὶ γὰρ οὐδεὶς αὐτῇ συνήδει τὸ ἔργον, ὅτι μὴ ἡ τροφὸς μόνη. Ὁ μέντοι πατὴρ τὰς εὐχὰς ἀποδίδωσι, καὶ παππῷον ἐπιτίθησιν ὄνομα δὴ τῷ τέκνῳ· Ἶφις γὰρ αὐτοῦ πάππος ἦν. Ἐχάρη δ' ἡ μήτηρ ἐπὶ τῷδε τῷ ὀνόματι, ὅτι δὴ κοινὸν ἦν ἄρρενί τε καὶ θήλει, καὶ οὐκ ἔστιν ὃν ἂν (1) ἀπατήσειεν ἐν ἐκείνῳ. Καὶ ὑπὸ φιλανθρώπῳ ἀπάτῃ ἀνεπίληπτον ψεῦδος ἐκρύπτετο. Στολὴ μὲν οὖν ἦν ἄρρενος, πρόσωπον δὲ, ὅπερ εἴτε κόρῃ εἴτε νέῳ παιδὶ δοίης, ἐκπρεπέστατος ἂν ἑκάτερος εἴη. Μετὰ δὴ ταῦτα τρίτον ἐπὶ δεκάτῳ διεδέξατο ἔτος, καί σοι ὁ πατὴρ, Ἶφι (2), τὴν ξανθὴν καλεσσύησεν Ἰάνθην. Καὶ περιβόητος ἐν ταῖς Φαιστιάσι (3) καὶ κάλλει γέγονε καὶ πρωικὶ παρθένος, τῷ Δικταίῳ γεννηθεῖσα Τελέστῃ. Ἄμφω δ' ἦσαν ἴσαι τὴν ἡλικίαν, ἴσαι τὸ κάλλος· καὶ τὰς πρώτας τέχνας, τὰ τῆς ἡλικίας στοιχεῖα, παρὰ τῶν αὐτῶν ἐδέξαντο διδασκάλων. Ἐντεῦθεν Ἔρως τῆς ἀπείρου καρδίας ἀμφοῖν ἥψατο, καὶ ἐκατέρᾳ ἴσην πλευρὰν ἔδωκεν. Ἡ μέντοι πρὸς ἀλλήλας ὑπόληψις ἄνισος ἦν. Οἱ δέ γε τεκόντες τήν γε τούτων συζυγίαν καὶ τὴν πρόθεσμίαν τοῦ καιροῦ τῶν γά-

(1) Cod. ὃν οὐκ ἄν. Addidit negationem, qua latina carent.

(2) Codex, Ἶφις, quod mutavi.

(3) Cod. φτσλιάσι, errore solito.

μων ἐκδέχονται (1). Ἰάνθη δ', ὃν ὤφελο τυγχάνειν ἄνδρα, ἑαυτῆς (2) πείθεται εἶναι· ἡ δ' Ἶφις ἐρᾷ ταύτης ἧς δυνηθῆναι ἀπολαῦσαι ἀπογινώσκει, καὶ τοῦτ' αὐτὸ μᾶλλον ἀνάπτει τὴν φλόγα, καὶ παρθένος ἐπὶ παρθένῳ ἐκκαίεται. Καὶ, τὰ δάκρυα μόλις κατέχουσα, « Τίς με » φησὶν « ἔκβασις μένει; ἣν ἐμὲ » πᾶσιν ἀγνωστος, ἣν τερατώδης καὶ καινοτέρας » ἀφροδίτης φρενῖτις καλέχει. Εἰ μὲν γὰρ οἱ θεοὶ » φείδεσθαί μου βεβούληντο, φείδεσθαι ὤφειλον· εἰ » δ' οὖν ἀλλ' ἐθέλουσιν ἀπολέσαι, φυσικὸν ζῆν κα- » κὸν καὶ ἐξ ἔθους ὤφειλον δεδωκέναι. Οὔτε γὰρ δά- » μαλιν δαμάλεως, οὔτε φορβάδα φορβάδος ἔρως » ἐμπίπρησιν· ἐμπίπρησι δ' οἷν κριὸς, καὶ τῷ ἐλά- » φῳ κεμὰς ἔπεται· οὕτω καὶ ὄρνεις συνίασιν, πρὸς » δὲ τούτοις καὶ ξύμπαντα ζῶα· γυνὴ δὲ γυναικείῳ » ἔρωτι οὐκ ἔστιν ἥτις ἐφθάρη. Ἤθελον μηδ' ἡτισ- » οῦν εἶναι. Ἵνα δὲ πάντα τέρατα Κρήτη ἐνέγκοι· » ἠράσθη ταύρου μὲν ἡ θυγάτηρ Ἡλίου, γυνὴ δ' » ὅμως ἄρρενος· ὁ δ' ἐμὸς ἔρως, εἰ τἀληθὲς ὁμο- » λογήσομεν, ἐκμανέστερός ἐστιν ἐκείνου. Ὅμως ἐκείνη » τῆς καλὰ τὴν Ἀφροδίτην ἐλπίδος ἔτυχεν, ὅμως » ἐκείνη δόλοις καὶ τύπῳ δαμάλεως τὸν ταυρὸν » ὑπέμεινε, καὶ παρῆν ὃς ἂν ἀπαλθείη μοιχός. Δεῦ- » ρο δὲ καὶ εἰ γῆς ἐκ πάσης μηχανὴ πᾶσα συρρεύ- » σειεν, εἰ καὶ αὖθις αὐτὸς ὁ Δαίδαλος κεκηρωμέ- » ναις πτέρυξιν ἐπιπταίη, τί πότε ποιήσειεν ἄν; μὴ » παῖδά με (3) ἐκ παρθένου ταῖς εὐμηχάνοις αὐτοῦ

(1) Latina non habent hanc parentum mentionem. Ianthe ipsa dicitur exspectare tædæ tempora.

(2) Addidi ἑαυτῆς ad latinorum ductum.

(3) Codex μὲν, non με quod

» τέχναις ἀπολελέσει; ἢ σε μελαπλάσει, Ἰάνθη;
» Ἀλλὰ τί δὴ πολε μὴ τὴν ψυχήν, Ἶφι, κεφαλύνεις,
» καὶ σαυτὴν συναθεμίζεις; καὶ τὸ βουλῆς ἄμοιεγν καὶ
» ἀνόητον πῦρ ἀποσείῃ; Ὄεφα τί δήπολε δὴ γεγέννησαι
» (εἰ μὴ καὶ σαυτὴν ἀπαλᾷς), καὶ ζήτει ὅ γε ἔξεσλι,
» καὶ ἔεφα τοῦδε οὗ ὀφείλεις ἐεφᾶν ὡς γυνή. Ἐλπὶς
» γάρ ἐσλιν ἢ δέχελαι, καὶ ἐλπὶς ἢ τρέφει τὸν ἔρωλα·
» ταύτην δ' ἀφαιρεῖταί σου αὐτὸ τὸ πεᾶγμα. Οὐ
» γάρ σε φυλακή τις τῆς ἠδίσλης εἴργει πεειπλοκῆς,
» οὐδ' ἀνδρὸς ἀσφαλοῦς ἐπιμέλεια, οὐ παλεὸς τεα-
» χύτης, ἀλλ' οὐδ' ἐκείνη δεομένη σοι ἀνανεύει· ὅμως
» οὐδέ πολ' αὐτῆς ἀπολαύσεις, οὐδ', εἰ καὶ πάντα
» πεάγμαλα γένοιτο, εὐδαίμων εἶναι δυνήσῃ, οὐδ'
» εἰ (1) θεοὶ διὰ τοῦτο ταλαιπωεῖεν καὶ ἄνθρωποι.
» Καὶ νῦν δὴ τῶν ἐμῶν εὐχῶν μία μεείς τις οὐθέν
» ἐσλιν· οἱ θεοὶ δέ μοι εὐχεᾶς ὅ, τιπεε ἠδυνήθησαν
» ἔδωκαν. Ὃ γὰρ ἐγὼ θέλω καὶ ὁ παλὴε θέλει καὶ
» αὐτὴ θέλει καὶ ὁ μέλλων δὴ πενθεεός· ἀλλ' ἡ τού-
» των πάντων ἰσχυεοτέεα φύσις οὐδαμῶς θέλει, ἥ
» με μόνον λυπεῖ. Ἥκει γὰε ἤδη καιεὸς εὐκλαῖος, καὶ
» γαμήλιον φῶς πάεεσλι, καὶ ἤδη ἐμὴ γενήσελαι
» Ἰάνθη· ἀλλ' οὐδὲν ἐμοὶ ταύτης μελέσλαι, ἐν μέσοις
» δὲ διψήσομεν ὕδασι. Τί τοίνυν, Ἔεα νυμφοσλόλε,
» τί πεὸς ταῦτα τὰ ἱεεὰ ἥκεις, Ὑμέναιε (2); ἐν

omnino fuit reponendum. Μὲν inferetur non importune ap. Dionem Chrys. Orat. LXI, pag. 316, sic editum: καὶ τὸν ἄλλον χεόνον παρέμενε ἵπως σλέρξουσα τὸν Ἀγαμέμνονα, ὅπι δὲ—Cod. Reg. 2958, καὶ τὸν μὲν ἄλλον—Demosthenes adv. Aristocr. t. III, p. 19 T: ὁ νόμος οὐ μόνον οὐκ ἐλαύνειν τῶν ὅρων πέεα, ἀλλ' οὐδ' ἄγειν, ἰᾷ· ἐκ δὲ τοῦ σοῦ ψηφίσμαλος ὁ βουλόμενος ἄξει— Si legeretur, ὁ νόμος μὲν οὐ μόνον—sententiæ concinnius librari viderentur.

(1) In codice est tantum οὐδέ.

(2) Eadem numina junget sub

» οἷς ὁ μὲν τὴν νύμφην ἀγόμενος ἄπεσθιν, ἀμφότεραι
» δὲ νυμφευόμεθα. » Μετὰ δὲ ταῦτα τὴν φωνὴν ἐπέ-
σχεν· ἡ δ' ἑτέρα παρθένος οὐδ' ὁτιοῦν δὴ κουφο-
τέρως φλέγεται, δεῖται δ' ὡς ἂν ταχὺς ἔλθοις,
765 Ὑμέναιε. Ὁ δ' οὖν ἥδε ζητεῖ ἡ Τελέθουσα δεδοικυῖα,
νῦν μὲν τὸν καιρὸν ὑπερλίθεται, νῦν δὲ πεπλασμένη
νόσῳ τὸν χρόνον τείθει, ἔστι δ' ὅτε οἰωνοὺς καὶ
ὄψιν ὀνείρων αἰτιᾶται. Ἀλλ' ἤδη πᾶσαν τῶν πλα-
σμάτων ὕλην ἐκένωσε, καὶ ὃν παρῆκε καιρὸν τῶν
γάμων ἐνέστη, καὶ ἡμέρα μία ὑπόλοιπος ἦν. Ἡ δὲ
770 τὴν κόμης ταινίαν τῆς τε οἰκείας κεφαλῆς καὶ τῆς
θυγατρὸς ἀφαιρεῖται, καὶ λελυμένοις πλοκάμοις
τὸν βωμὸν περιλαβοῦσα, « Ἶσις » φησὶν, « ἡ τὸ
» Παραιτόνιον καὶ τὰ Μαρεωτικὰ πεδία καὶ τὴν Φάρον
» οἰκοῦσα, καὶ τὸν εἰς ἑπτὰ κέρα σχιζόμενον Νεῖλον,
» ὄρεξον βοήθειαν, ἱκετεύω, καὶ τὸν ἡμέτερον φόβον
775 » θεράπευσον. Σὲ, θεὰ, σὲ πάλαι πρόσθεν καὶ τὰ
» σὰ ταυτὶ συνθήματα εἶδον καὶ ἔγνων πάντα, τόν τε
» φερόμενον ἦχον καὶ τὸν τῶν κρουομένων σείστρων
» χαλκὸν, καὶ ψυχῇ μνήμονι τὰς σὰς ἐντολὰς ἐσπ-
» μειωσάμην· ὅτι τε τὸ φῶς ἥδε βλέπει, καὶ οὐκ
» ἀνεῖλον ταύτην ἐγὼ, ὑμέτερα (1) βουλή τε καὶ δῶρόν

libri finem; junxit et VI, 428, in Procnes et Terei connubio: « non » Pronuba Juno, Non Hymenæus » adest »: quæ poteram conferre cum Thalli Epigr. inter Sepulcralia 188: Δύσδαιμον Κλεάνασσα... ποῖς θαλάμοισι γαμοστόλος οὐχ Ὑμέναιος, Οὐδ' Ἥρης Ζυγίης λαμπάδες ἤντίασαν· Πένθιμος ἀλλ' Ἀΐδης ἐπικώμασεν, ἀμφὶ δ' Ἐρινὺς Φοίνιος ἐκ στομάτων μόρσιμον ἧκεν ὄπα: ubi Jacobs. conferendus est.

(1) In latinis *tuum* græcum σὴ poscebat. Planudes forte τῷ ὑμετέρᾳ imprudens est usus, forte non imprudens: nam nonnusquam ὑμέτερος aut *vester* invenitur, oratione tamen ad unum hominem directa: de quo disertius egi in Notitiis codicum manuscriptorum, t. XI, part. II, pag. 90.

» ἐστιν. Οἴκλειεν ἡμᾶς ἄμφω, καὶ βοηθείας παράσχε
» χεῖρα. » Αὐτίκα δὲ καὶ δάκρυα τοῖς ῥήμασιν ἠκολούθησαν. Ἡ θεὸς (1) τοίνυν ἔδοξε κεκινηκέναι καὶ ἐκίνησε τὸν βωμὸν ἑαυτῆς, καὶ αἱ πύλαι τοῦ νεὼ τρόμον ἔσχον, καὶ μιμούμενα τὴν σελήνην κέρα διέλαμψαν, καὶ τὰ σεῖστρα βομβήσαντα ἤχησαν. Ἡ δὲ μήτηρ οὐκ ἀσφαλὴς μέν, χαίρουσα δ' ὅμως τῷ τῆς κληδόνος αἰσίῳ, ἀπεχώρησε τοῦ νεώ. Ἡ δ' Ἶφις ἀπιοῦση συνείπετο μείζονι βήματι ἢπερ εἰώθει, οὐδὲ συμμένει ἡ λευκότης ἔτι ἐν τῷ προσώπῳ, καὶ ἡ ἰσχὺς ἐπιδίδωσι, καὶ ἰταμώτερον αὐτὸ τὸ πρόσωπον γίνεται, καὶ βραχύτερον τῇ κόμῃ τὸ μέτωπον καὶ ἀτημέλητον, καὶ πλέον τῆς ῥώμης πάρεστιν ἢπερ εἶχεν οὖσα γυνή. Καὶ γὰρ ἡ γυνὴ μικρῷ πρόσθεν ἦς, Ἶφι, παῖς εἶ. Δῶρα δὲ προσάγετε τοῖς ναοῖς, μηδὲ δειλιώσῃ χαίρετε πίστει. Δῶρα δὲ προσάγουσι τοῖς ναοῖς, καὶ ἐπιγραφὴν δὴ προσεπάγουσιν. Ἡ δ' ἐπιγραφὴ βραχὺ τὸ ἔπος εἶχε·

Κοῦρος δῶρ' ἀπέδωκε, χόρη τάπερ πύξατο Ἶφις.

Μετὰ δὴ ταῦτα (2) ταῖς ἀκτῖσιν ἡ ἡμέρα τὸν εὐρὺν ἠνέ-

(1) Legitur ὁ θεὸς in codice.

(2) In latinis « postera lux. » Jam p. 272, hoc epithetum eodem modo nec recte reddidit.

Notis brevioribus supplementum assuam Ænigmata quinque, ni fallor, inedita, saltem in libris, qui mihi sunt ad manum, non reperta. Codex Regius 2877, pag. 29, illa mihi aliud quærenti exhibuit.

I.

Αἴνιγμα εἰς πλοῖον.

Ζῷόν τι πτερὸν, ἀλλὰ πτηκτὸν εὑρέθη,
Ἔμψυχον, ἀλλ' ἄψυχον, ἔμπτουν, ἀλλ' ἄπτουν, Ἕρπον, βαδίζον, καὶ πλη-
γῆς κεχρημένον. Ἄκαυτ καὶ θαύμαζε, καὶ δίδου λύσιν.

795 ὤξε κόσμον· Ἀφροδίτη δὲ καὶ Ἥρα καὶ συνὼν αὐταῖς ὁ Ὑμέναιος πρὸς τὸ γαμήλιον συνίασι πῦρ, καὶ ὁ παῖς Ἶφις τῆς ἑαυτοῦ ἀπολαύει Ἰάνθης.

Versu 1, cod. ἀλλ' ἀνοικτὸν, quod mutavi: v. 3, βαδίζων καὶ πλεχαῖς.

II.

Τοῦ μυὸς τὸ ὄνομα.

Ζῶόν τι μικρὸν εἰμὶ, οὐκ εἰμὶ τῶν βρωσίμων. Τεῖα γεγράμμαλα τῇ κλίσει φέρω. Ὁ ἐν ἐμοὶ ἀριθμὸς ἑξακόσια σὺν πτάρτης δεκάδος.

Codex, τ' ὄνομα—βρωσίμων—δεκάδοις. Si πλάρτης poscit δεκάδος, ἡ σὺν genitivos respuit. Metrum prorsus est pessumdatum. Non τῇ κλίσει, sed περὶ τῆς κλίσεως, sensus postulare videtur; nam genitivo μυὸς non tres sunt literæ. De mure nitidius est Symposii ænigma. Sed his nugulis diutius hærendum non est.

III.

Εἰς πού περδάπου τὸ δέρμα.

Ἔζων ὅτ' ἔζων, πλὴν λόγου παντὸς δίχα· Νῦν δ' εἰμὶ πεκτὸς, καὶ γέμω παντὸς λόγου.

IV.

Τῆς θηελαπῆς.

Ὁ ζῶν φονεὺς, καὶ θανὼν εὐεργέτης, Ἐνταῦθα λαθὼν πεχνικῶς ὑποκρύβη, Καὶ, ψυχρὸς ὤν, ζῶν πεκτὸς εὑρέθη μόνος Καὶ φίλος ἐχθρὸς καὶ παρὼν ἀποδίδρας.

Codex. θυελαπῆς—ὑποκρύβει.

V.

Τοῦ ζυγοῦ.

Δίκαιος εἰμὶ καὶ δικαίων ἀκρέτης. Ἐξ πὰ σκέλη μου, κἂν καὶ οἱ πόδες δύο.

Codex, ἀκρέπης—σκέλει.

De syllabarum quantitate in his versibus lector non esse debet auctore ipso curiosior. Iambici sunt; sed in quibus numerus syllabarum dodecasyllabus et ultimi pedis barytonia duntaxat observantur. Versus hic brevior, et longior alius, quindecim syllabis constans, passim fuerunt a recentioribus usurpati.

ARGUMENTUM

LIBRI X

EX CANTERI NOVIS LECTIONIBUS.

Iphis nuptiis qui interfuerat Hymenæus ad *Orpheum* inde se contulit, sed malo omine, quandoquidem mox obiit *Eurydice*, neque ad superos reduci potuit. Mœrore igitur perculsus Orpheus montes solitarios petiit, quo, sono lyræ ejus impulsæ, accurrerunt arbores, et inter cæteras *pinus* ex *Aty*, atque *cupressus* e *Cyparisso* mutata. Canebat autem ille de raptu *Ganymedis*, de *Hyacinthi*, ab Apolline amati et interfecti, in *hyacinthum* florem, de *Cerastarum* in *tauros*, de *Propœtidarum* in *lapides*, de Pygmalionis *statua* in *mulierem vivam* (unde natus *Paphus*), de *Myrrhæ*, propter incestum cum patre concubitum, in *myrrham* arborem, atque de *Adonidis*, cui Venus *Hippomenis* et *Atalantæ* in templo concumbentium in *leones* transformationes narraverat, in *anemonem* mutatione.

ΟΒΙΔΙΟΥ

ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΙΣ.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ.

Ἐντεῦθεν διὰ τοῦ ἀπείρου ἀέρος ἐσθῆτι πορφυρᾷ κεκαλυμμένος ὁ Θρᾴκιος πρὸς τὴν τῶν Κικόνων συντείνει χώραν. Καὶ γὰρ ὑπὸ τῆς Ὀρφείας φωνῆς μάτην δέ γε καλεῖται. Καὶ παρεγένετο μέν, ἀλλ' οὔτε ἑορτῆς ῥήματα, οὔτε φαιδρὸν πρόσωπον, οὔτ' αἰσίαν ἐπήγετο τὴν κληδόνα. Ἀλλὰ καὶ ἡ λαμπὰς ἣν εἶχε δακρυώδει καπνῷ τελευτῶσα (1) μέχρις παντὸς διαγέγονε, καὶ οὐδ' ὁτιοῦν πρὸς ἐπεσπάσατο κινουμένη. Ἡ γε μὴν τοῦ πράγματος ἔκβασις βαρυτέρα τοῦ οἰωνίσματος. Ἡ γὰρ νύμφη (2) Εὐρυδίκη, συνόμιλος τῷ τῶν Νηϊάδων ὄχλῳ διὰ τῶν λειμώνων περινοστοῦσα, τέθνηκεν, ὄφεως ὀδόντα ἐν τῷ ταρσῷ τοῦ ποδὸς δεξαμένη. Ἦν ἐπειδήπερ ἅλις ὁ Ῥοδόπειος μάντις ἐπὶ τοῦ ὑπὲρ γῆς ἀέρος ἐπένθησεν, ἵνα καὶ τῶν Ἅιδου ψυχῶν πειράσαιτο, πρὸς τὴν Στύγα διὰ τῆς Ταιναρίας ἐτόλμησε πύλης καταβῆναι· καὶ διὰ λεπτοτάτων καὶ ἰσχνοτάτων δήμων καὶ εἰδώλων τάφοις κρωμένων, πρόσεισι (3) τῇ τε Περσεφόνῃ καὶ τῷ τὴν ἀιδῆ βασιλείαν κατέ-

(1) Codex, πτερηγῖα : conf. p. 383, et infra not. ad XII, 276. Eadem variatione vocalium ι et η, infra ad 184, codex, ἀναχοπίσασα : ad 435, codex, κιγχρήης : ad 575, codex, ἰκάβη : ad 673, codex, δεσπότης ita pro δεσπότις.

(2) Velim νεονύμφη, *nupta nova*.

(3) Cod. χρωμάτων πρόσιαι. Permutantur χρωμάτων et χρωμένων in Procli codice ad Aloib. t. III, pag. 198, ed. Cusin.

χοντι τῶν σκιῶν δεσπότῃ · καὶ, ὡς ὠδὴν τὰς νεύρας πλήξας, οὕτως εἰρήκει · « Ὦ τοῦ ὑπὸ γῆν κειμένου » κόσμου θεοὶ, εἰς ὃν καταπίπτομεν (1) ὅ, τι ποτὲ θνη- » τὸν γινόμεθα, εἴπερ ἔξεστι καὶ ἐᾶται, τὰ τοῦ ψευ- » δοῦς στόματος ἀποθέμενον αἰνίγματα, τἀληθῆ λέγειν, » οὐχ ὥστε τὸν συνηρεφῆ Τάρταρον ἰδεῖν κατελήλυθα (2) » δεῦρο, οὐδ' ὥστε τοὺς κομῶντας ὄφεσι τρεῖς φά- » ρυγας τοῦ Μεδουσαίου συνδῆσαι τέρατος · ἡ σύζυγός » δέ μοι τῆς πορείας αἰτία, εἰς ἣν ἔχιδνα παθοῦσα » τὸν ἰὸν διεσχέδασε, καὶ τὴν ἐπιδιδοῦσαν ἡλικίαν » ἀφείλετο. Ἠθέλησα μὲν γὰρ δυνηθῆναι ὑπομεῖναι » τὸ πάθος · οὐ γὰρ ἀρνήσομαι ἐμαυτὸν μὴ δεδοκι- » μακέναι · ἀλλ' ὁ Ἔρως ἐνίκησε. Θεὸς οὗτος εὖ μάλα » γνωστὸς κατὰ τὸν ἄνω κόσμον · εἰ δὲ καὶ ἐνταῦθα » εἴη ἀμφιγνοῶ, ἀλλὰ γὰρ καὶ ἐνταῦθα μαντεύομαι » εἶναι, ἥ τε φήμη τῆς παλαιᾶς ἁρπαγῆς εἰ μὴ ψεύ- » δεται (3), καὶ ὑμᾶς Ἔρως συνῆψεν. Ἀλλ' ἐγὼ πρὸς » τῶν τόπων τουτωνὶ τῶν μεστῶν δεινῶν, πρὸς τοῦ » Χάους τοῦδε τοῦ ἀμυθήτου, καὶ τῆς σιγῆς τῆς » ἀπείρου ταυτησὶ βασιλείας, τῆς Εὐρυδίκης, ἱκετεύω, » τὸ ταχὺν ἀνακλώσατε νῆμα. Πάντα γὰρ ὑμῖν » ὀφείλομεν (4), κἂν μικρόν τι χρονίσωμεν, ἢ θᾶττον » ἢ βράδιον πρὸς τὴν αὐτὴν πάντες οἰκίαν σπεύδο-

(1) Legit suo in codice, *decidimus*.

(2) Codex, καλελήλυθα.

(3) Legit Planudes : « Fama- » que si *veteris* non est mentita » *rapinæ* » ; sed non ideo, quod putavit Burmannus, *mentita* erit passive capiendum.

(4) Pessimam habuit lectionem *debemus* pro optima *debemur*. Repone, ὀφειλόμεθα. Parilis Palladæ sententia Ep. 29 : Πᾶσι θανεῖν μεροπεσσιν ὀφείλεται, οὐδέ τις ἐστὶν Ἄνειον εἰ ζήσει θνητὸς ἐπισχόμενος : iterum Ep. 130 : Πάντες τῷ θανάτῳ προφέρομεθα καὶ προφερόμεσθα, Ὡς ἀγέλη χοίρων σφαζομένων ἀλόγως.

» μεν· δεῦρο πάντες συντείνομεν· οὗτος ἡμῖν ἔσχαλος
» οἶκος, καὶ ὑμεῖς δὲ τοῦ ἀνθρωπείου γένους ἐπὶ
» μήκιστον τὴν βασιλείαν καλέχελε. Καὶ δὴ καὶ αὕτη,
» ἐπειδὰν, τοὺς ἀπίκοντας ἐνιαυλοὺς διανύσασα, πέ-
» πειρος γένηται, τῆς ὑμῶν ἐξουσίας ἔσται. Ἀντὶ δωρεᾶς
» αἰτούμεθα τὴν ταύτης ζωήν (1). Ὥσθ', εἴπερ ἀνα-
» νεύουσιν αἱ Μοῖραι, ἐλεύσομαι αὐτὸς ἀντὶ τῆς γυ-
» ναικός (2)· κεκώλυταί μοι τὸ μηδαμῶς ἐθελῆσαι ὑπο-
» σπένδειν. Τῷ τῶν δυεῖν θανάτῳ ἐφήσθηλε. » Τοιαῦτα
λέγοντι καὶ πρὸς ᾠδὴν τὰς χεῖρας (3) κινοῦντι αἱ ἀσώ-
ματοι ἐθρήνουν ψυχαί. Ἀμέλει ζῆν οὔτε Τάνταλος
τὸ ὑποφεῦγον ὕδωρ ἐπόθει, καὶ ὁ τοῦ Ἰξίονος τροχὸς
ἀκίνητος ἔμεινεν, οὐδὲ τοῦ Τιτύου ἥπαλος οἱ ὄρνεις ἥ-
πλοντο, καὶ αἱ Βηλίδες σχολὴν ἐκ τοῦ πίθου εἶχον,
καὶ σὺ δ', ὦ Σίσυφε, ἐπὶ τοῦ λίθου σαυτὸν κεκά-
θικας (4). Τότε δὴ πρῶτον τὰς τῶν Εὐμενίδων παρειὰς
ἡτιθεισῶν τῆς ᾠδῆς φήμην φέρειαι διαδρόχους γενέσθαι.
Οὐδ' ἡ τοῦ βασιλέως σύζυγος, οὔτε μὴν αὐτὸς ὁ
τῶν ὑποχθονίων ἄρχων ἀνανεύειν ἰκελεύοντι ὑπομένει.
Καλοῦσι τοίνυν τὴν Εὐρυδίκην. Ἡ δὲ μέλαξυ τῶν προ-
σφάτων ὑπῆρχε ψυχῶν. Καὶ προσῆλθε δὴ βραδυλέρω

(1) Latine: «pro munere pos-» cimus usum.» Id est, *ἀντὶ δωρεᾶς χρῆσιν αἰτούμεθα, οὐ δωρεάν, ἀλλὰ χρῆσιν μόνον, καὶ ταῦτα προσκαιρον.* Planudes sensum non vidisse videtur.

(2) Ovidius: «Quod si fata ne-» gant *veniam* pro conjuge...» Hic *veniam* nomen est, non verbum. Vertas ergo: *Εἴπερ ἀναπύουσιν ταύτην ἀμφὶ τὴν γυναῖκα χάειν αἱ Μοῖραι, κεκώ.* In eumdem errorem et Glareanus inciderat.

(3) Ovidius: «nervosque ad » verba moventem.» *Nervos*, qui sunt lyræ, putavit esse manuum Planudes, errore non ignoscendo.

(4) Hinc profecit Popius in ode nobilissima: «Thy stone, » o Sisyphus, stands still; Ixion » rests upon his wheel, And the » pale spectres dance; The Fu-» ries sink upon their iron beds.»

ἐκ τοῦ τεθύμαλος βήματι. Ταύτην δ' ὁμοῦ καὶ νόμον ὁ Ῥοδόπειος Ὠρφεὺς ἔλαβε (1), μηδαμῶς εἰς τοὐπίσω τρέψαι τοὺς ὀφθαλμοὺς, μέχρις τῶν κοιλάδων ἐξέλθῃ τοῦ ἄδου, ἢ μαλαίαν αὐτῷ τὴν χάριν ἔσεσθαι. Ἄπλετα γῆν ὁδοῦ διὰ σιγώντων τόπων ἀνάντους, ὑψηλῆς, σκολεινῆς, ζόφῳ πυκνῷ κεκαλυμμένης. Ἤδη δ' οὐ πόρρω τῆς ἄκρας ἐπιφανείας τῆς γῆς ἀπῆσαν, ὁ δὲ, τοῦ τε μὴ τὴν Εὐρυδίκην ἐκλιπεῖν δεδιὼς, καὶ ἰδεῖν αὐτὴν ἐφιέμενος, ἔτρεψεν ὑπὸ φίλτρου τοὺς ὀφθαλμούς· ἡ δ' ἐκ τοῦ παραχρῆμα πάλιν ἐξέπεσε, καὶ δὴ, τὰς χεῖρας ἐκτείνουσα, λαφθῆναί τε καὶ λαβεῖν πειρωμένη, οὐδενὸς ὅτι μὴ εὐενδότου ἀέρος ἑαυτῇ ἐπράτετο ἡ ταλαίπωρος. Ἤδη δ' αὖθις θνήσκουσα οὐδ' ὁτιοῦν καλεμέμφατο τοῦ ἀνδρός· τί δήποτε γὰρ, εἰ μὴ τοῦτ', ἐγκαλεῖν εἶχεν αὐτῷ, ὅτι δὴ ταύτης ἥρα (2); καὶ « Χαίρεις ὕσταί » εἶπεν, ὁ μόλις ἐκεῖνος εἰς ἀκοὴν ἐδέξατο ἤδη, καὶ εἰς τὸν αὐτὸν αὖθις κατεκυλίσθη τόπον. Οὐκουν ἄλλως ἀπηνεώθη τῷ τῆς συζύγου διπλῷ θανάτῳ Ὀρφεὺς, ἢ ὁ μελὰ δεύους ἰδὼν τοὺς τρεῖς τοῦ κυνὸς τραχήλους, ὧν ὁ μέσος ἁλύσεις περιέχειτο, ὃν οὐ πρότερον τὸ δέος ἀπέλιπεν ἢ ἡ πρεσβέρα φύσις, λίθου διὰ παντὸς τοῦ σώματος ἀναλείλαντος· ἀλλὰ δὴ καὶ ὁ τὴν ἁμαρτίαν εἰς ἑαυτὸν ἑλκύσας Ὤλενος καὶ θελήσας λυπρὸς δοκεῖν εἶναι, καὶ σὺ δ', ὦ δύσλητε Λήθαια, ἢ τῷ σαυτῆς κάλλει θαρροῦσα, εὐαφέσταλον μὲν τὸ πρόσθεν ἔχουσα στέρνον, νῦν δὲ λίθος ἰσταμένη, ὃν ἡ πολύυδρος Ἴδη φέρει. Μάτην γε

(1) Cf. p 145.—Cod. ῥοδόπιρος.

(2) Popius in eadem ode, multo cum affectu : « But soon, too soon ! the lover turns his eyes. » Again she falls; again she dies, she dies!.... No crime was

μὴν αὐτὸν ἰκελεύοντα καὶ αὖθις εἰσελθεῖν ἐθέλοντα ἀπεῖρξεν ὁ πυλωρός· ὁ δ' ὅμως ἡμέρας ἑπτὰ τηκόμενος, δίχα Δήμητρος δώρου(1), ἐπὶ πέτρας ἐκάθητο· τροφὴ δ' αὐτῷ γέγονεν ἡ φροντὶς καὶ ὀδύνη τῆς ψυχῆς καὶ τὰ δάκρυα, καὶ τῶν τοῦ Ἐρέβους θεῶν ὡς ἀσπλάγχνων δὴ κατηγόρει. Ἐντεῦθεν δ' εἰς τὴν ὑψηλὴν Ῥοδόπην ἀνέλαβεν ἑαυτὸν, καὶ πρὸς τὸν τοῖς βορέαις τυπτόμενον Αἶμον. Τέτος ἥλιος μετὰ τοῦτο τὸν ἐνιαυτὸν συνεπέραινε(2) τὸν τοῖς θαλαττίοις ἰχθῦσι συγκεκλεισμένον, καὶ πᾶσαν γυναικείαν ἀφροδίτην ἀπέφευγεν ὁ Ὀρφεὺς, εἴθ' ὅτι κακῶς αὐτῷ τοῦτο συμβέβηκεν, εἴθ' ὅτι τῇ γυναικὶ πίστιν ἐτήρει. Πολλὰς δ' ὅμως ἔρως ἐξέκαυσε συναφθῆναι τῷ μάντει· πολλαὶ δ' ὠδυνήθησαν ἀποκρουσθεῖσαι (3). Ἐκεῖνος καὶ τοῖς τῶν Θρᾳκῶν δήμοις ἠγήσατο πρὸς τοὺς ἀπαλοὺς ἄρρενας μεταφέρειν τὸν ἔρωτα, δεῖν παραινῶν ἐντὸς τοῦ τῆς νεότητος χρόνου τὸ βραχὺ ἔαρ καὶ τὰ πρῶτα ἀνθη.

Ἦν δέ τις λόφος, ὑπὲρ δὲ τὸν λόφον λειοτάτη τις πεδιάδος ἅλως, ἣν χλοάζειν ἡ τῆς ἀγρώστεως (4) πόα παρεῖχε· σκιὰ δὲ πᾶσα τοῦ χώρου ἀπῆν. Ἔνθα καθίσας ὁ θεοῖς γεννηθεὶς μάντις τὰς πολυφθόγγους ἐκίνει χορδάς. Αὐτίκα δὲ σκιὰ τῷ χώρῳ ἐπῆλθε. Καὶ

» thine, if 'tis no crime to love. »

(1) Glossa est in codice, σίτου.

(2) Cod. συντραίρετ. Simili literarum τ et αι variatione, cod. habet ad 182, πτδιᾶς pro παιδιᾶς: ad 642, ϖεϑοήτεγκαι.

(3) Cod. ἀποκρουσθῆσαι. Eadem variatione, infra ad 285, cod. συτχῆ pro συτχεῖ: ad 661, cod. τίν pro ἤτι (cf. pag. 82, 331), ut et ad 663, ϖεϑτιν pro ϖεϑεῖτι.

(4) Anonymus ad Canticum Moysis e Deuteron. in Catena Corderiana: ἡ ἄγρωστις καὶ ὁ χόρτος βοτάναι εἰσὶν ἄκαρποι, καὶ ὡς φησιν ὁ Σωλὴρ, εἰς κλίβανον βαλλόμεναι· ἄριστοι δὲ μάλιστα εἰς κεχρησμένα καὶ ἀγεώργητα χωρία.

γὰρ οὔτε τὸ ἐκ Χαόνων ἀπῆν δένδρον, οὔτε τὸ νέμος τῶν Ἡλιάδων, οὐ πλαλύφυλλος (1) ὑψικόρυμβος, οὐ μαλθακὴ φίλυρα, οὐ φηγὸς, ἢ ἄφθορος δάφνη, καὶ Ποντικὴ καρύα εὐθαυσῖοι, καὶ μελία πρὸς δόρατα χρήσιμος, καὶ λειοτάτη πεύκη, καὶ κυρλούμενος ταῖς βαλάνοις δὴ πρῖνος, καὶ πλάτανος πρὸς κλίνην ἁρμόδιος (2), καὶ σφένδαμνος διάφορος τὴν χεδιάν, καὶ φίλυδρος ἰτέα, καὶ ἐν ὕδασι διαιτωμένη λωτὸς, καὶ ἀειθαλὴς πύξος, καὶ λεπταὶ μυρῖκαι, καὶ δίχρωμος μύρτος, καὶ ἐλαία γλαυκή (3)· καὶ σὺ δ', εὐκαμπὲς, ἦλθες, κιτρὲ, ἅμα γε δὲ καὶ ἑλικώδης ἄμπελος, καὶ κλήμασι περειλημμένοι πλεκοὶ, καὶ βουμελίαι, καὶ ἐλάται, καὶ μήλοις ἐρυθροῖς βεβομένη μηλέα (4), καὶ νιφόεντος γέρας εὐκαμπὴς φοίνιξ, καὶ τὴν κόμην εὔζωνος, ἐχινώδης δὲ τὴν κορυφὴν πίτυς, καὶ χαρίεσσά γε τῇ

(1) Arborum nomina, πλατύφυλλος, φίλυρα, πεύκαι καρύαι, μελία, σφένδαμνος, addidi, quibus explerem relictas ab interprete lacunas, qui synonymas non invenerat voces quibus *æsculus, tilia, coryli, fraxinus, acer*, græce signarentur. Atque mox pariter, lacunulas alias ut implerem, inserui nomina arborum aliarum alia, πίτυοι (scripsissem πίτυαι usitatius, ni Planudeum πεπιλημμένοι servare voluissem), καὶ βουμελίαι, καὶ πεῦκαι, et jam Ovidianæ *ulmi, ornique et piceæ* græcis vocantur nominibus.

(2) Latinum *genialis* eo modo vertit ut platanus videatur laudari quod lectis conficiendis apta sit; quæ non Ovidii mens: f. πρὸς ἡδυπάτην κατάκλισιν ἁρμόδιος.

(3) Habuit aut *ficus*, aut *pinus*, aut *cinus*, hoc puto; quod quid esset ignorans, oleam arborem substituit. Nec ego cini aut Heinsianæ tini græcum nomen novi. *Ficus* locum vix habere credo ob epithetum *cærula baccis; pinus* infra suo loco nominatur.

(4) Cod. βρυθομέν. An proprio suoque nomine vocarit latinum *arbutum* dubito. *Arbutus* græce loquentibus non μηλέα, sed κόμαρος, puto, nuncupatur. *Arbuteos fœtus* I, 104, p. 7, apte Planudes reddiderat, τὸ ὄρειον κόμαρον. Hodie Græcis κομαριὰ dicitur: cf. Sibthorp. in Walpol. Memor. t. I, p. 338.

μηλεὶ τῶν θεῶν· καὶ γὰρ ὁ Κυβέλειος Ἄττις ἐν αὐτῇ τὸν ἄνθρωπον ἐξεδύθη, κἀν τῷ σελέχει ἐκείνῳ ἐσκληρύνθη.

Περσεγένετο τῷ τούτων ὁμίλῳ καὶ ἡ τὰ τέρμαλα καὶ τοὺς καμπῆρας μιμουμένη κυπάρισσος, νῦν μὲν δένδρον, πρόσθεν δὲ παῖς ἐξ ἐκείνου ἐρώμενος τοῦ θεοῦ, ὃς νευρᾶις τὴν κιθάραν, νευρᾷ (1) καὶ τὸ τόξον ἁρμόζει. Ἱερὸς γὰρ ταῖς ἐχούσαις Καρχαῖα (2) πεδία Νύμφαις μέγας ἔλαφος ἦν· βαθεῖαν (3) δ' ἐδίδου σκιὰν τοῖς εἰς πλάτος ἠνεφῳόσιν ἐν ἑαυτοῦ κεφαλῇ κέρασιν· καὶ χρυσῷ τὰ κέρα ἐλάμπετο, καὶ περιδέραια εἰς ἁρμοὺς συμβεβλημένα καὶ περικείμενα τῷ ἀπαλῷ τραχήλῳ καθεῖντο· καὶ ἀργυροῦν πέταλον ὑπὲρ τοῦ μετώπου λεπτοῖς ἱμᾶσι συνδεδεμένον ὑπεκινεῖτο· ἴσοι τε τὸ μέγεθος λίθοι περὶ τοὺς κοίλους κροτάφους ἐκ τῶν ὤτων ἀμφοῖν ἀπέστιλβον. Οὗτος δή, φόβου παντὸς ἔρημος ὤν, καὶ τὴν ἔμφυτον ἀποθεθειμένος δειλίαν, εἰς οἰκίας ἐνδιαιτᾶσθαι, καὶ παρέχειν εἰώθει τὸν τράχηλον καὶ ἀγνώστοις χερσὶ καταψᾶν. Πρό γε μὴν πάντων σοί, περικαλλέστατε τῶν Κώων ἐθνους (4), Κυπάρισσε, χαρίεις ἐτύγχανεν ὤν. Σὺ γὰρ αὐτὸν πρὸς νέας νομὰς, σὺ πρὸς διαφανοῦς πηγῆς ἐκόμιζες ὕδωρ·

(1) Cod. *νευρά*. Velim bis *νευρᾶις*. Nimis fuit timidus Planudes, et, quum uno arcus nervo temperetur, cithara autem pluribus, arcui non ausus est uni plures, post Ovidium, tribuere nervos.

(2) Jam lapsus est circa hoc nomen, malam secutus lectionem : cf. pag. 287. Oportuit *Καρθαῖα*.

(3) Cod. *βαρεῖαν*. Notam permutationem illustravi ad Eunapii Sophistarum Vitas. Mox, ut efficeretur sensus, debuit saltem scribere : *βαθεῖαν δὲ τῇ ἑαυτοῦ κεφαλῇ σκιὰν ἐδίδου τοῖς εἰς πλάτος ἠνεῳγόσι κέρασι*.

(4) Num invenit *Coæ*, pro eo quod habemus, *Ceæ?* Repone, *Κείων*. Hæc nomina sæpe variari docet Verheykii nota ad Antonin. Liberalem, p. 4.

σὺ νῦν μὲν ἄνθη ποικίλα περὶ τὰ τούτου ἔπλεκες κέρα· νῦν δ', ὡς ἔφιππος, ἐπὶ τῶν τούτου νώτων ὀχούμενος, δεῦρο κἀκεῖσε χαίρων τὸ εὐπειθὲς σῶμα πορφυρῆς χαλινοῖς ἡνιόχευες. Καῦμα μὲν οὖν καὶ τῆς ἡμέρας τὸ μέσον, καὶ τῇ τοῦ ἡλίου θερμότητι αἱ (1) τοῦ παρισταλίτου Καρκίνου κοῖλαι χηλαὶ ὑπερέζεον· ὁ δ' ἔλαφος κοπωθεὶς ἐν ποαζούσῃ γῇ τὰ μέλη ἔθελγε, καὶ ὑπὸ δένδρου σκιὰν ἀνέψυχεν ἑαυτόν. Τοῦτον ἀπερισκέπτως ὁ παῖς Κυπάρισσος ὀϊστῷ δορκὶ διαπείρει· ἰδὼν δ' ἔπειτα τῷ δεινῷ τραύματι θνήσκοντα, βούλεσθαι καὶ αὐτὸς ἀποθανεῖν ἔσπευσε καὶ ἐκύρωσε. Τίνας γε μὴν ὁ Φοῖβος οὐκ ἤνεγκε τούτῳ παραμυθίας; καὶ κουφότερον ἀλγεῖν, καὶ ὅσον γε ἡ ὕλη τοῦ πάθους ἀπήτει, παρήνεσεν· ὁ δ' ὅμως ἔστενε, καὶ τοῦτο δῶρον ὕστατον αἰτεῖται παρὰ τῶν θεῶν (2), τὸν ἀεὶ κόσμον πενθεῖν. Καὶ δή, διὰ τῶν ἀμυθήτων θρήνων ἐκκενθέντος τοῦ αἵματος, εἰς χλοερὰν ἤρξαντο χρόαν (3) τὰ μέλη τρέπεσθαι· καὶ ἡ μικρῷ πρόσθεν καθειμένη τοῦ χιονώδους μελώπου κόμη φείσσουσα χαίτη ἤρξατο γίνεσθαι, καὶ, δεξαμένη σκληρότητα, πρὸς οὐρανοῦ τὰ ἄστρα (4) λεπτῇ κορυφῇ βλέπειν ἀρχὴν ἔλαβεν. Ἐστέναξε τοίνυν ὁ θεὸς, καὶ « Πενθήσῃ μὲν ἡμῖν » εἶπε, « ταλαίπωρε, πενθήσεις δ' αὐτὸς ἄλλους, καὶ ἀεὶ τοῖς » ὀδυνωμένοις παρέσῃ. »

(1) Scripsi αἱ pro τῇ, quod reperi in codice.

(2) Codex, τὸν διόν. Hæc permutatio τῶν o et ω sæpissime supra occurrit. Severus in Allatii Excerptis p. 222 : μπίβαλλον ξάνθου τὰ ῥεύματα καὶ διὰ τὸν φόνον ἐρυθρὸν παρεσκευάζον : codex Vaticanus, a Bastio collatus, διὰ τῶν φόνων, quod quidem ego malim.

(3) Codex, χλόαν, nota τῶν λ et ρ variatione.

(4) Sic codex, olim. Nunc e correctione, πρὸς οὐρανὸν τὰ ἄστρα : saltem καὶ τὰ ἄστρα.

Τοιοῦτον ὁ μάντις ἐφειλκύσαλο νέμος. Καὶ μέσος δὴ τοῦ τε θηρῶν συνεδρίου, καὶ τῆς ὁμηγύρεως τῶν ὀρνίθων καθῆσλο. Ἐπεὶ δ' ἅλις τῷ λιχανῷ τὰς χορδὰς ϖλήτ|ων ἐπείφσε, καὶ ἠσθέλο τῶν ποικίλων φθόγγων, εἰ καὶ τὰ μάλισλα διάφορα ἠχοῖεν, συμφωνούντων, τήνδε τὴν φωνὴν ἀΐδων ἐκίνησε· « Θύ- » γαλερ Διὸς, Μοῦσα μῆτερ (καὶ γὰρ τῇ τοῦ Διὸς » ἀρχῇ πάνθ' ὑπείκει), τὴν ἡμελέφαν ᾠδὴν αὐτὴ » κίνει (1). Πολλάκις μέν μοι ϖρόσθεν ἡ τοῦ Διὸς » βασίλεια ὑμνήθη, καὶ ἦσα ϐαρυλέρῳ ϖλήκ|ρῳ τοὺς » Γίγαντας, καὶ τοὺς διασπαρέντας τοῦ νικήσαντος » Διὸς ἐν τοῖς Φλεγφαίοις ϖεδίοις κεφαυνούς· νῦν » δὲ κουφολέφας δεῖ λύφας (2). Καὶ δὴ ϖαῖδας ἀσω- » μεν τοῖς θεοῖς ἐρωμένους, καὶ χόφας ἀπειρημένῳ » ϖυρὶ ἔρωλος ἐκμανείσας, καὶ δίκην ὑποσχούσας » ταυλησὶ τῆς ἐπιθυμίας. Ὁ τῶν θεῶν βασιλεὺς τῷ » τοῦ Φρυγίου Γανυμήδους ἔρωτί ϖοτε ἐξεκαύθη, καὶ » εὗρέ τι γενέσθαι ὃ Ζεὺς ὃ μᾶλλον ἂν ἦ ὅπερ ἦν, » εἶναι ἐθέλοι. Οὐ μὴν εἰς ἕτερον ὄρνιν μέλαμεῖψαι » ἑαυλὸν ἠξίωσεν, ὅτι μὴ εἰς τοῦτον ὃς ἐπὶ γῆν κο- » μίζει τοὺς αὐτοῦ κεφαυνούς, ἀελὸν λέγω. Αὐτί- » κα δὲ (3), ψευδομέναις ϖλέρυξι ϖλήξας δὴ τὸν » ἀέφα, ἁναρπάζει τὸν Ἰλιάδην, ὃς καὶ νῦν τὸ ϖό- » μα χιρνᾷ, καὶ τῷ Διΐ τὸ νέκλαρ, καὶ τῆς Ἥφας » μὴ βουλομένης, οἰνοχοεῖ (4).

» Καὶ σὲ δ', Ἀμυκλείδη, ἐθέλο ἂν εἰς αἰθέφα ὁ

(1) Cod. κινεῖ. Ovidius, *move.*

(2) Eodem sensu Basilius inter Anacreontea: Δότε μοι λύρην Ὁμήφου Φοίνις ἄτευθε χορδῆς.

(3) Cod. δὴ, quod mutavi ob sequens δὴ, ne esset iteratio adverbii molesta. Tam sæpe δὲ et δὴ legimus permutata, ut nihil temere nunc fecisse videar.

(4) Cf. not. ad Aristæn. p. 791.

» Φοῖβος, εἴ γε αἱ χαλεπαὶ Μοῖραι χρόνον ἐδεδώ-
» κεισαν (1) εἰς τὸ θεῖναι. Ὅμως δ' ὅσον ἐξεγένετο,
» ἀθάνατος εἶ, καὶ ὁσάκις ἀπωθεῖται τὸν χειμῶνα
» τὸ ἔαρ καὶ τοὺς φιλύδρους Ἰχθῦς ὁ Κριὸς δια-
» δέχεται, καὶ σὺ τοσάκις ἀνίσχεις, καὶ ἐν ῥίζῃ χλοα-
» ζούσῃ ἀνθεῖς. Σοῦ γὰρ οὖμος ὑπὲρ πάντας παλὴρ
» ἠράσθη. Καὶ τηνικαῦτα οἱ κείμενοι κατὰ τὸ μέ-
» σον τῆς οἰκουμένης Δελφοὶ (2) τοῦ ἡγεμόνος ἐστέ-
» ρηντο, τοῦ θεοῦ περὶ τὸν Εὐρώταν καὶ τὴν ἀτεί-
» χιστον Σπάρτην (3) συχνὰ φοιτῶντος. Ἀμέλει καὶ
» οὔθ' ἡ κιθάρα, οὔτε τὰ βέλη διὰ τιμῆς αὐτῷ
» γίνεται· ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ ἐπελάθετο· καὶ γὰρ οὔτε
» δίκλυα φέρειν ἀπαναίνεται, οὔτε κύνας καθέχειν,

(1) Codex, *χρόνον ἐδεδώκεσαν.*

(2) Ovidius rursus XV, 630: « mediamque tenentes Orbis hu-» mum Delphos adeunt » : ubi Heins. Epigramma 78, inter Priapeia : « Pallas Cecropias » tuetur arces, Delphos Pythius » orbis umbilicum » : ubi Burmann. Euripidi Iph. T. 1258, Apollo dicitur *μέσον γᾶς ἔχων μέλαθρον*: Sophocli, Œd. T. 479, sicarius qui Laium interfecit, *τὰ μεσόμφαλα γᾶς ἀπορροφίζων μαντεῖα.* Adde schol. ad Eurip. Phœn. 237; ad Orest. 321; Stanl. ad Æsch. Eum. 40; Heyn. ad Pindari Fragm. pag. 56; et Millin. in Monumentis Ineditis t. I, p. 278, ubi vas pictum exhibet et illustrat, in quo visitur ipsius umbilici prope sacrum tripodem locus. Error fuit parilis Judæorum, qui, verbis Ezechielis 5, 5, egregie abusi, Judæam in medio terrarum orbis meditullio sitam esse putabant: cf. Relandi Palæstina c. 10.

(3) Notæ de Sparta immunita Gierigianæ paululum jejunæ adde quæ Jacobus A Cruce et Burmannus hic adposuerunt, et, supra ad VI, 414, Ciofanus. Claudianus Cons. Mallii Theodori 154: « Civibus et vetitis ignavo » credere muro Tutius objecit » nudam Lacedæmona bellis » Lycurgus : ubi vide Barthium. Lysias in Oratione Olympiaca p. 914, de Spartanis : *μόνοι δὲ οἰκοῦντες ἀπόρθητοι, καὶ ἀπίχωλοι.* Scholiastes Philostrati Heroic. pag. 499 : *Σπαρτιᾶται ἐρωτηθέντες πού τὸ ἑαυτῶν τεῖχος ἐν ᾧ φυλαχθήσονται, εἶπον δείξαι, τὰς λόγχας αὐτῶν ἔδειξαν* : ubi et alia indicavi.

» οὔτε μὴν κελὰ τὰς ἄκρας τῶν ὀρῶν ἰένται συνέμ-
» πορος. Καὶ δὴ τῇ μακρᾷ συνηθείᾳ τὸ πῦρ τοῦ
» ἔρωτος τρέφει. Ἤδη μὲν οὖν ὁ ἥλιος μέσος ἦν
» τῆς τε ἐπιούσης καὶ παρελθούσης νυκτὸς, καὶ ἴσῳ
» ἑκατέρωθεν διέστατο διαστήματι· ἀμφότεροι δὲ τὰ
» σώματα τῆς ἐσθῆτος κουφίζουσι, καὶ λιπαρᾶς
» ἐλαίας χυμῷ σταλδοῦνται (1), καὶ πρὸς ἀγῶνα τοῦ
» παλαίστου δίσκου συνίασιν· οὗ πρότερος ὁ Φοῖβος
» περιδινήσας εἰς τὰς ἀέρας αὖρας ἀφῆκε, καὶ τὰς
» ἐπιπροσθούσας νεφέλας τῷ βάρει διέρρηξε· μετὰ
» δὲ μακρὸν χρόνον εἰς τὴν στερεὰν αὖθις γῆν τὸ βά-
» ρος κατέπεσε, καὶ ἐπεδείξατο τέχνην συνημμένην
» τῇ ῥώμῃ. Αὐτίκα δ' ὁ νηπιώδης Ταιναρίδης τῇ ἐπι-
» θυμίᾳ τῆς τέχνης τε καὶ παιδιᾶς τὸν δίσκον ἔσπευ-
» δεν αἴρειν. Τὸν δὴ (2) σκληρὰ γῆ, πάλιν ἀνταναχον-
» τίσασα πρὸς ἀέρα, πρὸς τὸ σὸν εὐθὺς ὑπέθηκεν,
» Τάχινθε, πρόσωπον. Ὠχείασαν δ' ἐπίσης ὅ, τε
» παῖς καὶ αὐτὸς ὁ θεός. Καὶ τὰ μέλη τοῦ παι-
» δὸς ὁ θεὸς παρεθέντα ἀναλαμβάνει, καὶ νῦν μὲν
» περιθάλπει, νῦν δὲ τὰς ἀθλίας πληγὰς ἀπομόρ-
» γνυσι, νῦν δὲ τὴν ψυχὴν φεύγουσαν, ἐνιεὶς βολάνας,
» παρακαλέχει. Οὐδὲν μέντοι λυσιτελοῦσιν αἱ τέ-
» χναι· καὶ γὰρ ἀθεράπευτον ἦν τὸ τραῦμα. Ὡς δ'
» εἴ τις ἴα ἢ μήκωνας ἐν εὐθαλεῖ λειμῶνι ἢ καὶ κρί-
» να καλάξοι, τοῖς ξανθοῖς (3) ξύλοις αὐτῶν πρόσισχό-

(1) Codex, σταλδοῦνται. Sæpe corrumpi vocum fines notum est: sic ad 215, cod. αὐτὸς pro αὐτός: ad 277, cod. ἑαυτᾶς pro ἑαυτῆς: ad 350, cod. χαλεπὰς pro χαλεπαῖς: ad 476, cod. ἀλαμπᾶς pro ἀλαμπῦς: ad 589, cod. δεξάσας pro δεξάσης: ad 676, cod. δῖη pro δῖ.

(2) Et hic malim δ': conf. pag. 429.

(3) Cod. ξ. ἔπ: ἔπ quasi deleto.

» μενα, τὰ δ' εὐθὺς μαραινθέντα τὴν κεφαλὴν βα-
» ρυνθεῖσαν κλαφέρι, οὐδ' ὑπανέχοι ἑαυτὰ, τῇ δὲ
» κορυφῇ πρὸς τὴν γῆν βλέποι· οὕτω τὸ πρόσω-
» που ἐκείνου ἐκπνέοντος κεῖται, καὶ ἡ κεφαλὴ, τῆς
» ζωτικῆς δυνάμεως αὐτὴν ἐκλιπούσης, αὐτή τε
» ἑαυτῇ πρὸς βάρους ἐστὶ καὶ ἀνακλίνεται γε ἐπὶ
» τῶν ὤμων. Πέπλωκας τοίνυν, ὁ Φοῖβος εἶπεν, Οἰ-
» βαλίδη, κλαὶ τὴν πρώτην νεότητα φθονηθείς (1)·
» ἐγὼ δ' ἐμαυτοῦ πλαῖσμα τὸ σὸν ὁρῶ τραῦμα.
» Ἄλγος δὲ καὶ ἄλγος (2) ὁ αὐτός ἐμοὶ γένονας, καὶ ἡ
» ἐμὴ δεξιὰ τῷ σῷ θανάτῳ ἐπιγραφήσεται. Ἐγὼ
» γὰρ εἰμί σοι τῆς τελευτῆς αὐτουργός. Τί δ' ὅμως
» τοὐμὸν πλαῖσμα; εἰ μή που τὸ παῖξαι πλαῖσμα
» προσαγορεύεσθαι δύναται, εἰ μή που δύναται
» πλαῖσμα τὸ ἐρασθῆναι προσαγορεύεσθαι. Ἀλλὰ
» γὰρ εἴθε μοι ἐξῆν ἀντὶ σοῦ τὴν ζωὴν ἢ καὶ σὺν
» σοὶ ἀποδοῦναι! οὗπερ ἐπειδὴ πρὸς τοῦ νόμου τῶν
» Μοιρῶν ἐπεχόμεθα, ἀεὶ δήπουθε σὺν ἐμοὶ ἔσῃ, καὶ
» ἐν μνήμονί μοι τῷ στόματι κοληθήσῃ. Σὲ δὲ
» πλησιομένη τῇ χειρὶ λύρα καὶ αἱ ἡμέτεραι ᾠδαὶ
» ἄσονται, καὶ νέον γενόμενος ἄνθος γράμμασι μι-
» μήσῃ τοὺς ἐμοὺς στεναγμούς. Ἔσται γε μὴν κἀ-
» κεῖνος ὁ χρόνος, καθ' ὃν ἑαυτὸν ὁ κραταιότατος
» ἥρως Αἴας εἰς τόδε προσθήσει τὸ ἄνθος, καὶ τῷ
» αὐτῷ φύλλῳ ἀναγνωσθήσεται. Τούτων διαμνημο-

(1) Facilis foret mutatio φονηθείς, et quæ posset iis adstrui quæ de permutatione vocum φθόνος et φόνος notavi ad Nicetam. Nolis tamen mutare quod scriptum est. Nam Ovidiana « prima *»fraudate* juventa » sic, nec male, verti potuerunt. Et φθονηθείς firmari potest alia mea ibidem observatione de invidia deorum.

(2) In alliteratione lusit.

» νευομένων τῷ σιόμαλι τοῦ Ἀπόλλωνος, ἰδοὺ τὸ αἶ-
» μα, ὃ χυθὲν καλὰ γῆς τὴν πόαν ἐπέχρωσεν, ἔληξε
» μὲν αἷμά γε εἶναι, Τυρίας δὲ κογχύλης τηλαυγέ-
» στερον ἄνθος ἀνέσχε, καὶ μορφὴν δέχεται ἣν καὶ τὰ
» κείνα, εἰ μὴ τούτοις (1) μὲν πορφυροῦν ἦν τὸ χρῶ-
» μα, λευκὸν δὲ ἐκείνοις. Ἀλλ' οὐκ ἀπέχρησε τοῦτο
» τῷ Φοίβῳ· αὐτὸς γὰρ αὐτόχειρ τῆς τιμῆς γί-
» νεται, αὐτὸς τοὺς οἰκείους στεναγμοὺς τοῖς φύλλοις
» ἐπέγραψε, καὶ AI AI τὸ ἄνθος ἔχει δὴ γεγραμ-
» μένον, καὶ γράμματα ἐν αὐτῷ δῆλα θανάσιμα.
» Ἀμέλει γοῦν οὐ πρὸς αἰσχύνης τῇ Σπάρτῃ γίνε-
» ται τὸ περσενεγκεῖν Ὑάκινθον· καὶ ἐς τόδε γὰρ
» τοῦ αἰῶνος αἱ τιμαὶ διαρκοῦσι, καὶ τελούμενα τὰ
» Ὑακίνθια τῷ τῶν πρηγόνων ἔθει ἐτησίως ἐπάνει-
» σιν ἐξηρημένη πομπῇ.

» Ἀλλ' εἴπερ ἴσως ἔρριο τὴν γνιμωλάτην μετάλ-
» λων Ἀμαθοῦντα πότερον αἱρεῖτο γεννηκωῖα εἶναι
» τὰς Πρωτηΐδας ἢ μή, ἀναγνώσει, καὶ ταῦτα
» δὴ (2) κἀκείνοις οἷς πολὲ διπλῷ κέρατι τραχὺ γέ-
» γνε μέτωπον· ὅθεν δὴ καὶ τοὔνομα ἐπεσπάσαντο
» Κεράστας. Περὶ γὰρ τῶν θυρῶν τούτων Ξενίου βω-
» μὸς ἑστήκει Διὸς (3), πολυστόνου τολμήματος (4)·

(1) Melius esset πύτῳ : habuit *his*, non *huic*, suo in codice Planudes. In Diario Imperii, ad d. 17 Maii 1812, Celsii viri in botanica doctrina consummatissimi opinionem protuli qui hyacinthum classicum lilium martagonem esse putabat; atque addere me memini, quum duos flores sæpe confuderint Veteres, unum e sanguine Hyacinthi natum, alterum ex Ajacis sanguine, videri mihi lilium martagonem florem esse Ajacis, delphinium autem Ajacis Hyacinthi florem.

(2) Mutavi codicis lectionem δή : cf. pag. 129.

(3) De Jove Ξενίῳ notavit Creuzer. in Meletem. part. 1, pag. 16.

(4) Legit, quod plerique legunt, *lugubris sceleris*. Variantes loci

» ὃν εἴ τις νέηλυς βεβαμμένον φοινεῖδεν αἵματι,
» ἐπίστευσεν ἂν θηλάζοντας ἐκεῖ μόσχους ἐσφαγιά-
» σθαι καὶ Ἀμαθουσιακὰς ὀΐς· ἐπεφόνευτο δ' ἄρα
» ξένος. Ἡ θεία δ' Ἀφροδίτη τὸ ἀνόσιον δυσα-
» νασχετήσασα ἱερεῖον, αὐτὴ τὰς ἑαυτῆς πόλεις καὶ
» τὰ Ὀφιούσια πεδία ἐν παρασκευαῖς ἦν ἐκλιπεῖν.
» Ἀλλ' οὖν, εἶπε, τί δή ποτε οἱ ἡδεῖς ἐμοῦ τόποι,
» τί δ' αἱ ἐμαὶ πόλεις ἐξήμαρτον; τίς ἐν ἐκείνοις
» καλὴ θέα; Ὑπερφία μᾶλλον τὸ ἀσεβὲς ἔθνος
» τοῦτο τὰς δίκας τίσει ἢ θανάτῳ, ἢ εἴ τί ποτε
» μέσον ἐστὶ φυγῆς καὶ θανάτου. Τοῦτο δὲ τί ποτ'
» ἂν εἶναι δύναιτο; εἰ μὴ τιμωρία τὴν μορφὴν αὐ-
» τῶν μεταβάλλουσα. Διστάζουσα τοιγαροῦν πρὸς
» ὅ, τι ποτ' ἂν αὐτοὺς μεταμείψειε, πρὸς τὰ τού-
» των κέρα στρέφει τὴν ὄψιν, καὶ εἰς νοῦν ἦλθε
» ταῦτα (1) αὐτοῖς οἷόν τ' εἶναι καταλειφθῆναι, καὶ
» τὰ ὑπέρογκα τούτων σώματα εἰς μόσχους βλο-
» συρούς μεταβάλλει.

» Ἀλλ' ὅμως ἀσχήμονες Προπήτιδες τολμῶσιν
» ἀρνεῖσθαι τὴν Ἀφροδίτην μὴ εἶναι θεόν· ὑπὲρ οὗ,
» τῇ τῆς θεᾶς ὀργῇ, τὰ ἑαυτῶν σώματα πρῶτον
» γυμνὰ λέγονται θεραμβεῦσαι (2). Αἱ δ', ὡς αἰσχύ-

conclamati lectiones adposuere interpretes « lugubris sceleris, » sceleri, celeri, celeris. » Sic autem editus fuit ab omnibus: « stabat Jovis Hospitis ara, Lu- » gubris sceleris, quam si quis » sanguine tinctam Advena vi- » disset » ..... Miror neminem adhuc vidisse in *sceleris* vel *celeri* quærendum esse epithetum cum *advena* vel *sanguine* jungendum. Propono interea, dum melius quid afferatur: « stabat » Jovis Hospitis ara Lugubris; » *calido* quam si quis sanguine » tinctam Advena vidisset. »

(1) Legitur in codice, ταῦτά π.

(2) Ovidius: « corpora cum » forma », i. e. corpora et for-

» νη ἔλαξε πᾶσα καὶ τὸ ἐν τῷ προσώπῳ αἷμα
» ἐσκλήρυνται, εἰς ἀντίτυπον λίθον βραχεῖ τινὶ τῷ
» διαλλάττοντι μεταβέβληνται.

» Ταύτας ὁ Πυγμαλίων ἰδὼν δι' ἀσχημοσύνης
» τὸν οἰκεῖον διαιτωμένας αἰῶνα, καὶ ταῖς τούτων
» προσοχθίσας κακοηθείαις, ἃς πλείστας ἡ φύσις
» τοῖς γυναικείοις λογισμοῖς δέδωκε, γυναικὸς χωρὶς
» δίηγε, μηδ' ὁτιοῦν προσαπτόμενος γάμου, καὶ μέ-
» χρις πολλοῦ κοινωνοῦ τοῦ λέχους ἄμοιρος ἦν. Μετὰ
» δὲ ταῦτα, χιονώδη ἐλέφαντα θαυμαστῇ τινὶ τέ-
» χνῃ καὶ εὐφυῶς ἔγλυψε, καὶ τούτῳ μορφὴν δέδωκε,
» μεθ' οἵας οὐδὲ μία γυνὴ δύναται γεννηθῆναι. Καὶ
» δὴ τοῦ οἰκείου ἔργου συνείληφεν ἔρωτα. Παρθένου
» γὰρ ἦν ὄντως τὸ εἶδος, ἣν ἐμπνεῖν ἂν πιστεύσαις,
» κἂν, εἰ μὴ ἀνθίσταιτο ἡ αἰδὼς, καὶ κινεῖσθαι δὴ βού-
» λεσθαι. Διὰ δὴ ταῦτα καὶ ἡ τέχνη λανθάνει. Ὁ
» δὲ Πυγμαλίων τὴν τε ἑαυτοῦ τέχνην θαυμάζει (1),
» κἂν τῇ ψυχῇ τὸν τοῦ πεπλασμένου σώματος
» εἰσδέχεται ἔρωτα. Καὶ πολλάκις πειρώμενος ἐπι-
» βάλλει τῷ ἔργῳ τὰς χεῖρας, πότερον ἂν εἴη σῶμα
» ἢ ὁ ἐλέφας ἐκεῖνο (2): καὶ οὐκέτι ἐλέφαντα πεί-

mam, corpora formosa. Planudes omisit verba *cum forma*. Poteris vertere: λέγονται σὺν τῇ καλοσύνῃ βρ. vel λέγ. καὶ τὴν ὡραιότητα βρ. Illustrando verbo θελαμβεύσας facit apprime Suidas, cui Θελαμβεύσας vertitur δημοσιεύσας. Cf. Ducæus in Jo. Chrysost. de Juliano.

(1) Ovidius: « Ars adeo latet arte sua; miratur » — Male lecta verba male vertit. Legisse enim videtur, « Ars *ab eo* latet; » *artem suam* miratur. » Repone: οὕτως ἡ τέχνη τὴν τέχνην ἀπέκρυψε! Ὁ δὲ Πυγμ. θαυμάζει. —

(2) Cod. ἐκεῖνος. Ovidius: « Sæpe manus *operi* tentantes admovet, an sit Corpus, an *illud* ebur. » Putavit interpres *illud* ab *ebur* pendere, quod a *corpore* pendet. Mendum correxi; nimia in talibus diligentia parum utilis esset. Mox Planudes legit: « nec *adhuc* ebur esse fatetur. »

» θέλαι εἶναι, φιλήμαλά τε δίδωσι καὶ λαμβάνειν
» οἴεται, περσφθέγγεταί τε καὶ περιέχεται, καὶ πι-
» στεύει τοὺς δακτύλους ἁπτομένων τῶν μελῶν συ-
» νιζάνειν, καὶ ἐδεδοίκει μή πως πελιδνότης τις τοῖς
» θλιβομένοις ἐπιγένηται μέλεσι. Καὶ νῦν μὲν κολα-
» κείας περσάγει ταύτῃ· νῦν δὲ δῶρα φέρει κεχα-
» ισμένα ταῖς κόραις, κόγχας τε καὶ σφαιροειδῆ
» λιθίδια, καὶ σμικρὰς ὄρνεις, ἄνθη τε μυριόχροα,
» καὶ κύανα, καὶ καλαγράπτους σφαίρας, καὶ τὸ
» ἐκ δένδρου τῶν Ἡλιάδων καλαρρυὲν δάκρυον· κο-
» σμεῖ τε τὸ σῶμα ἐσθῆσι, δίδωσί τε δακτυλίους
» τοῖς δακτύλοις διαλίθους, καὶ μακρὰ περιδέραια
» τῷ τραχήλῳ (1)· καὶ κοῦφα μὲν ἐνώτια τῶν ὤτων,
» ταινίαι δὲ τῶν στέρνων ἠώρηνται. Πάντα μὲν οὖν
» αὐτῇ πρέπει. Ἀλλὰ μὴν οὐδὲ γυμνὴ ἧττόν τι εὐει-
» δὴς φαίνεται. Καλακλίνει δ' αὐτὴν ἐπὶ στρωμνῆς (2)
» Σιδωνίᾳ κοσχύλῃ βεβαμμένης, καὶ κοινωνὸν ὀνομάζει
» τοῦ λέχους, καὶ τὸν καλακλιθέντα τράχηλον, ὡσὰν
» αἰσθησόμενον, μαλακῷ καλατίθησι καὶ ὑποπτέρῳ
» περσκεφαλαίῳ. Ἡμέρα δ' ἑόρτιος τῆς Ἀφροδί-
» της, τιμωμένη πάσῃ τῇ Κύπρῳ, ἐνέστη, καὶ τοῖς
» ἡμέρσις (3) κέρασι χρυσὸν περιχεχυμέναι δαμάλεις

(1) Legit Planudes, « et *longa* » monilia collo » ; non, quod, post Heinsium, scripsit Gierigius, « *longo*que monilia collo. » Non nego *longum* collum in partibus esse pulchritudinis ; sed nunc agitur de ipsis donis, eaque laudantur : sunt munera *grata* puellis, lapilli *teretes*, *parvæ* volucres, *multicolores* flores, et pilæ *pictæ*, et *leves* baccæ, et *longa* monilia : epitheta rebus datis tribuit, non ornatis partibus ; *artus*, *digiti*, *aures*, *pectus*, carent epitheto, et *collum* carere potest.

(2) Ut Philopinax Aristæneteus pictæ a se puellæ imaginem efflictim amans : ἐπίθηκα, inquit, τῇ κλίνῃ, ἠγκαλισάμην, ἐπεβάλλησα τῷ στήθει, ἵνα τυχὸν τὸν ἔνδον ἔρωτα διαπύσω.

(3) Cod. ἡμέρσις. Vertere vo-

» ἔπιπλον, τὸν χιονώδη πλησίον τέχνην· καὶ
» τὰ θυμιάματα καπνὸν ἀνεδίδου. Καὶ δώρεις ὁ Πυ-
» μαλίων χρησάμενος τῷ βωμῷ ἐπέστη, καὶ σὺν
» δεισίᾳ ταῦτα εἶπεν· Εἰ πάντ', ὦ θεοί, διδόναι δύ-
» νασθε, γένοιτο, εὔχομαι, ἡ παρθενικὴ ἐλέ-
» φαντι (1) παρθένος (οὐδὲ γὰρ ἐτόλμησεν εἰπεῖν ἐλε-
» φαντίνη) ἡμέτερα σύνευνος. Ἦσθετο τοίνυν ἡ χρυσῆ
» Ἀφροδίτη (καὶ γὰρ αὐτὴ ταῖς ἑαυτῆς παρῆν ἑορ-
» ταῖς) τί δή ποτ' ἂν ἐκεῖναι αἱ εὐχαὶ βούλοιντο·
» καὶ κληδὼν τῆς φιλτάτης θεοῦ φλοὶξ ἀνήφθη (2),
» καὶ γραμμὴν διὰ τοῦ ἀέρος διήγαγεν. Ἐπεὶ δ' ἐπα-
» νῆκεν ἐκεῖνος, πρὸς τὸ τῆς ἑαυτοῦ κόρης ἄπει-
» σιν ἄγαλμα, καὶ, ἀνακλιθεὶς ἐπὶ τῆς κλίνης, ἐδί-
» δου φιλήματα· ἡ δ' ὑποθερμαίνεσθαι ἔδοξεν· ὁ δ'
» αὖθις ἐπιβάλλει τὸ στόμα, καὶ χερσὶ τοῦ σθήθους
» ἀποπειρᾶται· ὁ δ' ἐλέφας ψηλαφηθεὶς ἀπαλύνε-
» ται, καὶ, τὴν ἀντιτυπίαν ἀποτιθέμενος, ὑφίζάνει
» τοῖς δακτύλοις καὶ εἴκει, ὥσπερ Ὑμήττιος κηρὸς
» ἡλίῳ μαλθάσσεται, ὃς, τοῖς δακτύλοις τειβόμε-
» νος, εἰς πολλοὺς καμπτὲται τύπους, καὶ αὐτῇ τῇ
» συνεχεῖ χρήσει λυσιτελέστερος γίνεται. Ὁ δὴ Πυ-
» μαλίων, ἐκπεπληγμένος καὶ σὺν ἀμφιβολίᾳ χαί-

luit Planudes codicis sui lectionem *blandis* : inde correxi.

(1) Ovidius : « Sit conjux opto » (non ausus eburnea virgo Di- » cere Pygmalion) similis mea, » dixit, eburnæ » : i. e. « Sit con- » jux mea, si unquam uxorem » duco, similis eburnæ illi virgi- » ni quam mira feliciter arte » sculpsi ; etenim non ausus est » diserte quod cupiebat dicere, » optare se ut illa ipsa eburna » statua sibi fieret conjux. » Planudes erravit, quem sic possis corrigere : γένοιτο, εὔχομαι, παρθενικὴ ἐλεφαντίνη (οὐδὲ γὰρ ἐτόλμησεν εἰπεῖν, αὐτὴ γένοιτο ἡ ἐλεφαντίνη παρθένος) σύνευνος ἡμέτερα.

(2) Scribendum τεὶς ἀνήφθη, ut fidus fiat interpres.

» ρων, καὶ μήποτε ἀπάτην ὑφίσταιτο εὐλαβούμενος,
» αὖθις ἐρῶν καὶ αὖθις χειρὶ τὴν ἐπιθυμίαν ἑαυτοῦ
» διαψηλαφᾷ· ἡ δὲ σῶμα ἀνθρώπειον ἦν· καὶ πειρώ-
» μενος τῷ λιχανῷ τῶν φλεβῶν, σφυζουσῶν τούτων
» αἰσθάνεται ὁ Πάφιος ἥρως. Ἐν τούτῳ δὴ ῥήματα
» συλλαμβάνει πληρέστατα, οἷς ἂν χάριτας ἀνα-
» γάσῃ τῇ Ἀφροδίτῃ. Καὶ τέλος στόμα μὴ πεπλα-
» σμένον τῷ οἰκείῳ πιέζει στόματι· ἥσθετο δ' ἡ
» παρθένος τῶν διδομένων αὐτῇ φιλημάτων, καὶ ἠρυ-
» θρίασε (1), καὶ, δεδοικότας τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τοὺς
» τοῦ Πυγμαλίωνος ὀφθαλμοὺς ἄρασα, ἅμα σὺν
» τῷ οὐρανῷ καὶ τὸν ἐρῶντα (2) εἶδεν. Πάρεστι δὲ καὶ
» ἡ θεὸς τῇ συζυγίᾳ ἣν ἀπετέλεσε. Καὶ ἤδη ἐννεάκις
» τῶν σεληναίων κεράτων εἰς πλήρη κύκλον πε-
» ριελθόντων, ἐκείνη τὸν Πάφον ἔτεκεν, ἐξ οὗ καὶ ἡ
» νῆσος τοὔνομα φέρει.

» Ἀνέσχεν ἐκ ταύτης τῆς νήσου καὶ ὁ Κινάρας (3),
» ὃς, εἴ γε δίχα γονῆς διαγέγονεν, εἶχεν ἂν συνεζε-
» τάζεσθαι τοῖς εὐδαίμοσι. Χαλεπά τινα ἄσομαι·
» πόρρω ἐνθένδε, παλέρες, πόρρω, θυγατέρες, ἄπιτε (4)·

(1) Ovidius: «sensit, et *erubuit.*» Melius stupefactam virginem ab Ovidio inductam fuisse putat Gierigius, cui merito Editor noster contradicit, vir acutissimo ejus quod in literis verum et pulcrum est sensu præditus. Etenim *erubuit* virgo, quod sit ut corpore, sic *mente* femina facta.

(2) Ovidius, *amantem.* Inde reformavi scriptam lectionem ἔρωτα. Permutari ἐρῶν et ἔρως notavi ad Aristænetum.

(3) Constans est Noster in hac scriptura quæ non bona est. Scribendum fuit Κινύρας: Ovidius recte, *Cinyras.*

(4) Non invenit suo in codice versum, quo et Regiorum unus caret: «Aut mea si vestras mul» cebunt carmina mentes.» Poteris supplere lacunam in hunc fere modum: ἢ, εἰ πάμα πὰς ὑμε-λέγας ἔπη φρένας θέλξει, ἀπίη— Statim, pro πάλις, cod. male πάλει. Mox inserui ὡς.

» ἀπείη μοι ἐν τούτῳ τῷ μέρει πίστις, μηδὲ πι-
» στεύετε ὡς γέγονε τὸ ἔργον, ἢ, εἰ πιστεύετε, καὶ
» τὴν εὐθύνην τοῦ ἔργου πιστεύετε. Εἰ καὶ τέως ἡ
» Φύσις ἀφίησι τοῦτ' οἴεσθαι τὸ τόλμημα γεγονέναι,
» ὡς ἥδομαι (1) τοῖς Ἰσμαηλικοῖς ἔθνεσι καὶ τῷ ἡμε-
» τέρῳ κλίματι! ὡς ἥδομαι τῇδε τῇ γῇ, ὅτι τῶν χω-
» ρῶν ἐκείνων δίκαιαι, αἳ τὴν τοσαύτην ἀρρητουργίαν
» ἀπεώσαντο! Ἔστω πλούσιος ὁ χῶρος ἐκεῖνος ἀμώ-
» μῳ· καὶ κίνναμα, καὶ τὸν ἑαυτῆς κόστον, καὶ
» θυμιάματα, ξύλων ἱδρῶτας φερέτω, καὶ ἄλλ'
» ἄττα ἄνθη ἡ Παγχαία γῆ (2), ὁπότε καὶ μύρραν
» φέρει (3)· οὐδὲ γὰρ ἂν τοσούτου τιμησαίμην τὸ νέον
» δένδρον, ὡς καὶ τῇ χώρᾳ χαίρειν (4). Αὐτὸς, Μύρρα,
» ὁ Ἔρως ἔξαρνος γένοιο μὴ βλαβῆναί σε τοῖς αὐ-
» τοῦ βέλεσι, καὶ τὰς ἑαυτοῦ λαμπάδας ἀφίσηι
» τοῦδε τοῦ πλημμελήματος. Δαλῷ δέ σοι Στυ-
» γίῳ καὶ ἰοβόλοις ἐχίδναις ἐνέπνευσε μία τῶν
» τειῶν ἀδελφῶν. Ἀνόσιον μὲν γάρ ἐστι καὶ τὸ μι-
» σῆσαι τὸν γεννησάμενον· ὁ δ' ἔρως οὗτος καὶ τοῦ
» μίσους μεῖζον ἀνοσιούργημα. Ἐρῶσι μὲν δή σου
» πανταχόθεν μνηστῆρες ἐπίλεκτοι, καὶ ἐκ πάσης τῆς

(1) Non Ovidius, quod putat Burmannus, sed Orpheus loquitur.

(2) De Panchæa disseruit in Memoriis Acad. Inscript., t. XV, Furmontius. Quum sit in mari Rubro insula adhucdum ab Arabibus vocata *Pank*, vel *Phanik*, vel *Phank*, putat Evhemeri Panchæam tractum esse Arabiæ, e regione hujus insulæ situm. Alia est Gossellini viri doct. opinio, nempe Panchæam insulam esse in litore Arabiæ orientali, vulgo Parvam Maceiram : cf. Mem. Acad. Inscr. t. XLIX, p. 776.

(3) « Dum *ferat* et myrrham »! forsan, « Dum *feret* et m. »

(4) Latina, « tanti nova non » fuit arbos », simplicius potuit vertere : *οὐδὲ γὰρ ἂν τοσούτου τιμησαίμην νέον ἢ δένδρον ἦν·* nempe ut propter illam horrendum perpetraretur flagitium.

» Ἔω πάρεστιν ἡ νεότης πρὸς ἄμιλλαν τοῦ σοῦ γά-
» μου. Ἐπίλεξαί μοι, Μύρρα, σύνευνον ἕνα ἐκ πάν-
» των, ὁπότε δὲ μὴ ἐκ πάντων εἷς ὁ παλὴρ εἴη. Ἡ
» μὲν οὖν αἰσθάνεται τοῦ κακοῦ, καὶ τῷ αἰσχρῷ αντι-
» καθίσταται ἔρωτι. Καὶ δὴ πρὸς ἑαυτὴν φησι· Ποῖ
» πολὲ τοῖς λογισμοῖς φέρομαι; τίσιν ἐπιβάλλομαι
» πράγμασιν; Ὦ θεοὶ, καὶ Εὐσέβεια, καὶ ἱερὰ τῶν
» γεννησαμένων θεσμὰ, κωλύσατε, ἰκετεύω, τουτὶ τὸ
» ἐξάγιστον, καὶ ἀντίστητε τῷ ἡμετέρῳ τολμήματι·
» εἰ καὶ τέως τόλμημα τοῦτ' ἐστί. Καὶ γὰρ ἀπα-
» ναίνεται τῆσδε τῆς ἀφροδίτης καταψηφίζεσθαι ἡ
» εὐσέβεια· καὶ συνίασι πάντα τὰ ζῶα σὺν οὐδενὶ
» ἁμαρτήματι· οὐδ' αἰσχρὸν δοκεῖ τῇ δαμάλει τὸν
» πατέρα φέρειν ἐπὶ τῶν νώτων· γίνεται καὶ τῷ ἵππῳ
» σύζυγος ἡ τούτου θυγάτηρ, καὶ τράγος πρὸς ἣν
» ἐγέννησεν ἔριφον εἶσι, καὶ αὐτὴ δ' ὄρνις, οὗπερ ἐκ
» τοῦ σπέρματος συνελήφθη, ἐξ αὐτοῦ συλλαμβά-
» νει. Εὐδαίμονες, οἷς ταῦτά γε ἔξεστιν! Ἡ δὲ τῶν
» ἀνθρώπων πολυπραγμοσύνη πονηροὺς δέδωκε νό-
» μους· καὶ ὅπερ ἡ φύσις συγχωρεῖ ὁ βάσκανος νό-
» μος ἀπαγορεύει. Ἔθνη δ' ὅμως εἶναι λέγονται ἐν
» οἷς καὶ μήτηρ τῷ υἱῷ καὶ θυγάτηρ συνάπτεται τῷ
» πατρὶ, καὶ ἡ ὀργὴ αὐξάνει διπλασιασθέντος τοῦ
» ἔρωτος. Οἴμοι τῆ δυσπήνῳ, ὅτι μὴ ἐκεῖ με συμβέ-
» βηκε γεννηθῆναι, τῇ δὲ τύχῃ τοῦ τόπου βλάπτο-
» μαι. Ἀλλὰ τί φρένομαι περὶ ταῦτα; Ὦ μεταξὺ
» ῥηθεῖσαι (1) ἐλπίδες, ἀποχωρήσατε. Ἄξιος ἐκεῖνος
» ἐρᾶσθαι, ἀλλ' ὡς πατήρ. Ἆρ' οὖν, εἰ μὴ θυγάτηρ

(1) Latinum *interdictæ* mire solvebat verbum, et vertebat vertit. Scribe, ἀπαγορευθῆσαι. Dis- seorsim *inter* et *dictæ*.

» ἦν τοῦ μεγάλου Κινάρα, οἵα τ' (1) ἦν τούτῳ συ-
» νέρχεσθαι· νῦν δ' ὃς ἐμός ἐστιν ἤδη, ἐμὸς οὐκ ἔστι,
» καί μοι πρὸς ζημίας αὐτὴ γίνεται ἡ οἰκείωσις,
» ἀλλοτρία δ' οὖσα ἦν ἐπιτυχεστέρα. Ὡς ἥδιστ' ἂν
» πόρρω ἐνθένδε ἀπέλθοιμι, καὶ τὰ τῆς παλείδος
» ὄρια καλαλίποιμι, εἰ μέλλοιμι τὸ τόλμημα φεύ-
» ξεσθαι! Ἀλλά με δεινὸν πῦρ ἐρῶσαν ἐπέχει, ὡς ἂν
» παροῦσα (2) βλέποιμι τὸν Κινάραν καὶ προσφαύοι-
» μι, καὶ ὁμιλοίην, καὶ προσεπιτιθοῖμι φιλήματα,
» καὶ εἰ μηδὲν ἐπέκεινα συγχωρεῖται. Ἐπέκεινα δὲ τί
» τούτων προσδοκᾶν δύνῃ (3), παρθένε; καὶ διανοῇ
» συγχέαι (4) πάντα καὶ θεσμὰ καὶ ὀνόματα; ἆρα δὲ
» τῆς μητρὸς ἀντίζηλος ἔσῃ (5); οὐ δέδοικας τὰς κα-
» ταδοσίρυχους ἰταμοῖς ὄφεσιν ἀδελφὰς, ἃς, χαλε-
» παῖς λαμπάσιν ἅμα καὶ προσώπῳ, καὶ ὀφθαλμοῖς
» ἐπιούσας, ἡ ὑπεύθυνος βλέπει ψυχή; Ἀλλά σύ γε,
» ἐν ὅσῳ μήπω τὸ ἀθέμιτον ὑπέμεινας σώματι, μηδ'
» ἐπὶ νοῦν λάμβανε, μηδ' ἀπηνρευμένη μίξει τὸν
» τῆς ἰσχυρᾶς φύσεως δεσμὸν (6) μόλυνε. Ὑπόθου δὴ
» τοῦτο κἀκεῖνον ἐθέλειν· αὐτὸ τὸ πρᾶγμα κωλύει.
» Εὐσεβὴς γὰρ ὁ παὴρ καὶ τῶν τῆς φύσεως νόμων

(1) Codex οἷά τ' ut et infra N. 462, et in præcedentibus libris sæpissime.

(2) Codex habet παρῶσα.

(3) De hac forma conf. p. 266.

(4) Legebat, «Et quod con» fundas et jura et nomina sen» tis?» Sensus fuerit: καὶ καλαλαμβάνεις, ὡς πάντα τὰ θεσμὰ συγχεῖς καὶ ὀνόματα; De hac nominum vi recte a Gierigio animadversa consulesis et Merceri notam ad Aristænet. II, 8, pag. 675 meæ.

(5) Ovidius: «et adultera pa» tris? Tune soror gnati gene» trixque vocabere fratris?» Ista, quæ Planudes omisit, vel librarius, sic verti possunt: καὶ παλεὸς παλλακή; ἆρα σὺ τοῦ υἱοῦ ἀδελφὴ ὀνομασθήσῃ, καὶ τοῦ ἀδελφοῦ μήτηρ;

(6) Velim θεσμόν, *fœdus*. Soni similitudo inter literas δ et θ permutationem harum vocum facile parere potest. Cf. p. 326.

» οὐκ ἐπιλήσμων. Ἀλλὰ γὰρ πύχόμην, ὦ Ζεῦ, τὴν
» αὐτὴν λύσσαν εἶναι κἀκείνῳ. Εἶπεν. Ὁ δὲ Κινύρας,
» ὃν τὸ πολύ τε καὶ ἐπάξιον τῶν μνησίπρων πλῆθος
» τί ποί' ἂν ποιήσειε διελάζειν ποιεῖ, πυνθάνεται τῆς
» παιδὸς, τὰ ὀνόματα καταλέξας, τίνος αἰροῖτ' ἂν ἀν-
» δρὸς (1) εἶναι. Ἡ δὲ σιωπᾷ, καὶ τῷ προσώπῳ τοῦ
» παλεὸς ἐμφῦσα, διαθερμαίνεται, καὶ θερμοῖς δά-
» κρυσι καταβαπτίζει τοὺς ὀφθαλμούς. Ὁ δὲ Κινύ-
» ρας, παρθενικοῦ φόβου ταῦτά γε οἰόμενος εἶναι,
» κλαίειν ἀπείργει, καὶ τὰς παρειὰς ἀπομόργνυσι,
» καὶ συνάπτει φιλήματα. Ἡ δὲ Μύρρα, διδομένων
» τῶν φιλημάτων, ὑπερφυῶς ἥδεται, καὶ, ἐρωτηθεῖσα
» ὁποῖόν τινα ἄνδρα σχεῖν εὔξαιτ' ἄν, Σοί γε
» ὅμοιον, εἶπε. Ὁ δὲ, μηδ' ὁτιοῦν τοῦ λόγου συνείς,
» ἐπῄνεσε ταύτην, καὶ, Αἰεὶ οὕτως εὐσεβὴς, εἶπεν,
» ἔσῃ (2). Ἡ δὲ παρθένος, τὸ τῆς εὐσεβείας ἀκού-
» σασα ὄνομα, τὸ πρόσωπον ἐσκυθρώπασεν, ἑαυτῇ
» συνειδυῖα τὸ ἄθεσμον. Νὺξ μὲν οὖν ἐπιγέγονε μέση,
» φρεντίδας δὲ καὶ σώματα ὁ ὕπνος ἐξέλυσεν. Ἡ
» δὲ παρθένος ἐρημονυῖα πυρὶ τήκεται ἀδαμάστῳ,
» καὶ οἰστρηθεῖσα τὴν ἐπιθυμίαν ἐπὶ νοῦν ἀνελίττει,
» καὶ νῦν μὲν ἀπογινώσκει, νῦν δὲ πειρᾶν βούλεται,
» καὶ αἰσχύνεται καὶ ἐπιθυμεῖ, καὶ τί ποτ' ἂν ποιή-
» σειεν οὐκ εὐρίσκει. Ὡς δὲ μέγα δένδρον περικε-

(1) Codex, *αἱρεῖτ' ἀνδρός*. In latinis, « cujus velit esse mariti », putat Gierig. deesse *conjux*, in quo non ipsi obsequar. Sensus est ad quem velit pertinere, quem velit posse dicere Myrrham esse *suam*, non suam conjugem, sed *rem suam*. *Sum* et εἰμὶ sæpe genitivum in sensu possessionis adsciscunt. Diogenes Laertius VI, 82, de Monimo, εὐθέως Διογένους ἦν: ubi frustra, puto, subaudiretur, μαθητὴς, vel ἑταῖρος, vel aliud hujus sensus nomen.

(2) Imo, ἔσο, quod latino *esto* respondeat, vel ἴσθι, vel εἶης.

» χαραγμένον ἀξίνῃ, ἐπειδὰν ἡ ὑσλάτη πληγὴ ὑπό-
» λοιπος ᾖ, ἄδηλον γίνεται ποῖ ποτ' ἂν πέσῃ (1), καὶ
» δεὸς ἐπικρέμαται πανταχόθεν· οὕτω καὶ κούφη
» ψυχὴ, ποικίλαις πληγαῖς διασεισθεῖσα, δεῦρο
» κἀκεῖσε νεύει, καὶ ὁρμὴν ἐφ' ἑκάτερα δέχεται.
» Οὐδ' ἔτι μέτρον οὐδ' ἄνεσις τοῦ ἔρωτος, ὅτι μὴ
» θάνατος ἐφευρίσκεται. Ἀρέσκει τοίνυν ὁ θάνατος.
» Καὶ ἀνίσταται, καὶ βρόχῳ τὸν τράχηλον ἐξαρτᾷ
» γνώμην ἴσχουσι, καὶ, τὴν ζώνην ἀπ' ἄκρας τῆς
» φλιᾶς ἁψαμένη, Χαίρις, εἶπε, φίλε Κινύρα, καὶ
» σύνες δὴ τὴν τοῦ θανάτου αἰτίαν. Καὶ ὠχριῶντι
» δὴ τῷ τραχήλῳ τὸν βρόχον ὑπερέπιζε. Τὸ δέ
» τοι ψιθύρισμα τῶν ῥημάτων εἰς τὰ τῆς πίστεως
» ὦτα τροφοῦ φθάσαν φασὶ, τὸν τῆς τροφίμου
» φρουρούσης οὐδόν. Ἐξεγείρεται τοίνυν ἡ γραῦς,
» καὶ τὰς θύρας ἀνοίγνυσι, καὶ, τὰ τοῦ θανάτου
» ὄργανα θεασαμένη ἑτοιμασθέντα, παραχρῆμα
» ἀνολολύζει, καὶ ἑαυτὴν παίει, καὶ διαῤῥήγνυσι τὴν
» ἐσθῆτα, καὶ διαρπάσασα τοῦ τραχήλου τὸν
» βρόχον διασπαράττει. Τότε δὴ τέλος τοῦ θρη-
» νεῖν ταύτην ἀνέστελλε (2), καὶ περιβάλλειν ἤρξατο,
» καὶ τὴν τῆς ἀγχόνης αἰτίαν ἐρευνᾶν. Ἡ δὲ παρ-
» θένος ἄφωνος ἦν, καὶ πρὸς τὴν γῆν ἀμελαχίνητος
» ἐνηλένιζε, καὶ ἄχθεται ὡς φωραθέντος τοῦ ἐπιχει-
» ρήματος τοῦ βραδέος θανάτου. Ἡ δὲ γραῦς ἔλκει-
» ται, καὶ τὰς τε πολιὰς καὶ τοὺς μασθοὺς τηνάλ-

(1) Cod. πίσοι. Hæ vocales, η, οι, sæpe permutantur. Libanius Epist. 1585 : οὐκ ἦν, οἶμαι, σὸν ἀδικῆσαι τὴν ἀλήθειαν· ηὐδίκησε δ' ἄν, γεγράφοιτο ἐξεπίτηδες φαυλότερα : cod. Reg. 3002, ηὐδικοῖτο : male; saltem ἀδικοῖτο : cod. 2991 A, bene, ηὐδικεῖτο.

(2) Planudes invenit, « tum » denique flere vetavit. »

» λως (1) γυμνοῦσα, πρός τε τῶν βρεφικῶν αὐτῆς
» λίκνων καὶ τῆς πρώτης (2) τροφῆς ἱκετεύει ὡς ἂν
» ταύτης γ' ἄν αἴσθοιτο τί ποτ' ἐστὶν ἐφ' ᾧπερ
» ἀλγεῖ. Ἡ δ', ἱκετεύουσαν ταύτην ἀποστραφεῖσα,
» στενάζει. Ἡ μέντοι τροφὸς ἰσχυρογνώμων ἦν ἐξε-
» ρευνῆσαι τὸ πᾶν. Καὶ μὴ μόνον πίστιν, ἀλλὰ καὶ
» συνέργειαν δὴ ἐπαγγείλασθαι εἶπε, καί, με, φησὶν,
» ἔασον συνέργειαν εἰσενέγκαι σοι. Οὐ γάρ τοι νω-
» θρὸν τοὔμοὶ τοῦτ' ἰῆτρος. Εἰ μὲν γὰρ μανία τίς
» ἐστιν, ἔχω δὴ καὶ ἐπῳδὰς καὶ βοτάνας, αἷς, αὔτη
» θεραπευθήσεται· εἰ δέ τις ἐβάσκηνε, τῷ μαγικῷ
» ἔθει περιοδευθήσῃ· εἰ δὲ θεομηνία τίς ἐστιν, ἱερείοις
» ἐξιλασόμεθα τὴν ὀργήν. Τί δεῖ πλείω ὑποπτεύειν (3);
» Σαφῶς δή σοι καὶ ἡ τύχη καὶ ὁ οἶκος σῶς ἐκ πά-
» σης ἐπιδρομῆς (4)· ζῇ· καὶ ἡ μήτηρ καὶ ὁ πατήρ.
» Ἡ τοίνυν Μύρρα, τὸν πατέρα ἀκούσασα, στεναγ-
» μὸν ἐκ βάθους τοῦ στέρνου ἀνήγαγεν. Ἀλλὰ καὶ ἡ
» τροφὸς οὐδέπω καὶ νῦν ἐπὶ νοῦν λαμβάνει τὸ τοιοῦ-
» τον ἀθέμιτον· πλὴν ἐρωτά τινα συναισθάνεται.
» Καί, τῆς προθέσεως ἐχομένη (5), ὅ, τι ποτ' ἐστὶ
» δεῖται ταύτῃ (6) μηνύειν, κἀπὶ τοῦ μεγίστου δα-

(1) Male omnino « *inania* nu- » dans ubera » cepit pro « *fru-* » *stra* nudans ubera. » Repone : καὶ τοὺς κενοὺς γυμνοῦσα μαστούς·

(2) Inserui adjectivum πρώτης, jubente textu latino.

(3) Habuit bonam et vulgatam lectionem, « quid rear *ulterius?* »

(4) Hic habuit veterem lectionem, « certe fortuna domusque » sospes *ab incursu* est. » Nunc melius editur, « Sospes et in cursu est » : i. e. ... ὁ οἶκος σῶς ἐστὶ καὶ εὐρετῆ.

(5) Legitur in cod. ἐρχομένη.

(6) Velim ἑαυτῇ, saltem αὐτῇ. Sic peccantem Planudem non semel deprehendimus. Similis Tzetzæ ad Lyc. 355 lapsus : Πάλαρτα τὸν ἴδιον πατέρα, πλεονεκτῶν ὑπάρχοντα . . . . . ἀπεῖλε, καὶ τὸ δίρμα αὐτοῦ ὡς αἰγίδα περιέβαλετο, καὶ τὰ πλεκὰ πύπου τοῖς ποσὶ ταύτης προσήρμοσεν : imo ἑαυτῆς.

» χρύουσαν ἀνέλαβε κόλπου, καὶ, χερσὶν ἀσθενέσιν
» οὕτωσὶ τὰ ταύτης περιβάλλουσα μέλη, Ἠσθό-
» μεθα, εἶπεν· ἐρᾷς. Ἀλλ' εἰς τοῦτό σοι ἡ ἐμὴ ἐπι-
» μέλεια (μόνον ἀπόθου τὸ δέος) ἐπιδέξιος ἔσται,
» οὐδ' αἰσθήσεται τούτου γε οὐδαμῶς ὁ πατήρ. Ἡ
» δ' ἀπεπήδησε τῶν τῆς τροφοῦ κόλπων φλεγμαί-
» νουσα, καὶ, τὴν εὐνὴν τῷ προσώπῳ πέσασα, Ἀπο-
» χώρησον, εἶπεν, ἀντιβολῶ, καὶ φεῖσαι τῆς δει-
» λαίας. Αἰσχύνη γάρ μοι ἐπίκειται. Ἀποχώρησον, ἡ
» παῦσαι ζητεῖν τί πολέ με λυπεῖ. Ἀθέμιτόν ἐστιν ὃ
» γνῶναι ταλαιπωρεῖς. Ἔφειξε τοίνυν ἡ γραῦς καὶ
» τὰς τρομερὰς χεῖρας τῷ τε χρόνῳ καὶ φόβῳ ἐξέ-
» τεινε, καὶ περὶ τῶν ποδῶν τῆς τροφίμου ἑαυτὴν
» καταβάλλει. Καὶ νῦν μὲν λόγοις αὐτὴν τιθασσεύει,
» νῦν δ', εἰ μὴ συνίσταρ γένοιτο, μορμολύττεται,
» καὶ φανερώσειν ἀπειλεῖ τόν τε βρόχον καὶ τὸν
» φαρμακέντα θάνατον, καὶ ὑπουργήσειν ὑποσχνεῖται
» τῷ ἔρωτι. Ἀνήνεγκεν ἐκείνη τὴν κεφαλήν, καὶ δα-
» κρύων ἀναδοθέντων τὸ σθένος ἐπλήρωσε τῆς τρο-
» φοῦ, καὶ, πολλάκις ἐκφαίνειν ἐπιχειροῦσα, πολλά-
» κις ἐπέσχε τὸν λόγον. Αἰσχυνομένη δὲ τῇ ἐσθῆτι
» τὸ πρόσωπον συνεκάλυψε, καὶ, Ὦ τῆς εὐδαίμο-
» νος τῷ συζύγῳ μητρός! εἶπε μέχρι δὴ τούτου,
» καὶ ἐσθέναξε. Τὰ δέ γε τῆς τροφοῦ ψυχρὰ μέλη
» καὶ τὰ ὀστᾶ πάντα (καὶ γὰρ ἠσθέλο) ὁ φόβος
» δίεισι, καὶ αἱ λευκαὶ πολιαὶ, ἀνὰ πᾶσαν τὴν κεφα-
» λὴν φείξασαι, ὀρθαὶ ἔστησαν. Καὶ πολλὰ δὴ προ-
» σέθηκεν ἡ γραῦς τὸν χαλεπὸν ἔρωτα εἰ οἷόν τ' ἐκ-
» κρούσασθαι. Ἡ δὲ παρθένος ἤδει μὲν καὶ αὐτὴ
» μὴ ψευδῆ τινὰ καὶ ἀπατηλὰ νουθετουμένη· δήλη

» δ' ὅμως ἦν θανουμένη, εἰ μὴ τοῦ ἔρωτος ἀπο-
» λαύσῃ. Ἡ δὲ γεραῦς, Ζῆθι τοιγαροῦν, εἶπε, καὶ
» ἀπόλαυε τοῦ σαυτῆς—Καὶ οὐκ ἐτόλμησε περι-
» σθεῖναι, παλεύς. Ἐσίγησε δὲ, καὶ θεῶν ὅρκῳ τὰς
» ὑποσχέσεις ἐπικυροῖ. Ἦ γὰρ δ' ὅσαι μητέρες ἦσαν
» τὴν τῆς Δήμητρος ἐτήσιον ἑορτὴν εὐσεβῶς, καθ'
» ἣν, χιονώδει (1) ἐσθῆτι τὰ σώματα καλυψάμεναι,
» καρπῶν ἀπαρχὰς καὶ στέμματα στάχυων ἀνατι-
» θέασι, καὶ δι' ἐννέα νυκτῶν ἀπειρημένην ἀριθμοῦσι
» πᾶσάν τε μίξιν καὶ ἀνδρείαν (2) ἀφήν. Συνῆν (3) δὲ
» τῷ τῶν γυναικῶν ἐκείνῳ συστήματι σύζυγος Κε-
» χρηΐς, καὶ τὰ ἱερὰ ἐτελεῖτο μυστήρια. Ἀμέλει καὶ
» τῆς εὐνῆς τοῦ Κινύρα κενῆς οὔσης τῆς καλὰ νό-
» μον συζύγου, ἀπολαβοῦσα (4) τοῦτον ἡ τροφὸς τῇ
» φαύλῃ παρασκευῇ βεβαρημένον τῷ οἴνῳ, τὸ τῆς
» ἐρώσης ὄνομα ψευσαμένη, ἀληθινὸν διέξεισιν ἔρω-
» τα, καὶ τὸ κάλλος ἐκείνης θαυμάζει. Τοῦ δὲ τοὺς
» τῆς χώρης ἐνιαυλοὺς ἐρωτήσαντος, Ἥλιξ ἐστὶ τῇ
» Μύρρᾳ, εἶπεν (5). Ἐπεὶ δὲ ταύτην παραγαγεῖν
» ἐκεῖνος ἐκέλευσεν, ἐπαίνεισι πρὸς τὸν παρθενῶνα,
» καὶ, Χαῖρε, φησὶν, ἡ ἐμὴ τρόφιμος (6)· νενικήκαμεν.
» Ἡ δὲ δείλαιος παρθένος ἥκιστα διὰ πάσης τῆς
» ψυχῆς αἴσθησιν τῆς ἡδονῆς ἔλαβεν, ἀλλ' ἐν μέρει
» πενθεῖ, τὸ κακὸν παραμαντευομένη. Ἀλλὰ καὶ ὡς
» χαίρει· τοσαύτη τις ἡ τῶν λογισμῶν διαμάχη.

(1) Inserui χιονώδει, *nivea*.

(2) Cod. ἀνδρίαν. Eadem variatione, ad *N*. 712, πλαγία: ad 713, ἀπλεινάξαλο: cujus verbi corruptelam jam notavi p. 228.

(3) Legit *adest*, non *abest*.

(4) Cod. ἀπολανοῦ. Deficiebat ultima syllaba. Nam υ est, ut sexcenties, pro β: cf. pp. 57, 105.

(5) Inserui verbum εἶπεν.

(6) De nominativo cum articulo pro vocativo cf. ad Aristæn. p. 596.

» Καιρὸς δ' ἐνέσλη. καθ' ὃν τὰ πάντα σιγᾷ, καὶ ὁ
» Βοώτης (1) ἐν ταῖς Ἄρκλοις λοξῷ ῥυμῷ τὴν Ἅμαξαν
» ἕκαμψεν. Ἡ δὲ πρὸς τὸ ἑαυλῆς εἶσι τόλμημα.
» Ἔφυγε δ' ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἡ χρυσῆ παραχρῆμα
» σελήνη, καὶ τοὺς ἀστέρας κρυβέντας μέλαιναι νε-
» φέλαι καλύπτουσιν. Ἀλλὰ καὶ· ἡ νὺξ τοῦ οἰκείου
» φωτὸς σέρεται. Ἐν τοῖς πρώτοις, Ἴκαρε, καλύ-
» πτεις τὸ πρόσωπον, καὶ σὺ, Ἠριγόνη, τῷ τοῦ
» παιδὸς εὐσεβεῖ ἔρωτι καθιερωθεῖσα. Ἡ δὲ, τεὶς τὸν
» πόδα προσπταίσασα, εἰς τοὐπίσω τῷ συμβόλῳ
» ἀνεκαλεῖτο· τεὶς δὲ καὶ βύας (2) ἀπαίσιος ᾠδῇ θα-
» νασίμῳ οἰώνισμα δέδωκεν. Ἡ δ' ὅμως εἶσι, μειοῦσι
» δὲ τὴν αἰσχύνην ἥ τε νὺξ καὶ τὸ σκότος. Καὶ τῇ
» λαιᾷ τὴν τῆς τροφοῦ χεῖρα καλέχει· ἡ δ' ἑτέρᾳ
» περιφερομένη τὴν σκολεινὴν καλασκοπεύει ὁδόν. Ἡ-
» δη δὲ τῆς τοῦ θαλάμου φλιᾶς ἥψαιο, καὶ
» ἤδη τὰς θύρας ἀνοίγνυσι, καὶ ἤδη εἴσω φέρεται.
» Τῇ δὲ, τῆς ἰγνύης ὑποχαλασθείσης, τὰ γόνατα
» τρέμει· φεύγει δὲ τό, τε χρῶμα καὶ τὸ αἷμα,
» καὶ ἡ ψυχὴ προϊοῦσαν ἀφίησι. Καὶ ὅσῳ μᾶλλον
» προσπίλνιζε τῷ τολμήματι, τοσούτῳ καὶ μᾶλλον
» φείδεται, καὶ μεταμέλει τοῦ τολμηθέντος αὐτῇ,
» καὶ ἤθελεν οἷά τ' εἶναι μηδαμῶς γνωσθεῖσά γ' ὑπο-
» σπρέφειν. Τὴν δὲ διστάζουσαν ἡ πολυείδης τροφὸς τῇ
» χειρὶ προὔπεμψε, καὶ, πρὸς τὴν ὑψηλὴν εὐνὴν
» συνωσθεῖσαν παραδιδοῦσα, Δέξαι, εἶπεν· σή ἐστιν
» ἥδε, Κινύρα· Καὶ ἀπευκλῶς τὰ ἀμφοῖν σπέρνα
» συνῆψε. Δέχεται τοίνυν ὁ παὶρ τῇ μιαρᾷ κοίτῃ

(1) Noctem mediam pariter Anacreon significavit: Στρέφεται ὅτ' Ἄρκλος ἤδη Καλὰ χεῖρα τὴν Βοώτου.

(2) Vide de βύα, pag. 248.

» τὰ ἑαυτοῦ σπλάγχνα, καὶ τὸν παρθενικὸν φόβον
» κουφίζει, καὶ δεδοικυῖαν παραθαῤῥύνει. Τάχα δὲ καὶ
» τῷ τῆς ἡλικίας ὀνόματι, Θύγατερ, εἶπεν, εἶπε κἀ-
» κείνη, Πάτερ, ὡς ἂν μηδὲ τὰ ὀνόματα τῆς ἀθεμι-
» τουργίας ἀπείη. Ἡ δὲ τοῦ πατρῴου θαλάμου καὶ
» γαστρὸς ἔχουσα ἐκχωρεῖ, κἂν τοῖς πονηροῖς ἑκά-
» τοις ἀσεβὲς φέρει σπέρμα, καὶ συλληφθεῖσαν τὴν
» ἁμαρτίαν ἔχει. Δευτέρα νὺξ καὶ τὴν ἀνομίαν αὔθις
» ποιεῖ· καὶ οὐδ' ἐν ἐκείνῃ τὸ πέρας ἴσχει. Τέλος γε
» μὴν ἐφιέμενος ὁ Κινύρας γνῶναι τὴν ἐρῶσαν μετὰ
» τοσαύτας μίξεις, φῶς εἰσαγαγὼν εἶδε τὴν θυγα-
» τέρα καὶ τὸ ἀθέμιτον, καὶ, τῆς φωνῆς τῇ λύ-
» πῃ ἐπισχεθείσης, τὸ ξίφος ἐκ τοῦ κολεοῦ ἐκεῖ
» που ἀπηρτημένου ἁρπάζει. Ἡ δὲ Μύῤῥα φεύγει·
» τῷ σκότῳ δὲ καὶ τῇ τῆς ἀλαμποῦς νυκτὸς χά-
» ριτι τοῦ θανάτου ἐῤῥύσθη. Καὶ διὰ μακρῶν πλα-
» νηθεῖσα πεδίων, τούς τε φοινικηφόρους Ἄραβας (1)
» καὶ τοὺς Παγχαίους ἀγροὺς ἀπέλιπε, καὶ δι' ἐν-
» νέα σεληνῶν εἰς ταυτὸ κέρας ἐπανιουσῶν περιε-
» νόστει· καὶ τέλος ἀπειρηκυῖα ἐπὶ τῆς Σαβαίας
» καθέπαυσε γῆς, καὶ μόλις τῇ ὑγρᾷ τὸν φόρτον
» ἀνεῖχε. Τότε δὴ καὶ ἀγνοοῦσα τί ποτ' ἂν εὔξαι-
» το, καὶ μεταξὺ τοῦ τε θανάτου φόβου (2) καὶ
» τοῦ τῆς ζωῆς μίσους καθισταμένη, τοιαύτην ἱκε-
» σίαν συνέπλεξεν· Ὦ, εἴ τινες ἐπακούετε τῶν ὁμο-
» λογηθέντων (3), θεοί, ὄφλω δίκην ἔγωγε, οὐδὲ πα-
» ραιτοῦμαι δεινήν τινα τιμωρίαν. Ἀλλ', ἵνα μὴ
» περιοῦσα μὲν τοὺς ζῶντας μολύναιμι, θανοῦσα

(1) Codex, ἄρα, sic, omissa extrema syllaba.

(2) Codex, θανάτου καὶ φόβου.

(3) Imo, τῶν ὁμολογησάντων.

» δὲ τοὺς ἀποιχομένους, ἐξ ἀμφοτέρας με τῆς τού-
» των ἀρχῆς ἀποπέμψαι, καὶ, μεταμειψαντές με,
» καὶ ζωὴν καὶ θάνατον ἀναπεύσαι μοι. Θεὸς δέ τις
» ὁμολογήσης ἐπήκουσε, καὶ τὸ τῆς εὐχῆς ἔσχα-
» τον θεοῦ τινὸς καταπεύοντος ἔτυχε (1). Καὶ γὰρ
» ἔτι λαλούσης ἐπὶ τὰς κνήμας ἀνέδραμε γῆ· καὶ
» τῶν ὀνύχων διαιρεθέντων σκολιαὶ ῥίζαι ἐκλείπον-
» ται τοῦ μακροῦ βάθρα σταφύλους· τὰ δ' ὀστᾶ
» ξύλον γίνεται· καὶ, τοῦ κατὰ μέσον μυελοῦ εἰς
» ἐντερώνην μεταβαπέντος, ὡσὰν χυλὸν εἶσι τὸ
» αἷμα, εἰς μακροὺς δ' οἱ βραχίονες κλάδους, εἰς
» δὲ ὠρέμνους οἱ δάκτυλοι, καὶ εἰς φλοιὸν τὸ δέρμα
» σκληρύνεται. Ἤδη μὲν οὖν καὶ τὴν γαστέρα ἔγκυ-
» μονοῦσαν αὐξανόμενον τὸ δένδρον περιέζωσε, καὶ τὸ
» σῖτος ἔκρυψε, καὶ τὸν τράχηλον καλύπτον ὠρο-
» σήει· ἡ δ' οὐκ ἠνείχετο θανεῖν (2), ἀλλὰ, τῷ ἀνιόντι
» συναντήσασα ξύλῳ, ὑφίζησε, καὶ τὸ πρόσωπον
» τῷ φλοιῷ καταβάπτισεν. Αὕτη δ' οὖν εἰς τὰ μά-
» λιστα τὴν πρώτην αἴσθησιν ἀπεβάλετο σὺν τῷ
» σώματι· ὅμως γε μὴν κλαίει, καὶ χλιαραὶ τοῦ
» δένδρου σταγόνες ῥεοῦσιν. Ἔστι δὲ τιμὴ καὶ τοῖς
» δάκρυσι, καὶ καλάστακτος τῶν φλοιῶν (3) ἡ μύῤῥα
» τὸ τῆς δεσποίνης ὄνομα φέρει, καὶ οὐδένα σιγη-
» θήσεται χρόνον.

» Τὸ δὲ δὴ κακῶς συλληφθὲν βρέφος ὑπὸ τῷ ξύλῳ
» κυΐσθη, καὶ ἔξοδον ἐζήτει, δι' ἧς, τὴν μητέρα κα-
» ταλεῖπον (4) ἐξέλθοι. Ἡ δ' ἐγκύμων γαστὴρ ἐν μέ-

(1) Cod. ἔκωχε. Nescio an apte emendaverim.

(2) Male legit *mori* pro *moram*. Repone, ἠνείχ. τὴν μέλλησιν.

(3) Cod. καλάστιχτος τὸν φλοιόν.

(4) Codex, καλεῖπον.

» σῳ τῷ δένδρῳ ἐξοιδεῖ, διαλείνει δ' ὁ φόρτος τὴν
» μητέρα, καὶ αἱ ὀδύναι ῥήμασιν οὐκ ἔχουσι χρῆ-
» σθαι, ἀλλ' οὐδὲ τὴν Εἰλείθυιαν ἐνὸν ταῖς τῆς τι-
» κτούσης φωναῖς ἐπικαλεῖσθαι. Ὠδινούσῃ δ' ὅμως
» ἐώκει τὸ δένδρον, καὶ κυρτωθὲν συνεχεῖς δίδωσι
» στεναγμοὺς καὶ δάκρυσι καταῤῥέουσι βρέχεται. Ἐπέ-
» στη τοίνυν ἐπὶ τοὺς ὀδυνωμένους ἡ Εἰλείθυια κλά-
» δους, καὶ τὰς χεῖρας ἐπέθηκε, καὶ παιδοτόκα ῥή-
» ματα εἶπεν. Ἀμυχὰς τοιγαροῦν ποιεῖται τὸ δέν-
» δρον, καὶ τοῦ φλοιοῦ σχισθέντος ζῶν ἔξεισι τὸ
» φορτίον. Καὶ κλαυθμυρίζει (1) τὸ βρέφος δή. Τοῦ-
» το δ' αἱ Νηίδες ἐν μαλακῇ πόᾳ θεῖσαι τοῖς τῆς
» μητρὸς ἤλειψαν δάκρυσιν. Ἐπήνεσεν ἂν καὶ αὐτὸς
» ὁ Φθόνος τὸ τούτου κάλλος. Οἷα γὰρ ἐν πί-
» ναξι (2) τὰ σώματα τῶν Ἐρώτων γυμνὰ γεγράφεται,
» τοιοῦτος καὶ ὁ παῖς ἦν Ἄδωνις· ἀλλ', ἵνα μηδὲ μίαν
» ἡ σκευὴ τούτοις παραλλαγὴν ἐμποιῇ, ἢ καὶ τούτῳ
» φαρέτραν πάρασχε κώφην, ἢ καὶ τοῦ Ἔρωτος
» ἄφελε. Ἀλλὰ γὰρ ὁ τῶν θηνὸς χρόνος ἀδήλως ὑπολι-
» σθαίνει καὶ λανθάνων ὑποῤῥεῖ, καὶ οὐδέν ἐστι τούτου
» ταχύτερον. Οὗτος γάρ, ὃς ἐκ τῆς ἀδελφῆς καὶ
» τοῦ οἰκείου πάππου γεγέννηται, ὁ περὶ μικροῦ κε-
» κρυμμένος ἐν δένδρῳ, ἄρτι μὲν εἰς φῶς παρῆλθεν,
» ἄρτι δὲ περικαλλέστατον ἦν βρέφος, νῦν μεῖραξ,
» νῦν ἀνήρ, ἤδη περικαλλέστερος αὐτὸς αὑτοῦ γίνε-

(1) Codex, κλαυθμηρίζει: notata sæpissime permutatione.

(2) A pictis quoque imaginibus sumit comparationem et amati citharœdi encomium Parthenis Aristænetea (II, 5): εἰ μὴ πιοῦτος ἦν ὁ Ἀχιλεὺς οὐκ ἔμαθον ἐκ τῶν οἰκοπτάκων, οὐκ ἦν ὅπως καλός. Atque pariliter Aristæneti Philopinax: ἐκ τῶν πτάκων ἐπίσταμαι Φαῖδραν, Νάρκισσον, Πασιφάην: cf. ibi notata.

» λαι, ἤδη καὶ τὴν Ἀφροδίτην ἀρέσκει, καὶ τῷ τῆς
» μητρὸς ἔρωτι ἐπαμύνει. Ὁ γὰρ φαρέτροφόρος παῖς
» Ἔρως, φιλήματα διδοὺς τῇ μητρὶ, ἐξέχοντι βέλει
» τὸ σίερνον αὐτῆς ἀγνοῶν ἔτρωσεν (1). Ἡ δὲ θεὸς
» πληγεῖσα χειρὶ τὸν υἱὸν ἀπώσατο. Τὸ δὲ τραῦμα
» βαθύτερον γέγονεν ἢ ἐδόκει, καὶ τοῖς πρώτοις ταύ-
» την ἠπάτησεν. Ἁλοῦσα δὲ τῷ τοῦ ἀνδρὸς κάλλει,
» οὐκ ἔτι τῶν Κυθερείων ἡϊόνων φροντίζει, οὐ πρὸς
» τὴν (2) Πάφον ἐπάνεισι τὴν βαθεῖαν περιεζωσμένην
» θαλάττῃ, ἢ τὴν πολύϊχθυν Κνίδον, ἢ τὴν μέλιλλων
» ἐγκύμονα Ἀμαθοῦντα· ἀπέχεται καὶ τοῦ οὐρανοῦ·
» τοῦ γὰρ οὐρανοῦ πρόθυμότερος Ἄδωνις. Τοῦτον
» κατέχει, τούτῳ ξυμπορεύεται. Καί τοι διὰ παντὸς
» εἰώθει σκιαφορεῖσθαι, καὶ δι' ἐπιμελείας τὸ κάλ-
» λος αὔξειν, δι' ὀρῶν, διὰ δρυμῶν καὶ πέτρων τρα-
» χυλάτων πλανᾶται, καὶ, μέχρις γονάτων, τῷ τῆς
» Ἀρτέμιδος ἔθει, τὴν ἐσθῆτα ἀνεζωσμένη, τοὺς κύνας
» ἐπήλειφε, καὶ τὰ τῆς ἀσφαλοῦς κυνηγεσίας ζῶα
» διώκει, ἢ κατωμάδιον (3) λαγωὸν ἢ ὑψηλὸν τοῖς κέ-
» ρασιν ἔλαφον, ἢ αἶγας ἀγρίας· ἀπέχεται μέντοι
» τῶν ἰσχυρῶν κάπρων, καὶ τῶν ἁρπάγων λύκων, καὶ
» τῶν ὡπλισμένων τοῖς ὄνυξιν ἀρκτίων· φυλάττεται
» δὲ καὶ τοὺς ἀγέλης φόνῳ χορευομένους λέοντας, καὶ
» σοὶ δὲ, Ἄδωνις (εἴ τί σε ἀνύσειν οἷά τε ἐστὶ πα-
» ρασκευοῦσα), ὡς ἂν φοβοῖο παραινεῖ. Καί φησιν· Ἐρ-
» ρωμένος μὲν ἔσο κατὰ τῶν φευγόντων, κατὰ δὲ τῶν
» τολμηρῶν οὐκ ἀσφαλὲς τὸ τῆς τόλμης. Φείδου τοῦ

(1) Aristænetus 1, 8, de Amoribus: καὶ τὴν ἑαυτῶν ἔτρωσαν ἐκεῖνοι μηλέᾳ: ubi cf. interpretes.

(2) Cod. οὐ τὴν πρὸς, inverso ordine.

(3) Imo παχὺν, *pronos lepores.*

» Θερσυὺς εἰς ἐμὸν κίνδυνον, νεανία, τυγχάνειν· μηδὲ
» τοῦς θῆρας, οἷς ἡ φύσις ὅπλα δέδωκε, θέλε φο-
» νεύειν, ὡς ἂν μή μοι μεγάλης τιμηθείη ζημίας ἡ
» σὴ δόξα. Οὐ κάμπλει καὶ γὰρ οὐχ ἡλικία, οὐ κάλ-
» λος, οὐχ ἃ (1) τὴν Ἀφροδίτην ἐμὲ ἔκαμψεν, οὐ
» λέοντας, οὐ τοὺς τὴν χαίτην φείσσοντας χοίρους,
» οὐ τοὺς τῶν ἄλλων θηρῶν ὀφθαλμούς τε καὶ γνώμας.
» Πῦρ μὲν γὰρ οἱ ὀξεῖς κάπροι ἐν τοις καμπύλοις
» ὀδοῦσιν ἔχουσιν· ὁρμὴ δὲ καὶ θυμὸς τοῖς ξανθοῖς
» τρόσεσλι λέουσι, καί μοι τὸ τούτων γένος ἐσλύγηλαι.
» Τῷ δὲ τίς ἡ αἰτία τοῦ μίσους ἐρωῶντι, Λέγειμ'
» ἄν, εἶπε· καὶ τὸ τῆς παλαιᾶς ἁμαρτίας φράσαι
» μοι θαυμάσιον (2) τέρας. Ἀλλ' ὁ πόνος, οὐκ εἰ-
» ωθὼς ὤν, ἤδη μοι παρεῖσθαι πεποίηκε τὴν ἰσχύν.
» Ἀλλ' ἰδοὺ καὶ λεύκη (3) εὐκαίρως τῇ σκιᾷ πάρεσλι
» δεξιουμένη, καὶ ἡ πόα εὐνὴν δίδωσιν· ἡδέως δ' ἂν ἐπὶ
» ταύτης ἀνακλιθείην. Καὶ ἀνεκλίθη καλὰ τῆς γῆς (4),
» καὶ τὴν πόαν ἐπίεσε. Κἀν τῷ κόλπῳ τοῦ νέου θεῖσα
» τὴν κεφαλήν, οὕτως ἔλεγεν ὑπλία κειμένη, μέλαξυ
» δὲ τῶν λεγμένων καὶ φιλήματα παρεμίγνυ.
» Τάχα ἤκουσας κόρην τινὰ τῷ τοῦ δρόμου ἀγῶνι
» ταχινῶν ἀνδρῶν περιγενομένην. Ἔσλι δ' οὐ μῦθος,

(1) Codex, οὐ ἄ. Quod sequitur, τὴν Ἀφροδίτην ἐμὲ, conferri potest cum parilis structuræ sententiis apud Porphyrium Vita Plotini : ἔσχε δὲ καὶ ἐμὲ Πορφύριον, Τύριον ὄντα, ἐν τοῖς μάλισλα ἐπαῖρον. Rursus : Βασιλεὺς δὲ πύρομα τῷ Πορφυρίῳ ἐμοὶ πρόσῃν.

(2) Pro *mirabere* puto eum male legisse *mirabile*.

(3) Inserui λεύκη, ut lacunam ab interprete relictam implerem, redderemque græca voce latinum *populus*. Mox rescribendum mihi fuit δεξιουμένη pro scripto δεξιούμενος.

(4) Ovidius : « libet hac re- » quiescere tecum (Et requievit) » *humo*. » Planudes *humo* vertit ceu invenisset *humi*.

» ἀλλ' ἀληθὴς φήμη τοῦτο· καὶ γάρ τοι περιεγίγνετο.
» Οὐδ' ἂν εἶχες εἰπεῖν πότερον τῷ τῶν ποδῶν θαύματι
» ἢ τῷ καλῷ τῆς μορφῆς ἦν διαπρεπεστέρα. Ταύτῃ
» περὶ ἀνδρὸς χρωμένη ὁ θεὸς ἀνεῖλεν οὕτως εἰπών·

» Οὔ σοι δεῖ πόσιος· γάμον ἀνδρὸς φεῦγε, Ἀταλάντη.
» Ἕμπης (1) δ' οὐ φεύξῃ· σαυτὴν δὲ ζῶσ' ἀπολέσσεις.

» Ἡ δὲ, τὸν τοῦ θεοῦ καταπλαγεῖσα χρησμὸν,
» ἄγαμος ἐπὶ τῶν καλαστίων δρυμῶν διεγίγνετο, καὶ
» τὴν ἐγκειμένην τῶν μνηστήρων φυλὴν ἀπολόμως δὴ
» φυγαδεύει (2). Καὶ, Οὐδείς μου ἀπολαύσεται, ἔλεγεν,
» ὅτι μὴ πρόσθεν νικηθείσης τῷ δρόμῳ. Τοιγαροῦν
» διαμιλλήσασθέ μοι, καὶ τῷ ταχυτέρῳ μέν μου
» αὐτή τε γυνὴ καὶ οὐμὸς δοθήσεται θάλαμος ἆθλον·
» τοῖς δὲ βραδυτέροις (3) πρόσιμον ἔσται θάνατος.
» Οὗτος ἔσται τοῦ ἀγῶνος ὁ νόμος. Ἡ μὲν οὖν ἀπάν-
» θρωπος ἦν· ἀλλὰ (τοσαύτη τις ἐστὶν ἢ τοῦ κάλλους
» ἰσχύς!) ἥκει πρὸς τὸν νόμον τοῦτον ἀπειρόκλητος
» τῶν μνηστήρων πληθύς. Ἐκάθητο δ' Ἱππομένης τοῦ
» ἀνοσίου θεατὴς δρόμου, καὶ, Ἄρα, φησὶ, σύζυγός
» τινι διὰ τοσοῦδε κινδύνου ζητεῖται; καὶ τοὺς σφε-
» δροὺς ἐρῶντας τῶν νέων ἐμέμφετο. Ὡς δ' εἶδεν, ἀποθε-
» μένης τὴν ἐσθῆτα, τό, τε πρόσωπον καὶ τὸ λοιπὸν
» σῶμα, ὁποῖον τοὐμὸν, ἢ ὁποῖον τὸ σὸν, εἴπερ ἦσθα

(1) Cod. ἔμπις—σῶς ἀπολέσσις.

(2) Ovidius: « instantem turbam violenta procorum Conditione fugat. » Codex, φυγὴν, quod in φυλὴν mutavi: importunum φυγὴν calami lapsus esse videtur. Nemini veniat in mentem Tan. Fabri conjecturam *violente* versione Planudis firmari: Planudes *violenta conditione* junxit, etsi non jungenda, et vertit, ut potuit, paulo liberius.

(3) Codex, βαθυλίεγις.

» γυνὴ, ἐνεὸς ἔμεινε. Καὶ, τὰς χεῖρας ἐπάρας, Σύγ-
» γνωθι, εἶπεν, ὑμεῖς ὧν νυνὶ κἀλεγίνωσκον. Οὔπω δι'
» εὐχῆς ἦν (1), ἃ γε ζηλεῖτε, τὰ ἆθλα. Καὶ ἐπαινῶν
» ἔρωτα συλλαμβάνει, καὶ τὸν Φθόνον φοβεῖται (2).
» Ἀλλὰ τί δή ποτε, φησὶ, τοῦδε ἀγῶνος (καὶ εὐχέλαι
» μηδένα τῶν νέων θᾶττον ἐκείνης δραμεῖν) ἀπεί-
» ρατός ἔμοιγ' ἡ τύχη καταλιμπάνεται; Τοῖς τολ-
» μῶσι θεὸς αὐτὸς συνεργεῖ. Τοιαῦτα πρὸς ἑαυτὸν
» Ἱππομένης διεξιὼν, ὁρᾷ τὴν ἀντιάνειραν ἐκείνην
» ὠκυπόδων βήματι ἱπταμένην. Τῆς δὲ καί τοι μὴ βρά-
» διον Σκυθικοῦ βέλους ἰέναι τῷ Ἀονίῳ δοξάσης νέῳ,
» ὅμως ἐκεῖνος μᾶλλον τὸ κάλλος ἐθαύμαζε· καὶ
» γὰρ οὖν αὐτὸς ὁ δρόμος ἐνεποίει τὴν χάριν μᾶλ-
» λον. Αὔρᾳ (3) μὲν οὖν φέρει τὴν τῆς ἐσθῆτος ὠὰν
» τοῖς ταχινοῖς τινασσομένην σφυρῖς· οἱ πλόκαμοι
» δὲ οἷα τῶν ἐλεφαντίνων ῥίπτονται νώτων, καὶ διὰ
» τῶν ἀντικνημίων οἱ τὰς ἰσνύας ὑπιόντες ἱμάντες.

(1) Latine : « nondum mihi » præmia nota. » Nescio quid hic Planudes viderit, forsan *vota* pro *nota*. Quidquid id sit, repone : *οὔπω ἔδνων*.

(2) Ovidius : « laudando conci- » pit ignem, Et ne quis juvenum » currat velocius optat, Invidia- » que timet. Sed cur certaminis » hujus Intentata mihi fortuna » relinquitur ? inquit. » Planudes legit, « laudando concipit ignem, » Invidiamque timet. Sed cur » certaminis hujus (Et ne quis » juvenum currat velocius optat) » Intentata..... » Optime, si quid video. Nunc e conjectura Micylli *invidia* scriptum est, et sic periit recondita et verissima lectio *Invidiam*. Qui laudabant aut se aut alios Nemesim, Adrasteam, Invidiam aut sibi aut aliis metuebant, et ejus pacem invocabant, aut precum formulis, velut *præfiscini*, *ἀπίπω φθόνος*, aliis; aut ritibus quibusdam, veluti sordida in sinum desputatione. Fuse rem tractavit Mercerus ad Arist. I, 1, 19, p. 241 seqq. 490; nec plures testes invocabo, adeo nota est et pervulgata superstitiosa hæc Veterum opinio. Cf. pag. 115.

(3) Cod. *αὖρα* : ut infra ad

» Καὶ δὴ θέουσα καὶ ἐρύθημα καλὰ τὸ σῶμα πρὸς
» τῇ παιδικῇ λευκότητι ἐπεσπάσατο, οὐκουν ἕτερος
» ἢ ὡς ὑπὲρ σεληνῆς λευκῆς βῆλος (1) πορφυροῦς ὁμοίαν
» ἀποδίδωσι καὶ διαχρώννυσιν ἐξ ἡλίου σκιάν. Ἐν ὅσῳ
» δὲ ταῦθ' ὁ ξένος ἐσημειοῦτο, καὶ ὁ ἔσχατος δρόμος
» ἐπὶ τοῦ τέρματος δινύσθη. Καὶ φαιδρὸν μὲν ἡ Ἀτα-
» λάντη νικήσασα στέφανον ἀναδεῖται· σταγμοὺς
» δ' οἱ λειφθέντες ἀναδιδάσι, καὶ τὰς δίκας ἐξ ὁμο-
» λογίας ὑπέχουσιν (2). Ὅ γε μὴν νεανίας, οὐδαμῶς τῇ
» τούτων τύχῃ καλασειρθεὶς τὴν ψυχήν, ἔστη ἐπὶ
» τοῦ μέσου, καὶ, τὴν ὄψιν εἰς τὴν παρθένον ἐρείσας,
» Τί ποτε, φησὶ, γέρας καὶ ἐπίγραμμα φαῦλον ζηλεῖς
» τῷ τοιούσι τοὺς νωθροὺς παιδιάν; Ἐμοὶ συνε-
» νέχθηι (3). Κἂν μέν με καλεῖν ἡ τύχη ποιήσῃ, οὐκ
» ἂν ἀπαξιώσαις ὑπὸ τοιούτου μειονεκτεῖν· καὶ γάρ
» μοι πατὴρ Μακαρεὺς, ἐκείνῳ δ' Ἀχέστιος, πάππος
» δὲ Ποσειδῶν· ἀπέγγονος (4) δ' ἐγὼ τοῦ τῶν ὑδάτων
» δεσπόζοντος· οὐδέ μοι ἡ ῥώμη ἐπὶ τάδε τοῦ γένους
» ἐστίν· ἂν δ' ἔλαττον σχῶ, ἔχεις, καλὰ τοῦ Ἱπο-

κ. 642; et ad XI, 474; XII, 517. Cf. pag. 311.

(1) Jam monui, pag. 204, de barbara hac voce qua latinam *velum* reddit Planudes. Ibi et accentus in ultima male erat collocatus; nunc locum tenet legitimum, et qui latinæ prosodiæ consonet. Mox habuit Planudes, «similem dat etinficit umbram», quod retinendum est. *Simulatas*, mendum, puto, typorum in Burmanniana, Gierigium, ab Editore nostro, viro diligentissimo, merito notatum, in errorem traxisse videtur. Fischeriana *similatas* exhibet.

(2) In codice est ὑπίσχουσιν.

(3) «Mecum confer, ait»: ita editus Ovidius, quod editores merito impedire videtur. Planudea verba me ad id inducunt, ut putem ipsum legisse, quod, et si non invenerit, lectu non erit pessimum: «mecum conferetor.» Rarum illud tempus immutaverunt forsan antiquarii.

(4) Cod. ἀπίγγονος. Cf. p. 478.

» μένους στεφανωθεῖσα, μέγα καὶ ἀείμνηστον ὄνομα.
» Τοιαῦτα λέγοντι μαλακοῖς ὀφθαλμοῖς ἡ Σχοινέως
» ἐνηένισε κόρη, καὶ ἐν ἀμφιβόλῳ γένεται πότερον
» ἕλοιτ' ἂν νικᾶν ἢ νικᾶσθαι. Καὶ δὴ πρὸς ἑαυτὴν
» οὕτως ἔλεγε· Τίς θεὸς ἄδικος τὸν εὐειδέστατον τοῦτον
» ἀπολέσαι βεβούλευται, καὶ τῷ κινδύνῳ τῆς φίλης
» ζωῆς τὸν γάμον κελεύει τόνδε ζητεῖν; Οὐ τοσούτου
» ἐμαυτὴν παρ' ἐμοὶ τιμῶμαι κρείττω. Καὶ οὐ λέγω
» ὡς ἁλισκομένη τῷ τούτου κάλλει· καίτοι γε ἡδυ-
» νάμην ἁλίσκεσθαι· ἀλλ' ὅτι γε παῖς ἐστὶν ἔτι,
» οὐδ' ὁτιοῦν με τοῦτο κηλεῖ. Τί δ' ἂν εἴποι τις
» τὴν ἡλικίαν (1); τί δ' ὅτι πρόσεστι ῥώμη, καὶ ψυχὴ
» θανάτου ἀπλόϊστος; τί δ' ὅτι τέταρτος τῆς
» θαλαττίας συγγενείας καταριθμεῖται; τί δ' ὅτι
» ἐρᾷ (2), καὶ τοσούτου τὸν ἡμέτερον γάμον ἄξιον
» οἴεται, ὡς καὶ ἀπολέσθαι, εἰ τούτῳ με ἡ δεινὴ
» τύχη ἀπαγρεύσει; Ἕως ἔξεστιν, ἄπιθι, ξένε, καὶ
» θάλαμον λελουθρωμένον ἀπόλιπε. Χαλεπὸς οὐμὸς
» γάμος. Σοὶ γαμηθῆναι οὐκ ἔστιν ἥτις οὐκ ἂν ἐθε-
» λήσειεν· εὐχῆς τε ἄξιος εἶναι οἷός τ' εἶ παρὰ νοῦν
» ἐχούσης παρθένου. Τίς δ' ὅμως φερντίς μοι τῶν
» καλά σε, τοσούτων ἤδη πρόσθεν ἀπολωλότων;
» Αὐτὸς τοιγαροῦν ὄφελες· ἀπολέσθω, ὅτι τοσούτων
» φόνῳ μνηστήρων οὐ νενουθέτηται, ἀλλ εἰς μῖσος
» τῆς ἑαυτοῦ ζωῆς φέρεται. Θάνατον τοίνυν οὗτος, ὅτι
» σὺν ἐμοὶ ζῆσαι ἠθέλησε, καὶ θάνατον οὐκ ἐπάξιον
» μισθὸν τοῦ ἔρωτος ὑποστήσεται; Οὔκουν ἡ Ἀσφάστεια
» τὴν ἐμὴν νίκην ἀνέξεται. Ἀλλ' οὐκ ἐμὸν δὴ τοῦτο

(1) Non nihil hic est in versione turbatum et scabrum.

(2) Inserui, τί δ' ἔστ' ἐρᾷ: «quid quod amat!»

» σλαῖσμα. Ὡς ὤφειλες ἐθέλειν ἀφίσλασθαι τῆς σρο-
» θέσεως, καὶ, ἐπειδήπερ ἄφρων εἶ, ταχύτερος εἶναι!
» Ἃ πόσον δή τι παρθενικὴ μορφὴ τῷ παιδικῷ τῷδε
» σροσώπῳ σρόσεσλιν! Ἃ δύσληνε Ἱππόμενες! ἤθελον
» εἰ μηδὲ τὴν ἀρχὴν ὤφθην σοι· ζῆν καὶ γὰρ ἄξιος
» ἦσθα. Εἰ δ' ἐγὼ εὐτυχεσλέρα τις ἐτύγχανον οὖσα,
» μηδέ μοι τὴν συζυγίαν ὁ ἀπαίσιος ἐκεῖνος χρησμὸς
» ἀνένευσεν, εἰς ἂν ἦσθα σὺ, ᾧ τὴν εὐνὴν ἂν συνάψαι
» ἠθέλησα. Εἶπεν. Οἷα δ' ἄπειρος καὶ σρώτῳ ἁλοῦσα
» ἔρωλι, τί ποτ' ἂν ποιήσειεν ἀγνοοῦσα, ἐρᾷ μὲν,
» τοῦ δ' ἔρωλος οὐκ αἰσθάνελαι. Ἤδη μὲν οὖν τοὺς
» εἰωθότας δρόμους ἀπαιτοῦσιν ὁ σαλὴρ δὴ καὶ ὁ δῆμος·
» ἐμὲ δ' ὁ Ποσειδώνιος σαῖς Ἱππομένης ἐπικαλεῖ
» λιπαρεῖ σλόμαλι, Παρέσλω, λέγων, ἡ Κυθέρεια τοῖς
» ἀμελέρσις τολμήμασι, καὶ, ὃν ἔδωκεν ἔρωλα, καὶ συ-
» νεργείτω δὴ τούτῳ. Αὔρα τοίνυν ἄφθονος (1) τὰς
» ἐκείνου θέλγειν ἐχούσας δεήσεις σροσήνεγκέ μοι·
» ἐγὼ δ' ἐκάμφθην, ὁμολογῶ, καὶ, δίχα τινὸς βρα-
» δύσητος, τὴν συμμαχίαν σαρεῖχον.

» Ἔσλι δέ τις ἀγρὸς (Δαμασκηνὸν (2) αὐτὸν οἱ

(1) « Aura *non invida.* » Monet Gierigius de poetica illa locutione qua res inanimatæ dicuntur *invidere :* quæ viri docti annotatio mihi similia et de rebus et de animalibus dicta in mentem revocavit lectori non invidenda. Antipater in Eroticis Anthologiæ Palatinæ Ep. 3 : Ὄρθρος ἔβη, Χρύσιλλα, σάλαι δ' ἠῶος ἀλέκτωρ Κηρύσσων φθονερὴν Ἠριγένειαν ἄγει. Ὀρνίθων ἔρροις φθονερώσαλος, ὅς μι — Agathias ibid. Ep. 237, ad hirundines quæ ipsum intempestivis stridoribus a somno excitabant : Ὦ φθονερὰ σαύεσθε λαλαγίδες. Nec non e Nostris exempla peti possunt. Parnyus in Rusticano Die: « je vois tomber les vê-
» temens *jaloux.* » Andreas Chenerius, in Lyde: « Mon écharpe
» de lin que je ferois flotter,
» Loin de ton beau visage au-
» roit soin d'écarter Les insectes
» volans et la *jalouse* abeille.

(2) Legit Planudes *Damascenum*, vel sic *Damasenum* correxit. Lectio est incerta ob codd.

» ἰθαγενεῖς τοὔνομα λέγουσι) τῆς Κυπρίας γῆς μέ-
» γας τὸ κράτιστον, ὅπερ οἱ ἀρχαῖοί μοι γέροντες
» ἀφιέρωσαν, καὶ τοῖς ἐμοῖς ναοῖς ἐκεῖθεν ἐκέλευσαν
» πομπιέναι τὰ ἀναθήματα. Ἐν μέσῳ δὲ τῷ χωρίῳ
» δένδρον διαλάμπει, ξανθὸν τὴν κόμην, ξανθὸν τοὺς
» πολυήχους κλάδους χρυσῷ. Ἐκεῖθεν ἐρχομένη ἔτυ-
» χον τρία μῆλα φέρουσα, ἃ ἔδρεψάμην, χρυσᾶ,
» καὶ, πλὴν ἐκείνῳ, μηδενὶ βλεπομένη, πομπὴ τῷ
» Ἱππομένει, καὶ πῶς πολὺ χρήσιμά γε ἐκείνοις ἐδί-
» δαξα. Τὸ σύνθημα μὲν οὖν ἡ σάλπιγξ ἐδίδου· ἐκ
» δὲ τῆς ὕσπληγος ἑκάτερθι πομπεύσαντες ἐξεπή-
» δησαν, καὶ κούφῳ ποδὶ τῆς ἄκρας ψαύουσιν ἄμμου.
» Ὠήθης ἂν ἐκείνους οἵους τ' εἶναι καὶ θάλατταν ξηρῷ (1)
» βήματι τέμνειν, καὶ δι' ὀρθῶν ἀνθερίκων λευκοῦ θεῖν
» λητου. Προσιθέασί γε μὴν πομπυμίαν τῷ νέῳ ἥ τε
» κραυγὴ καὶ ἡ εὔνοια καὶ τὰ ῥήματα τῶν λεγόντων·
» Νῦν, νῦν καιρὸς ἐπικεῖσθαι τῷ δρόμῳ, Ἱππόμενες·
» νῦν σπεύδειν χρή· νῦν πάσῃ χρῆσαι δυνάμει· πᾶ-
» σαν ἄπωσαι βραδύτητα· νικήσεις. Ἀμφίβολον δ'
» ἦν πότερον ἥδιον' ἂν τοῖς λεγομένοις ὁ Μαχάρεως
» ἥρως μᾶλλον ἢ ἡ Σχοινεία παρθένος. Ὦ ποσάκις,
» παρελθεῖν δυναμένη, σχολαιότερον ἦει, καὶ, ἧπερ
» ἐπὶ μακρὸν ἐνηλέγιζεν ὄφει τοῦ νέου, ταύτην
» ἄκουσα καλελίμπανεν! Ἄνικμον μὲν οὖν ἆσθμα
» κάμνοντος πομπεῖ τοῦ στόματος· πόρρῳ δ' ἦν ἔτι
» τὸ τέρμα. Τότε δὴ τῶν τριῶν μήλων ἓν ὁ Πο-
» σειδώνιος γόνος ἔρριψεν. Ἐξεπλάγη δ' ἡ κόρη, καὶ
» τῷ τοῦ λαμπροῦ μήλου ἔρωτι κάμπτει τὸν

varietatem. *Tamasenum*, Ταμασηνὸν, fuerit probabile.

(1) Codex, θάλατταν ξηρὰν ξηρῷ. Delevi male iteratam vocem.

» δρόμον, καὶ τὸν κυλιόμενον χρυσὸν αἴρει. Παρέ-
» δραμε τοίνυν Ἱππομένης, καὶ ἐπηλάλαξαν σὺν
» κέντρῳ οἱ θεαταί. Ἡ δὲ τὴν βραδυΐπτα καὶ τὸν
» ἀργήσαντα χρόνον ταχεῖ (1) δρόμῳ διορθοῦται, καὶ
» τὸν νεανίσκον αὖθις ἐπὶ δρόμου καλέλιπεν. Αὖθις τῇ
» τοῦ δευτέρου μήλου παρεκβαπτεῖσα βολῇ, αὖθις
» ἔπειμι καὶ παραμείβει τὸν ἄνδρα. Λοιπὸν δ' ἦν τὸ
» τοῦ δρόμου ἔσχατον. Καὶ ὁ Ἱππομένης, Νῦν πάρεσο,
» εἶπε, θεὰ, ἡ τοῦ δώρου δεσπότις! Εἰς δὲ τὸ τοῦ
» πεδίου πλάτος, ὅθεν ἐκείνη βράδιον ἂν ἐπανέκαμ-
» ψεν, ἐκ πλαγίου νεανικῶς ἀφῆκε τὸ χρυσοῦν μῆλον.
» Πότερον δὲ καὶ τοῦτο ζηλεῖν δεῖ, ἢ μὴ, διστάζειν ἡ
» παρθένος ἐδόκει. Ἔγωγε μὲν αἴρειν ἠνάγκασα, καὶ,
» ἀναληφθέντος τοῦ μήλου, καὶ βάρος προσέθηκα,
» καὶ ἐπέσχον ἐπίσης τῷ τε βάρει τοῦ φορτίου καὶ
» τῇ βραδυΐπτι. Ἵνα δὲ μὴ βραδύτερος οὐμὸς εἴη
» λόγος αὐτοῦ τοῦ δρόμου, νενίκηκα ἡ παρθένος λει-
» φθεῖσα· ὁ δὲ νικήσας τὸ οἰκεῖον ἤγαγε γέρας (2).
» Ἆρα οὖν ἔγωγε, Ἄδωνις, οὐκ ἦν ἐπαξία χάριτάς
» τε ἀπέχειν ἐξ ἐκείνου καὶ θυμάτων τιμήν; Ἀλλ'
» οὔτε χάριτας ἡμῖν ὁ ἀμνήμων ἔγνω, οὔτε θύματα
» δέδωκεν. Αὐτίκα τοίνυν εἰς ὀργὴν μεταβάλλομαι, καὶ,
» τῇ ὀλιγωρίᾳ περιαλγήσασα, ὡς ἂν μὴ τῷ παρα-
» δείγματι περιφρονήτεα καὶ τοῖς μεταγενεστέροις εἴην
» φυλάττομαι (3), καὶ ἐμαυτὴν αὐτὴ περὶ τούτους
» ἄμφω δὴ νουθετῶ. Παρήμειβον οὖτοι δὴ νεὼν τῆς

(1) Codex, vitio solenni, παχυ.

(2) Ovidius, « duxit sua præ-» mia victor »; nempe duxit *uxorem* Atalantam quæ ei *præmium* victoriæ obtigit. Noster intelligendo, « putavit ad se præ-» mia pertinere », nihil intellexit.

(3) Debuit scribere alio ordine: ὡς ἂν μὴ περιφρον. καὶ τοῖς μετ. εἴην τῷ παραδ. φυλάττ.

» Μηλεὺς τῶν θεῶν, ὃν πολε καλ' εὐχὴν ὁ περιφανὴς
» Ἐχίων ἐξειργάσαλο ἄλσει λασίῳ κεκρυμμένον, καὶ
» ἀναπαύσασθαι τούτους τὸ μακρὸν τῆς πορείας ἀνέ-
» πεισεν. Ἐκεῖ δὴ τὸν Ἱππομένην ἄωρος ἐπιθυμία
» τῆς περὶ Ἀταλάντην καλέλαβε συνελεύσεως, περὶ
» τῆς ἡμελέρας ἀναφθεῖσα θειότηλος. Ἦν δ' ἔδγισλα
» τοῦ νεὼ σμικρᾶς θύρας ἀνακεχωρηκὸς οἴκημα, σπη-
» λαίῳ περισόμοιον, αὐτοφυεῖ κισσήρει ἐσλεγασμένον,
» ἱερὸν τῇ θρησκείᾳ τῶν παλαιῶν, ἔνθα πολλὰ τῶν
» παλαιῶν θεῶν ὁ ἱερεὺς ἀφισρύμαλα ξύλινα ἐπε-
» σλοίβαζεν. Εἴσεισι τοίνυν ἐκεῖσε, καὶ τῇ ἀπηρεμούνῃ
» αἰσχρότηλι μολύνει τὰ ἱερά· τὰ δ' ἀγάλμαλα τοὺς
» ὀφθαλμοὺς ἑαυτῶν ἀπέσλρεψε (1), καὶ ἡ πυργηφόρος
» Μήτηρ ἐνεδρίασεν εἰ περὶ τὰ τῆς Στυγὸς ὕδαλα
» καλαπονλίσει τοὺς ἀνοσίους. Ἀλλ' ἔδοξεν ἡ τιμωρία
» κούφη. Ἀμέλει τοι καὶ τοὺς λείους τραχήλους νῦν
» ξανθαὶ χαίται καλύπλουσιν· εἰς ὄνυχας δ' οἱ δά-
» κλυλοι κάμπλονται· ἐκ δὲ τῶν ὤμων γίνονται ἁρ-
» μοὶ (2), καὶ ἐς τὸ σλέρνον ἅπαν τὸ βάρος ἄπεισιν,
» καὶ ἡ τῆς ψάμμου ἐπιφάνεια τῇ τούτων οὐρᾷ
» καλαγράφεται, ὀργήν τε τὸ περόσωπον ἔχει, καὶ,
» ἀντὶ μὲν τῶν ῥημάτων, ἀποδιδόασι βρυχηθμούς,
» ἀντὶ δὲ θαλάμων, οἰκοῦσι τὰς λόχμας, καὶ τοῖς
» μὲν ἄλλοις φοβεροὶ λέοντές εἰσι, τοὺς δὲ τῆς Κυ-
» βέλης χαλινοὺς δεδαμασμένοις ὀδοῦσι τρίβουσι.
» Τούτους σύ μοι, φίλλαλε, καὶ σὺν αὐτοῖς τὸ τῶν
» θηρῶν γένος, ὅπερ οὐ νῶτα περὶς φυγὴν, ἀλλὰ σλέρνα

(1) Codex, ἐπίσλρεψε. Præpositiones ἐπὶ et ἀπὸ facile permutantur: cf. ad Aristænet. p. 466. In Luc. Nigr. 36, pro ἐπ' ἐμβολῆς, cod. Reg. 3010, ἀπ' ἐμβ. bene.

(2) Addidi ἁρμοί.

» πρὸς μάχην παρέχει, φεῦγε, ὡς ἂν μὴ ἡ σὴ ῥώμη
» ἐπιζήμιος ἀμφοῖν γένηται.
» Ἡ μὲν δὴ παραινέσασα, συνεζευγμένοις κύκνοις
» ὁδοῦ δι' ἀέρος ἤϕαλο. Ἀλλ' ἐναντία ταῖς παραινέ-
» σεσιν ἡ ῥώμη καθίσταται. Τυχὸν δ' οὕτω, κ' πρου
» σαφῆ ῥινηλατήσαντες οἱ κύνες ἴχνη, ἐπὶ τῆς καλα-
» δύσεως τοῦτον ἠρέθισαν. Τὸν δ' ἐξιέναι παρασκευα-
» ζόμενον τῆς λόχμης ὁ Κινάρειος νεανίας πλαγίᾳ
» πλήττει πληγῇ. Αὐτίκα δ' ἐκεῖνος τῇ ὑπερμεγέθει
» προμῇ, ὑπὸ τοῦ οἰκείου αἵματος βεβαμμένῃ (1),
» τὸ δόρυ ἀπελινάξαλο, τὸν δ' Ἄδωνιν τρέμοντα, καὶ
» ἀσφαλείας ἐπιλαβέσθαι ζήτοῦντα, διώκει, καὶ ὅλους
» τοὺς ὀδόντας ὑπὸ τὴν ἦβην ἐκείνου κρύπτει, καὶ ἐκ-
» πνέοντα δὴ καλέσπρωσεν ἐπὶ ϕάμμου ξανθῆς. Ἡ
» δὲ Κυθέρεια, φερομένη διὰ μέσου ἀέρος ἐν κούφῳ
» δίφρῳ, οὔπω πρὸς τὴν Κύπρον ὑπὸ τῶν κυκνείων
» πτερύγων ἔφθασεν. Ἔσνω δὲ καὶ πόῤῥωθεν θνήσκοντος
» τοὺς Ἀδώνιδος στεναγμοὺς, καὶ τὰς λευκὰς ὄρνεις
» ἐκείσε στρέφει. Ὡς δ' εἶδεν ἀφ' ὕψους τοῦ ἀέρος
» ἐκπνεύσαντα, καὶ τῷ οἰκείῳ αἵματι τὸ σῶμα ῥι-
» πτοῦντα, καλεπήδησε, καὶ τόν τε κόλπον καὶ τοὺς
» πλοκάμους ὁμοῦ διεσπάραξε, καὶ χερσὶν ἀγανα-
» κλούσαις (2) τὸ στέρνον ἐκόψαλο, καὶ, μεμψαμένη
» ταῖς Μοίραις, Ἀλλ' οὐχὶ πάντα τῆς ὑμελέρας ἔξου-
» σίας, εἴρηκεν, ἔσται. Μνημεῖον δέ μοι τοῦ πένθους
» μενεῖ (3) ἐς τὸ διηνεκὲς, ὦ Ἄδωνις, καὶ τύπος τοῦ

(1) Legendum forsan *βεβαμμένον*.

(2) «*Indignis* percussit pectora palmis» vertit ceu esset *indignantibus*. Repone, *ἀναξίοις*, vel, nitidius quod erit et facilius, *ἀναξίον*.

(3) Codex, *μίνει*. Mutavi tonum, ut latinum *manebunt* verteretur.

» σοῦ θανάτου, ἐτησίως ἀνακυκλούμενος, μίμηματοῦ
» ἡμελέσου ἀπεργάσεται θρήνου. Καὶ μελανθοιχειωθήσε-
» ται ὁ λύθρος εἰς ἄνθος. Ἦ σοι μὲν ἐξῆν πολὲ, Περσε-
» φόνη, γυναικεῖα μέλη πρὸς ἀνθρὰν μίνθην μελα-
» λεῖν; ἡμῖν δέ τις φθονήσει τοῦ τὸν Κινάρειον με-
» ταβαλεῖν ἥρωα; Οὕτως εἰποῦσα, τὸν λύθρον εὐώδει
» νέκταρ περιέρρανεν. Ὁ δὲ, τοῦτο δεξάμενος, εὐθὺς
» ἐξῴδησεν, ὥσπερ ἐν πυρράζοντι (1) τῷ οὐρανῷ δια-
» φανὲς ἀνεγείρεσθαι εἴωθε νέφος. Οὐκουν δὴ μακρό-
» τερος τελείας ὥρας γέγονε χρόνος, καὶ ἄνθος ἐκ
» τοῦ αἵματος ὁμόχρουν ἀνέσχεν, οἷον αἱ ῥοιαὶ φέρειν
» εἰώθασιν, αἱ ὑπὸ φλοιῷ εὐενδότῳ τοὺς κόκκους κα-
» λύπτουσαι. Βραχεῖα δ' ὅμως χρῆσίς ἐστιν ἐν ἐκεί-
» νῳ. Καὶ γὰρ καλῶς πρησισχόμενον πολλάκις, καὶ
» τῇ πολλῇ κουφότητι εὐόλισθον ὄν, ἐκλινάτλουσιν αὐτὸ
» οἱ τὰ πάντα ἀπορρίπτοντες ἄνεμοι (2). »

(1) Legit et vertit *fulvo*: melior lectio *pluvio* vertenda erit ὀμβρίῳ. Nec *bulla* est πέφος, sed φυσαλὶς, πομφόλυξ.

(2) Gierigius, post Heinsium, vulgatam lectionem « qui perflant » omnia venti » ait nullis confirmari libris; Ciofanius tamen Briantii librum allegavit in quo eam viderat; et nunc accedit Planudei codicis auctoritas. Ceterum edita nunc lectio, « qui » præstant nomina venti », potior est, quam sic vertere poteris: οἱ τοὔνομα παρέχοντες ἄνεμοι.

Supplementum breviori annotationi adponam, Regulas flexionis temporis imperfecti et perfecti in verbis nonnullis compositis, e codice Regio 1630, pag. 249, olim a me descriptas, quarumque initium inseruit, ex alio codice sumtum, Bibliothecæ Coislinianæ pag. 499, Montefalconius.

Πῶς δεῖ κλίνειν εἰς τοὺς παραπλικοὺς τὰ ὑπερπλασμένα ῥήματα.

Ἐμπιρῶ· ἠμπίρουν καὶ ἐνεπίρουν. Διακονῶ· ἐδιακόνουν οἱ Ἀθηναῖοι καὶ δεδιακόνηκα (a)· οἱ δὲ κοινολεκτοῦντες, διηκόνουν. Διοικῶ· ἐδιώκουν καὶ δεδιώκηκα καὶ διώκουν (b). Ἀνέχομαι· ἀνειχόμην καὶ ἠνειχόμην καὶ ἠνεσχόμην.

Ἐμπολῶ· ἠμπόλουν, ἠμπόλημαι, ἠμπολήθην. Ἐμπορεύομαι, ἠμπορευόμην. Ἀμπέχομαι· ἠμπεχό-

μην καὶ ἠμπισχόμην. Ἐναπεῦμαι· ἠναπούμην. Παρρινῶ· παρώρηκα καὶ ἐπ (c). Ἐνοχλῶ· ἠνώχλουν καὶ ἐνώχλουν. Ἐπιορκῶ· ἐπιώρκουν. Καλεσγῶ· καλησγύησα, καὶ ἐ καὶ ἐπισγύων (d). Ἀμφιέννυμαι· ἠμφιεννύμην. Ἀμφισβητῶ· ἠμφισβήτουν καὶ ἀμφισβήτουν (e). Προφασίζομαι· προεφασιζόμην καὶ ἐπροεφασιζόμην. Προαγωγεύω· ἐπροαγώγευον.

(a) Lexicon in Anecd. Bekk. pag. 88 : Διελακόρηκα· Δημοσθένης περὶ τοῦ ἐπιτειχισμοῦ. Rursus pag. 91 : Ἐδιακόρουν· Ἀλκαῖος Ἐνδυμίωνι. Cf. Piers. ad Mœr. pag. 122; Koppiers. Observ. pag. 9.

(b) Lexicon Bekkeri: Διεδιωγμένα· Ἀντιφάνης Μυναγύρτῃ.

(c) Sic cod. Forsan, ἐπαρώρηκα, vel ἐπαρώρουν. Cf. Abresch. in Misc. Observ. Novis t. I, pag. 70; Lobeck. ad Phryn. pag. 154.

(d) Sic cod. Forsan, ἐσγύησα: cf. novam Thesauri Steph. editionem pp. 3075, 3076, in primis Lobeck. ad Phryn. p. 155, ab editoribus allegatum. Quod ex Aristæneto II, 8, ibidem adposuerunt, verbum καλεσγάω, vereor ut legitimum sit. Aristænetus habet quidem καλεσγήσαι, citra necessitatem, a Polyzoe in καλεσγήσαι reformatum, sed a verbo καλεσγάω derivandum. Labi potuit Aristænetus in scribendo hoc verbo, cujus intricata flexio multos decepit.

(e) Addidi syllabam extremam, ουν.

ARGUMENTUM

LIBRI XI

EX CANTERI NOVIS LECTIONIBUS.

Thraciæ mulieres, quum Orphea discerpsissent, *serpente*, qui os ejus petebat, in *lapidem* mutato, in *arbores* conversæ sunt a Baccho, qui, relicta, ob interfectum vatem, Thracia, in Phrygiam se contulit, ubi *Midas*, cui pro Sileno restituto *auri copiam* fecit. Cujus quum illum pœniteret, in *Pactolo* lotus *arenas* ejus *aureas* reddidit. Postea Phœbus pro iniquo judicio *aures* illi *asininas* tribuit. Quo facto, Trojam profectus Apollo, *Laomedontem* muros Trojanos exstruentem adjuvit. Filiam ejus *Hesionen*, saxo alligatam, liberavit Hercules, conjugem autem duxit *Telamon*, quemadmodum *Peleus* Thetida transformem. Is, ad Ceycem postea profectus, *Dædalionem* in *accipitrem*, et *lupum* in *saxum* conversum, partim intellexerat, partim ipse viderat. Sed *Ceyx* in itinere ad oraculum Clarium suscepto periit naufragio. Accidit deinde, ut *Halcyone*, marito post naufragium sub *Morphei* figura secundum quietem conspecto, in *halcyonen* avem, sicut et maritus, mutaretur. Quos volantes quum animadvertissent quidam, *Æsacum*, Priami filium, quondam in *mergum*, qui tum forte aderat, meminere transformatum.

ΟΒΙΔΙΟΥ

ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΙΣ.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΕΝΔΕΚΑΤΟΝ.

Τοιαύταις ᾠδαῖς τοῦ Θρᾳκὸς μάντεως καὶ λόχμας καὶ θηρίων ὁρμὰς καὶ πέτρας ἑπομένας ἐπισπωμένου, ἰδοὺ καὶ αἱ τῶν Κικόνων νύμφαι, τὰ βεβακχευμένα στέρνα θηρείοις δοραῖς σκέπουσαι, ἐκ τῆς τοῦ λόφου κορυφῆς τὸν Ὀρφέα δὴ καλοπλεύουσι τάς τε νευρὰς πλήττοντα, καὶ ἐπισυνάπτοντα τὰς ᾠδάς· ὧν δὴ μία, διὰ τοῦ κούφου ἀέρος ῥίψασα τοὺς πλοκάμους (1), « Ἴδε » φησὶν, « ἴδε· οὗτός ἐστιν » ἡμῶν καταφρονητής. » Καὶ δόρυ κατὰ τοῦ φωνήεντος ἀφῆκε στόματος τοῦ Ἀπολλωνείου μάντεως· ὃ φύλλοις κατάκομον ὄν, σημεῖον ἄνευ τραύματος

(1) Lat. « levem jactato crine »per auram » : Noster hanc lectionem, non « leves auras » habuisse videtur. De comæ jactatione plurima Gierigianæ notæ possent addi. Euripides Iph. A. 757 de Cassandra vate : Κασσάνδραν (cod. Reg. 2817, Κασάνδραν : cf. p. 80, et infra ad XII, 108) ἵν' ἀκούω Ῥίπτειν ξανθοὺς πλοκάμους. De Bacchis Lucianus in Bacch. 2, τὰ γύναια σείειν πεπεμένας τὰς κόμας. Lacones in extremo Lysistratæ choro : παὶ δὶ κόμαι σείονθ', ἅπερ Βακχᾶν θυρσαδδωᾶν καὶ παιδδωᾶν. Mæcenatis supersunt non vulgares nec metro nec oratione versus de Cybele, e quibus hic peculiariter ad rem facit : « Age, tympano so- » nanti quate *flexibile caput* » : cujus illustrationem vide in Mæcenate Meibomiano, p. 151. Alia dabunt Heins. ad Claud. Ruf. II, 345 ; Behot. Apophor. I, c. 16 ; Bruckhus. ad Tibull. II, 5, 66. Bacchæ furentis, jactantisque comas, imaginem cernesis in vase græco ap. Millin. Mon. ined. t. I, p. 133.

ἀπειργάσαλο (1). Ἐλέφας δ' ὅπλον λίθος ἦν, ὃς δὴ, βληθεὶς, ἐν αὐτῷ τῷ ἀέρι τῆς τε φωνῆς ἀδούσης καὶ τῆς λύρας ἠτλήθη, καὶ, οἷάπερ ἱκέτης ὑπὲρ τῶν οὕτως ἐμμανῶν τολμημάτων, περὶ τῶν ἐκείνου ποδῶν ἔπεσεν. Ἀλλὰ γὰρ θερσύτεροι αὐξάνονται πόλεμοι, καὶ ἄπεισι τὰ τῆς εὐκοσμίας, καὶ παράφορος αὐτῶν Ἐριννὺς ἡγεῖται. Πάντα δ' ἂν τὰ ὅπλα ταῖς ᾠδαῖς ἐμαλάχθησαν· ἀλλ' ἡ ἄμελγος κεραυγὴ, καὶ ἡ ἐκ κέρατος ἐμφυσωμένου Βερεκυντὶς (2) σάλπιγξ, καὶ τύμπανα, καὶ κρότος, καὶ ὁ Βακχεῖος ὀλολυγμὸς, ὑπερεφώνουν (3) τὸν τῆς κιθάρας ἦχον. Τελευτῶντες δὲ καὶ οἱ λίθοι τῷ τοῦ μάντεως αἵματι μηδ' ὁτιοῦν ἐξακουομένου κατεφοινίχθησαν. Καὶ δὴ πρῶτον αἱ Μαινάδες τοὺς ἔτι καὶ νῦν ἐκπεπληγμένους τῇ φωνῇ τοῦ ᾄδοντος ἀμυθήτους ὄρνεις καὶ ὄφεις, καὶ τὸ τῶν ἄλλων θηρῶν σύσπημα, διήρπασαν εἰς ἐπίγραμμα τοῦ Ὀρφείου θριάμβου (4). Ἐν-

(1) Cod. *ἀπεργάσαλο*: sic ad 76, cod. *ει* pro *η̃*: ad 100, cod. *ἀλυσιπλεῖ* pro *ἀλυσιπλῇ*: ad 418, *ὑποδύνη* pro *ὑποδύνει*: ad 579, *εἴη* pro *ἦει* (cf. p. 331, et Jacobs. in Actis Monac. II, p. 451); ad 584, *ὡς ἂν ἀπίργει* pro *ἀπίργῃ*: ad 586, *κωμαλοδόπεραν*: ad 670, *πίμψεις* pro *πίμψῃς*: ad 755, *συνεχῆ* pro *συνεχεῖ*: ad 756, *γαυμείδης*: ad 772, *καλαλειφθεῖσα* pro *καλαληφθεῖσα* (cf. supra p. 241).

(2) Cod. *βερεκωντής*. Permutatio frequens *ων* η et *ι* emendationem confirmat. Libri latini *Berecynthia tibia* exhibent: at in græcis vox aspiratione caret; sic infra ad 106: cf. Stephanus Byz., Hesychius, alii. De accentu cum Nostro non litigaverim; sed apud alios scriptores, eosque meliores, barytonam vocem vidi.

(3) Codex, *ὑπερεφόρουν*: sic ad 103, *ἄψομαι* et *ἄψωμαι* optione lectori relicta; ubi indicativum prætuli: ad 248, *λαβοῖς*: ad 441, *κινδυνεύσωμεν* pro *κινδυνεύσομεν*: ad 700, *ἀπολώμην*.

(4) Habuit «Orphei triumphi», non «theatri.» Sed vereor ut «titulum rapuere» intellexerit. Ad sensum quem his inesse puto, verterim, *τὸ τοῦ Ὀρφικοῦ θεάτρου κλέος διήρπασαν*.

τεῦθεν πρὸς τὸν Ὀρφέα λελυθρωμέναις δεξιαῖς ὑποσιρέφουσι, καὶ συνίασιν, ὡς ὄρνεις, εἴπομεν ἐν φωτὶ πλανωμένην τὴν τῆς νυκτὸς ὄρνιν ἴδοιεν· καὶ, κατασκευασθέντος θεάτρου ἔνθεν καὶ ἔνθεν, ὥσπερ ἔλαφος ἀπολούμενος ἐν ἑωθινῇ ψάμμῳ κυνῶν γίνεται σκύλευμα, καὶ κατὰ τοῦ μάντεως βάλλουσι, καὶ θύρσους φύλλοις θάλλοντας ἐπιρρίπτουσιν, οὔκουν εἰς τήνδε πεποιημένους τὴν χάριν. Καὶ αἱ μὲν αὖ βώλους, αἱ δὲ κλῶνας δένδρων ἀφαρπασθέντας, αἱ δὲ λίθους συσιρέφουσιν. Ὡς ἂν δὲ μὴ ἐνδέῃ (1) ὅπλα τῇ μανίᾳ, βόες ἔτυχον ἀρότρῳ πιεζομένην τὴν γῆν ἀναλέμνοντες, καὶ, τούτων οὐ πάνυ πόρρω, ἱδρῶτι πολλῷ καρπὸν ἑτοιμάζοντες, ἔσκαπτον ἐν σκληρῷ χωρίῳ γεωργοὶ καὶ σιβαροὶ τοὺς βραχίονας, οἱ, τὸ σύσιημα τῶν γυναικῶν ἰδόντες, φυγῇ φεύγουσι, καὶ τὰ τοῦ οἰκείου ἔργου καταλιμπάνουσιν ὅπλα. Καὶ γοῦν ἐν κενῷ τῷ ἀγρῷ ἔκειντο διεσκεδασμένα δίκελλαί τε καὶ βαρέα ἄροτρα καὶ μαχαὶ μάκελλαι, ἅπερ αἱ θηριώδεις ἁρπάσασαι καὶ τὰ ἀπειλὴν παρέχοντα κέρα τῶν βοῶν ἀνασπάσασαι, πρὸς τὸν τοῦ μάντεως φόνον ἐπαναιρέχουσι. Τὸν δὲ τὰς χεῖρας ἐκτείνοντα, καὶ τότε δὴ πρότερον εἰς κενὸν λέγοντα, καὶ μηδ' ὁτιοῦν τῇ φωνῇ κινοῦντα, αἱ ἱερόσυλοι ἐκεῖναι διαχειρίζονται, καὶ διὰ τοῦ στόματος, ὦ Ζεῦ, ἐκείνου, οὗ καὶ πέτραι ἤκουσαν καὶ τῶν θηρίων αἰσθήσεις συνῆκαν, ἡ ψυχὴ ἐκπλᾶσα ἀνεχώρησεν εἰς ἀέρα. Σὲ στυγνάζοντες, Ὀρφεῦ, οἱ ὄρνεις, σὲ τῶν θηρίων ὅμιλος,

(1) Codex, *ενδίοι* male, pro *επίρης* pro *επίεργις*: ad versum 455, *ενδίη*. Sic ad versum 345, codex, *πεωσήκου*, pro *πεωσοίκου*.

σὲ, αἱ ἀπόκοποι πέτραι, καὶ αἱ τοῖς σοῖς πολλάκις ᾄσμασιν ἀκολουθήσασαι λόχμαι, ἐθρήνησαν· σὲ δένδρον, ἀποθέμενον τὰ φύλλα καὶ τὴν κόμην κείραν, ὠδύραλο. Καὶ ποταμοὺς δέ φασι τοῖς ἑαυτῶν δάκρυσι πλημμυρῆσαι. Αἱ δὲ Νηΐδες μέλαιναν κατὰλύπλεαν ἐπέθεντο, καὶ αἱ Δρυάδες διεσπαραγμένας ἔσχον τὰς κόμας. Τὰ μέλη μὲν οὖν ἐν διαφόραις διάφορα κεῖται τόποις· τὴν δὲ κεφαλὴν, Ἔβρε (1), καὶ τὴν λύραν αὐτὸς ὑποδέχῃ, καὶ θαῦμα! ἐν γὰρ μέσῳ τῷ ὕδατι ἡ λύρα διολισθαίνουσα ᾠδὴν (ἀγνοῶ τί ποτε ἦν) ὑπωλοφύρετο, ᾠδὴν καὶ ἡ ἄπνους ὑπήχει γλῶττα, ᾠδὴν δὲ καὶ αἱ ὄχθαι ἀνταπεκείνοντο. Ἤδη μὲν οὖν εἰς τὴν θάλασσαν ἄμφω ἐκκομισθεῖσαι τὸν οἰδαίνοντα κατέλιπον ποταμὸν, καὶ τῆς Μηθυμναίας Λέσβου ταῖς ἠιόσι προσίσχουσιν (2). Ἐνταῦθα δὲ τῷ Ὀρφεῖ ἐκβακχευθέντι ἀλλοδαπῆς ἐπὶ ϕάμμου ἄγριος ὄφις ἀντέστη, ἔτι τῶν πλοκάμων ὑγρῷ σιάζοντι διαβέβρεγμένων. Τέλος δ' ὁ Φοῖβος πάρεστι, καὶ τὸν ὄφιν, δήγματα τῇ κεφαλῇ ἐπιφέρειν ἐπιχειροῦντα, ἄγχει, καὶ εἰς λίθον ἀνεῳγὸς αὐτῷ πήγνυσι τὸ στόμα, καὶ, ὡς ἀναπεπταμένον

(1) Schol. πολαμὸς Θράκης. Libanius Apol. Socr. p. 244, non Hebrum in hac historiola, sed Strymonem nominat: Ὀρφέως ἡ κεφαλὴ διὰ τοῦ ποταμοῦ καλέσαντος τοῦ Στρυμόνος, τῶν ἑαυτῆς μελῶν μιμνησκόμενος: cf. ibi Morell. Ovidium Virgiliumque sequebatur Miltonus in Lycida, loco pulcherrimo: « What could the » Muse herself that Orpheus » bore, The Muse herself, for her » inchanting son, Whom universal Nature did lament, When » by the rout that made the hideous roar, His goary visage » down the stream was sent, Down » the swift Hebrus to the Lesbian shore? »

(2) Philostratus Her. p. 154, Orphei lyram ad Lyrnessi litus, urbis Æolicæ, fuisse delatam ait, et rupes ea tactas sonuisse et adhuc sonare: cf. ibi notam.

ἦν, τὸ χάσμα σκληρύνει. Ἡ μέντοι ψυχὴ τοῦ μάντεως εἰσδύνει τὴν γῆν· καὶ οὓς πρόσθεν ἑώρακε, τόπους πάντας ἀναγνωρίζει, καὶ, διὰ τοῦ τῶν Εὐσεβῶν χώρου (1) ζητήσας, εὑρίσκει τὴν Εὐρυδίκην, καὶ χερσὶ περιβάλλει ποθούσαις. Κἀκεῖ διαλείβει, νῦν μὲν ὁμοσπλίχοις ἐκείνῃ βήμασι, νῦν δὲ προϊούσῃ ἑπόμενος, νῦν δ' ἡγεμὼν ἐκεῖνος τῆς πορείας γινόμενος· καὶ ἤδη τὴν αὐτοῦ Εὐρυδίκην ἐπ' ἀσφαλοῦς βλέπει.

Ἀλλ' ὅμως οὐκ ἀτιμώρητον τοῦτο τὸ μῦσος εἴασεν ὁ Λυαῖος. Ἀλλ', ὡς ἀπολωλεκὼς τὸν μάντιν τῶν ἱερῶν, ἀθυμήσας, εὐθὺς ἐν τῇ λόχμῃ πάσας τὰς Αἰμονίας μητέρας, αἳ τὸ ἀθέμιτον ἐθεάσαντο (2), σκολιᾷ εἰλῇ συνέδησεν, ἢ τοὺς τῶν ποδῶν δακτύλους, εἰς ὅσον οἷόν τ' ἦν ἕπεσθαι (3), ἐπεσπάσατο, καὶ τὴν ὀξύτητα τούτων ὑπὸ τὴν σκληρὰν γῆν συνέωσεν. Ὡς δ' ὄρνις, τὸ σκέλος ἑαυτῆς εἰς βρόχιδα καθεῖσα ἣν εὐμήχανος ὀρνιθευτὴς ἔκρυψεν, ἡσθέλο καλεχομένη (4), καὶ ἑαυτὴν προσαράσσει, καὶ σκιρτησομένη ἐπισφίγγει τὸν δεσμὸν τῇ κινήσει· οὕτω καὶ, ἥ τίς ποτε τούτων ἐπὶ τῆς γῆς παγεῖσα προσέσχεθο, θρηνθεῖσα μάτην ἀπεπειρᾶτο φυγῆς, τὴν δ' εὐκαμπὴς ῥίζα καθεῖχε καὶ ἀλλομένην μᾶλλον ἐσφήκου. Καὶ δὴ ποῦ ποθ' ἂν εἶεν οἱ δάκτυλοι, ποῖ δ' οἱ πόδες, ζητοῦσα, βλέπει τὸ ξύλον ἀνιὸν ἐπὶ τὰς κνήμας, καὶ, σκήπτειν ἐπιχειροῦσα πενθούσῃ δεξιᾷ

(1) De Piorum campo vide Gierigii notam, coll. Museo Cantabrig. t. I, pag. 227, et Walpol. Itin. pag. 543.

(2) Melius, ἴδεσαν, *fecere*.

(3) Videtur latinorum, quæ non sunt dilucidissima, sensum assecutus. Digitos traxit in quantum tractiles fuerunt et ductiles.

(4) Cod. καλεχομένην. Cf. p. 479.

τὸν μηρὸν (1), ξύλον ἐπάταξε. Καὶ μὴν καὶ σίερνον ξύλον ἐγένετο, ξύλα δὲ καὶ οἱ ὦμοι· καὶ τὰς χεῖρας ἐκλαθείσας κλῶνας ἂν ἀληθεῖς ὑπέλαβες εἶναι καὶ οὐκ ἂν ἠπατήθης οἰόμενος.

85 Οὐ μὴν ἄλις ἔχει τοῦτο τῷ Βάκχῳ· ἀλλὰ καὶ αὐτοὺς τοὺς ἀγροὺς ἀπολείπει, καὶ σὺν χορῷ (2) χρείττονι πρός τε τὰς πίτυς τοῦ οἰκείου Τμώλου

(1) Hic gestus parum nobilis, ut loquimur quidem et sentimus, sæpe fuit a Veteribus descriptus. Homerus H. in Cer. κώκυσεν δὲ καὶ ἀμφω πλήξατο μηρώ: quod et alibi habet Poeta. Plutarchus in Fabio 12: μηρόν τε πληξάμενος καὶ σίενάξας μέγα. Zonaras Ann. XII, 21, Honorium, quum audisset Romam fuisse ab Alarico captam, refert συγκλονηθέντα σπασμῷ τὸ σῶμα καὶ τῷ μηρῷ παίξαντα τῇν χεῖρα, φάναι, « ἔως ἄρα ὧδε ἦν ἡ Ῥώμη » πῶς οὖν ἐάλω »; Putabat animi imbecillus Augustus de quadam gallina, nomine Roma, deliciis domini, non de metropoli agi. Libanius t. II, pag. 315: οὔπω εἷς ἐξ ἁπάντων οὔτ' ἐδόησεν, οὔπω τὸν μηρὸν ἔπληξεν. Anna Comnena Alex. I, pag. 36, D: ἐτεραγῴδει δὲ ὁ Ῥαίκλωρ..... μεγάλα τε κεκραγὼς καὶ τὸν μηρὸν τῇ δεξιᾷ πλήττων. Et oratores etiam femur percutiebant. Philostratus de Scopeliano p. 519: τὸν μηρὸν θαμὰ ἔπληττεν ἑαυτόν τε ὑπηγείρων καὶ τοὺς ἀκροωμένους. Apud Eusebium H. Eccl. VII, c. 30, de Paulo Samosateno: παίων τε τῇ χειρὶ τὸν μηρὸν καὶ τὸ βῆμα ἀράττων τῶν ποδῶν. Et Lucianeus Rhetorum Præceptor c. 19: ὁ μηρὸς παλασσέσθω: ubi scholium adpositum fuit neutiquam negligendum: οὐκ ὤμην ταυτὶ (l. τουτὶ) τὸ μαργὸν καὶ καλάπτυστον ἔργον, τὸ τὸν μηρὸν παλάσσειν, ἀρχαῖον. Bonus ille Scholiastes parum habuit eruditionis; sed judicio recto fuit præditus, quippe cui gestus ille valde displicebat. Si nunc esset in vivis, non ipsi videndam indicarem Olearii notam ad Philostrati locum supra adlatum; nam ibi disceret dediscenda, nempe Niciam primum id fecisse: etenim ex Plutarchi loco, in Niciæ Vita c. 8, ab Oleario adposito, patet non Niciæ, sed, Niciæ æmulo et inimico, Cleoni hoc esse tribuendum. Meliora docuit Gesner. ad Lucianea verba: ubi locum Quintiliani Inst. Orat. XI, 3, p. 1025, edit. Burm. protulit, hunc gestum non damnantis, imo laudantis: « femur ferire, quod » Athenis primus fecisse credi- » tur Cleon, et usitatum est, et » indignantes decet, et excitat » auditorem. »

(2) Codex, συγχορῷ.

καὶ τὸν Παχίωλὸν ἄπεισιν, εἰ καὶ τὰ μάλιστα μὴ χρυσοῦς ἦν, κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον, οὐδ' ἐπίφθονος ταῖς ἀξιοσπουδάστοις ψαμάθοις. Παρὰ τοῦτον δ' ἡ συνήθης φαλία καὶ Σάτυροι καὶ Βάκχαι φοιτῶσιν· Ὁ γε μὴν Σειληνὸς ἀπῆν. Τρέμοντα γὰρ τοῦτον τῷ χρόνῳ καὶ τῷ οἴνῳ οἱ ἀστραὶ Φρύγες συνέλαβον, καὶ συνδεδεμένον ἀλύσεσι πρὸς τὸν βασιλέα Μίδαν ἀπήγαγον, ὅπερ ὁ Θρᾷξ (1) Ὀρφεὺς τὰ ὄργια σὺν τῷ Κικροπίῳ Εὐμόλπῳ παρέδωκεν· ὃς, ὁμοῦ τε ἐπαινῶ τὸν ἑταῖρον καὶ κοινωνὸν τῶν μυστηρίων, πάνδημον ἑορτὴν τῇ τοῦ ξένου εἰσόδῳ τελέλεκεν δι' ἡμερῶν δὶς πέντε καὶ νυκτῶν συναπτομένων ἐν τάξει. Ἤδη μὲν οὖν τὸ μελέωρον σύστημα τῶν ἄστρων ἑνδέκατος (2) βιασάμενος Φωσφόρος ἀπήλασεν· ὁ δὲ Λυδὸς βασιλεὺς χαίρων εἰς τοὺς ἀγρούς ἔξεισι, καὶ τῷ νέῳ τροφίμῳ τὸν Σειληνὸν ἀποδίδωσι. Τούτῳ δ' ὁ θεὸς εὐξαμένῳ ἡδεῖαν μὲν, ἀλυσιτελῆ δὲ, παρέσχε χάριτος αἵρεσιν· ἔχαιρε γὰρ, ὡς ἀπολαβὼν τὸν τροφέα. Ὁ δὲ κακῶς τῷ δώρῳ χρησόμενος, « Ποίησον » εἶπεν « οὕτινός ποτε σώματι ἅψωμαι, εἰς ξανθὸν χρυσὸν μεταβάλλεσθαι. » Ὁ δὲ θεὸς συνένευσε τῇ εὐχῇ, καὶ λυμαινουμένην ἐχαρίσατο χάριν, καὶ λελύπηται ὅτι μὴ κρείττονα ᾔτησε. Καὶ δὴ χαίρων ἄπεισιν ὁ Βερεκύντιος ἥρως τῷ κακῷ χαίρων,

(1) Codex, ὥσπερ ὁ Θρᾴξ.

(2) Codex, ἑνδέκατον: et infra ad *N.* 175, peccatur in finali ἀνθρωπίου pro ἀνθρώπιον: ad 182, ubi κείρη pro κείρειν: sic ad 214, δίξαμένου pro δίξάμενος: ad 286, ἱκετεύω pro ἱκετεύων: ad 293, αὐτῶν pro αὐτῷ: ad 329, οἰκίῳ pro οἰκίῳ: ad 382, λαμβάνει pro λαμβάνειν: ad 464, ἑσπῶσα pro ἑσπῶσι: ad 481, πτεῖ pro πτεῖν: ad 671, ἐκείνη pro ἐκείνη. Jam supra pagg. 394, 431, similes notavimus finalium syllabarum depravationes: cf. et p. 481, ubi φοβεῖται pro φοβεῖσθαι.

καὶ, πρὸς πίστιν (1) τῆς ὑποσχέσεως, ἑκάστων ἀπλόμενος ἀπόπειραν ἐποιεῖτο. Καὶ μόλις ἑαυτῷ πιστεύων θάλποντα λύγδον ἐκ χαμαιπελοῦς (2) ἀπέσπασε πρίνου, καὶ ὁ λύγδος χρυσοῦς γέγονεν· ἦρε γῆθεν λίθον, καὶ ὁ λίθος ὠχρίασε χρυσοῦς γενομένους· ἥψαλο καὶ βώλου, καὶ ὁ βῶλος χρυσοῦς ὄγκος ἦν τῇ τῆς ἁφῆς δυνάμει· ξηρᾶς (3) Δήμητρος ἑδρέψατο στάχυας, καὶ τὸ θέρισμα χρυσοῦν ἦν· μῆλον ἀφαιρεθὲν ἐκ δένδρου καλέχει, καὶ τὰς Ἑσπερίδας ᾠήθης ἂν αὐτῷ τοῦτο δωρήσασθαι. Ἐπέβαλε τοὺς δακτύλους ταῖς ὑψηλαῖς παρασπάσι (4), καὶ αἱ παρασπάδες λάμπουσαι φαίνονται. Καὶ δὴ καὶ τὰς χεῖρας ὑγρῷ ὕδατι νιψαμένου, τὸ ῥέον διὰ τῶν χειρῶν ὕδωρ τὴν Δανάην οἷόν τ' ἦν ἀπαίθησαι. Καὶ γοῦν μόλις οὗτος τῶν οἰκείων ἐλπίδων δέχεται πίστιν, πάντα χρυσᾶ ἀναπλάττων. Χαίροντι δ' αὐτῷ τράπεζαν οἱ ὑπηρέται παρέθεσαν, βρώμασιν ἐπισιτισμένην, καὶ σίτου (5) οὐκ ἐνδεᾶ. Τότε τοίνυν, εἴτε τῶν Δήμητρος δώρων ἐκεῖνος ἥπτετο τῇ δεξιᾷ, τὰ Δήμητρος ἐσκληρύνοντο δῶρα· εἴτε πεινῶσιν ὀδοῦσι τοῦ βρώματος ἀποσπᾶν ἐπεχείρει, ἔλασμα ξανθὸν ἀντὶ βρώματος τοῖς ὀδοῦσιν ἐμπαγεῖσιν ἐπίεζεν (6).

(1) Codex, πίστην : ut supra p. 466, Βερενικτὴς pro Βερενικτίς: ut ad 330, πρεσβὶς pro πρεσβὶς: ad 649, ἐπιλυγάσαλο : ad 697, κεκομηκέναι pro κεκομικέναι.

(2) Codex, χαμιπελοῦς : sic ad 222, ῥωμαλαίοις : ad 484, καλεχίδις : ad 504, ὑπόγαιων.

(3) Legit Planudes *arentis*, quod male pro casu gignendi habuit : rescribe, ξηρούς.

(4) Cod. παρασπάσι. Cf. p. 32.

(5) Lat. « tostæ frugis » : omisit epithetum Planudes vel librarius. Repone, φρυκτοῦ.

(6) Invenit, « Lamina fulva » dapes, admoto dente, preme» bat » ; sed non intellexit verbum pendere a nominativo *lamina*. Sensus est : ἔλασμα ξανθὸν τὰ βρώματα, τῶν ὀδόντων ἐμπαγέντων, ἐπίεζεν.

Ἐκέρασε καθαρῷ ὕδατι τὸν δολῆρα τῆσδε τῆς χάειτος καὶ ῥυτὸν χρυσίον ῥέον ἂν εἶδες διὰ τοῦ σίόματος. Ἐκπλαγεὶς τοίνυν τῇ καινότητι τοῦ καικοῦ, ὁ πλούσιος ὁμοῦ καὶ ταλαίπωρος φυγεῖν τὸν πλοῦτον ἐκεῖνον εὔχεται, καὶ, ἃ μικρῷ πρόσθεν πύξαλο, μισεῖ. Καὶ γὰρ οὐδεὶς αὐτῷ χρυσὸς τὴν πεῖναν κουφίζει, καὶ ξηρὰ δίψα τὸν λαιμὸν ἐμπιπρᾷ, καὶ ἀξίως ὑπὸ τοῦ μισηθέντος χρυσοῦ τιμωρεῖται. Πρὸς οὐρανὸν δὴ τὰς χεῖρας καὶ τοὺς λάμποντας βραχίονας ἄρας, « Σύγγνωθι, Λητοῖε πάτερ », εἶπεν. « Ἡμάρτομεν· ἀλλ' οἴκτειρον, ἱκετεύω, καὶ τῆς » πολυτίμητου ζημίας ῥῦσαι. » Ὁ δὲ πάντων θεὸς ἡμερώταλος Βάκχος ἀνεκλήσαλο τὸν ἡμαρτηκότα ὁμολογοῦντα, καὶ πίστιν δοὺς (1) τὴν πεφθᾶσαν ἔλυσε χάειν. « Ὡς ἂν δὲ μὴ τῷ καικῶς ἐρασθέντι χρυσῷ » περιεχεχυσμένος μένῃς, ἴθι πρὸς τὸν ταῖς με» γάλαις Σάρδεσι γειτονοῦντα » φησὶ « πολαμὸν, καὶ » διὰ τῆς ὄχθης τοῖς ὀλισθηρῆς ὕδασιν ἀντιπρόσω» πος ὁδοῦ ἅψαι, μέχρις ἂν εἰς τὰς τοῦ πολαμοῦ » ἀρχὰς ἔλθῃς. Καὶ τὴν σαυλοῦ κεφαλὴν εἰς τὰς » πηγὰς, ἔνθα δὴ πολεῖσλος ἕξεισι, κάθες καὶ τὸ σῶμα » πρὸς ταύτῃ καὶ τὴν ἁμαρτίαν ἀπόλουσαι. » Ὁ βασιλεὺς τοίνυν, ὡς ἐκελεύσθη, τὸ ὕδωρ ὑπέδυ. Ἡ δὲ τοῦ χρυσοποιεῖν δύναμις τὸν πολαμὸν ἔβαφεν, ἐκ τοῦ ἀνθρωπείου σώμαλος τὸ ῥεῖθρον αὐτοῦ μεταπλᾶσα. Καὶ νῦν δὲ, τῷ τῆς παλαιᾶς ἤδη φλεβὸς συλληφθέντι σπέρμαλι, χρυσῷ τὰ πεδία σκληρύνεται, διαβρόχοις ὠχριῶντα τοῖς βώλοις.

(1) Planudes pravam instituit *data*, ut *data* ablativus sit, quod loci structuram, jungens *fide* metrum respuit.

Ὁ δὲ Μίδας ὑπερφυγήσας τὰ χρήματα, δρυμοὺς καὶ (1) ἀγρυὺς ἐτίμα, καὶ Πᾶνα τὸν ἐν τοῖς ὀρεινοῖς ἀνέρσις ἀεὶ τὰς οἰκήσεις τιθέμενον. Ἀλλὰ καὶ ὡς παχὺς αὐτῷ νοῦς συμπαρέμεινε, καὶ λυμαινούμενος αὖθις ἦν, ὡς καὶ πρόσθεν, τῷ οἰκείῳ δεσπότῃ λογισμὸς ἐξ ἀνοήτου τῆς δυναστείας (2). Καὶ γὰρ ὁ Τμῶλος, ὁρῶν πρὸς τὴν θάλασσαν, μελέσης ἐξαίρεσιν τῷ τῆς ἀναβάσεως ὕψει, καὶ, τῷ καλάντει τῆς καταβάσεως ἐκκλέρωθεν ἐκλεινόμενος, ἔνθα μὲν εἰς τὰς Σάρδεις, ἐκεῖθεν δ' εἰς τὰ μικρὰ Ὑπαίπα (3) λήγει. Ἐκεῖ τοίνυν ὁ Πὰν, ταῖς τρυφεραῖς Νύμφαις τὰς οἰκείας ᾠδὰς ἐπιδεικνύμενος, καὶ καρπαλόσῳ δόναξι κοῦφον μέλος ἀναβαλλόμενος, ἐτόλμησε παρ' ἑαυτὸν (4) τὰς Ἀπολλωνείας ᾠδὰς ἐξευελίζειν. Ὑπὸ δὲ κριτῇ τῷ Τμώλῳ εἰς ἄνισον εἶσιν ἀγῶνα. Ὁ δὲ γέρων δικασπὴς ἐπὶ τοῦ οἰκείου ὄρους ἐκάθισε, καὶ ἀπαλλάττει δὴ τῶν πολλῶν δένδρων τὰ ὦτα ἑαυτοῦ· δρυὸς δὲ μόνον γλαυκῆς ἡ κόμη περιείληπται, καὶ περὶ τοὺς κροτάφους (5) βάλανοι παρηώρηνται· ὃς, καὶ πρὸς τὸν τῶν θρεμμάτων θεὸν ἀπιδὼν, « Ὅσον τὸ ἐπὶ τῷ κριτῇ, » οὐδ' ἡτισοῦν βραδυλής ἐστιν », εἶπεν. Ὁ δὲ τοῖς ἀγρίοις καλάμοις αὐλεῖ, καὶ τῷ βαρβαρικῷ τὸν Μίδαν αὐλήματι (καὶ γὰρ παρὼν ἔτυχεν αὐλοῦντί οἱ) ἔτερψε. Μετὰ δὲ τοῦτον ὁ Φοῖβος τὸ στόμα λέ-

(1) Inserui καὶ, quo codex carebat.

(2) Latina, « stolidæ præcor- » dia mentis », mire vertit, imo pervertit, ut nescio quid pro *mentis* legerit. Reponendum fere, mutatis mutandis, λογισμὸς τῆς ἀνοήτου φρενός, vel ἀνοήτου διανοίας.

(3) Gloss., τόπος. Vide p. 224.

(4) Codex, παρ' ἑαυτῷ, quod mutandum fuit.

(5) Lat. « cava tempora »: περὶ τοὺς κοίλους κροτάφους. Male omissum fuit epithetum.

λυκεν. Ὁ δὲ Τμῶλος πρὸς τὸ τοῦ Φοίβου σῶμα τὸ πρόσωπον ἔτρεψε (1), καὶ ἡ οἰκεία λόχμη τούτῳ πᾶσα συνηκολούθησεν. Ὁ δὲ τὴν ξανθὴν κεφαλὴν δάφνῃ Παρνασίδι καλλεσταμένος, τυφίου κοσχύλης μεμεθυσμένῃ ἐσθῆτι τὴν γῆν ἐπιξύει, καὶ τῇ λαιᾷ μὲν τὴν λύραν λίθοις καὶ Ἰνδικοῖς ὀδοῦσι πεποικιλμένην ἀνέχει· ἡ δὲ λοιπὴ χεὶρ τὸ πλῆκτρον καλέχει· τοιαύτη τις ἦν ἡ τοῦ τεχνίτου (2) στάσις. Τότε τοίνυν τὰς χορδὰς ἐπέξεισιν εἰδήμονι λιχανῷ, ὧν ὁ Τμῶλος ἁλοὺς τῇ γλυκύτητι κελεύει τῷ Πανὶ (3) τῇ κιθάρᾳ τοὺς καλάμους ὑποβαλεῖν. Ἤρεσε δὴ οὖν ἡ κρίσις καὶ ψῆφος τοῦ ἱεροῦ ὄρους ἅπασιν· ἐλέγχεια δ' ὅμως καὶ ἄδικος ὀνομάζεια τῷ λόγῳ ἑνὸς τοῦ Μίδα. Ὁ δὲ Δήλιος οὐκ ἀνέχεια τὰς ἀνοήτους ἀκοὰς ἀνθρώπειον τύπον ἐπέχειν, ἀλλ' εἰς μῆκος ταύτας ἐκτείνει, καὶ λάχνης ὑπολεύκου πλεκεῖ, καὶ ἀστάτους ταύτας ἀπολελεῖ, καὶ δίδωσι δύναμιν τοῦ κινεῖσθαι. Τὰ μέντοι λοιπὰ ἀνθρώπου καὶ αὖθίς εἰσιν· ἐφ' ἑνὶ δὲ τούτῳ τιμωρεῖται τῷ μέρει, καὶ ὦτα περιτίθεια βραδυπορούντος ὄνίσκου.

Ἐκεῖνος μὲν οὖν κρύπτειν αὐτὰ σπεύδει, καὶ τὴν τῶν κολάφων αἰσχρότητα πορφυρᾷ πειρᾶται καλύπτειν τιάρᾳ. Ἀλλ' εἶδε τοῦτο ὁ εἰωθὼς οἰκέτης τὰς μηκυνομένας αὐτῷ τείχας σιδήρῳ κείρειν· ὃς μή τε

(1) Lat. « post hunc sacer ora » retorsit Tmolus ad os Phœbi. » Noster habuit suo in codice dittographiam, *resolvit* et *retorsit*, et utramque lectionem vertere voluit, electionem versione putans esse difficiliorem.

(2) Debuit scribere, absque articulo, ποιαύτη τίς ἐστιν ἡ πηγέπου στάσις: nam latina « Artificis » status ipse fuit », dicta sunt in genere. Apte conferetur Weigelii Dissert. de Apolline Musageta.

(3) Codex, παντί. Sic supra, *v.* 21, 24, 44, et infra ad 742, cod. ὄρνις pro ὄρτυξ.

τὴν ὀφθεῖσαν ἀμορφίαν τολμῶν ἐκφῆναι, καὶ σπεύδων πρὸς ἀέρα πρενεγκεῖν τῷ μηκέτι καλέχειν δύνασθαι, ὅμως, ἀποχωρήσας ὁσονοῦν, γῆν τε ἀνώρυξε, καὶ οἷα τὰ τοῦ δεσπότου ἐώρακεν ὦτα βραχεία φησὶ τῇ φωνῇ, καὶ ἐπὶ τῆς ἀνορυχθείσης τοῦτο γῆς ψιθυρίζει, καὶ τὴν μήνυσιν τῆς οἰκείας φωνῆς, γῆν ἐπαμησάμενος αὖθις, καλύπτει, καὶπειδήπερ ἐκάλυψε τὸ ὄρυγμα, σιγῶν ἄπεισι. Συχνὸν δ' ἄλσος ἐκεῖ τρημερῶν καλάμων ἀνίσχειν ἤρξατο, καὶπειδὴ πρῶτον ἐπεπάνθη, τοῦ ἔτους ἐξήκοντος, τὸν γεωργὸν πρυδωκεν. Ἡσύχῳ καὶ γὰρ νότῳ κινούμενον, τὰ κεκαλυμμένα ῥήματα ἀναγέλλει, καὶ τὰ τοῦ δεσπότου ὦτα ἐλέγχει.

Ὁ δὲ δὴ Λητωΐδης, ἑαυτῷ ἐπαμύνας, ἀνεχώρησεν ἐκ τοῦ Τμώλου, καὶ, διὰ τοῦ διειδοῦς ἀέρος φερόμενος, ἐπὶ τάδε τοῦ σκενοῦ τῆς Νεφελητίδος Ἕλλης πόντου (1), ἐπὶ τῶν Λαομεδοντείων ἔστη πεδίων. Εἶχε δ' ἐν δεξιᾷ μὲν τὸ Σίγειον, τὸ Ῥοίτειον ἐν ἀριστερᾷ. Ἦν δὲ βωμὸς ἀρχαῖος, ἱερὸς τῷ Παυομφαίῳ Διΐ. Ἔνθεν βλέπει τὸν Λαομέδοντα ἀρχομένης πρῶτον τῆς Τροίας διαλιθέντα τὰ τείχη, καὶ εἰς μέγεθος ἐγειρόμενα, καὶ διὰ ταῦτα ἐργώδους πόνου πρὸς αὔξησιν προσδεόμενα καὶ δαπάνης οὗτοι μικρᾶς. Καὶ δὴ, σὺν τῷ τριαινοφόρῳ παλαὶ τοῦ ἐξοιδουμένου πελάγους, ἀνθρωπίνην μορφὴν ὑποδύεται, καὶ τῷ τυράννῳ τῆς Φρυγίας ἀνίστᾶσιν ἄμφω τὰ τείχη, χρυσίον ὑπὲρ τῶν τειχῶν συμπεφωνηκότες. Ἀνέστη τοίνυν τὸ ἔργον. Καὶ ὁ βασιλεὺς ἠρνήσατο τὸν μισθὸν, καὶ

(1) Codex, ἑλλησπόντου, quod fuit in duo nomina dispescendum. Ovidius enim dixit, « pontum » Nepheleidos Helles. »

προσλίθησιν ἐπιθήκην τῆς ἀπιστίας τὴν ἐκ ψευδῶν ῥημάτων ἐπιορκίαν. Ὁ δὲ τῆς θαλάττης ἡγεμών, « Οὐκ » ἀτιμωρητὶ » φησὶ « ταῦτα οἴσεις. » Καὶ πάντα τὰ ὕδατα πρὸς τὰς τῆς μικρολόφου Τροίας ἠιόνας ἐπέκλινε, καὶ εἰς ὄψιν θαλάττης τὴν γῆν ἐπέβαλε (1), καὶ ἀφείλετο τὴν εὐπορίαν τοὺς γεωργοῦντας, καὶ τοῖς κύμασι τοὺς ἀγροὺς ἐκάλυψεν. Ἀλλ' οὐχ ἅλις ἦν ταύτης τῆς τιμωρίας· ἀλλὰ καὶ ἡ τοῦ βασιλέως θυγάτηρ ὑπὸ τοῦ θαλατταίου ἀπαιτεῖται τέρας (2), ἣν ἐπὶ τῶν τραχείων συνδεδεμένην πέτρων Ἡρακλῆς ἐῤῥύσατο. Καὶ τὰ ὑποσχημένα δῶρα τοὺς θείους (3) ἵππους ἀπαιτεῖ. Καὶ, τοῦ ἐπὶ τοσούτῳ ἔργῳ μισθοῦ ἄρνησιν δεξάμενος, τὰ δὶς ἐπίορκα τῆς Τροίας νικήσας αἱρεῖ τείχη. Ἀλλ' οὐδὲ, τὸ τῆς σφαγίδος μέρος, ὃ Τελαμὼν τιμῆς ἐκλὸς ἀνεχώρησε, τῇ δὲ Ἡσιόνῃ δοθείσῃ ἐκέχρητο. Ὁ γάρ τοι Πηλεὺς συζύγῳ θεῷ πειθανὴς ἦν, καὶ οὐδὲ τῷ τοῦ πάππου σεμνύνεται μᾶλλον ὀνόματι ἢ τῷ τοῦ πενθερῷ. Διὸς μὲν γὰρ ἔγγονον οὐχ ἕνα συμβέβηκεν εἶναι· σύζυγος δὲ θεὰ συμβέβηκεν ἤδη ἑνί.

Καὶ γὰρ καὶ ὁ γέρων Πρωτεὺς προεῖπε τῇ Θέτιδι ἐν τοῖς ὕδασι (4)· « Σύλλαβε· μήτηρ ἔσῃ νεανίου, ὃς » ῥωμαλέοις ἔργοις τὰ τοῦ πατρὸς ἔργα παρελεύσε- » ται, καὶ μείζων ἐκείνου κληθήσεται. » Ἀμέλει καὶ ἵνα μηδέν τι Διὸς μεῖζον ὁ κόσμος σχοίη, εἰ καὶ τὰ μάλιστα μηδαμῶς εὐκράους ἐν τῇ καρδίᾳ πρὸς (5) ὁ Ζεὺς ἤσθετο, ὅμως τῆς θαλασσίας (6) Θέτιδος φεύ-

(1) Malim omnino μιλίβαλε.
(2) Codex, πίεκλος.
(3) Legit, *divos* poscit equos.
(4) Addere debuit τῇ ante ἐν.
(5) In codice glossa, ἔρωτος.
(6) Codex, θετλαλίας. In He-

γει τὸ λέχος, κελεύει δὲ τῷ ἑαυτοῦ ἐγγόνῳ (1), τῷ Αἰακίδῃ λέγω, τὴν ἐπιθυμίαν διαδέξασθαι τὴν αὐτοῦ, καὶ πρὸς συνάφειαν τῆς θαλασσίας ἐλθεῖν παρθένου.

Ἔστι δ' ἐν Αἰμονίᾳ κόλπος, ὃς εἰς κοῖλον (2) τόξον ἑρπανοειδῶς κεκαμμένος· χηλαὶ δέ οἱ προβέβληνται· ἔνθα, εἴπερ ὑψηλότερον ἦν τὸ ὕδωρ, λιμὴν ἂν ὑπῆρχεν· ἀλλ' ὑποβέβληται τῇ ψάμμῳ ἐπικειμένη (3). Καὶ σεσαννὴν ἠιόνα φέρει, ἥτις οὔτ' ἂν ὁδευόντων ἴχνη τηρεῖ, οὔθ' ὁδὸν ὑποφαίνοι, οὔτε μὴν κεκαλυμμένα φύκια φέρει (4). Λόχμη δὲ μύρι-νος ὕπεστι, διχρώμοις μύρτοις ἐστοιχισμένη. Ἔστι δὲ σπήλαιον ἐν τῷ μέσῳ, ἀμφίβολον πότερον φύσει ἢ τέχνῃ γεγονός· ὅμως δὲ μᾶλλον τέχνῃ. Ἔνθα συχνά, Θέτις, φοιτᾷν εἰώθεις, ἐπὶ κεχαλινωμένου δελφῖνος γυμνὴ καθημένη. Ἔχει δή σε ὁ Πηλεύς, ὡς ἔχεισο πεπεδημένη τῷ ὕπνῳ, κατέλαβε· κἀπειδή οἱ πειρωμένῳ

rodiani Epimerismis, pag. 92, pro Νηρηὶς διὰ Θεσσαλίας, non male proposui N. διὰ θαλασσία. Qua de notabili variatione cf. et Markland. ad Lysiam p. 899 R.

(1) Codex, ἐγκόῳ. Potuissem scribere ἐκγέῳ, et literas fuisse transpositas, quod sæpe fit, ostendere, et, ne longius abeam, lectorem remittere ad p. 62, ubi πειφῶν pro σιτρῶν: ad pp. 302, 357, ubi ἔϑελξεν, ἀφαναθέντας, pro ἔξελϑε, ἀφανασθέντας. Sed hic γκ pro γγ positum esse videbatur, mendumque scripturæ e pronuntiatione oriri. Etenim ad XII, 41, 3, pro πίγξοι codex exhibet πίσκοι, et ad XIII, 255, φάλαγκα, pro φάλαγξα: et in lexico codicis Regii 1720, inveni, Ἀσχέμαχος, ὁ ἐσκὼς μαχόμενος· Ἀγχοῦ, ἐγκώς· Ἀσχὶ, ἐγκώς· Ἀσχοσύνας, συσκευάς: in quibus pro altero γ librarius κ posuit. Cf. p. 455.

(2) P. 380, in eadem sententia pro κοῖλον scripsi κωλὸν, et correctioni quidem favet permutatio perpetua vocalium υ et οι. Sed malo nunc emendationem proponere, quam facere. F. del. ὅς.

(3) Forsan, ἐπιβέβλ.—ὑποκειμ., præpositionibus transpositis.

(4) Cod., ὑποφαίνει—φέρει. Ad Poetæ mentem scribere debuisset καλύψοιτα. Nec placet ὑποφαίνοι, quod latinum *remoretur* nullo modo exprimit. Reponendum, ἐπίσχοι.

δεήσεσιν ἀπομάχῃ, βίαν ἐπάλξειν ἐπιχείρεῖ, χερσὶν ἀμφοτέραις τῷ σῷ τεταχήλῳ περιπλεκόμενος· ὥστ' εἰ μὴ πρὸς τὰς συνήθεις μετέβης τέχνας, τὴν σαυτῆς πολλάκις μορφὴν ποικίλασα, ἀπέλαυσεν ἂν ἐκεῖνος τῆς τόλμης. Ἀλλὰ σὺ δὲ νῦν μὲν πελειὸν ἦσθα, τὸ δὲ πρότερον ἐκεῖνος καλεῖχε· νῦν δὲ βαρὺ δένδρον ἦσθα, ὁ δὲ Πηλεὺς τῷ δένδρῳ προσίσχετο. Τρίτον εἶδος ποικίλης τίγριδος ἐλεγχύνει· ταύτην δ' ὁ Αἰακίδης καταπλαγεὶς, τὰς χεῖρας τοῦ σώματος τῆς θεᾶς ἔλυσεν. Οὗτος τοίνυν τοῖς τοῦ πελάγους θεοῖς οἶνον ὑπὲρ τὰ χείλεα σπείσας, καὶ θυμάτων λοβοῖς καὶ θυμιαμάτων καπνῷ προσεύχεται, μέχρις ὁ Καρπάθιος μάντις, ἐκ μέσου τοῦ βάθους, « Αἰακίδη, » ἐφώνησεν, « ἀπολαύσεις τοῦ ζητουμένου θαλάμου. » Σὺ μόνον, ἐπειδὰν ὑπνοῦσα καλὰ τὸ ψυχρὸν » ἀναπαύσῃ ἄντρον, δεσμοῖς καὶ πέδαις ἐχυραῖς » σύνδησον ἀγνοοῦσαν. Μηδέ σε ἀπαλλησάτω μορφὰς » ψευσαμένη μυρίας· ἀλλ', ὅ,τιπερ ἂν γίγνοιτο, » τούτου γε ἀτρεκὲς ἔχου, μέχρις (1) ὃ πρόσθεν ἦν » αὖθις ἀναπλασθῇ. » Εἰρηκεν ὁ Πρωτεὺς ταῦτα, καὶ ἔκρυψεν ὑπὸ τὸ ὕδωρ τὸ πρόσωπον, καὶ τοῖς ἐσχάτοις ἑαυτοῦ ῥήμασιν ἀνῆκε πομφόλυγας. Ἔκλινε μὲν οὖν ἥλιος, ἐπικλινεῖ δὲ τῷ ἅρματι τὴν ἑσπερίαν καλεῖχε θάλατταν. Ἡ δὲ περικαλλεστάτη Νηρηὶς, καταλιποῦσα τὸ πέλαγος, πρὸς τὴν ἐν ἔθει κοίτην πορεύεται. Οὕπω καλῶς ὁ Πηλεὺς τοῦ παρθενικοῦ ἐφράξατο σώματος, ἡ δὲ καινοτομεῖ τὰς μορφὰς, μέχρις τῶν οἰκείων ἤσθετο καλεχομένη μελῶν, καὶ εἰς μέρη διάφορα τὰς χεῖρας ἐξέτεινε (2).

(1) F. μέχρ. ἄν. Mox C. ἐσπέραν. (2) Habuit vulgatam lectio-

Τότε δὴ τέλος ἐσλέναξε, καὶ, « Οὐκ ἄνευ » εἶπε « τοῦ « θεοῦ (1), σύ γε νικᾷς. » Ἐξεφάνη τοίνυν ἡ Θέτις. Καὶ ὁμολογήσασαν ὁ ἥρως δὴ περιβάλλει, καὶ τῆς ἐπιθυμίας εὐθὺς ἀπολαύει, καὶ τοῦ γενναίου ταύτην Ἀχιλλέως σπερεῖ.

Εὐδαίμων ὁ Πηλεὺς καὶ τῷ τέκνῳ, εὐδαίμων καὶ τῇ γαμετῇ γέγονεν· ὥπερ εἰ τὴν καθηγεμόνα ἀφέλῃς τοῦ φονευθέντος ἀδελφοῦ Φώκου (2), εὖ ἂν πάντα συνέβη. Ἀλλ' ὑπεύθυνον αὐτὸν τῷ τοῦ ἀδελφοῦ αἵματι, καὶ φυγάδα τοῦ τε οἴκου καὶ τῆς πατρίδος, ἡ Τεγαία χθὼν ὑπεδέξατο. Ἔνθα δὴ τὴν βασιλείαν, ἐκλὸς βίας ἡσυχοσοῦν καὶ δίχα φόνων, διέθυνεν ὁ παῖς μὲν γεννηθεὶς τῷ Ἑωσφόρῳ, τὸ δὲ πατρῷον σέλας φέρων ἐν τῷ στερνῷ Κήυξ, ὃς δὴ, τὸν χθόνιον ἐκεῖνον, ἀνόμοιος ἑαυτῷ γενόμενος, τὸν ἀδελφὸν ἀπολωλότα ἐπένθει. Ἐπεὶ δ' ὁ Αἰακίδης ἐκεῖσε, ταῖς τε φρενῖσι καὶ τῇ ὁδοιπορίᾳ ταλαιπωρηθεὶς, ἦλθε, καὶ, ὀλίγων συνεπομένων, τὴν πόλιν εἰσῆλθε, καὶ ἂς τῶν θρεμμάτων ποίμνας τε καὶ ἀγέλας μεθ' ἑαυτοῦ ἐπεσύρετο οὐ πόρρω τῶν τειχῶν (3) ὑπὸ καλαμίνῃ καλιάδι

nem « brachia tendit. » Varietas codicis Regii, apud Editorem nostrum, *tendens*, magis placet.

(1) Τοῦ non esse articulum puto, sed indefinitum pronomen pro τινός. Nam Græci non dixerunt ἄνευ τοῦ θεοῦ, sed ἄνευ θεοῦ, vel ἄνευ του θεοῦ, ἄνευ θεῶν τινός, ἄνευ θεῶν του, de quibus formulis cf. Stanl. ad Pers. 164, Burges. ad Suppl. pag. 127. Nunc accentus ob positionem servandus est, quod incommodum vitasset, mutato ordine verborum, οὐκ ἄνευ του θεοῦ, εἶπε.

(2) Codd. latini : « jugulati » crimina Phoci », et « jugulati » crimina fratris. » Planudes dittographiam reperit, et utrumque nomen vertit.

(3) Codex, τιχῶν. Cf. notam supra pag. 236; et Coray. ad Hier. Facet. 13. Dion Chrysostomus Orat. XXX, p. 557, loco depravato, in quo mentio domuum fit, habet τὴν ὀφρὴν καὶ

κατέλιπεν, εὐκαιρίας γενομένης τοῖς οἴκοις τοῦ βασιλέως προσελθεῖν, κλάδους χερσὶν ἱκετηρίους (1) προτείνων, τίς τε εἴη, καὶ τίνος γεννηθεὶς ὑπομιμνήσκει, μόνον δὲ συγκαλύπτει τὸ ἔγκλημα ἑαυτοῦ, καὶ ψεύδεται τὴν τῆς φυγῆς αἰτίαν, καὶ δεῖται ἢ πόλει ἢ ἀγρῷ τούτῳ συναίρασθαι. Πρὸς ὃν ὁ Τραχίνιος ἡμέρᾳ φωνῇ τοιαῦτά φησιν· « Αἱ ἡμέτεραί σοι (2), Πη-» λεῦ, ὠφέλειαι ἐν μέσῳ τῷ ἐμῷ δήμῳ φανεραὶ » πρόκεινται· οὐδὲ γὰρ ἄξενον βασιλείαν καλέχομεν. » Προσλίθης δὲ σὺ τῇ τοιαύτῃ διανοίᾳ ἡμῶν καὶ » ἰσχυρὰς ὑπομνήσεις, περιφανὲς ὄνομα καὶ πάππον » Δία. Μὴ δὴ τὸν κακὸν ἱκετεύων ἀπόλυε. Ὁ γὰρ » αἰτεῖς ἅπαν ἀποίσῃ, σαυτοῦ τε ἐν μέρει τάδε » τὰ τείχη, ὁποῖα δή ποτε βλέπεις, ὀνόμαζε. » Ὠφελες δὲ ταῦτα κρείττονα βλέπειν. » Καὶ ἐδάκρυε. Τίς δὲ δή ποτε αἰτία κινοίη τὴν τοσαύτην ἀνίαν ὁ Πηλεὺς καὶ οἱ ἑταῖροι διερωτῶσιν· οἷς ἐκεῖνος τὸ πᾶν ἐξεῖπε· « Τάχα τοῦτον τὸν ὄρνιν, τὸν ἁρπαγῇ » συζῶντα καὶ πάντα καλαπλήττοντα τὰ στρουθία, » ἀεὶ πτέρυγας ἐσχηκέναι νομίζετε. Ἀνὴρ γέγονε,

πίχα: cod. Reg. 2958, emendatius saltem τὴν π ὀρφὴν καὶ πίχους exhibet. Jo. Chrysostomus Hom. in S. Julianum p. 56, ubi ait solis lumen intercludi, ὅταν ἡ σπίγξ, ἡ πῖχος, ἡ πίφος, ἤ ἄλλο τι σῶμα μεταξὺ παρεμπέσῃ: legendum videtur πῖχος, quod forsan correctiores exhibent editiones; nam pessima Ingolstadiensi an. 1605 nunc uti cogor. Infra ad vers. 529, codex iterum πιχῶν pro πίχων, ubi de lateribus navis agitur, quæ πῖχαι dicuntur, non πίχα: cf. ad XIV, 552.

(1) Codex, χεροὶ νικητηρίους προτείνειν.

(2) Pronomen σοι locum turbat. Ceyx Ovidianus ait sua mediæ etiam plebi commoda patere, se nempe vel hominibus de media plebe libenter et ultro prodesse; qui quidem sensus, deleto σοι, vix se prodet, se prodet tamen. Mox legendum οὐδὲ ἄξενον, deleto γάρ.

» καὶ τοσαύτη τις ἦν (1) αὐτῷ ἡ τοῦ νοὸς σταθη-
» ρότης, ὁπόσον ὀξὺς ἦν καὶ τῷ πολέμῳ δυσπρό-
» σιτος καὶ πρὸς βίαν εὐτρεπής (2). Τοὔνομα Δαι-
» δαλίων, ἐξ ἐκείνου τοῦ παλαὸς γεννηθεὶς ὃς δὴ τὴν
» ἔως πρηκαλεῖτο καὶ ἐν τῷ οὐρανῷ ἔσχατος
» ἕξεισιν. Ἐμοὶ μὲν εἰρήνη ἐτιμᾶτο, καὶ φρουτὶς εἰρήνης
» φυλαττομένης ἦν καὶ τῆς ὁμονοίας (3)· τῷ δ' ἀδελφῷ
» χαλεποὶ πόλεμοι (4) ἤρεσκον. Ἡ δὲ δύναμις ἐκείνου
» ἔθνη καὶ βασιλεῖς ὑπηγάγετο, ἃ νῦν μεταμειφθεῖσα
» τὰς Θισβαίας ταράττει πρεσβέρας.

» Τούτῳ θυγάτηρ ἐγεννήθη Χιόνη, ἡ, χαριεστάτη
» τὴν ὄψιν οὖσα, συχνοὺς ἔσχε μνηστῆρας, ἐν τοῖς
» δὶς ἑπτὰ ἔτεσιν ἐπίγαμος γενουῖα. Ἔτυχον δ'
» ὑποστρέφοντες ὅτε Φοῖβος καὶ ὁ τῆς Μαίας υἱὸς, ὁ
» μὲν ἐκ τῶν οἰκείων Δελφῶν, ὁ δ' ἐκ τῆς Κυλλη-
» ναίας κορυφῆς· καὶ εἶδον δὴ ταύτην ὁμοῦ, καὶ ὁμοῦ
» πῦρ ἐδέξαντο. Ὁ μὲν οὖν τὰς τῆς ἀφροδίτης ἐλπί-
» δας εἰς τὸν τῆς νυκτὸς ἀναβάλλεται καιρὸν, ὁ
» Ἀπόλλων· ὁ δ' ἥκιστα φέρει τὴν τειβήν. Τῇ δὲ
» πρὸς ὕπνον κινούσῃ ῥάβδῳ ἅπτεται τῆς ὄψεως
» τῆς παρθένου. Ἡ δὲ τῇ θρασπείῳ ἀφῇ πίπτει
» πρὸς ὕπνον, καὶ πρὸς τοῦ θεοῦ βίαν ὑφίσταται.
» Ἡ μὲν οὖν νὺξ τὸν οὐρανὸν ἐποίκιλλεν ἄστρασιν, ὁ
» δὲ Φοῖβος, εἰκάσας αὐτὸν γραῖ, τῆς πρεσφυτα-
» σθείσης τέρψεως ἀπολαύει. Ἐπεὶ δ' ἡ τῆς Χιόνης
» γαστὴρ πεπανθεῖσα τὸν χρόνον ἐτέλεσε τὸν οἰκεῖον,

(1) Planudes a latinis paululum recessit, offendens, puto, ad verba «animi constantia» de ave usurpata, retulitque ad virum, ut viro magis convenientia.

(2) Cod. συρτικὴς, quod mutavi. Hæc adjectiva facile permutantur : cf. supra p. 114.

(3) Malim συζυγίας, *conjugii*.

(4) Codex, πόμενοι.

» γεννᾶται ἐκ μὲν τοῦ σπέρματος τοῦ πτερυγόποδος
» θεοῦ πανοῦργος γένος, Αὐτόλυκος πρὸς πᾶσαν κλο-
» πὴν ἐπιτηδειότατος, ὃς ποιεῖν εἰώθει, τὴν παλιρρόαν
» μὴ καταισχύνων τέχνην, ἐκ μελάνων λευκὰ καὶ
» ἐκ λευκῶν μέλανα. Γεννᾶται καὶ ἐκ τοῦ Φοίβου (καὶ
» γὰρ διδύμους ὠδίνησεν) ὁ περιφανὴς ταῖς ᾠδαῖς
» καὶ τῇ εὐφώνῳ κιθάρᾳ Φιλάμμων (1). Ἀλλὰ γὰρ
» τί πλέον δύο τετοκέναι καὶ δυσὶν ἀρέσαι θεοῖς,
» καὶ ἰσχυρῷ παλεῖ χρήσασθαι, καὶ πρηνεῖ τῷ
» Ὑψιβρεμέτῃ (2); ἢ καὶ βλάπτει πολλοὺς ἡ δόξα;
» Καὶ γὰρ καὶ ταύτην ὄντως ἐσίνατο, ἥτις ἑαυτὴν
» πρόσθεν ἄγειν ἐτόλμησε τῆς Ἀρτέμιδος, καὶ τὴν
» ὄψιν ἐμέμψατο τῆς θεοῦ. Τῆς δὲ ὀργή τε σημεῖα
» κεκίνηται, καὶ, Τοῖς γοῦν ἔργοις ἀρέσομεν, εἶπε.
» Χρόνος οὐδεὶς ἐν μέσῳ· καὶ τὸ τόξον ἐκύρτωσε,
» καὶ τῇ νευρᾷ τὸ βέλος ἐπέβαλε, καὶ τὴν ὑπεύ-
» θυνον γλῶτταν τῷ καλάμῳ διήρεξεν. Ἡ γλῶττα
» δὲ κεῖται, καὶ οὔτ' οὖν φωνή, οὔτε ῥῆμα ζητού-
» μενον, ἔπεται. Ἐκείνην μέντοι λαλεῖν πειρωμένην
» ἅμα τῷ αἵματι καὶ τὸ πνεῦμα ἀπέλιπεν· ἣν ὁ
» ταλαίπωρος ἐγὼ δὴ περιβαλὼν (3), ὁμοῦ τε πα-
» τραδελφοῦ λύπην ἤνεγκα τῇ ψυχῇ, καὶ τῷ
» οἰκείῳ συγγόνῳ παραμυθίαν προσήνεγκα· ἣν ἐκεί-
» νος, πατὴρ ὤν, οὐκ ἄλλως ἐδέξατο ἢ πρόβλης
» πέτρα φλοῖσβον (4) θαλάσσης· καὶ τὴν θυγά-
» τερα οἰκτομένην κατωλοφύρετο. Ὡς δὲ καὶ πρὸς

(1) Codex, φιλήμων, quod non putavi servandum. De Philammone vide Fabricium Bibl. Gr. lib. I, c. 26.

(2) Ad sententiam confer, si tanti est, p. 350. Cod. statim, ἤ.

(3) Habuit non malam lectionem, «quam miser amplexans.»

(4) Codex, φλοῖσον.

» πυρὰν εἶδε τεθεῖσαν, τετράχις αὐτῷ γέγονεν
» ὁρμὴ εἰς μέσον τὸ πῦρ ἵεσθαι· τετράχις δ'
» ἐκεῖθεν ἀπωσθεὶς, ἠπειγμένον (1) τὸ σῶμα τῇ
» φυγῇ παρατίθεται, καὶ παραπλησίως ταύρῳ
» κεκωφότι τὸν τράχηλον, καὶ οἴστρου κεντήμαλα
» φέρουτι (2), δι' ἀνοδίων ἄτλει. Καί μοι τοσοῦτον
» θεῖν ἔδοξεν, ὡς καὶ πλέον ἢ καλὰ ἄνθρωπον εἶναι
» τὸν δρόμον. Ὡήθης ἂν πλέρυγας αὐτὸν καλὰ πόδας
» δεδέχθαι. Καὶ δὴ φεύγει πάντας, καὶ, ὀξὺς τῷ τοῦ
» θανεῖν ἔρωτι, τῇ τοῦ Παρνασσοῦ κορυφῇ χρῆται.
» Οἰκλείρας δ' αὐτὸν ὁ Ἀπόλλων, ἡνίκα ἑαυτὸν ὁ
» Δαιδαλίων ἀφ' ὑψηλῆς πέτρας ἀφῆκεν, ὄρνιν
» ἐποίησε, καὶ αἰφνιδίοις πλέρυξι μετέωρον ὑπανεῖχε,
» καὶ ἀγκύλον παρέσχε στόμα, καὶ ἐπικαμπῆ τοῖς
» ὄνυξιν ἄγκιστρα, καὶ τὴν ἀρχαίαν ἐτήρησε ῥώμην,
» ῥώμην τοῦ σώματος μείζονα. Καὶ νῦν ὀξύπτερος (3),
» οὐδενὸς ἀποχρῶντος αὐτῷ (4), στρουθίοις ἐπίσης
» ἅπασιν ἐπιτίθεται, καὶ, ὀδυνηθεὶς αὐτὸς, ἑτέροις
» ὀδύνης αἴτιος γίνεται. »

Ἐν ᾧ δ' ὁ τῷ Ἑωσφόρῳ γεννηθεὶς τὰ τέρατα ταῦτα περὶ τοῦ ἰδίου διεξῄει συγγόνου, πνευστιῶν τῷ δρόμῳ ἐφίσταται τῆς τοῦ Πηλέως ἀγέλης ὁ

(1) Cod. ἠπειμένον. Lat. « con-» cita membra. »

(2) Aristænetus II, 18, de Pamphylo quodam: ἐρωτικῶς διεθερμάνθη καὶ, ὥσπερ βοῦς μωσπασθεὶς, ἐπεφέρετο: ubi confer quæ notavi, pag. 710, de μώσπι seu οἴστρῳ.

(3) *Accipiter* Planudi est ὀξύπτερος, ut infra ad ν. 773. Scholiastes alter Æschyli Pers. 207, κίρκον quis sit explicat apposito synonymo, ὀξύπτερον.

(4) Ovid. « nullis satis æquus, » in omnes Sævit aves. » Vertit Noster ceu legisset « nulli satis » (*sunt ei*); æquus (pro *æque*) » in omnes sævit aves. » Repone, εἰς πάντας ἄδικος, ὄρνιν ἐπιτίθεται ἅπασιν.

φύλαξ, ὁ Φωκαῖος Ἀνήτωρ. Καὶ, « Ὦ Πηλεῦ,
» Πηλεῦ μεγάλε (1), θανάτου σου πάρειμι ἄγγε-
» λος », εἶπεν. Ὅ,τι ποιὲ δ' ἂν οὗτος φέρῃ κε-
λεύει προφέρειν ὁ Πηλεὺς, καὶ μείζων ἐστὶν·
ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ Τραχίνιος ἥρως τῷ φόβῳ τρέμει.
Ὁ βουκόλος δ' οὖν ἐπιφέρει· « Κεκμηκότας τοὺς
» ταύρους ἐπὶ τῆς κοίλης ἠιόνος συνήλασα, ἡνίκα
» ἐν μέσῳ τῷ κόσμῳ μείζων ὁ ἥλιος γεγονὼς
» τοσοῦτον τῆς γῆς ἐπεσκέψατο, ὅσον ὑπόλοιπον
» εἶναι ἐδόκει. Καὶ μέρος μέντοι βοῶν ἐπὶ τῆς ξαν-
» θῆς ψαμάθου τὰ γόνατα ἔκλιναν, καὶ κείμενοι τὸ
» πολὺ τῶν ὑδάτων ἐσκόπουν πεδίον· μέρος δὲ
» βραδεῖ (2) βήματι δεῦρο ἐπλανῶντο κἀκεῖσε·
» ἕτεροι δ' ἐνήχοντο, καὶ μείζοσι τραχήλοις τοῦ
» ὕδατος ὑπερεῖχον. Ἔστι δέ τι τέμενος πρόσχες
» τῇ θαλάττῃ, οὔτε μαρμάροις ἐπίσημον, οὔτε
» χρυσῷ, ἀλλὰ δόκοις συνεχέσι, καὶ ἀρχαίᾳ λόχμῃ
» καλάσιον. Νηρηίδες δὲ καὶ Νηρεὺς τοῦτο καλέ-
» χουσιν, οὓς ναύτης τις θαλατλίους (3) ὑπέφηνεν
» εἶναι θεούς, ἐπὶ τῆς ἠιόνος ψύχων τὰ δίκλυα.
» Πρόσχες δ' ἔστιν ἕλος τούτῳ, συνεχέσιν ἰτέαις
» περιεστοιχισμένον, ὅπερ διαλειβόμενον τὸ τῆς
» θαλάττης ὕδωρ πεποίηκε. Ἐκεῖθεν σὺν ἠχῷ βαρεῖ
» θόρυβος τοὺς γείτονας τῶν τόπων ἐκδειματοῖ. Μέγα
» γάρ τι θηείου λύκος τῆς λόχμης ἔξεισι καὶ τοῦ

(1) *Magnæ cladis* in latinis legitur. Planudes male legit *magne*, et retulit ad Peleum. Repone, *διτοῦ*.

(2) Codex, *βραδύ*, quod, etsi non plane ineptum, securus mutavi, ob lat. *gradibus tardis*, et constantem *τῶν υ* et *ει* synchysin.

(3) Non *θαλατλίους*, sed *πμένους*, ut id ponatur quod petit editus poeta. Sed Noster legit, *ponti*, non *templi*, *deos*.

» ἕλους, ἀφρῷ καὶ παχεῖ λύθρῳ τὸ σῶμα ῥαινό-
» μενος, ὠρησίλειός τε, καὶ ἐρυθρὰν φλόγα πεμ-
» πεχυμένος τοῖς ὄμμασιν, ὃς, εἰ καὶ τὰ μάλιστα
» ἐπίσης τῇ τε πείνῃ καὶ λύσσῃ ἐκμαίνεται, ὀξύ-
» τερος ὅμως ἐστὶ τὴν λύσσαν. Οὐδὲ γὰρ τὴν ἀπα-
» στίαν καὶ τὴν δεινὴν πεῖναν σφαγῇ βοῶν παῦσαι
» φρυντίζει, ἀλλὰ πᾶσαν τὴν ἀγέλην τιτρώσκει,
» καὶ καταφορέννυσιν ἅπαντας τρόπον ἐχθρῷ. Καὶ
» μερίς τις ἡμῶν, τῷ θανατηφόρῳ πληγεῖσα δήγ-
» ματι, παρεδόθη τῷ θανάτῳ ἀμυνομένη. Αἵματι
» δ' ἡ ὑιὼν ἐρυθραίνεται, καὶ τὸ ὠρῶτον ὕδωρ, καὶ
» τὸ καταρρυόμενον (1) ἕλος. Ἀλλὰ γὰρ ἡ βραδυτὴς
» ἐπιζήμιον, καὶ τὸ ὠρᾶγμα διατάζειν οἶκον ἐᾷ·
» μέχρις περιλέλειπταί τι, πάντες συνίωμεν, καὶ
» ὅπλα, ὅπλα ἀρώμεθα, καὶ ἀθρόα τὰ βέλη
» ἐνέγκωμεν. » Εἶπεν ὁ ἀγρότης (2). Οὐ μέντοι πα-
ρεκίνει τὸν Πηλέα τὰ τῆς ξημίας· ἀλλ' ἐπὶ νοῦν
ἐλάμβανε τὸ ἀνοσιούργημα (3) καὶ τὴν Νηρηΐδα τοῦ
παιδὸς ὀρφανισθεῖσαν, καὶ τὴν ξημίαν ταύτην τῷ
τεθνεῶτι Φώκῳ πέμπειν ἐπείθετο ἐναγίσματα. Ἐν-
δύεσθαί γε μὴν ὅπλα τοὺς ἄνδρας καὶ ῥωμαλέα
βέλη λαμβάνειν ὁ αἰθέριος κελεύει βασιλεύς, οἷς
ἅμα καὶ αὐτὸς ἀπέναι ἦν ἐν παρασκευαῖς. Ἀνεπή-
δησε δ' ἡ σύζυγος Ἀλκυόνη, φοβηθεῖσα τὸν θόρυ-
βον, καὶ μήπω πάσας τὰς τείχας διαθεῖσα, διέσπασέ
τε πάντας (4), καὶ, περιχυθεῖσα τῷ τραχήλῳ τοῦ

(1) Codex, *κάτω ῥυόμενον*. Lat. « demugitæ paludes. »

(2) Cod. *ἡ ἀγέπης*, et e correct. *ἡ ἀγέπης*.

(3) Inserui *τὸ ἀνοσ.* ut verba *memor admissi* conversa legerentur.

(4) Mihi placet hic sensus, et cum Planude, *disjicit hos ipsos*, non de capillis, sed de turba cir-

ἀνδρὸς, πλὴν ἑαυτοῦ πέμπειν βοήθειαν καὶ λόγοις δεῖται καὶ δάκρυσι, καὶ ψυχὰς δύο τηρεῖν ἐν μιᾷ. Πρὸς ἣν ὁ Λιακίδης, « Τὸν εὐπρόσωπον » εἶπε, « δέσποινα, τοῦτον καὶ φιλόστοργον φόβον ἀπόθου. » Ἄλις μοι τῆς χάριτος τῶν ὑμετέρων ἐπαγγελιῶν. » Οὐκ ἀρέσκει μοι κινεῖν καλὰ τοῦ καινοῦ τέρατος » ὅπλα· πρόσκωπα δ' ἡ τοῦ πελάγους ἐστὶ » θεότης. » Ἦν δέ τις ὑψηλὸς πύργος, τῆς χώρας ἀκρόπολις, ταῖς ἀπειρηκυίαις τῶν νεῶν πρόσφορος χώρος. Ἀνίασιν ἐκεῖσε, καὶ τοὺς καλεστορεσμένους ἐπὶ τῆς ἠιόνος ταύρους ἅμα σπεναγμοῖς βλέπουσι, καὶ τὸν φθείραντα τούτους θῆρα, λελυθρωμένον τὸ στόμα, καὶ τὴν μαχαὶρ ἠλισγημένον αἵματι λάχνην. Ἐντεῦθεν χεῖρας ἐκείνας πρὸς τὰς ἀναπεπλαμένου πελάσους ἠιόνας ὁ Πηλεὺς, τὴν γλαυκὴν ἱκετεύει Θαμάθην τέλος ἐπιθεῖναι τῇ ὀργῇ καὶ βοήθειαν εἰσενεγκεῖν. Ἡ δ' οὐ κάμπτεται ταῖς Αἰακίδου φωναῖς ἱκετεύοντος. Ἀλλ' ἡ Θέτις, ὑπὲρ τοῦ συνεύνου δεηθεῖσα, ταύτην λαμβάνει τὴν χάριν. Καὶ ὁ λύκος, ἐκ τοῦ φθείρειν ἀνακαλούμενος, τραχὺς ἐνίσταται τῇ γλυκύτητι τοῦ αἵματος, μέχρις ἐμπεφυκότα διεσπασμένης τραχήλῳ δαμάλεως εἰς μάρμαρον ἤμειψεν (1). Ὁμοῦ δὲ τότε σῶμα καὶ χρῶμα δείκνυσιν αὐτὸν μηκέτι λύκον ὄντα, μηκέτι φοβεῖν ὀφείλοντα (2). Ὅμως δ' οὐκ ἐν ταύτῃ τῇ

cumstantium intelligam lubens.

(1) Glossa in codice, ἡ Θέτις.

(2) Codex, ὀφειλόμενον, quod mutavi. Ceterum græca breviora sunt latinis. Videtur legisse: « corpus pariterque colorem, » Cetera servavit; lapidis color » indicat illum Jam non esse lupum, jam non debere timeri. » Atque forsan scripserat: ὁμοῦ δὲ τὸ π σῶμα καὶ τὸ χρῶμα καὶ λοιπὰ διεφύλαξεν· τοῦ δὲ λίθου τὸ

γῆ τὸν φεύσφυγα σίῆναγ Πηλέα ἐῶσιν αἱ Μοῖραγ· ἀλλὰ φεὸς τοὺς Μάγνήτας εἶσιν ἀλήτης τε καὶ φυγὰς, κἀκεῖ δὴ φεὸς τοῦ Αἰμονίου Ἀκάστου τὰ τοῦ φόνου καθάρσια δέχεταγ.

Μετὰ τοῦτο δ' ὁ Κήυξ, τοῖς τε τοῦ οἰκείου ἀδελφοῦ καὶ τῷ ἀδελφῷ ἑπακολουθήσασι τέφασι σὺν ὀδύνῃ ταφαχθεὶς τὴν καρδίαν, βουλεύεταγ φεὸς τοὺς ἱεφοὺς χρησμοὺς τὰ τῶν ἀνφρώπων παφαμυθήμαλα (1), καὶ φεὸς Κλάφιον θεὸν ἐλθεῖν ἑτοιμάζεταγ. Τὸ γὰρ ἐν Δελφοῖς ἱεφὸν Φόρβας ὁ ἀνόσιος ἄβαλον ἅμα καὶ τοῖς Φλεγύαις ἐποίει. Πέτεφόν γε μὴν δήλην σοι τὴν ἑαυτοῦ βουλὴν, πιστοτάτη Ἀλκυόνη, ποιεῖταγ· ἧς παφαχρῆμα ὀσᾶ τὰ ἐνδόταλα ψύχος συνέλαβον, καὶ ὁμοιοτάτη τῷ πύξῳ ὠχφότης ὑποδύνει τὸ φεόσωπον, καὶ δάκφυσιν αἱ παφειαὶ καλῄνουντο φεφχεομένοις. Καὶ, τοὶς πειφαθεῖσα λαλῆσαγ, τοὶς τῷ κλαυθμῷ τὸ σῖόμα ἐπέδησε (2), καὶ λυγμῶν ἐγκοπτόντων τὰς φιλοσόφφυς καλαμέμψεις, « Ποῖον ἐμὸν » εἶπε « πταῖσμα » τὴν σὴν, φίλταλε, διάνοιαν ἔτφεψε; Ποῦ ποτέ » ἐσῖιν ἢ ποτὲ ὑπὲφ ἐμοῦ εἰωθυῖα τυγχάνειν φφον- » τίς; Νῦν δύνῃ, τὴν Ἀλκυόνην καταλιπὼν, ἀσφα- » λῶς ἀποδημεῖν· νῦν ὁδὸς ἀφέσχει μακφά· νῦν σοι » ἀποῦσα πφοφιλεστέφα εἰμί. Ἀλλ' οἶμαι διὰ ξηφῖς

χεῶμα δίκνυσιν—Iteratiovocis χεῶμα peperit lacunam, quod mendi genus jam sæpe fuit observatum.

(1) Lat. « Consulat ut sacras, » hominum oblectamina, sortes, » Ad Clarium parat ire deum. » Inserui παφαμυθήμαλα, ut *oblectamina* redderetur. Sed vides Plamudem male legisse *consulit*, et non potuisse se inde extricare. Latina poscere videntur: ἵνα πὺς ἱεφὺς—παφαμυθήματα, ἀνφφώπων.

(2) Lat. « fletibus ora rigavit. » Reponendum forsan ἐπίδυσι, nisi legerit Noster, idque male, *ligavit*.

» σοι καὶ ὁδὸν εἶναι, καὶ μόνον ἀλγήσω, οὐδ' ἄρα καὶ
» δείσω, καὶ τῶν φερντίδων φόβος ἀποσιατήσει. Φο-
» βεῖ με τὰ κύμαια, καὶ φαντασία τῆς θαλάσσης
» σίυγνή. Καὶ γὰρ διερρωγυίας ἐξ ὑπογυίου σανίδας
» ἐπὶ ἠιόνος εἶδον, καὶ πολλάκις ἐν κενηείοις (1) δίχα
» σωμάτων ἀνέγνων ὀνόμαια. Μηδέν σοι τῶν λογι-
» σμῶν ἀπαίηλὸν θάρρος ἀπίέσθω, ὅτι σοι πενθερὸς ὁ
» Ἱπποιάδης ἐσίιν, ὃς ἐν εἰρκίῃ τοὺς ἀνυποσιάτους
» ἀνέμους συνέχει, καὶ, ἡνίκα ἂν βούληιαι, καλευ-
» νάζει τὴν θάλασσαν. Εἰ γὰρ ἅπαξ ἐκπεμφθέντες
» ἄνεμοι τὴν θάλατιαν δὴ καλάσχοιεν, οὐδὲν ἐκείνοις
» ἀπείρηιαι, καὶ πᾶσα γῆ καὶ πᾶσα θάλατια πα-
» ρασιδοίαι (2), πρὸς δὲ καὶ τὰς τοῦ οὐρανοῦ νεφέλας
» κλονοῦσι, καὶ ταῖς χαλεπαῖς συνδρομαῖς ἐρυθρὰ
» πυρὰ ἐκιινάτλουσιν. Ὅσῳ μᾶλλον αὐτοὺς ἔγνων
» (καὶ γὰρ ἔγνων, καὶ πολλάκις ἔτ' οὖσα (3) μικρὰ
» καὶὰ τὴν παίρῴαν εἶδον οἰκίαν), τοσούτῳ μᾶλλον
» ἤγημαι φοβηέους ὑπάρχειν. Εἰ δ' ἄρα μηδέσιν
» ἰκείηείοις ἐμοῦ λόγοις ἢ σὴ γνώμη καμφθῆναι,
» φίλταιε, δύναιαι, ἄνερ, καὶ ἀπέναι σφόδρα βέ-
» βαιος εἶ, ἀλλ' ἅμα σαυίῷ κἀμὲ λάμβανε.
» Ἀσφαλῶς κινδυνεύσομεν (4) ἄμφω, καὶ οὐδ' ἂν εἴ
» τι πάθοιμι δείσω (5)· ἐπίσης τε οἴσομεν ὅ,τι ποὶὲ
» γένοιτο, καὶ ἐπίσης ὑπὲρ τὸ πλαὶὺ κῦμα ἀνενε-
» χθησόμεθα. »

(1) De voce κενήειον cf. dicta ad Herodiani Epimerismos.

(2) Lat. « incommendataque » tellus Omnis. » Planudes intellexit, ceu esset *mandata*, *permissa*, *tradita*, et vere, ni fallor.

(3) Codex, πολλάκις εἰποῦσα.

(4) Lat. « certe jactabimur » una. » Male vertit; nam *certe* non est *tute*. Repone, κινδυνεύσομεν ἅμα δύπου.

(5) Invenitne, « *Nec si quid*

Τοῖς τοιοῖσδε τῆς Αἰολίδος ῥήμασί τε καὶ δάκρυσιν ὁ ἀστρῶος διασείεται Κήϋξ· οὐδὲ γὰρ ἔλαττον πῦρ ἦν ἐν ἐκείνῳ. Ἀλλ' οὔτε τὸν προκείμενον τοῦ πελάγους δρόμον καταλιπεῖν, οὔτε τὴν Ἀλκυόνην ἐθέλει ἐν μέρει τοῦ κινδύνου παραλαβεῖν. Καὶ δὴ πολλὰ ἀπεκρίνατο τὴν περίφοβον ψυχαγωγοῦντα καρδίαν. Πλὴν οὐ παρὰ τοῦτο τὴν αἰτίαν ἐκείνη γε ἐπαινεῖ (1). Ὁ δὲ προσέθηκε τοῖς ῥηθεῖσι καὶ τοῦτο δὴ τὸ τιθάσσευμα, ᾧ μόνῳ τὴν ἐρῶσαν ἔκαμψε· « Μακρὰ μέν ἐστιν ἡμῖν » πᾶσα διαιβή· ὄμνυμι δέ σοι καὶ τοῦ πατρῴου » πυρὸς, εἴ με μόνον ἐῶσιν αἱ Μοῖραι, πρότερον ἐπα- » νήξειν πρὶν ἢ δὶς τὴν σελήνην πληρῶσαι τὸν κύ- » κλον. » Ἐπεὶ δὲ ταύταις ταῖς ὑποσχέσεσιν ὑποσπο- φῆς ἐλπίδας ἐπέτεινεν, αὐτίκα καθελκωσθεῖσαν τὴν ναῦν ἐκ τοῦ νεωσοίκου τῇ θαλάττῃ βάπτεσθαι καὶ τοῖς οἰκείοις καταρτίζεσθαι κελεύει πληρώμασιν· ἣν αὖθις ἰδοῦσα, οἰονεί τις προφῆτις τοῦ μέλλοντος, ἔφρι- ξεν Ἀλκυόνη, καὶ δάκρυα προῆκεν ἀναδοθέντα, καὶ περιπλοκὰς ἔδωκε, καὶ τέλος ἡ δύστηνος οἰκείῳ σώματι « Χαίρεις » εἶπε, καὶ ὅλῳ καταπίπτει τῷ σώματι. Οἱ δὲ νεανίαι, τειθὴν ζητοῦντι τῷ Κήϋκι, ἐπὶ τῶν ἰσχυρῶν ἐπαναφέρουσι σπέρνων τὰς ἐν τοῖς διδύμοις ταφροῖς κώπας, καὶ ἴσῃ πληγῇ τὰ κύ- ματα τέμνουσι. Ἡ δ' Ἀλκυόνη τοὺς διαβρόχους διῆρεν ὀφθαλμοὺς, καὶ ἐπὶ τῆς κορωνίδος ἑστῶτα πρύμνης τὸν ἄνδρα, καὶ χρολοῦντα τὴν χεῖρα καὶ

» *patiar metuam* », lectionem non malam?

(1) Lat. « Nec tamen idcirco » causam probat. » Vim verbi non intellexit. *Probat* de Ceyce dicitur. Sensus est: πλὴν οὐ περὶ τοῦτο τῇ αἰτίᾳ πιθανόν τι παρέχει· προσέθηκε δὲ τῆς ῥηθ.

σύμβολα ταύτῃ (1) δίδοντα, πρώτη ἐώρακε· καὶ ἀνταπέδωκε καὶ αὐτὴ σημεῖα. Ὡς δὲ πορρωτέρω τῆς νηὸς ἡ γῆ ἀπεχώρησε, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τὸ πρόσωπον ἀδυνατοῦσι γνωρίζειν, μέχρις ἂν ἐξῇ δικεῖ τοῖς ὀφθαλμοῖς τὴν ναῦν φεύγουσαν. Ἐπεὶ δὲ καὶ αὕτη ἀπενεχθεῖσα μὴ ἠδύνατο ὑπὸ τοῦ διαστήματος βλέπεσθαι, ἦδ' ὅμως τὰ ἱστία σκοπεῖ ἄκρῳ τῷ ἱστῷ περιεχόμενα. Ἐπεὶ δὲ μηδὲ τὰ ἱστία βλέπει, πρὸς κενὸν ἄπεισιν ἀδημονοῦσα τὸ λέχος, καὶ τίθησιν ἐπὶ τῆς στρωμνῆς ἑαυτήν: Καὶ ἀνακαινίζει τὸ λέχος καὶ ὁ τόπος τὰ ταύτης δάκρυα· καὶ γὰρ τὸ παραμυθησόμενον ἂν μέρος ἀπῆν (2). Οἱ μὲν οὖν ἐξελαλύθεσαν τοῦ λιμένος· αὔρα δὲ τοὺς κάλως διεκίνησε, καὶ τὰς κώπας ὁ ναύτης ἐπιστρέφει ταῖς πλευραῖς ἀπηωρημένας, καὶ τὸ κέρας ἐπ' ἄκρον τὸν ἱστὸν ἀναφέρει, καὶ ὅλα διατείνει ἐπ' αὐτοῦ τὰ ἱστία, καὶ τὸ ἐρχόμενον εἰσδέχεται πνεῦμα. Ἡ τοίνυν τὸ ἔλατον, ἢ πάντως τὸ μέσον, οὐ γάρ τοι τὸ πλέον τοῦ πόρου, ἐτέμνετο (3), καὶ πόρρω γε ἦν ἐκλέρα χέρσος· ἡ δὲ θάλασσα ὑπὸ νύκτα ἐξωδηκόσιν ἤρξατο λευκαίνεσθαι κύμασι, καὶ ἐπισπέρχων Εὖρος ἐρρωμενέστερον πνεῖν. Πάλαι μὲν οὖν ὁ κυβερνήτης, «Τὸ μελέωρον καθέλκετε κέρας» ἐβόα, «καὶ τοῖς πρῳρέοις ἅπαν τὸ ἱστίον περιελί»ξατε.» Ὁ μὲν οὖν ἐκέλευε, τὰ δ' ἐπιάγματα κωλύουσιν αἱ κλαιγγίδες ἐναντιοστατοῦσαι, καὶ τῆς

(1) Pessima pronominis *sibi* versio, quam jam notavi, nec semel. Repone *σύμβολά οἱ*.

(2) *Et quæ pars admonet absit*, quæ, ab interprete non intellecta, sic fere verterim : *καὶ πῶν ἄπορι μέρος ἀναμμνήσει.*

(3) Codex, ἔπιμι. Forsan, ἡ ναῦς ἔπιμι, vel, ad latinorum ductum, τῇ νηὶ ἐπίμιτο.

θαλάσσης ὁ ῥόθος οὐδὲ μίαν ἀκούεσθαι φωνὴν συγχωρεῖ. Αὐτοκέλευστοι δ' ὅμως σπεύδουσιν, ἄλλοι μὲν τὰς κώπας μελαχειρίζεσθαι, μέρος δὲ τούτων τοὺς τοίχους κηλοχυρῶν, μέρος δ' ἀπαρνεῖσθαι τοῖς ἀνέμοις δὴ τὰ ἱστία. Ὁ μὲν ἔκχειτὸν ἄντλον καὶ τὴν θάλατταν αὖθις εἰς τὴν θάλατταν πέμπει· ὁ δὲ τοὺς πρόνους ἁρπάζει. Ἐν ὅσῳ δ' ἀτάκτως πράττεται τὰ τοιαῦτα, ταχὺς νὺξ ἤθη χειμών, καὶ χαλεποὶ πανταχόθεν ἐμάχοντο ἄνεμοι, καὶ ἀγανακτοῦντα τὰ κύματα ἀνεμίγνυσαν. Καὶ αὐτὸς δ' ὁ κυβερνήτης κατεπλάγη, καὶ οὐδ' ἑαυτὸν ὁμολογεῖ τίς πολὲ ἔστιν ἥδε τῆς νεὼς ἡ κατάστασις εἰδέναι, ἢ τί ποτ' ἂν κελεύοι, ἢ τί ποτ' ἂν ἐθέλοι· τοσοῦτον ἦν τὸ τοῦ κακοῦ βάρος, καὶ τοσοῦτον ἦν ἐπικρατέστερον καὶ τῆς τέχνης. Ὑπερηχοῦσι μὲν οὖν κραυγαῖς οἱ ἄνδρες, οἱ πρῶτονοι δὲ τελείγασιν, ἐμβολαῖς κυμάτων κῦμα βαρύνεται, καὶ βρονταῖς ὁ αἰθήρ. Καὶ κύμασιν ἡ θάλαττα διανίσταται, καὶ τῷ οὐρανῷ ἐξισοῦσθαι δοκεῖ καὶ τῇ τῶν ἀφρῶν ἄχνῃ τῶν νεφῶν ἅπτεσθαι· καὶ νῦν μὲν, ξανθὴν ἐκ τοῦ βάθους ἄμμον ἀναβάλλουσα, ὁμόχρους γίνεται ταύτῃ· νῦν δὲ μελανωτέρα καὶ τοῦ Στυγίου ῥεύματος· ἔστι μὲν ὅτε καταστορέννυται, ἔστι δ' ὅτε τῷ ἀφρῷ φοροῦντι λευκαίνεται. Καὶ αὐτὴ δ' ἡ Τραχινία ναῦς ταῖς τοιαύταις ῥιπαῖς ἀγεται καὶ φέρεται, καὶ, νῦν μὲν, μετεωριζομένη, ὥσπερ ἐκ κορυφῆς ὄρους, ἀποβλέπειν εἰς φάραγγα δοκεῖ καὶ Ἀχέροντα τὸν ὑπόγειον, νῦν δὲ καταινεχθεῖσα, τοῦ κοίλου κύματος κύκλῳ ταύτην ἀπολαβόντος (1), ὡς ἐκ τοῦ Ταρταρείου βυθοῦ

(1) Cod. ἀπολαυόντος. Similitudo soni et scripturæ inter literas

πρὸς τὸν ἄκρον οὐρανὸν ἀποβλέπειν. Πολλάκις δὲ κλύπον ἐξαίσιον ἀπεδίδου, τοῖς τοίχοις ἐμβαλόντος τοῦ κύματος, οὐδὲ κουφότερον ἐφόρει βαλλομένη, ἢ ὁπότε χριὸς σιδηροῦς ἢ κραπέλτης, ἐφ' ᾧ κραταιείσαι, τὸ τεῖχος πλήττει. Ὡς δ' εἰώθασι χαλεποὶ λέοντες ῥώμην ἀναλαβόντες ἐναντίῳ σθένει πρὸς ὅπλα τε καὶ βέλη προβεβλημένα ἴεσθαι, οὕτως, τῆς θαλάσσης συμφυομένης τοῖς ἐγηγερμένοις πνεύμασιν, ἡ ναῦς ἤει πρὸς ὅπλα (1)· πολλῷ δ' ἦν ὑψηλοτέρα ἡ θάλαττα. Ἤδη μὲν οὖν ἐξεκρούοντό τε οἱ γόμφοι, καὶ, περιδυθεῖσαι τῆς ἐκ τῆς πίττης σκέπης, αἱ ἁρμονίαι ἀνεῴγασι, καὶ τοῖς ὀλεθρίοις ὕδασι παρεῖχον ὁδόν· ἤδη δὲ πίπτει λάβρος λυθέντων τῶν νεφῶν ὑετός· ἐπείσθης ἂν ὅλον καθιέναι τὸν οὐρανὸν εἰς τὴν θάλατταν, καὶ πρὸς τὴν τοῦ οὐρανοῦ χώραν ἐξοιδαίνον ἀνιέναι τὸ πέλαγος. Τὰ μὲν οὖν ἱστία διάβροχα τῷ ὑετῷ γέγονε, καὶ τοῖς

υ et C permutationem peperit, eamque haud raram, verborum ἀπολαύειν et ἀπολαβεῖν: quam illustravi ad Aristæn. I, 3, extr. Synesius Epist. 123, οὐ γὰρ οἷς ἀπέλαυόν σου διὰ τῶν γεγραμμένων ἠδόμην, ἀλλ' ἠτιώμην ἀναφέρων ἀπὸ τῶν γεγραμμένων τὴν ἔμψυχόν σου συνουσίαν: cod. Reg. 1040, ἀπέλαβον, male; et bis ἐγγεγραμμένων, bene; cod. 1039, quoque, ἀπὸ τῶν ἐγγρ. Supra pag. 357, ostendebam sæpe in compositis præpositiones male omitti. Nicephorus in Synes. pag. 380 D: ἔοικεν οὖν ὁ Συνέσιος ἐνταῦθα τῇ Δημοκρίτου καὶ Σέξτου δόξῃ καὶ ἄλλων Ἑλλήνων καταικολουθεῖν: cod. Reg. 831, καὶ τῶν ἄλλων Ἑλλ. ἀκολουθεῖν, omissa male præpositione, et opportune addito articulo. Synesius Hom. II, κρηπῖδα τῇ συκοφαντίᾳ βαλλόμενοι. Codd. 1038, 1039, καταβαλόμενοι, bene.

(1) Lat. « Unda Ibat in arma » ratis. » Nihil hic vidit interpres, qui *ratis* habuit pro nominativo et *arma* sensu vulgari videtur cepisse. Sensus est, τῆς νεὼς ἤει πρὸς τὰ σκεύη, verbis debilibus; sed servavi quæ servari poterant. Ceterum in Ovidio displicet lusus circa *arma* venatorum et *arma* navis. Non erat his locus.

οὐρανίοις κύμασι τὰ θαλάττια μίσγουσι κύματα· ἐσπέρηται τε φωτὸς ὁ αἰθὴρ καὶ ζόφερὰ νυὲ τῷ σκότῳ καλύπτεται, τῷ ἑαυτῆς φημὶ καὶ τῷ ἐκ χειμῶνος. Διωθοῦνται δ' ὅμως τὸ σκότος καὶ παρέχονται φῶς ἀστραπαὶ ἀπειλοῦσαι, καὶ τῷ ἐκ τῶν ἀστραπῶν πυρὶ τὰ κύματα φλέγεται. Δίδωσί τε ἤδη πήδημα τὸ κῦμα εἴσω τῶν τῆς νηὸς κοιλωμάτων· καὶ οἷα δή τις στρατιώτης, παντὸς φερέχων τοῦ τάγματος, πολλάκις ἐφαλάμενος φερυφυμένης πόλεως τείχεσι, τελευτῶν τῇ τε ἐλπίδι χρήσεται καὶ, τῷ τῶν ἐπαίνων ἔρωτι ἀναπτόμενος, μεταξὺ μυρίων ἀνδρῶν, μόνος τὸ τεῖχος καταλαμβάνει· οὕτω, τῶν ὑψηλῶν κυμάτων τοῖς τῶν τοίχων (1) ἄκροις περσαρραξάντων, ἔτι μείζων ἀνασταῖσα δεκάτου κύματος ὁρμὴ ἔπεισι, καὶ οὐ πρότερον ἀφίσταται ἀπηνθρηκυῖα τῇ νηὶ διαμάχεσθαι, πρινὴ καταελθεῖν εἰς τὰ τῆς νεὼς ὥσπερ ἁλούσης πόλεως τείχη. Τὸ μὲν οὖν τῆς θαλάττης ἐπιεστο ἔτι τὴν ναῦν ἐκπορθῆσαι, τὸ δ' ἐντὸς ἦν. Καὶ θορυβοῦνται πάντες, οὐ ῥαθυμότερον ἢ πόλις εἴωθεν, ἄλλων μὲν ἤδη τὸ τεῖχος διορυττόντων ἐκτὸς, ἄλλων δ' ἐντὸς αὐτὸ καταεχόντων, ἀγωνιᾷν. Ἐπιλείπει δὴ καὶ ἡ τέχνη, καὶ αἱ ψυχαὶ καταπίπτουσι, καὶ τοσοῦτοι δοκοῦσιν αὐτοῖς ἐπιέναι καὶ ἐπιῤῥήγνυσθαι θάνατοι, ὅσα καὶ κύματα ἔρχεται. Ὁ μὲν οὖν οὐ κατέχει τὸ δάκρυον· ὁ δ' ἐνεὸς ἴσταται· ἄλλος μακαρίους ἀποκαλεῖ οὓς ἐκφοραὶ μένουσιν· ἕτερος εὐχόμενος δεῖται τοῦ θείου, καὶ, χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανὸν, ὃν οὐχ ὁρᾷ, μάτην αἴρων, αἰτεῖται βοήθειαν. Ἔπεισιν ἐπὶ νοῦν τῷ μὲν ἀδελφὸς

(1) Cod. πιχῶν: cf. p. 481. Mox πίχη ferendum ob urbem captam.

καὶ τεκόντες (1), τῷ δὲ σὺν τοῖς κληρονόμοις οἰκίαι, καὶ ὅ,τιπερ ἑκάστῳ καταλέλειπται. Ἀλκυόνη δ' εἰς οἶκον κινεῖ τὸν Κήυκα, κἂν τῷ τοῦ Κήυκος σπόμαλι οὐδὲν ἦν ὅτι μὴ Ἀλκυόνη· ἀλλ', εἰ καὶ τὰ μάλιστα ταύτης ἐπιθυμεῖ καὶ μόνης, ἔχαιρεν ὅμως ὅτι γε μὴ παρῆν. Θέλων δὲ καὶ πρὸς τὸν τῆς ἐνεγκαμένης ἀφορᾷν χῶρον καὶ τελευταίαν στρέφειν πρὸς τὴν οἰκίαν ὄψιν, ἀγνοεῖ ποῦ πού' ἂν εἴη· τοσαύτην ἀνέζησε τὸ πέλαγος πλάνην, καὶ σκιὰν μέλαιναν ἐκ τῶν νεφῶν ἅπας ὁ οὐρανὸς ἐπηλυγασάμενος κρύπτεται, καὶ τὸ εἶδος τῆς νυκτὸς ἐδιπλασιάσθη.

Καὶ καλάγνυται τῇ ἐμβολῇ τοῦ χειμερίου λαίλαπος ὁ ἰστὸς, καλάγνυται δῆτα καὶ τὰ πηδάλια· καὶ τοῖς σκώλοις τούτοις, ἅτε δή τις νικητὴς, τὸ κῦμα θρασυνθέν τε καὶ κυρτωθὲν ἄνωθεν ἀφορᾷ πρὸς τὰ λοιπὰ κύματα. Οὔκουν ἐλαφρότερον, ἢ εἴ τις, Ἄθων τε καὶ Πίνδον ἀνεσπακὼς τῆς οἰκείας ἕδρας, ὅλους πρὸς τὸ ἀναπεπταμένον ἐκύλισε πέλαγος, πρηνὲς καταπίπτει (2), καὶ ὁμοῦ τῷ τε βάρει καὶ τῇ φορᾷ βαπτίζει κατὰ βάθους τὴν ναῦν, σὺν ᾗ καὶ τὸ πολὺ τῶν ἀνδρῶν τῷ βάρει πεσθὲν τῶν ὑδάτων, καὶ μηκέτι τῷ ἀέρι ἀποδοθὲν, τῇ οἰκείᾳ μοίρᾳ ἐχρήσατο. Ἄλλοι μὲν οὖν μέρη καὶ μέλη (3) τῆς νεὼς καὶ ἀ-

(1) Videtur invenisse, «fraterque parentesque,» quod, ad sententiam optimum, nec metro nocebit, quum fieri possit elisio cum prima versus proximi syllaba, vel, idque bonum, «patresque.»

(2) Inserui πρηνὲς καταπίπτει, «præcipitata ruit.»

(3) Hanc verborum junctu-ram illustravi ad Aristæn. p. 211. Symeon Metaphr. Epist. 9, non insuaviter: εἴ τι οὖν ἡμῶν μέλει σοι, μέλει δὲ πάντως μέλος ὅτι καὶ μέρος τῆς μιᾶς ψυχῆς, γεφύρου τὸ πάθος, καὶ παραμύθησαι ψυχὴν, ἣ τοῦτο αὐτὸς εἶ, ὅπερ ἀπιχῶς ἐκείνη τῷ σώματι. Psellus in Can-

ῥήτα καλέχουσιν· αὐτὸς δ' ὁ Κήϋξ τῇ χειρὶ, ἣ φορεῖν εἰώθει τὸ σκῆπτρον, χλᾶσμα ναυαγίου καλέχει, καὶ τόν τε κηδεστὴν καὶ πατέρα μάτην καλεῖται, καὶ πολλὴ ἐν τῷ τούτου στόματι νηχομένου ἡ σύνευνός ἐστιν Ἀλκυόνη. Ταύτης μέμνηται, ταύτην ἀναφέρει, ταύτης εὐχέται περὶ τῶν ὀφθαλμῶν ὑπὸ τῶν κυμάτων σῶμα κομισθῆναι τὸ ἑαυτοῦ, καὶ ἐκπνεύσας ταῖς φίλαις περιπλαλῆναι χερσί. Νηχόμενος τοίνυν, ὁσάκις τὸ κῦμα χανεῖν συγχωρεῖ, ἀποῦσαν ὀνομάζει τὴν Ἀλκυόνην, καὶ ἐν αὐτοῖς αὐτὴν τοῖς ὕδασιν ὑποφθέγγεται. Ἤδη δ' ἐν μέσοις τοῖς κύμασι μέλαν ὑδάτων ἐπανάστημα θαλύεται, καὶ πειρᾶται τὸ ὑγρὸν βαπτισθεῖσαν καλύπτει τὴν κεφαλήν. Ὁ δ' Ἑωσφόρος ζοφώδης καὶ οἷον οὐκ ἂν ἠδυνήθης γνωρίσαι τὴν νύκτα ἐκείνην γέγονε, καὶ, ἐπειδὴ ἐξελθεῖν οὐκ ἐξῆν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ (1), συννεφέσι νεφέλαις πρόσωπον περιέπτυξεν.

Ἡ δ' Αἰολὶς, τὸ μεταξὺ τοῦτο (2), τῶν τοσούτων κακῶν ἀγνοὺς οὖσα, τάς τε νύκτας διαριθμεῖται, καὶ νῦν μὲν, ἂς ἂν ἐκεῖνος ἐνδύσηται, ἐπισπεύδει ἑσθῆτας, νῦν δ' ἂς ἂν, ἐλθόντος ἐκείνου, αὐτὴ ἐκπονήσηται (3)· καὶ ὑποστρωφᾷ ἑαυτῇ τἀνδρὸς κενὴν ὑπι-

tic. Cantic., in Meursii Opp. t. VIII, pag. 304 : Τούτων γὰρ πάντων τῶν μερῶν καὶ τῶν μελῶν τὸ κάλλος θέλων τῆς νύμφης ἐπαινεῖν ὁ Χρυσόλας. Idem rursus p. 320: Ἐπὶ γὰρ πάντων κεφαλὴ Χριστὸς τυγχάνει μόνος, Σῶμα δὲ τούτου πιστὴ ἡ ἁγία ἐκκλησία, Καὶ μέλη τοὺς ἁγίους. Tzetzes in Iliad. p. 123 : οἱ γὰρ Αἰθίοπες στοιχεῖα γραμμάτων οὐκ ἔχουσιν, ἀλλ' ἀντ' αὐτῶν ζῶα ποικίλα, καὶ μέλη τούτων καὶ μόρια.

(1) Cod. εἰς τὸν οὐρανὸν, absque sensu. Forsan etiam, ἐκ τῶν οὐρανῶν.

(2) Lat. « interea. » Velim μεταξύ. Statim cod. ἀγνοὸς, male disjunctis, calami lapsu, duobus τοῦ ω particulis.

(3) Latinum *gerat* pro *faciat* habuit, pessime. Repone, αὐτὴ

σχνεῖται. Ἔφερεν μὲν οὖν αὕτη τοῖς θεοῖς πᾶσιν εὐσεβῆ θύματα, περὶ δὲ πάντων τὸ τῆς Ἥρας ἤγαλλεν ἱερόν, καὶ ὑπὲρ τοῦ ἀνδρὸς, ὃς οὐδεὶς ἦν, ἤει πρὸς τοὺς βωμοὺς, καὶ σῶν τε διαγίνεσθαι τὸν ἑαυτοῦ ἄνδρα καὶ ἐπανήκειν περισύχελο, καὶ μηδεμίαν ἄλλην αὐτῆς περιμῆσαι. Τῇ δὲ τοῦτο ἐκ τῶν τοσούτων εὐχῶν συμβῆναι ἠδύνατο μόνον (1).

Ἀλλ' ἡ θεὸς οὐκέτι πλέον ὑπὲρ τοῦ κεχρημένου θανάτῳ παρακαλεῖσθαι ἀνέχεται. Ὡς ἂν δὲ τὰς οὐ καθαρὰς ὑπὲρ τοῦ τεθνεῶτος χεῖρας τῶν ἑαυτῆς ἀπείρῃ βωμῶν, « Ἶρις » φησὶ, « τῶν ἐμῶν φωνῶν » ἄγγελε πιστοτάτη, ἐπίσκεψαι τὴν κωμαοδότει- » ραν (2) τοῦ Ὕπνου, τάχος ὅσον, αὐλήν, καὶ κέ- » λευε τοῦ ἀπεσβηκότος εἰς τύπον Κήυκος πρὸς τὴν » Ἀλκυόνην ὄνειρον πέμπειν, τὴν τύχην τοῦ ἀνδρὸς » ἀπαγγέλλοντα. » Εἶπε· καὶ ἡ Ἶρις μυριόχροα ἐνδύματα περιτίθεται, καὶ, τὸν οὐρανὸν τοξοειδεῖ καμπῇ διαγράψασα, εἶσι πρὸς τὴν νέφεσι κρυπτομένην οἰκίαν τοῦ βασιλέως Ὕπνου.

Ἔστι δ' ἐγγύθι τῶν Κιμμερίων, μακρὰν ἀναχωρητὸς σπήλαιον, κοῖλον ὄρος, οἶκοι καὶ θάλαμοι τοῦ νωθροτάτου Ὕπνου, ἔνθα οὐκ ἔστιν ὅτε ἀνίσχων, ἢ μεσουρανῶν, ἢ δυόμενος, ἥλιος ταῖς ἀκτῖσιν εἰσπεσεῖν οἷός τε γίνεται· ζόφῳ δὲ συμμιγὴς ὁμίχλη ἀναπέμπεται γῆθεν, καὶ ἀμφίβολον φῶς ἀμφιλύκη. Οὐκ ἄγρυ-

φορίαν: « vestes quas ipsa *gerat*. »

(1) Addidi μόνον.

(2) Cod. κωμαοδότηραν, et e correctione κωμαοδ. Potuissem et priorem lectionem servare, ni timuissem ne quis a τῷ κώμως repeteret vocis originem. Nam sic decurtata fiunt nomina, σπερμολόγος pro σπερμαολόγος, αἱμοπότης pro αἱμαοπότης, alia. Rem tetigi in Notit. MSS. t. X, part. II, pag. 187.

πνος ὄρνις ταῖς ᾠδαῖς τῆς εὐλόφου κεφαλῆς περκαλεῖται τὴν Ἠῶ, οὐδὲ φωνῇ τὴν σιωπὴν λύουσιν ἢ προμηθεῖς κύνες ἢ τῶν κυνῶν ἀγχινούστεροι χῆνες (1). Οὐ θῆρες, οὐ θρέμματα, οὐ κινούμενοι πνεύμασι κλάδοι, οὐδ' ὁμιλίαν γλώσσης ἀνθρωπίνης ἦχον ἀποδιδόασιν· ἠρεμία δ' ἄφωνος καθοικεῖ. Ἐκ πέτρας γε μὴν κάτωθεν ἔξεισι ῥεῦμα τοῦ Λήθης ὕδατος, ἔνθα σὺν ψιθυρισμῷ τὸ ὕδωρ διολισθαῖνον τῇ τῶν καχλήκων σμαραγῇ περκαλεῖται τοὺς ὕπνους. Πρὸ δέ γε τῆς εἰσόδου τοῦ ἄντρου πολυφόρβοι θάλλουσι μήκωνες καὶ ἀναρίθμητόν τι βοτανῶν εἶδος, ὧν ἐκ τοῦ ὑγροῦ κῶμα ἡ ὑγρὰ Νὺξ συλλέγει καὶ διὰ πάσης τῆς γῆς ῥαίνει καθ' ὁτὲ τὸ σκότος. Θύρα δὲ, ἵνα μὴ στρεφομένου τοῦ στρόφιγγος τετριγὼς (2) ἦχος ἀποδιδοῖτο, οὐδεμία καθ' ὁτιοῦν ἐστὶ τὴν οἰκίαν, καὶ ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ φύλαξ οὐδ' ὁστισοῦν. Ἐν δὲ μέσῳ τῷ ἄντρῳ στρωμνὴ πτερωτὴ κεῖται ἑβένῳ μελέσσης, ἑνὸς ἅπασα χρώματος καὶ μέλανι σκεπάσματι σκεπομένη, ἧχίπερ αὐτὸς ὁ Θεὸς κεῖται παρειμένος τὰ μέλη νωθρότητι. Περὶ δὲ τοῦτον παντοίᾳ ποικίλας μιμούμενοι μορφὰς Ὄνειροι πολλοὶ κεῖνται, καὶ τοσοῦτοι ὅσους ἀθέρας τὸ λήϊον καὶ κλῶνας ἡ λόχμη φέρει, καὶ ὅσην ἀποπτύει ψάμμον ἡ θάλατία. Ἐνθαπερ αὐτίκα τε ἡ παρθένος εἰσῆλθε, καὶ χερσὶ τοὺς ἀθισθέντας Ὀνείρους διώσατο, καὶ τῇ λαμπρότητι τῆς ἐσθῆτος ὁ ἱερὸς οἶκος ἀπέστεγψε, τοὺς δ' ὀφθαλμοὺς ὁ θεὸς νωθρῷ κειμένους βαρύτητι μόλις αἴρων,

(1) Gallus gallinaceus et anser, vigilacissimi alites, una depicti visuntur in Ampulla Isidis Ægyptia ab Hesselto illustrata, qui de ansere non pauca habet.

(2) Conferatur nota p. 421.

αὖθις καὶ αὖθις καλωλίσθανε, καὶ τὰ ἄκρα τοῦ σλέρνου νευσλάζοντι τύπλων τῷ πώγωνι, σὺν χεύνῳ ἀπελινάξαλο ἐξ ἑαυλοῦ ἑαυλὸν (1), καὶ, ἐπ' ἀγκῶνος διεγερθεὶς, ὅτου χάειν ἐλήλυθε (καὶ γὰρ ἐγνώεισε) δληρώτα. Ἡ δὲ « Ὕπνε » φησὶ, « τῶν ὄντων ἀνά- » παυσις, Ὕπνε μειλιχώταλε θεῶν, καὶ (2) εἰρήνη » ψυχῆς, ὃν φεύγτις φεύγει, ὃς τὰ σώμαλα ταῖς » σκληραῖς τῶν ἐργασιῶν ἀπειρηκότα μαλάσσεις, » καὶ πρὸς τοὺς αὖθις πόνους ἀνακαινίζεις, Ὄνειρον, » ὃς ἀληθινῇ μορφῇ μιμούμενος ὁμοιοῦται, πρὸς τὴν » Ἡρακλέους Τραχῖνα κέλευε εἰς τύπον τοῦ βασι- » λέως Κήϋκος ἐς τὴν Ἀλκυόνην ἐλθεῖν, καὶ ναυαγῆ- » σαν πλάσασθαι εἴδωλον. Καὶ γὰρ προσέταξε » ταῦτα ἡ Ἥρα. » Ἡ μὲν οὖν Ἶρις, τῷ κελευ- σθέντι τέλος ἐπάγουσα, ἄπεισιν. Οὐδὲ γὰρ εἶχε πρόσω τὴν βίαν τοῦ νυσλαγμοῦ φέρειν. Ἐπεὶ δὲ καὶ τοῖς μέλεσιν ἑαυλῆς ἐμπίπλειν τὸν ὕπνον ἤσθελο, ἐξέφυγε, καὶ ἐπανακάμπλει δι' οὗ τόξου ἐλήλυθεν.

Ὁ δὲ παλὴρ Ὕπνος ἐκ τοῦ δήμου τῶν ἑαυλοῦ μυρίων παίδων ἐξεγείρει τὸν ἐπισλήμονα καὶ τῆς μορφῆς μιμηλὴν Μορφέα. Οὔκουν ἐκείνου τις ἄλλος ἐνλρεχέσλερον τὴν ἐπιλαχθεῖσαν προσέλευσιν ἀπομάτλεται· καὶ μέντοι καὶ πρόσωπον καὶ λαλιᾶς ἦχον προσλίθησι καὶ ἐνδύματα καὶ τὰ παντί τῳ συνηθέσλαλα ῥήματα. Ἀλλά γε δὴ οὗτος μόνους τοὺς ἀνθρώπους μιμεῖται· ἕτερος δέ τις γήτεται θηρίον, γήτεται πετεινὸν, γήτεται μακρὸν ἑλίτλων ὀλκὸν ὄφις. Τοῦτον Ἰκελον μὲν οἱ θεοὶ, τῶν δὲ θνητῶν ὁ ὄχλος Φοβή-

(1) Confer notata pag. 366.
(2) Cod. καὶ θεῶν, εἰρήνη. Statius in Sylv. v, 4, ad Somnum : « placidissime divum. »

τορα (1) ὀνομάζουσιν. Ἔστι μέντοι καὶ διαλλάττων τὴν τέχνην τρίτος τις ὁ Φάντασος· ἐκεῖνος δ' εἰς γῆν, καὶ πέτραν (2), καὶ ὕδωρ, καὶ δένδρον, καὶ εἰς ἅπαν, εἴ τι ψυχῆς ἔρημον, ἀπαλῶς μεταβαίνει. Οἱ μὲν αὐτῶν βασιλεῦσι καὶ ἡγεμόσι τὴν ἑαυτῶν ψυχὴν (3) νύκτωρ ἐμφανίζειν εἰώθασιν· οἱ δὲ διά τε δήμων καὶ ὄχλων ἁλῶνται. Παρέρχεται δὴ τούτους ἅπαντας ὁ γεραίτερος Ὕπνος, καὶ ἐκ πάντων τῶν ἀδελφῶν ἕνα ἐπιλέγεται τὸν Μορφέα, ὃς ἂν τὰ τῆς Θαυμάντιδος (4) ἐκτελέσειε ῥήματα· καὶ αὖθις, μαλακῇ παρειμένος νωθρότητι, ἀπέθετο τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς μετεώρου σπρωμνῆς καὶ ἐπνυγάσατο. Ἵπτανται μέντοι ἐκεῖνος ἀνὰ τὸ κνέφας, ἦχον τῶν στερύγων ἐργαζομένων μηδένα, καὶ, εἴσω βραχέος χρόνου, τὴν Αἰμονίαν κατέλαβε πόλιν, καὶ, τοῦ σώματος τὰς στέρυγας καταθέμενος, εἰς εἶδος τοῦ Κήυκος ἄπεισι· καὶ πρὸς τῇ ληφθείσῃ μορφῇ, πελιδνός τε καὶ ὀλιγοδρανὴς καὶ δίχα περιβολαίου παντὸς, πρὸ τῆς κλίνης ἕστη τῆς δυστήνου συζύγου. Διάβροχος μὲν οὖν ἐδόκει ὑπήνη τῷ ἀνδρὶ, διαβρέχων δὲ καὶ ἐκ τῶν βοστρύχων ὕδωρ βαρὺ καταῤῥεῖν. Τότε δὲ τῇ κλίνῃ ἐπερεισάμενος, δακρύων τοῖς ὀφθαλμοῖς καταχεχυμένων, ταῦτ' ἔλεγεν· « Ἐπι- » γνώσκεις, δυστυχεστάτη, τὸν Κήυκα, σύνευνε; ἢ » μεταλέλυπταί μοι τῷ θανάτῳ τὸ πρόσωπον; Ἀτέ- » νισον· ἐπίγνωσῃ, καὶ εὑρήσεις, ἀντὶ τοῦ σοῦ νυμφίου,

(1) *Phobetora.* Cod. φόβητρα.
(2) Codex, πίτραν et πίτρας, duplici compendio. Mox pro εἴ π malim ὅ, π.
(3) Lat. *vultus* poscebat græcum ὄψιν.
(4) Cod. inter versus ιάδος, innuens et legi posse θαυμαντιάδος.

» νυμφίου σκιάν. Οὐδὲν βοηθείας ἡμῖν, Ἀλκυόνη, αἱ
» σαὶ ἤνεγκαν εὐχαί. Πεπλώκαμεν· ψευδῶς (1) σαυτῇ
» με ὑπισχνεῖσθαι μὴ θέλε. Συννεφὴς νότος ἐν πε-
» λάγει τῷ Αἰγαίῳ τὴν ναῦν κατείληφε, καὶ, σφο-
» δρῷ πνεύματι συστραφήσας, διέλυσε· καὶ σῶμα
» τοὐμὸν, μάτην τὸ σὸν ὄνομα κεκραγὼς, κῦμα
» ἐπλήρωσε. Ταῦτά σοι οὐκ ἀμφίβολος μηνυτὴς
» ἀπαγγέλλει· ταῦτα οὐ πεπλανημέναις ἀκούεις
» φήμαις· αὐτὸς ἐγώ σοι παρὼν ναυαγὸς τὴν ἐμαυ-
» τοῦ σοι τύχην ἐκφαίνω." Ἔγειραι (2)· ἄγε, δίδου δά-
» κρυα· περιβαλοῦ πένθιμα, μηδέ με ἄκλαυτον ἐπὶ
» τοῦ κενοῦ πέμψῃς Ταρτάρου." Τούτοις πεισθῆναι
καὶ φωνὴν ὁ Μορφεὺς, ἣν πιστεύσειεν ἂν ἐκείνη
τοῦ ἑαυτῆς ὑπάρχειν ἀνδρός· καὶ δάκρυα ἐδόκει πε-
χέειν ἀληθινά. Καὶ μέντοι καὶ σκῆπτρον (3) τοῦ Κήυ-
κος εἶχεν ἡ χείρ. Στενάζει τοιγαροῦν Ἀλκυόνη, καὶ
κινεῖ δάκρυα δὴ καὶ χεῖρας (4), καὶ τὸ τοῦ ἀνδρὸς
σῶμα μέτεισιν ἐν τοῖς ὕπνοις· περιβάλλει δὲ μόνον

(1) Legit Planudes *falso* vel *false*. Heinsiana correctio *falsæ* prorsus fuit inutilis nec a Gierigio recipienda.

(2) Latinum *surge* mihi revocavit in mentem Gregorii Naz. locum facili medela sanandum; nam est corruptus in Tolliana editione pag. 80 : Ὡς Λάζαρόν με πλεαμέρον πάφων Ἐξήγαγες βοήσας Ἀνίσταμ' · οἱ δ' ἔπηξαν. Wesselingius conjicit, Λάζ. μὲν et ἀνάστηθ', illud bene, hoc pessime. Lego propius ad corruptam vocem, ἀνίσταο', *surge*.

(3) Habuisse Nostrum vertisseque malam lectionem *sceptrum* notat hic Naugerius. Absurdum enim fuerit commentum Ovidii, si Ceycis naufragum nudumque cadaver sceptrum teneret regium. Meliores libri, *gestum*, nempe σχῆμα τὸ εἰωθός.

(4) Et hic malam in hoc oxymoro, « *lacrymas* motatque la» certos », secutus est lectionem. Ad fidem meliorum librorum, in quibus *lacrymans*, vertendum fuit : Στενάζει τοιγαροῦν σὺν δακρύοις Ἀλκυόνη, καὶ εὔδουσα τῷ χεῖρε κινεῖ· τὸ δὲ τοῦ ἀνδρὸς σῶμα μετιοῦσα, περιβάλλει μόνον—

ἀέρα, καὶ ἀνακράζει· « Μένε· ποῖ σεαυτὸν ἁρπάζεις;
» ἐπὶ τὸ αὐτὸ πορευσόμεθα. » Ἀπελινάξατο δὴ τὸν
ὕπνον τῇ τε φωνῇ ἑαυτῆς καὶ τῇ ὄψει τοῦ ἀνδρὸς
θερηθεῖσα. Καὶ πρῶτα μὲν εἴπερ ἐκεῖνος εἴη περι-
σκοπεῖται ὃς ἄρτι ἐπέφαντο· καὶ γὰρ οἱ οἰκέται τῇ
φωνῇ ταραχθέντες εἰσήνεγκαν φῶς· ὡς δ' οὐδέπη
πω' αὐτὸν εὗρισκε, παίει τὸ πρόσωπον ταῖς χερσὶ, καὶ
διαῤῥήγνυσι τὴν ἐσθῆτα ἀπὸ τῶν στέρνων, καὶ αὐτὰ
κόπτει τὰ στέρνα. Ἀλλ' οὐδὲ τοὺς πλοκάμους αὐτῆ
λύειν φερντὶς, ἀπέκειρε (1) δέ. Καὶ τῇ τροφῷ τίς πω'
ἂν εἴη τοῦ πένθους αἰτία ἀνακεινούσῃ, « Τὸ μηδέν
» ἐστιν Ἀλκυόνη, τὸ μηδὲν ἐστιν (2) » εἶπε. « Πέπλωκεν
» ἅμα τῷ ἑαυτῆς Κήυκι. Αἴρετε τὰ παραμυθούμενα
» ῥήματα. Ναυαγὸς ἀπώλετο. Εἶδον καὶ ἐπέγνων,
» καὶ, ἀποχωροῦντα ταῖς χερσὶ καθέχειν ἐφιεμένη,
» σκιά μοι γέγονε καθεχούσῃ· ἀλλὰ καὶ ἡ σκιὰ ἔκδη-
» λος καὶ ἀληθής μοι τοῦ ἀνδρὸς ἦν. Οὐ μέντοι γε
» εἶχεν ἐκεῖνος, εἰ ζηλεῖς, τὸ εἰωθὸς πρόσωπον, οὐδ',
» ἢ τὸ πρότερον, ἔλαμπεν ὄψει. Ὠχριῶντα, γυ-
» μνὸν, καὶ ἔτι τὰς τείχας διάβροχον ἡ ταλαί-
» πωρος εἶδον. Καὶ ἔστη ἐπὶ τούτου (ἴδε) τοῦ τόπου
» ὁ τάλας ἐκεῖνος. » — Καὶ ζηλεῖ εἴ τινά πολε ὑπο-
λέλοιπεν ἴχνη. « Τοῦτο ἦν, τοῦτο ὦ, μαντευομένης
» τῆς ψυχῆς, ἐδεδοίκειν. Καὶ ἵνα μή με φύγῃς,
» καὶ τοῖς ἀνέμοις ἀκολουθήσαις, πρόσῃγον δέησιν.
» Ἀλλ' ὄντως ἤθελον, ἐπειδήπερ οἰχησόμενος ἀπέ-
» πλεις, ἅμα σαυτῷ κεκομικέναι κἀμέ. Ἐγένετ' ἂν
» μοι ἐς ὄφελος ἰέναι σὺν σοί. Οὔτε γὰρ ἂν, οὐδ'

(1) Planudea versio Heinsii conjecturam, *cædit*, confirmat.

(2) Μηδὲν hoc sensu illustrat erudite Blomf. ad Agam. 164.

» ὁτιοῦν τοῦ τῆς ζωῆς χρόνου, οὐχ ἅμα γέ σοι
» διεγενόμην· οὔτ' ἂν ἐγένετο διαχεκριμένος ὁ ἀμφοῖν
» θάνατος. Νῦν δ' ἀπωλόμην ἀποῦσα, καὶ κινδυ-
» νεύω ἐπὶ τῶν κυμάτων ἀποῦσα, καί σε τὸ πέλα-
» γος ἐμοῦ δίχα καλέχει. Ἀπηνέστερος ἂν καὶ αὐτοῦ
» μοι τοῦ πελάγους ὁ λογισμὸς εἴη, εἰ πορρωτέρω
» τὴν ζωὴν παραπέμψαι ἐπιχειρήσαιμι, καὶ ἐπιβιῶ-
» ναι τῇ τοσῇδε διαμαχεσαίμην ὀδύνῃ. Ἀλλ' οὔτε
» φιλονεικήσω, οὔτε σε καταλείψω ἡ δύστηνος (1).
» Καί σοι νῦν γοῦν συνέκδημος ἥξω, καὶ ἐν τάφῳ,
» εἰ καὶ μὴ λάρναξι (2), ὅμως ἡμᾶς γράμμα συνά-
» ψει· εἰ δὲ καὶ μὴ τοῖς ὀστοῖς τῶν ὀστῶν, ἀλλά γε
» τῷ ὀνόματι τοῦ ὀνόματος ψαύσω.» Ἡ μὲν οὖν
ὀδύνη κωλύει τὰ πλείω, καὶ μεσολαβεῖ πάντι ῥήμα-
τι θρῆνος, καὶ ἀπὸ καρδίας ἐμβεβρυντημένης ἀνά-
γονται στεναγμοί.

"Εως τοίνυν ὑπῆρχε, καὶ ἔξεισιν ἐκ τῆς οἰκίας πρὸς τὴν ἠιόνα, καὶ πρὸς ἐκεῖνον ὀλοφυρομένη τὸν τόπον ἐπάνεισιν, ὅθεν ἀποπλέοντα εἶδε· κἀκεῖ δὴ διαλειβουσα (3), ἐν ὅσῳ καθ' αὑτὴν ἔλεγεν· «Ἐν-
» τεῦθεν τὰ πρυμνήσια ἔλυσεν· ἐν ταύτῃ μοι τῇ
» ἠιόνι φιλήματα ἀναχωρῶν ἔδωκεν·» ἐν ὅσῳ τὰς ἐπισήμους ἀναμιμνήσκεται δὴ τῶν πρόξεων, καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς πρὸς τὴν θάλατταν ἀφορᾷ, ἐν τοῖς ὑγροῖς κύμασιν οὐκ οἶδ' ὅ, τι, ἀφ' ἱκανοῦ διαστήματος, ὡσανεὶ σῶμα βλέπει. Καὶ πρῶτα μὲν τί ἂν

(1) Legebat *miseranda*, non, quod editur, *miserande*.

(2) Debuit scribere λάρναξ. Non vidit latinum *urna* esse nominativum; sicque jubet metrum.

(3) Habuit bonam lectionem *moratur*, quam immerito loco pepulit suo Heinsii conjectura.

ἐκεῖνο ἀμφίβολον ἦν· ἐπεὶ δὲ μικρόν τι τὸ κῦμα τοῦτο προσήγαγεν, εἰ καὶ τὰ μάλιστά γε ἀπῆν, ὅμως σῶμα τυγχάνειν ἐφαίνετο. Τίς πότε δ' ἂν εἴη ἀγνοοῦσα, ὅτι δὴ ναυαγός ἐστιν, ὑποκεκινημένη τῇ ὀμφῇ, καὶ, ὥσπερ ἀγνοουμένῳ διδοῦσα δάκρυα, « Φεῦ » ! εἶπεν « ἄθλιε, ὅστις ποτὲ εἶ, καὶ (1), εἴ τίς ἐστί σοι, » σύζυγος. » Ὠθούμενον δὲ τοῖς κύμασι τὸ σῶμα ἐγγύτερον γέγονεν, ὅπερ ὅσῳ γε ἐκείνη μᾶλλον ἐώρα, τοσούτῳ ἐλάττονος καὶ ἐλάττονος ἐγίνετο τῆς ψυχῆς. Ἤδη δὲ ἤδη τῆς γῆς ἐγγύταττα ἐκβεβασθὲν, καὶ ἤδη ὅπερ ἀναγνῶναι δύναιτο βλέπει. Ἦν δ' ὁ ἀνὴρ, καὶ « Ἐκεῖνός ἐστιν » ἀνακράζει. Καὶ ἐν ταυτῷ ὄψιν τε καὶ κόμην καὶ ἐσθῆτα διασπαράττει, καὶ τρεμούσας ἐκτείνουσα πρὸς Κήϋκα τὰς χεῖρας, « Οὕτως, » ὦ φίλτατε σύζυγε, οὕτως ἐπανήκεις, ἄθλιε, πρὸς » μέ » ! φησίν. Ἐπίκειται δὴ τοῖς κύμασι χειμεριώτερον χῶμα, ὃ τὰ πρῶτα τῆς θαλάττης κύματα θραύει, καὶ τὰς αὐτῶν ἐμβολὰς διαλύει. Ἐπήδησε (2) τοίνυν· καί τοι θαυμαστὸν δή τι τοῦτο δυνηθῆναι ὑπῆρχεν· ἐπέτετο, καὶ τὸν κοῦφον ἀέρα ταῖς ἀρτιγενέσι πτέρυξι τύπτουσα, ἐλεεινὴ ὄρνις ἐπέθλιβεν ἄκρα τὰ κύματα. Καὶ δὴ διϊπταμένης ὅμοιον μυομένῳ καὶ πλήρη δεινοπαθείας ἦχον ἀπεδίδου (3) τὸ στόμα, ῥάμφει λεπτῷ μινυρίζον. Ὡς δὲ κωφοῦ καὶ ἀναίμου τοῦ σώματος ἥψατο, τὰ φίλα μέλη ταῖς

(1) Inserui καί. Copula forte caruit Planudis codex, sed necessaria esse videtur.

(2) Codex, ἐπίηκε. Latinum *insilit* corrigendi modum docebat probabilem.

(3) Hinc Eumathius x, p. 378, in descriptione luctus, μητέρες... ἐλεειναὶ τὸ σχῆμα, τὴν γλῶσσαν, ἀλκυόνος πολυπινθέστεραι : codex Reg. 2897, plenius : τὴν γλῶσσαν ἐλεεινότεραι.

πεοσφάτοις πεοβαλοῦσα πτέρυξι ψυχεὴ τὸ παεάπαν φιλήμαλα ἐκ τοῦ σκληεοῦ ῥάμφους ἔδωκεν. Πότεεον δ' ἤσθελο τούτων ὁ Κήϋξ, ἢ τὸ πεόσωπον ἔδοξε τῇ τῶν κυμάτων ἄεαι κινήσει, ὁ μὲν πολὺς ὄχλος ἐν ἀμφιβόλῳ κεῖται· ἐκεῖνός γε μὴν ἤσθελο. Καὶ τέλος, τῶν οὐεανίων θεῶν οἶκτον τούτων λαβόντων, καὶ ἄμφω εἰς ὄενεις ἀμείβονται. Καὶ ὁ τῆς μοίεας ταύτης αἴτιος (1) αὐτὸς καὶ τότε διέμεινεν ἔεως, ἡ δὲ τῆς συζυγίας πίστις οὐδὲν τοῖς ὄενισι διελύθη. Συνίασι γοῦν, καὶ γόνεις γίνονται· καὶ, ἡμεεῶν ἐν τῷ χειμεείῳ καιεῷ γαληναίων ἐπιὰ, ἐπωάζει ἡ Ἀλκυόνη, τῆς καλιᾶς ἠωεημένης ἐν τῇ θαλάττῃ. Τότε δὴ ἀσφαλὴς ἡ τῆς θαλάττης ὁδός· τοὺς γὰε ἀνέμους ἐξιέναι τηεεῖ τε καὶ εἴεγει ὁ Αἴολος, καὶ ὑπὲε τῶν ἐγγόνων καλασιγάζει τὸ πέλαγος.

Τούτους γεεαίτεεός τις πεεὶ τὸν ταλαὸν αἰγιαλὸν διϊπταμένους ἀθεεῖ, καὶ τοὺς εἰς τέλος φυλαχθέντας ἔεωτας ἐπαινεῖ. Ἀγχίθυεος δέ τις αὐτῷ ἢ αὐτὸς οὗτος, εἰ τύχοι, » Καὶ οὗτος « φησὶν, « ὃν τῆς » θαλάττης ὀεγῆς ἀεμόμενον, τὸν ἰσχνότεεα σκέλη » φέεοντα « (τὸν εὐρύχωεον δεικνὺς πεεὶ τὸν φάευγα (2) πάππον), « βασιλείου φυλῆς ἐστὶ, καὶ, εἰ » καλιέναι πεὸς αὐτὸν συνεχεῖ τάξει βούλει, εἰσὶν ἢ » τούτου ῥίζα Ἶλος καὶ Ἀσσάεακος, καὶ ὁ τῷ Διὶ » ἁεπαγεὶς Γανυμήδης, καὶ Λαομέδων ὁ γέεων, καὶ

(1) Aliter græce vertenda erant latina, *fatis obnoxius isdem mansit amor*; nempe isto fere modo, *καὶ πάλι τῆς αὐτῆς μοίεας ὁ ἔεως.* Infra in ipso libri fine nominis etymon dat Planudes, innuens forsan vocem πα sæpius hanc avem iterare, quod an vere conjecerim judicent historiæ naturalis periti homines.

(2) Conferatur nota pag. 355.

» Πείαμος ὁ τοὺς ἐσχάτους τῆς Τεγίας καιεγὺς
» εἰληχώς. Οὗτος ἀδελφὸς γέγονε τῷ Ἔκλοει· ὃς,
» εἰ μὴ τὴν ὡρώτην ἡλικίαν καινοτέρας ἥσθελο μοίρας,
» τάχ' ἂν οὐ ταπεινότερον εἶχε τὸ τοῦ Ἔκλορος
» ὄνομα, εἰ καὶ τοῦ μὲν Δύμαντος ἡ θυγάτηρ ἐκεῖνον
» ἀπέτεκε, τὸν δ' Αἴσακον ἐπὶ τῆς καλασκίου Ἴδης
» λάθρα λέγεται Ἀλυξοθόη (1) γεγεννηκέναι, πειραθεῖσα
» τῆς Εἰλειθυίας. Ἐμίσει δὴ πόλεις οὗτος, καὶ, τῶν
» περιφανῶν ἀναχεχωρηκὼς οἰκημάτων, τὰ τῶν ὀρῶν
» ἠρεμαῖα καὶ τοὺς ἀκόμφους ἀγεγὺς ᾤκει, καὶ τοῖς
» Ἰλιακοῖς σλήθεσιν (2) οὐδὲν ὅτι μὴ σπανίως ἐπεμί-
» γνυτο. Οὐ μέντοι ἀγεγῖκον καὶ ἀκαλαμάκηλον ψυχὴν
» εἶχε τῷ ἔρωτι. Λόχμην (3) γὰρ θηρεύουσαν ἀνὰ πᾶ-
» σαν ἐπὶ τῆς παλρῴας εἶδεν ὄχθης πολλάκις τὴν Κε-
» δρηνίδα Ἠπείαν, διερριμμένους ἐπὶ τοὺς ὤμους
» ἠλίῳ ψύχουσαν τοὺς σλοκάμους. Ἡ Νύμφη μέν-
» τοι θεαθεῖσα (4) φεύγει, ἅτε δὴ ἔλαφος ξανθὸν
» λύκον (5) καλαπλαγεῖσα, καὶ πόρρω τῆς λίμνης κα-

(1) Hanc e Nostro formam nominis adtulit Naugerius, scribens tamen *Alixothoe*, non *Alyxothoe*. In latinis codd. magna est varietas. Atque desidero latinorum « Granico nata bicorni» versionem; quam omisit Noster loci, puto, difficultate deterritus.

(2) Cod. ἡλιακοῖς πάθεσι. Credo hæc apte nunc esse reficta ad latina, *Iliacos cœtus*. Cf. p. 520.

(3) Cod. λείχην: et scribendum etiam θηρευομένην, *captatam*. Mox Naugerius adtulit Ἠπείην e suo codice, quod forte non bene legit.

(4) De hoc passivo tempore cf. supra not. pag. 195; et infra XII, *N*. 183.

(5) Pro *cerva* codd. nonnulli habent *agna*; quæ lectio non parum habet probabilitatis, ob perpetuam luporum et agnorum antithesin, de qua fusius egi ad Aristæn. II, Ep. 20, pag. 727. Ovidius M. I, 505: « sic *agna* » *lupum*, sic cerva leonem, Sic » aquilam fugiunt penna trepi» dante columbæ.» Scholiastes Platonis ad hæc Phædri §. 40: ταῦτά τι οὖν χρὴ, ὦ παῖ, ξυννοεῖν καὶ τιθέναι τὴν ἑταίρου φιλίαν, ὅτε

» ταλη φθεῖσα πολαμία νήτλα ὀξύπλεφν (1) · ἦν ὁ
» Τρωϊκὸς ἀνὴρ δῆτα διώκει, καὶ τὴν τῷ δέει τα-
» χεῖαν ὁ ταχὺς τῷ ἔρωλι διεγείρει (2). Ἰδοὺ δὲ καὶ
» κρυπλομένη ἐπὶ τῆς πόας ἔχις φεύγουσης ὀδόντι
» καμπύλῳ τὸν πόδα διέτρωσε, καὶ τὸν ἰὸν ἐπὶ τοῦ
» σώμαλος καλαλέλοιπε, καὶ ἡ φυγὴ τῇ κόρῃ σὺν
» τῇ ζωῇ ἐπεσχέθη. Ὁ δὲ παραφρονήσας ἐκπνεύ-
» σασαν αὐτὴν περιβάλλει, καὶ ἀνακράζει· Λυπεῖ,
» λυπεῖ με τὸ διῶξαί σε· ἀλλ' οὐχὶ τοῦτ' ἔδεισα,
» οὐδέ μοι τοσούτου τὸ νικῆσαί γε ἐτιμᾶτο. Ἀπω-
» λέσαμεν ἡμεῖς οἱ δύο σε τὴν ταλαίπωφν. Τὸ
» τραῦμα μὲν γὰρ ἐκ τῆς ἔχεως, ἐξ ἐμοῦ δ' ἡ
» αἰτία δέδοται. Ἐγὼ δ' ἐκείνης ἀνοσιώτεφς, ὅς σοι
» τῷ ἐμαυτοῦ θανάτῳ τοῦ θανάτου παραμύθημα
» πέμπω. Εἶπε, καὶ σκοπέλου, ὃν πολύφλοισβον
» κῦμα ἐπέφαγεν (3), ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν. Ἡ

οὐ μετ' εὐνοίας γίνεται, ἀλλὰ, σπίου τρόπον, χάριν πλησμονῆς· « Ὡς λύ-
» κοι ἄρνα φιλοῦσ', ὡς παῖδα φι-
» λοῦσιν ἑταῖραι : » Scholiastes igitur : παροιμία τὸ Ὁμηρικόν, εἰρημένον ἐν τῇ χ' ῥαψῳδίᾳ [263] : « Ὡς οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἄρνασιν
» ὅρκια πιστὰ, Οὐδὲ λύκοι τε καὶ
» ἄρνες ὁμόφρονα θυμὸν ἔχουσιν. »
Ἡ παροιμία οὐκ ἐπὶ τῶν ἐρωτικῶς ἐχόντων : codex Reg. 3017, caret τῷ οὖν, non valde desiderando.

(1) Cod. ὀξύπεφν. Ovidius, *accipitrem*. De ὀξυπλήρῳ pag. 484.

(2) Pro latino *urget* exspectabam aliud, ἐπίγει, καλασπέρχει.

(3) Forsan scripserat ὑπέφαγεν. Lat. *subederat*. Præpositiones ἐπὶ et ὑπὸ vidimus jam permutatas pag. 200, 279; et videbimus infra ad XII, 217. Lysias adv. Erat. Trigintav. pag. 394, R. Πολεμάρχῳ δὲ παρήγγειλαν οἱ Τελάκοντα τὸ ἐπ' ἐκείνων εἰθισμένον παράγγελμα, πέντε κόπτειν : sic bene Reiskius pro mala lectione ὑπ' ἐκ. quam servavit Augerius, de more cæcutiens : ἐπ' inveni in Vaticano cod. 88. Lucianus Saturn. 7, ὁ ἐπ' ἐμοῦ βίος : cod. Reg. 2600, male, ὑπ'. Theophylactus Sim. Q. P. pag. 5 : σὺ δέ μοι πρεμαῖον ἐπίθες τὸ οὖς καὶ σιρηναίας ἀκούσεις φωνῆς : cod. Reg. 993, σιρηνείου, qui an ἐπίθες habeat, nescio; nihil enim in adversariolis notavi; sed puto legendum ὑπόθες.

» δὲ Θέτις (1), αὐτὸν οἰκλείρασα πίπλοντα ὑπεδέξαλο (2)
» πεφεισμένως, καὶ διανέοντα τὰ κώμαλα σλερρῆς
» τε ἐσκέπασε, καὶ ἡ εὐκλαία τοῦ θανάτου εὐπο-
» εία οὔκουν αὐτῷ δέδλαι. Ἀγανακλεῖ δ' ὁ ἐρε-
» σλὴς ζῆν ἄκων ἀναγκαζόμενος (3), καὶ ἀνθισλάμενόν
» τι τῇ ψυχῇ βλέπων τῆς οἰκλερᾶς καλαδωγῆς ἐξελ-
» θεῖν βουλομένῃ. Ὡς δὲ νέας ἐπὶ τῶν ὤμων ἀνε-
» λάβελο σλέρυγας, ὑπανίπλαλαι, καὶ μέντοι καὶ
» αὖθις ἐπὶ τοῦ ὕδαλος τὸ σῶμα καθίσι. Τό γε
» μὴν σλερὸν ἐλαφρύνει τὴν σλῶσιν· μαίνελαι δ'
» ὁ Αἴσακος, καὶ σρηνὴς ἄπεισι καλὰ τοῦ βυθοῦ,
» καὶ ἀπαύσλως εὑρεῖν ὁδὸν τοῦ θανάτου πειρᾶται.

(1) Pro Ovidiano *Tethys* græcum Τηθὺς erat scribendum. Invenit forsan Planudes *Thetis*, quæ duo nomina, in latinis codicibus sæpe confusa, et nonnunquam etiam viris doctis aliud agentibus fraudi fuerunt. Potest lector adire Annam ad Callim. H. D. 44; Muncker. ad Auctorem Argumenti Fab. I libri II Metam. Ovidii; Drakenb. ad Sil. Ital. III, 60; Burmann. ad Anth. Lat. III, 31; Fuscolum ad Catull. pag. 130; Marron. in Millini Horreo Encycl. an. V, t. V, pag. 456. Atque nonnulli e nostris male *Thetin* nominant ubi *Tethys* erat nominanda. Fontenellius in Eraste: « Lorsqu'Éraste » s'éveille, et croit qu'à son réveil » Déja *Thétis* s'apprête à rendre » le soleil »; *Téthys* scribere debuit. Venustissimos Sant-Aularii versus Voltairius, Alembertus, alii, sic recitant: « La divinité » qui s'amuse A me demander » mon secret, Si j'étois Apollon » ne seroit point ma Muse; Elle » seroit *Thétis*, et le jour finiroit. » Scribendum *Téthys*. Esmenardus in Navigatione l. v: » bravant de *Thétis* la défense » sévère, La froide Calisto descend sous l'onde amère. » Sed *Tethys*, non *Thetis*, triones septem gurgite cæruleo prohibuit, teste Ovidio M. II, 528. Plura quæ sunt ad manum exempla prætereo.

(2) Codex, *ὑπίξαλο*. Sic et p. m. 206, cod. A, *ὑπίξαλο* pro *ὑπεδέξαλο*.

(3) Lat. *invitum cogi*: qua de locutione cf. not. ad Aristænet. pagg. 481, 745.

Notis accedat Supplementi vice fragmentum anonymum de positione prosodica literæ φ,

» Πεποίηκε μὲν οὖν αὐτῷ ὁ ἔρως ἰσχνότητα· μακρὰ
» δὲ τὰ τῶν σκελῶν κῶλα, καὶ μακρὸς μὲν ὁ τρά-
» χηλος, καὶ πόρρω τοῦ σώματός ἐστιν ἡ κεφαλή.
» Φιλεῖ δέ γε τὴν θάλατταν, καὶ οἱ τοὔνομα μένει,
» ὅτι δὴ τραχείᾳ χρῆται τῇ φωνῇ, πάππος. »

quod e codice Regio 164, inter Titulos, pag. 4, descripsi :

Εἴπερ ἐθέλεις μαθεῖν ὅπως ἐν τοῖς ἡρωϊκοῖς μέτροις τὸ φ στοιχεῖον μόνον ἐκλείπει τὸ ὄπισθεν αὐτοῦ βραχὺ φωνῆεν, ἤγουν μόνον τὸ ε καὶ τὸ ο, ζήτησον αὐτὸ εἰς τὸν Ὅμηρον ἐν τῷ Ἰλιάδος μ', ἔνθα λέγει οὕτως· « Τρῶες δ' ἐρρίγησαν ὅπως ἴδον » αἰόλον ὄφιν ». Ὁ γὰρ ὕστερος ποὺς τοῦ ἡρωϊκοῦ μέτρου ἔχει τὸ ο βραχύ, καὶ ἔδει εἶναι μακρόν, διότι ἡ σπονδεῖος ἐχεῖτο ἢ τροχαῖος ἐν τῷ τέλει· ἀλλ' ἰδοὺ τὸ φ ἐκπίπτει τὸ ο βραχὺ ὄν. Καὶ ἀλλαχοῦ ζήτησον εἰς τὸν Ὀρφέα ἐν τῷ Λιθικῷ τῶν ιϛ' ζωδίων, ἔνθα λέγει οὕτως· « Καὶ σέλας ἡμε- » τερὸς δὲ φατὶς καρποφόρος (a) » ἔσται. » Ὁ γὰρ πέμπτος ποὺς ἔχει τὸ πο βραχύ, καὶ ἔδει εἶναι μακρόν, διότι ἐστὶ δάκτυλος· ἀλλ' ἰδοὺ τὸ φ ἐκλείπει καὶ αὐτὸ τὸ πο βραχὺ ὄν. Καὶ ἀλλαχοῦ ζήτησον ἐν τῷ πέλει τοῦδε τοῦ βιβλίου (b) ἐν τοῖς Βουκολικοῖς τοῦ Βίωνος, ἔνθα λέγει οὕτως· « Ἔσπερε, κυανέας ἱερὲ φίλε (c) νυ- » κλὸς ἄγαλμα. » Ὁ γὰρ πέταρτος ποὺς ἔχει τὸ ρε βραχύ, καὶ ἔδει εἶναι μακρόν, διότι ἐστὶ δάκτυλος· ἀλλ' ἰδοὺ τὸ φ ἐκλείπει καὶ αὐτὸ τὸ ρε. Καὶ ἀλλαχοῦ ἐν τῷ Φαίστῳ ἐν τῇ ἐξηγήσει τῶν Πυθίων τοῦ Πινδάρου (d), ἤγουν, « Ζεῦ Λιβύης, Ἄμ- » μων, κεραοφόρε, κέκλυθι, μάντι. »

(a) Sed editio Brunckii καρποφθόρος exhibet.

(b) Cod. quo utor nihil in fine nec alibi continet hujus modi.

(c) Editt. ἱερὸν φίλε.

(d) Non inde colligendum Fæstum (imo Φῆστον, *Festum*) in Pindarum Scholia scripsisse. Auctor Festum indicat in Scholiis ad Pindarum allegatum, quod hæc scholia quærenti patebit ad Pyth. IX, 89. Atque notandum melius ibi scriptum esse, κεραοφόρε.

ARGUMENTUM

LIBRI XII

EX CANTERI NOVIS LECTIONIBUS.

ÆSACO *Priamus* pater, tanquam mortuo, exsequias fecit una cum filiis, excepto *Paride*, qui, in Græciam profectus, Helenam rapuit. Raptorem secuti sunt Græci, postquam Aulide, *serpente* quodam in *lapidem* mutato, Dianam placare voluerant *Iphigenia* oblata, cui vero mutatæ Dea substituit cervam. Trojani, quum fama adventum Græcorum cognovissent, armati eos exspectant. Primo statim congressu *Cycnus*, ab Achille super lapidem necatus, convertitur a Neptuno in *avem* sui nominis. Is autem, qui telo nullo violari potuerat, in convivio heroum Nestori in memoriam revocabat tam *Cænea*, invulnerabilem et ipsum, atque primum e femina in *marem*, deinde in prælio, quum arborum mole obrueretur, in *avem* conversum, quam omnino pugnam *Centaurorum* cum *Lapithis*, quorum pars Cæneus fuerat. His appendicula addita de *Periclymeno* in *aquilam* transformato. Neptunus vero, Cycni mortem dolens, exoravit Apollinem ut Paridis sagittam in *Achillem* flecteret, qua ille periit.

ΟΒΙΔΙΟΥ

ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΙΣ.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΔΩΔΕΚΑΤΟΝ.

Ἀγνοῶν δ' ὁ παλὴρ Πείαμος τὸν Αἴσακον ἀνειληφότα τὰ πλεῳὰ καὶ ζῶντα, ἐπένθει, καὶ τάφῳ ἐπίγεμμα τοῦ συζύγου ἔχοντι ἐναγίσματα δέδωκεν ἅμα τοῖς ἀδελφοῖς ὁ Ἕκτωρ κενά. Μόνη δ' ἡ τοῦ δειλαίου (1) Πάριδος παρουσία οὐκ ἦν ἐπὶ τούτῳ τῷ ἔργῳ, ὃς, κόρην ὑσπερον ἁρπάσας γυναῖκα, μαχὴν πόλεμον τῇ πατρίδι ἐπήνεγκε. Καὶ μέντοι καὶ συνομωμοκυῖαι χίλιαι (2) τοῦτον διώκουσι νῆες, ἅμα δὲ καὶ τὸ κοῖνον (3) τοῦ τῶν Πελασγῶν ἔθνους. Καὶ μὴν καὶ ἡ ἐκδίκησις οὐκ ἂν παρελάθη, εἰ μὴ τὴν θάλατταν χαλεποὶ πεποιήκεσαν ἄπλοον ἄνεμοι, καὶ ἡ Βοιωτία γῆ ἐπὶ τῆς ἰχθυοτρόφου Αὐλίδος τὰς νῆας ἀπιέναι μελλούσας ἐπέσχεν. Ἔνθα καλὰ πάτρια ἱερείων τῷ Διὶ εὐτρεπιζομένων, καὶ βωμοῦ τοῦ ἀρχαίου ἀναφθέντι τῷ πυρὶ ἀναλάμψαντος, ἕρπειν ἐπὶ πλάτανον οἱ Δαναοὶ γλαυκὸν ἐθεάσαντο δρά-

(1) Legebatne *Paridis tristis?* Repone, ἡ τοῦ Π. —ἐπὶ τῷ λυπηρῷ ἔργῳ.

(2) De numero græcarum navium Gierigio adde Heyn. ad Iliad. B, 493; Hoepfn. ad Iphig. A. 174; Duker. ad Thucyd. 1, 10; Vinding. ad Dictyn p. 44; Tzetz. ad Lyc. 207.

(3) Locutionem τὸ κοινὸν illustrat Gierigius, cui adde interpretem Heroic. Philostr. p. 543, suas augentem copias ad Inscript. Actiacam pag. 440.

κοντα, ἥτις ἐγγύθι τελουμένων ἱερῶν ἵσταλο. Καλιὰ (1) δ' ἦν δὶς τετ'άρων σ'εθυθίων ἐπ' ἄκρου τοῦ δένδρου, ἅπερ ὁμοῦ καὶ τὴν μητέρα, περὶ τὴν ἑαυτῆς πελομένην ζημίαν, δράκων συνήρπασε, καὶ τῷ ἀπλήστῳ στόματι ἔκρυψεν. Ἐξεπλάγησαν μὲν οὖν πάντες· ὁ δὲ τὸ ἀληθὲς προβλέπων μάντις ὁ Θεστορίδης « Νικήσομεν » εἶπεν· « χαίρετε, Πελασγοί. Πεσεῖται ἡ » Τεγία. Ἀλλ' ἡμῖν γε μακρὰ τῶν πόνων ἔσται » τριβή. » Καὶ τοὺς ἐννέα σ'εθυθοὺς εἰς τοὺς τοῦ πολέμου ἐνιαυτοὺς διατάττει. Ὁ γε μὴν δράκων, ὡς περιείλικτο περὶ τοὺς θάλλοντας κλῶνας (2) τοῦ δένδρου, λίθος γίνεται. Καὶ μέντοι καὶ ὁ λίθος τὸ τοῦ δράκοντος εἶδος τηρεῖ.

Διαμένει τοίνυν ἐν τοῖς Ἀονίοις κώμασι βίαιος ὁ Νηρεύς, καὶ τὸν πόλεμον οὐκ ἐᾷ μεταφέρεσθαι. Εἰσὶ δ' οἳ καὶ φείδεσθαι τῆς Τεγίας τὸν Ποσειδῶνα πείθονται, ὅτι δὴ τὰ τῆς πόλεως ἐξεργάσατο τείχη· ἀλλ' οὐχ ὁ Θεστορίδης. Οὐ γὰρ ἀγνοεῖ ἡ σιωπᾷ (3) τὸ αἷμα παρθενικῷ τὴν τῆς παρθένου θεᾶς ὀργὴν ἐκμειλιχθῆναι δυνατὸν εἶναι. Ἐπεὶ δὲ τὴν τοῦ παλαιὸς φιλοστοργίαν τά τε δημόσια πράγματα καὶ ἡ ὑπὲρ αὐτῶν ἐνίκησεν αἰτία (4), καὶ ἡ Ἰφιγένεια ἁγνὸν αἷμα δώσουσα, τῶν ὑπηρετῶν θρηνούντων, ἔστη πρὸ τοῦ βωμοῦ, ἠτιμάθη τοῦ πάθους ἡ θεός, καὶ νεφέλην τῶν ὀφθαλμῶν κατασχέσασα, μεταξὺ τοῦ ἔργου καὶ τοῦ τῆς θυσίας θορύβου καὶ τῆς φωνῆς τῶν ἐκελευόντων,

(1) Legitur in codice, καμιά.

(2) Codex, κρῶνας, e permutatione non semel notata literarum λ et ρ. In Lexico quodam codicis Reg. 1630, pag. 253, inveni, Φαρκὶς, τὸ φαλκίδιον: rescribendum φαρκίδιον.

(3) Interposui ἡ.—In latinis, *tacetve.*

(4) Malam lectionem *res* vertit.

ὑποβληθείσης ἐλάφου λέγεται τὴν Μυκηνίδα ἀλλάξασθαι. Ἐπεὶ τοίνυν ἡ Ἄρτεμις ὅτινι θυμῷ (1) τὸν θυμὸν ἐλεάνθη, καὶ ὁμοῦ ὅ, τε ταύτης καὶ ὁ τῆς θαλάττης θυμὸς ἀνεχώρησε, δέχονται καλὰ νώτων νῆες χίλιαι (2) τοὺς ἀνέμους, καὶ, πολλὰ παθοῦσαι, τῇ Φρυγίᾳ ψαμάθῳ (3) προσίσχουσιν.

Ἔστι δέ τις ἐν μέσῳ τῷ κόσμῳ τόπος, μεταξὺ γῆς τε καὶ θαλάττης καὶ χώρας τῆς οὐρανίου, τοῦ τριτταῖος κόσμου τοῦδε μεθόριον, ὅθεν πᾶν, ὅ, τιπερ ὅπου δή ποτέ ἐστιν, εἰ καὶ τὰ μάλιστα ταῖς θέσεσι τῶν τόπων ἀπεῖη, διοπτεύεται, καὶ πᾶσα φωνὴ τὰς κοίλας δύεται ἀκοάς. Τοῦτον ἡ Φήμη καλέσχε, καὶ οἶκον καλὰ τὴν ἀκρόπολιν ἐξείλετο ἑαυτῇ, ὁπάς τε ἀμυθήτους καὶ μυρίας εἰσόδους τῷ οἴκῳ καλεσκευάσατο, καὶ οὐδέ τισι θύραις τὰς παρασπάδας συνέκλεισεν· ἡμέρας δὲ καὶ νυκτὸς ἀνεῴγασιν. Ὅλος δ' ἐστὶν ὁ οἶκος χαλκοῦ βομβοῦντος (4) καὶ ὅλος βρέμει, καὶ φωνὰς ἀντιδίδωσι, καὶ τὰ ἀκουσθέντα παλιλλογεῖ. Οὐδέ τίς ἐστιν ἐντὸς ἠρεμία· οὐδ' ἔν τινι μέρει τούτου σιγή. Οὐ μέντοι καὶ κραυγή ἐστιν· ἀλλ' ἀμυδρᾶς φωνῆς ψιθυρίσματα (5), ὁποῖάπερ ἐκ τῶν τοῦ πελάγους κυμάτων, εἴ τις πόῤῥωθεν ἀκούει (6),

(1) In Latinis, *qua decuit*. Excidisse videtur e græcis ἔπρεπε.

(2) Vide notata supra p. 511.

(3) Codex, ψαμμάθῳ, priore μ notato punctis delendi signis. Infra ad ν. 428, ubi πεισθαμεν, alterum λ sic puncto notatur; et sic ad ν. 598. Cf. pag. 13.

(4) Invenit Planudes, «tota est »ex ære sonanti», et recte intellexit de domo : qua in lectione omnino est acquiescendum. Hæc domus sonorum fere est instrumentum, quod vocibus externis percussum illas reddit atque iterat.

(5) Cod. ψθηρίσματα : sic ad 334, 337, δίκλης pro Δίκλυς : ad 513, πύλιον pro πήλιον.

(6) F. ἀκούοι, ut ad xv, 605.

τυγχάνειν εἰώθασιν· ἢ ὁποῖον ἦχον, ἐπειδὰν ὁ Ζεὺς τὰς μελαίνας διαῤῥήγνυσι νεφέλας, τὰ τῆς βεγγίης ἔσχαλα ἀποδίδωσιν. Ὁμήγυείς τε δὴ τὰς αὐλὰς ἐκείνας καλέχει, καὶ κοῦφος ὄχλος εἶσι καὶ ἄπεισι· καὶ τοῖς ἀληθέσιν ἀναμὶξ πανταχοῦ ψεύδη πειφοιτῶσι, καὶ μυρία διαγγελιῶν καὶ συγκεχυμένα ῥήματα καλινδεῖται. Ἐξ ὧν οἱ μὲν τὰς κενὰς ἀκοὰς λόγων πληφοῦσιν, οἱ δὲ τὰ ἀγγελθέντα εἰς ἑτέφους ἐκφέφουσι, καὶ τὸ μέτφον τοῦ ψεύδους αὐξάνει, καὶ πφοσπίθησι τοῖς ἀκουσθεῖσιν ὁ ἐξ ὑπογυίου γενόμενος οἰκονόμος τοῦ λόγου. Ἔχει καὶ τὸ Ἑτοιμόπισθόν ἐστιν· ἔχει καὶ πφοπέλης Λογγποιὸς, καὶ κενὴ Εὐφφοσύνη, καὶ καλεσπλοφεσμένοι Φόβοι, καὶ πφόσφαλος Στάσις, καὶ ἀμφιβόλων ἀγγελιῶν Ψιθυφισμοί. Αὐτὴ δ' ἡ Φήμη, πᾶν, ὅ, τιπφ τῶν πφαγμάτων ἐν οὐφανῷ τε καὶ πελάγει καὶ γῇ πφάτλεια, βλέπει, καὶ πολυπφαγμονεῖ πάντα τὸν κόσμον.

Ἐποίησε τοίνυν καὶ τοῦτο γινώσκεσθαι (1), τὸ τὰς Γφαικῶν ναῦς σὺν ἰσχυρῷ (2) στέλλεσθαι τῇ δυνάμει· καὶ οὐκ ἀπφοσδοκήτος εἰς ὅπλα πάφεστιν ὁ πολέμιος. Εἴφγουσι γοῦν τὰς παφόδους οἱ Τφῶες, καὶ τὸν αἰγιαλὸν ἀσφαλίζονται. Καὶ τῷ Ἑλλοφείῳ δόφατι πφῶτος, καὶ τὰ πεπφωμένα, Πφωτεσίλαε, πίπτεις· καὶ διηγωνισμένοι τοῖς Δαναοῖς πόλεμοι σὺν μεγάλῳ κακῷ συνίστανται, καὶ ἀφετὴ ψυχῶν ἐκεῖ διαδείκνυται. Καὶ μέντοι οὐδ' ὁ ἐπίσημος Ἕκτωφ (3), οὐδὲ οἱ Φφύ-

(1) Latine, « Fecerat hæc no- » tum. » Videtur legisse, « Fece- » rat *hoc* notum. »

(2) Malim, ἰσχυρᾷ.

(3) Invenit Planudes « fortes- » que animæ, neque cognitus » Hector. » Atque vertit qua melius potuit.

γες ὀλίγῳ αἵματι τί ποτ' ἂν ἡ Ἀχαϊκὴ χεὶρ δύναιτο ἤσθοντο· Καὶ ἤδη διαφθειρομένων (1) ἐφοινίσσοντο αἱ ἠιόνες· καὶ ἤδη ὁ τοῦ Ποσειδῶνος παῖς Κύκνος μυρίους ἄνδρας τῷ θανάτῳ παρέδωκεν· ἤδη ἐπὶ τοῦ Ἄρματος ὁ Ἀχιλλεὺς ἵστατο, καὶ ὅλα συστήματα τῇ βολῇ τῆς Πηλιακῆς αἰχμῆς καθεστρώννυ, καὶ, διὰ τῆς φάλαγγος, ἤτοι τὸν Κύκνον ζητῶν ἢ τὸν Ἕκτορα, τῷ Κύκνῳ συμφέρειαν· ἦν γὰρ ὁ Ἕκτωρ εἰς τὸν δέκατον ἐνιαυτὸν ἀναβεβλημένος. Τότε δὴ, τοὺς λευκαινομένους τῷ ζυγῷ τὸν αὐχένα παραθαῤῥύνας ἵππους, ἐπὶ τῷ πολεμίῳ τὸν δίφρον ἀπηύθυνε, καὶ, τῇ χειρὶ διασείσας τὸ κραδαινόμενον δόρυ, « Ὄστις » ποτὲ εἶ » φησὶν, « ὦ νεανία, παραμυθίαν ἔχοις ἂν » τοῦ θανάτου, ὅτιπερ ἐκ τοῦ Αἰμονίου πεφονευ- » μένος εἶης Ἀχιλλέως. » Μέχρις τούτων ὁ Αἰακίδης, καὶ τῇ φωνῇ συνείπετο ἡ βαρεῖα αἰχμή. Ἀλλ', εἰ καὶ τὰ μάλιστα (2) μηδὲ μία παραλειπτὴ τῷ ἁπλανεῖ γέγονε δόρατι, οὐδὲν ὅμως αὐτῷ παρεγχώρησεν ἐκ τῆς τοῦ ἀφεθέντος σιδήρου ὀξύτητος. Ἐπεὶ δὲ καὶ ἀμβλείᾳ βολῇ τὸ στέρνον μόνον ἐπάταξεν, « Ὦ παῖ » θεᾶς, καὶ γάρ σε τῇ φήμῃ παρέγνωμεν » εἶπεν ὁ Κύκνος, « τί θαυμάζεις, τρωύμαλος ἡμῖν μὴ παρα- » γενόμενος » ; (καὶ γὰρ ἐθαύμαζεν.) « Οὔκουν τοι » τοῦτο τὸ κράνος, ὃ ξανθὸν ταῖς ἱππείαις θριξὶ » βλέπεις, οὐδὲ τὸ τῆς ἀριστερᾶς βάρος τουτὶ » τὸ κοῖλον λαισήϊον, εἰς βοήθειαν ἡμῖν πάρεισι·

(1) *Signata* legit, non *Sigæa*.

(2) Codex, καλιστα. Confusio frequentissima utriusque vocis: cf. ad Eunapium observata. Noster sæpe formula hac, εἰ καὶ τὰ μάλιστα, utitur : vide supra ad *v*. 41; infra ad 182, 312; ad XIII, 18, 30, 328; ad XIV, 465, etc., etc.; ita ut omnino nihil possit esse dubitationis.

» κόσμος δὲ μόνον ἐκ τούτων ζηλεῖται. Καὶ μέντοι καὶ
» ὁ Ἄρης τοῦδε χάριν ἔθος ἔχει λαμβάνειν ὅπλα.
» Μελαθήσεται μὲν γὰρ καὶ ταύτησι τῆς σκέπης
» ἡ χρῆσις· ἐγὼ δὲ, καὶ ὡς, ἄτρωτος ἀπελεύσομαι.
» Ἔστι τι χρῆμα, τὸ μὴ Νηρῄδος υἱὸν εἶναι, ἀλλὰ
» τοῦ τὸν Νηρέα καὶ τὰς αὐτοῦ κόρας καὶ σύμπα-
» σαν (1) ῥυθμίζοντος θάλατταν.» Εἶπε, καὶ ὡς ἐνσχε-
θησόμενον τῇ τοῦ σάκους ἄντυγι ἐπὶ τὸν Αἰακίδην
ἀφῆκε τὸ δόρυ· ὃ καὶ ἐνέσχε, καὶ διέῤῥηξε μὲν τὰς
ἐξωύθι βοείους ἐννέα βύρσας, ἐπὶ (2) δὲ τοῦ δεκάτου
δέρματος ἐπεσχέθη. Ἀνέσπασε (3) δὲ τοῦτο ὁ ἥρως
Ἀχιλλεὺς, καὶ αὖθις τρέμον τὸ δόρυ τῇ ῥωμαλέᾳ
χειρὶ πάλλει, καὶ αὖθις δίχα σπληγῆς τὸ σῶμα καὶ
ἀκραιφνὲς ἦν. Ἀλλ' οὐδὲ τὸ τρίτον δόρυ ἀναπεπλα-
μένον πάντη καὶ ἑαυτὸν ἐμπαρέχοντα οἵοντε ἐγένετο
διαπεῖραι τὸν Κύκνον. Ἐξεμάνη (4) τοίνυν ὁ Ἀχιλ-
λεὺς, οὐκουν ἑτέρως, ἢ ὁπότε ταῦρος ἐν ἀνεῳ-
γότι θεάτρῳ σὺν φοβερῇσι κέρασι τῷ ἐρεθίζοντι
ἔπεισι καὶ ὑπελόπασε τὴν Φοινικῆν ἐσθῆτα, καὶ μή που
τὴν ὄψιν τὸ τραῦμα σοφίζεται (5). Ἐπαφᾶται δὲ
καὶ μή πολε τὸ σιδήριον τοῦ ἔγχους ἐξέπεσε· τὸ

(1) Codex, *σύμπαν*, solenni in finalibus vitio: sic ad 101, cod. *ἐμπαρέχοντος* pro *ἐμπαρέχοντα*: ad 151, *πυθεῖσαν* pro *πυθείσης*: ad 195, *ταῦ* pro *ταῦθ'*: ad 301, *καλάῤῥυτον* pro *καλάῤῥυτος*: ad 414, *αὐτὴ* pro *αὐτῇ*: ad 510, *πεσούσης* pro *πεσοῦσαι*: ad 512, *χωμῆς* pro *χωμή*: ad 591, *ἔπισιν* pro *ἔπισιν*.

(2) Codex, *ἐπί*: quam permutationem jam supra animadvertimus. Ex hac harum vocalium *ι* et *ει* synchysi, ad *ν*. 132, cod. *ὑπειδῶν* pro *ὑπριδῶν*: ad 252, *ἐκλιναχθέντων* (cf. p. 446).

(3) Legisse credas Planudem, *extrahit*.

(4) Codex, *ἐξεμάνει*: sic ad 384, *ἦκοι* pro *εἶκοι*: ad 479, *σαείσοει* pro *σαείσῃ*: ad 491, *καθεῖκε*, pro quo malui *καθῆκε*: ad 541, *εἰώθη* pro *εἰώθει*, etc.

(5) Non capio interpretem, qui nec se forte ipse cepit. Re-

δὲ τῷ ξύλῳ προσίσχελο. « Ἀσθενὴς τοίνυν ἡ ἐμὴ
» χεὶρ » εἶπεν, « καὶ, ἣν πρόσθεν ἐκέκλητο, ῥώμην
» ἐνὶ τούτῳ ἀπέβαλε (1). Καί τοι πρόσθεν ἐῤῥώλο,
» ἤτοι νίκα πρῶτον τὰ Λυρνήσια (2) τείχη καθεῖλον,
» ἢ νίκα τὴν Τένεδον καὶ τὰς Ἑλιωνείας ἐνέπλησα
» Θήβας αἵματος τοῦ οἰκείου, ἢ νίκα πορφυρῆς ὁ
» Κάϋκος τῷ τοῦ πλήθους ἐῤῥεύσε φόνῳ, καὶ τὸ
» τοὐμοῦ δόρατος ἔργον δὶς ὁ Τήλεφος ἔμαθε. Καὶ
» μέντοι κἀνταῦθα (3), τοσούτων ἀναιρεθέντων ὧν
» ἐπὶ τῆς ἠϊόνος τοὺς σωροὺς (4) καὶ πεποίηκα καὶ
» ἑώρακα, ἐῤῥώλο πάντως ἡ ἐμὴ δεξιά. Καὶ δὴ ἐῤῥω-
» ται. » Εἶπε, καὶ, ὥσπερεὶ κακῶς τοῖς πρειργα-
σμένοις πιστεύων, ἀφῆκε τὸ δόρυ πρὸς τὸν ἀπαντι-
κρὺ Νεμήτην, ὃς ἐκ τοῦ δήμου Λυκίας παραγεγονὼς
ἦν. Τὸν θώρακα δὴ οὖν καὶ τὸ ὑφεδρεῦον ἀνέῤῥηξε

ponendum ad Ovidii mentem : *παῖς αὐτὸν ἐρεθιζούσαις ἐσθῆσι φοινικαῖς ἔπισι, καὶ κινὰ πίπτειν αἰσθάνεται τραύματα.* De vestibus et pilis puniceis quibus tauri excitabantur Gierigius indicat videndum Martialis Epigramma inter Spectacula 22, quod adponam : « Sollicitant pavidi dum rhi-
» nocerota magistri, Seque diu
» magnæ colligit ira feræ, Despe-
» rabantur promissi prælia mar-
» tis; Sed tamen is rediit cogni-
» tus ante furor. Namque gravem
» gemino cornu sic extulit ur-
» sum, Jactat ut impositas taurus
» in astra pilas. » Cod. Reg. 8071, melius : « Sed tandem rediit. » Epigrammatis hujus lemma est eodem in codice : « De rhinoce-
» rotis pugna secunda. » Atque Epigrammatis lemma noni est : « De rhinocerotis pugna prima. »

(1) Forsan, *ἐν ἐνὶ τ. ἀπέβ.*

(2) Philostratus Her. per duo *σσ* hoc nomen effert. Hæc variatio in nominibus id genus plerumque obtinet : cf. supra p. 80. Rhoer. in Feriis Dav. p. 67, apte *Λύρνησσαν* pro *Δύρνησσαν* Scholiastæ Homeri restituit : sed hanc restitutionem occupaverat Holstenii diligentia ad Stephanum ; quod Rhoer. ignorabat, vel oblitus erat.

(3) Codex, *καὶ ταῦθα.*

(4) Cod. *σωρούς* : sic ad 220, *πύπω* pro *πῦπ* : contrario modo ad 383, *πῦπ* pro *πύτω* : ibid. *ὥρα* pro *ὅρα* : nec aliter ad 446, *αὔπως* pro *αὐπός.*

σίερνον. Οὗ τὴν βαρεῖαν γῆν θαναΐῶντι σίήθει παΐάξαντος, ἐξείλκωσεν Ἀχιλλεὺς ἐκεῖνο αὐτὸ τὸ ὅπλον τοῦ θερμοῦ τραύμαΐος, καὶ « Αὕτη » εἶπεν « ἡ ἐ» μὴ χείρ ἐσΐι· τοῦτο τὸ δόρυ ᾧ νυνὶ νενικήκαμεν. » Τούτοις δὴ καὶ ἐπὶ τούτῳ νῦν χρήσομαι, καὶ ἡ » αὐτὴ, δέομαι, ἡ αὐτὴ καὶ ἐπὶ τῷδε τοῦ πρά» γμαΐος ἔκβασις εἴη (1). » Οὕτως εἶπε, καὶ πρὸς τὸν Κύκνον ἀφίησιν· οὐδ' ἡ μελία γε ἐπλανήθη, καὶ, μηδὲν ἐκείνου φυλαξαμένου, καὶὰ τὸν λαιὸν ἤχησεν ὦμον. Ἐκεῖθεν δ' ὥσπερ ἀπὸ τείχους ἢ σίερεᾶς πέτρας ἀνταναπέμφθη. Οὗ γε μὴν ἡ βολὴ γέΐονε, διαγραφέντα τὸν Κύκνον Ἀχιλλεὺς εἶδεν αἵμαΐι, καὶ μάτην ἤσθη. Τραῦμα μὲν γὰρ ἦν οὐδὲ ἕν· αἷμα δ' ἦν ἐκεῖνο τὸ τοῦ Νεμήτου. Τότε δὴ καΐαῤῥάσσων ἀπὸ τοῦ μελεάγρου δίφρου καὶ φρυατΐόμενος καΐεπήδησε, καὶ, σίίλβοντι ξίφει τὸν ἄτρεσΐον ἐγχύθεν πλήτΐων πολέμιον, τό τε λαισήϊον καὶ τὸ κράνος κοιλαινόμενα βλέπει τῷ ξίφει, καὶ μέντοι καὶ τὸν σίδηρον ἐν τῷ ἀτρώτῳ βλαπτόμενον σώμαΐι. Οὐκ ἤνεγκε χῦν περαιτέρω. Ὑπερείδων δὲ δὴ τὸ λαισήϊον καΐὰ σίόμα τὸ τοῦ ἀνδρὸς, πρόσωπον καὶ τοὺς διαλεύκους (2) κρόΐάφους τοῖς καὶ τετράχις ξαίνει τῇ λαβῇ τῇ τοῦ ξίφους, ὑποχωροῦντί τε ἑπόμενος, ἐπίκειταί τε καὶ θορυβεῖ καὶ ἐμπίπΐει, καὶ ἐμβεβρυντημένῳ ἄνεσιν πᾶσαν ἀπαχρεύει. Καΐάπληξις δὴ τὸν Κύκνον καΐείληφε, καὶ οἱ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν διαυήχεΐαι σκότος. Εἰς τοὐπίσω δέ γε τοὺς πόδας φέροντι ἐν μέσῳ τῷ πεδίῳ λίθος ἀντέσΐη· ἐφ' οὗπερ

(1) Addidi εἴη. Lat. « *sit* exitus » idem. »

(2) Invenit ergo *cana tempora*, non *cava*.

ὠσθέντα τὸν Κύκνον ὕπλιον τῇ πολλῇ βίᾳ Ἀχιλλεὺς ἀναλρέπει, καὶ τῇ γῇ δῆτα προσήρεισε. Τότε δὴ καὶ τῷ σάκει καὶ τοῖς χάνασι πίεζων τὰ περικάρδια, τοὺς τελαμῶνας τοῦ σκληροῦ κράνους εἵλκυσεν, οἵπερ, ὑποβεβλημένοι τῷ πώγωνι, ἐλυμήναντό τε τῷ φάρυγι καὶ τῇ ἀναπνοῇ πάσῃ, καὶ τὴν ὁδὸν ἀπήρπασαν τῆς ψύχης. Ὁ μὲν οὖν Ἀχιλλεὺς νικηθέντα τὸν Κύκνον σκυλεύειν ἐν παρασκευαῖς ἦν· ὁρᾷ δὲ μόνα κατακελειμμένα τὰ ὅπλα. Ὁ δὲ τῆς θαλάττης θεὸς εἰς λευκὸν ὄρνιν τὸ σῶμα μετήνεγκεν, οὗ καὶ νῦν τοὔνομα φέρει (1).

Οὗτος ὁ πόνος καὶ ἡ μάχη πολλῶν ἡμερῶν ἐπήνεγκεν ἄνεσιν, καὶ μέρος ἑκάτερον, τὰ ὅπλα κατατεθέμενον, ἀνοχὰς ἦγον. Ἐν ὅσῳ δὲ καὶ φύλακες ἄγρυπνοι τοὺς Φρυγίους ἐφρούρουν τάφρους (2), ἡμέρα παρῆν ἑόρτιος, καθ' ἣν ὁ τοῦ Κύκνου νικητὴς Ἀχιλλεὺς ἐξιλεοῦτο τὴν Παλλάδα τυθείσης δαμάλεως αἵματι. Ἧς ἐπειδὴ τῷ θερμῷ βωμῷ τεμάχη ἐπέθηκε, καὶ προσδεχθεῖσα τοῖς θεοῖς ἡ κνίσσα τὸν αἰθέρα διῆλθεν, εἰλήφασι μὲν τὰ ἱερὰ τὴν οἰκείαν μερίδα, ἡ δὲ λοιπὴ μερὶς ταῖς τραπέζαις ἐδόθη. Ἀνεκλίθησάν τε ἐπὶ σκιβάδων οἱ ἥρωες, καὶ κρέως ὁπλοῦ τὴν ὑπόδυν ἔπλησαν, καὶ οἴνῳ τάς τε φρυντίδας καὶ τὴν δίψαν ἐκούφισαν. Οὐκουν ἐκείνους κιθάρα, οὐκουν ἐκείνους φωνῶν ᾠδαὶ, καὶ μακρὸς αὐλὸς πολυόπου πύξου τέρπει· ἀλλ'

(1) Rescribendum, ut sit sensus, οὗ νῦν δὴ πούνομ' ἔφερε. Et ante λευκὸν velim addi πόν.

(2) Mutilus locus ex librarii vel interpretis oscitantia, latinorum παρασπίλι decepti. Rescribi poterit: ἐν ὅσῳ δὲ καὶ φύλακες ἄγρυπνοι τὰ Φρύγια ἐφρούρουν πίχη, καὶ φύλακες ἄγρυπνοι τοὺς Ἀργολικοὺς ἐφρούρουν τάφρους.

ὁμιλίαις τὴν νύκτα παρέλκουσι, καὶ ἡ ἀνδρεία ὕλη
τοῦ λέγειν αὐτοῖς, καὶ πολέμους τῶν ἐχθρῶν τε καὶ
ἑαυτῶν διεξίασι, καὶ ἐν μέρει παρελθόντας τε καὶ
ἐξηνυσμένους πολλάκις κινδύνους ἀναμιμνήσκεσθαι ἡδὺ
ἦν. Τί γὰρ ἂν Ἀχιλλεὺς λέγοι, ἢ τί παρὰ τῷ με-
γάλῳ λέγοιεν μᾶλλον Ἀχιλλεῖ; Ἐξαιρέτως μέντοι
ἡ τοῦ καλαγωνισθέντος Κύκνου γέλωνεν ἦτλα καλὰ
τὴν ὁμιλίαν, καὶ ἔκπληκτον ἔδοξε πᾶσιν ὅτι τῷ
νεανίᾳ τὸ σῶμα οὐδενὶ τρωτὸν ἦν ὅπλῳ, καὶ ἀκα-
ταμάχητον πρὸς τὰς πληγὰς ἦν καὶ τὸν σίδηρον
ἔφερε (1). Τοῦτο αὐτὸς ὁ Αἰακίδης, τοῦτο καὶ οἱ
Ἀχαιοὶ ἐξεπλήττοντο. Ἐπὶ δὲ τούτοις ὁ Νέστωρ
εἶπεν· « Ἐπὶ μὲν τῆς ὑμετέρας ἡλικίας εἷς γέγονεν
» ὀλιγωρητὴς τοῦ σιδήρου καὶ οὐκ ἔστιν ᾧ διαπειρώ-
» μενος ὁ Κύκνος βολῇ· αὐτὸς ἐγὼ δὲ πάλαι ποτὲ
» μυεία ὑπομένοντα τραύματα εἶδον ἐν ἀσπίδι (2)
» τῷ σώματι τὸν Πέρραιβον Καινέα (3), Καινέα τὸν
» Πέρραιβον, ὃς, περιφανὴς ὢν τοῖς ἀνδραγαθήμασι,
» τὸν Ὄθρυν ἐνέμετο. Ὡς ἂν δ' εἴη καὶ τοῦτο θαυ-
» μαστότερον ἐν ἐκείνῳ, γυνὴ οὗτος ἐκ μητρὸς ἐγεν-
» νήθη. » Τοῦδε δὴ τοῦ τερατείου καινότητι συσχι-
νεῖται ὅστις δὴ πάρεστι, καὶ δεῖται διεξιέναι· ἐν οἷς
δῆτα καὶ Ἀχιλλεύς· « Ἄγε δή, φάθι· καὶ γὰρ ἡ
» αὐτὴ πᾶσίν ἐστι τοῦ μανθάνειν ἐπιθυμία (4), ὦ
» κομψὲ γέρον, ὦ τῆς καθ' ἡμᾶς ἡλικίας ἀγχίνοια,

(1) Vertit lectionem «ferrumque *ferebat*»; quæ non displicet.

(2) Codex, *ἀσπεῖ*. — Sic η et ι permutata pepererunt ad 205, *αὐπίκα* pro *αὐτίκα*: ad 284, *κομίτην* pro *κομήτην*: ad 339, *καλεκρημήσθη*: ad 599, *ἡλιακῆς* pro *ἰλιακῆς* (cf. p. 506).

(3) Addidi *τὸν* Π. *Καιν.*, ne Ovidiana repetitio periret.

(4) Legebat Planudes *voluptas*, non *voluntas*: cf. pag. 410.

» τίς ὁ Καινεὺς ἐξεγήνει, τοῦ χάειν εἰς τἀναντία
» μελέβαλεν, ἐν τίνι σοι σθεναλείᾳ, ἐν ποίῳ μάχης
» ἀγῶνι ἐΐνωσιν, ὑπὸ τίνος καλέπρωπώθη, εἰ καὶ ὑφ'
» οὑτινοσοῦν ἐκεῖνος καλέπρωπώθη. » Τότε δὴ ὁ γεραί-
τερος· « Εἰ καὶ τὰ μαλισθά μοι τὸ τῶν ἔργων
» ἀνθίσταιαι παλαιὸν, καὶ πολλὰ ἂν ἐκφεύγοι με
» τὰ καλὰ τοὺς προτέρους θεαθέντα μοι χρόνους,
» τῶν γε πλειόνων μέμνημαι. Οὐδ' ἄλλη τις ἂν
» πρᾶξις τοῖς ἐμοῖς λογισμοῖς μᾶλλον προσί-
» σχοιτο ἐκ τοσούτων ἔργων πολεμικῶν ὁμοῦ καὶ
» τῶν τῆς οἰκίας· εἰ δὲ καὶ ἄλλον (1) τὸ βαθὺ γῆ-
» ρας οἷόν τ' ἐγένετο πολλῶν ἔργων θεατὴν ἀποδεῖ-
» ξαι, βεβίωκα δὶς ἑκατὸν ἔτη, καὶ νῦν τρίτη μοι
» ἡλικία βιώσκεται. Περιφαὶς τὸ κάλλος γένονεν ἡ
» τοῦ Ἐλατέως θυγάτηρ, Καινὶς, παρθένος περι-
» καλλεστάτη τῶν Θεσσαλίδων, καὶ διά τε τῶν ἀστυ-
» γειτόνων καὶ τῶν σῶν πόλεων περίφημος, Ἀχιλ-
» λεῦ (2), καὶ πολλῶν μνηστήρων εὐχαῖς τηνάλλως
» καὶ εἰς οὐδὲν ἐλπισθεῖσα. Ἴσως ἂν ἐπείρασε καὶ
» ὁ Πηλεὺς τοὺς θαλάμους ἐκείνης· ἀλλ' ἤδη ἤτοι
» τῆς μητρός σοι ἀπήντησαν οἱ γάμοι ἐκείνῳ, ἢ
» καλησγυημένοι γε ἦσαν. Καὶ διὰ ταῦτ' οὐκ ἐνυμ-
» φεύθη Καινὶς ἐν τοῖς ἐκείνου (3) θαλάμοις. Ἀλλὰ
» λάθρα ταῖς ἡϊόσι χρωμένη πρὸς τοῦ θαλατσίου
» θεοῦ βεβίασται· οὕτω ταῦτα ἡ φήμη ἔφερε (4).

(1) Non ἄλλον scribere, puto, debuisset, sed πρά.

(2) Omisit versionem latinorum, *tibi enim popularis*, librarius, vel Planudes. Defectum sic poteris supplere : σοὶ γὰρ ἦν ὁμόδημος, vel αὐτόχθων, ut ipse locutus est pag. 374.

(3) Legit Planudes, « nec » Cænis in *illos* Denupsit thala- » mos »; non, *ullos*.

(4) Ovidius : « Æquorei vim

» Μεγάλην μοι, ἔφη, τὴν εὐχὴν ἥδε ἡ ὕβρις ποιεῖ·
» ἵνα τοίνυν μηδέποτέ τοι τοιοῦτόν τι δυναίμην πα-
» θεῖν, δὸς μηκέτι με θήλειαν εἶναι, καὶ πάντα
» παρέσχες. Καὶ βαρυτέρῳ εἶπεν ἤχῳ τὰ ὕστατα
» ῥήματα, καὶ οἵα τε ἦν ἡ φωνὴ ἐκείνη δοκεῖν ἀνδρὸς,
» καθὰ δῆτα καὶ ἦν. Καὶ γὰρ αὐτίκα τῇ εὐχῇ ὁ τῆς
» βαθείας θαλάττης θεὸς ἐπένευσεν. Ἐχαίρετο
» τοῖς τούτοις ὡς μηδέσι γίνεσθαι τεθύμασι βε-
» βλημένος δύναιτο, ἢ σιδήρῳ ἐπικειμένῳ (1). Ὁ δὲ
» Ἀλεθείδης ἄπεισι χαίρων τῷ δώρῳ, καὶ ἀνδρικοῖς
» ἀγῶσι τὸν βίον διήνυσε, καὶ τὰ τοῦ Πηνειοῦ πε-
» ριένοσφι (2) πεδία.

» Ἠγάσθη τοίνυν τὴν Ἱπποδάμειαν Πειρίθους,
» ὁ τοῦ τολμηροῦ παῖς Ἰξίονος, καὶ τοὺς Νεφελο-
» γενεῖς θῆρας, τραπέζας ἐν τάξει τεθειὶς, ἐν
» συνηρεφεῖ δένδρεσιν ἄντρῳ ἐκέλευσεν ἀνακλίνεσθαι.
» Παρῆσαν μὲν οὖν Αἰμόνιοι ἄρχοντες· παρῆμεν δὲ
» καὶ ἡμεῖς. Καὶ ἡ βασίλειος ἑορτὴ πολυμιγεῖ σὺν
» ἤχῳ θόρυβον εἶχεν. Ἤδη δὲ καὶ Ὑμέναιον ᾄδουσι,

» passa dei est; ita Fama ferebat.
» Utque novæ veneris Neptunus
» gaudia cepit, Sint tua vota
» licet, dixit, secura repulsæ:
» Elige quid voveas. Eadem
» hæc quoque Fama ferebat. »
Qui est in græcis defectum peperit τὸ ὁμοιοτέλευτον. Hunc sic fere supplendum stylo Planudeo puto: καὶ ἐπιδήπερ τῆς καινῆς ἐπιθυμίας τὴν χάριν ὁ Ποσειδῶν ἐχαρίσατο, ἔσωσαν, ἔφη, ἐκ τῶν ἀπολυξίως αἱ σαὶ εὐχαί· σεσαίρου ὅτι περ ἂν βούλῃ εὐχήν. Καὶ ἡ αὐτὴ παῦλα Φήμῃ ἔφερε.

(1) Ovidius: *ferrove occumbere.* Græca pessima sunt. Reponendum forte: ἢ σιδήρῳ φονευθῆναι.

(2) Codex, περιόσθει, quod non me male emendavisse opinor. Ovidius *pererrat* habet; et supra IX, 644, pag. 410, ubi in latinis, « Lyciamque *pererrat* » Planudes scripsit, Λυκίαν περιοσθεῖ. Eodem modo verbum *errare* yertit infra ad *v.* 416, et ad IX, 201, pag. 385; et ad X, 9, 479; XIII, 821, 872, 901; XIV, 364.

» καὶ περὶ τὴν αὐλὴν θυμοῦσι, καὶ περιεσποιχισμένη
» πάρεισιν ἡ παρθένος τῶν τε μητέρων τῷ συσπήματι,
» καὶ ὅσαι γε νύμφαι ἦσαν τὸ εἶδος ἐπίσημοι (1). Καὶ
» μακάριον ἔφαμεν τὸν Πειρίθουν ἐπ' (2) ἐκείνῃ
» συζύγῳ· ἢν δὴ μαντείαν σχεδὸν ἐψευσάμεθα. Καὶ
» γάρ σοι, τῶν ὠμῶν ὠμόταιε Κενταύρων Εὔρυτε,
» τοῦτο μὲν οἴνῳ, τοῦτο δὲ θέᾳ τῇ τῆς παρθένου
» τὰ σέρνα φλέγεται, καὶ ἡ μέθη διπλασιασθεῖσα
» τῷ ἔρωτι ἐν σοὶ βασιλεύει. Αὐτίκα μάλα τοίνυν
» ἀναιρεσπεῖσαι αἱ τράπεζαι συγχέουσι τὴν ἑστίασιν·
» καὶ τῆς κόμης αἱ νεόνυμφαι ληφθεῖσαι πρὸς βίαν
» ἁρπάζονται (3). Ἁρπάζουσιν, Εὔρυτος μὲν Ἱππο-
» δάμειαν, ἄλλοι δὲ ἣν ἕκαστος ἐβούλετο ἡ ἐδύνατο.
» Καὶ φαντασία πόλεως ἦν ἁλούσης (4)· καὶ τῇ τῶν
» γυναικῶν φωνῇ ὁ οἶκος ἠλάλαζεν. Ὠκύταια δ' εὐθὺς

(1) Legebat Planudes *caterva præsigni faciem:* non *præsignis* cum relatione ad virginem; legebatque id male.

(2) Codex, ὑπ' — qua de permutatione supra p. 507.

(3) Imo, ἡ νεόνυμφη ληφθεῖσα ἁρπάζεται.

(4) Similem alibi comparationem legere memini. Palladius Vit. Chrysost. pag. 19: ὡς τῆς πόλεως καλὰ κεράμου ἁλούσης, οὕτως ἐν θορύβῳ καὶ πανικαῖς καὶ ὀλολυγαῖς πάντα ἦν. Leo Diacon. pag. 8 C: ἀνδρῶν οἰμωγαὶ, καὶ κωκυτὸς τῶν γυναίων ἠκούετο, καὶ σχῆμα τὸ ἅλου καλεῖχεν ἁλώσεως. Catullus in Carmine Nuptiali: « Hespere, qui » (cod. Reg. 8071, olim Thuaneus, *quis*) « cœlo » fertur crudelior ignis? Qui na- » tam possis complexu avellere » matris, Complexu matris reti- » nentem avellere natam, Et ju- » veni ardenti castam donare » puellam. Quid faciant hostes » *capta* crudelius *urbe?* » Cod. idem, « quid faciunt », quod non displicet.—Obiter monebo Doeringium, cujus nunc mihi ad manum est editio, *retinentem* male, ni falsus sim, explicare, nempe *retinentem se*, quum sit referendum ad matrem, quam nata retinet.—Henaldus Præses in Compendio Chronologico, pag. 780 nuperæ editionis: « A » cette nouvelle, Paris sembla, » dans sa terreur, *une ville prise* » *d'assaut.* »

» ἐγειρόμεθα πάντες· καὶ πρῶτος ὁ Θησεὺς, Ποία
» σε, φησὶν, Εὔρυλε, μανία ἐλαύνει; Τί δή ποτ'
» ἐμοῦ ζῶντος ἐνοχλεῖς τῷ Πειρίθῳ, καὶ ἐν ἑνὶ δύο
» ὑπ' ἀγνοίας βιάζῃ; Οὐδὲ μάτην ταῦτα ὁ μεγα-
» λόφρων ἀπεμνημόνευσεν ἥρως· παρασκωνίζεται (1)
» δὲ τοὺς περιεστῶτας, καὶ τὴν ἁρπαγεῖσαν ἀφαι-
» ρεῖται τῶν μαινομένων. Ὁ δ' Εὔρυτος ἀντεῖπεν οὐ-
» δέν· οὐδὲ γὰρ οἷός τ' ἦν λόγοις τὰ τοιαῦτα τῶν
» ἔργων ἀποσκευάζεσθαι· ἀλλὰ τῷ τοῦ ἀμύνοντος
» προσώπῳ θρασείαις χερσὶν ἐπίβεται, καὶ τὰ
» γενναῖα σπέρνα παλάσσει. Ἔτυχε μέντοι παρὼν
» ἔγγιστα, ποικίλμασιν ὑπανεστηκόσι τραχὺς, ἀρ-
» χαῖος κρατὴρ, ὃν ἀναστὰς ὁ τοῦ Εὐρύτου εὐρύτε-
» ρος (2) Αἰγείδης ἀνείλετο, καὶ εὐθὺ τῆς ὄψεως
» ἀφῆκεν ἐκείνου. Ὁ δ', αἵμαλος ὁμοῦ τεμάχη
» καὶ τὸν ἐγκέφαλον καὶ τὸν οἶνον ὑπὸ τῆς πληγῆς
» τοῦ σώματος ἐξεμῶν, ὕπτιος τὴν διάβροχον ψάμ-
» μον λακτίζει. Ἀναφλέγθησαν τοίνυν οἱ διφυεῖς τῷ
» φόνῳ τοῦ ἀδελφοῦ, καὶ ἁμιλλώμενοι πάντες ἑνὶ (3)
» στόματι Ὅπλα βοῶσιν, Ὅπλα. Φρόνημα δὴ ὁ οἶνος
» ἐδίδου· καὶ τῇ πρώτῃ μάχῃ αἱ κύλικες βαλλό-
» μεναι διέπλαντο, καὶ εὐθρυστοι κάδοι (4) καὶ κοῖλοι
» λέβητες, σκεύη ταῦτα πρότερον μὲν συμποσίοις,
» νῦν δὲ πολέμοις καὶ φόνοις ἁρμόδια. Καὶ πρῶτος

(1) In codice est παραγωνίζεται.

(2) Ovidius: « quem »vastum vastior ipse Sustulit.» Planudes invenisse videtur, « quem »vasto vastior ipso Sustulit»; et, epithetum de Euryto intelligens, in ejus nomen lusit, quam facete! Ceterum nec placet valde Ovidiana antithesis, qua vasto cratere vastior Theseus sistitur.

(3) Cod. ἑν. Ovidius: *uno ore.*

(4) Codex, duplici mendo εὐθρυσται κλάδοι.

» ὁ Ὀφιονίδης Ἄμυκος οὐκ ἔδεισε τοῦ ναοῦ συλῆσαι
» τὰ ἀναθήματα, καὶ πρῶτος λυχνίαν ἀμφιλαφῆ
» λαμπάσι φλεγομέναις ἀνήρπασε, καὶ διάφορος εἰς
» ὕψος, ὥσπερ εἴ τις λευκὸν ταύρου τένοντα τῷ
» θυλικῷ διαῤῥῆξαι πεφυκεῖται πελέκει, προσή-
» ραξε τῷ μετώπῳ τοῦ Λαπίθου Κελάδοντος, καὶ
» τοὺς ὀδόντας συμπεφυρμένους ἐν ἀγνοοῦντι (1) κα-
» ταλελοίπει τῷ στόματι. Ἐξέθορόν τε οἱ ὀφθαλμοὶ
» καὶ, τῶν τοῦ στόματος ἐκλιναχθέντων ὀστῶν, εἰς
» τοὐπίσω ἡ ῥὶν περιήχθη, καὶ ἐν μέσῃ προσεπάγη
» τῇ ὑπερῴᾳ. Τοῦτον δ' ὁ Πελλαῖος Πελάτης (2),
» πόδα τραπέζης ὀξυΐνης ἀνεσπακὼς, ἐπὶ γῆς κατε-
» στόρεσεν, ἐπιῤῥίψας τὴν γένυν τῷ σθένει· καὶ σὺν
» κελαινῷ αἵματι συμμιγεῖς τοὺς ὀδόντας ἐκστύ-
» οντα (3), διπλασιάσας τὴν πληγὴν, ἐπὶ τὰς
» Ταρταρείους (4) σκιὰς ἔπεμψεν. Ὡς δ' ἐγγὺς ὁ Γρυ-
» νεὺς εἰστήκει, φοβερῷ προσώπῳ πρὸς τὸν καιό-
» μενον βωμὸν ἀπιδὼν, Τί δή ποτε, εἶπε, μὴ τούτῳ
» χρώμεθα; Καὶ αὐτῷ πυρὶ τὸν μέγαν ἐκεῖνον ἥρε
» βωμὸν, καὶ εἰς μέσον τὸ τῶν Λαπίθων ἠκόντισε
» σκίφος, καὶ δύο, Βορτέαν καὶ Ὄρειον, κατέχωσεν.
» Ὀρείῳ δὲ μήτηρ ἦν Μυκάλη, ἥπερ ἐπαδούσῃ πει-
» θοῖτο τὰ τῆς σελήνης κέρα καὶ πολλάκις ἀν-
» τιβαινούσης εἰς γῆν καθάγειν (5). Οὐκ ἀτιμωρητὶ,

(1) Latinum *non agnoscendo* pessime vertit. Repone: *οὐχ οἵῳ τε ἦν γνωσθῆναι*, vel *οὐκ ἔτι γνωσθησομένῳ*, vel aliud quid.

(2) Habuit suo in libro Planudes *Pelates*, non *Belates*.

(3) Manifestum est Planudem non invenisse *spumantem*, sed *sputantem*, unde firmatur præclara Heinsii conjectura.

(4) Codex, *τὰς ταρείους*.

(5) Contortissima et pessima versio latinorum, « Mycale, » quam deduxisse canendo Sæpe » reluctanti constabat cornua » lunæ. » Verterim in hunc fere

» πρὸς ταῦτα φησὶν Ἐξάδιος, οἵσεις· εὐπορία μοι
» μόνον ὅπλου δοθήτω. Καὶ μέντοι καὶ ἔσχεν εἰς
» ὅπλου τύπον ἐλάφου κέρας, ἃ, καθ' εὐχήν τινος,
» ἐφ' ὑψηλῆς πεύκης ἀνέκειτο. Ἐμπείρειαν δ' ἐν-
» τεῦθεν διπλῷ χλωνίῳ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὁ Γρυνεὺς,
» καὶ ἐξορύτειαν τούτους, ὧν μέρος μὲν περ-
» σανεπλάσθη δὴ καὶ τοῖς κέρασι, μέρος δὲ καὶ ἐρ-
» ρευσεν ἐπὶ τῆς ὑπήνης, καὶ συμπεφυρμένον τῷ
» αἵματι ἀπηώρηλο. Ἰδοὺ δὲ καὶ Ῥοῖθος (1) ἐκ μέ-
» σου βωμοῦ καιόμενον ἁρπάζει δαλὸν, καὶ ἐκ μέ-
» σου τοῦ δεξιοῦ τὸν χρόταφον τοῦ Ταράξου (2)
» συμφρύγει, πυρρᾷ κόμῃ (3) σκεπόμενον. Καὶ τῇ τῆς
» φλογὸς ὀξύτητι συσταλεῖσαι (4) αἱ τρίχες, ὥσπερ
» που ξηρὸν λήϊον, ἐνεπρήσθησαν· καὶ τῇ πληγῇ τὸ
» αἷμα τυφόμενον φοβερὸν τέλειος (5) ἦχον ἀπέ-
» δωκεν, ὥσπερ πολλάκις ἀποδιδόναι σίδηρος εἴωθεν,
» ἐνερευθὴς γινόμενος ὑπὸ τοῦ πυρὸς, ὃν, ἐπειδὰν ὁ
» χαλκεὺς ἐξάγῃ (6) τῇ καμπύλῃ πυράγρᾳ, κα-
» θῆκεν εἰς ὕδωρ· ὁ δὲ σίζει, καὶ, ἐς χλιαρὸν κα-

modum : ἥπερ ἐπαύδουσα τὰ τῆς σελήνης καὶ ἀκούσης κέρατα πολλάκις καθελεῖν ἐπιτεύξο.

(1) Codex, ῥῆθος, et infra, in hoc nomine. Sic ad 475, ἠλακάπις pro ἠλακάτης : ad 557, ἂν εἴθέλοι pro ἂν εἰθέλῃ.

(2) Cod. ῥάξου. Scripsi Ταράξου, ut et infra legitur. Latinæ editiones habent *Charaxus*. *Taraxus* nomen est quoque legitimum.

(3) Codex, πυρῷ κόμην.

(4) Pro συσταλεῖσαι malim καταληφθεῖσαι. Lat. *correpti crines*.

(5) Codex, πλευρός. Infra ad 527, περιπλησσεῖαν. Cf. p. 422.

(6) Codex, ἐξάγει, mutandum post ἐπειδὰν, favente iotacismo. Philostratus Epist. 4 : εἰ χρήτῳ ἀνοήτῳ χαίρεις, καὶ τοὺς πλαρχοὺς, ἐπειδὴ παιόντας ἡμᾶς χρῶσιν, ἡγοῦ δῆμον : cod. Vaticanus 140, ἐπειδὰν, recte omnino. Compendium finale conjunctionum ἐπειδὴ et ἐπειδὰν sexcenties Olearium in culpam traxit, quod fusius alibi tractavi.

» ταδὺς τὸ ὑγρὸν, ἅμα συρίζει. Ὁ Τάραξος οὖν
» βληθεὶς ἀπολινάτλεια τῆς αὐχμηρᾶς κόμης τὸ
» λάβρον πῦρ, καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων αἴρει τὸν οὐδὸν,
» τῆς γῆς ἀποσπάσας, βάρος ἀμάξης, ὅνπερ αὐτὸ
» τὸ βάρος οὐ συγχωρεῖ πέμψαι καλὰ τοῦ ἐναντίου·
» τὸν δέ οἱ ἑταῖρον Κομήτην, βραχύτερον ἀφε-
» στῶτα διάστημα, τὸ λίθινον ἄχθος ἐκεῖνο καλέ-
» χωσεν. Οὐ καλέχει πρὸς τοῦτο τὴν ἡδονὴν ὁ
» Ῥοῖθος, ἀλλ', Οὕτω, φησὶν, εὔχομαι ῥωμαλέον
» καὶ τὸν λοιπὸν ὅμιλον εἶναι τῆς σῆς στρατιᾶς. Καὶ
» τῷ ἡμιφλέκτῳ δαλῷ, ἐπανιὼν, ἀνακαινίζει τὸ
» τραῦμα, καὶ, τεὶς καὶ τετράκις βαρείας ἐπε-
» νεγκὼν (1), τὰς τῆς κεφαλῆς ἁρμονίας διέρ-
» ρηξε, καὶ ἐς τὸν ὑγρὸν ἐγκέφαλον ὑφιζάνει δὴ
» τὰ ὀστᾶ. Νικήσας δὴ, πρός τε τὸν Εὔαγρον καὶ
» Κόρυθον (2), καὶ Δρύαντα, μελαθαίνει· ἐξ ὧν ὡς
» ὁ Κόρυθος πέπλωκεν, πρώτῳ δὴ χνῷ τὰς γένυς
» σκεπόμενος, Τίς σοι περιγένοντο δόξα, φησὶν ὁ
» Εὔαγρος παιδὸς οἰχομένου; Καὶ δὴ λέγειν ὁ Ῥοῖθος
» οὐκ ἐᾷ πρόσω, καὶ τὴν ξανθὴν ὁ θηριώδης φλόγα
» εἰς ἀνεωγὸς συνωθεῖ τὸ στόμα τοῦ ἀνδρὸς ἔτι λα-
» λοῦντος, καὶ διὰ τοῦ στόματος εἰς τὰ σπλάγχνα. Καί
» σοι δ' (3), ὦ χαλεπὲ Δρύας, ἐπίκειται, περὶ τὴν
» κεφαλὴν ἑλίσσων τὸ πῦρ· ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἐπὶ σοὶ
» ἡ αὐτὴ τοῦ πράγματος ἀπήντησεν ἔξοδος· ἡδονῇ
» δὲ σκιρτῶντα τοῦτον, ἅτε δὴ συχνῶν αὐτῷ περ-
» χωρούντων θανάτων, πεπυρακτωμένῳ διαπείρεις

(1) Subaudiendum est πληγάς.
(2) Cod. κόρπον, et mox ita hoc nomen scribit. Statim δρίαν-τα. Infra pro Εὔαγρος legitur Εὔανδρος.
(3) Codex, καὶ σὺ δ'.

» παλάλῳ, ἥπερ ὁ τεφάχηλος τοῖς ὤμοις συνήρ-
» μοσται. Ὁ δ' ἀνώμωξε (1), καὶ ἐκ τῶν σκληρῶν
» ὀστῶν τὸν πάταλον μόλις ἀνέσπασε, καὶ τοῖς
» οἰκείοις καλάρρυτος αἵμασιν ἔφυγεν. Ἔφυγε καὶ
» Ἀρναῖος, καὶ ὁ Λυκίδας (2), καὶ βεβλημένος τὸν
» δεξιὸν κῶλον ὁ Μέδων, καὶ, σὺν τῷ Πεισήνορι,
» Καύμας. Καὶ ὁ νεοσὶ τῷ τῶν ποδῶν ἀγῶνι πάντας
» ὑπερβαλόμενος Μέρμερος, ὠληγὴν λαβών, βρα-
» δύτερον ἦει. Καὶ Φόλος καὶ Μενέλαος (3), καὶ Ἄβας
» ὁ τῶν αἰγῶν (4) κυνηγέτης, καὶ ὁ μάτην τοὺς οἰκείους
» πολεμεῖν ἀποτρέπων ὁ μάντις Ἄσυλος, ὃς καὶ
» βεβλῆσθαι δεδιότι τῷ Νέσσῳ, Μὴ φεῦγε, φησί·
» τοῖς γὰρ Ἡρακλέους σύ γε ταμιευθήσῃ τόξοις.
» Ἀλλ' οὐχὶ καὶ Εὐρύνομος καὶ Λυκίδας καὶ Ἀρεᾶος
» καὶ Ἰμβρεὺς διέβραν τὸν θάναλον· οὓς πάντας
» ἀντιμελώπους ἡ τοῦ Δρύαντος διέπειρε δεξιά. Ἀν-
» τιμέτωπος καὶ σύ, Κρηναῖε (5), εἰ καὶ τὰ μάλιστα
» φυγῇ τὰ νῶτα δέδωκας, ἐδέξω τὸ τραῦμα. Καὶ
» γὰρ βαρὺν σίδηρον, εἰς τοὐπίσω βλέπων, μέλαξὺ
» τῶν δυεῖν ὀφθαλμῶν, ἥπερ ἡ ῥὶν τοῖς ὑσλάτοις
» τοῦ μελώπου συμβάλλεται, δέχῃ. Ἐν δὴ τῷ το-
» σούτῳ θορύβῳ ὅλαις φλεψὶ διηνεκῶς εἶχετο χοι-

(1) Codex, *ἀνόμωξαι*. Sic ad 522 *καινὸν* pro *κενὸν*: ad 619, *καινοῦ* pro *κενοῦ*: cf. pag. 361. Philostratus Epist. 22, ad juvenem scribens, quem sandalium læserat: *δεινὰ γὰρ δακεῖν σάρκας ἁπαλὰς αἱ τῶν δερμάτων καινότητες*: cod. Reg. 1696, *κενότητες*, male. Infra quoque ad XIII, 406, codex *καιναῖς* exhibet pro *καιναῖς*.

(2) In latinis *Orneus*, *Lycabas*, et infra *Thaumas*, non *Caumas*.

(3) In latinis est *Melaneus*, aut *Menaleus*.

(4) Pro *aprorum* legebat *caprorum*. Repone *κάπρων*.

(5) Codex, *καινεῦ*: quod mutavi e latinis, ubi *Crenæe* legitur; idque mutationis omnino fuit faciendum. Nam res Cenei infra narrabuntur.

» μώμενος, καὶ μηδ' ὁτιοῦν ἐγειρόμενος, ὁ Ἀφείδας,
» καὶ νωθρῇ χειρὶ κύλικας ἀπηρτημένας καθεῖχεν,
» ἐν ἀμφιλαφεῖ δέρματι κεχυμένος Ὀσσαίας ἄρκτου·
» ὃν ὡς πόρρωθεν εἶδεν ὁ Φόρβος (1) μάτην τε ἐρρῖμ-
» μένον καὶ ὅλον κινοῦντα μηδ' ὁτιοῦν, ὑποβάλλει
» τῷ πώγωνι τοὺς δακτύλους, καὶ, Τῇ σιγῇ, φησὶ,
» συσκεκραμένον σὺ οἶνον πίε (2); Καὶ, μηδὲν πλέον
» εἰπών, ἐπὶ τὸν νέον τὸ ἀκόντιον ἐσῆρεψε, καὶ ἡ
» λελοσχωμένη μελία τὸν ἐκείνου διῆλθε τράχηλον,
» ὡς ὕπτιος ἔτυχε κείμενος. Αὐτίκα δ' ἀφῃρέθη
» τὴν αἴσθησιν, καὶ πλήθους ἐκ φάρυγγος αἷμα
» μέλαν ἐξέβλυσεν ἐπί τε τὰ στρώματα καὶ αὐτὰς
» δὴ τὰς κύλικας. Εἶδον ἐγὼ τὸν Πέλεθρον ἐξαίρειν
» τῆς γῆς δρῦν βαλανηφόρον ἐπιχειροῦντα, ἣν δὴ
» κύκλῳ περιβαλόντος καὶ δεῦρο περικλῶντος κά-
» κεῖσε, καὶ ὑπενδιδὸν συγκλονοῦντος τὸ δένδρον,
» τὸ τοῦ Πειρίθου δόρυ ταῖς πλευραῖς ἐμπεσὸν,
» ἐκείνου τὸ στέρνον τῷ ξύλῳ περσπαλαῖον συνδια-
» πείρει. Τοῦ Πειρίθου τῇ ῥώμῃ καὶ τὸν Λύκον πε-
» πλωκέναι ἔφασκον, τοῦ Πειρίθου τῇ γνώμῃ (3) καὶ
» Χείμιον. Ἀλλ' ἑκάτερος ἔλατον τῷ νικήσῃ τὸ
» ἐπίγραμμα ἢ Δίκλυς τε καὶ Ἕλωψ δεδώκασι·
» διαπαρεὶς μὲν ὁ Ἕλωψ τῷ δόρατι, ὃ διόδον διὰ
» τῶν χρολάφων εἰργάσατο, καὶ βληθὲν ἐκ τοῦ δε-
» ξιοῦ τὸ εὐώνυμον οὖς ἀνέλυσεν· ὁ δὲ Δίκλυς ἐκ
» κορυφῆς ἐπικρήμνου καλολισθαίνων λόφου, κἀ πε-

(1) In latinis *Phorbas* vocatur.

(2) Cod. φησι συσκεκραμμένον συφησιν οἶνον πίη.

(3) Forte scripsit ῥώμῃ bis; nam bis Ovidius in codicibus nonnullis *virtute*. Et permutari vocabula ῥώμη et γνώμη ostendent notæ interpretum ad Herodot. libr. I, cap. 31.

» εἰδεὶς ἐπικείμενον τὸν Ἰξίονος παῖδα φεύγων,
» καὶ ἐκπηνίσθη, καὶ τῷ βάρει τοῦ σώματος ὑπερ-
» μεγέθη βουμελίαν (1) διέκλασε, καὶ τοῖς οἰκείοις
» σταλάγχνοις διακλασθεῖσαν ἐνέδυσεν. Ἀμύνων
» τοίνυν πάρεστιν ὁ Φηρεὺς (2), καὶ λίθον ἐξ ὄρους
» ἀποσπασθέντα πειρᾶται βάλλειν· βάλλοντα δὲ
» δρυΐνῳ στελέχει ὁ Αἰγείδης περικαλαμβάνει,
» καὶ τὰ μεγάλα τοῦ πήχεος ὀστᾶ διαθλάτλει·
» περαιτέρω μέντοι θανάτῳ δοῦναι τὸ ἀνόητον σῶμα
» ἢ οὐ σχολάζει, ἢ οὐ φροντίζει· τοῖς δὲ τοῦ ὑψη-
» λοῦ Βιάνορος νώτοις ἐφάλλεται, οὐδένα τῶν ἀπάν-
» των εἰωθόσι φέρειν πλὴν ἑαυτοῦ, καὶ γένεια
» ταῖς πλευραῖς ἐπιέθεικε, καὶ, τῇ λαιᾷ τῆς
» χαίτης δραξάμενος καὶ καλέχων, τότε πρόσω-
» πον ἐκείνου καὶ τὸ στόμα τὸ ἀπειλοῦν, καὶ τοὺς
» ἀπεσκληκότας χολάφους, ὄζους ἔχοντι ξύλῳ συ-
» νέθλασε. Ξύλῳ καὶ Νήδυμον (3) καὶ τὸν ἀκοντιστὴν
» Λυκώτην καλέστρωσε, καὶ τὸν καθειμένῳ πώγωνι
» τὰ στέρνα σκεπόμενον Ἴππασον, καὶ Ῥιπέα τὸν
» ὑπερανέχοντα καὶ λόχμης αὐτῆς, καὶ Τηρέα
» μέντοι, ὃς, ἐν τοῖς Αἱμονίοις ὄρεσιν ἄρκτους θη-
» ρεύων, οἴκαδε φέρειν ζώσας καὶ ἀπαξιούσας εἰώθει.
» Οὔκουν ἤνεγκε περαιτέρω Δημολέων δὴ τὸν Θησέα
» τοῖς τῆς μάχης εὐτυχήμασι χρώμενον, καὶ ἐκ
» γῆς στερεᾶς πολυείῃ πεύκην ἀνασπᾶν σὺν μεγάλῳ
» πειρᾶται τῷ ἐγχειρήματι· ὅπερ ἐπεὶ μὴ δεδύνη-

(1) Lacunam codicis implevi voce *βουμελίαν* inserta. In latinis *ornum*. Jam supra, pag. 426, supplenda fuit in eodem nomine lacuna. Arborum nomina latina quibus essent græcis vertenda Planudes noster sæpicule nescivit.

(2) Ovidio dicitur *Aphareus*.

(3) *Nedymnus* Poetæ dicitur.

» ται, διακλασθεῖσαν πέμπει καὶὰ τοῦ πολεμίου.
» Ἀλλὰ πόῤῥω τοῦ βέλους ἐπιόντος ὁ Θησεὺς ἀνεχώ-
» ρησεν ὑποθήκῃ τῇ τῆς Παλλάδος· οὕτω γὰρ αὐτὸς
» ἤθελε τοῦτο πιστεύεσθαι (1). Ἀλλ' οὐκ ἀργὸν
» ὅμως τὸ δένδρον πέπτωκε· καὶ γὰρ τῇ βολῇ τὸ
» τοῦ ὑψηλοῦ Κενταύρου στέρνον καὶ τὸν εὐώνυμον
» ὦμον ἀπέθεσεν. Ὀπτλοφόρος ἐκεῖνος τοῦ σοῦ πα-
» τρὸς γέγονεν, Ἀχιλλεῦ· ὃν ὁ τῶν Δολόπων βασι-
» λεὺς Ἀμύντωρ, καὶαπολεμηθεὶς, τῷ Αἰακίδῃ
» δεδώρηται πίστιν καὶ τῆς εἰρήνης ἐχέγγυον. Τοῦτον
» πόῤῥωθεν ὁ Πηλεὺς ἰδὼν αἰσχίστῳ διερῥιμμένον
» τραύματι, Καὶ (2) ἐναγίσματα, χαριέστατε νεω-
» τέρων, Κένταυρ, εἶρηκε, δέξαι. Καὶ ἐῤῥωμένῃ
» χειρὶ καὶὰ Δημολέοντος καὶ ψυχῆς παντὶ σθένει
» τὸ μείλινον ἔγχος ἀφῆκεν, ὃ τὴν τῶν πλευρῶν
» ἐσχάραν διέῤῥηξε, καὶ, τοῖς ὀστοῖς συσχεθὲν δια-
» τρώμαξεν. Ὁ δὲ Δημολέων τῇ χειρὶ δίχα τῆς
» αἰχμῆς τὸ ξύλον ἀνέσπασε, καὶ τοῦτο δὴ μόλις
» ἐπηκολούθησεν· ἡ δ' αἰχμὴ τῷ πνεύμονι ἐνεσχέθη.
» Ἰσχὺν μὲν οὖν αὐτοῦ τὸ ἄλγος παρείχετο τῇ
» ψυχῇ· ἀσθενὴς δ' ὅμως ἐπανίσταται τῷ ἐχθρῷ
» καὶ τοῖς ἱππείοις ποσὶ συμπαλεῖ δὴ τὸν ἄνδρα.
» Ὁ δὲ τὰς πληγὰς συμφοφούσας τῷ χράνει δέ-
» χεται καὶ τῷ σάκει, καὶ, βοηθῶν τοῖς ὤμοις πεπ-
» ερεβλημένα ὑπανέχει τὰ ὅπλα, καὶ διὰ τῶν
» πλευρῶν δύο στέρνα μὲν μιᾷ βολῇ διαπείρει. Πεπ-
» τερον μέντοι τῷ θανάτῳ τόν τε Φλεγεθῖον καὶ

(1) In bono illo triseclisene Nestore amo facetæ illud ironiæ acumen.

(2) Ovidius: « *at* inferias... » Planudes legit *et*, minus bene. Repone, ἀλλ'.

» Ὕλην (1) παρέδωκε, πόρρω δὲ μάχης συρραγείσης
» Ἰφίνουν τε καὶ Δάμην· τούτοις Δορύλας περσίλι-
» θέλαν, ὃς λυκῇ τοὺς χρολάφους ἔφερε σκεπομέ-
» νους, καὶ δεινῶν ὄπλων παρεχόμενα χρείαν ἀντί-
» τυπα κέρα βοῶν, παμπολλῷ φοινισσόμενα
» λύθρῳ. Τούτῳ τοίνυν ἐγὼ (καὶ γὰρ ἡ ψυχὴ θερθυ-
» μίαν ἐδίδου), Ὅρα νῦν, εἶπον, ὅσον ἂν εἴκοι τὰ
» σὰ κέρα τῷ ἡμετέρῳ σιδήρῳ· καὶ τὸ δόρυ συνέ-
» σπρεψα· ὅπερ ἐκεῖνος οὐχ οἷός τ' ὢν φυλάξασθαι,
» τῷ μετώπῳ πληγήσεσθαι μέλλοντι τὴν δέξιαν ἐπι-
» τέθεικε, καὶ τῷ μετώπῳ ἡ χεὶρ συνεμπεπρεία.
» Γίνεται δ' αὐτίκα φαυγή· κἀκεῖνον ὁ Πηλεὺς δια-
» περαρμένον, καὶ τῷ ὄξει καταπονούμενον θερμό-
» μαλι (καὶ γὰρ ἐγγύτερον ἵσταλο) ξίφει κατὰ μέσην
» τὴν νηδὺν πλήττει. Ὁ δ' ἀνεπήδησε καὶ ἐπὶ γῆς
» ἀγείως τὰ οἰκεῖα σπλάγχνα διείλκυσε, καὶ διελ-
» κύσας συνεπάτησε, καὶ συμπαλήσας διέρρηξε, κἀ-
» κείνοις καὶ τὰ σκέλη δὴ συνεπόδισε, καὶ κενὸς τὴν
» γαστέρα κατέπεσεν.

» Ἀλλὰ γὰρ οὐδέ σε μαχόμενον, Κύλλαρε (2), τὸ
» σαυτοῦ ἐξωνήσατο κάλλος, εἴπερ ἄρα τὸ ἐκ φύ-
» σεως κάλλος συγχωρεῖμεν ἐκείνῳ. Ἴουλος μὲν ἀρ-
» χόμενος ἦν ἐν ἐκείνῳ, τῷ δὲ ἰούλῳ τὸ χρῶμα χρυ-
» σοῦν· καὶ χρυσῇ ἐξ ὤμων κόμη εἰς μέσους ἀπηώρητο
» τοὺς ὤμους· χάριεν ἐπὶ τοῦ στόματος ἄνθος· τερέ-
» χηλός τε καὶ ὦμοι καὶ χεῖρες καὶ στέρνα ἐγγύταλα

(1) Codex, εἴλην. Mox non *Damen*, sed *Clanin*, habet Poeta. Et statim codex δ' ὀείλας.

(2) In codice hoc nomen ubique per iota scriptum legitur. Melior est scriptura per hypsilon. Castoris equus a Suida et Etymologo M. Κύμαρος vocatur.

» τοῖς ἐπαινέτοῖς τῶν ἀγαλματουργῶν ἀνδριάσιν (1),
» ὅθεν δή πότε ἀνὴρ ἦν· ἀλλ' οὐδὲ ῥυπῶσα ἡ ὑπ'
» ἐκείνου ἦν ἁφὴ τοῦ ἵππου, καὶ τοῦ ἀνδρὸς φαυ-
» λοτέρα. Δὸς αὐχένα μόνον ἐκείνῳ καὶ κεφαλήν, καὶ
» τοῦ Κάστορος ἄξιος ἔσται· οὕτως ἦν τὰ νῶτα εὐ-
» κάθεδρος, οὕτως ἦν τὰ στέρνα μετέωρος. Καὶ πίτυος
» κελαινῆς ὅλος μελάντερος· λευκὴ μέντοι ἦν ἡ
» οὐρά, καὶ τοῖς σκέλεσιν ὡσαύτως λευκὸν τὸ χρῶμα
» ὑπερῆν. Πολλαὶ μὲν τῆς αὐτοῦ γενεᾶς ἐκείνου ἐζή-
» τησαν· μία δ' οὖν εἶλεν Ὑλονόμη, ἧς οὐκ ἔστιν
» ἥτις ἐκπρεπεστέρα ἐν τοῖς ἡμίθηροι θήλεια τὰς
» βαθείας ὤκησε λόχμας. Αὕτη μειλίγμασί τε καὶ
» ἐρωῖτι, καὶ τῷ τὸν ἔρωτα ὁμολογεῖν καθέσχε τὸν
» Κύλλαρον. Ἐπιμέλειά γε μήν, πόση τις ἐν ἐκείνοις
» εἶχεν εἶναι τοῖς μέλεσιν, ὡς ἂν ἡ μὲν κόμη κλενὶ
» διωμαλισμένη τυγχάνοι, ὡς ἂν νῦν μὲν δένδρῳ
» λιβάνῳ (2), νῦν δὲ ἴοις ἢ ῥόδοις ἐμπλέκοιτο, ἔστι
» δ' ὅτε καὶ λευκὰ κρίνα φέροι, καὶ δὶς τῆς (3) ἡμέρας
» ἐν ταῖς καλολισθανούσαις πηγαῖς τοῦ Παγασαίου
» δρυμοῦ νίπτοι τὸ πρόσωπον, καὶ δὶς ἐν ποταμῷ τέ-
» χοι τὸ σῶμα· ἀλλ' οὐδ', εἰ μὴ πρόσειη αὐτῇ δέρμα-
» τα πρέποντα καὶ θηρῶν ἐπιλέκτων, ἤτοι τοῖς ὤμοις ἢ
» τῇ λαιᾷ πλευρᾷ ἐνήφαλο ἂν. Ἴσος ἔρως ἐκείνοις ἦν,
» κἂν τοῖς ὄρεσι δὴ περινοστοῦσιν ὁμοῦ, καὶ ἄντρα (4)

(1) De hac pulcrorum corporum cum statuis comparatione non semel me agere memini: verbi gr. ad Manassis Fragm. post Nicetam p. 427. Cf. Blomfield. Gloss. ad Agamemn. 233.

(2) Latinum *rore maris* sic non improprie vertit. Glossæ Botanicæ in codice Suffieldiano, quas mecum Barkerus vir doctiss. benignissime communicavit: λιβανότις (leg. λιβανωτὶς) τὸ δενδρολίβανον. Est λιβανωτὶς ros marinus. Scribi velim δενδρολιβάνῳ.

(3) Codex, καὶ δὴ τῆς.

(4) Cod. ὄπλα. Lat. *antra*.

» καὶὰ ταυλὸν ὑποδύουσι. Καὶ ποὸς τοὺς Λαπιθείους
» οἴκους εἰσελθόντες ὁμοῦ, καὶ τὸν ἄγριον συνέφερον
» πόλεμον. Ὁ μὲν οὖν αὐτόχειρ τοῦ τραύματος ἐν
» ἀδήλοις ἦν· δόρυ γε μὴν ἐξ ἀριστερῶν ἦλθε, καὶ
» καλωλέρω, οὗ τῇ δειρῇ τὰ στέρνα ὑπόκειται, δια-
» πείρει σε, Κύλλαρε. Ἡ δὲ καρδία, καί τοι βρα-
» χεῖ σληγεῖσα τῷ τραύματι, μελὰ τὴν τοῦ βέλους
» ἐξαγωγὴν, ὅλῳ συγκαλεψύχθη τῷ σώματι. Αὐτίκα
» δ' ἡ Ὑλονόμη τὰ θνήσκοντα ὑποδέχεται μέλη,
» καὶ, ἐπιθεῖσα τὴν χεῖρα, περιθάλπει τὸ τραῦμα,
» καὶ τὸ στόμα ποροσάγει τῷ στόματι, καὶ πειρᾶται
» τῇ ψυχῇ φευγούσῃ ἀνθίστασθαι. Ὡς δ' εἶδεν ἀπε-
» σβηκότα, ῥήματά τινα φαμένη, ἅπερ ὁ θόρυβος
» ποὸς τὰς ἐμὰς ἀκοὰς ἀπεῖρξεν ἐλθεῖν, ἐπιπίπτει
» τῷ δόρατι, ὅπερ ἐκείνῳ ποότερον ἐνεσχέθη, καὶ
» δὴ καὶ θνήσκουσα τὸν ἑαυτῆς περιέβαλεν ἄνδρα.
» Ἔστι μοι ποὸ ὀφθαλμῶν κἀκεῖνος ὁ φοβερὰς λεον-
» τᾶς ἀλλήλαις συῤῥάπτων τε καὶ συνδῶν Φαιοκόμης,
» καὶ τόν τε ἄνθρωπον περισκέπων ὁμοῦ καὶ τὸν ἵπ-
» πον· ὃς, λίθον (1) ἀφεὶς, ὃν μόλις ἂν δύο ζεύγη ἐκί-
» νησαν, σὲ τὸν Φονολενείδην (2) ἐξ ἄκρας τῆς κορυφῆς
» συγκαλέθλασε. Τοῦ δὲ τῆς κεφαλῆς σφαιρώματος
» συνθλασθέντος, διά τε τοῦ στόματος καὶ τῶν κοίλων
» μυκτήρων, ὀφθαλμῶν τε καὶ ὤτων, ὁ μαλθακὸς

(1) In latinis *codice* : non λίθον igitur ; sed *κορμὸν*, vel *σπέλεχος*.

(2) Ovidius editus : « quem » vix juga bina moverent Juncta, » *Phonoleniden* a summo vertice » fregit. » Merito metuebat Heinsius ne esset hoc nomen corruptum. Ita enim ejus originem et syllabarum quantitatem vix intelligo quæ sint et esse debeant. Planudes invenit, *Τε, Phonolenides*, quod et ex aliis libris notatum est, recipique secure potuit : jam vox est bene græca, et syllabarum recta mensura.

» ἐγχέφαλος ῥεῖ, ὥσπερ που καὶ γάλα ἐκ δρυΐνου
» σκέλμαλος ῥεῖν εἴωθεν, εἴ τ' οὖν ὑγρὸν ἕτερον ἐξ
» ἀργιοῦ κοσκίνου καλαλείβεται βείθον, καὶ συνεχὲς
» διὰ λεπτῶν τῶν τρυπημάτων ἐκφέρεται. Ἐγὼ δ'
» ἐπειδήπερ ἐν παρασκευαῖς οὗτος ἦν περιδῦσαι
» τὰ ὅπλα τὸν κείμενον (ἐπίσταται καὶ ὁ σὸς πα-
» τὴρ τοῦτο), τὸ ξίφος ἐνδδιάτω τῶν ἐγκάτων
» τοῦ σκυλεύοντος ἕνεκα. Καὶ Χθόνιος δὲ καὶ Τη-
» λεβόας τῷ ἐμῷ πίπτουσι ξίφει· ὧν ὁ μὲν κλῶνα
» διφυῆ ἔφερεν, ὁ δ' ἀκόντιον. Καί μοι τῷ ἀκοντίῳ
» σκηνὴν ἐνειργάσατο· ὁρᾷς καὶ αὐτὸς τὰ σημεῖα·
» καὶ γὰρ ἔτι τὰ τῆς παλαιᾶς ἐκείνης οὐλῆς φαί-
» νεται. Τότε ἔγωγε ὤφειλον ἐπὶ τὰ Πέργαμα, ὡς
» ἂν ἀλῶ, πέμπεσθαι· τότε εἶχον αὐτὸς ἐνταυθοῖ
» μένειν, εἴγε μὴ τὰ τοῦ μεγάλου Ἕκτορος ὅπλα
» τῶν ἐμῶν εἶχεν ἡτιᾶσθαι (1). Ἀλλ', ἐκεῖνον τὸν
» χρόνον, ἢ οὔπω, ἢ παῖς ἦν Ἕκτωρ ἔτι· νῦν δέ με
» ἡ ἀκμὴ ἐγκαλέλιπε. Τί ἄν σοι τὸν κεκραληκότα
» Περίφαντα τοῦ διφυοῦς Πυρήτου, τί τὸν Ἄμπυκα
» διηγήσωμαι; ὃς ἐν ἀντιμελίῳ τῷ στρατιώτῃ τοῦ
» τελαμῶνος Ὄκλου ἀσίδητον χέρας (2) ἐνέπηξε.
» Μοχλῷ δ' ὁ Πελεθρόνιος (3) Μακαρεὺς βαρεῖαν
» τῷ σιήθει καλενεγκὼν καλέστρωσε τὸν Ἐρίγδουπον.
» Μέμνημαι καὶ τὸν ἐμὸν σίγυννον ὑπὸ τὸν βουβῶνα

(1) Errat hic a sensu interpres. *Morari* non est *manere*, sed *retardare* arma Hectoris. Repone servatis servandis: πότε εἶχον αὐτὸς τὰ τοῦ μεγ. Ἕκτ. ὅπλα, τί γε μὴ ἡτιᾶτ', ἀλλά γε δηθύνειν.

(2) *Cornum* non χέρας poscebat, sed κεραίαν: cf. p. 303.

(3) Codex, πλεθρόνιος. Ceterum in hoc nominativo codicem est suum secutus. Statim latini libri, quos vidi, consentiunt in *Erygdupum*, sine idonea causa. Contrario vitio infra *Stiphelum* vocant qui *Styphelus* erat dicendus.

» χρυσέντα τοῦ Νεσσαίου (1) Κυμήλου. Ἀλλὰ γὰρ
» οὐκ ἂν πιστεύσειας τὸν Ἀμπυκίδην μόνον τεθεσπι-
» κέναι τὰ μέλλοντα· τῷ γὰρ Μόψῳ ἀκοντίζοντι
» ὁ δίφυὴς Ὀδίτης ἐπέπεσε (2)· καὶ δὴ μάτην ἐπει-
» ρᾶτο λαλεῖν, τῆς μὲν γλώττης ἐπὶ τὴν γένυν,
» τῆς δὲ γένυος τῷ λαιμῷ σφηνωθείσης. Πέντε μὲν
» τῷ θανάτῳ παρέδωκεν ὁ Καινεύς, Σίφελόν τε καὶ
» Βρόμιον, καὶ Ἀντίμαχον καὶ Ἕλυμον, καὶ τὸν πε-
» λεκυφόρην δὴ Πύραμον (3), ὧν τὰς μὲν πληγὰς
» ἴσχια διαμνημονεύω, τὸν δ' ἀριθμὸν ἐσημειω-
» σάμην καὶ τὰ ὀνόματα. Ἐφίππαν δὲ καθωπλι-
» σμένος τοῖς τοῦ Ἡμαθίου Ἀλαίσου σκυλεύμασιν,
» ὃν τῷ θανάτῳ παρέδωκεν, ὁ καὶ τῷ σώματι καὶ
» τοῖς μέλεσι μέγιστος Λαπρεύς· ὥπερ ἡλικία μὲν
» ἦν ἐν μεσαιχμίῳ νέου καὶ γενναίου, ῥώμη δέ γε
» νεωτερίζουσα· καὶ πολιαὶ διεποίκιλλον τοὺς κρο-
» τάφους. Οὗτος ἀσπίδι καὶ ξίφει καὶ Μακεδονικῇ
» σαρίσσῃ (4) περίβλεπτος ἦν, καὶ τὸ πρόσωπον ἐφ'
» ἑκάτερον σπρέψας τὸν ὅμιλον, τά τε ὅπλα συνε-
» πάταξε, καὶ εἰς σαφῆ κύκλον ἱππάσατο, καὶ
» ῥήματα τοσάδε μεγαλαυχούμενος εἰς τὸ κενὸν

(1) Erravit a latinorum sensu, quem hunc esse opinor : *μίμημαι καὶ σίγυννον, πρὸς τῶν τοῦ Νεσσαίου χειρῶν βληθέντα, ὑπὸ τὸν τοῦ Κυμήλου βουβῶνα κρυβῆναι.*

(2) Ovidius : « Mopso jaculante occubuit. » Sensum prorsus nescivit interpres, hunc nempe : *Μόψου γὰρ ἀκοντίζοντος ὁ δίφυὴς Ὀδίτης ἔπεσε.*

(3) Debuit scribere *Πύραχμον.*

(4) De sarissa macedonica poterunt videri Crophius in Antiqq. Mac. III, c. 4 ; Wessel. ad Diodor. Sic. XVII, c. 57. Arrianus, Polybius, Quintus Curtius, res macedonicas tractantes, hac voce sæpius sunt usi : cf. Snakenburgii Curtianus index. Alciphroni III, 36, *σαρίσσας* pro *σισάρας* recte dedit Bergle-rus. Adde Philostr. Epist. 43, collata nota ad Aristænet. p. 629 meæ editionis.

» τοῦ ἀέρος ἐξέχεε. Καί σε, Καινὶ (1), πλήξω· καὶ
» γὰρ ἀεί μοι γυνὴ σὺ, ἀεί μοι σὺ Καινὶς ἔσῃ· ἀλλ'
» οὐδὲ ἡ ἐκ γενέτης σε νενουθέτηκε φύσις, οὐδ'
» ἐπέρχεταί σου τῷ λογισμῷ τίνι δή ποτε περίμαλλι
» τοῦτο τὸ γέρας ἔχεις, καὶ τίνι μισθῷ πρὸς ἀν-
» δρὸς ὄψιν ψευδῆ διαπλάττῃ. Ἢ τί ποτε γεγέ-
» νησαι βλέπε, ἢ τί πέπονθας. Ἠλακάτης ἅμα
» ταλάερις ἐπιλαβοῦ, καὶ νῆμα τοῖς δακτύλοις
» διάκλωθε, τοὺς δὲ πολέμους τοῖς ἀνδράσιν ἀπό-
» λιπε. Τοιαῦτα θερσυνομένῳ Καινεὺς ἀπολεία-
» μένην τὴν πλευρὰν διήνοιξε, τὸ δόρυ ἀφείς, ἥπερ ὁ
» ἀνὴρ τῷ ἵππῳ ξυμβέβληκε· ὁ δ' ἀλγήσας ἐκμαί-
» νεται, καὶ τὸ τοῦ Φυλλείου νεανίου πρόσωπον
» γυμνὸν ὂν τῇ σαρίσσῃ πλήττει. Οὔκουν ἑτέρως
» αὕτη γε ἀνεπήδησεν ἢ ἐξ ὑψηλοῦ τέγους χάλαζα,
» ἢ εἴ τις βραχεῖ λιθιδίῳ κοῖλον παλάξειε τύμπα-
» νον. Ἐγδυέρῳ γοῦν προσέισι, καὶ ἐς τὴν ἀπό-
» κρολον τούτου πλευρὰν ἀπομάχεται καθεῖναι τὸ
» ξίφος· ὁ δὲ τόπος ἐκεῖνος τῷ ξίφει διοδεύσιμος ἦν
» οὐδαμῶς. Ἀλλ' οὐκ ἐκφεύξῃ μέντοι, φησί· τῷ
» μέσῳ δὲ σώματι (2) τοῦ ξίφους διεργασθήσῃ,
» ἐπειδήπερ ἀμβλύτερα τὰ τῆς ἀκωκῆς ἐστίν.
» Εἶπε, καὶ ἐπὶ τὴν πλευρὰν αὐτοῦ πλαγιάζει τὸ
» ξίφος, καὶ διαλαμβάνει τῇ μαχρᾷ χειρὶ τὴν ἰξὺν
» αὐτοῦ (3), καὶ ἐπὶ τοῦ σώματος ἡ πληγὴ σῖνον
» ἐποίησεν ὥσπερ δὴ μαρμάρου πληγέντος, καὶ τῆς
» κώπης ὁ σίδηρος διαθερυσθεὶς ἀπεπήδησεν. Ἐπεὶ

(1) In codice, καὶ σὺ καινίς.

(2) Σῶμα ξίφους poterit abunde illustrari ex nota ad Niceta Eugeniani Narrationem, p. 282.

(3) Codex exhibet ἑαυτοῦ, ut et modo.

» δ' ἄλις ἐκείνῳ θαυμάζειν τὰ ἄτρωτα παρέσχε
» μέλη, Νῦν ἄγε, εἶπεν ὁ Καινεὺς, τῷ ἡμιέρῳ
» σιδήρῳ καὶ τοῦ σοῦ (1) σώματος πειραθῶμεν· καὶ
» μέχρι τῆς λαβῆς τὸ θανατηφόρον ξίφος ἐπὶ τὰς
» ἐκείνου καθῆκε πλευράς, καὶ ἐν τῷ σκότει τῶν
» σπλάγχνων τυφλὴν τὴν χεῖρα ἐκίνησε καὶ συνέ-
» στρεψε, καὶ ἐπὶ τῷ τραύματι τραῦμα εἰργάσατο.
» Ἰδοὺ δὲ καὶ οἱ θηρεῖς ἀγωνιῶντες ὑπερφυεῖ συρ-
» ρέουσι (2) τῇ βοῇ, καὶ βέλη τούτῳ πάντες ἐπα-
» φιᾶσι καὶ βάλλουσι, καὶ τὰ βέλη ἀνταναπεμ-
» πόμενα πίπτει, καὶ ἄτρωτος ἐκ πάσης μένει
» βολῆς ὁ Ἐλάτειος Καινεὺς καὶ ἀναίμακτος. Ἐμ-
» βροντήτους δὴ τοὺς Κενταύρους ἐποίησεν ἡ καινότης
» τοῦ πράγματος. Ἐξ ὧν ὁ ὑπερμεγέθης Μώνυχος,
» Φεῦ τῆς αἰσχύνης! ἀνέκραγεν· εἰ δῆμος ὅλος ἑνὸς
» ἡττώμεθα καὶ πόλις ἀνδρός· εἰ καὶ ἀνὴρ οὗτός
» ἐστιν (3)· ἡμεῖς δὲ ἄρα τοῖς νωθρῖς ἡμῶν ἔργοις,
» ὅπερ οὗτος ἦν ποτὲ, νῦν ἐσμέν. Τί δὲ δήποτε τὰ
» ὑπερβιθῆ μέλη ὀνίνησι; τί ἡ δίτλη ῥώμη; καὶ ὅτου
» χάριν ἡ πάντων θρασυτάτη φύσις ἐν ἡμῖν δίτλα
» ζῷα συνήγαγεν; Οὔτ' οὖν μητρὸς ἡμᾶς θεᾶς,
» οὔτε τοῦ Ἰξίονος παῖδας εἶναι λογίζομαι, ὃς το-
» σοῦτός τις ἦν ὡς καὶ τῆς ὑψηλοτάτης Ἥρας
» ἐλπίδας λαβεῖν· ἡμεῖς δ' ὑφ' ἡμιάρρενος ἐχθρῷ
» καταπολεμούμεθα. Λίθους δὴ οὖν καὶ δόκους καὶ ὅλα
» τούτῳ ὄρη ἐπιχωλίσατε, καὶ τὴν ἱταμωτάτην (4)

(1) Inserui σοῦ : lat. « *tua* corpora ferro Tentemus. »

(2) Codex, ὑπερφυτῖς συρρέουσι, male geminato τῷ σῖγμα : conf. not. supra pag. 185.

(3) Lat. « quanquam ille vir » est. » Non intellexit Planudes *quanquam* hic esse pro *tamen* : ἀλλά γε ἀνὴρ οὗτός ἐστιν.

(4) Melius, puto, ζωπκωτά-

» ψυχὴν καλαῤῥάξαλε (1) λόχμης ἐπιβληθείσης. Ἡ
» λόχμη πίεση τὸν φάρυγγα, καὶ ἀντὶ τραύματος
» ἔσται τὸ βάρος. Εἶπε· καὶ δοκὸν μανιώδει ῥύμῃ
» νότου πεσοῦσαν ἀράμενος, ἐπέῤῥιψε τῷ ὑψηλῷ
» πολεμίῳ (2), καὶ τοῖς ἄλλοις παράδειγμα γέγονε.
» Καὶ δι' ὀλίγου γυμνὸς ἦν δένδρων ὁ Ὄθρυς, καὶ οὐδὲ
» τὸ Πήλιον εἶχεν ἔτι σκιάν· Ὁ δὲ δὴ Καινεὺς τῇ
» ὑπερφυεῖ τῶν δένδρων σωρείᾳ κρυπτόμενος ὑπὸ τοῦ
» βάρους ἀσθμαίνει, καὶ τὰ ἐπιῤῥιπτόμενα φέρει
» τοῖς ἀγνάμπτοις ὤμοις σελέχη. Ἐπεὶ δ' ὑπέρ
» τε τὸ σῶμα καὶ τὴν κεφαλὴν ὁ φόρτος ἐπέδωκε,
» καὶ οὐκ ἔσχε τινά πολε ἀναπνεύσας αὖραν ἑλκύ-
» σειεν· ἔστι μὲν ὅτε ἐκλείπει, ἔστι δ' ὅτε τηνάλ-
» λως ἑαυτὸν ἐξαίρειν ὑπὲρ τὸν ἀέρα πειρᾶται,
» καὶ τὰς ἐπιῤῥιφείσας αὐτῷ λόχμας ἀποκυλίσαι,
» ἔστι δ' ὅτε καὶ κινεῖ· ὥσπερ ἦν (ἴδε) βλέπομεν
» κορυφὴ τῆς Ἴδης, εἰ σεισμῷ συγκλονοῖτο. Ἡ μέντοι
» τοῦ τραύματος ἔκβασις ἐν ἀμφιβόλοις ἐστίν. Οἱ
» μὲν γὰρ εἰς τὸν κενὸν Τάρταρον συνωσθῆναι τῷ
» τῶν δρυμῶν ἄχθει (3) διηγοῦντο τὸ σῶμα· ὁ δ'
» Ἀμπυκίδης τοῦτό γε ἀποφάσκει. Καὶ γὰρ ἐκ μέ-
» σου τοῦ στρατοῦ ξανθαῖς πτέρυξιν ὄρνιν ἐώρακεν ἐς
» τὸν διαφανῆ ἐξελθοῦσαν ἀέρα, ἣ τότε δὴ πρῶτα καὶ
» ὕστατα (4) ἐμοὶ καλωπτεύθη. Ταύτην ὁ Μόψος τὴν

την. Nam latina exhibent, *animam vivacem*.

(1) Codex, καλαλαεάξαλε, quod mutavi, ut *elidite* latinum verteretur. Sic *αεράσων* et *παεάσων* permutantur in Euripideæ Hecubæ codd. *v.* 1165.

(2) Codex, *πολέμῳ*. Philostratus Epist. 22 : *τὰ μὲν ἐκ πολέμου καὶ θηρὸς τραύματα* : cod. Reg. 1696, *ἐκ πολεμίων*. Apud Philostratum optio est ambigua, non item apud Planudem : nam *πολέμῳ* sensu carebit.

(3) Codex, *ἄυθη*.

(4) Inserui *ὕσλατα*.

» οἰκείαν καλιὰν (1) κούφῃ ὑπερπλαμένην τῇ πλήσει
» καὶ μεγάλῃ σμαραγῇ περιτέλειγυῖαν ἐθεάσαλό
» τε καὶ ἐπίσης τῇ τε ψυχῇ καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς
» ἠκολούθησε, καὶ, Ὦ χαῖρε, δόξα τοῦ Λαπιθείου
» γένους, φησὶ, μέγιστε μὲν ἀνερ πάλαι, νῦν δὲ
» μοναδικὴ ὄρνις, Καινεῦ. Καὶ τὸ πρᾶγμα διὰ τὸν
» αὐτὸν εὑρεῖν ἐπιστεύθη. Ἐπήνεγκεν μὲν οὖν ὀργὴν
» ἡ λύπη, καὶ ἕνα συστχωσθέντα ὑπὸ τοσούτων
» ἐχθρῶν βαρέως ἠνέγκαμεν· οὐδὲ πρότερον ἀπέ-
» σίημεν σιδήρῳ τὴν ὀργὴν ἐμπίπλαντες, πρὶν ἢ
» μέρος μὲν ἐκείνων παρεδόθη θανάτῳ, μέρος δὲ
» φυγή τε καὶ νὺξ μελέστησε. »

Τοῦτον τὸν μέλαξὺ Λαπίθων καὶ τῶν ἡμιανθρώπων Κενταύρων συῤῥαγέντα πόλεμον τοῦ Πυλίου δεξιόντος, ὁ Τελεστόλεμος (2) τὴν ὑπὲρ Ἡρακλέους ὀδύνην, ὅτι δὴ τοῦτον παρέδραμεν, οὐκ ἤνεγκεν ἡσύχῳ τῷ σλόμαλι, καὶ φησι· « Θαῦμά τι τοῦτο, γεραίτερε, » τῶν Ἡρακλείων ἐπαίνων λήθην σοι γεγονέναι. Ἀληθῶς δ' εἰπεῖν, πολλάκις μοι ὁ πατὴρ διηγεῖσθαι » εἰώθει ὑπ' ἐκείνῳ (3) τοὺς Νεφελογενεῖς δεδαμάσθαι. » Πρὸς ταῦτα σκυθρωπάσας ὁ Πύλιος, « Τί » με τῶν κακῶν ἀναμιμνήσκεσθαι βιάζῃ »; φησίν· « καὶ τῷ χρόνῳ συνουλωθὲν πένθος ἀναξαίνειν, καὶ » τὸ πρὸς τὸν σὸν πατέρα μῖσος καὶ ὅσα πρόσκρου- » μαλα γέγονεν ἐξαγγέλλειν; Ἐκεῖνος καὶ πίστεως μεί- » ζονα διεπράξατο, καὶ τὴν οἰκουμένην τῶν κάλορ-

(1) Καλιὰν inepta est latini *castra* interpretatio. Scribendum potius, παρεμβολήν.

(2) Imo Τληπόλεμος, ut Ovidio nominatur.

(3) Ἐκείνῳ est improprie scriptum. Oportuit dicere ὑφ' ἑαυτῷ, vel ὑφ' ἑαυτοῦ. Sed circa pronomina illa sæpe peccat interpres noster.

» θωμάτων ἐνέπλησεν, ὅπερ ἀρνεῖσθαι δύνασθαι
» μᾶλλον πυχόμην. Καὶ γὰρ οὔτε τὸν Δηΐφοβον, οὔτε
» τὸν Πολυδάμαντα, οὔτε μὴν αὐτὸν ἐπαινοῦμεν
» Ἕκτορα· τίς γὰρ ἂν καὶ ἐπαινέσειε τὸν ἐχθρόν;
» Ἐκεῖνος ὁ σὸς γεννήτωρ τὰ Μεσσήνια τείχη πολὲ
» καλέσπασε, καὶ πόλεις ἄλλας ἀδίκως, Ἠλίν τε
» καὶ Πύλον καλησάφισε, κἀπὶ τὴν ἐμὴν οἰκίαν
» σίδηρόν τε καὶ πῦρ εἰσήνεγκε. Καὶ, ἵνα δὴ σιγῶμι
» τοὺς ἄλλους οὓς ἐκεῖνος διεχειρίσαλο, δὶς ἐξ
» ἐτυγχάνομεν ὄντες Νηλεῖδαι, νεολαία περίβλε-
» πτος, καὶ οἱ δὶς ἐξ ὑπὸ τῆς Ἡρακλείου βίας,
» παρ' ἕνα μόνον ἐμὲ, πεπτώκασι. Καὶ τοὺς μὲν
» ἄλλους πεφυκέναι νικᾶσθαι οἰσλὸν (1) ἦν· θαῦμα δ'
» ὁ τοῦ Περικλυμένου θάνατος γέγονεν· ᾧ δύναμις
» ἦν μυρίας μορφὰς, ἂν ἐθέλῃ, λαμβάνειν, καὶ
» ληφθείσας ἀποβίβεσθαι πάλιν· ὁ Ποσειδὼν ἐδωρή-
» σατο τοῦτο τῷ νέῳ, ὁ τοῦ Νηλέου αἵματος ἀρ-
» χηγός. Οὗτος ἐπειδὴ ποικίλως εἰς πάσας ἑαυτὸν
» μορφὰς διεποίκιλλε, καὶ εἰς εἶδος ὄρνιθος μετα-
» βάλλεται, ὃς τοὺς χερσαίους τοῖς καμπύλοις ποσὶν
» εἴωθε φέρειν, τῷ βασιλεῖ τῶν θεῶν χαριέσταλος.
» Κεχρημένος δὴ ῥώμῃ τε τοῦ ὄρνιθος καὶ πτέρυξι
» καὶ ἐπικαμπεῖ ῥάμφει, καὶ ὄνυξιν ἀγκιστρώδεσι,
» τὸ τοῦ ἀνδρὸς διέξαινε πρόσωπον. Ὁ δέ γε Τιρύν-

(1) Adjectivum illud οἰσλὸν mihi revocat in mentem Eurydices feminæ eruditæ epigramma, a Plutarcho adpositum sub extremum de Educ. libellum, quod sic incipit: Εὐρυδίκη Ἰτεαμολιῆτις τόνδ' ἀνέθηκε Μούσαις εὐσπν ψυχῇ ἑλοῦσα πόθον. Varietas est in libris non mala εὔοισλον. Wyttenbachius εὔισλον servat, quod non servandum videtur. Iotacismum secutus, propono εὔησλον, *jucundissimum*: qua de voce cf. not. ad Herod. Epimer. pag. 53.

» θιος ὡς αὐτὸν ὅτι μάλισ‍τα τὸ εὔσ‍τοχον τόξον ἐντεί-
» νει, καὶ τοῖς νέφεσιν ὑψοῦ τὸ σῶμα φέροντα καὶ
» μελεωλιζόμενον βάλλει καὶ τὸ πλευρὸν, ἧπερ ἡ
» πτέρυξ αὐτῷ συνῆπτο. Καὶ ἦν μὲν οὐ πάνυ τι τὸ
» τραῦμα βαρύ· διαῤῥαγέντα μέντοι τὰ νευρὰ τῷ
» τραύματι ἐκλέλοιπε, καὶ πᾶσαν ἀπηναίνετο κίνησιν
» καὶ τὴν τοῦ πέτεσθαι δύναμιν. Καταπίπτει τοίνυν
» εἰς γῆν τῶν πτερύγων ὑπ' ἀσθενείας μηδ' ὁτιοῦν
» συλλαμβανουσῶν (1) ἀέρος, καὶ τὸ κοῦφον βέλος,
» ἧπερ ἐνεσχέθη τῇ πτέρυγι, ἐπέσθη τῷ βάρει τοῦ
» διαπεπαρμένου σώματος, καὶ δι' ἄκρου τοῦ πλευ-
» ροῦ πρὸς τὴν εὐώνυμον κλεῖν διεξῆλθεν. Οὔτι
» μοι (2) δοκῶ τοῖς τοῦ σοῦ Ἡρακλέους τραύμασιν
» ὀφείλειν ἐγκώμια, ὦ τοῦ Ῥοδίου σιόλου περικαλ-
» λέσ‍τατε ἡγεμών. Οὐ μέντοι περαιτέρω, τὰ γενναῖα
» τῶν ἔργων ἐκείνου σιγῶν, ἀμυνῶ μοι τοῖς ἀδελ-
» φοῖς. Στερρὰ γὰρ ἐμοὶ καὶ σοὶ χάρις ἐσ‍τὶ φιλίας. »
Ταῦτα τῷ γλυκεῖ (3) σιόμαλι τοῦ Νηλείδου περ-
ενεγκόντος, μετὰ τὴν τοῦ γέροντος ὁμιλίαν Βάκχου
δῶρον ἐπιπόντες, ἐξανέσ‍τησαν τῶν σιβάδων· ἡ δὲ
λοιπὴ νὺξ ἀπεδόθη τῷ ὕπνῳ.

Ὁ δὲ τὸ θαλάτ‍τιον ὕδωρ τῇ τελαίνῃ διεξάγων
θεὸς τὸ τοῦ παιδὸς σῶμα κύκνον εἰς ὄρνιν μετα-
μειφθὲν, ἀλγεῖ παλεικῇ διαθέσει, καὶ τὸν ὀξὺν
ὑπερσ‍τυγῶν Ἀχιλλέα, μνημονεύουσαν ὀργὴν, πλεῖν

(1) Codex, συλλαμβανόντων: eodem calami lapsu πτερύγων καλυφάντων supra p. 63; nec non pag. 97, αἰτίας περσχωρήσαντος. Nam novit vocis πτέρυξ genus, quum statim habeat τῇ πτέρυγι.

(2) Lat. « *Num* videor. . . . » ? Invenit Planudes, « *non* videor. » Sed interrogatio et est vividior et sententiæ indit comitatis aliquid.

(3) Codex, γλυκὺ — περστεγάντος.

ἢ (1) πολιτικῶς εἶχεν, ἀσχεῖ. Καὶ σχεδὸν εἰς διπλῆν
ἤδη πενταετηρίδα παρελκομένης τῆς μάχης, ῥήμασι
τοιούτοις τὸν ἀχειρούμενον Κύνθιον ἐρεθίζει· « Ὦ τῶν
» τοῦ ἀδελφοῦ μοι παίδων μακρῷ χαριέσταλε, ὃς
» ἀνεμώλια τὰ τείχη σὺν ἐμοὶ καλεβάλου τῆς
» Τροίας, ἰδοὺ δὴ τί σλένεις, ὁπότε τὴν Ἀσικὴν (2)
» ἀκρόπολιν πεσουμένην ὁρᾷς; ἢ τί νῦν τὰς το-
» σαύτας χιλιάδας, αἵπερ ἔφρουρουν τὰ τείχη,
» θαναλωθείσας ἀλγεῖς; ἀλλ' ἄρα (μήπολε πάντας
» ἂν ἐφεξῆς διεξέλθοιμι) ἡ τοῦ Ἕκτορος ἔπεισιν εἰς
» μνήμην ψυχὴ τοῦ περὶ τὰ οἰκεῖα Πέργαμα ἑλκυ-
» σθέντος; μέχρι (3) μέντοι ὁ δεινὸς ἐκεῖνος, καὶ
» αὐτοῦ τοῦ πολέμου αἱμοχαρέστερος, ζῇ, ὁ τοῦ
» ἔργου τοῦ ἡμετέρου ὀλοθρευτὴς, Ἀχιλλεύς. Δοίη
» μοι ἑαυτὸν, ὡς ἂν ἐπ' αὐτῷ τι δράσαιμι; αἴ-
» σθοιτό τε (4) τί ποτ' ἂν τῇ τελαίνῃ δυναίμην.
» Ἀλλ' ἐπεὶ μὴ δέδοται ἐγγύθεν τοῖς ἐχθροῖς συνιέναι,
» λαθραίῳ βέλει καὶ μηδὲν ὑπιδόμενον τοῦτον διό-
» λεσον. » Ἐπένευσε πρὸς ταῦτα ὁ Δήλιος, καὶ,
ἐξ ἴσου τῷ τε οἰκείῳ θυμῷ καὶ τῷ τοῦ θείου χαρι-
ζόμενος, νεφέλην περιεβάλετο, κἀπὶ τῆς Ἰλιαχῆς
ἔφθασε παραλάξεως; καὶ ὁρᾷ τὸν Πάριν ἐν μέσῳ τῷ
τῶν ἀνδρῶν φόνῳ ἀρτιὰ βέλη δι' ἀγνώστων καὶ
ἀνωνύμων Ἀχαιῶν διασπείροντα. Καὶ διομολογησά-

(1) Codex: πλὴν ἤ. In latinis, *plus quam*. Permutata πλὴν et comparativum πλεῖν ostendi ad Eunap. p. 315. Apud Aristidem t. I, p. 281, Jebb. pro πλὴν ἢ διπλάσιος, cod. Reg. 1040, melius πλεῖν ἢ διπλ.

(2) Sic codex, qui et supra ᾧ exhibuit pro ᾗ. Forsan Ἰλιαχήν.

(3) Videtur legisse *dum*, non *cum*.

(4) Addidi τε ad sententiarum nexum. Ceterum latinum *saxo* Noster non intellexit. Debuit scribere, δοίη μοι ἑαυτόν· ποιήσω ὡς ἂν αἴσθηται τί ποτ'.—

μενος τὴν θειότητα ἑαυτοῦ, « Τί τὰ βέλη » φησὶ « τῷ τοῦ σύγκλυδος ὄχλου ἀπόλλυς αἵματι; Εἴ τίς » σοι τῶν σαυτοῦ λόγος ἐστὶν, ἐπιστράφηθι πρὸς » τὸν Αἰακίδην, καὶ τοῖς καλεργασθεῖσιν ἀδελφοῖς » ἄμυνε. » Εἶπε, καὶ, δείξας τὸν Πηλείδην τὰ Τρωϊκὰ σώματα καταστορεννύντα τῷ ξίφει, τὸ τόξον πρὸς ἐκεῖνον ἐπέστρεψε, καὶ εὔστοχον βέλος τῇ θαναληφόρῳ χειρὶ διέθυνε. Τοῦτο μόνον γέγονεν ὅπερ ὁ γέρων Πρίαμος ἔσχεν ἡσθῆναι μετὰ τὸν Ἕκτορα (1). Ἀμέλει καὶ ὁ τῶν τοσούτων σὺ νικητὴς, Ἀχιλλεῦ, ὑπὸ δειλοτάτου ἅρπαγος γυναικὸς Ἀχαιΐδος νικᾷ. Εἰ δὲ καὶ γυναικείῳ ἔμελλες πεσεῖσθαι πολέμῳ,

(1) Lat. « post Hectora. » Hanc loquendi brevitatem pluribus exposui ad Philostr. p. 429. Adde Jacobs. Addit. in Athen. p. 219; et Schæf. ad Æsop. pag. 145, qui Babriæ versum in Fabula de Philomela, *τοῦτον βλέπω σε σὺν μετὰ Θρᾴκην*, bene contra Tyrwhittum interpretatur: sensus enim est, *depuis le temps de Thrace*, ut verbis utar Fontainii, jam apte a Thuroto viro clar. in Mercurio Franciæ t. XLVII, pag. 15, collatis, et pridem a Rochefortio in Notit. MSS. t. II, pag. 669. Potest conferri Nonnus Dionys. VIII, 95: *Γανυμήδεα... μετὰ Πέργαμον αὐτὸν Ὀλύμπου*. Ibid. 141: *Οὐδὲ μετὰ Κρήτην πάλιν ἔπλεε πατρὸς Ὀλύμπου*. Similia proferam quæ sunt ad manum. Epigramma Incert. 373, de Ammonio: *κεῖνο δὲ μετ' ἄχεια κύματα ναῦται Κεῖσε ἀειπάζουσι*. Gregorius Nyss. in Thaumaturgi Vita pag. 316: *ὁμοίως ἐχόντων, καὶ μετὰ τὸ ὕδωρ καὶ διὰ τοῦ ὕδατος, τῶν ἅπαξ καταστραφέντων τῷ πάθει*. Comparandus Seneca Epist. 119: « *Post* » *Darium et Indos* pauper est » Alexander Macedo. » Horatius A. 141: « Dic mihi, Musa, virum, » captæ *post mœnia* Trojæ, Qui.. » ubi conf. Bentl. Claudianus in Laudibus Herculis 88: « virtus » digna...sidereos *post membra* » intrare recessus. » Adde Vorst. ad Justin. I, 6. Nec non in nostris scriptoribus parilia nonnulla possunt inveniri. Deshuleria in Montauserii Epicedio: « Qu'allez- » vous devenir, héroïques Vertus, Vous qui, tremblantes, » éplorées, *Après vos temples* » *abattus*, Chez lui vous étiez » retirées? » Memineratne femina latinis literis ornatissima Virgiliani loci, « post cruta Per- » gama »?

Θερμωδυΐαχῷ μᾶλλον ἂν πύξῳ πεπλωχέναι πελέκει.
Ἤδη δ' ὁ τῶν Φρυγῶν φόβος ἐκεῖνος ὁ Αἰακίδης, ὁ κόσμος τοῦ Πελασγῶν ὀνόμαίος καὶ ἀσφάλεια, ἡ ἀνυπέρβλητος ἐν πολέμοις κεφαλή, πυρὶ παρεδόθη· ὃς δ' αὐτὸν θεὸς ὥπλισεν, ὁ αὐτὸς καὶ διέφλεξεν.
Ἤδη δὲ τέφρα τε ἦν, κἀκ τοῦ οὕτω μεγάλου Ἀχιλλέως ὑπολέλειπται οὐκ οἶδα μὲν τί, ὃ δὲ μικρὰν ὑδρίαν οὐκ ἂν εὖ πληρώσαι. Ἡ μέντοι δόξα ζῇ, καὶ πᾶσαν τὴν οἰκουμένην πληροῖ. Τοῦτο τὸ μέτρον ἐκείνῳ ἀνταποκρίνεται τῷ ἀνδρὶ, καὶ τοῦτό σοι (1) ἐξισοῦται, Πηλείδη· οὐδὲ κενοῦ καὶ ἀνοήτου τοῦ Ἅιδου αἰσθάνῃ (2). Καὶ αὐτὴ δ' ἡ ἀσπὶς, ὡς ἂν δὴ γνῶναι σχοίης τίνος ἀνδρὸς ἦν, πολέμους κινεῖ, καὶ ὑπὲρ τῶν ὅπλων ὅπλα ἐκφέρεται. Ἀλλ' οὐχὶ τολμᾷ ταύτην οὔθ' ὁ Τυδείδης αἰτεῖν, οὔθ' ὁ Ὀϊλείδης (3) Αἴας, οὐχ ὁ ἐλάττων, οὐχ ὁ μείζων καὶ τῷ χρόνῳ καὶ τοῖς πολέμοις Ἀτρείδης, οὐκ ἄλλος οὐδείς· μόνῳ δὲ τῷ Τελαμῶνος παιδὶ καὶ τῷ Λαερτιάδῃ τῆς τοσαύτης δόξης προσεγένετο θάρρος. Ἀφ' ἑαυτοῦ δ' ὁ Ταντα λίδης καὶ τὸ βάρος ἀπεσείσατο καὶ τὸν φθόνον· τοὺς δ' Ἀργείων ἡγεμόνας ἐν μέσῳ καταστῆναι τῷ σφαιροπέδῳ κελεύει, καὶ τὴν τῆς δίκης ψῆφον εἰς πάντας προβάλλειο.

(1) Invenit suo in libro, « *hæc* » est par *tibi* » non « *hac* est » par *sibi*. »

(2) Habuit *sentis*; malim *sentit*, αἰσθάνεται.

(3) Codex, ὁ Ἰκτίδης.

ARGUMENTUM

LIBRI XIII

EX CANTERI NOVIS LECTIONIBUS.

De Achillis armis *Ajax* et *Ulysses* contendunt: ac illius quidem, sua ipsius manu interfecti, sanguis in *hyacinthum* vertitur. Capta jam Troja, *Hecuba* in Thracia, ubi Polymnestorem excæcavit, fit *canis*. Ejus infortunium quum Dii omnes deplorarent, Aurora alio luctu tenebatur, *Memnonis* scilicet filii, cujus e cineribus *Memnonides* aves prodierunt. *Æneas* porro profugus ad Anium, cujus *filiæ* in *columbas* erant conversæ, post alia deinceps loca transformationibus clara, in Siciliam delatus est, ubi *Scylla*, cui *Galatea* narrat *Polyphemi* amores *Acidis*que obitum; quo facto, *Glaucus*, in *deum marinum* mutatus, apparet.

ΟΒΙΔΙΟΥ

ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΙΣ.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΡΙΣΚΑΙΔΕΚΑΤΟΝ.

Συνήδρευσαν τοίνυν οἱ ἡγεμόνες, καὶ, τῆς τοῦ δήμου περιϊσταμένης σκέψαντες, ἀνίσταται πρὸς λόγους ὁ τοῦ ἐπταβοείου σάκους δεσπότης Αἴας. Καὶ οὕτωσί πως, ὡς ἀκραλὴς ὀργῆς ἦν, πρὸς τὴν τοῦ Σιγείου ἠιόνα καὶ τὸν ἐπὶ τῆς ἠιόνος στόλον βλοσυρῷ ἀπεῖδε τῷ βλέμματι, καὶ, ἀναπεινας τὰς χεῖρας, « Ἄρθμεν » εἶπεν, « ὦ Ζεῦ, δίκην πρὸ τῶν νηῶν, καί μοι συμ-» φέρεται νῦν Ὀδυσσεύς! Ἀλλ' οὐχὶ καὶ τῷ Ἑκτορείῳ » διεδίσταζεν ὑπεῖξαι πυρὶ, ὅπερ ἔγωγε ὑπέμεινα, » ὅπερ τοῦδε τοῦ στόλου ἔγωγε ἐφυλάδευσα. Ἀσφα-» λέστερόν ἐστι τοιγαροῦν πεπλασμένοις λόγοις » ἀμφισβητεῖν, ἢ χειρὶ μάχεσθαι. Ἀλλ' οὔτ' ἐμοὶ » πρόχειρόν ἐστι λέγειν, οὔτε τούτῳ ἐργάζεσθαι. Καὶ » γὰρ ὁπόσον αὐτὸς ἔν τε τῷ φοβερῷ πολέμῳ καὶ » ταῖς παραλάξεσιν ἰσχύω, τοσοῦτον οὗτος πρὸς λό-» γους δύναται. Οὐ μέντοι καὶ ἀναμνηστέον ὑμᾶς εἶναι » τἀμαυτοῦ ἔργα νομίζω· εἴδετε γάρ. Ὀδυσσεὺς δι-» ξιέτω τὰ ἑαυτοῦ, ἃ δίχα μάρτυρος πράττει, καὶ » μόνη συνίστωρ ἡ νύξ ἐστι. Μέγα αἰτεῖν ὁμολογῶ γέ-» ρας· ἀλλ' ὑποβιβάζει μοι τὴν τιμὴν ὁ τῷ Αἴαντι (1)

(1) Vides distinxisse Planudem, ut editiones pleræque, in quibus legitur, « sed demit honorem æmulus Ajaci. »

» ἀντίπαλος καθιστάμενος. Οὐκουν ὑπερήφανόν ἐστι
» τούτου κρατῆσαι, εἰ καὶ τὰ μάλιστα μέγα ἐστὶν,
» ὅπερ ἂν ἐλπίσαι καὶ Ὀδυσσεύς. Οὗτος νῦν ἤδη τοῦ-
» δε τοῦ ἀγῶνος εἰλήφει τὸ γέρας, ὅτι, καὶ ἡττηθείς,
» ἀμιλλήσασθαί μοι μέντοι λεχθήσεται. Ἔγωγε μὴν,
» εἰ καὶ ἀμφίβολα τὰ τῆς ἀρείης ἦν ἐν ἐμοὶ, τῇ
» εὐγενείᾳ πάντα ἰσχύειν εἶχον, Τελαμῶνος παῖδος ὤν,
» ὃς ἅμα τῷ γενναίῳ Ἡρακλεῖ τὰ Τρωϊκὰ τείχη
» ἐπόρθησε, καὶ σὺν Παγασαίῃ νηῒ τοὺς τῶν Κολχῶν
» εἰσῆλθεν αἰγιαλούς. Αἰακὸς δὲ τούτῳ παππὴρ ἐστὶν,
» ὃς τοῖς ἡσυχάζουσιν ἐκεῖ βραβεύει τὰ δίκαια, ἔνθα
» καὶ τὸν Αἰολίδην Σίσυφον λίθος βαρὺς ἐνοχλεῖ. Τὸν
» Αἰακὸν ὁ ὕπατος Ζεὺς γινώσκει καὶ γέννημα οἰκεῖον
» ὁμολογεῖ. Οὕτω τρίτος ὁ Αἴας ἐκ τοῦ Διός. Εἰ
» δὲ καὶ μηδὲν πρὸς τὴν δίκην ἡ τοιαύτη τοῦ γένους
» ἀκολουθία ὀνίνησιν, Ἀχαιοί· ἀλλ' εἰ καὶ τὰ μάλιστα
» μηδὲν ἦν μοι πρὸς τὸν μέγαν Ἀχιλλέα κοινὸν,
» ἀδελφὸς δ' ὅμως ἦν (1). Τὰ τοῦ ἀδελφοῦ τοίνυν
» αἰτῶ. Τί δὲ δὴ πάθε σὺ, ὁ τοῦ Σισυφείου αἵματος
» ἐκβλαστήσας, καὶ τὴν τε κλοπὴν καὶ τοὺς δόλους
» ἐκείνῳ γε ὢν ὁμοιότατος, ἀλλοτρίου γένους ὀνόματα
» παρενείρεις τοῖς Αἰακίδαις; Ἢ ὅτι δὴ πρότερος
» ἦλθον εἰς ὅπλα καὶ μηδενὸς διελέγξαντος, ἀπαρνη-
» θήσεταί μοι τὰ ὅπλα, καὶ χρείττων ἐν αὐτοῖς δόξει,
» ὃς ὕστατος ἔλαβεν ὅπλα καὶ ἀπεδίδρασκε τῇ πε-
» πλασμένῃ μανίᾳ τὴν ἐκστρατείαν (2); μέχρις ὁ

(1) Hæc sensu carere videntur. Ad latinorum mentem sic fere opinor refingenda : μηδὲν δὲ πρὸς τὴν δίκην ἡ τοιαύτη τοῦ γένους ἀκολουθία ὀνήσαιτο, εἰ μηδὲν ἦν μοι πρὸς τὸν μέγ. Ἀχ. κοινόν. Ἀδελφὸς ἦν.

(2) De simulata Ulyssis insania

» τούτου μὲν εὐμηχανώτερος Ναυπλιάδης, ἑαυτῷ
» δ' ἀλυσιτελέσταλος, τὰς τῆς δειλῆς ψυχῆς ἀπε-
» κάλυψε σκήψεις, καὶ πρὸς ἅπερ παρεφυλάττετο
» εἵλκυσεν ὅπλα. Νῦν δὴ λαβέτω τὰ κάλλιστα τῶν
» ὅπλων ὁ μὴ ἀνεχόμενος ἐκεῖνα (1) λαβεῖν· ἡμεῖς
» δ' εἴημεν ἄτιμοι, καὶ τῶν τοῦ ἀνεψιοῦ ὀρφανεύοιμεν
» δώρων, ὅτι δὴ πρὸς τὰ πρῶτα τῶν κινδύνων ἡμᾶς
» αὐτοὺς προσηγάγομεν. Ἀλλὰ γὰρ ὤφειλεν ἡ ἀλη-
» θὴς ἡ μανία ἐκείνη τυγχάνειν ἢ πιστὴ δόξαι, μηδὲ
» κοινωνὸς οὗτός ποτε τοῦ πλοῦ πρὸς τὰ Φρυγῶν
» τείχη ἐληλυθέναι, τῶν ῥᾳδιουργημάτων ὑποβολεύς.
» Οὐδὲ γὰρ ἄν σε, Ποιάντιε (2) παῖ, ἐκίνησεν ἡ
» Λῆμνος εἶχε σὺν ἡμελέρᾳ καλῇ τύχῃ· ὃς νῦν, ὡς
» τινες διαμνημονεύουσιν ἐν ἀγορικοῖς καὶ δεδυκώς

notæ Gierigianæ addesis not. ad Her. Philostrati pag. 525, apud quem Protesilaus hanc narrationem οὔ φησιν ὑγιᾶ εἶναι. Sed Protesilaus ille auctoritate prorsus caret. Ipse de se fatetur Sabini Ulysses : « quum mea fictus De-» tinuit patrio litore vela furor. » Thersites, ignava hac vesania audita, καταγελάσαί τι καὶ λόγους εἶπεν ὡρέποντας τῇ ποιάντου μανίᾳ, ob hoc laudatus a Libanio t. IV, pag. 944. Et laudatur ab Aristotele, Poet. c. 17, Homerus quod non versibus exposuerit quæcumque Ulyssi acciderunt, οἷον πλανηθῆναι μὲν ἐν τῷ Παρράσῳ, μανίαν δὲ ποιῆσαι θαι ἐν τῷ ἀγνοεῖν. De hoc argumento Parrhasii et Euphranoris, nobilium artificum, pictæ exstiterunt tabulæ : cf. Wyttenbachius ad Plutarchum de aud. Poet. pag. 18 B.

(1) Male legit *illa* pro *ulla*. Rescribe, οὐδένα, vel (si hoc plurale displicet, etsi probatissimis non displicuerit), ὁ μὴ ἀνεχ. μηδαμῶς ὅπλα λαβ. Ceterum in Nostro plurale οὐδένα stare recte possit, qui alibi τὸ οὐδένες scripsit; v. c. infra ad v. 183, 564; supra pagg. 489, 522, μηδέσιν : etc.

(2) Codex, ποιάντοιτ, permutatis ι et ο, quod obvium est. In Dione Chrys. t. I, pag. 191, ubi ὁπόπ ποσοίδοι πς editum legitur, hæc fuit adscripta a Reiskio notula : « possit quoque πος-» σίδη esse. In Veneta est πος-» σίδι, ambigue ad utrumque. » Non puto ambiguum esse πος-σίδι in hac sententia; nam ὁπόπ ποσσίδη πς vix stare poterit.

» ἄντρῳς, κυνεῖς (1) καὶ λίθους ταῖς οἰμωγαῖς, καὶ
» τοῦ Λαερτιάδου καλεύχῃ (2). Καὶ νῦν αὐτὸς φεῦ! ὁ
» πρὸς τὰ αὐτὰ συνομωμοκὼς ἡμῖν ὅπλα, καὶ μέ-
» ρος τῶν ἡγεμόνων τυγχάνων, ᾧ διαδόχῳ τὰ βέλη
» τοῦ Ἡρακλέους εἰσὶν ἐν χρήσει, καλαπονηθεὶς τῇ
» τε νόσῳ καὶ τῷ λιμῷ θηρεύει (3), καὶ τρέφεται ὄρνισι,
» καὶ, πίνα διώκων, ταῖς Τρωϊκαῖς μοίραις ὀφει-
» λόμενα βέλη μελαχειρίζεται. Ἐκεῖνος μέντοι ζῇ,

(1) Cod. κυνοῖς pro κυσῖς : ut ad 207, πίχεα : ad 234, δεδεικόπας. Ubique librarii sic ει et οι permutant. Dion Chrys. Or. XXXIII, pag. 14 : εἴ τις ἐν λοιμῷ, διὰ τὸ πάντας ἢ τοὺς πλείστους νοσεῖν, μηδεμίαν ἐθέλοι ποιεῖσθαι πρόνοιαν ὡσὶ αὐτὸς ὑγιαίνειν, ἢ, νὴ Διά, ἐν θαλάττῃ χειμαζόμενος, ἔπειτα πάντας ὁρᾷ τοὺς ἐν τῇ νηὶ κινδυνεύοντας, ἀμελεῖ τῆς σωτηρίας : « malim » Reiskius ait « ἀμελεῖν ob præmis- » sum ἐθέλοι, aut salten: ἀμελῇ. » Miram crisin ! Scribe ἀμελοῖ, quod exhibet cod. Reg. 2958. Nec non pro ὁρᾷ forsan leg. ὁρῶν. Statim Dion : χλοιὸν γὰρ, εἴ τις πρὸς τὸν ὅλως οὐκ ἐπισταμενον κυβερνᾶν, ἔπειτα ὡς ἔτυχε κρούοντα, ἐπιχειρεῖ λέγειν ὅτι κυβερνᾷ : ubi vides post ἔπειτα participium κρούοντα. Reiskius hic malit ἐπιχειρῇ : equidem malim ἐπιχειρεῖ, quod in eodem codice legi. Dion alibi Orat. XXX, p. 550 : ἐκπλήττεσθαι γὰρ ἐκάστοτε ὑπ' αὐτῶν καὶ φοβεῖσθαι τοὺς ἀνθρώπους, ὁπόταν συμβαίνει : codex idem, συμβαίνοι, electione ancipiti. Alciphro II, Epist. 4, 23 : χαίρεις οὖν ἀπολειπομένη, ἔφασαν · τὸ δὲ οὐκ ἦν : cod. Reg. 2832, χαίρεις, quod omnino loci sententia postulat. Libanius t. III, pag. 18 : ἐνθυμηθῆ πρὸς αὐτὸν (scr. αὑτὸν) ὁ κατήγορος ὅτι τῆς μὲν πράγμασι καὶ τῆς ἐκ τῆς ἀληθείας οὔτ' ἂν τοῦτον, οὔτ' ἂν ἄλλον οὐδένα τῶν τοιούτῳ πεπλησιακότων, ἔλοι, τὰ δ' ὄντα αὐτῷ καλὰ Σωκράτους οὐκ ἂν ὑπάρχοι καλὰ τῶν ἄλλων. Ibi Reiskius : « F. ὑπάρχοι aut ὑπάρχῃ. » Omnino illud scribendum, non hoc.

(2) Latina « Quæ meruit : quæ, » si dii sunt, non vana pre- » caris » omisit interpres, vel librarius, τῷ ὁμοιοπλεύτῳ deceptus. Reponendum fere : ὧν ἐστὶν ἄξιος· ἄγε, εἰ μὲν εἰσὶ θεοὶ, οὐκ ἄλλως καλεύχῃ.

(3) Habuit Planudes lectionem multorum codd. *venatur*, quæ mihi quidem non displicet; nam auget miserationem, quum fractus morbo cogatur heros infelicissimus venari et per rupes dumosque perreptare, non sine ingenti dolore. Philoctetes Sophocleus vitam sustentat θηροβολῶν.

» ὅτι μὴ κοινωνεῖ (1) τῷ Ὀδυσσεῖ τῆς ὁδοῦ. Ηὐξαλο
» ἂν ἐγκαλαλειφθῆναι καὶ ὁ δύσηνος Παλαμήδης·
» ἔζη γὰρ ἂν νῦν, ἢ θανάσιον, ὡς ἀληθῶς εἰπεῖν, δίκα
» καληγορίας ἂν ἔλαχεν· ὃν οὗτος, ὁ σφόδρα τῆς
» ἐλεγχθείσης μνημονεύων μανίας, προδιδόναι τὰ τῶν
» Δαναῶν ἐπλάσαλο πρόγμαλα, καὶ τὸ συμπλα-
» σθὲν ἐβεβαίωσεν ἔγκλημα, καὶ ὑπέδειξεν ὃν ἤδη
» χρυσὸν προκαλώρυξε (2). Τοιγαροῦν ἡ ὑπεροχία τὰς
» τῶν Ἀχαιῶν δυνάμεις ἢ θανάτῳ ὑπάγει· οὕτω
» μάχεται, οὕτω φοβερός Ὀδυσσεύς ἐστιν, ὃς, εἰ
» καὶ τῇ εὐγλωττίᾳ οἷός τ' ἦν τοῦ πιστοῦ Νέστορος
» ὑπερέχειν, οὐ μέντοι καὶ ἐξανύσειεν ἂν, ὥστε τὸ
» ὑπ' αὐτοῦ ἐγκαλαλειφθῆναι τὸν Νέστορα μηδεμίαν
» εἶναι καληγορίαν ὑπολαβεῖν με· ὃς, ἀποσκοπήσας (3)
» τὸν Ὀδυσσέα, σχολαιότερον ἰὼν τῷ τοῦ ἵππου
» προύμαλι, καὶ τῷ χρόνῳ τοῦ γήρως καμών, ὑπὸ
» τοῦ ἑταίρου προυδόθη. Ταύτην δ' οὐκ ἀπ' ἐμαυτοῦ
» τὴν καληγορίαν συντίθημι· κάλλιστα ταῦθ' ὁ Τυ-
» δείδης ἐπίσταται, ὃς, ἐξ ὀνόματος αὐτὸν πολλάκις
» καλέσας, καθήψατό τε τούτου, καὶ ἐπληχότι τῷ
» φίλῳ τὴν φυγὴν ἐξωνείδισε. Δικαίοις ὀφθαλμοῖς οἱ
» θεοὶ τὰ θνητῶν βλέπουσιν· ἀπορήσει (4) νῦν βοη-
» θείας ὁ μὴ ταύτην ὀρέξας, καὶ τὸν ἴσον, ὃν τρόπον
» ἐγκατέλιπεν, ἐγκαλαλειφθήσεται. Τοῦτον γὰρ ἑαυτῷ
» τὸν νόμον εἰσήνεγκε. Καί τοι συνεκαλεῖτο μὲν οὗτός

(1) Legit *comitatur*, non *comitavit*.

(2) Rem narrat Philostratus Her. pag. 154; sed aliam iræ Ulyssis causam fuisse tradit: vide locum.

(3) Non hæc est latinæ vocis *imploraret* apta versio. Rescribendum forsan, *ἱκετεύσας*.

(4) Hoc futurum sententias prorsus turbat. Scr. vel *ἀπορεῖ δὴ* vel *ἠπόρησε*, et *ἐγκαλαλειπτέος ἦν*.

» πόλε τοὺς ἑταίρους· ἐγὼ δ' αὐτίκα παρῆν· καὶ
» ὁρῶ τρέμοντά τε καὶ ὠχριῶντα τῷ δέει, καὶ τὸν
» ὅσον οὐκ ἤδη φοβούμενον θάνατον. Ἀντέσπασα δὴ
» τὸ τοῦ σάκους ἄχθος, καὶ κείμενον ἔσκεπον,
» καί οἱ διελήρησα (ἐνταῦθα δὴ οὐ (1) τὸ πλεῖστον
» τῶν ἐπαίνων ἐστί) τὴν νωθρὰν ψυχήν. Εἰ τοίνυν
» πρὸς ἐμὲ διαγωνίζεσθαι νῦν ὁρμᾷς, ἐπανίωμεν εἰς
» ἐκεῖνον τὸν χῶρον· ἀπόδος τοὺς ἐχθροὺς καὶ τὴν
» ὄψιν σαυτοῦ (2), καὶ τὸν εἰωθότα σοι φόβον, καὶ
» κρύπτου ὑπὸ τὸ σάκος, καὶ, καλασίας ὑπ' ἐκεῖνο,
» τότε μοι ἀμφισβήτει. Ἐπεὶ δὲ καὶ ἐῤῥυσάμην τοῦ-
» τον, ᾧ τοῦ ἴσασθαι δύναμιν οὐδαμῶς ἐδίδου τὰ
» τεθύμαλα, τότε δὴ φεύγει μηδενὶ βαθύμενος
» τρέθυμαλι. Πάρεστι δὲ καὶ ὁ Ἕκτωρ, καὶ σὺν ἑαυτῷ
» τοὺς θεοὺς εἰς τὸν πόλεμον ἄγει, καὶ ὁποιπερ ἂν
» ἐμβάλῃ, οὐ σὺ μόνον, Ὀδυσσεῦ, καλαπλήτῃ,
» ἀλλὰ δὴ καὶ οἱ ἄριστοι· τοσοῦτόν τι τοῦ δέους
» Ἕκτωρ ἐφείλκετο. Τοῦτον δ' ἐγὼ, τοῖς εὐτυχή-
» μασι τῶν φόνων σκιρτῶντα, ἐγγύθεν τῷ ὑπερφυεῖ
» ἄχθει (3) ἀναῤῥέψας συνέσχεθα. Τοῦτον ἐγὼ, ζητοῦντα
» μεθ' οὗ μόνος ἀγωνιεῖται, ὑπέμεινα (4)· καὶ τὸν
» ἐμὸν κλῆσιν ἔγνωτε, Ἀχαιοὶ, καὶ αἱ ὑμέτεραι
» ὑπερέσχον εὐχαί. Εἰ δὲ καὶ ταύτης ζητεῖτε τῆς
» μάχης τὴν τύχην, οὔκουν ἐπλεονεκτήθην ὑπὸ τοῦ

(1) Inserui οὐ, vel, pro πλεῖστον, reponendum erit ἐλάχιστον.

(2) Habuit ergo non *vulnus*, sed *vultum*, quod conjiciebat Schepperus.

(3) Codex, σάκει, quod mutandum fuit omnino. Lat. *ponderc*. Modo ex τῷ ἐγγύθεν patet Planudem legisse *cominus*.

(4) Ut distincta sunt latina, in græcis legi oporteret, μεθ' οὗ ἀγων.., μόνος ὑπέμεινα. Mox invenit *novistis*, ἔγνωτε, pro *vovistis*, non perspicue.

» Ἑκάεργος. Ἰδοὺ δὲ φέρουσιν οἱ Τρῶες καὶ πῦρ καὶ
» σίδηρον καὶ τὸν Δία καλὰ τοῦ σόλου τῶν Δαναῶν.
» Ποῦ ποθ' ἦν ὁ ῥητορικώτατος Ὀδυσσεύς; Ἀληθῶς
» εἰπεῖν, ἐγὼ ταῖς χιλίαις ναυσὶ τῷ ἐμαυτοῦ σθένει
» ἐπήμυνα, ταῖς ἐλπίσι τῆς ὑμετέρας ὑποστρεφῆς.
» Δότε δή μοι τὰ ὅπλα τῶν τοσούτων νεῶν ἕνεκα.
» Καὶ μήν, εἴ μοι τἀληθῆ λέγειν ἔξεστι, τοῖς ὅπλοις
» ἢ ἐμαυτῷ μείζονα ζητῶ τὴν τιμήν, καὶ ἡ ἐμὴ
» κἀκείνων δόξα συνῆπται, καὶ τὰ ὅπλα τὸν
» Αἴαντα, οὐχ ὁ Αἴας τὰ ὅπλα αἰτεῖ. Τούτοις ὁ
» Ἰθακήσιος ἀντιτιθέτω Ῥῆσόν τε καὶ τὸν ἀπειρο-
» σάλπιγκτον Δόλωνα, καὶ τὸν Πριαμίδην Ἕλενον
» σὺν τῷ ληφθέντι Παλλαδίῳ (1) ἁλωκότα. Ἀλλ'
» ἡμέρας αὐτῷ οὐδὲν διαπέπρακται, οὐδὲν ἀπόν-
» τος τοῦ Διομήδους. Εἰ δ' ἅπαξ τάδε τὰ ὅπλα
» τοῖς οὕτως εὐτελέσι (2) τῶν ἔργων δίδοτε, διέλεσθε
» ταῦτα καὶ ἡ μείζων ἕστω τοῦ Διομήδους μερίς. Τί
» μέντοι πρέπει ταυτὶ τῷ Ἰθακησίῳ; ὃς λάθρα, ὃς
» ἄοπλος ἀεὶ πράττει, καὶ τοῖς δόλοις ἀφύλα-
» κτον ἀπαίρᾳ τὸν ἐχθρόν. Αὐτὴ τοῦ χράνους ἡ σιλ-
» βηδὼν ὑπὸ τῷ εὐρύζῳ (3) χρυσῷ σελαγοῦντος
» προδώσει τὴν ἐνέδραν καὶ τὸν κρυπτόμενον φανε-
» ρώσει. Ἀλλὰ γὰρ οὔθ' ἡ Δουλίχιος κεφαλὴ ὑπὸ
» τοῦ Ἀχιλλέως κράνος τὸ τοσοῦτον σῖσει δὴ βά-
» ρος· οὔθ' ἡ βαρεῖα Πηλιὰς αἰχμὴ δύναται μὴ
» δυσβάστακτος τοῖς ἀπολέμοις εἶναι χερσί· οὔτε μὴν

(1) Quæ Gierigius de Palladio notat augeri commode possunt notatis ab Heynio ad Apollod. t. II, pag. 295.

(2) Cod. ἀπλέσι : de permutatione syllabarum α et ευ cf. p. 412.

(3) De χρυσῷ ευρύζῳ egi in Notit. MSS. t. XI, part. 11, pag. 257, hoc ipso Planudis loco usus, et ad Aristænet.

» ἡ τῷ τοῦ μεγάλου κόσμου κεκαλυπτομένη (1) ἀσπὶς
» σχήματι ἁρμόσει τῇ ἀτόλμῳ καὶ φεὺς κλοπὰς
» γεννηθείσῃ λαιᾷ. Τί τὸ ἐκλῦσον καὶ χαυνῶσόν σε
» ζηλεῖς, ἀδόκιμε, δῶρον; ὅπερ, εἰ πλανηθεὶς ὁ τῶν
» Ἀχαιῶν σοι δῆμος δωρήσεται, ἵνα δὴ σκυλευθῇς
» τοῦτο γενήσεται, οὐχ ἵνα φοβερὸς τοῖς ἐχθροῖς δό-
» ξῃς. Καὶ ἡ μέλλουσα δὴ (2) φυγή, καθ' ἣν μόνην
» πάντας, ψοφοδεέστατε, ὑπερβάλλεις, σχολαιοτάτη
» σοι φερσογενήσεται, τοσαῦτα ἐφελκομένῳ φορτία.
» Περάσθες ὅτι τὸ μὲν σὸν τουτὶ σάκος, οὕτω σπα-
» νίως ὑπομεῖναν τὰς μάχας, σῶόν ἐστι· τῷ δ'
» ἡμετέρῳ, ὅπερ τὰ βέλη δεχόμενον μυρίαις φλη-
» γαῖς ἀναπέπταται, νέον σάκος διάδοχον ἐποφείλεται.
» Ἐπὶ πᾶσι, τίς χρεία τῶν λόγων; ἔργοις διακρι-
» θῶμεν. Εἰς μέσους τοὺς πολεμίους τὰ τοῦ γενναίου
» ἀνδρὸς ὅπλα ῥιπτέσθω, κἀκεῖθεν αἰτεῖν αὐτὰ
» κελεύσατε, καὶ τὸν ἀναχομίσαντα τοῖς ἀναχομι-
» σθεῖσι κοσμήσατε. »

Συνετέλεσε μὲν τὸν λόγον ὁ Τελαμώνιος παῖς· θεσῦς δέ τις τοῦ δήμου τοῖς τελευταίοις ῥήμασιν ἐπηκολούθει, μέχρις ὁ Λαέρτιος ἥρως ἔστη, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς, βραχύ τι τῇ γῇ διαλείψαντας (3), ἦρε

(1) Putavit *cælatum* clypeum esse *celatum* et absconditum. Dele putidum istud καλυπτομένη, et repone γλυμμένη. Cf. p. 564.

(2) Codex, δὲ, quod mutavi. Lucianus Nigr. 16, ὑφ' ἧς δὲ ῥεούσης.... cod. Reg. 3010, δὴ melius. Ibid. 37, οὕτω δὲ καὶ φιλοσόφων ἀκούοντες.... cod. idem, οὕτω δὴ καὶ οἱ φιλ. et hic melius.

(3) Codex, διαλείψαντες. Sæpe peccatur in finalibus syllabis, ut jam notavi. Sic ad 182, εὐδοΐην ἐπλήρωσε, pro Εὐδοΐκὴν ἐπλήρωσαν: ad 205, μακρὰν pro μακρά: ad 263, αὐτῷ pro αὐτήν: ad 359, Ἀτρείδης pro Ἀτρείδου: ad 384, μόνον pro μόνος: ad 535, δυσλυχὲς pro δυσλυχής: ad 552, κοινὸν pro κοινούς: ad 584, λελυμένην pro λελυμένη: ad 658, ἀποσπᾶν pro ἀποσπᾷ.

πρὸς τοὺς ἐν τέλει (1), καὶ, τὴν αὐτοῦ φωνὴν πάντων ἐκδεχομένων, τὴν γλῶτταν ἔλυσε· καὶ τῆς εὐπορίας τῶν λόγων οὐκουν χάρις ἀπῆν.

« Εἰ μὲν τὰς ἐμὰς εὐχὰς ἦν, Ἀχαιοὶ, σὺν ταῖς » ὑμετέραις ἰσχύσαι, οὐδεὶς ἂν ἀρίστως ἐπ' ἀμφι- » βόλοις ἐκληρονόμει τοῦ τοσούτου ἀγῶνος· σύ τε » γὰρ ἂν τοῖς ὅπλοις σαυτοῦ, καὶ ἡμεῖς σοι ἐχρώ- » μεθα, Ἀχιλλεῦ· ἐπεὶ δὲ τοῦτον Μοῖραι ἄδικοι » ἐμοί τε καὶ ὑμῖν ἀπείπαντο » (καὶ ἅμα τῇ χειρὶ ὡσὰν δακρύοντας τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπεμόρξατο), « τίς ἂν ἄμεινον τὸν μέγαν διαδέξαιτο Ἀχιλλέα, » ἢ δι' οὗ τοῖς Δαναοῖς ὁ μέγας ὑπῆξεν Ἀχιλλεύς; » Μόνον μήτε (2) τοῦτον ἡ ἑαυτοῦ φύσις ὠφελείτω, » ἥτις, ὥσπερ ἐστὶ, καὶ ἀμβλυτάτη φαίνεται εἶναι· » μήτε με πάλιν ἡ ἐμαυτοῦ βλαπτέτω, ἥτις » ὑμῖν (3) ἀεὶ δήπουθεν εἰς ὄνησιν γέγονεν, Ἀχαιοί. Καὶ » τῆς ἐμῆς δὲ τῶν λόγων εὐπορίας, εἴ τίς ἐστιν, ἡ » νῦν μὲν ὑπὲρ ἐμοῦ τοῦ ἑαυτῆς δεσπότου, ὑπὲρ » ὑμῶν δὲ πολλάκις διείλεκται, φθόνος ἀπέστω. Μηδὲ » γάρ τις τὸ οἰκεῖον ἀγαθὸν παρεγκειτείσθω. Καὶ γὰρ » γένος τε καὶ προπάππους, καὶ ἅπερ αὐτοὶ οὐκ » εἰργάσμεθα, μόλις ἡμέτερα ταῦτα καλῶ. Ἀλλὰ » γὰρ, ἐπειδὴ τοῦτ' εἰς μέσον ἤγαγεν Αἴας τὸ Διὸς » ἀπέγονος εἶναι, καὶ αἵματος δὴ τοῦ ἡμετέρου Ζεύς » ἐστιν ἀρχηγὸς, καὶ τοὺς ἴσους ἐξ ἐκείνου βαθμοὺς » διϊστάμεθα. Καὶ γὰρ ἐμοὶ μὲν ὁ Λαέρτης πατὴρ

(1) Locutionem illustravi ad Basilii Scholia p. 59, in t. XI Notit. MSS.

(2) Cod. δάκρυον—Mox, μηδὲ cod. pro μήπ, permutatione jam notata pag. 151. Pro ὑπῆξεν, qui de ὑπάρξειν cogitaret, egregie erraret: ὑπῆξεν, *advenit, successit.*

(3) Codex, ἤ τι ἡμῖν. Mox, pro ὑμῶν, codex ἡμῶν.

» ἐστί, τῷ δ' Ἀκρίσιος (1), ἐκείνῳ δὲ Ζεύς· καὶ οὐδεὶς
» ἐν τούτοις ὑπεροψίαν ἢ τινα ζημίαν καταδικάσθη.
» Ἔστι δ' ἡμῖν καὶ πρὸς μητρὸς ὁ Κυλλήνιος, εὐγε-
» νείας ἄλλη προσθήκη. Καὶ θεὸς ἐν ἑκατέρῳ τῶν
» τεκόντων ἐστίν. Ἀλλ' οὔθ' ὅτι τῇ μητρῴᾳ βλάστῃ
» εὐγενέστερός εἰμι, οὔθ' ὅτι μοι (2) πατὴρ ἐστιν
» ἀδελφικοῦ ἀνεύθυνος αἵματος, τὰ προκείμενα
» ὅπλα ζητῶ. Τοῖς δ' ἡμῶν κατορθώμασι τὴν κρίσιν
» οἰκονομήσατε· εἰ μόνον ὅτιπερ ἀδελφοὶ Τελαμών
» τε καὶ Πηλεὺς ἐγεγένεισαν, μηδαμῶς τοῦτο τοῦ
» Αἴαντος εἴη κατόρθωμα, μηδὲ τοῦ γένους κατά-
» λογος, ἀλλὰ τιμὴ τῆς ἀρετῆς ἐν τοῖσδε ζητηθείη
» τοῖς ὅπλοις. Εἰ δὲ καὶ συγγένεια καὶ ὁ πρῶτος
» κληρονόμος ἐπιζητεῖται, ἐστὶν ἐκείνῳ πατὴρ ὁ Πη-
» λεύς, ἐστὶν υἱὸς ὁ Πύρρος. Τίς τόπος ἐνταῦθα τῷ
» Αἴαντι; Πρὸς τὴν Φθίαν ἢ τὴν Σκῦρον κομιζέσθω
» τὰ ὅπλα. Ἔστι δ' οὐδὲν ἧττον τούτου καὶ ὁ
» Τεῦκρος ἀνεψιὸς τῷ Πηλείδῃ· ἀλλ' οὐ μέντοι
» γε τὰ ὅπλα ἐκεῖνος αἰτεῖ· ἢ, εἰ καὶ αἰτήσειε,
» λήψεται (3); Γυμνὸς ἄρα καὶ μόνον τῶν κατορθω-
» μάτων ὁ ἀγὼν περιέσται. Πλείω μὲν οὖν ἔγωγε
» εἰργασάμην ἢ ὅσα ἂν ἐξ ἑτοίμου μοι τῷ λόγῳ
» διαλαβεῖν γένοιτο· τῇ τάξει δ' ὅμως ἐνεχθήσο-

(1) Latin. *Arcesius*, Ἀρκήσιος.

(2) Codex, μή. Sic ad 749, πῖς pro τῆς. Proclus in tractatu de conscribendis Epistolis, definita Epistola μικτῇ (μικτή ἐστιν, inquit, ἡ ἐκ διαφόρων συντεταγμένη: leg. ἐκ διαφ. χαρακτήρων συν. e codice Reg. 1630), exemplum profert hocce: οἶδα μὲν ὡς εὐσεβῶς ζῆς καὶ σεμνῶς πολιτεύῃ· καί τοι τῆς ἀνεπιλήπτου τε καὶ ἀγνῆς πολιτείας ἀρετῆς, τὸ περιβόητον αὐτὸ τῆς φιλοσοφίας κοσμεῖς ὄνομα: cod. idem melius: καὶ τῇ τῆς—ἀρετῇ τὸ περιβ.

(3) Lectionem vertit codicis sui, recepta, judice doctissimo Editore nostro, meliorem.

» μαι τῶν πραγμάτων. Ἡ τοῦ Νηρέως θυγάτηρ,
» ἡ μήτηρ, λέγω, τοῦ Ἀχιλλέως, προειδυῖα τὸν
» μέλλοντα (1) τῷ παιδὶ θάνατον, μεταῤῥυθμίζει
» τούτῳ σολὴν, καὶ καλεσοφίσατο πάντας, ἐν οἷς
» καὶ τὸν Αἴαντα, ἡ τῆς ληφθείσης ἐσθῆτος ἀπάτη.
» Ἐγὼ δ' ὅπλα, ψυχὴν ἀνδρικὴν ἂν κινήσοντα,
» γυναικείοις ἐμπορεύμασιν ἐγκαλέμιξα. Καὶ οὔπω (2)
» μὲν τὴν παρθενικὴν σκευὴν ὁ ἥρως ἀπέθετο· ἐγὼ
» δ' εὐθὺς αὐτῷ δόρατος καὶ ἀσπίδος ἐπαφωμένῳ,
» Παῖ θεᾶς (3), εἶπον, σοὶ καθαιρεθησόμενα τὰ Πέρ-
» γαμα ταμιεύεται. Τί διστάζεις τὴν μεγάλην Ἴλιον
» ἀναιρέψαι; Καὶ δὴ τὴν χεῖρα ἐπέβαλον; καὶ πρὸς
» τὰ γενναῖα τὸν γενναῖον ἐνέβαλον. Ἆρ' οὖν (4) ἐμὰ
» τἀκείνου ἀνδραγαθήματα. Ἐγὼ τὸν Τήλεφον μα-
» χόμενον ἐδάμασα δόρατι, καὶ νικηθέντα καὶ ἱκε-
» τεύοντα πάλιν ἀνεκτησάμην. Ὅπερ αἱ Θῆβαι
» πεπλώκασιν, ἐμόν ἐστιν. Ἐμὲ πεισθῆτε τὴν Λέσβον,
» ἐμὲ τὴν Τένεδον, Χρύσην τε καὶ Κύλλαν, τὰς
» Ἀπόλλωνος πόλεις, καὶ Σκῦρον (5) εἰληφέναι. Τῇ
» ἐμῇ δεξιᾷ νομίσατε εἰς γῆν καλασειοθέντα διαπε-
» τωκέναι τὰ Λυρνήσια τείχη. Καὶ, ἵνα δὴ τοὺς
» ἄλλους (6) σιγήσαιμι, ἐγὼ δέδωκα τὸν δυνηθέντα
» τὸν δεινὸν Ἕκτορα διαφθεῖραι. Δι' ἐμοῦ ὁ περί-
» πυστος Ἕκτωρ κεῖται. Ἐκείνοις οὖν τοῖς ὅπλοις,
» οἷσπερ Ἀχιλλεὺς εὑρήθη, ταυτὶ, τὰ ὅπλα αἰτῶ.

(1) Cod. προειδ. τὰ μέλοντα.
(2) Codex, οὔπω et ἐπέθετο.
(3) Codex, τῶ θεᾶς.
(4) Codex, ἆρ' οὖν.
(5) Vertit sui codicis lectionem *Scyron*. Reponendum, Σῦρον. Facile harum insularum nomina confunduntur : cf. Interpretes ad Apoll. Dysc. Hist. Mirab. c. 5.
(6) Legit *alios*, quam lectionem merito tuetur Editor noster.

» Ζῶντι μὲν γὰρ δέδωκα· μέλα (1) τὸ πεπρωμένον
» δὲ αἰτῶ. Καὶ μὴν καὶ νενίκα τὸ πάθος ἑνὸς τοῦ
» Μενελάου πρὸς ἅπαντας Ἕλληνας, καὶ
» τὴν Εὐβοϊκὴν Αὐλίδα αἱ χίλιαι νῆες ἐπλήρωσαν,
» ἐπὶ μήκιστον τοῦ χρόνου οἱ ἄνεμοι προσδοκώμενοι
» ἦτοι οὐδένες ἦσαν, ἢ ἐναντίοι τῷ στόλῳ, καὶ
» κλῆρος ἀπότομος κελεύει τὸν Ἀγαμέμνονα τὴν
» μηδὲν ἡμαρτηκυῖαν παῖδα τῇ δεινῇ θῦσαι Ἀρτέμιδι·
» ἀπαναίνεια δὴ ὁ πατὴρ τοῦτο, καὶ ὀργίζεια δῆτα
» καὶ αὐτοῖς τοῖς θεοῖς, καὶ βασιλεὺς μὲν ἦν,
» πατὴρ μέντοι· ἐγὼ δὲ, λόγοις τὴν τοῦ τεκόντος
» ἐξομαλίσας ψυχὴν, πρὸς τὸ κοινῇ συμφέρον πε-
» ισήγαγον· ὃ νῦν γε ὁμολογῶ, καί μοι ὁμολογοῦντι
» συγγινωσκέτω Ἀτρείδης. Δυσχερῇ μὲν οὖν ἔσχον
» ὑπ' ἀδίκῳ δικασίῃ τότε δίκην (2)· ὅμως γε μὴν
» τοῦτον τὸ, τε τῷ δήμῳ συνοῖσον, καὶ ὁ ἀδελφὸς,
» καὶ ἡ τοῦ δοθέντος ὑπεροχὴ σκήπτρου, παρεκί-
» νησαν ὡς ἀντισταθμήσασθαι τὸν ἔπαινον αἵματι.
» Πέμπομαι τοὐντεῦθεν καὶ πρὸς τὴν τῆς χόρης μη-
» τέρα, ἥτις οὐ παρεινέσεσιν, ἀλλὰ τεχνάσμασι
» περιέκρυπτε. Ἧπερ (3) εἰ ὁ Τελαμώνιος ὤχετο,
» ἐνδεᾶ τῶν οἰκείων πνευμάτων ἦν ἂν εἰσέτι καὶ
» νῦν τὰ τῶν πειρῶν ἱστία. Πέμπομαι καὶ πρὸς
» τὰ Τρωϊκὰ τείχη τολμηρότατος ῥήτωρ, καὶ
» εἶδον καὶ εἰσῆλθον τὰ τῆς ὑψηλῆς Περγάμου βασί-

(1) Codex, *μίσον*. In latinis, *post fata*.

(2) Latinum, *tenui causam*, hic puto significare, « mihi » agenda causa fuit, lis mihi » fuit. »

(3) Codex, *εἴπερ* : ad 256, *ἐπιλειβῆσαι* : ad 615, *συγξενῇ* pro *συγξενῆ*. Julianus Epist. 8: *εἰ δὲ βούλῃ* : cod. Reg. 2964, recte, *βούλει*. Idem mendum tollatur e Joanne Chrys. p. 69 edit. Ducæi.

» λεια· καί γε ταῦτα ἦν ἀνδρῶν ἔτι μεσλά (1)· καὶ
» ἄτρεσλος ἦνυσα ἤν (2) μοι τὸ κοινὸν τῆς Ἑλλάδος
» ἐνελείλαλο δίκην. Καληγόρησά τε τοῦ Πάριδος, καὶ
» τά γε ἁρπαγέντα καὶ τὴν Ἑλένην ἀπήτησα, καὶ
» νουθελῶ (3) τὸν Πριάμου καὶ τὸν τῷ Πριάμῳ συ-
» νημμένον Ἀντήνορα. Ἀλλ' ὅ γε Πάρις καὶ οἱ ἀδελ-
» φοὶ καὶ ὅσοι ὑπ' ἐκείνῳ τὴν Ἑλένην ἥρπακασι,
» μόλις ἐπέσχον τὰς ἀθεμίτους (οἶδας τοῦτο, Με-
» νέλαε) χεῖρας. Καὶ γὰρ ἐκείνη γέγονεν ἡμέρα
» ὡρώτη τοῦ ἡμελέρου σὺν σοὶ κινδύνου. Μακρὰ γέ-
» νοιτ' ἂν διεξιέναι τελοῦντι, ὅσα καὶ βουλῇ καὶ χερὶ,
» τὸν τοῦ μακροῦ πολέμου χρόνον, συμφέροντα
» διεπραξάμην. Μετὰ γὰρ τὰς ὡρώτας παραλάξεις
» ἐκείνας, ἐν τοῖς τείχεσι τῆς πόλεως σφᾶς αὐτοὺς
» οἱ πολέμιοι συνέσχον ἐπὶ μακρὸν, οὐδὲ τῆς ἀνα-
» πεπλαμένης, καὶ φανερᾶς μάχης ἀπήντησεν εὐπο-
» ρία. Τελευτῶντες δὲ τῷ δεκάτῳ πεπολεμήκαμεν
» ἔτει. Τί τοίνυν ἐν τῷ μεταξὺ σὺ διαπρατῇ, ὃς
» οὐδὲν ὅτι μὴ πολέμους ἐπίσταμαι; τίνα τὴν χρείαν
» παρείχου; Εἰ γὰρ τὰς πράξεις τὰς ἐμὰς ἀνιχνεύεις,
» ἐλοχῶ τοὺς ἐχθρούς· ὠχυρώμασι περιζώννυμι τά-
» φρους· παραμυθοῦμαι τοὺς ἑταίρους, ὡς τὴν ἐκ τῆς
» μαχρᾶς ἀγανάκλησιν (4) μάχης γαληναίῳ φέρειν
» λογισμῷ· διδάσκω τίνα τρόπον τραφησόμεθά τε
» καὶ ὁπλισόμεθα· πέμπομαι ὁποῖπερ (5) ἂν ἀπαιτῇ
» τὰ τῆς χρείας. Ἰδοὺ δὲ καὶ πρὸς τὴν τοῦ Διὸς ὑπο-

(1) Inserui μεσλά : *plena virorum.*

(2) Scripsi ἦν pro καί, quod est in codice.

(3) Vertit malam lectionem *moneo.* Lectioni meliori *moveo* respondebit græcum κινῶ, διακινῶ.

(4) Codex, ἀνάκλησιν.

(5) Codex, ὅπωπερ.

» θήκην (1) ἀπαίνθεὶς ὁ βασιλεὺς τῷ ὀνείρῳ τῆς
» ὑπεργμένης ἀμελῆσαι κελεύει μάχης· ἀλλ' ὁ μὲν
» ὑπὲρ τῶν ἑαυτοῦ λόγων ἀπολογεῖσθαι δύναιαι, τὸν
» τούτων ἀρχηγὸν σεβαλλόμενος Δία· Αἴας μέντοι
» μὴ συγχωρείτω ταῦτα, ἀλλ' ἀφανίσαι φιλονει-
» κείτω τὰ Πέργαμα, καὶ ἐφ' ὅσον οἷόν τε πολε-
» μείτω. Τί δὲ δή ποιε μὴ καθέχει τοὺς μέλλοντας
» ἀπέναι; τί δὲ δή ποιε μὴ ὅπλα λαμβάνει, ὡς
» ἂν αὐτῷ καὶ τὸ δυσκάθεκτον σλῆθος ἔποιτο. Ἀλλ'
» οὐκ ἦν ὄνειδος τοῦτο (2) τῷ μηδέποτε ὅτι μὴ
» ὑπερβεβλῆ φθεγξομένῳ. Τί δ' ὅτι καὶ αὐτὸς φεύ-
» γει (3); Καὶ γὰρ εἶδον καὶ ἠρυθριασα βλέπων,

(1) Forsan, σεὸς τῆς — ὑπεθήκης.

(2) Codex, πύτω, ut ad 307, θαυμάζομεν pro θαυμάζωμεν: ad 504, ὄντως, ubi malui ὄντος. ad 581, ὅπερ pro ὥπερ: ad 637, λωζούς: ad 829, χονίδις: ad 847, δένδρωσι pro δένδρος: ad 896, οὔπος pro οὕτως (cf. pag. 379): ad 932, ἀλῶντας pro ἀλοιτας. Sic incipit Callimachea Polemonis Declamatio: τὸν μὲν τῆς πόλεως ἐπαινῶ νόμον, κοσμοῦντα τὸν τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν πάφον καὶ λόγῳ· ἔργῳ γὰρ εὖ σεραχθέντων, λόγοι ῥηθέντες καλῶς εἰσὶ τιμή· ἐμοὶ δὲ αὐτῷ μὲν σεσοφόρως ἡ τοῦ παιδὸς ἀρετὴ, μαχομένῃ τῆς ψυχῆς γενομένη: codex Reg. 3017, σεσόφορος, quæ mutatio ab Orellio proposita loco medebitur; præterea pro ἔργῳ cod. optime ἔργων, et καλῶς ῥηθ. ordine non pejore. Nicephorus Basilacas Ethop. pag. 176, in Allatii Excerptis: μηδὲν ἀδικῶν, Josephus ait, δοῦλος γίνομαι, καὶ σωφρονῶν σαρὰ πύτῳ κολάζομαι. Cod. Reg. 2918, σαρὰ τοῦτο, recte. Idem p. 200: ὦ κακοὶ φύλακες, ὦ δορυφόροι σεὸς ὕπνον διωκόμενοι. Vertit Allatius, « o satellites ad somnum declines ves. » Malim saltem, σρ. ὑπνων δίων. « quos somnolentia persequitur et invadit »; sed optime cod. idem, σρ. ὕπνων νικώμενοι, « somno victi. » Vasis marmorei inscriptio in Museo Italico t. I, pag. 24: ΑΝΤΛΗΣΑΤΕ, ΥΔΟΡ, ΜΕΤΑ, ΕΥΦΡΟΣΥΝΗΣ, ΟΤΙ, ΦΩΝΗ, Κ Υ, ΕΠΙ, ΤΩΝ, ΥΔΑΤΩΝ. Curæ pretium non foret, si ΥΔΩΡ fuisse scribendum monerem; utilius notabo alludi ad Isaiæ verba 12, 3: καὶ ἀντλήσατε ὕδωρ μετ' εὐφροσύνης ἐκ τῶν σηγῶν τοῦ σωτηρίου· et ad Psalm. 28, 3: φωνὴ Κυρίου ἐπὶ τῶν ὑδάτων.

(3) Legit *fugit*, non *fugis*.

» ἡνίκα σὺ τὰ νῶτα ἐδίδους, καὶ ἀτίμως τὰ ἰσῖα
» καὶήρικες. Καὶ μελλήσας μηδὲν, Τί δρᾶτε; τίς
» ὑμᾶς (1) ἐξηνέμωσεν, ἑταῖροι, τοσοῦτον, ἀπόνοια,
» τὴν Τροίαν ἁλοῦσαν καταλιμπάνειν; Τί δ' οἴκαδε
» μέλλετε τὸ δέκατον ἔτος, ὅτι μὴ μόνον αἰσχύνην,
» κομίζεσθε; Τοιούτοις καὶ ἑτέροις, ἃ με τὰ τῆς
» λύπης τότε δεινὸν ἀπέφηνεν εἰπεῖν, μεταστρα-
» φέντας ἀντὶ τοῦ φεύγειν ἐκ τῶν νηῶν ἐπανήγαγον.
» Συγκαλεῖται δὲ τοὺς ἑταίρους ὁ Ἀτρείδης παρεῖ-
» τομένους, καὶ οὐδὲ νῦν ὁ Τελαμωνιάδης χανεῖν τι
» τολμᾷ. Τολμᾷ δ' ὁ Θερσίτης λόγοις καθικνεῖσθαι
» τῶν βασιλέων, καὶ δι' ἐμοῦ οὕκουν ἀτιμωρήτί γε
» ἰταμὸς ἔδοξεν εἶναι. Διανίσταμαί τε δὴ καὶ δεδοι-
» κότας τοὺς ἑταίρους καὶ τὰ τῶν πολεμίων παρα-
» καλῶ, καὶ τὴν ἀπολωλυῖαν ἐκείνων ἰσχὺν τοῖς
» ἐμαυτοῦ λόγοις ἐπανασώζω. Ἐξ ἐκείνου τοῦ χρόνου
» ὅ,τι ποτὲ γενναῖον οὗτος οἷός τέ ἐστι δοκεῖν πεπρα-
» χέναι, ἐμόν ἐστιν ὁρᾶν, ὃς αὐτὸν ἐπανείλκυσα
» νῶτα διδόντα. Ἐπὶ πᾶσι, τίς σε τῶν Δαναῶν ἢτοι
» ἐπαινεῖ, ἢ αἰτεῖ; Ἀλλ' ὁ Τυδείδης ἐμοὶ τὰς ἑαυτοῦ
» παρέξεις κοινοῦται, ἐμὲ δοκιμάζει, καὶ θαῤῥεῖ διὰ
» παντὸς ἐφ' ἑταίρῳ τῷ Ὀδυσσεῖ. Ἔστι τι χρῆμα τὸ
» ἐκ τοσούτων τῶν Γραικῶν χιλιάδων ἐμὲ παρὸς τοῦ
» Διομήδους ἕνα μόνον ἐπικριθῆναι· οὐ γάρ με κλῆρος
» ἐκέλευεν ἀπελθεῖν. Ἀλλὰ μέντοι καὶ καθασκοπῶ,
» καὶ ταῦτα τὸν ἐκ τῆς νυκτὸς καὶ τῶν ἐχθρῶν κίν-
» δυνον ἐπικρεμάμενον ἔχων (2), καὶ τὸν τὰ αὐτὰ

(1) Codex, ἡμᾶς: sic ad 136, ὑμῖν pro ὑμῖν: cf. not. p. 310.

(2) Lat. sic eunt: « Sic tamen « et spreto noctisque hostisque » periclo. » Ut sic verteret, puto Planudem non *spreto*, sed *specto*

» ἅπερ ἡμεῖς ἐκ τοῦ Φρυγίου γένους τελολμηκότα
» Δόλωνα διεργάζομαι· οὐ μὴν (1) σφέτερόν τοι
» σφὶν ἀνακαλύψαι πάντα ἠνάγκασα, καὶ ἔμαθον
» τί ποτε ἡ ἄσπονδος Βουλεύεται Τεγία. Καὶ ἔγνων
» ἅπαντα, καὶ οὐκ εἶχον ὅ,τι ποιὲ σπλέον ἂν κα-
» τοπλεύοιμι, καὶ ἤδη τοῖς ἐπαίνοις παρεμπόμε-
» νος (2) ἠδυνάμην ἐπανιέναι. Οὐκ ἀπέχρησε δέ μοι
» τοῦτο· ἀλλὰ καὶ σφὸς τὴν τοῦ Ῥήσου σκηνὴν
» ἄπειμι, καὶ, καλὰ τὸ οἰκεῖον σπεκλόπεδον αὐτόν
» τε καὶ τοὺς ἑταίρους διεχρησάμην. Καὶ, οὕτω
» τυχὼν τῆς εὐχῆς, ἐπὶ τοῦ ἑαλωκότος ἅρ-
» μαπος σφέπειμι νικητὴς, τοὺς ἡδεῖς θελάμβους
» μιμούμενος (3). Οὗ τοίνυν τοὺς ἵππους ὑπὲρ τῆς
» καλασκοπήσεως γέρας ὁ πολέμιος ἤτησε, τούτου
» μοι τὰ ὅπλα ἀπαγρεύσαιε, καὶ ἀγαθώτερος ὁ
» Αἴας δοκείτω (4). Τί δ' ἂν διεξερχοίμην τὴν τοῦ
» Λυκίου Σαρπηδόνος φάλαγγα, τὴν τῷ ἐμῷ σιδήρῳ
» ἐπιτρεβεῖσαν; Σὺν πολλῷ γὰρ καλέβαλλον αἵματι
» Κοίρανον Ἰφιτίδην, Ἀλάστορα, Χρόμιον, Ἄλκαν-
» δρον, Ἅλιον, Νοήμονά τε καὶ Πρύτανιν, καὶ ὀλέθρῳ
» παραδέδωκα σὺν Θερσιλόχοιο Θέωνα (5) καὶ Χά-

legisse. Rescribe: ἀλλὰ καὶ ὡς, πῦ ἐκ τῆς γ. καὶ τ. ἐχθ. κινδύνου καλαφρονήσας.

(1) Codex, μήν. Facilis permutatio. Libanius t. IV, p. 574, 9: καὶ μὴν ἐν τῷ μοιχὸν εἶπεῖν — Cod. Reg. 3017, καὶ μήν, male.

(2) Legit Planudes *præmissa*, non *promissa*.

(3) Hic lapsus est Poeta, sæculi heroici oblitus, suique memor: «Emendaturus, si licuisset, erat.»

(4) Latina, «fueritque benignior Ajax,» valde sunt obscura. Sensus forsan hicce est: «ipse Ajax vobis, si arma negaveritis, poterit esse benignior, nec ea mihi recusare: tantum mihi est in ea juris.»

(5) Rescribe Θόωνα ex Ovidio et Homero.

» ρωπα, καὶ τὸν κακῇ μοίρᾳ χρησάμενον Ἔννομον, καὶ
» ὅσοι γε ἤτλον ἐπιφανεῖς ὑπὸ τῷ τῆς πόλεως τείχει
» διὰ τῆς ἐμῆς χειρὸς κατεβέβληνται. Εἰσὶν, ὦ ἄνδρες,
» καὶ ἐμοὶ τραύματα καὶ ἀ χώραν αὐτὴν διαπρέπον-
» τα. Καὶ μήτοι ξενοῖς πιστεύσητε ῥήμασιν. Σκοπεῖτε
» γάρ, ἴδε » (καὶ τῇ χειρὶ τὴν ἐσθῆτα παρήλε,
καὶ) « τοῦτ' ἔστιν » (εἶπε) « τὸ σῶμα, τὸ τοῖς
» ὑμετέροις ἐναθλοῦν ἀεὶ τραύμασιν. Ἀλλ' ὁ Τελα-
» μώνιος οὐδ' ὁτιοῦν αἵματος ἐπὶ τοῖς ἑταίροις τοὺς
» τοσούτους ἐνιαυτοὺς ἐξημίωται, καὶ ἄτρωτον ἔχει
» τὸ σῶμα. Τί μέντοι τοῦτο γε διαφέρει, ἢν ὅπλα,
» τοῦ στόλου τῶν Πελασγῶν ἕνεκεν, εἰληφέναι δίκ-
» σχυρίζεται τοῖς Τρωσί τε καὶ τῷ Διὶ ἐναντία.
» Εἴληφε· σύμφημι. Οὐδὲ γὰρ ἐμόν ἐστι τὰ καλῶς
» πεπραγμένα κακῶς διαβάλλειν. Μόνον μὴ τῶν
» κοινῶν μόνος ἀντιποιείσθω, καὶ δή τινα καὶ ὑμῖν
» ἀποδιδότω τιμήν. Ὁ γὰρ Ἀκτορίδης, τῇ τοῦ
» Ἀχιλλέως εἰκασίᾳ θαῤῥήσας, ἀπώστατο τοὺς
» Τρῶας σὺν Ἔκτορι (1) τῷ προμάχῳ, τῶν νηῶν ἤδη
» καυθήσεσθαι μελλουσῶν. Ναὶ μὴν καὶ οἴεται μόνον
» ἑαυτὸν οὗτος τολμηκέναι τῷ Ἕκτορείῳ συνενεχθῆναι
» πολέμῳ, ἐπιλαθόμενος τοῦ τε βασιλέως καὶ ἡγε-
» μόνος, καὶ ἐμοῦ τοῦδε, ἔνναλος μὲν ἐν τῷ ἔργῳ
» γενόμενος, τῷ δὲ τοῦ κλήρου δώρῳ πρῶτος λαχών.
» Ἀλλ' ὅμως τῆς ὑμετέρας ἔκβασις, ὦ γενναιότατε,
» μάχης τίς πότε γέγονε; κεκάκωται ὁ Ἕκτωρ πρού-
» μαχος οὐδενί. Οἴμοι τῷ δυστήνῳ! πόσας ὀδύνας
» ἐκείνου τοῦ χρόνου ἀναφέρειν ἐπὶ νοῦν ἀναγκάζο-

(1) Ovidius, *cum defensore*, nominare noluit. Planudes *defensorem* videlicet *Ajacem*, quem Ulysses *defensorem* Troum esse putavit.

» μαι, καθ' ὃν ὁ τῶν Ἀχαιῶν πύργος (1) πέπτωκεν
» Ἀχιλλεύς. Καί μοι οὔτε τὰ δάκρυα, οὔτε τὸ
» πένθος, οὔτε τὸ δέος μέλλησιν παρέσχον ἥντινοῦν,
» ὡς μὴ τὸ εὔμηκες (2) ἐκείνου σῶμα γῆθεν ἐπάρωμι
» τούτοις τοῖς ὤμοις. Τούτοις, φημὶ, τοῖς ὤμοις
» ἐγὼ τὸ σῶμα τοῦ Ἀχιλλέως ἅμα τοῖς ὅπλοις
» ἐβάστασα, ἃ βασιάσας καὶ νῦν ἀγωνίζομαι. Ἔστι
» δέ μοι καὶ ἰσχὺς ἡ περὶ τὰ τοιαῦτα τῶν φορ-
» τίων καλῶς ἔρρωται. Ἔστι μοι καὶ νοῦς τῷ ὄντι
» τῶν ὑμετέρων τιμῶν αἰσθησόμενος. Ἢ δηλονότι
» τοῦδε χάριν ὑπὲρ τοῦ παιδὸς ἑαυτῆς ἡ θαλατία
» θεὸς φιλότιμος γέγονεν, ὡς ἂν τὰ οὐράνια δῶρα,
» τὰ τῆς τοσαύτης ἔργα τέχνης, ἀμαθὴς καὶ ἀναί-
» σθητος ἐνδιδύσκοιτο σκαλιώτης. Καὶ γὰρ οὐδὲ τὸ
» τῆς ἀσπίδος νοεῖ κάλυμμα (3), οὐρανὸν λέγω καὶ
» γῆν, καὶ τὰ σὺν τῷ μετεώρῳ οὐρανῷ ἄστρα,

(1) Hanc metaphoram illustrat Gierigius, et ejus nota in re tali satis potest facere. Addam tamen quod suppeditant adversariola paululum annotationis. Demeas adulabundus Lucianeum Timonem c. 50, ἔρυσμα τῶν Ἀθηναίων vocat, ubi legendus Hemsterhusius; leg. et Reitzius ad Demosth. Encom. 10, ubi Pindarice Athenæ dicuntur τῆς Ἑλλάδος ἔρυσμα. Nec siluit interpres Her. Philostrati p. 425, ubi Hector ἔρυσμα τῆς Τροίας καὶ τοῦ παντὸς ξυμμαχικοῦ nuncupatur. Apud Justinum Mart. Plato et Pythagoras ὥσπερ τεῖχος καὶ ἔρυσμα φιλοσοφίας celebrantur, ubi Anonymus in Misc. Observ. t. I, pag. 370, similia apposuit. Quod legitur in Proverbiis XVIII, 10, «nomen Jehovæ *turris* est munita», Albertius in Periculo Crit. c. 3, sibi sumsit illustrandum. Pindaro pseudonymo illi Thebano ad imitationem Ovidii «Danaum *murus* Achilles» dicitur, ubi cf. Kooten. Ἀχιλλῆα πύργον αὐτῆς Theocriti Id. XXII, 220, non prætermisit sine observatione Harlesius.

(2) «Quin corpus humo sublime referrem»: sic Ovidius, ubi nihil de Achillei corporis proceritate. Non intellexit Planudes epithetum *sublime*, quod hic est μετέωρον.

(3) *Cælaturam*, γλυφήν: conf. p. 554, ubi similiter est lapsus, *cælare* pro *abscondere* capiens.

» Πλειάδας τε καὶ Ὑάδας, καὶ τὴν ἀμοιβοῦσαν
» ὕδαλος Ἄρκτον, τάς τε διαφόρους πόλεις, καὶ τὸ
» φαεινὸν ξίφος Ὠρίωνος. Αἰτεῖ μέντοι λαβεῖν ἃ
» μηδαμῶς συνίησιν ὅπλα. Τί δ' ὅτι με τὰ τοῦ
» δεινοῦ πολέμου δῶρα φεύγοντα ὄφιμον τῷ ὑπερ-
» μένῳ (1) προσελθεῖν ἀγῶνι ὠνείδισε; Καὶ οὐδ'
» ἤσθετο ἑαυτοῦ, κακῶς τὸν μεγαλόφρονα λέγοντος
» Ἀχιλλέα. Εἰ γὰρ τὸ ὑποκρίνασθαι κακίαν καλεῖ,
» ἄμφω ὑπεκρινάμεθα· εἰ τὸ μελλῆσαι πλημμε-
» λείας ἐστίν, ἐγὼ θᾶττον ἐκείνου παρεγενόμην. Κἀμὲ
» οὖν φιλόστοργος ἐπεῖχε γυνή, τὸν δ' Ἀχιλλέα καὶ
» τὰ αὐτὰ φιλόστοργος μήτηρ· καὶ τῇ μὲν δέδωκα
» τὰ πρῶτα τοῦ χρόνου, ὑμῖν δὲ δὴ τὰ λοιπά.
» Οὐκ ἂν μὲν οὖν φοβοίμην, εἴγε μὴ δυναίμην ἀπο-
» λύσασθαι ἤδη τὸ ἔγκλημα, τὸ κοινόν μοι σὺν
» τοσούτῳ ἀνδρί. Ἑάλω μέντοι ταῖς Ὀδυσσέως
» ἐπινοίαις ἐκεῖνος; οὐχὶ ταῖς Αἴαντος Ὀδυσσεύς.
» Ἀλλὰ μηδὲ θαυμάζωμεν τοῦτον καὶ ἑαυτά μου
» τὰς τῆς ἀνοήτου γλώττης αὐτοῦ βλασφημίας·
» ἄξια γὰρ αἰσχύνης καὶ ὑμῖν ἐγκαλεῖ. Ἦ τὸ ψευδῆ
» καὶ πηγὴν καὶ πηγρηχέναι τοῦ Παλαμήδους ἐμοὶ μὲν
» αἰσχρόν ἐστι, τοῖς δὲ καταψηφισαμένοις ὑμῖν εὐ-
» πρεπές; Ἀλλὰ γὰρ οὔθ' ὁ Ναυπλιάδης τὴν
» τηλικαύτην καὶ οὕτως ἀνακεκαλυμμένην αὐτοῦ
» ῥᾳδιουργίαν ἀποσκευάσασθαι ἠδυνήθη, οὔθ' ὑμεῖς
» ἠκούσατε τὴν κατ' ἐκείνου αἰτίαν· ἀλλ' εἴδετε, καὶ
» τῷ τιμήματι τὰ ἐγκλήματα κατεφαίνετο. Ἀλλ'
» οὐδ' ὅτι τὸν Ποιαντίδην ἡ Λῆμνος ἡ τοῦ Ἡφαί-

(1) Codex, ὑπισμένῳ. Supra codex exhibuit ὑπισμένων, eodem pag. m. 402, sic pro ὑπερμένων mendo.

» σίου καὶ ἐχει, ὀφλισκάνω μέμψιν ἐγώ. Ὑμεῖς δέ
» γε τῆς ὑμῶν αὐτῶν ὑπερασπίσαιτε σωτάξεως. Συνη-
» νέσαιτε γάρ. Καὶ οὐκ ἀρνήσομαι ἐμαυτὸν, ὡς οὐκ
» ἐκεῖνον ἀνέπεισα ἑαυτὸν ὑπεξελκύσαι τῶν τῆς ὁδοῦ
» τε καὶ τοῦ πολέμου πόνων, καὶ πειραθῆναι τὰς
» χαλεπὰς ἐν ἀνέσει διαύσαι ὀδύνας. Ὁ δ' ἐπει-
» σθάρχησε, καὶ περίεσιν. Οὐκοῦν ἥδε ἡ γνώμη, μὴ
» μόνον οὖσα πιστὴ, ἀλλά γε δὴ καὶ εὐδαίμων,
» ἄλις πιστὸν εἶναί με ποιεῖ (1). Ἐκεῖνον δὴ οὖν ἐπει-
» δήπερ οἱ μάντεις ζητοῦσιν ὡς ἀναιρέψαι τὰ Πέρ-
» γαμα, ἐμοὶ μηδαμῶς ἐντείλησθε τὰ περὶ αὐτοῦ·
» βέλτιον ὁ Τελαμώνιος ἀπελεύσεται, καὶ τῇ ὁμιλίᾳ
» αὐτοῦ τὸν ἄνδρα, τῷ τε πάθει καὶ τῇ ὀργῇ
» λυτζῶντα, μαλάξει, ἤ τινι τέχνῃ σοφὸς ὢν ὡς
» ὑμᾶς οἴσει. Πρότερον εἰς τοὐπίσω Σιμόεις ῥεύσει
» καὶ δίχα πηγῶν Ἴδη (2) σταίη, καὶ συμμαχίαν
» ἡ Ἑλλὰς τοῖς Τρωσὶν ὑποσχήσεται, ἢ, τῆς ὑπὲρ
» τῶν ὑμετέρων πραγμάτων ἐμῆς φρενὸς παυσα-
» μένης, ὀνήσει τοὺς Δαναοὺς ἡ τοῦ ἀδελφεοῦ
» Αἴαντος μηχανή. Εἰ δὲ καὶ τὰ μάλιστα πρω-
» σώχθικας τοῖς ἑταίροις τε καὶ τῷ βασιλεῖ καὶ
» ἐμοὶ, σκληρὲ Φιλοκτῆτα, εἰ καὶ τὰ μάλιστά με
» βλασφημεῖς καὶ τῆς ἐμῆς καταεύχῃ κεφαλῆς ἀτε-
» λεύτητα, καὶ παραδοθῆναί μέ σοι ἀληθοῦντι ἐπι-
» θυμεῖς καὶ τὸ αἷμα λαφύξαι τοὐμὸν, καὶ, ὡς ἐμοὶ
» κατὰ σοῦ γέγονεν ἐξουσία, οὕτω καί σοι κατ' ἐμοῦ
» γλίχῃ γενέσθαι, ὅμως σε μετελεύσομαι, πόρρω

(1) Melior lectio in latinis sic erit vertenda: ἄλις ἂν πιστὸν εἶναι, *quum sit satis esse fidelem.*

(2) Cod. ἤδη. Malim adessent articuli ὁ et ἡ ante Σιμ. et Ἴδη: potuerunt facile absorberi.

» τὴν σωμαλιχὴν ἀπωσάμενος ῥώμην (1), χϑ' τοσοῦτον
» τῶν σῶν χραΐσω (εἴη δ' εὐμενὴς ἡ τύχη) βελῶν,
» ὅσον τοῦ Δαρδανίου μάντεως, ὃν ἐζώγρησα, ἤδη
» χεχράτηκα, ὅσον τοὺς ϑεῶν χρησμοὺς καὶ τὰς
» Τρωϊκὰς ἀνεκάλυψα μοίρας, ὅσον τῆς Φρυγίας
» Ἀθηνᾶς τὸ διοπετὲς Παλλάδιον ἐκ μέσων τῶν πο-
» λεμίων ἥρπασα. Καὶ νῦν ὁ Αἴας ἑαυτὸν ἐμοὶ παρα-
» βάλλει! Καὶ γὰρ ἐκ τοῦ ἐκείνου ληφθῆναι τὴν Τεγέαν
» τὰ τῶν Μοιρῶν διεκώλυε. Ποῦ τοίνυν ἐστὶν ὁ
» ῥώμης ἔμπλεως Αἴας; ποῦ τὰ τοῦ μεγάλου ἀν-
» δρος ὑπέρογκα ῥήματα; Τοῦ χάριν ἐνταῦθα δει-
» λιᾷς; τοῦ χάριν Ὀδυσσεὺς ἀπολωλεκὼς τὰς
» νυκτοφυλακήσεις ἐξέρχεσθαι, καὶ ἑαυτὸν τῇ νυκτὶ
» παρατίθεσθαι, καὶ διὰ φόβου ξιφῶν οὐχ ὅτι τὰ
» τείχη τῆς Τεγέας, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν ἀκρόπολιν
» εἰσιέναι, κἀκ τῆς οἰκείας ἁρπάζειν τὴν ϑεὰν καθι-
» δρύσεως, καὶ ἁρπαγεῖσαν διὰ τῶν ἐχθρῶν φέρειν;
» Ἅπερ εἰ μὴ πεποιήκειν αὐτὸς, μάτην ὁ Τελα-
» μῶνος υἱὸς ἐβάσιασε τῇ λαιᾷ τὰ τῶν ἑπτὰ βοῶν
» νῶτα. Ἐν ἐκείνῃ δέ μοι τῇ νυκτὶ τῆς Τεγέας ἡ νίκη
» πεπόρισται· τηνίκα δὲ ἐχειρωσάμην τὰ Πέργαμα,
» ἡνίκα χειροῦσθαι πεφυκέναι ἠνάγκασα. Παῦε τὸν
» ἐμὸν Τυδείδην καὶ βλέμμασι καὶ ὑποφθέγμασιν
» ἡμῖν ἐνδεικνύμενος. Ἔστι κἀκείνῳ μερὶς τῶν ἐπαί-
» νων οἰκεία. Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ σὺ μόνος ἐτύγχανες
» ὤν, ἡνίκα τὸ σάκος ὑπὲρ τοῦ συνόντος σοι σῴζου
» καλεῖχες. Καί τοι σοι μὲν σῳζὸς ὅλος εἰς ἑταί-

(1) Pro lectione sana satis longe formidine pulsa, nempe πόῤῥω τὸν φόβον ἀπωσάμενος, videtur Planudes legisse fortitudine, pessime; hanc enim lectionem sensus et metrum respuunt.

» ρείαι, ἐμοὶ δ' εἷς μόνος διελαγχάνει, ὃς, εἰ μὴ
» τὴν πολεμιστὴν ἥττονα τοῦ σοφοῦ ὄντα ἐζήλωσε,
» καὶ μὴ δεῖν ἐζήλωσε (1) τῇ ἀντήτῳ χειρὶ τὰ
» γέρα, τῇ δ' ἀντήτῳ φρενήσει, καὶ αὐτὸς ἂν
» ἦτει τὰ ὅπλα· ἦτει καὶ ὁ μείλιώτερος Αἴας, καὶ
» ὁ ὀξὺς Εὐρύπυλος, καὶ ὁ τοῦ περιφανοῦς Ἀνδραί-
» μονος (2) παῖς· οὐδὲν δ' ἧττον καὶ Ἰδομενεὺς ἦτει,
» καὶ ὁ τῆς αὐτῆς αὐτῷ παιδὸς σφετεροὺς Μη-
» ριόνης, καὶ ὁ ἀδελφὸς Ἀτρείδου τοῦ μείζονος. Ἀλλ'
» οἱ ἄρειοι τὴν χεῖρα, καὶ καί' οὐδέν σοι δεύτερον
» πρὸς τὰς μάχας, τοῖς ἐμοῖς ὑπεῖξαν βουλεύμασι.
» Σοὶ μὲν γὰρ ὠφέλιμός ἐστιν ἐν πολέμῳ δεξιὰ,
» ἐμοὶ δ' ἐπιστήμη, ὥστε τῇ σῇ χειρὶ τῆς ἡμετέρας
» δεῖ διεξαγωγῆς (3). Καὶ σὺ μὲν ῥώμην λογισμῶν δίχα
» νομίζεις· ἐμοὶ δὲ φρενῖτις τοῦ μέλλοντος γένεται.
» Σὺ μὲν μάχεσθαι δύνῃ· τὸν δὲ τοῦ μάχεσθαι
» καιρὸν σὺν ἐμοὶ Ἀτρείδης ἐκλέγεται. Σὺ τῷ σώματι
» μόνον λυσιτελεῖς· ἡμεῖς δὲ καὶ τῇ διανοίᾳ. Καὶ ὅσῳ
» κυβερνήτης ὑπερέχει τῆς ἐρετῶν ἐργασίας, καὶ ὅσῳ
» μείζων στρατηγὸς στρατιώτου, τοσούτῳ καὶ ἐγὼ
» σοῦ προέχω. Ναὶ γὰρ ἐν τῷ ἡμετέρῳ σώματι,
» νοῦς ἐστι τῆς χειρὸς ἰσχυρότερος, καὶ ῥώμη πᾶσα
» εἰς ἐκεῖνον ἀπείρεσία. Ἀλλὰ ὑμεῖς, ὦ δημο-
» κρατοῦντες, δότε τῷ ὑπὲρ ὑμῶν ἀγρυπνοῦντι τὸ
» γέρας, καὶ, ἀντὶ τῶν ἐν τοῖς τοσούτοις ἐνιαυτοῖς
» φρενιτίδων, ἃς σὺν ὀδύνῃ διήνυσα, τοῦτο μοι ἀπό-

(1) Lat. « nec indomitæ *de-* » *beri* præmia dextræ. » Videtur legisse male *debere*, et inde scripsit *δεῖν*. Repone, *καὶ μὴ ὀφείλεσθαι ἐζήλωσε*—

(2) In latinis, pro *Andremone*, malim *Andræmone*.

(3) Ad latinorum ductum, scribendum: . . . . . *δεξιὰ, γνώμη δὲ ἡ τῆς ἡμετέρας* . . . . .

» δόιε τὸ ἐπίγεφμμα, τοῖς ἐμοῖς αὐτὸ φαίορθώ-
» μασιν ἀντιτάλαντεύσαντες. Ἤδη γὰρ πρὸς τέλος
» ὁ τοῦ πολέμου πόνος ἐσῖὶ, φὴ τὰς ἀντιφαθημένας
» ἡμῖν ἀπεσόθησα μοίφας, φὴ τὰ ὑψηλὰ Πέργαμα
» δύνασθαι πορθηθῆναι, φὶὰ μιφρὸν αὐτὸς πορθῶν,
» παρεσκεύασα (1). Πρὸς τῶν ἐλπίδων τοιγαρῦν αἷς
» νῦν σύνεσῖε, φὴ τῶν πεσουμένων τῆς Τρίας τει-
» χῶν, φὴ πρὸς τῶν θεῶν οὓς ἄρῖι τῶν ἐχθρῶν ἀφει-
» λόμην, δέομαι, φὴ πρὸς εἴ τι περ ὑπολέιπῖαι
» φρονίμως φὴ σοφῶς μεῖαχειρισῖέον, εἴ τι περ ἔτι
» τολμηρὸν φὴ ἐπίφρημνον αἰτηθήσεῖαι, εἴ τι (2)
» τῶν μοιρῶν τῆς Τρίας ἔτι περιεῖναι νομίζεῖε,
» ποιήσασθέ μου μνήμην· ἢ, ἢν ἐμοὶ μὴ δίδῶτε τὰ
» ὅπλα, τούτῳ δότε. » Καὶ ἔδειξε τὸ μοιρᾶιον Παλλάδιον.

Ἐκινήθη δὴ τῶν ἐν τέλει ἡ χειρ, φὴ ὅ,τί ποῖ' ἂν ἡ εὐγλωτῖία δύναιτο τότε διαφανὲς γέῖονε, φὴ τὰ τοῦ γενναίου ἀνδρὸς ὅπλα ὁ ἀγχίνους εἰλήφει. Ὁ δὲ τὸν Ἕκτορα μόνος φὴ σίδηρον φὴ πῦρ φὴ τὸν Δία τοσάχις ὑπομείνας, ὀργὴν μίαν οὐκ ἤνεγκε, φὴ τὸν ἀχίνῆον ἄνδρα ἡ λύπη νενίκηκεν. Ἁφαρπάζει δῆτα τὸ ξίφος, φὴ, « Τοῦτο γῆν ἐμόν ἐσῖιν » εἶπε « τῷ ὄντι· ἢ φὴ τοῦτο ἑαυτῷ αἰτήσεῖαι Ὀδυσσεύς; » Τούτῳ μοι χρησῖέον ἐν ἐμαυτῷ, φὴ τὸ πολλάχις » τῷ τῶν Φρυγῶν λύθρῳ διαβεφαχὲν, τῷ τοῦ δεσπό-
» του νῦν φόνῳ διαβεφαχήσεῖαι, ὡς ἂν μηδεὶς δύ-
» ναιτο τοῦ Αἴαντος, ὅτι μὴ ὁ Αἴας, περιγενέσθαι. »
Εἶπε, φὴ εἰς τὸ σῖέρνον, τότε δὴ πρῶτα τρωθὲν, ἢ

(1) Alius est latin. sensus, σῖαι πρὸ. παρασκευάσας, ἐπόρθησα. hic nempe: φαὶ πὰ ὑψ. II., δυνα-

(2) Addidi π.

δὴ (1) τῷ σιδήρῳ τρωλὸν διεφαίνετο, τὸ θανάσιμον ἐκρυψε ξίφος. Οὐχ ἡ χεὶρ οἵα τε ἐγένετο τὸ ἐμπαγὲν βέλος αὖθις ἐξαγαγεῖν· ἐξηκόντισέ γε μὴν ὁ λύθρος αὐτός· καὶ ἡ γῆ, φοινιχθεῖσα τῷ αἵματι, πορφυρᾶν ἄνθος ἐκ γῆς χλοαζούσης ἀνῆκεν, ὃ πρόσθεν καὶ ἐκ τοῦ Οἰβαλίου τραύματος ἀνεβλάστησε. Καὶ ἐν μέσοις τοῖς φύλλοις τοῦ ἄνθους ἐγγέγραπται γράμματα κοινὰ τῷ παιδί τε καὶ τῷ ἀνδρὶ, Ὑακίνθῳ λέγω καὶ Αἴαντι (2), τούτῳ μὲν τοῦ ὀνόματος, ἐκείνῳ δὲ τῆς ἀναναχλήσεως.

Κεραίσας τοίνυν ὁ Ὀδυσσεὺς πρὸς τὴν Ὑψιπύλης παλείδα καὶ τοῦ περιφανοῦς Θόαντος, καὶ τὴν δεδυσφημένην γῆν τῷ φόνῳ τῶν γεραιτέρων ἀνδρῶν, διεπεραιώθη. Καὶ τέλος, τυχὼν τοῦ τε λιμένος καὶ τῆς εὐχῆς, αἴρει τὰ ἱστία, ὡς τὰ Τιρύνθια (3) τοῦ Ἡρακλέους ἐπαναχομίσειε βέλη. Ἅπερ ἐπειδὴ πρὸς τοὺς Ἀχαιοὺς ἐπανήγαγε, συνεπομένου καὶ Φιλοκλήτου, καὶ βραδέως μὲν, ὅμως δὲ τελευταία τῷ πολέμῳ χεὶρ ἐπελέθη, Τρωία μὲν καὶ Πέργαμος ἅμα πεπλώκασιν· ἡ δὲ τοῦ Πριάμου ταλαίπωρος σύζυγος ἀπώλεσε μὲν πάντα καὶ τὴν ἀνθρώπου μορφὴν, καὶ χώρους ἀλλοίους καινοῖς καλέπληξεν ὑλακαῖς, ἥπερ ὁ μακρὸς Ἑλλήσποντος εἰς στενὸν συγκλείεται.

Ἡ μὲν Ἴλιος (4) ἐνεπίμπρατο, καὶ τὸ πῦρ οὔπω ἐλώφησε, καὶ τὸ βραχὺ Πριάμου τοῦ γέροντος

(1) Cod. ἤδη. Mox οἷά π, vitio solenni, ut et infra ad 660.

(2) Verba Ὑακ.—Αἴ. addidit e suo penu Planudes, hic commentatorem agens, non interpretem fidum.

(3) Codex, πρμώθια : in Jat. *Tirynthia*.

(4) Vulgo sic distinguunt : «Externasque novo latratu terruit auras. Longus in angustum qua clauditur Hellespon-

αἷμα ὁ τοῦ Διὸς βωμὸς πέπωκε. Καὶ ἡ τῷ Φοίβῳ κάτοχος Κασάνδρη, τῶν τειχῶν ἐλκομένη, ἀνονήτους ἀνέτεινε πρὸς τὸν αἰθέρα παλάμας. Τὰς δὲ Δαρδανίους μηλέρας τὰ τῶν πατρώων ἤδη θεῶν περιβαλλούσας ἕως ἔξην, καὶ τοὺς ὑποτυφομένους ναοὺς κατεχούσας, οἱ νενικηκότες εἷλκον Γραικοὶ, γέρα ἐπίφθονα. Ῥίπτει δὲ καὶ Ἀστυάναξ πύργων ἐξ ἐκείνων, ὅθεν μαχόμενον ὑπὲρ αὐτοῦ, καὶ τὴν ἀνέκαθεν βασιλείαν ἀσφαλιζόμενον, πολλάκις ὑπὸ τῆς μητρὸς τὸν πατέρα δεικνύμενον βλέπειν εἰώθει. Ἤδη δὲ καὶ ὁ Βορέας ὑπαγρεύει τοῖς Ἕλλησι πλοῦν, καὶ οὐρίῳ πνεύματι διηκεῖ τὰ ἱστία κινούμενα, καὶ κελεύει χρῆσθαι τοῖς ἀνέμοις ὁ ναύτης. Αἱ δὲ Τρωάδες, « Τερία, χαίρεις· ἁρπαζόμεθα » καὶ γάρ », ἀναχάζουσι, καὶ διδάσι τῇ γῇ φιλήματα, καὶ τοὺς τῆς ἐνεγκαμένης οἴκους καπνιζομένους ἐκλείπουσιν. Τελευταία δὲ κάτεισιν εἰς τὸν πόλον, οἰκτρὰ τὴν ὄψιν Ἑκάβη, ἐν μέσοις τάφοις εὑρεθεῖσα τῶν τέκνων, ἧν, τῶν μνημάτων τε δραττομένην καὶ τοῖς ὀστοῖς διδοῦσαν φιλήματα, αἱ Δουλιχίαι χεῖρες ἀφείλκυσαν. Ἑνὸς μέντοι τοῦ Ἕκτορος καὶ κόνιν ἀνείλετο, καὶ, ἀνελομένη, συνελκομένη (1) ἐπὶ τοῦ κόλπου φέρει. Ἐν τῷ τάφῳ τοῦ Ἕκτορος καὶ τὸν πολιὸν τῆς κεφαλῆς πλόκαμον ἐναγίσματα πλωκὰ, τὸν πλόκαμον καὶ δάκρυα καταλείπει.

» tus, Ilion ardebat. » Sed Ilium non fuit situm in Hellespontiaci freti angustiis, qui fuit Cynossematis situs. Distinctione mutata melior nunc est sententiarum ordo.

(1) Forsan, *συνελκομένην*. Sed vereor ut locum intellexerit.

Ἔστι δέ τις ἀντίπορθμος τῇ Φρυγίᾳ, ὅπουπερ ἦν ἡ Τενία, γῆ, Βιστονίοις ἀνδράσι συνοικουμένη, ἔνθα τὰ τοῦ Πολυμήστορος (1) τὰ βαθύπλουτα βασίλεια ἦν, ᾧ σε, Πολύδωρε, ὁ πατὴρ τεθραμμένον ὑπεξέθετο, καὶ τῶν Φρυγίων ὅπλων μελέστησε, βουλὴν ποιῶν συνετὴν, εἰ μὴ καὶ, γένους τοῦ τολμήματος, πλεῖστα χρήματα πεφιλεθείκει, φιλαργύρου ψυχῆς ἐρεθίσματα. Καὶ γὰρ τῶν Φρυγῶν τύχης πεσούσης, λαμβάνει ξίφος ὁ τῶν Θρακῶν ἀσεβὴς βασιλεύς, καὶ καθίησι τοῦτο τῆς τοῦ τεθραμμένου σφαγῆς. Ὡς δὲ συναφανισθῆναι τῷ σώματι πεφυκότος τοῦ πλημμελήματος, ἐκπεπνευκότα τοῦτον ἀπὸ σκοπέλου πρὸς τὴν ὑποκειμένην ἀφῆκε θάλατταν. Τοῦ δ' Ἀτρείδου τὰ τοῦ στόλου πεισματα (2) τῆς Θρᾳκίας ἠϊόνος ἐξαφαμένου, ἠνίκα τό, τε πέλαγος γαληναῖον καὶ τὰ πνεύματα μαλακώτερα, ἐξαπίνης ἐνταῦθα, ὁπόσος καὶ ζῶν εἶναι εἰώθει, ἐξῄει (3) τῆς γῆς Ἀχιλλεὺς ἀναῤῥηγνυμένης εἰς εὖρος, καὶ, ἐοικὼς ἀπειλοῦντι, τὸ κατ' ἐκεῖνο τοῦ κριοῦ πρόσωπον ἀνελάμβανε, καθ' ὃν ἀγειάνας ἄδικα ξίφη κατὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος ὥρμα. Καὶ, « Ἀμνήμονες ἐμοῦ » φησὶν, « ἀπαίρετε, Ἀχαιοὶ, καὶ συγκαλωρύχθη μοι » καὶ ἡ δόξα τῆς ἀρετῆς ἐμαυτοῦ; οὐδὲ πρόνοιαν » ποιεῖσθέ τινα, ὡς ἂν ὁ ἐμὸς τάφος μὴ εἴη ἀγέ- » ραστος (4); Ἡ Πολυξένη τυθεῖσα τὴν Ἀχιλλέως » ἐξομαλίσει ψυχήν. » Εἶπε, καὶ τῶν ἑταίρων τῷ

(1) Cod. Πολυμήστορος, errore in hoc nomine solito.
(2) Cod. πύσματα.
(3) Codex, ἐξιέν : cf. p. 466.
(4) Legebat, idque male, « Nec facitis ut meum non sit « sine honore sepulcrum. » Repone : μὴ πῦτο. Καὶ ὡς ἂν ὁ— ἀγέραστος, ἡ Πολ. — ἐξομαλισάτω : ad latina, « Ne facite. Utque .....

φονῶντι πειθαρχησάντων εἰδώλῳ, ἁρπαγεῖσα τῶν τῆς μητρὸς κόλπων, ἣν δὴ τό γε νῦν ἔχον μόνη ἐψυχαγώγει, ἡ ἀνδρεία βαρυδαίμων αὕτη παρθένος, καὶ πλέον ἢπερ (1) γυνὴ, ἄγελαι πρὸς τὸν τάφον, καὶ τῷ δεινῷ μνήματι γένεια θῦμα. "Ητις ἑαυτῆς αὐτὴ μνημονεύουσα, ἐπειδὴ τῷ χαλεπῷ παρέστη βωμῷ, καὶ ἡσθέλο ἑαυτὴν πρὸς ἀπάνθρωπον ἑτοιμαζομένην θυσίαν, καὶ τὸν Νεοπτόλεμον εἶδεν ἑστῶτα καὶ τὸ ξίφος καθέχοντα, καὶ τῷ αὐτῆς προσώπῳ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπερείδοντα, « Χρῶ τῷ ἀνέκαθεν » εὐγενεῖ » φησὶ « σπέρματι (2), καὶ, μηδὲν μελ- » λήσας, ἤτοι τῇ σφαγῇ ἢ τῷ στέρνῳ κρύπτε μοι » τὸ ξίφος. » Καὶ τήν τε σφαγὴν ὁμοῦ καὶ τὸ στέρνον ἀπεκάλυψε. « Δῆλον γὰρ ὡς οὐδενὶ θελήσαιμ' ἂν » ἡ Πολυξένη δουλεῦσαι. Ἀλλ' οὐδὲ (3) διὰ τοιούτου » θύματος τινὰ τῶν θεῶν ἱλεώσεσθε. Εὐξαίμην δ' » ἂν μόνον τὸν ἐμαυτῆς θάνατον τὴν μητέρα λαθεῖν. » Μήτηρ μόνη ἐμποδὼν ἱσταμένη τὴν ἡδονὴν ἀχρω- » τηριάζει μοι τοῦ θανάτου· εἰ καὶ μὴ οὐμὸς φόνος » ἐκείνη, ἀλλ' ὁ βίος ἑαυτῆς οἰμωγῆς ἐστὶν ἄξιος. » Ὑμεῖς μόνον, ὡς ἂν ἐλευθέρα πρὸς τὰς ὑποστυ- » γίους ἀπίω ψυχὰς, ῥᾳδίως ἵστασθε, καὶ, εἰ » δίκαια ἀξιῶ, τὰς ἀνδρώας χεῖρας τῆς παρθενικῆς » ἁφῆς ἀποστήσατε. Εὐπρόσδεκτότερον γὰρ ἐκείνῳ, » ὅστις πολέ ἐστιν, ὃν τῷ ἐμῷ φόνῳ ἐξευμενίσασθαι » εὐτρεπίζεσθε, ἐλεύθερον μεῖναι, τοὐμὸν αἷμα γε- » νήσεται. Εἰ μέντοι καί τινας τὰ τελευταῖά μοι » τοῦ στόματος ῥήματα κάμπτει, ἡ τοῦ βασιλέως

(1) Cod. ἤπρ. Lat. *plus quam.* *semine,* non *generoso sanguine?*
(2) Habuitne Planud. *generoso* (3) Bis legit *haud* pro *aut.*

» Πελάμου θυγάτηρ, νῦν δ' αἰχμάλωτος (1), ὑμῶν
» δεῖται· τῇ μητρὶ τὸ σῶμα φερῖκα ἀπόδοτε (2),
» μηδὲ φείσαιτο χρυσοῦ τὴν τῆς ταφῆς οἰκτρὰν
» ὄσίαν, ἀλλὰ δακρύων. Τότε γὰρ ὅτ' ἐδύναλο,
» καὶ χρυσοῦ ἐλυτρῶτο. » Εἶπε, καὶ ὁ δῆμος, ἅπερ
ἐκείνη καὶεῖχε, δάκρυα οὐ κατέσχεν. Ἀλλὰ καὶ
αὐτὸς ὁ ἱερεὺς, δακρύων τε καὶ ἠναγκασμένος, ἅπερ
ἐμπαρέσχεν ἐκείνη περικάρδια, τὸ ξίφος ὤσας,
ἀνέῤῥηξεν. Ἡ δ', ἐπὶ τῆς γῆς, τῶν γονάτων ἐκλι-
πόντων, καλολισθήσασα, ἄτρεστον τὴν ὄψιν καὶ
παρὰ τὴν ἐσχάτην διεῤῥησε μοῖραν. Τότε δὲ καὶ
πιπλούσῃ φρένοια ἦν κρύπτειν ἃ κρύπτειν μέρη
χρεὼν (3), καὶ τῆς σώφρονος αἰδοῦς τὴν εὐσχημοσύνην
φυλάττειν. Αἱ τοίνυν Τρωάδες ἀναιροῦνται τὸ σῶμα,

(1) Habuit vulgatam lectionem, «*nunc* captiva.»

(2) Codex, ἀπόδοσθε, quod mutavi. Error est, puto, librarii. In latinis, *reddite*, non *vendite*. Hanc πῦ ἀποδίδόναι, et ἀποδίδόσθαι differentiam attigi ad Philostr. Her. p. 287, et in Notitt. MSS. t. XI, part. II, pag. 33, 151. Adde Flor. Christ. ad Pac. pag. 132; Beck. ad Aves, 17; Gail. in Philol. t. II, p. 297.

(3) De hoc cadentium pudore vide Gierigii notam, e cujus verbis fere crederes Klotzium ad Tyrt. pag. 19 (non pag. 63) sua ex Cortio et Gesnero ad Plin. sumsisse, quum ex ipso Klotzio hanc Cortii et Gesneri mentionem Gierigius sumserit. Pollianus, Polycleteam tabulam de Polyxenæ morte describens, ἵδ' ὡς πίπλοιο ῥαγέντος, Τὰν αἰδῶ γυμνὰν σώφρονι κρύπτε πέπλῳ: ubi conf. Jacobs. Multus est in his similibus Boden. ad Achill. Tat. 9; sed Klotzium flagitiose expilavit. Nilus Narr. 4, p. 47: οὕτως ὁ μαχαίριος ῥῆμα δοκηθεὶς κατέπιον ἐπὶ σχήματος εὐπρεποῦς, οὐδὲν οὔτ' ἀναιρέσεως, οὔτε γυμνώσεως ἐπιδειξάμενος ἄσχημον. Possunt videri quoque Barnes. ad Heracl. 561; Holsten. ad Pass. S. Perpetuæ pag. 178; Pitisc. ad Suet. Cæs. 82; Costar. in suis et Vetturii Conloquiis p. 157. Atque opportune Gierig. notat Ovidio hic Euripidem esse obversatum; qui est et Planudi obversatus: sed hanc comparationem jam instituerant Cruceus, et Bern. Martin. Variar. Lectt. II, cap. 18.

καὶ τοὺς θρηνηθέντας ἀναπεμπάζουσι (1) Πελαμίδας, καὶ πόσον τι τοῦ αἵματος εἰς οἶκος παρέσχεθο (2). Καί σε δὲ κλαίουσιν, ὦ παρθένε, καί σε δὲ, ὦ μικρῷ πρόσθεν βασίλεια, σύνευνος ὀνομαζομένη καὶ βασίλεια μήτηρ, Ἀσίας τῆς εὐδαίμονος πρόσχημα, νῦν δὲ λείας φαυλὴ μερὶς, ἣν ὁ κρατήσας Ὀδυσσεὺς οὐκ ἂν αὐτῷ γενέσθαι ἠθέλησεν, εἰ μὴ ὅτιπερ εἰς φῶς τὸν Ἕκτορα τεκοῦσα προήνεγκε. Μόλις εὕρετο τῇ μητρὶ δεσπότην ὁ Ἕκτωρ. Ἦ δὴ, καὶ κενὸν τῆς οὕτω γενναίας ψυχῆς τὸ σῶμα περιβαλοῦσα, ἃ τοσαυτάκις τῇ τε παιδὶ δέδωκε καὶ τοῖς τέκνοις καὶ τῷ ἀνδρὶ, καὶ ταύτῃ δίδωσι δάκρυα· δάκρυα τῆς πληγῆς κραταχεῖ, καὶ φιλήματα παρέχει τῷ σώματι, καὶ τὰ συνειθισμένα τύπτεται σπέρνα· καὶ τὴν πολιὰν ἑαυτῆς ἐμπεπηγότι κατανδοῦσα τῷ λύθρῳ, πολλὰ μὲν, ἀλλὰ καὶ τάδε, ῥυπτομένη (3) τὸ σπέρνον,

(1) In codice est *ἀναπαίζουσι*.

(2) Ovidius: « Et quid dederit » domus una cruoris. » In memoriam hæc legenti mihi rediit scriptoris sententia, dulcibus abundantis vitiis: « Les reines » ont été vues pleurant comme » de simples femmes, et l'on s'est » étonné *de la quantité de larmes* » *que contiennent les yeux des* » *rois.* » Idem alibi, non multo sanius: « Si tu souffres plus qu'un » autre des choses de la vie, il » ne faut pas t'en étonner; une » *grande ame doit contenir plus* » *de douleurs qu'une petite.* » Hæc sensus physici verborum cum sensu morali atque figurato mixtura et synchysis percellit quidem legentis animum, sed attentius advertenti displicet. Magna enim anima minus est doloris capax, quum sit supra casus humanos elata, et telum contra aspera ingens habeat philosophiam et rerum contemnendarum contemtum. Pylades, quum Hylas magnum Agamemnonem absone saltaret gestuque extenso quasi metiretur, e cavea clamavit, « Non *magnum* » facis, sed *longum* »; et ego clamo: « Non *magnam* facis ani- » mam, sed *largam.* »

(3) Codex, *κρυπτομένη*. Latin. *laniato pectore.*

εἶρηκε· « Θύγαλερ ὑσλάτη (1) τῆς σῆς μηλεὸς (τίς γὰρ
» ὑπόλοιπός ἐσλι πόνος), Θύγαλερ, κειῖσαι, καὶ τὸ
» τεκοῦμα τὸ σὸν ἐπὶ τῶν ἐμῶν σλέρνων ὁρῶ. Ὡς ἂν δὲ
» μηδ' ὀντινοῦν τῶν ἐμῶν ἀπολέσαιμι δίχα φόνου,
» καὶ σὺ τεκοῦμα φέρεις. Καὶ γὰρ, ἐπεί σε, ὅτιπερ
» ἦσθα γυνὴ, ἀσφαλείας ᾠμην ἀπὸ σιδήρου τυγχάνειν,
» πέπλωκας, καὶ γυνὴ οὖσα, σιδήρῳ. Καὶ, ὅς σοι τοὺς
» τοσούτους ἀδελφοὺς, καί σε διέφθειρεν ὁ αὐτὸς,
» ὁ τῆς Τεγίας ὅλεθρος καὶ ἡμᾶς ἀτεκνώσας, Πη-
» λείδης. Καί τοι, μελὰ τὸ πεσεῖν ἐκεῖνον τοῖς τοῦ
» Πάειδός τε καὶ Φοίβου βέλεσιν, Νῦν ὄντως, εἶπον,
» οὐκέτι Φοβηλέος ὁ Ἀχιλλεύς· νῦν δ' ἔτι μοι Φο-
» βηλέος ἔμελλε γίνεσθαι. Καὶ τεθαμμένου γὰρ ἡ
» κόνις αὐτὴ καλὰ τοῦδε τοῦ γένους ἠγείωλαι, πο-
» λεμίου δ' ὄντος καὶ τῷ τάφῳ τοῦ Αἰακίδου
» ἡσθήμεθα. Ὡς εὔποεος ἐν τοῖς κακοῖς (2) γέγνα!
» Κεῖται μὲν γὰρ Ἴλιος ἡ μεγάλη, καὶ ὁ μὲν τῷ
» βάρει τῆς τύχης ἐπενεχθεὶς δημόλικος φόνος ἠρέ-
» μεσεν, ἀλλὰ, καὶ ἠρεμήσαντος, ἐμοὶ μέντοι μόνῃ
» τὰ Πέργαμα ἔτι συμμένει, καὶ τὰ τῆς ἐμῆς
» ὀδύνης ἐν κινήσει τυγχάνει. Ἡ δὲ, μικρῷ πρό-
» σθεν, μελίσλη καὶ τοσούτοις γαμβροῖς καὶ παισὶν
» ἰσχύουσα καὶ νύμφαις καὶ ἀνδρὶ, νῦν, ἕλκομαι
» ὑπερόριος, σκιωχὴ, τοῦ τάφου τῶν ἡμελέρων
» ἀποσπασθεῖσα, δῶρον τῇ Πηνελόπῃ, ἥ με τὰ δι-
» δόμενα ξαίνουσαν ἕρια ταῖς Ἰθακησίαις δεικνῦσα
» μηλέῳσιν, Ἥδε ἐκείνη ἐσλὶν ἡ τοῦ Ἐκλορος πε-
» ριφανὴς, ἐρεῖ, μήτηρ, ἥδε ἐκείνη ἐσλὶν ἡ τοῦ

(1) Invenit lectionem Heinsianam: « Nata tuæ (quis enim superest dolor?) ultima matri. »

(2) Ad lat. εὔφορος τῷ Αἰακίδῃ.

» Πριάμου γυνή. Ἀλλὰ μετὰ τοσούτους τοὺς ἀπο-
» λωλότας, καὶ σὺ νῦν, ἡ μόνη τοῦ Πηλέως πένθος
» ἐκούφιζες, τὸν τοῦ πολεμίου τάφον ἐξιλεώσω· καὶ,
» ὡς ἔοικεν, ἐναγίσματα γεγέννηκα καὶ χοὰς τῷ ἐχθρῷ.
» Πῶς πολὺ ἡ σιδηρᾶ ἔτι μένω; Τί δὲ δὴ πολὺ δια-
» τείνω; Τίνι με, γῆρας πολυετὲς, ταμιεύεις; Εἰς
» τί μοι τῇ γραΐ, θεοὶ ὠμόταλοι, ὅτι μὴ ὡς ἂν
» καινοὺς θανάτους ὁρῶμι, παρέλκετε τὴν ζωήν; Τίς
» ἂν ᾠήθη τὸν Πρίαμον εὐδαίμονα, μετὰ τὰ καλλι-
» ρειπωθέντα Πέργαμα, δυναλὸν εἶναι καλεῖσθαι; Ὡς
» εὐδαίμων ἐσὶ τῷ ἰδίῳ θανάτῳ! οὐ γάρ σε, θύ-
» γατερ ἐμὴ, πεφονευμένην ὁρᾷ, τὴν δὲ ζωὴν ἐν
» ταυτῷ καὶ τὴν βασιλείαν ἀπέλιπεν. Ἀλλ' ἐντα-
» φίοις, οἶμαι, τιμηθήσῃ, βασίλεια κόρη, καί σοι τὸ
» σῶμα τοῖς τῶν προγόνων κρυβήσεται μνήμασιν.
» Ἀλλ' οὐχ ἥδε ἐσὶν ἡ τῆς ἡμελέρας οἰκίας τύχη·
» ἀλλά σε δῶρα περισλελεῖ, τῆς μητρὸς θρῆνός τε
» καὶ ἀλλοία συναμηθεῖσα ψάμμος· πάντα γὰρ
» ἀπεβάλομεν. Μόνος δ' ὑπολέλειπται, δι' ὃν ζῆν
» ἂν προς βραχὺν ὑπομείναιμι χρόνον, χαριέσται-
» τος ἐμοὶ τῇ μητρὶ παῖς ὁ Πολύδωρος, νῦν μὲν
» μόνος, πρώτερον δὲ τῶν ἀρρένων ὕσταλος τέκνων,
» ὁ τῷ Ἰσμαρίῳ βασιλεῖ καλὰ τήνδε δοθεὶς τὴν
» χώραν. Ἀλλὰ τί μέλλω μεταξὺ τῶν θρήνων ὕδατι
» τὴν χαλεπὴν πληγὴν καὶ τὸ ῥανθὲν τῷ δειλαίῳ
» αἵματι (1) πρόσωπον ἀπολούειν »; Εἶπε, καὶ πρὸς
τὴν πιόνα γεραιτέρῳ ποδὶ βήματι, καὶ τὴν λευκὴν
διαξάνασα τρίχα, « Δότε, Τρωάδες » δυσλυχὴς (2)

(1) Inserui *αἵματι*. In Latinis, « immiti *sanguine*. »

(2) Cod. *δυσλυχὲς*, ita ut urna fiat infelix. Correxi ad Latina.

εἶπεν, « ἄλγος, ὡς ἂν ὕδωρ ἀρύσωμαι. » Καὶ ὀφῆ τὸ τοῦ Πολυδώρου σῶμα ἐπὶ τῆς ἠϊόνος ἐκβεβρασμένον, καὶ τραύματα μεγάλα τὰ τῷ Θρηϊκίῳ γεγενημένα ξίφει. Αἱ μὲν οὖν Τρωάδες εὐθὺς ἀνωλόλυξαν, ἡ δ' ὑπὸ τῆς λύπης ἄφωνος ἔμεινε, καὶ τῶν ἴσων τήν τε φωνὴν καὶ τὰ δάκρυα, εἰς τὸ ἐντὸς καλαδεδυκότα, καλαπέπωκεν (1) ἡ ὀδύνη. Καὶ, ἀπεσκληκότι λίθῳ τραπεισοικυῖα καλὰ πᾶν, ἀτρεμεῖ· καὶ νῦν μὲν, διαστρέφουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς, πρὸς τὴ γῆ πήγνυσι· νῦν δὲ, βλοσυρωτοὺς τούτους αἴρει πρὸς τὸν αἰθέρα. Ἔστι μὲν ὅτε τὴν ὄψιν τοῦ κειμένου διασκοπεῖται παιδὸς, ἔστι δ' ὅτε τὰ τραύματα, καὶ μάλιστα μὴν τὰ τραύματα. Καὶ ὅλην ἑαυτὴν ὁπλίζει καὶ διανίστησι τῷ θυμῷ, ὥπερ αὐτίκα τε μάλα ἐξεκαύθη, καὶ, ὡσὰν ἔτι δέσποινα μένουσα, ἀμύνασθαι προθύμως τὸν ἐχθρὸν, καὶ ὅλη τῷ τῆς τιμωρίας ἐγένετο κάτοχος ἔρωτι. Ὡς δὲ λέαινα μαίνεται τοῦ σκύμνου θηλάζοντος ἔτι ὀρφανισθεῖσα, καὶ, ποδῶν ἴχνους ἐπιτυχοῦσα, διώκει, ὃν ἥκιστα εἶδεν, ἐχθρόν· οὕτως Ἑκάβη, ἐπειδὴ τὴν ὀργὴν τῷ πένθει συνέμιξε, μηδαμῶς τῆς οἰκείας ἐπιλαθομένη ψυχῆς, τῆς ἡλικίας γε μὴν ἐπιλαθομένη, εἶσι πρὸς Πολυμήστορα τὸν τοῦ δεινοῦ φόνου δημιουργὸν, καὶ εἰς κοινοὺς αὐτῷ λόγους ἐλθεῖν αἰτεῖ. Καὶ γὰρ ὑπέλαβεν ὁ Ὀδρύσιος ἐθέλειν αὐτὴν χρυσίον ὑπολειφθὲν καὶ λανθάνον αὐτῷ δεῖξαι, ὅπερ ἂν ἀποδοίη τῷ τέκνῳ (2). Καὶ τῷ τοῦ εἰωθότος ἔρωτι κέρδους εἰς ἀνα-

(1) Cod. *καλαπέπωκεν*, solenni permutatione, de qua cf. not. ad Aristænet. pag. 712.

(2) Paulo aliter meliusque latina, sic nempe : « Colloquium-» que petit : nam se monstrare

κεχωρηκότα χῶρον συνέρχεται, καὶ μειλιχίῳ σιόμαλι ὁ παμπόνηρος, « Μὴ διαλείβειν » εἶπεν, « Ἑκάβη. » Δὸς τὰ χρήματα τῷ παιδί. Ἐκείνου ὧδ' εἶναι, » ὃ νῦν τε δίδως καὶ πρότερον δέδωκας, τοὺς θεοὺς » ὄμνυμι. » Ἡ δ' ἀγείως πρὸς αὐτὸν εἶδε λαλοῦντά τε καὶ τὰ ψευδῆ ἐπομνύντα, καὶ φλεγμαινούσῃ πίμπρασθαι τῇ ὀργῇ. Συναρπάσασα τοίνυν τοῦτον, τὸ τῶν αἰχμαλωτίδων μητέρων σύστημα συγκαλεῖται, καὶ τοὺς δακτύλους εἰς τοὺς παρασπονδήσαντας ὀφθαλμοὺς κρύπτει, καὶ τούτους τῆς οἰκείας ἕδρας ἐκκόπτει. Δίδωσι μὲν οὖν αὐτῇ ῥώμην ὁ θυμός. Καὶ καθίησιν αὖθις τὴν χεῖρα, καὶ λελυμασμένην (1) τῷ τοῦ ἐξαγίστου αἵματι. Ὀφθαλμοὺς μὲν οὐκουν (ὑπολελείφασι (2) γὰρ οὐδένες), τὰς δὲ τῶν ὀφθαλμῶν ἕδρας ἠρύσαντο. Τὸ τῶν Θρᾳκῶν τοίνυν ἔθνος, τῇ τοῦ οἰκείου τυράννου λώβῃ παροξυνθέν, ὅπλων τε καὶ λίθων βολαῖς τῆς Ἑκάβης ἤρξαντο καθικνεῖσθαι. Ἡ δὲ σὺν βαρυχώδει φωνῇ τοὺς βαλλομένους τῶν λίθων μέτεισί τε καὶ δάκνει, καὶ, τοῦ στόματος εἰς λόγους ἀνεφκτος, ὑλακτεῖ πειρωμένη λαλεῖν. Καὶ ὁ τόπος ἔτι συμμένει, κἀκ τοῦ πεπραγμένου τοὔνομα φέρει. Ἐκείνη δὲ, τῶν ἀρχαίων κακῶν μεμνημένη, καὶ τότε διὰ τῶν Σιθονίων ἀγρῶν οἰκτρῶς ἀνωλόλυξεν. Ἡ δὲ τύχη ταύτης τοὺς οἰκείους τε Τρῶας, καὶ τοὺς ἐχθροὺς Πελασγοὺς, ναὶ μὴν καὶ τοὺς θεοὺς ἐκαμψε πάντας, οὕτω πάντας, ὡς καὶ αὐτὴν τὴν

» relictum Velle latens illi, quod » nato redderet, aurum. Credi- » dit Odrysius. » .... αἰπῆ· καὶ γὰρ δεῖξαι αὐτῷ ὑπολειφθὲν καὶ λαθάνον εἰθέλειν, ὅπερ ἂν ἀποδοὶη τῷ πάντῳ, χρυσίον. Ἐπίσθη ὁ Ὀδρύσιος, καὶ τῷ τοῦ εἰωθότος —

(1) Cod. λελυσμαμένην.

(2) Codex, ὑπολελείφαλε : notata toties variatione.

τοῦ Διὸς ἀδελφήν τε καὶ σύνευνον ἁπαρνήσασθαι τῆς τύχης ἐκείνης ἀπολελαυκέναι τὴν Ἑκάβην ἀξίως.

Ἡ γε μὴν Ἠὼς, εἰ καὶ τὰ μάλιστα τοῖς αὐτοῖς πυδόκησεν ὅπλοις, οὐ σχολάζει τοῖς κινδύνοις καὶ δυστυχήμασιν τῆς τε Τρωίας καὶ τῆς Ἑκάβης κάμπτεσθαι. Ἐγγύτερα δ' αὐτὴν φερουτὶς καὶ πένθος οἰκεῖον ἀπολωλότος τοῦ Μέμνονος ἄγχει, ὃν ἡ ῥοδοδάκτυλος μήτηρ ἐν τοῖς Φρυγῶν πεδίοις τῷ Ἀχιλλείῳ εἶδεν ἀπολλύμενον ξίφει. Εἶδε, καὶ τὸ χρῶμα ἐκεῖνο, ὥπερ ὁ τῆς ἑῴας χρόνος φοινίσσεται, σύμπαν ὠχρίασε, καὶ ἐκρύβη ὁ αἰθὴρ ἐν τοῖς νέφεσιν. Ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἐπιτιθέμενον τὸ σῶμα τῇ τελευταίᾳ πυρᾷ ὑπήνεγκεν ἡ μήτηρ ἰδεῖν· ἀλλὰ λελυμένη τὴν κόμην, ὥσπερ ἦν, οὐκουν ἀπῆξίωσε τοῖς τοῦ μεγάλου Διὸς γόνασι προσπεσεῖν, καὶ σὺν δάκρυσι τὰς φωνὰς τάσδε προσθεῖναι· « Ταπεινοτέρα πασῶν ἐγὼ θεαι-
» νῶν, ἃς ὁ χρυσοῦς αἰθὴρ φέρει (καὶ γὰρ ἀνὰ πᾶσαν
» τὴν οἰκουμένην σπανιώταί μοι ναοὶ τυγχάνουσιν
» ὄντες), εἰμὶ μέντοι θεὰ, καὶ νῦν ἦλθον, οὐχ
» ἵνα μοι τεμένη καὶ ἡμέρας δῶς (1) ἱερποιούς,

(1) Cod. δοῦς. Supra p. 289, vidimus ους et ως permutata. Lysias in Eratosth. t. V, p. 407: ὁμολογοῦσιν ἑκόντες πολλοὺς τῶν πολιτῶν ἀκεῖπους ἀποκλιννύναι: in cod. Vaticano 88 reperi ἀκείπως: quod adverbium firmari potest locis plane similibus ibidem pp. 434, 435. Eadem permutatio in Libanio t. IV, p. 568: ἔθηκεν ὁ πατὴρ νόμον εἶξεναι τοὺς παῖδας ἀκείπως ἀποκλιννῦναι· πῶς καὶ ὁ παῖς νόμον εἶξεναι τοὺς μοιχοὺς ἀκείπως ἀποκλιννῦναι: cod. Reg. 3017, νόμον ὁ παῖ. ἔθ. εἶξεναι— et bis ἀκείπους, bis ἀποκλιννύναι. Atque melior hic infinitivi accentus: cf. p. 30. Infra ad 685, cod. δικνῦναι. In Dione Chrys. t. I, pag. 308, pro δικνῦναι cod. Reg. 2958, rectius, δικνύναι: et pro ἀποδικνῦναι p. 539, cod. idem ἀποδικνύναι. Libanius Epist. 551: ὁ τρόπος

» καὶ βωμοὺς πυρὶ θερμανθησομένους. Καί τοι, καὶ
» εἰ σκοποίης πόσον σοι, καὶ θῆλυς οὖσα, τεννικαῦτα
» παρέχω, ἡνίκα νέῳ φωῒ τὸ τῆς νυκτὸς φυλάττω
» μεθόριον, κἂν ἆθλά μοι δολέα ἔφιννας εἶναι. Ἀλλ'
» οὐχ ἥδε φερντὶς, οὐχ ἥδε νῦν καλάσιασις τῇ
595 » Ἠοῖ, ὡς τὰς ὀφειλομένας τιμὰς ἀπαιτεῖν. Ἥκω
» δὲ σπερχθεῖσα, τοῦ ἐμοῦ Μέμνονος, ὃς μάτην ὑπὲρ
» τοῦ οἰκείου παραδέλφου ἔλαβε γενναῖα ὅπλα,
» καὶ ἐν νέᾳ τῇ ἡλικίᾳ πρὸς τοῦ (1) σπερροῦ (οὕτως
» ἐθελήσαιτε ταῦτ', ὦ θεοί!) πέπτωκεν Ἀχιλλέως.
» Δὸς δὴ τούτῳ, δέομαι, τινὰ τιμὴν τοῦ θανάτου
» παραμύθιον, ὕπαιθε τῶν θεῶν ἡγεμών, καὶ τὸ τῆς
600 » μητρὸς ἐξομάλισον ἄλγος. » Ἐπένευσε τοίνυν ὁ
Ζεύς. Ὁπηνίκα δὲ τοῦ Μέμνονος εἰς ὕψος ἐπιδέδωκεν ἡ
πυρὰ, καὶ μέλανος καπνοῦ συσπερφαὶ τὸ τῆς ἡμέ-
ρας φῶς καλησβόλωσαν, ὥσπερ που καὶ πολαμοὶ τὰς
ἐξ αὐτῶν γεννωμένας νεφέλας ἀναδιδάσιν, δι' ὧν οὐ-
χουν ἥλιος διελθεῖν συγχωρεῖται, μέλας σπινθὴρ ἐκεῖθεν
ἀνίπταται, καὶ, συσπειραθεὶς, εἰς ἓν σῶμα πυκνοῦται,
605 καὶ ὄψιν λαμβάνει, καὶ χρῶμα δέχεται καὶ ψυχὴν ἐκ
τοῦ πυρὸς, καὶ ἡ ἔμφυλος κουφότης πτερὰ χορη-
γεῖ (2)· καὶ τρῶτα μὲν ἐοικὼς ὄρνιθι, αὐτίκα δ'

αὐτὴν ἐποίει μείζω τῆς φύσεως δεικνύειν: cod. 3002, μείζω δεικνῦναι (scr. δεικνύναι) τῆς φύσεως.

(1) Cod. πρὸ τοῦ σπέρους.

(2) Cod. χορυγεῖ : sic ad 854, ἡμεῖραν pro ὑμεῖραν. Hanc horum elementorum in his pronominibus permutationem jam attigi pag. 327. Callinicus inde emendetur, pag. 258 Allatii Excerptorum: οὔπω ἡ καθ' ἡμᾶς γῆ πρὸς ἕτερον οὐδὲν ἐναρμόσιως εἶχεν πλὴν βασιλείας : cod. Mazar. A 87 exhibet ὑμᾶς et εἶχε, illud optime ; nam puto Callinici fragmentum hocce ex ejus esse desumtum Declamatione qua Romam Romæ laudaverat. Rursus pag. 257: πόσοῦτον ἄρξας τὸν ἅπαντα χρόνον, ὅσος ἡμῖν οὐκ ἀρκεῖ τὸν

ἀληθὴς ὄρνις ταῖς πτέρυξι διερρόιζησεν. Ἐκ δὲ τῶν ἴσων καὶ ἀμύθητοι ὄρνιθες ἀδελφαὶ συνερρόιζησαν, αἷς ἡ αὐτὴ τῆς γεννήσεως γέγονεν ἀρχή. Τρὶς δὲ περάσιν (1) αὗται τὸν τάφον, καὶ τρὶς κλαγγὴ σύμφωνος αὐτῶν ἔξεισι πρὸς ἀέρα· τῇ δὲ τελάρτῃ πτήσει, διίστῶσιν ἑαυτὰς εἰς στρατόπεδα. Καὶ τότε δύο χαλεπαὶ παρατάξεις μέρους ἐξ ἑκατέρου πόλεμον συνιστῶσι, καὶ τοὺς θυμοὺς τοῖς ῥάμφεσί τε καὶ τοῖς ἀγκύλοις γυμνάζουσιν ὄνυξι, καὶ τὰς τε πτέρυγας καὶ τὰ στέρνα, ἀντίπρωρα ἐποῦσαι, διασπαράττουσι, καὶ ἐναγίσματα τῇ τοῦ κειμένου κόνει τὰ συγγενῆ πίπτει σώματα· καὶ μέμνηνται ἑαυτῶν ὡς ἐπὶ τῷ γενναίῳ ἀνδρὶ παρασελθοῦσαι εἰς τὸ φῶς. Ταῖς δ' αὐτοσχεδίοις ὄρνισιν ὁ τούτων αἴτιος τὴν κλῆσιν ἐμποιεῖ, καὶ ἐξ ἐκείνου Μεμνονίδαι (2) καλοῦνται. Καὶ, τοῦ ἡλίου τὴν δωδεκάδα τῶν ζωδίων ἐξελιλυθότος, ἐξ ἔθους αὗται περὶ τὸν συγγενῆ διακινδυνεύουσι θανατῶσαι (3). Διὰ ταῦτα δὴ τοῖς μὲν ἄλλοις οἰκτρὸν ἔδοξεν ὑλακτῆσαι τὴν Δυμαντίδα (4)· ἡ δ' Ἠοῦς οἰκείῳ πένθει συνείχετο, συμπαθῆ δὲ καὶ νῦν ἔτι δίδωσι δάκρυα, καὶ καθὰ πᾶσαν τὴν ὑφ' ἥλιον δρόσον ἀφίησιν.

Οὐ μέντοι σὺν τοῖς γε τείχεσιν ἀναλαμπὴν καὶ Αἰνείαν τὴν ἐλπίδα (5) τῆς Τρῳάδος συγχωρῶσιν αἱ

ὑμετέραν ἐπιλθεῖν: et hic fere malim ὑμῖν quod eodem in libro reperi. Severus ibid. pag. 224, ὁ δὲ, ὥσπερ πονηρόν παρ' ὑμῶν ἀδικούμενος, μισθὸν φιλοξενίας ἀποδέδωκε δάκρυα: recte ἡμῶν legitur in Vaticano.

(1) Codex, πλίασιν.

(2) Imo dicendum Μεμνονίδες.

(3) Latina, *parentali more*, non intellexit. Possis sic refingere, ἐξ ἔθους αὗται ἐναγισμώδους, vel ἐξ ἔθους αὗται καὶ ὥσπερ λιτρεύουσαι.

(4) Codex, Δαμαντίδα.

(5) Planudes Αἰτίαν e suo de-

Μοῖραι· ἀλλ' ὁ Κυθέρειος οὗτος ἥρως τὰ ἱερὰ, καὶ, ἱερὰ ἕτερα, τὸν παλέρα, σεβάσμιον φόρτον, τοῖς ὤμοις φέρει. Κἀκ τῶν τοσούτων χρημάτων ὁ εὐσεβὴς ἓν ἐκλέγεται λάφυρον, καὶ τὸν αὐτοῦ παῖδα Ἀσκάνιον. Ἐκ δὲ τῆς Ἀντάνδρου πρόσφυγι σὺν ὅλῳ διαπόντιος φέρεται, καὶ τοὺς ἀλιτηρίους τῶν Θρᾳκῶν ὀφθαλμοὺς (1) καὶ τὴν Πολυδωρείῳ αἵματι ῥεομένην ἀφίησι γῆν. Χρησίμοις δὲ πνεύμασι καὶ οὐρίοις ἀνέμοις, τῶν ἑταίρων συνεπομένων, τὴν Ἀπόλλωνος εἴσεισι νῆσον καὶ πόλιν. Καὶ τοῦτον ὁ Ἄνιος, ᾧ βασιλεῖ μὲν διετάττοντο οἱ ἐγχώριοι, ἱερεῖ δὲ καὶ νόμον ἐτιμᾶτο ὁ Φοῖβος, εἴς τε τὸν ναὸν καὶ τὸν οἶκον εἰσδέχεται, καὶ τὴν πόλιν ἔδειξε, καὶ τοὐπίσημον (2) τέμενος, καὶ τὰ δύο σταλέχη, ὧν ἡ Λητὼ τόκε τίκτουσα ἐπελάβετο. Δόντες δὴ θυμίαμα τῷ πυρὶ, καὶ οἶνον τῷ θυμιάματι ἐπιχέαντες, καὶ τεθυμένων βοῶν λοβοὺς ἥπαλος ἐξ ἔθους ὁλοκαυτώσαντες, πρὸς τοὺς βασιλείους οἴκους ἀπίασι. Καὶ, ταπήτων βαθέων ὑποτεθέντων, δώρων Δήμητρος σὺν ὑγρῷ Βάκχῳ λαμβάνουσι. Τότε τοίνυν ὁ Ἀγχίσης « Ἱερεῦ » εἶπε « τοῦ » Φοίβου ἐπίλεκτε, ψεύδομαι, ἢ καὶ παῖδα, νίκα » τοῦσδε πρῶτον τοὺς πύργους ἐπεῖδον, καὶ δὶς δύο » θυγατέρας, ὅσα καὶ ἐμὲ μιμνήσκεσθαι, εἶχες. » Τῷ δ' ὁ Ἄνιος, λευκῇ μίτρᾳ τοὺς κροτάφους σκεπόμενος, ταραχθείς τε καὶ ὀδυνηθείς, εἶπε· « Οὔκουν, » μέγιστε ἥρως, ψεύδῃ. Εἶδες γάρ με πέντε παλέρα

dit, glossam vocis ἐλπίδα. Ni obstaret sequens οὔπω, delevissem nomen importunum. Mox codex, ἀτάνδρου.

(1) Pro *limina* male legit *lumina*. Repone αἰγιαλοὺς, χώρους, vel τὰ ἀλιτήρια πόδα, πύχη.

(2) Vertit bonam et vulgatam lectionem, *nota*, quam pro *nobilia* habuit : melius, γνωτόν.

» παίδων, ὃν νῦν (τοσαύτη τῶν πραγμάτων ἀσλασία
» τἀνθρώπεια σλρέφει!), μικρῦ δεῖν, ὀρφανὸν παίδων
» βλέπεις. Τί γὰρ ἄν μοι καὶ βοήθημα ὁ υἱὸς ἀπὼν
» εἴη; ὃν, ἡ πρὸς τῆς ἐκείνου πρεσπηρείας Ἄνδρος
» ὀνομασθεῖσα, νῆσος καλέχει. Τούτῳ, ἀντὶ τοῦ πα-
» τρὸς, τήν τε χώραν καὶ τὴν βασιλείαν καλέχοντι,
» οἰωνισλικὴν ὁ Δήλιος ἔδωκεν. Ἔδωκε καὶ ὁ Βάκχος
» ἕτερα δῶρα τῷ θήλει γένει τῶν παίδων, εὐχῆς
» μείζω καὶ πίσλεως. Πάντα γὰρ, τῇ τῶν ἐμῶν
» ἀφῇ θυγαλέρων, εἰς τε σῖτον καὶ χύσιν οἴνου καὶ
» ἐλάαν Ἀθηνᾶς μελεβάλλελο, καὶ ἄφθονος ἦν τούτων
» ἀπόλαυσις. Τοῦτο γνοὺς ὁ τῆς Τρῳάς καθαιρελὴς
» Ἀτρείδης (νομίζοις γὰρ ἂν καὶ ἡμᾶς ἔκ τινος μέρους
» συμφορᾶς τῆς ὑμελέρας αἰσθέσθαι), χρησάμενος
» ὅπλων δυνάμει, ἀποσπᾷ ταύτας τοῦ παλεμοῦ
» κόλπου πρὸς βίαν, καὶ κελεύει τὸν Ἀργολικὸν σλό-
» λον τοῖς οὐρανίοισι δωρήμασι τρέφειν. Αἱ δὲ φεύ-
» γουσιν ὅποιπερ ἂν ἐκάσλη οἷα τ' ἐγένελο. Αἱ μὲν
» οὖν δύο τῶν θυγαλέρων τῇ Εὐβοίᾳ πρασέσχον·
» αἱ δὲ τοσαῦται ἕτεραι τὴν ἀδελφικὴν καλέλαβον
» Ἄνδρον. Ὁ σλρατὸς τοίνυν πάρεσλιν αὖθις, καὶ, εἰ
» μὴ ἐκδοθεῖεν αἱ κόραι, πολέμους ἀπειλεῖ. Ἡ δὲ τοῦ
» ἀδελφοῦ φιλοσλοργία ἡττηθεῖσα τοῦ δέους, ὀλίγου
» δεῖν (1), τὰ σύγγνα πρασέδωκε σώματα. Καὶ συγ-
» γνώνας δύναιο ἂν τῷ ἀδελφῷ δείσαντι· οὐδὲ γὰρ
» οὗτος (2) ἦν ὁ Αἰνείας, οὐδ', ὃς ἂν ἤμυνε τῇ Ἄν-
» δρῳ, Ἕκλωρ, δι' ὃν εἰς δέκαλον ἐνιαυλὸν διπρκέσαλε.
» Ἤδη μὲν οὖν δεσμὰ ταῖς αἰχμαλώτοις χερσὶν

(1) Pro *pœnæ* male legit *pœne*. Repone, πμωείᾳ.

(2) Lat. « Non *hic* Æneas. » Forsan, οὐδὲ γὰρ ἐκεῖ —

» ἡτοιμάζετο· αἱ δὲ κόραι, καὶ τότε ἐλευθέρας (1)
» τὰς χεῖρας εἰς οὐρανὸν ἀναλείναται, Βάκχε πάτερ,
» ἄμυνον! εἶπον. Καὶ ἤμυνεν αὐταῖς ὁ τοῦ δώρου βρα-
» βεύς, εἰ τὸ θαυμαστὸν ἀπολλύναι τέρπον ἀμύνειν
» καλοῖτο. Οὔτ' οὖν ἔσχον αὐτὸς γνῶναί τινα δήπουθε
» τέρπον ἀπέβαλον τὴν μορφήν, οὔτε νῦν (2) λέγειν
» ἔχω. Τοῦ μέντοι κακοῦ τὸ τέλος ἔγνωκα. Πτέρυ-
» γας ἔλαβον, καὶ εἰς λευκὰς περιστερὰς, ὄρνεις συ-
» ζύγου τῆς σῆς (3), ἀπεχώρησαν. »

Τοιούτοις καὶ ἑτέροις λόγοις τὴν συνεστίασιν συνετέλεσαν, καὶ, τῆς τραπέζης ἀρθείσης, εἰς ὕπνον ἀπίασι. Καὶ ἅμα τῇ ἕῳ ἀνίστανται, καὶ πρὸς τὸ τοῦ Φοίβου χρηστήριον ἔρχονται, ὃς τὴν ἀρχαίαν αὐτοὺς μητέρα καὶ συγγενεῖς ἠιόνας κελεύει ζητεῖν. Περπέμπει τοίνυν αὐτοὺς ὁ Ἄνιος, καὶ ἀποῦσι δῶρα δωρεῖται, τῷ μὲν Ἀγχίσῃ σκῆπτρον, τῷ δ' ἐγχόνῳ χλαμύδα τε καὶ φαρέτραν, τῷ δ' Αἰνείᾳ κρατῆρα, ὃν αὐτῷ ποτὲ πέπομφε ξένος ἐκ τῶν Ἀονίων ὀρείων ὁ Ἰσμήνιος Θέρσης. Πέπομφε μὲν αὐτῷ τοῦτον ὁ Θέρσης, συνεχάλκευσε δ' ὁ Μυλεὺς (4) Ἄλκων, καὶ μακρᾷ τέχνης ἀκριβείᾳ διέγλυψε (5). Πόλις ἦν ἐν αὐτῷ, καὶ πύλας ἐπὶ ταύτης σαφῶς ἂν εἶχες δεικνύναι. Αὗται δ' ἀντ' ὀνόματος ἦσαν τῇ πόλει, καὶ τίς ποτ' ἂν εἴη ἐδίδασκον. Ἐφορᾷ δέ τις ἦν περὶ τῆς πόλεως, καὶ τύμβος καὶ πυρὰ καὶ κηδεία,

(1) Inserui ἐλευθέρας, duce Ovidio.

(2) Mutavi codicis οὔπω μή.

(3) Glossa in margine, Ἀφροδίτης. Modo habuit *volucres*, non *volucrem*.

(4) In codice est ὁ μιλεύς.

(5) Pessime vertit, *longo cælaverat argumento*. Reponam fere: καὶ μακρὰν ἐτέγλυψεν ἱστορίαν, μακρὸν ἐτέγλυψε μῦθον. Laudetur tamen quod non erraverit ut p. 564.

καὶ καθειμένας τὰς κόμας καὶ ἀναπεπλαμένας τὰ σέρνα μητέρες, καὶ τούτοις ἐδήλουν τὸ πένθος. Ἀλλὰ καὶ Νύμφαι καὶ θρηνεῖν ἐδόκουν καὶ πηγαὶ ξηρανθεῖσαι ἀγανακτεῖν (1). Καὶ δένδρα γυμνὰ φύλλων ἐσκληρύνταν, καὶ αἶγες πέτρας ἀνίκμους διέλειχον. Ἐποίησε δ' ὁ τεχνίτης ἐν μέσαις ταῖς Θήβαις καὶ τὰς Ἐχίονος (2) παῖδας, τὴν μὲν ἀθήλυντον σέρνον καὶ ἀναπεπλαμένην τὴν κλεῖδα (3) παρεχομένην, τὴν δὲ διὰ τοῦ γενναίου σέρνου τὸ ξίφος καθεῖσαν, καὶ ὑπὲρ (4) τοῦ οἰκείου δήμου πίπτουσαν, καὶ σεμνοῖς ἐνταφίοις φερομένην (5) διὰ τῆς πόλεως, καὶ ἐν ὄρει καθαρῷ (6) κειομένην, καὶ τῆς παρθενίκης τότε πυρᾶς διδύμους ἐξιόντας, ὡς ἂν μὴ τὸ γένος ἀπόληται, νεανίας, οὓς ἡ φήμη Κορῶνας καλεῖ, καὶ τὴν μητρῴαν κόνιν περιπέμποντας. Μέχει τούτων ὁ χαλκὴρ ἦν ἀρχαίῳ τε χαλκῷ καὶ λαμπρῖς ἐντυπώμασι καὶ ἀκάνθῳ τεραχυνόμενος διαχρύσῳ. Ἀλλ' οὐδ' οἱ Τρῶες φαυλότερα τῶν δεδωρημένων ἀντιπέμπουσι δῶρα· διδόασι δὲ τῷ ἱερεῖ θυμιαμάτων φύλακα κίστην· διδόασι καὶ φιάλην καὶ περιφανῆ χρυσῷ τε καὶ λίθοις σέφανον.

(1) Forsan : ἀλλὰ καὶ N. βρ. εἰδ. καὶ πηγῶν ξηρανθεισῶν ἀγαν.

(2) Invenit *ab Echione*, non *Orione*.

(3) Antonius Liber. in hujus fabulæ narratione c. 25 : ἐπάταξαν ἑαυτὰς τῇ χειρὶδι περὶ τὴν κλεῖδα καὶ ἀπέρρηξαν τὴν σφαγήν.

(4) Codex, ὑπό. Hæ præpositiones jam fuerunt permutatæ supra pp. 74, 82. Apud Alciphronem 1, Ep. 29, pro ἴσως αἰπάσῃ με τῆς ὑποψίας, codex Reg. 2832, male, ὑπερψίας. Eumathius III, p. 89, καί τις ὀδύνη γλυκάζουσα καλεπέδραμέ μου τὰ μέλη, καὶ οἷον ὑπερσαρχάλισε : recte cod. Reg. 2897, ὑπεσάρσαλισε.

(5) Debuit scribere, φερομένας et καιομένας : de duabus enim virginibus agitur.

(6) Forsan κλυτῷ, vel κλεινῷ, *celebrique in parte*. Et vides habuisse *monte*.

Ἐντεῦθεν, ἀναμνησθέντες τοῦτο, τοὺς Τεύχρους ἐξ αἵματος τοῦ Τεύχρου τὴν ῥίζαν καλάζαντας, τῇ Κρήτῃ προσέσχον. Οὐκ ἔσχον γε μὴν ἐπὶ πολὺ τὸν ἀέρα τῆς χώρας ἐνεγκεῖν· τὴν δ' ἑκατόμπολιν νῆσον ἀπολιπόντες, τοῖς Αὐσονίοις ἐπιθυμοῦσι προσοικεῖλαι ναυσιάθμοις. Ἡγεμὼλαι δ' αὐτοῖς ὁ χειμών, καὶ χειμάζει τοὺς ἄνδρας, καὶ τοῖς τῶν Στροφάδων ἀπίστοις λιμέσιν (1) ὑποδεχθέντας αὐτοὺς ἡ ὄρνις ἐξεφόβησεν Ἀελλώ. Καὶ δὴ τοὺς Δουλιχίους ὅρμους, Ἰθάκην τε καὶ Σάμον καὶ τὰς Νηρικίους καλαγωγὰς, τὴν τοῦ πολυλήπου βασιλείαν Ὀδυσσέως, παρίασι ταῖς ναυσί. Καὶ τὴν ἀμφισβητηθεῖσαν τῇ μάχῃ τῶν θεῶν Ἀμβρακίαν ὁρῶσι, καὶ τὴν εἰς λίθον μεταβληθεῖσαν ὄψιν τοῦ δικαστοῦ, ὃς καὶ νῦν ἔτι πρὸς (2) τοῦ Ἀκτιακοῦ Ἀπόλλωνος ἔγνωσται, καὶ γῆν τὴν Δωδωνίδα τὴν τῇ οἰκείᾳ δρυῒ φωνοῦσαν, καὶ κόλπους τοὺς Χαονίους, ἧπερ οἱ τοῦ βασιλέως Μολοσσοῦ παῖδες, πλερῶν ὑποβληθέντων αὐτοῖς, τὴν ἀσεβῆ φλόγα διέφυγον.

Μετὰ δὲ τοῦτο τὰ πλησίον πεδία τῶν Φαιάκων ζηλοῦσι, τὰ τῷ πλήθει τῆς ὀπώρας εὐδαίμονα. Ἤπειρος ἐκ τούτων καὶ τὸ βασιλευόμενον ἐκ τοῦ Φρυγίου μάντεως Ἑλένου Βουθρωτὸν (3), καὶ πρὸς τὴν Τρωίαν ἐξεικασθὲν, αὐτοὺς δέχεται. Ἐντεῦθεν βεβαιωθέντες τὰ μέλλοντα, ἃ πάντα (4) πιστοῖς ὑποθήκαις ὁ Πριαμίδης Ἕλενος ὑπηγόρευσε, τὴν Σικελίαν εἰσπλέουσι, τρισὶ γλώτταις ἐκπρέχουσαν

(1) Cod. male πιστοῖς λιμέσιν.
(2) Codex, προ.
(3) Codex, βρυθρωτόν.
(4) Codex, ἅπαντα, quod fuit dividendum, Ovidio ipso duce, apud quem, *quæ cuncta.*

εἰς τὸ πέλαγος. Ὧν ἡ μὲν Πάχυνος πρὸς τὸν ὀμβροφόρον Νότον ἀπέκλαπται· τὸ Λιλύβαιον δὲ πρὸς τὸν εὐκραῆ Ζέφυρον ἔκκειται· ἡ Πέλωρος δὲ πρὸς τὰς ὕδαλος ἀμοίρους Ἄρκτους καὶ τὸν Βορρᾶν ἀποβλέπει. Ἐνταῦθα κώπης εἰρεσία τε καὶ εὐφορίς ἀνέμοις οἱ Τεῦκροι κελάδηνται, καὶ νυκτὸς ὁ σκόλος αὐτοῖς τῇ Ζακλαλίᾳ προσοκέλλει ψαμάθῳ· ἧς τὸ μὲν δεξιὸν ἡ Σκύλλα πλευρὸν, τὸ δὲ λαιὸν ἡ ἀκόλουθος ἐνοχλεῖ Χάρυβδις. Αὕτη μὲν οὖν καλαβρόχθίζει τε καὶ ἐξεμεῖ πάλιν τὰς ναῦς· ἐκείνη δὲ κυσὶν ἀγρίαις τὴν δεινὴν νηδὺν ὑποζώννυται, πρόσωπον φέρουσα κόρης, καὶ (εἰ μὴ ψευδῆ πάντα κατέλιπον ἡμῖν οἱ ποιηταί) καὶ πρὶν τοῦ κρόνου παρθένος. Ταύτης πολλοὶ μνησῆρες ἠράσθησαν, οὓς ἐκείνη διωθουμένη πρὸς τὰς τοῦ πελάγους Νύμφας ἦει, ταῖς τοῦ πελάγους Νύμφαις κατεστάτη, καὶ τοὺς φεναχισθέντας ἐρῶτας διεξῆει τῶν νέων· ἧ, κλενίζειν ἡ Γαλάτεια τὰς ἑαυτῆς τείχας παρεχομένη, τοιούτοις ὠμίλει τοῖς ῥήμασι, σκεναγμοὺς ἀναπέμπουσα· « Σοῦ μέντοι, παρθένε, γένος ἀν-
» δρῶν οὐκουν ἀγρίων ἐστί, καὶ, καθὰ δῆτα καὶ
» ποιεῖς, ἀβλαβῶς ἀπαρνεῖσθαι σαυτὴν τούτοις
» ἔχεις. Ἀλλ' ἔμοιγε, ἧ πατὴρ ὁ Νηρεύς ἐστιν, ἣν
» ἡ γλαυκὴ Δωρὶς ἔτεκεν, ἢ καὶ τῇ τῶν ἀδελφῶν
» ἀσφαλίζομαι συνοδίᾳ, οὐδὲν ὅτι μὴ διὰ πένθους (1)
» ἐξεγένετο τοὺς τοῦ Κύκλωπος ἔρωτας διαφάναι. »
Καὶ τὰ δάκρυα τὴν φωνὴν αὐτῆς λαλούσης ἀνέκοψαν· ἃ ἡ παρθένος Σκύλλα δακτύλοις ἀποψή-

(1) Invenit et vertit bonam recepta *per fluctus*, et ingenti lectionem *per luctus*, meliorem codicum numero firmatam.

σασα μαρμαρώδεσι, παρεμυθήσαλο τὴν (1) θεὸν, καὶ, « Ἀνάξγειλον » εἶπε, « φιλλάτη, μηδέ μοι τὸ » τῆς σῆς ὀδύνης αἴτιον κρύπλε. Καὶ γὰρ εἰμί σοι » πιστή. » Πρὸς ταῦθ' ἡ Νηρηὶς (2) τοῖς λόγοις ἐπηκολούθει τῆς τοῦ Κρηλείδου παιδός.

« Ἄκις ἦν, Φαύνῳ τε καὶ Νύμφῃ Συμαιθίδι (3) » γεγεννημένος, μεγάλη μὲν ἡδονὴ τῷ παλεὶ τε καὶ » μηλεὶ, ἐμοιγε μέντοι πολλῷ μείζων. Ἑνὶ μόνῳ » γὰρ ἑαυλῷ με συνῆφεν ὁ περικαλλής. Ὀκλὼ δὲ » μελὰ τοῦτο (4) διεξεληλυθότων ἐνιαυλῶν, ἀμυδρὸς » κνοῦς τὴν τρυφερὰν ἐκείνῳ γένυν διέγραφε. Τού- » του (5) μὲν οὖν ἐγὼ, ἐμοῦ δ' ὁ Κύκλωψ ἀπαύσλως » ἤρα. Οὐδ', εἰ ζηλοίης πότερον (6) τὸ πρὸς τὸν » Κύκλωπα μῖσος ἢ ὁ πρὸς τὸν Ἄκιν ἔρως ἀξιο- » λογώτερον γέγονε, σαφῶς ἂν ἐκφαίνοιμι. Ἴσα » μέντοι ταῦτ' ἦν ἑκάτερα. Ὦ πόση τῆς σῆς » ἀρχῆς δύναμίς ἐσλιν, Ἀφροδίτη σεμνή! Καὶ γὰρ » κἀκεῖνος ὁ ἄγριος, καὶ λόχμαις αὐταῖς φοβερὸς, » καὶ πρὸς μηδενὸς ἀπαθῶς ὀφθεὶς ξένου, καὶ οὐ- » ρανοῦ τοῦ μεγάλου θεοῖς αὐτοῖς καλαφρονήτης, » τί πολέ ἐσλιν ἔρως ἡσθέλο, καὶ, πρὸς τῆς ἡμελέρας » ἁλοὺς ἐπιθυμίας, ἐμπίπρασλαι, καὶ τῶν τε θρεμ- » μάτων καὶ τῶν οἰκείων ἄντρων ἐπιλανθάνελαι. Καὶ » ἤδη σοι, Πολύφημε, τῆς μορφῆς, ἤδη τοῦ ἀρέ-

(1) Codex, τὸν θεόν. Eodem mendo ad 928, ὁ φίλεργος pro ἡ φίλεργος.

(2) Codex, πρὸς ταῦτ' ἠρηΐς.

(3) Codex, σμαιθίδι. Et sic infra ad 879. Eadem synchysi ad 846, πίφρυκεν pro πέφευγεν.

(4) Non intellexit latina « octo- » nis iterum natalibus actis. » Repone : δὶς δὲ ὀκτὼ διεξελ. ἐνιαυλ.

(5) Codex, τοῦτον.

(6) Cod. πρότερον, notata permutatione jam supra pag. 266. Mox inserui ὁ.

» σκειν ἐπιμέλεια γίνεται· ἤδη τὴν αὐχμῶσαν κλε-
» νίζεις λίσλεγις (1) χαίτην· ἤδη σοι ἄσμενόν ἐστι
» δρεπάνῃ τὴν τεθχεῖαν τέμνειν ὑπήνην, καὶ κα-
» τοπλεύειν εἰς ὕδωρ, καὶ τὴν φεικλὴν εὐθελεῖν ὄψιν.
» Ὁ δὲ τῶν φόνων ἔρως καὶ ἡ θηριωδία καὶ ἡ
» ἀμέλεγς δίψα τοῦ αἵματος ὑπελώφησαν· καὶ
» ἄφοβοι αἱ νῆες ἐπίασι καὶ ἀπίασιν. Ἐν τούτοις ὁ
» Τήλεμος (2) θεὸς τὴν Σικελικὴν ἐνεχθεὶς Αἴτνην,
» Τήλεμος ὁ Εὐρυμίδης, ὃν οὐκ ἔστιν ἥ τις ὄρνις
» ἐψεύσαλο, τῷ φοβερῷ θεόσεισι Πολυφήμῳ, καὶ,
» Τὸν ὀφθαλμὸν, ὃν ἕνα φέρεις ἐν τῷ μελώπῳ,
» ἁρπάσει σοι, φησὶν, Ὀδυσσεύς. Ἐγέλασεν ὁ Πο-
» λύφημος, καὶ, Ὦ μάντεων ἀνοησόταλε, ψεύ-
» δη, φησίν· ἄλλη γάρ τις ἥρπασε τοῦτον (3)
» ἤδη. Οὕτως αὐτοῦ τἀληθῆ μάτην ὑπολιθεμένου
» καλωλιγάρει. Καὶ, ἡ βαδίζων τοῖς ἑξαισίοις βή-
» μασι τὴν ἠϊόνα βαρύνει, ἡ καμὼν θεὸς τὰ συ-
» νηρεφῆ διαλείβει τῶν ἄντρων. Περπίπλει δ' εἰς τὸ
» πέλαγος τῷ μακρῷ τῆς ὀξύτηλος σφηνοειδής τις
» ἀγκὼν, οὗ θλευρὴν ἑκάτερθεν τῆς θαλάσσης πε-
» ριελύζει τὰ κύμαλα. Ἐκεῖσε τοίνυν ὁ χαλεπὸς
» ἄνεισι Κύκλωψ, καὶ καλὰ τὸ μέσον ἀνέπεσε. Τὸ
» δ' ἱερόσκον εἶπελο πόιμνιον ἡγεμόνι οὐδενί. Τού-
» του δὲ τὴν πεύκην, ἥτις αὐτῷ καλαύρωπος (4)
» χρείαν παρείχελο, καλαθεμένου θεὸ τῶν ποδῶν,
» πεύκην οἵαξιν ὁλκάδων ἁρμόζουσαν, καὶ σύριγα
» τὴν ἑκαλὸν δόναξι συμπαγεῖσαν λαβόντος (5), ἡσθελο

(1) Inserui λίσλεγις, *rastris*.
(2) Cod. τήλεφος, hic et infra.
(3) Aristæn. II, 21 : ὦ μέλισσα ἐμὴ, ἁρπάζεις τὰ θάντων ὄμματα.
(4) Codex, καλαύρωπος.
(5) Inserui λαβόντος.

» τῶν ποιμενικῶν συριγμάτων ὄρη ξύμπαντα, ἠσθέλο
» καὶ τὰ ὕδατα. Κἀγὼ δ' αὐτὴ ὑπὸ πέτρην ὑπεπλη-
» κτία ῥαγάδα, καὶ κατὰ τὸν κολπὸν ἀνακειμένη
» τοὐμοῦ Ἄιδος, πόρρωθεν τοιαῦτα τοῖς ἐμοῖς ὠσὶ
» ῥήματα ἠρυσάμην· Λευκολένε Γαλάτεια φύλλου
» τοῦ χιονώδους λιγυστικοῦ (1), λειμῶνος ἀνθερεμένε,
» κλήθρας (2) ὑψηλῆς ἐπιμηκεστένε, στιλπνοτένε
» ὑέλου, ἁπαλοῦ ἐρίφου τρυφερωτένε, κατακύλης
» λειοτένε τῷ συνεχεῖ τῶν κυμάτων διαιβαίνουσης,
» ἡλίου χειμερινοῦ καὶ θερινῆς σκιᾶς,
» εὐγενεστένε μήλων, ὑψηλῆς περιβλεπτοτένε
» σταλάνου, διαφανεστένε χρυστάλλου, πεπειρου
» στραφυλῆς γλυκυτένε, μαλακωτένε καὶ κύκνου
» στερῶν καὶ γάλακτος ἄρτι παγέντος, καὶ, εἰ μὴ
» φεύγεις, ἐκπρεπεστένε παμφόρου κήπου, εἰ δ'
» οὖν ἀλλ' ἀμειλικτοτένε, ὦ ἡ αὐτὴ Γαλάτεια,
» ταύρου ἀδαμάστου, δρυὸς πολυετοῦς σκληρεστένε,
» ὕδατος ἀπαθεστένε, καὶ λύγων ἰτέας καὶ κλη-
» ματτίδος καυνοτένε, ἀκινητοτένε καὶ τοὐπισω τῶν
» σκοπέλων, χειμάρρου βιαιοτένε, ἐπαινεθέντος ἀγε-
» ρωχοτένε ταῶνος, πυρὸς ὀξυτένε, τραχυτένε
» τειβόλων, ἄρκτου λοχευούσης ἀπηνεστένε, κύμα-
» τος κωφοτένε (3), ὕδατος παγέντος ἀγειωτένε,
» καὶ, ὦ μάκιστα, εἴπερ οἷός τ' ἦν, ἤθελον φεῦ-
» δον θεῖναι, οὐχ ὅπως ἐλάφου διωκομένης ὑλακαῖς
» διωκομένης, ἀλλὰ καὶ ἀνέμων καὶ ταχινῆς αὔρας

(1) Latinum *ligustrum* non fuit græco nomine λιγυστικῷ vertendum. Forsan, τῆς χιον. κύπρου. De λιγυστικῷ cf. Notitt. MSS. t. XI.

(2) Inserui κλήθρας, ut lacunulam explerem. *Alnum* non græce verterat.

(3) Codex, κουφοτένε.

» δραπεύουσα μᾶλλον· ἀλλ', εἰ καλῶς γνοίης,
» μελαμελήσειεν ἄν σοι τοῦ πεφευγέναι, καὶ τὴν
» σαυΐης καλαμέμφαιο βεβαυΐητα, καί με ταλαι-
» πωρήσειας καλασχεῖν· εἰσί μοι ἄντρα, τοῦδε τοῦ
» ὄρεος μέρος, αὐτοφυεῖ λίθῳ μελέων (1), ἐν οἷς
» οὐθ' ἡλίου τις, καλὰ τὸ θέρος μέσον, αἰσθάνεται,
» οὐθ' ὁ χειμὼν ἑαυτοῦ τινὰ δίδωσιν αἴσθησιν. Εἰσὶν
» ὀπῶραι τοὺς τῶν δένδρων κλῶνας καλαβαρύνουσαι.
» Εἰσὶν ἐν τοῖς μακρῆς κλήμασιν ὁμόκαρπος τῷ
» χρυσῷ σταφυλαί, εἰσὶ καὶ πορφυρεῖ· καί σοι ταύ-
» τας κἀκείνας φυλάττομαι. Αὐτὴ ταῖς σαυΐης χερ-
» σὶ τὰ ὑπὸ τὴν τῆς λόχμης σκιὰν φύεντα μαλακὰ
» συλλέξεις χαμοκέρασα (2)· αὐτὴ κράνια μελοπω-
» λικὰ ὠρῶνά τε, οὐ μόνον μέλαινι χυλῷ πελι-
» δνούμενα, ἀλλὰ καὶ εὐγενέσταλα καὶ νεοπαγῆ με-
» μιμημένα (3) κηρόν. Οὐδέ σοι Διὸς βαλανοὶ, ὑπ'
» ἐμοὶ συζύγῳ, οὐδὲ τῶν ἄλλων ἀκροδρύων (4) ἔν-
» δεια τις γενήσεται· πᾶν δέ σοι δουλεύσει δένδρον.
» Τοῦτο τὸ ποίμνιον ἅπαν ἐμόν ἐστι, καὶ πολλὰ
» δ' ἄλλα θρέμματα τὰς τῶν ὀρῶν κοιλάδας πε-
» πλησθεῖ, πολλὰ δ' ἡ λόχμη καλύπτει, πολλὰ
» δ' ἐν τοῖς ἄντροις σηκάζεται· οὐδ', εἰ τυχὸν
» ἐρωτήσῃς, δυναίμην ἄν σοι πόσα τυγχάνει λέγειν·
» πένητος γὰρ ἀριθμεῖν τὸ ποιμνίον. Περὶ δὲ τοῦ
» τούτων ἐπαίνου, οὐδὲν ἄν μοι πιστεύσαις· αὐτὴ

(1) Poterat uti verbis Æschyli, ἄντρα πέτρηφιν καὶ αὐτόκλιτα.

(2) Χαμοκέρασα inserui ut lacunulam a librario relictam implerem; latine, *fraga*.

(3) Codex, μεμιγμένα.

(4) Lat. verba, *arbutei fœtus*, hic non cepit Planudes. Repone: οὐ δὲ τῶν μαμαικύλων ἔνδεια — vel, οὐδὲ τῶν τοῦ κομάρου καρπῶν ἔνδεια—Bene verterat ad 1, 104, pag. 7. Cf. pag. 426.

» παρῦσα δύνασαι βλέπειν ὡς μόλις τοῖς σκέλεσι
» περιλαμβάνει τὸ διαλελαμένον οὖθαρ. Εἰσί μοι,
» νεώτερον γέννημα, καὶ τὰς χλιαρὰς (1) ἐπαύλεις
» ἀμνοί. Εἰσί μοι καὶ ἥλικες τούτοις ἐν σηκοῖς ἄλ-
» λοις ἕλιφοι. Καὶ γάλα μοι χιονῶδες ἀεὶ πάρεστιν·
» ὅθεν μέρος μέν μοι πρὸς πόσιν ταμιεύεται, μέρος
» δ' ἡ πιτύα λειωθεῖσα (2) σκληρύνει. Οὐδέ σοι τῶν
» εὐκόλων μόνων ἡδονῶν καὶ τῶν δημωδεστέρων χα-
» εἴτων μελέσται, ἀλλὰ καὶ ἄγρια αἶγες καὶ λα-
» γωοὶ καὶ κάπροι, καὶ ζεῦγος περιστερῶν, καὶ ἦν
» ἔλαβον νῦν ἐξ ὄρους (3) καλιάν. Εὗρον καὶ γὰρ δι-
» δύμους ἐν ἄκροις τοῖς ὄρεσιν, οἳ σύν σοι δύνανται
» παίζειν, ἀλλήλοις ὁμοιοτάτους, ὡς καὶ μόλις
» διαγινώσκειν δύνασθαι, δασυτάτης ἀρχιδεῖς ἄρκτου.
» Εὗρον, καὶ εἶπον· Τῇ δεσποίνῃ τούτους φυλάξομεν.
» Μόνον ἤδη τὴν φαιδρὰν κεφαλὴν ἔξαιρες τῆς
» γλαυκῆς θαλάττης· μόνον ἔλθοις ἤδη, Γαλάτεια,
» μηδὲ τῶν ἡμετέρων δώρων ὑπερφυῶς ἔχοις.
» Ἀληθῶς εἰπεῖν, ἔγνων ἔγωγε ἐμαυτόν· ἄρτι γὰρ ἐν
» ἐσόπτρῳ (4) διαφανοῦς εἶδον ὕδατος, καὶ ὁρῶντι ἡ
» ἐμαυτοῦ ἤρεσέ μοι μορφή. Σκόπει πόσος τίς εἰμι·
» οὐκ ἔστι τοῦδε τοῦ σώματος μεῖζων ὁ Ζεύς, ὃν
» ὑμεῖς ἐν οὐρανῷ δινεῖσθαι εἰώθατε, ἀγνοῶ τίνα
» Δία, χαλεῖν. Ἀλλὰ μηδ', ὅτι κόμη πλείστη τῷ
» περισώπῳ (5) μοι ἐπικρέμαται καὶ τοὺς ὤμους ὡς

(1) Codex exhibet γλιαρὰς.

(2) Latinum *liquefacta* vertendum erat, opinor, παχεῖσα. Forsan λυθεῖσα scripserat. Infra cod. ἀρχίδεις.

(3) Lat. *cacumine* græce hic vertendum fuit, ἐκ δένδρου κορυφῆς. Et statim delendum γάρ.

(4) Codex, ἰσόπρῳ.

(5) Lat. « *torvos* prominet in » vultus. » Vel casu omisit epithetum, vel de industria, quod

» τις λόχμη σκιάζει, καὶ θελξὶ πυκναῖς τε καὶ
» τραχείαις τοὐμὸν σῶμα πέφευγεν, αἰσχρὸν οἶδα.
» Αἰσχρὸν δίχα τῶν φύλλων δένδρον· αἰσχρὸς ἵπ-
» πος, εἰ μὴ τὸν σίλφοντα τραχὺν χαίτη κα-
» λύπτει· σκέπει θηρὰ μὲν τοὺς ὄρνεις, τοῖς δὲ
» θραδάτοις τὸ ἴδιον ἕρμιον κόσμος· ὑπήνη δὲ τοῖς
» ἀνδράσι καὶ τραχεῖα τείχες ἐν τῷ σώματι πρέ-
» πουσιν. Εἷς ἐστὶν ὀφθαλμὸς ἐν μέσῳ μοι τῷ
» μετώπῳ, ἀλλὰ παραπλήσιος ἀσπίδι μεγάλῃ.
» Τί γάρ; οὐχὶ τόδε τὸ πᾶν ὁ μέγας ἥλιος ἐξ
» οὐρανοῦ βλέπει; ἀλλ' ὅμως ὁ τοῦ ἡλίου κύκλος
» μοναδικός ἐστι. Πρόσθες ὅτι καὶ τὴν ὑμετέραν
» θάλασσαν ὁ ἐμὸς βασιλεύει πατήρ· τοῦτόν σοι
» δίδωμι πενθερόν. Μόνον με οἴκτειρον, καὶ τῶν δεή-
» σεων ἄκουσον. Σοὶ καὶ μόνῃ γὰρ ὑποπέπτωκα,
» καὶ ὃς Δία, καὶ οὐρανόν, καὶ (1) τὸν διϊκνούμενον
» πάντα κεραυνόν, παρ' οὐδὲν τίθεμαι, σὲ, Νηρηΐς,
» εὐλαβοῦμαι· χαλεπώτερα κεραυνῶν ἡ σὴ μοι ὀργή.
» Ἐγὼ δὲ τήνδε καρτερικώτερον ἂν ἤνεγκα τὴν ὀλι-
» γωρίαν, εἴπερ ἅπαντας ἔφευγες. Ἀλλὰ τί δήποτε,
» τὸν Κύκλωπα διωθουμένη, Ἀχιδος ἐρᾷς, καὶ τῶν
» ἐμῶν θρεττιμᾶς τὸν Ἄχιν περιπλοκῶν. Ἐκεῖνος
» μέντοι, εἰ καὶ τὰ μάλιστα ἑαυτῷ ἀρέσκει, καὶ
» σοὶ δ', ὅπερ οὐκ ἂν ἤθελον, ἀρέσκει, Γαλάτεια,
» εὐκαιρία μοι μόνον εἶναι δοθεῖν, αἰσθήσεσθαι οὐδὲν

ipsi videretur inepte ab ipso Cyclope de se loquente usurpatum. Repone, τῷ φοβερῷ θρασύπῳ, vel, si mavis variantem lectionem *fortes*, τῷ γενναίῳ πρ. Ceterum non abhorrere videtur a stulto et absurdo Cyclopis ingenio hæc suæ torvitatis importuna prædicatio.

(1) Inserui καί.

» μοι ῥώμην ἀνάλογον τῷ τοσῷδε σώματι. Ζῶντος
» γὰρ ἂν αὐτοῦ τὰ ἔγκατα ἐξελκύσαιμι, καὶ, δια-
» σπάσας τὰ μέλη, διά τε τῶν ἀγρῶν καὶ τῶν σῶν
» κυμάτων (οὕτως ἑαυτόν σοι συμμίξειε!) διασπεί-
» σαιμι. Πίμπρασμαι γὰρ, καὶ τὸ πῦρ ἀδικηθὲν
» ὀξύτερον ἐκπυρσῦται, καί μοι δοκῶ τὴν Αἴτνην,
» αὐτῷ πυρὶ μεμενεχθεῖσαν, ἐν τῷ ἐμῷ στέρνῳ φέ-
» ρειν. Σὺ δ' οὐδὲν ὑποκλίνῃ, Γαλάτεια.

» Τοιαῦτα μάτην διαμεμψάμενος (καὶ γὰρ πάντα
» ἑώρων), ἀνίσταμαι, καὶ, ὡς ταῦρος οἰστρηλατούμενος
» ἀποσπασθεὶς (1) δαμάλεως, οὐκ οἷός τέ ἐστιν ἵστα-
» σθαι, ἐν τοῖς δρυμοῖς τε καὶ διαίβασις πειρω-
» σεῖ ταῖς οἰκείαις. Ἰδὼν δ' ὁ δεινὸς (2) ἐμὲ καὶ τὸν
» Ἆχιν, ἀγνοοῦντάς τε καὶ τοιοῦτο φοβουμένους μη-
» δὲν, Ὁρῶ τε, ἀνακρᾴζει, καὶ τήνδε τὴν τελευταίαν
» ποιήσω τῆς ὑμενέρας ἀφροδίτης ὁμοφροσύνην. Το-
» σαύτη δὲ φωνὴ, ὁπόσην ὁ Κύκλωψ ὤφειλεν ὀργι-
» σθεὶς (3) ἔχειν, ἐκείνη γέγονε. Ἡ δ' Αἴτνη τῇ βοῇ
» ὑπερέφριξεν. Ἐγὼ δὲ, καταπλαγεῖσα, ὑπὸ τὴν
» ἐγχὺς καταδύομαι θάλατταν. Φυγῇ δὲ τὰ νῶτα
» δίδωσι στρέψας ὁ Συμαίθιος ἥρως, καὶ, Βοήθησον,
» φησὶ, Γαλάτεια· βοηθήσατέ μοι, τεκόντες, καὶ
» ἀπολούμενον ἐπὶ τῆς ὑμενέρας δέξασθε βασιλείας.
» Ὁ δὲ δὴ Κύκλωψ ἐπίκειται, καὶ, μέγας ὄγθους ἀνε-
» σπακὼς, ἐπ' αὐτῷ βάλλει, κἂν εἰ καὶ τὰ μά-
» λιστα τὰ τῆς τοῦ λίθου γωνίας ἔσχατα πρὸς ἐκεῖ-
» νον ἔφθασεν, ὅλον καταχώννυσιν ὅμως τὸν Ἆχιν.
» Ἡμεῖς δ', ὃ μόνον ἐξῆν γενέσθαι διὰ τῶν Μοι-

(1) Forsan leg. ἀποσπασθείσης.
(2) Codex, εἰδεινός.
(3) Inserui ὀργισθεὶς, latina secutus, *Cyclops iratus*.

» ρῶν, πεποιήκαμεν, ὡς ἂν παππῴαν τὴν δύναμιν
» Ἄχις λάβοι. Ἐρυθεὺς τοίνυν ἀπελείβετο λύθρος τῆς
» ἀπορρῳγός· χρόνου δ' ἐντὸς ὀλίγου ἀφανίζεσθαι
» ἤρξατο τὸ ἐρύθημα, καὶ χρόα ποταμοῦ γένεσιν ἤδη
» θολωθέντος ἐξ ὄμβρου, καὶ μετὰ χρόνον εἰλικει-
» νὴς ἐλέχθην· καὶ τότε δὴ ἡ βληθεῖσα ῥήγνυσιν (1)
» ἀπορρῳξ, καὶ διὰ τοῦ ῥήγματος θάλλοντες καὶ ἐπι-
» μήκεις (2) ἀνίσταντο κάλαμοι, καὶ στόμα κοῖλον
» ἐν τοῖς λίθοις ἦχεῖ τῶν ὑδάτων σκιρτώντων. Καὶ
» (θαῦμα τοῦτο!) νεανίας μέχρι μέσης ἐξανέσχε
» γαστρὸς, εὐκαμπέσι καλάμοις τὰ κλινὰ περιεζω-
» σμένος κέρα, ὃς, εἰ μὴ ὅτι μείζων, εἰ μὴ ὅτι γλαυ-
» κὸς ἦν ἅπας τὴν ὄψιν, Ἄχις ἂν ἦν. Καὶ μέντοι καὶ
» οὕτως Ἄχις ἦν, εἰς ποταμὸν μεταβαλών (3). Καὶ τὴν
» ἀρχαίαν ὁ ποταμὸς κλῆσιν κατέχει. »

Ἡ μὲν οὖν Γαλάτεια λέγειν ἐπαύσατο· αἱ δὲ Νηρηίδες ἀποχωροῦσι τὸ σύστημα διαλύσασαι, καὶ ἠρεμοῦσι τοῖς ὕδασιν ἐπινέουσιν. Ἡ Σκύλλα δὲ ἐπάνεισιν (οὐδὲ γὰρ ἑαυτὴν ἐτόλμα τῷ μέσῳ τῆς θαλάττης πιστεύειν), καὶ ἤτοι, σκληὴν ἐσθῆτος, τὴν ξηρὰν ἄμμον περινοστεῖ, ἢ, κεκμηκυῖα, πηγῆς ἀναχώρησιν ἀπῳκισμένην εὑροῦσα, κἀκεῖ τὸ σῶμα ἐγκλείσασα διέψυχεν ὕδατι. Ἰδοὺ δὲ τὰ κύματα τέμνων ὁ καινὸς τῆς θαλάττης οἰκήτωρ Γλαῦκος,

(1) Cod. πήγυται. In latinis *dehiscit.*

(2) Habuit *procera*: si *properata* mavis, repone ἀπροχέδιοι vel ἰσχεδιασμένοι.

(3) Cod. μεταβάλλει: correxi. — Ceterum quod Gierigius ait, Aci fluvio hodiernum esse nomen *il Fiume Freddo*, non videtur esse extra controversiam positum. Conf. Amici Lexicon Topographicum Demanæ Vallis. Amicus Catanensis hæc loca bene noverat.

κατὰ τὴν Εὐβοϊκὴν Ἀνθηδόνα ἅρπι (1) τὰ μέλη μελαβαλών, πάρεστι, καὶ ὀφθείσης αὐτῷ τῆς παρθένου τῷ ἔρωτι πίμπρασθαι, καὶ, ὅσαπερ οἷά τε δύνασθαι φεύγουσαν βραδυτέραν ποιεῖν, φθέγγεσθαι ῥήματα. Ἐκείνη μέντοι φεύγει, καὶ, τῷ φόβῳ συντεινουσα, εἰς κορυφὴν ἔφθασεν ὄρους ἔσχατα τῆς ἠϊόνος κειμένου. Ἔστι δὲ πρὸ τῆς θαλάττης ὑπερμεγέθης κορυφὴ, εἰς μίαν ὀξύτητα συνηγμένη καὶ δένδρεσι συνηρεφὴς, ἐκφερομένη πρὸς τὰ μακρὰ κύματα. Ἔχει γοῦν ἡ παρθένος ἔστη, καὶ τῆς ἐκ τοῦ χώρου ἀπολαύουσα ἀσφαλείας, πότερον τέρας ὁ φανεὶς ἐστὶν ἢ θεὸς ἀμφιγνοεῖ, καὶ τήν τε χέραν θαυμάζει, καὶ τὴν χαίτην ὤμους τε καὶ τὰ ὑποκείμενα σπέρουσαν νῶτα, καὶ ὅτι δὴ τὰ πρόσχαλα τῶν βουκόλων εὐκαμπὴς διαδέχεται ἰχθύς (2). Ἡσθέλο τούτων ὁ Γλαῦκος, καὶ, τῇ σύνεγγυς ἰσταμένῃ διερεισθεὶς (3) ἀπορρῶγι, « Οὔκουν ἔγωγε τέρας » εἰμί » φησὶν, « οὐδ' ἄγγελον θηρίον, παρθένε, θεὸς » δέ γε θαλάττιος· οὐδὲ μείζω κατὰ τὴν θάλατ- » ταν ὁ Πρωτεὺς ἔχει δύναμιν, οὐδ' ὁ Τρίτων, οὐδ' » ὁ Ἀθαμαντιάδης Παλαίμων. Θνητὸς μέντοι πρό- » τερον ἦν· ἀλλὰ δηλαδὴ τῇ βαθείᾳ θαλάττῃ ἐκ- » δοὺς ἑμαυτὸν, τοσόνδε κατ' αὐτὴν ἴσχουν. Καὶ » γὰρ νῦν μὲν σαγήνην ἰχθῦς ἕλκουσαν εἷλκον, νῦν δ',

(1) Inserui ἅρπι. Ovid. *nuper.*
(2) Inserendum fuit ἰχθύς.
(3) Cod. διαρθείς. Lat. « *inni-* » *tens* quæ stabat proxima moli. » Possit proponi διαρθείς: sed VIII, 727, pag. 361, latina, « *nixus* » cubito », vertit Planudes, ἐπ' ἀγκῶνος ἐρεισθείς. Memini Polemonis Callimacheæ p. 18, §. 58, Orell., sic editæ: πᾶς ἐφεπύτη καὶ τῷ Καλλιμάχῳ προσίπτλειν, ὃς, καθάπερ προτετευκότι λίθῳ πρὸς θάλασσαν ἐρείσας τὸ ἑαυτοῦ σῶμα, πλευταῖον τοιοῦτον εἶπε τὸν λόγον: ubi nihil mutaverim, nisi πλευταῖον: codex enim Reg. 3017 πλευτῶν exhibet, quod verbum equidem præfero.

» ἀπρῤῥῶγος ὑπερκαθήμενος (1) ἀνέκρουον τῷ καλάμῳ
» τὴν ὁρμιάν. Ἰιόνες δ' ἦσαν ὁμοῤῥοῦσαι λειμῶνι
» χλοάζοντι, ὧν μέρος μὲν θάτερον χύμαλι, θάτερον
» δὲ διαζώννυται πόα, ἣν οὔτε κερασφόροι δαμάλεις
» νεμόμεναι ἐλυμήναντο, οὔθ' ὑμεῖς, ποιμάτερες
» οἶες, ἐδρέψασθε, οὔθ' ὑμεῖς, αἶγες τραχεῖαι· οὔθ'
» ἡ φίλερος ἐκεῖθεν ἀπανθισαμένη τι μέλιτα ἀπ-
» νέκαλο, οὐδὲ χαμήλιος ἐδόθη τῇ κεφαλῇ σέφανος,
» οὐδὲ δρεπανηφόροι πολὺ χεῖρες ἐκεῖθεν ἐθέρισαν.
» Ἐγὼ πρῶτος ἐπ' ἐκείνης ἐκάθισα τῆς βώλου, καὶ
» τὰ βεβρεγμένα διεξήρχινον δίκτυα. Ἀναλεξάμενος
» δὲ τοὺς ἁλόντας τῶν ἰχθύων καὶ τάξιν μέσον
» τοῦτο (2) διέθηκα, οὓς ἤτοι πρὸς τὰ δίκτυα ἤνεγκεν
» ἡ τύχη, ἢ πρὸς τὸ ἐπικαμπὲς ἀγκίστρου τὸ
» ἑαυτῶν εὔπειστον. Πρᾶγμα τοίνυν ψεύδει παρα-
» πλήσιον γέγονεν· ἀλλά τί τὸ ψεύδεσθαί με λυ-
» σιτελήσει; Ἡ ἄγρα μοι τῆς χλόης ἁψαμένη
» κινεῖσθαι ἤρξατο, καὶ περιδινεῖν τὴν πλευρὰν, καὶ
» ἐπὶ τῆς γῆς ὡς ἐπὶ θαλάττης ἐρείδεσθαι. Διαλεί-
» ποντι δέ μοι καὶ ἅμα θαυμάζοντι, φεύγει τὸ
» πλῆθος ἅπαν πρὸς τὴν ἑαυτοῦ θάλατταν, καὶ
» τόν τε καινὸν δεσπότην καὶ τὴν ἰιόνα καταλιμ-
» πάνουσιν. Ἐγὼ δ' ἀπηνεώθην, καὶ ἐπὶ μαχρὸν ἀμ-
» φιβάλλω, καὶ τὴν αἰτίαν ἀναζητῶ, μήποτέ τις
» τοῦτο θεὸς, μήποθ' ἡ τῆς βοτάνης ποιότης εἰργά-
» σατο. Τίς μέντοι πόα ταύτην, εἶπον, ἔχει τὴν

(1) Plerumque in rupibus piscatum exercebant. Aristæn. 1, 7: παρὰ τὴν ἀκτὴν ἰσθμοῦ μοι καθὰ πέτρας καὶ τῷ ἀγκίστρῳ — ἰχθῦν ἀνασπῶντι: ubi conf. interpretes. Phanias Epigr. 7: Ἀκτῆς καλαμευτὰ πολὺ ξερὸν ἔλθ' ἀπὸ πέτρας.

(2) Forsan, πύπους.

» δύναμιν; Καὶ τῇ χειρὶ χόρτον ἐδρεψάμην ὀλίγον,
» καὶ, δρεψάμενος, τοῖς ὀδοῦσι διέτρωγον. Μόλις κα-
» λῶς ὁ λαιμὸς τὸν ἀγνοούμενον χυλὸν καταπέπω-
» κεν, αὐτίκα δ' ἐξαπίνης παλλομένων ἐντὸς τῶν
» περικαρδίων ἠσθόμην, καὶ, Φύσεως ἄλλης ἔρωτι τῆς
» ψυχῆς συναρπαζομένης, οὐδ' οἷός τ' ἐγενόμην ἀντι-
» βῆναι μέχρι πολλοῦ, καὶ Οὐδέποτ' ἀναζηλωθησο-
» μένη χαίρεις, εἶπον, ὦ γῆ, καὶ ἐμαυτὸν εἰς τὸ
» κῦμα ἐβάπτισα. Οἱ δὲ θαλάττιοι θεοί με ὑποδε-
» ξάμενοι τῆς ἴσης ἑαυτοῖς ἀξιοῦσι τιμῆς, ἵνα δέ μοι
» καὶ ὅ, τιπερ ἂν φέρωμι θνητὸν ἀφέλοιντο, Ὠκεα-
» νοῦ δέονται καὶ Τηθύος. Ἐγὼ δ' ὑπ' ἐκείνων πε-
» ριοδεύομαι, καί μοι τὴν τὰ βέβηλα καθαίρου-
» σαν ἐπῳδὴν ἐννεάκις ἐπάσαντες, ἑκατὸν κελεύουσι
» ποταμοῖς ὑποθεῖναι τὰ σίφνα. Αὐτίκα δ' ἐκ με-
» ρῶν διαφόρων συῤῥέουσι ποταμοί, καὶ ὅλαι θάλατ-
» ται ὑπὸ τὴν ἐμὴν συστρέφονται κεφαλήν· αἵτινες
» ἐπειδή με ὅλῳ τῷ σώματι ἕτερον ἀποδεδώκασιν
» ἢ μικρῷ πρόσθεν ἦν, οὐδὲ γὰρ αὐτὸν ἐκεῖνόν με
» ἐπὶ νοῦν φέρω· μέχρι γὰρ (1) τούτου σοι τὰ μνη-
» μονεύομενα τῶν ἔργων ἀπαγγέλλειν ἔχω, μέχρι
» γὰρ τούτου καὶ μέμνημαι, καὶ τῶν λοιπῶν οὐ-
» κουν μοι αἰσθάνεται ἡ διάνοια· τότε δὴ πρῶτον
» ἐγὼ τὴν ἀνθηρὰν μοι τῇ πορφύρᾳ τὴν ὑπήνην, καὶ
» χαίτην, ἣν διὰ τῆς μαχρᾶς ἕλκω θαλάττης,
» τούς τε ὑπερμεγέθεις ὤμους καὶ τοὺς γλαυκοὺς
» βραχίονας εἶδον, καὶ πλερωτὸν εἰς ἰχθῦν τελευ-

(1) Verba valde impedita, et turbata, ut vix intelligas quid in codice suo legerit. Videtur fere, pro *utque animus rediit*, legisse pessime, *utque reddidere*, nec non reliqua miscuisse.

» ταῖα τὰ σχέλη καμπλόμενα. Τί μέντοι με τοῦτο
» τὸ εἶδος ὠφελεῖ; τί τὸ τοῖς θαλατλίοις ἀρέσαι
» θεοῖς; τί τὸ θεὸν εἶναι; εἰ σοῦ ταῦτα μηδὲν
» ἄπλεται. »

Τοιαῦτα δὴ λέχθντα καὶ μέλλοντα πλείω λέγειν ἔτι, ἡ Σκύλλα τὸν θεὸν καλαλέλοιπεν. Ὁ δ' ἐκμαίνελαι, καὶ, ὀργισθεὶς ἐκ τοῦ διωσθῆναι, πρὸς τὴν τεραλώδη τῆς Τιτανίδος (1) Κίρκης αὐλὴν ἄπεισιν.

(1) Cod. *πανίδος*: sic XIV, 376, exhibet *πανίδα*.

Ut impleatur quod chartæ superest, legendam exponam inscriptionem trimetris iambicis viginti quatuor constantem, quam Cockerellius Phinecæ in Lyciæ litore descripsit. Vulgata jam fuit inter Itinera a Walpolio collecta pag. 539. Sed liber ille in Gallia est rarissimus, et a paucis e nostris lectoribus fuisse visum opinor. Editor ait partem tantum esse inscriptionis; sed, quum alphabeti literæ una suo ordine quæque unicuique versui præfigantur, patet nihil inscriptioni deesse, cujus XXIV versus alphabeti literis XXIV adamussim respondeant. Nonnulla supersunt poematiola hoc artificio conscripta, et ipse unum alterumque, si se dederit occasio, inedita proferre potero. Inscriptionem cursivis literis exhibeo, ne, majoribus si uterer, spatio præfixo male caperetur; atque, lapicidæ sphalmatum neglecta mentione, statim scripsi quod legi statim posset et intelligi, de dubia nonnullarum vocum lectione infra moniturus. Oraculi videtur esse responsum.

Ἅπαντα πραίξεις εὐτυχῶς· θεὸς λέγει. Βοηθὸν ἕξεις μᾶλλα πύχης τὸν Πύθιον. Γῆ σοι πλείων καρπὸν ἀποδώσει πόνων. Δύναμις ἄκαιρος ἐν νόμοισιν ἀσθενής. Ἐρᾷς δικαίων ἐκ γάμων ἰδεῖν σπορᾶς· Ζάλην μεγίσλην φεῦγε μήπ καὶ βλαβῆς. Ἥλιος ὁρᾷ σε λαμπρὸς ὃς τὰ πάνθ' ὁρᾷ. Θεοὺς ἀρωγοὺς τῆς ὁδοῦ ταύτης ἔχεις. Ἱδρῶτες εἰσιν· πλὴν ἁπάντων πλείων. Κύμασι μάχεσθαι χαλεπόν· ἀράμενον, φίλε. Δαιὸς διελθὼν πάντα σημαίνει καλῶς. Μοχθεῖν ἀνάγκη· μελαβολὴ δ' ἔσλαι καλή. Νικηφόρον δώρημα τὸν χρησμόν τι (λεῖ). Ξηρῶν ἀπὸ κλάδων καρπὸν οὐκ ἔσλαι λαβεῖν. Οὐκ ἔσλι μὴ σπείραντα θερείαι χάρπιμα. Πολλοὺς ἀγῶνας διανύσας λήψῃ σλέφος. Ῥᾷον διάξεις ἔπι βεβαχὺν μείνας χρόνον. Σαφῶς ὁ Φοῖβος ἔιπεπν· μεῖνον, φίλε. Τῶν νῦν παρουσῶν συμφορῶν ἔξεις λύσιν. Ὑπόσχεσιν τὸ πρᾶγμα γεν-

ναίαν ἔχει. Φαύλως π παρέξας μεῖα χρόνον ἐνίψῃ θεοῖς. Χρυσοῦν ποιήσεις χρησμὸν ἐπιτυχών, φίλε. Ψῆφον δικαίαν πήδε παρὰ θεῶν ἔχεις. Ὡμὴν ὀπώρην εἰ λάβῃς, οὐ χρήσιμον.

Versu 11, pro λαιὸς Blomfield. proponit opportune λόγος. — 13. Addidi ultimam syllabam verbi πλεῖ, quum in lapide prior tantum supersit. Blomf. conjecit, χρησμόν τ' ἔχειν. Sed quis particulam π exspectabat? Correctionem bonam esse neutiquam præstiterim; meliorem facias.

Aliam etiam ex eodem Walpolii opere, pag. 506, inscriptionem metricam proferam, eamque non inelegantem. Tribus heroicis elegiacus unus subjectus est.

Γαῖα μὲν εἰς φάος ἦρε Σίβυρτι· γαῖα δὲ κεύθει Σῶμα, πνοὴν δ' αἰθὴρ ἔλαβεν πάλιν ὅσπερ ἔδωκεν. Παῖδὲ δὲ σῷ καὶ μητὲ λιπὼν λύπας, ὑπ' ἀνάγκης Ὤχου ἀναφανσθεὶς ἐπὶ τὸ μέλλον.

ARGUMENTUM

LIBRI XIV

EX CANTERI NOVIS LECTIONIBUS.

Scyllam Circe mutat in *monstrum*. Æneas autem in Africam venit, ubi eum *Dido* excipit. Tandem ut, Pithecusas prætervectus, ubi *Cercopes* ex hominibus in *simias* mutati, in Italia appulit, in Caietano litore e Macareo multa de *Ulysse* atque *Circes* veneficio comperit, quo etiam *Picus* rex in *picum* avem mutatus erat. Mox bellum cum *Turno* suscipit. Is, quum per Venulum peteret auxilium a *Diomede*, cujus *socii* in *aves* erant transformati, repulsam tulit : redeunte Venulo per ea loca in quibus *Appulus* pastor quondam in *oleastrum* conversus erat. Postea Æneæ *naves Nymphæ* fiunt in prælio, sicut et ex *Ardeæ* urbis, incendio deletæ, cineribus *ardea* avis; atque *Æneas* in *Deum* transit. Successerunt huic reges alii, quorum inter ceteros sub Phoca floruit *Pomona;* quam quum *Vertumnus* amaret, sumta primum *anus* forma, et *Anaxaretes* exemplo in *saxum* conversæ usurpato, deinde rursum *juvenis* factus, voto potitur. Inde sub *Numitore* aquæ *frigidæ* redduntur *calidæ*. Cui qui successit, *Romulus* factus est *Quirinus*, ejusque uxor *Ora* Dea.

ΟΒΙΔΙΟΥ

ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΙΣ.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΕΣΣΑΡΕΣΚΑΙΔΕΚΑΤΟΝ.

Ἤδη μὲν οὖν τὴν ἐπιῤῥιφεῖσαν τοῖς Γιγαντείοις φάρυγξιν Αἴτνην καὶ τὰ Κυκλώπων πεδία, τὰ μὴ δρέπανον εἰδότα μηδὲ χρῆσιν ἀρότρου, μηδὲ μὴν ζεύγεσι βοῶν καθ' ὁτιοῦν ὀφειλόμενα (1), καὶ Ζάγκλην καὶ τοὺς ἀντιπέρας αὐτῇ τοῦ Ῥηγίου πύργους καὶ ἀλέλοιπεν ὁ Εὐβοϊκὸς οἰκήτωρ τῆς οἰδαινούσης θαλάσσης, καὶ τὸν κινδυνώδη πορθμὸν, ὃς διτταῖς ἠϊόσι περισφιγγόμενος τῆς Αὐσονίας τε καὶ Σικελικῆς καλέχει τὰ μεθόρια γῆς· ἐκεῖθεν δὲ χειὶ μεγάλῃ διὰ τῆς Τυῤῥηνῆς ἐνεχθεὶς θαλάττης, ὁ Γλαῦκος πρὸς τοὺς ποιπρούς (2) ἄπεισι λόφους καὶ τὴν πλήρη ποικίλων (3) θηρῶν αὐλὴν (4) τῆς Ἡλίου

(1) Lat. « nec quidquam *debentia* », quibus nitidius responderent græca μηδὲ μὴν ζ. β. ὁποῦν ὀφείλοντα. Supra pag. 487, in hoc verbo pariter peccatum est.

(2) Codex, ποπρούς. Lat. *herbiferos.*

(3) Codex, ποικίλην, frequenti nec semel notata finalium depravatione. Sic ad 102, παρῆλθον pro παρῆλθεν : ad 154, πιαύτη pro πιαῦτα : ad 559, ἐπλαθόμενοι pro feminino ; ad 578, σώμαλα pro σώματα (qua de peculiari variatione cf. pag. 290) : ad 719, ἡμᾶς pro ἡμῶν : ad 765, ταύτην pro ταῦτα : ad 766, νέω pro νέου : ad 787, δίκαιαι pro δίκαια.

(4) Cod. αὖλιν : sic ad 130, θατὴς pro θατά τις : ad 702, ἱκέτις pro ἱκέτης : ad 738, ἀπώλετο : ad 776, πύλιν pro πύλην. Eodem modo peccavit librarius in Oraculo apud Lydum de Mens. ubi luna ταυρώπης dicitur, ταυρῶπις

παιδὸς Κίρκης. Ἧν ὡς εὐθὺς εἶδε, δούς τε καὶ λαβὼν ἀσπασμὸν, « Θεὰ, θεὸν οἰκλειεσν, δέομαι », εἶπε. « Σὺ γὰρ μόνη κουφίσαι δύνῃ τὸν ἔρωτα· μόνον » δοκοίην αὐτὸς ἄξιος τούτου. Ὁπόση γάρ τίς ἐστιν » ἢ τῶν βοτανῶν, ὦ Τιτανὶς, δύναμις οὐδενὶ γνωσι- » μωτέρα ἢ ἐμοὶ γέγονεν, ὃς ἐκ τούτου μεταμεμόρ- » φωμαι. Ὡς ἂν δὲ μὴ ἀγνοείτω σοι τὸ τῆς ἐμῆς » λύπης αἴτιον, ἐπὶ τῆς Ἰταλικῆς ἠϊόνος, ἀντικρὺ » τῶν Μεσσηνίων τειχῶν, τὴν Σκύλλαν τεθέαμαι. » Πρὸς αἰσχύνης μοι γένεται τὰς ἐμὰς ὑποσχέσεις » τε καὶ δεήσεις, καὶ κολακείας, καὶ τὰ περιφρονη- » θέντα ῥήματα ἀπαγγέλλειν. Ἀλλὰ σύγε, εἴ τέ τι » κρατὸς ἐστὶν ἐν ταῖς ἐπῳδαῖς, ἐπῳδὴν τῷ ἱερῷ » σου σώματι ἀναχίνει (1)· εἴ τε τὸ τῆς βοτάνης ἐπι- » κρατέστερον, χρῶ τῇδε τῇ δεδοκιμασμένῃ δυνάμει » τῆς δραστικωτάτης βοτάνης. Οὐκ ἐντέλλομαι δέ » με θεραπεύειν, οὐδ' ἀκεῖσθαι ταυτὶ τὰ τραύ- » ματα· οὐδὲν δεῖ γάρ με τοῦ λῆξαι ταῦτα· ἀλλὰ » κἀκείνη τοῦ πυρὸς τοῦδε μέρος ἀράτω. » Ἡ δὲ Κίρκη (καὶ γὰρ οὐκ ἔστιν ὅτις ἀκμαιοτέραν ἐπι- θυμίαν πρὸς τὸ τοιόνδε πῦρ ἔχοι (2), εἴθ' ὅτι τὸ τούτου αἴτιόν ἐστιν ἐν αὐτῇ, εἴθ' ἡ Ἀφροδίτη τοῦτο ποιεῖ, ὅτιπερ ὁ ταύτης παλὴρ ταύτῃ προσέχρυσε, τὴν μοιχείαν μηνύσας) τοιάδε ῥήματα ἀποκρίνεται· « Βέλτιον ἕψῃ τῇ βουλομένῃ καὶ εὐχομένῃ τὰ αὐ- » τὰ (3), καὶ ἧς ἔρως ἴσος ἐφήψαλο. Σὺ, μέντοι καὶ

dicenda. Philostratus Icon. II, 26 : εἰ δὲ καὶ ζυμήτας ἄρτους ἀγα- πᾷς : cod. 1696, ζυμίτας, melius.

(1) Aristænetus II, Epist. 18 : ὁ μὲν οὖν ἐρασθεὶς πολυώδυνος ἐκ τοῦ πόθου τὸν φιλτροποιὸν ἱκέτευε πάλιν κατ' ἐκείνης ἀνακινῆσαι τὰς ἴυγγας.

(2) In codice est ἔχει.

(3) Codex glossas exhibet ,

» ἄξιος ἦσθα, καὶ ταῖς ἀληθείαις (1) ἠδύνασο ἱκε-
» τεύεσθαι μᾶλλον ἢ ἱκελεύειν, καὶ, εἴπερ ἐλπίδας
» δοίης, πίσλευέ μοι, μᾶλλον ἱκελευθήσῃ. Μηδὲ δι-
» σλάσῃς· προσέσλω γάρ σοι τὸ τῆς μορφῆς θάρ-
» ρος. Ἴδε γὰρ, ἐγὼ, καί τοι θεὸς οὖσα καὶ τοῦ
» καθαροῦ θυγάτηρ Ἡλίου, καὶ τοσοῦτον ἐπῳδαῖς
» ὅσον καὶ ταῖς βολάναις ἰσχύουσα, δι' εὐχῆς τίθε-
» μαι σὴ γενέσθαι. Ὀλιγώρει γοῦν τῆς ὀλιγωρούσης·
» τὸ δ' ἀνάλογον ἀπόδος τῇ ἑπομένῃ, καὶ δι' ἑνὸς
» ἔργου τῇ μὲν τιμώρει, τὴν δὲ τιμωροῦ. » Τοιαῦτα
τῇ Κίρκῃ πειρωμένῃ « Πρότερον » εἶπεν ὁ Γλαῦκος
« ἐν τῇ θαλάσσῃ δένδρα, καὶ ταῖς τῶν ὀρῶν
» ἄκραις κύμαλα (2) φύσεται, ἢ, τῆς Σκύλλης σώας
» μενούσης, οἱ ἡμέτεροι μεταπεσοῦνται ἔρωτες. »
Ἐδυσχέρανε τοιγαροῦν ἡ θεὰ, καὶ, ἐπεὶ μήτε βλά-
πτειν αὐτὸν οἷά τ' ἦν, οὔτ' ἤθελε (ἦρα καὶ γάρ),
ὀργίζεται τῇ ταύτης προσλιμπθείσῃ, καὶ, δυσανασχε-
τήσασα τῷ τῆς ἐπιθυμίας διακορυσθῆναι, αὐτίκα
μάλα φοβεροῖς χυλοῖς δυσφήμους βολάνας τινὰς
συλλειοῖ, καὶ λειωθείσαις Ἐκαλείους μίγνυσιν ἐπῳ-
δὰς, καὶ γλαυκὰς ἐσθῆτας ἐνδύεται, καὶ, δι' ἀγέ-
λης θηρίων, ὑποσαινόντων ἐκ μέσης προέισι τῆς
αὐλῆς. Καὶ, πρὸς τὸ ἀντικείμενον ἐλθοῦσα τῷ Ζα-
κλαίῳ σκοπέλῳ Ῥήγιον, εἴσεισι τὰ (3) κακχλά-

ἐμοὶ ad βουλομένῃ, et σοὶ ad εὐχομένη τὰ αὐτά: hoc vere, illud non item. Nam ad βουλομένῃ melius subaudietur πνί. De βούλεσθαι, ἐθέλειν, latinoque *velle*, in eroticis, egi ad Aristænetum.

(1) De formula ταῖς ἀληθείαις conf. quæ sunt notata ibidem.

(2) Lat. *algæ*. Repone, φύκη. Infra cod. οἷά τ' ἦν, errore consueto.

(3) Firmatur Gierigiana latinorum distinctio: « petens.... « Rhegion, ingreditur., undas. »

ζοντα τοῖς ἀνέμοις κύματα, ἐν οἷς ὥσπερ ἐν γῇ στερεᾷ τὰ ἴχνη τίθησι, καὶ ἐπ' ἄκρων τῶν κυμάτων ἀνίκμοις ποσὶ διαθεῖ. Μικρὸς δέ τις ἦν μυχὸς εἰς καμπὴν κοίλην κολπούμενος, ἐπίχαρις τῇ Σκύλλῃ διαφυγὴ, οἵπερ ἑαυτὴν ἐπανέφερεν ἐκ τοῦ καύματος (1) τοῦ οὐρανοῦ τε καὶ τῆς θαλάττης, ἡνίκα πολὺς ὁ ἥλιος καὶ τὸν οὐρανὸν μέσον ἐγένετο καὶ ἐλαχίστας ἐκ τῆς κορυφῆς τὰς σκιὰς ἀπελέλει (2). Τοῦτον τοίνυν τὸν μυχὸν ἡ θεὸς φερμολύνει, καὶ τερατοποιοῖς χεραίνει φαρμάκοις, καὶ χυλὸν ἐκθλιβέντα ῥίζης βλαπτικῆς ἐκεῖ βαίνει, καὶ σκολεινὴν ἐπῳδὴν ξείφοις καινῶν ῥημάτων τρὶς (3) ἐννεάκις μάγῳ στόματι διαλοιθορύζει. Ἔπεισι τοίνυν ἡ Σκύλλα, καὶ εἰς μέσην τὴν νηδὺν κάτεισι πρὸς τὸ ὕδωρ, καὶ τοὺς βουβῶνας αὐτίκα λελυμασμένους τέρασιν ὑλακτοῦσιν ὁρᾷ. Καὶ πρῶτα μὲν, ἑαυτὴν πείθουσα μὴ τοῦ οἰκείου σώματος τυγχάνειν ἐκεῖνα μέρη, περιφεύγει τε καὶ ἐνδιάζει (4), καὶ δέδοικε τὰ τῶν κυνῶν ἰταμώτατα στόματα· ἀλλ' οὓς φεύγει ἑαυτῇ συνεφέλκεται· εἶτα δὲ τὸ σῶμα τῶν μηρῶν καὶ κνημῶν καὶ ποδῶν ἐκζητοῦσα, κερβερείοις χάσμασιν, ἀντὶ τῶν μελῶν ἐκείνων, περιτυγχάνει. Καὶ κυνῶν λύτρα συνίσταται, καὶ τὰ ὑποβεβλημένα τῶν θηρίων νῶτα τοῖς ἀκρωτηριασθεῖσι βουβῶσι καὶ τὰ ὑπεραιωρισθέντα τῆς γαστρὸς συνέχει (5).

(1) In codice legitur κύματος.

(2) Cod. ἀπολελεῖ, quod mutavi. Hoc mendo quid facilius? Infra ad 720, codex pariliter καλεῖ pro κάλει.

(3) Codex, τρεῖς: mox ad 59, κάποι pro κάπισι: ad 469, ὦ φίλε pro ὄφειλε: ad 631, ἐποτάχλῳ pro ἐπισάχλῳ.

(4) Lat. *abigit*, ἀποβεῖ nempe.

(5) Lat. «uteroque exstante» poscere videntur versionem græ-

Ἐθρήνησε πρὸς ταῦτα ἐρῶν (1) ὁ Γλαῦκος, καὶ τῆς πάνυ πολεμίως τῇ τῶν βοτανῶν χρησαμένης δυνάμει Κίρκης τὴν συνάφειαν φεύγει. Ἡ δὲ Σκύλλα κατὰ χώραν ἔμεινε, καὶ, νίκα δὴ πρῶτον ἁπάντων εὐκαιρίαν εἰλήφει, εἰς μῖσος τῆς Κίρκης τὸν Ὀδυσσέα τῶν ἑταίρων ἐγύμνωσεν. Αὐτίκα δ' ἂν ἡ

cam πῆς ὑπεραπολιπόσι τῆς γαλεώς.

(1) Inserui ἐρῶν, *amans Glaucus*. Mox, ad 75, inserui καὶ post πῆτις: ad 108, εἶπεν: δὴ ad 122; prius πς ad 123; ad 123 scripsi ἦν ἐν ἐκείνῃ pro ἦν ἐκείνῃ: ad 758, πρόσθεν ἦν ἐν τῇ pro πρόσθεν ἐν τῇ.—Atque sibi pariliter nocuerunt ἦν et ἐν apud Lysiam in Eratosth. pag. 400, R., sic editum: εἰ μὲν γάρ πς ἐν τῇ πόλει ἀρχὴ ἰσχυρὰ ἦν αὐτῆς. Taylorus conjecit εἰ μ. γάρ πς ἦν τῇ π. Meliorem lectionem reperi in Vaticano cod. 88, εἰ μὲν γ. τ. ἦν ἐν τῇ π. Polemo in Declam. Callimachea §. 13, p. 10, H. St. ἐπειδὴ δὲ οἱ Βάρβαροι τὰ μὲν πανηκόπις, τὰ δὲ ἀφωπλισμένοι, τὰ δὲ πεφοβημένοι, τραπέντες ἔφυγον εἰς τὰς ναῦς... πολλὴ μὲν τοῖς βουλομένοις σχολή: cod. Reg. 3017, πολλὴ μὲν ἦν τοῖς β. Idem liber habet ἐπὶ δ' οἱ Β. Qui nuper ἐπειδὰν dedit, compendium Stephanianæ male legit; Stephanus enim ἐπειδὴ δὲ exhibet. Et verba τὰ δὲ ἀφωπλ. in hac nupera editione omissa sunt.—Ad *v.* 108, inserui π: ad 223, πλαγι: ad 256, prius ππς: ad 311, πσσάρων: ad 661, πελέα: ad 665, τῇ πελέᾳ: ad 810, ἐγγύτω. Sic in hoc libro codicis unici lacunas e conjecturis semper probabilissimis, et forsan semper veris, ad latinorum ductum, explere visum est. Ut hoc temeritatis levidensis peccatum redimam, judicesque philologos et criticos mihi conciliem, lacunas nonnullas, codicum ope, in aliis scriptoribus obiter supplebo. Polemo in Euphorionis Oratione §. 15, p. 3, H. St. ἐγὼ δὲ καὶ πάντων αἱρετὸν εἶναι: ad sensum Possinus bene conjicit, λέγω δὲ pro ἐγὼ δέ. Cod. Reg. 3017, plenius, ἐγὼ δὴ κ. π. αἱρ. εἶναί φημι. Ibid. §. 30, pag. 5, ὁ κρυπτόμενος ὑπὸ τῶν βελῶν: cod. ὁ κρ. ὑ. τῶν πολλῶν β. Idem in Callimachea §. 23, pag. 11: ὧν δ' οἱ πειθόμενοι καὶ κελευόμενοι ποιοῦσιν, αἴποι οἱ τύπτοις πίσαπες καὶ κελεύσαπές εἰσιν: cod. melius, αἴποι τούτων οἱ πίσ. Callistratus, in Stat. 7, de Orpheo: εἶδες ἂν.....πέτρας πλητομένας μουσικῇ: cod. Reg. 1696, πέτρας αἰσθήσει πλητ. μουσικῆς. Id. Stat. 10: τῆς ὑγιείας τὴν οὐσίαν ἑαυτῇ φέρουσα: cod. Reg. 1038, ἐν ἑαυτῇ φ. Philostratus Icon. I, 12: Ἁρμὸν γὰρ τὰμα ὑπερέον τὰ τῆς Φρυγίας ὄρη: cod. 1696, τῆς κάτω Φρ. Epistola Diogenis Διονυσίῳ in editt. inscripta est; cod. Vatic. 1353, plenius, Κύων Διογ.

αὐτὴ καὶ τὰς τῶν Τεύκρων τειήρεις καλαβαπίσειν ἐμέλλησεν, εἰ μὴ φεύτεργν εἰς σκόπελον, ὃς καὶ νῦν πέτρώδης ἀναλείνει, μελαμεμόρφωτο. Καὶ τὸν σκόπελον οἱ ναῦται φυλάττονται.

Τούτου δ' ἐπείπερ αἱ Τρωϊκαὶ νῆες καὶ τῆς ἀπλήστου Χαρύβδεως εἰρεσίᾳ πεμεγένοντο, καὶ ταῦτα τῆς Αὐσονίας ἠιόνος ἤδη φλησίον οὖσαι, ἀνέμῳ πρὸς τὰς Λιβυκὰς μεταφέρονται χώρας. Ἔχει δ' ὑποδέχεται τὸν Αἰνείαν καὶ ψυχῇ καὶ οἰκήμασιν (1), ἡ μὴ καλῶς τὴν διάζευξιν τοῦ Φρυγίου ἀνδρὸς οἴσουσα, Σιδωνὶς Διδὼ, ἣ, πυρᾶς γενομένης, τέφον ἱερείου, τῷ ξίφει ἐπέπεσε, καὶ ἀπαλητθεῖσα φάντας ἠπάτησεν. Αὖθις δ' ὁ Αἰνείας, τῆς ἀμμώδους γῆς τὰ καινὰ τείχη φεύγων, πρὸς τὴν Ἔρυκος οἰκίαν καὶ τὸν πιστὸν ἀνακομισθεὶς Ἀκέστην, ἱερποιεῖται, καὶ τὸν τοῦ οἰκείου πατρὸς τάφον τιμᾷ, καὶ τὰς ναῦς, ἃς, μικροῦ δεῖν, ἡ τῆς Ἥρας Ἶρις καλέφλεξε, διαλύει, καὶ τὴν Ἱπποτάδου βασιλείαν καὶ τοὺς τῷ ζέοντι θείῳ τυφομένους χώρους, καὶ τὰς τῶν Ἀχελωΐδων Σειρήνων σκοπέλους καλέλιπε. Καὶ ἡ ναῦς, τοῦ Παλινούρου κυβερνήτου ὀρφανισθεῖσα, Εἰναλίμην παραλέγεται, καὶ Περχύτην, καὶ τὰς ἐν σπερείφοις λόφοις καθιδρυμένας Πιθηκούσας, τῶν ἐνοικούντων ὀνόματι καλουμένας. Ὁ τῶν θεῶν γὰρ πατὴρ τοὺς δόλους πολὲ τῶν Κερκώπων καὶ τὰς ἐπιορκίας ὑπερφυγήσας, καὶ τὰ τοῦ πανούργου γένους τολμήματα, εἰς αἰσχρὰ

(1) Conf. notata pag. 145, ubi similia collegi. Dinizius, quem Lusitani eximium esse poetam dicunt et putant, in ludicra de Aspergillo epopœia quam ad Boilavianæ de Pluteo imitationem scripsit: « De costas se » estendeu na dura terra, Coberto de vergonha, sterco e » lama. »

ζῶα τοὺς ἄνδρας μελέβαλεν, ὡς τοὺς αὐτοὺς ἀνομοίους τε τοῖς ἀνθρώποις καὶ ὁμοίους δύνασθαι φαίνεσθαι. Καὶ γὰρ τά τε μέλη τούτοις συνέσπειλε, καὶ τοὺς μυκτῆρας τοῦ μετώπου διϊσταμένου συνήγαγε (1), καὶ προσβυτικαῖς ῥυτίσι τὸ πρόσωπον διπυλάκισε, καὶ τὸ σῶμα σύμπαν λάχνη ξανθῇ καλυφθέντας εἰς τοῦτον διαφῆκε τὸν χῶρον. Πρότερον μέντοι τὴν τοῦ λόγου χρῆσιν ἀφείλετο, καὶ τῇ γεννηθείσῃ πρὸς τὰς δεινὰς ἐπιορκίας γλώττῃ τὸ δύνασθαι μόνον ἀγανακτεῖν βραγχώδει κελεύσματι καταλέλοιπεν.

Ἐπεὶ δὲ τοῦτον παρῆλθεν τὸν χῶρον, καὶ τῇ μὲν δεξιᾷ τὰ Παρθενόπαια τείχη ἀφῆκε, τῇ δὲ λαιᾷ τὸν τοῦ Αἰολίδου Κανώρου (2) τάφον καὶ τοὺς κομῶντας ἐλείοις ὕδασι (3) τόπους, τὴν τῆς Κύμης πτόνα, καὶ τὸ τῆς προφήτιδος Σιβύλλης εἴσεισιν ἄντρον, καὶ δεῖται τῇ πατρῴᾳ ὑπὸ τὸν ἅδην ψυχῇ συνελθεῖν. Ἡ δὲ τὴν ὄψιν ἐπὶ πλεῖστον τῇ γῇ διατείψασαν, ἐπῆρεν ἄνω, καὶ, τέλος, ὑπὸ τοῦ θεοῦ κατασχεθεῖσα, καὶ κορυβαντιάσασα, « Μεγάλα ζητεῖς » εἶπεν, « ἄνερ τοῖς καλορθώμασι μέγιστε, οὗ » διὰ σιδήρου μὲν ἡ δεξιὰ, ἡ δ' εὐσέβεια διὰ πυρὸς » τεθαυμάσται. Ἀλλὰ καὶ ὡς ἀπόθου τὸν φόβον· » καὶ γὰρ τεύξῃ τῶν ζητουμένων, καὶ τὰς Ἠλυσίας » καλάγωγὰς καὶ τὴν ἐσχάτην βασιλείαν τοῦ κόσμου, ἐμοὶ ἡγεμόνι, θεάσῃ, καὶ τὸ φίλον τοῦ » πατρὸς εἴδωλον. Τῇ γὰρ ἀρετῇ οὐκ ἔστιν ὁδὸς

(1) Lat., « naresque a fronte » resimas Contudit », Planudes non cepisse videtur, quæ sic fere verti possunt : καὶ τοὺς μυκτῆρας ἀπὸ μετώπου καθαίμωσε.

(2) Lat. *canori* nomen esse putavit proprium ! Scribe Αἰολίδου τοῦ λιγυφθόγγου.

(3) Legit *undis* male pro *ulvis*. Repone, φύλλοις.

» ἀδιόδευτος (1). » Εἶπε· καὶ χρυσῷ λάμποντα κλάδον ἐν τῷ τῆς καλαχθονίας Ἥρας ἔδειξεν ἄλσει, καὶ τοῦτον ἀναστᾶν ἐκ τοῦ οἰκείου σελέχους ἐκέλευσεν. Ὑπήκουσε δ' ὁ Αἰνείας, καὶ σὺν δειλίᾳ (2) τὸν τοῦ Πλούτωνος πλοῦτον καλεῖδε, καὶ τοὺς ἑαυτοῦ πρεπάππους, καὶ τὴν τοῦ (3) μεγαλόφρονος Ἀγχίσου μεγαλέαν σκιὰν, καὶ τὰ τῶν τόπων ἔμαθε πάτεια, καὶ τίνες αὐτῷ κίνδυνοι νέων
120 προσελεύσονται ἐκ πολέμων. Ἐντεῦθεν ἀντιστρόφῳ πορείᾳ κεκμηκότας τοὺς πόδας φέρων, ἡγουμένης αὐτῷ τῆς Κυμαίας, ὁμιλίᾳ λόγων ὑπομαλάττει τὸν κάματον. Καὶ δὴ τὴν ὁδὸν ἀφέγγους δι' ἀμφιλύκης ἀνύων, « Εἴ τέ τις θεῶν σὺ » φησὶ « πάρει, εἴ τέ τις ἐπί-
» χαρις τοῖς θεοῖς, ἐμοὶ μέντοι διὰ παντὸς ἰσοστάσιος
125 » ἔσῃ θεῷ, καὶ ἐμαυτὸν σὸν εἶναι δῶρον ὁμολογήσω, ἤ
» με πρὸς τὸν τοῦ θανάτου χῶρον ἐλθεῖν, ἢ μὲ τὸν
» τοῦ θανάτου χῶρον ἰδόντα ὑπεκδύναι νυδόκησας.
» Ὑπὲρ ὧν χαρίτων, ἀποσωθεὶς νεὼν εἰς τὰς ἀρείους
» αὔρας σοι ἀναστήσω (4), καὶ τιμὴν παρέξω θυμια-
» μάτων. » Ἡ μάντις τοίνυν ἀπεῖδε πρὸς αὐτὸν, καὶ,
130 » πνεῦμα συλλεξαμένη, « Οὔθε θεά τις εἰμὶ, μήθ' ἱερῶν
» θυμιαμάτων τιμῆς κεφαλὴν ἀνθρωπίνην ἀξίου. Ὡς
» ἂν δὲ μὴ ἀγνοῶν πλανῶο, ἐμοὶ φῶς αἰώνιόν τε καὶ
» ἀτελεύτητον προείλεο, εἰ τὴν ἐμὴν παρθενίαν ὁ
» Φοῖβος ἐρῶν διέφαιτο. Ἐν ὅσῳ μέντοι ταύτην ἤλπι-
135 » ζεν, ἐν ὅσῳ προδιαφθεῖραί με δώρῳς ἔσπευδεν, Ἐπί-

(1) Codex, οὐκ ἔστιν ὁδὸς ἐστὶν ἀδ—

(2) Verba *formidabilis orci* non apte reddidisse Planudes videtur. Repone: καὶ τὸν τοῦ φοβεροῦ Πλ. πλ. Crediditne *formidabilem* eum esse qui formidat?

(3) Codex, καὶ τοὺς τοῦ.

(4) Ut latinis græca respondeant, rescribe inverso ordine: εἰς τὰς ἀρείους ἀποσωθεὶς αὔρας, νεών σοι ἀναστ.

» λεξαι, φησὶ, παρθένε Κυμαία, τί πολ' ἂν εὔξαιο,
» καὶ τεύξῃ σὺ (1) τῆς εὐχῆς. Ἐγὼ δὲ, κόνεως συναμη-
» θείσης σωρὸν ἐπεδείξασα, ὅσαπερ ἂν ὁ χοῦς ἐκεῖνος
» σώματα φέρῃ, τοσαύτας μοι γενεθλίους ἡμέρας
» πυξάμην ἡ μαλαία! γενέσθαι. Ἐξέπεσε δέ μου τῶν
» λογισμῶν καὶ νεάζοντας αὐτίκα μάλα τοὺς ἐνιαυλοὺς
» ἀεὶ τούτους αἰτῆσαι. Τούτους μέντοι μοι ἐκεῖνος
» ἐδίδου, καὶ ἦδεν ἐπὶ τούτοις ἀθάναλον, εἰ τὴν
» ἀφροδίτην ἐνέγκαιμι. Ἀλλὰ, καλαφρονήσασα τῶν
» δώρων τοῦ Φοίβου, ἄγαμος διαμένω. Ἀλλὰ γὰρ
» ἤδη μοι τὸ τῆς ἡλικίας εὐδαιμονέστερον νῶτα δέ-
» δωκε, καὶ τρομεροῖς βήμασι τὸ ἀσθενὲς γῆρας
» ἕπεισιν· ὅπερ ἐπὶ μακρὸν (2) ὑπομεῖναί με δεῖ. Καὶ
» γὰρ ἤδη μοι ἑπτὰ διεξεληλυθότας ἐνιαυλοὺς (3)
» ὁρᾷς· ὑπολέλειπται δ', ὥστε τὸν τῆς κόνεως ἀρι-
» θμὸν ἐξισῶσαι, τρὶς μὲν ἑκατὸν ἀμήτους, τρὶς δ'
» ἑκατὸν τρυγήτους θεάσασθαι. Καὶ δὴ καιρὸς ἔστιν,
» καθ' ὃν ἐκ τοῦ τοσοῦδε σώματος ἐλαχίστην ἢ τῶν
» ἡμερῶν με ποιήσει παράτασις, καί μοι τὰ μέλη,
» καλαναλωθέντα τῷ γήρᾳ, εἰς βραχύταλον ἀπενε-
» χθήσεται βάρος, καὶ δόξω μήτε πολὺ πεφιλῆσθαι,
» μήτε τῷ θεῷ ἀρεστὴ γεγονέναι, καὶ αὐτὸς δ' ἴσως
» ὁ Φοῖβος ἤτοι με οὐκ ἀναγνώσεται (4) ἢ ἀπαρνήσεται

(1) Codex, *σοι*: conf. p. 527.

(2) Sic codex cum varietate, *μακρῷ*. Sed *ἐπὶ μακρὸν* supra pp. 283, 304, et infra ad xv, 147, 446, 540, et alibi.

(3) Imo *αἰῶνας*, *sæcula*.

(4) Codex, *ἀγνοεῖ*. Librarii sic nonnunquam voces properantiore calamo mutilant. Ad 159, *χαρεὺς* inveni pro *Μαχαρεύς*: ad 248, *ἐξάψαμεν* pro *ἐξαψάμενοι*: supra pag. 87, pro *ἐπιχειρήσει*, cod. A, *ἐπιχειρήσει*: conf. pp. 446, 448, 449, 509. Versa vice auctæ alibi sunt præter rem voces: sic ad 286, *ἐγκλειόμεναι* pro *ἐγκλειόμαι*: ad 291, *κυλληνικιος*, pro *Κυλλήνιος*.

» ἐρωῖι τῷ ἐμῷ δεδουλῶσθαι· μέχει καὶ ἐς τοῦτο
» ἀλλοιουμένη μελενεχθήσομαι· καὶ ὁρωμένη παρ'
» οὐδενὸς, τῇ φωνῇ μέντοι γνωσθήσομαι· φωνὴν γάρ
» μοι (1) καῖαλείψουσιν (2) μόνον αἱ Μοῖραι.»

Τοιαῦτα καῖὰ τὴν ἀνάντη πορείαν τῆς Σιβύλλης διαμνημονευούσης, εἰς τὴν Εὐβοϊκὴν πόλιν (3) ἐκ τῶν Στυγίων ἀνέδυ χώρων ὁ Τρὼς Αἰνείας, καὶ θυμάτων, ὡς ἔθος, σφαγιασθέντων, ἄπεισι πρὸς τὴν ἠϊόνα, τὴν μήπω τὸ τῆς αὐτοῦ τροφοῦ φερούσης τὸ ὄνομα. Ἐνταῦθα δὲ, μετὰ τὴν μακρὰν τῶν πόνων ἀγανάκλησιν, ἔσῖη καὶ ὁ Νηίκιος Μαχαρεὺς ὁ τοῦ πολυπειρῖάτου Ὀδυσσέως ἑταῖρος, ὃς τὸν ἐν μέσαις ἐγκαῖαλειφθέντα πολὲ ταῖς ἀπορρῶξι τῆς Αἴτνης Ἀχαιμενίδην ἀνέγνω, καὶ, τοῦτον ἀπροόπτως εὑρεθέντα θαυμάζων ὅπως βιοῖ, « Τίς σε » φησὶν, « Ἀχαιμενίδη, εἴτε τύχη, εἴτε θεὸς, φυλάττει; Πῶς » πολὲ Βάρβαρος ναῦς κομίζει σε τὸν Γραικόν; Τίς » γῆ τῇ ὑμετέρᾳ νηὶ ζητεῖται; » Τοιαῦτα ἐρωτῶντι ὁ Ἀχαιμενίδης οὐκ ἔτι ταχὺς τὴν περιβολὴν, ἀλλ' ἤδη ἐλεύθερος, καὶ ἀκάνθαις ἔσῖιν οὐχ αἷς συνυφασμένῃ σῖολῇ χρώμενος, ἐξεβόησεν· « Εἴθε τὸν Πολύ- » φημον αὖθις, καὶ τὸ καῖάῤῥυῖον ἐκεῖνο σῖόμα τοῖς » ἀνθρωπείοις αἵμασι, θεασαίμην, εἰ μὴ βελτίων » ἥδε μοι διαῖειβὴ καὶ τῆς Ὀδυσσέως νεὼς (4), εἰ

(1) Cod. με, quod mutavi. Supra pag. 49, σι et σοι vidimus permutata, et p. 304, pro πῦπό μι, cod. A exhibet πῦπό μοι. Heliod. II, 4, σι, ubi Venet. σοι, male. Cf. ad Aristæn. p. 640.

(2) Cod. καῖαλήψουσιν et supra πφιλεῖσθαι, permutatione solenni vocalium η et ει. Sic ad 302, ἐπῖδειν pro ἐπῆδειν: ad 445, πώδη pro πώδει: ad 577, ἀπηρτῖῆσθαι: ad 576, φρέπει pro φρέπῃ: ad 597, ζεύγη pro ζεύγει.

(3) In codice πάλιν.

(4) Repone ad meliorem quam nunc habemus in latinis lectio-

» τὸν Αἰνείαν ἤτλόν τι τοῦ γεννησαμένου σεβάζομαι.
» Οὐδὲ γὰρ ἄλις πολὲ χάειλας ἀποδοῦναι δυναίμην,
» οὐδ' εἰ πάντα παρέσχοιμι. Ὃ γὰρ λαλῶ καὶ
» τανέω (1), καὶ οὐρανὸν καὶ τὸν ἀσλέρα ἡλίου βλέπω
» (ἦρ' ἂν δυναίμην ἀχάρισλος φαίνεσθαι καὶ ἀμνή-
» μων;), ἐκεῖνος ἔδωκε, καὶ ὅτι μὴ (2) εἰς τὸ σλόμα
» τοῦ Κύκλωπος τοῦτό μοι τὸ ψυχίδιον ἦλθε, καὶ
» ὡς μὴ τὸ ζωλικὸν ἀπολιπεῖν με φῶς ἐν τάφῳ, ἢ,
» τἀληθὲς εἰπεῖν, μὴ ἐν ἐκείνῃ ταφῆναι τῇ γασλρί (3).
» Τίς ἦν μοι τότε ψυχὴ (εἰ μὴ ὅτι πᾶσαν αἴσθησιν
» καὶ ψυχὴν ὁ φόβος ἀφείλελο), ἡνίκα, καλαλει-
» φθεὶς, τὸ τλαλὺ πέλαγος ὑμᾶς ζηλοῦντας ἑώρων;
» Ἤθελον γὰρ καλέσαι· ἀλλ' ἔδεισα ἐμαυλὸν τρο-
» δοῦναι τῷ ἀλάσλορι. Καὶ γὰρ καὶ ἡ τοῦ Ὀδυσσέως
» κραυγὴ μονονουχὶ τὴν ὑμελέραν (4) καλέδυνεν ναῦν.
» Εἶδον ὁπότε σκόπελον ὅτι μέγισλον, ὄρρυς ἀπο-
» σπάσας, εἰς μέσα διαφῆκε τὰ κύμαλα. Εἶδον αὖθις
» ὡς ἀπὸ μηχανῆς τινὸς ἐρρωμένης ὑπερμεγέθεις ἀκον-
» τίζοντα λίθους τῇ γιγαντείᾳ χειρὶ πρεμαζομένους.
» Καὶ ὑπερέδεισα μή πολε τὴν ναῦν ἤτοι τὸ ῥόθιον
» ἢ ὁ λίθος βαπλίσῃ· ἐπελαθόμην γὰρ ὡς οὐκ ἔτι
» ἐγωγε ἦν ἐν ἐκείνῃ. Ἐπεὶ δ' ὑμᾶς φυγὴ τῆς πικρᾶς
» ἐξέσωσε τελευλῆς, ἐκεῖνος, οἰμώζων, ἀνὰ πᾶσαν
» τὴν Αἴτνην διαφοιτᾷ, καὶ τὰς λόχμας ἐπιφη-

nem: εἰ ταύτης ἡδίων μοί ἐστιν οἶκος καὶ Ἰθάκη τῆς ἐμῆς.

(1) Horatius IV, O. III: « Quod » spiro.... tuum est. »

(2) Codex μοι.

(3) Erravit a sensu, qui hæc vel talia poscit: ...ἦλθε, καὶ, τί νῦν τὸ ζωλικὸν ἀπολείψω φῶς, ἢ ἐν τάφῳ, ἢ, τἀληθὲς εἰπεῖν, οὐκ ἐν ἐκείνῃ ταφήσομαι γασλρί.

(4) Codex ἡμελέραν. Et infra ἡμᾶς. Permutatio hæc jam sæpius notata fuit: conf. supra pagg. 327, 561, 581.

» λαφᾷ ταῖς χερσὶ, καὶ, ἐσπερημένος τοῦ ὀφθαλμοῦ,
» πεσσαρέτλει ταῖς πέτραις, καὶ, μεμολυσμένας
» τῷ ἰχῶρι τὰς χεῖρας πρὸς εἰνων εἰς θάλατταν,
» τῷ γένει καλαρᾶτα τῶν Ἀχαιῶν, καὶ φησιν· Ὢ!
» εἴ τις ἐπαναχομίσειέ μοι τύχη τὸν Ὀδυσσέα ἢ
» τινα τῶν ἑταίρων, εἰς ὃν τὸν ἐμαυτοῦ θυμὸν ἐκ-
» θηριώσαιμι, οὗ τὰ σπλάγχνα ἂν φάγοιμι, οὗ
» ζῶντα τὰ μέλη τῇ ἐμαυτοῦ διασπαράξαιμι ἂν
» δεξιᾷ, οὗ τὸ αἷμα πλημμυρήσειεν ἂν περὶ τὸν
» λαιμόν μοι, καὶ σπαίρειεν (1) ὑπὸ τοῖς ὀδοῦσι συν-
» τριβέντα τὰ ἄρθρα! Ἦ γὰρ ἂν οὐδὲν ἦ κοῦφόν
» μοι, τοῦδε γεγονότος, τὸ τῆς ζημίας τοῦ ὀφθαλμοῦ
» ἐνομίζετο. Ταῦτα καὶ πλείω τούτων ὁ θηριώδης
» ἐκεῖνος εἶπεν. Ἐμὲ δὲ ὠχρὰ φρίκη καλέλαβεν
» ὁρῶντα τὸ πρόσωπον ἔτι καὶ νῦν διάβρωχον τῷ
» λύθρῳ καὶ χεῖρας τὰς ὠμοπάτας, καὶ τὸν κεκε-
» νωμένον τοῦ ὀφθαλμοῦ κύκλον, καὶ τὰ λοιπὰ τῶν
» μελῶν καὶ τὸν πώγωνα τοῖς ἀνθρωπείοις πεφυρ-
» μένον αἵμασι. Θάνατος ἦν τηνικαῦτά μοι πρὸ
» ὀφθαλμῶν· οὗτος μέντοι τὸ τῶν κακῶν ἦν ἐλάχι-
» στον. Καὶ γὰρ νῦν μὲν ἐμαυτὸν ᾤμην πιέζεσθαι, νῦν
» δέ μοι τὰ ἔγκατα καταθάπτειν ἐκεῖνον εἰς τὰ οἰ-
» κεῖα· καὶ ἡ φαντασία τοῦ χρόνου ἐκείνου τῇ διανοίᾳ
» μοι παρεσκεύαστο, καθ' ὃν εἶδον σώματα δύο τῶν
» ἑταίρων ἐμαυτοῦ τρὶς καὶ τετράκις ἐκεῖνον τῇ γῇ
» παρασυρίζοντα· ἡνίκα (2) γὰρ αὐτὸς ἄνωθεν κα-
» τακείμενος, δασυστέρνου λέοντος δίκην, τά τε
» σπλάγχνα καὶ σάρκας, σὺν λευκοῖς τε ὀστᾶ μυε-

(1) Cod. *σπέρειεν*: sic ad 648, ὠμόσι pro ὠμόσαι.

(2) Legit *quum*, non *quæ*. Poteris rescribere ὑπὲρ ἃ αὐτὸς κατάκ.

» λοῖς, καὶ ἡμιθνῆτας ἁρμονίας εἰς γαστέρα τὴν ἀκό-
» ρεστον ἔκρυπτεν. Ἐμὲ τέθμος ἐπολιόρκει, καὶ σίυ-
» γνάζων εἰσιήκειν χωρὶς αἵματος, καὶ διάβροχον
» αὐτὸν βλέπων, καὶ τοῦ σίόματος ἀποπλύοντα
» σῖτα λελυθρωμένα, καὶ οἴνῳ συνελιτίόμενα τρύφη
» ἐξεμοῦντα τοιαύτας ἀνέπλατίον κἀμοὶ τῷ τα-
» λαιπώρῳ τύχας παρασκευάζεσθαι. Ἐπὶ πολλαῖς
» τοίνυν ἡμέραις κρυπτόμενος, καὶ πρὸς ἅπαντα
» τρέμων φόβον, καὶ θανεῖν ἐφιέμενος, καὶ τῷ τοῦ
» θανεῖν αὖθις φόβῳ τὸν λιμὸν βαλάνοις ἀποσβῶν
» καὶ φύλλοις ἀναμὶξ δένδρων καὶ βοτανῶν, μόνος,
» ἄπορος, ἀπεγνωσμένος, θανάτῳ καὶ κολάσεσιν
» ἀνειμένος, ταύτην, μελὰ μακρὸν τὸν χρόνον, τὴν
» ναῦν ὁρῶ πόρρωθεν. Καὶ ἱκέτευσα νεύμασι τὴν φυ-
» γὴν, καὶ πρὸς τὸν αἰγιαλὸν ἔδραμον, καὶ ἔκαμψα
» τοὺς ἐμπλέοντας. Καὶ ναῦς ἡ Τρωϊκὴ τὸν Γραικὸν
» με ἀνείλετο. Καὶ σὺ δ', ἑταίρων χαριέσταλε, τὰς
» σαυτοῦ μοι τύχας ἐκλίθου, καὶ τὰς τοῦ ἡγεμόνος,
» καὶ τῶν ἑταίρων, οἳ σὺν σοὶ τῇ θαλάττῃ καλεπί-
» στευσαν ἑαυτούς.»

Ὁ δ' ἀπαγγέλλει τὸν Αἴολον ἐν τῷ Τυρρηνικῷ βασιλεύειν πελάγει, Αἴολον τὸν Ἱπποτάδην τὸν τοὺς ἀνέμους εἱρκτῇ καθέχοντα, οὓς (1) βύρσᾳ βοὸς ἐγκλεισθέντας, μνήμης ἄξιον δῶρον, ἡγεμόνα τὸν Δουλίχιον εἰληφέναι, καὶ οὐρίῳ πνεύματι καλῶς ἡμέρας ἐννέα πεπλευκέναι, καὶ γῆν τὴν ζητουμένην

(1) Codex, ὅς. Statim cod. κακῶς. Adverbia illa duo, κακῶς et καλῶς, sæpicule variari jam monui ad Eunap. pag. 368, ad Manassem p. 413. Cf. Rittersh. ad Isidor. Pelus. IV, 71; Peerlkamp. ad Xenophontem Ephesium, pag. 149.

ἑωραχέναι, τῇ δ' εὐθὺς μετὰ τὴν ἐννάτην, ἤδη τῆς ἕω διαχυνουμένης, φθόνῳ τοὺς ἑταίρους καὶ ἡμέρᾳ χέρδους ἐαλωκέναι, καὶ χρυσὸν οἰομένους εἶναι, τοῖς ἀνέμοις τὰ δεσμὰ λελυκέναι· ὑφ' ὧν εἰς τοὐπίσω, δι' ἧς ἄρτι πορείας ἐλήλυθε, πάλιν αὖ ἀπεληλυθέναι, καὶ τοὺς Αἰόλου τοῦ βασιλέως λιμένας αὖθις κατειληφέναι. « Ἐντεῦθεν πρὸς τὴν τοῦ Λάμου » φησὶν « τοῦ Λαιστρυγόνος ἀρχαίαν ἤλθομεν πόλιν. Ἀντι- » φάτης δ' ἦρχεν ἐκείνης τῆς γῆς. Ἀπεστάλην οὖν » ἐγὼ πρὸς αὐτὸν, δυοῖν μοι συμπαρόντων ἑταίρων. » Μόλις δὴ τὴν σωτηρίαν ἐγώ τε καὶ ὁ ἑταῖρος ἐπο- » εισάμεθα. Ὁ γάρ τοι τρίτος ἡμῶν τὸ τοῦ Λαι- » στρυγόνος κάκιστ' ἀπολούμενον στόμα τῷ ἑαυτοῦ » καθέχεισεν αἵματι. Ὁ δ' Ἀντιφάτης φεύγουσιν » ἡμῖν ἐπίκειται, καὶ διεγείρει τὸ πλῆθος. Καὶ συ- » νίασι, καὶ λίθους καὶ ξύλα συναγοντίζουσι, καὶ τοὺς » ἄνδρας καθαδύουσι καὶ τὰς ναῦς. Μία μέντοι, ἥτις » ἡμᾶς καὶ αὐτὸν (1) ἔφερεν Ὀδυσσέα, διαπέφευγε, » μέρος τι τῶν ἑταίρων (2) ἀποβαλοῦσα. Ἡμεῖς δ', » ἀνιώμενοι καὶ πλεῖστον ὅσον ἐλεεινολογούμενοι, εἰς » ἐκείνην τὴν γῆν ἐξωκείλαμεν, ἣν πόῤῥωθεν ἐνθένδε » σκοπεῖς. Πόῤῥωθεν ἐνθένδε, πίστευέ μοι, χρὴ βλέ- » πειν ἣν εἶδον ἐγὼ νῆσον. Καὶ σὺ δ', ὦ δικαιότατε » Τρώων, παῖ θεᾶς Αἰνεία (οὐκ ἔτι γάρ, τοῦ πολέ- » μου συντελεσθέντος, ἐχθρός μοι κληθήσῃ), φεύ- » γειν παραινῶ τὴν νῆσον Κίρκης. Καὶ γὰρ ἡμεῖς, ἐν » αὐτῇ τὰ τῆς νηὸς ἐξαλφάμενοι πείσματα, τοῦ τε » Ἀντιφάτου καὶ τοῦ ἀμειλίκτου Κύκλωπος μεμνη-

(1) Codex, αὕτη : Iat. *ipsum.* (2) Est in codice male ἑτέρων.

» μένοι, ἀπιζρεύομεν ἐλθεῖν, καὶ ἀγνῶτας εἰσελθεῖν
» οἴκους. Κλήρῳ γε μὴν (1) ἐπελέχθημεν. Καὶ ὁ κλῆρος
» ἐμέ τε καὶ τὸν εὔνουν Πολίτην, καὶ Εὐρύλοχον,
» ἅμα καὶ Ἐλπήνορα τοῦ οἴνου σφοδρὸν ἐρασθήν,
» καὶ ἑτέρους ἑταίρους (2) δὶς ἐννέα, πρὸς τὰ Κιρκαῖα
» συνέπεμψε τείχη. Ὧν ὁμοῦ τε ἠψάμεθα καὶ ἕσθη-
» μεν ἐπὶ τοῦ τῆς οἰκίας οὐδοῦ, μυρίοι δὲ λύκοι, καὶ
» τοῖς λύκοις ἀναμὶξ ἄρκτοι καὶ λέαιναι ἐπιφραμοῦ-
» σαι, φόβον ἡμῖν ἐνέποίησαν. Ἀλλ' οὐκ ἔσθιν ἥτις
» αὐτῶν ἦν φοβηλέα· οὐκ ἔσθιν ἥτις πληγήν τινα
» τῷ ἡμελέρῳ ποιήσειν ἔμελλε σώματι. Καὶ γάρ τοι
» καὶ μειλιχίους εἰς ὕψος τὰς οὐρὰς διεκίνουν, καὶ
» τοῖς ἡμελέσις ἴχνεσι εἵποντο σαίνουσαι, μέχρις
» ἡμᾶς αἱ θεράπαιναι διεδέξαντο, καὶ διὰ τῆς αὐλῆς,
» μαρμάροις πανταχόθεν διειλημμένης (3), πρὸς τὴν
» δέσποιναν ὁδηγοῦσιν. Ἡ δ' ἐν ἀναχεχωρηκότι καὶ
» περικαλλεῖ τῷ χώρῳ ἐπὶ μελεώρου καθῆσθο τοῦ
» θρόνου, καὶ ξυσθίδα λαμπρὰν ἠμφίεσθο, καὶ ἐπι-
» χρύσῳ ἄνωθεν χλαμύδι περιεσθέλλετο. Συνῆσαν δ'
» αὐτῇ Νηρηίδες ὁμοῦ καὶ Νύμφαι, αἵτινες ἔριον
» μὲν ξαίνουσι τοῖς δακθύλοις οὐδὲ ἕν, οὐδ' ἐπόμε-
» νον νῆμα καθάζουσιν, ἀλλὰ πόας διευθετοῦσι, καὶ
» διεσκεδασμένα ἀτάκθως ἄνθη καὶ ποικίλας τὴν
» χθόνα βοτάνας διακρίνουσιν ἐν ταλάροις. Αὐτὴ
» δ' ἀπαιτεῖ πάσας ὅπερ ἂν ἔργον ποιοῖεν· αὐτὴ καὶ

(1) Codex. π μήν. — Mox, δ' ἐπία.

(2) Delendum puto ἑπέρους, malam omnino dittographiam.

(3) Democritus Athenæi XII, 29, de Ionum vestibus: αἱ κεφαλαὶ καθ' ἴσα διειλημμέναι ζώοις. Locus hic torsit interpretes. Κεφαλαὶ sunt limbi extremi, qui æquabiliter lineis et zonis (nam propono legendum ζώναις) erant interstincti.

» τίς ἑκάστων χρῆσις καὶ ἐν τίνι (1) τῶν φύλλων ἐστίν,
» καὶ τίς ἂν εἴη συμφωνία συναφθέντων αὐτῶν ἐπί-
» σταται, καὶ τὰς βολάνους ἴστησι σταθμῷ μεταφέ-
» ρουσα (2). Αὕτη τοίνυν, ἡμῖν προσσχοῦσα, καὶ
» ἀσπασμὸν δοῦσά τε καὶ δεξαμένη, διαχεχυμένον
» τε τὸ πρόσωπον ἔδειξε, καὶ φωνὰς αἰσίους ἀπέ-
» δωκεν. Οὐ πολὺ τὸ ἐν μέσῳ, καὶ κελεύει κειθῆς
» πεφρυγμένης (3) ἅλφιτα μίγνυσθαι, καὶ μέλι καὶ οἴ-
» νου δύναμιν σὺν ἀρτιπαγεῖ γάλακτι· προσεπιβάλ-
» λει δὴ λάθρα καὶ οἴτινες ἂν ὑπ' ἐκείνῃ τῇ γλυ-
» κύτητι χυλοὶ κρύπτοιντο. Ἐδεξάμεθα δ' ἡμεῖς τὰ
» ὑπὸ τῆς ἱερᾶς χειρὸς προτεινόμενα πόματα· ἅπερ
» ἅμα τε ἡμεῖς ἐσπάσαμεν, ἀφαυανθέντες τῇ δίψῃ
» τὰ σώματα, καὶ ἡ δεινὴ θεὸς ἐκείνη ῥάβδῳ τῶν
» ἄκρων τειχῶν ἥψατο (αἰσχύνομαι μὲν, ὅμως δ'
» ἀπαγγελῶ), καίτῃ φρίττειν ἠρξάμην, καὶ μηκέτι
» λαλεῖν δύνασθαι, ἀντὶ δὲ ῥημάτων βραγχώδη
» γρύζειν, καὶ ὅλῳ προσώπῳ προσπίπτειν εἰς γῆν·
» καὶ ἠσθόμην τοῦ σώματος μακρῷ ῥύγχει τραχυ-
» νομένου· καὶ ὁ αὐχὴν ἐξωδήκει, καὶ οἷς πρὸ μικροῦ
» τοῦ σώματος μέρεσιν ἐδεξάμην τὸ ἔκπωμα, ἴχνη
» ταῦτα (4) πεποίηκα. Καὶ σὺν τοῖς τὰ αὐτὰ πε-

(1) *Quoque* non divisim intelligendum fuisse videtur. Verterim, *in ἑκάστῳ τῶν φ.*

(2) *Advertens* non intellexit. Repone, *νοῦν προσέχουσα*, vel, ob sequentia, *σὺν ἐπιμελείᾳ*. Statim cod. *προσχοῦσα*, quod mutavi, ut et *προσχὼς* infra, ad *v.* 319. Vide not. pag. 129, coll. Blomf. ad Agam. 1249.

(3) Codex, *πφειγμένη*, eodem mendo quo ad *v.* 487, 582, *κυθήρεια* pro *Κυθήρεια*: ad 663, *ἀσυνδίασον*: ad 820, *ῥυπῇ*. Proprium *κειθῇ πφρυγμένῃ* nomen erat *κάχρυς*. Gloss. Nubium ad *v.* 1362, *κάχρυς* vertit *πφρυγμένας κειθάς*.

(4) Non videbat præ festinatione Planudes *illa* esse ablativum, nec pendere a voce *vestigia*: nempe *illa parte*. Repone, *πύποις*.

» πονθόσιν (τοσοῦτον τὰ φάρμακα δύνανται) εἰς
» ἄντερον ἐγκλείομαι. Μόνον τὸν Εὐρύλοχον εἶδμεν
» τὴν χοίρου πεφευγότα μορφήν. Μόνος γὰρ τὴν δο-
» θεῖσαν ἔφυγε πόσιν. Ἦν εἰ μὴ ἐφυλάξαλο, κλην-
» φελξαυχένων εἰς ἔτι καὶ νῦν μέρος ἂν ἔμενεν (1),
» οὐδ' ἂν Ὀδυσσεὺς, ἀναδιδαχθεὶς ὑπ' ἐκείνου,
» πρὸς τὴν Κίρκην τιμωρὸς ἡμῖν ἦλθε. Τούτῳ γε μὴν
» ὁ τὸ κηρύκιον φέρων Κυλλήνιος λευκὸν ἄνθος ἔδωκεν,
» ὅπερ οἱ θεοὶ Μῶλυ προσαγορεύουσι, μελαίνης δὲ
» ῥίζης ἔχεται. Ὁ δὲ, τούτῳ τε ἀσφαλισάμενος
» ἑαυτὸν, καὶ ἅμα ταῖς τοῦ θεοῦ ὑποθήκαις, εἴσεισι
» τὴν τῆς Κίρκης οἰκίαν. Καὶ, πρὸς τὴν ἐπίβουλον
» πόσιν κληθεὶς, ἐπιχειρησάσης τῆς Κίρκης ῥάβδῳ (2)
» καλαφῆσαι τὰς αὐτοῦ τρίχας, διώσαλο καὶ τομῷ
» κλέπληξεν δείσασαν ξίφει. Ἐντεῦθεν πίστεις τε
» καὶ δεξιαὶ δίδονται, καὶ Ὀδυσσεὺς εἰς τὸν ἐκείνης
» εἰσδεχθεὶς θάλαμον, πρῶτα τοῦ γάμου τὰ τῶν
» ἑταίρων ἀπαιτεῖ σώματα. Ῥαινόμεθα τοίνυν ἀμεί-
» νονι (3) χυλῷ βοτάνης ἀγνοουμένης, καὶ τυπτό-
» μεθα τὴν κεφαλὴν ἀντεστραμμένῃ τῇ ῥάβδῳ, καὶ
» ῥήματα ἐπάδονται τοῖς ῥηθεῖσι ῥήμασιν ἐναντία.
» Ὅσῳ δὲ μᾶλλον ἐπῆδεν ἐκείνη, τοσούτῳ μᾶλλον
» ἡμεῖς κουφιζόμενοι τῆς γῆς ἀνορθούμεθα, καὶ αἱ
» χαῖται πίπτουσι, καὶ αἱ χηλαὶ τοὺς πόδας κατα-
» λιμπάνουσι, καὶ ἐπανίασιν οἱ ὦμοι, καὶ οἱ πήχεις (4)

(1) Corrigendum, ἔμενον, ad editam nunc lectionem, *manerem*, sed quæ est conjecturalis nec necessaria.

(2) Codex, ῥαώδῳ, ut et supra ad *N*. 278, ut et infra, bis: cf. p. 446, de β et υ confusis.

(3) Cod. ἀμώνοι: sic ad 606, cod. γλυκὼ pro γλυκεῖ.

(4) Codex, αἱ πήχεις. Tales solœcismi sunt corrigendi: conf. pag. 542.

» ὡς καὶ πρόσθεν ὑποβέβληνται τοῖς βραχίοσι.
» Κλαίοντι γοῦν κλαίοντες ἐκείνῳ περιπλεκόμεθα,
» καὶ προσφυόμεθα τῷ τοῦ ἡγεμόνος τραχήλῳ, καὶ
» λόγους διελαλήσαμεν πρότερον οὐδένας, πρὸ τῶν
» φιλτάτους (1) ἡμᾶς μαρτυρούντων ἀλλήλοις.
» Ἐνιαύσιος τοίνυν ἡμᾶς ἐκεῖ καλέσχε διατριβὴ,
» καὶ πολλὰ μὲν παρὼν τὸν οὕτω μακρὸν χρόνον
» ἐθεασάμην, πολλὰ δ' ἀκοαῖς ἐδεξάμην, σὺν πολ-
» λοῖς μέντοι καὶ τοῦτο ὃ λάθρα μία τῶν τεσσά-
» ρων θεραπαινίδων μοι ἐξελάλησε, τῶν ταῖς τοι-
» αύταις πράξεσιν ὑπηρετουμένων. Ἡνίκα γὰρ ἡ
» Κίρκη μόνη σὺν τῷ ἐμῷ διέτριβεν ἡγεμόνι, ἐκείνη, μοὶ
» νεωτερικὸν ἀνδριάντα χιονώδους μαρμάρου δείξασα,
» Πῖκον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέροντα, ἐν ἱερῷ ἕδει καθιδρυ-
» μένον καὶ πολλοῖς ἐπίσημον στέμμασι, καί μοι τίς
» πόλ' ἂν εἴη καὶ τοῦ χάριν ἐν ἱερῷ ἕδει τιμᾶται, καὶ
» τίνος ἕνεκα τοῦτον φέρει τὸν ὄρνιν, ζηλοῦντι καὶ
» μαθεῖν θέλοντι, Δέξαι, φησὶ, Μακαρεῦ, καὶ τὰς
» τῆς ἐμῆς δεσποίνης τερθρείας τίνες πολὲ τυγχάνουσιν
» οὖσαι κἀντεῦθεν μάνθανε. Σὺ μέντοι τοῖς λεγομέ-
» νοις πρόσσχες τὸν νοῦν.
» Παῖς τοῦ Κρόνου βασιλεὺς καλὰ τὴν Αὐσονίαν
» γῆν ὁ Πῖκος ἐγένετο, περὶ τοὺς ἐν πολέμοις λυσι-
» τελοῦντας ἵππους ἐπτοημένος. Μορφὴ δὲ τἀνδρὶ,
» ἣν βλέπεις, πρέπει. Ἔξεστί σοι τὸ κάλλος ἐκείνου
» καταμανθάνειν, κἂν τῆς πεπλασμένης εἰκόνος κρί-
» νειν τὴν ἀληθῆ. Ἀνάλογος δ' ἦν καὶ ἡ ψυχὴ τῇ
» μορφῇ. Οὔπω δ' ἔσχεν ἰδεῖν, ἡνίκα ὁ τῶν Γραικῶν

(1) Non recte Planudes cepit debuit, εὐχαρίστους, non φιλτάτους *gratos*, quam vertere πους ἀλλήλοις.

» πόλεμος ἐξερράγη, τοὺς ἴσους ἐνιαυλοὺς τῷ τε-
» τράκις ἤδη πενταέλει (1)· ἐκεῖνος πρὸς τὸ ἑαυλοῦ
» κάλλος καὶ Δρυάδας τὰς ἐν τοῖς ὑψηλοῖς ὄρεσι
» γεννωμένας ἐπέστρεφεν· ἐκεῖνον καὶ Νηϊάδες, αἱ πη-
» γαῖαι θεαὶ, μελεδίωκον. Τίνας Ἄλβυλα, τίνας τὰ
» τοῦ Νομικίου, τίνας τὰ τοῦ Ἄμνος ὕδατα, καὶ
330 » ὁ τὸν δρόμον βραχύταλος Ἀλβών, καὶ ὁ Νὰρ αὐτῷ
» προσπίτνον δεήσεις (2), καὶ ὁ τὸ ὕδωρ καθάσκιος
» Φάρφαρος, ὅσαι τε ἄλλαι Νύμφαι τὴν ἀλσώδη
» τῆς Σκυθικῆς (3) Ἀρτέμιδος λίμνην οἰκοῦσι, καὶ τοὺς
» ἀγχιτέρμονας λάκκους; Ἐκεῖνος μέντοι, ἁπάσαις
» χαίρειν εἰπὼν, μιᾶς Νύμφης ἐρᾷ, ἣν ἐν τῷ τοῦ
» Παλατίου πολὺ λόφῳ ἡ Βεναλία (4) λέγεται τῷ
335 » διπροσώπῳ τεκεῖν Ἰανῷ. Αὕτη γὰρ ἡνίκα τὸ πρῶ-
» τον ὡραία τὸν ἐπίγαμον χρόνον ἐγένετο, τῷ Λαυ-
» ρεντίῳ Πίκῳ, προχριθέντι πάντων, ἐκδίδοται· σπανία
» μὲν τοιαύτη τις (5) ἂν εὑρέθη τὴν ὄψιν, σπανιωτέρα
» τὴν τοῦ ψάλλειν τέχνην. Ὅθεν καὶ (6) Κάνενς (τοῦτο

(1) Locum, quem forsan habuit male scriptum, male legit, nec bene potuit vertere. Rescribas fere ita: *οὔπω δ' ἴσχει πλεόνας ἰδεῖν τὸν πεπαιδευκὸν τῆς Ἑλληνικῆς Ἥλιδος ἀγῶνα, καὶ ἐκεῖνος πρὸς*— Id est, *nondum erat annos natus viginti,* et jam Dryades illum optabant.

(2) Ovidius: « Naïades, quas » Albula — Narque tulit præ- » ceps. » Noster legebat in malo codice suo, vel in bono oscitantius: « Naïades. Quas..... » Narque tulit preces? » Præterea in nominibus fluviorum non semper diligentem se præbuit. Repone ad hunc fere modum: *μελεδίωκον, ἄλλινας Ἄλβυλα, ἄλλινας τὰ τοῦ Νομίκου, ἄλλινας τὰ τοῦ Ἀρίντος ὕδατα,—Ἄλμων, καὶ ὁ Νὰρ ὁ λαβρόπαλος ἔφερε, καὶ ὁ τὸ ὕδ.*, et reliqua, sine interrogatione decurrentia.

(3) Cod. *σπικῆς*. Statim, *λάκους*.

(4) Sic cod. cum glossa: *θεός τις ἦν.*

(5) Cod. *μύπωαὐπης τίς—σπανιόπερα.*

(6) Cod. *καὶις*. Et sic infra ad *ν*. 417. Vocis explicationem e suo Planudes addidit.

» δ' ἔσῖιν ἀδυσα) ϖϱοσηχϑϱεῦλαι. Ἄλση γὰϱ καὶ
» λίθους κινεῖν, καὶ μαλάττειν θηρία, καὶ ποταμοὺς
» μεγάλους ἱστάναι, καὶ ὄρνις ἀστάτους τῷ ἑαυτῆς
» στόματι καθέχειν εἰώθει. Ταύτης ᾠδὰς τῇ γυναι-
» κεία φωνῇ μελπούσης, ἔξεισι τῆς οἰκίας ὁ Πῖκος
» ἐπὶ τοὺς Λαυρεντίους ἀγροὺς κάπρους θηράσων
» ἰθαγενεῖς. Ἵππου γοῦν ὀξυτάτου νώτοις ἐπικαθήμενος
» ἦν, καὶ τῇ λαιᾷ σιγύννους ἐπεφέρετο δύο, καὶ
» χλαμύδα φοινικῆν ἐμπεπορπημένος ἀπὸ χρυσίου
» ξανθοῦ. Πρὸς δὲ τὴν λόχμην ἀφίκετο τὴν αὐτὴν
» καὶ ἡ θυγάτηρ Ἡλίου Κίρκη. Καὶ γὰρ, ὡς ἂν νέας
» βοτάνας ἐκ τῶν παμφόρων λόφων συλλέξειε, τὸ
» ἐκ τοῦ ταύτης κεκλημένον ὀνόματος Κιρκαῖον ἄν-
» τρον καθέλιπεν. Ἥτις, ὁμοῦ τε τὸν νέον καθὰ
» τὰς καταδύσεις (1) εἶδε τῆς λόχμης, ἀπηνεώθη,
» καὶ ἐξέπεσον τῶν χειρῶν ἃς συνελέξατο πόας, καὶ
» πῦρ ἔδοξε δι' ὅλων τῶν μυελῶν διαφοιτῆσαι. Ἐπεὶ
» δὲ ϖρῶτα τὸν νοῦν ἐκ τοῦ σφοδροῦ συνήγαγε
» κακύσωνος, ἀνομολογήσειν ἐμέλλησε τίνος εἰς ἐπι-
» θυμίαν ἥκοι ποτ' ἄν· πεποίηκε μέντοι μὴ οἷόν τ'
» εἶναι τὸν ἵππου δρόμον ϖεριβαίνειν (2). Καὶ, Οὐκ
» ἂν ἐκφύγοις, ἀλιτήριε, καταγηλευθεὶς, εἶπεν, εἰ
» καὶ ὑπὸ ϖνεύματος ἁρπαγείης, μόνον εἰ ἐμαυτὴν
» οἶδα, εἰ μὴ ϖᾶσα τῶν βοτανῶν ἔφθαρται δύναμις,
» καί με μὴ ψεύδουσιν αἱ ἐμαυτῆς ἐπῳδαί. Εἶπε,
» καὶ ψευδοῦς κάπρου φαντασίαν σὺν οὐδενὶ διέπλασε

(1) Cod. καὶ πᾶς : cf. p. 474.

(2) Ovidius : « ne posset adire » Cursus equi fecit circumfususque satelles. » Interpres prorsus cæcutiebat. Vertenda sic forsan latina sunt : ὁ τοῦ ἵππου δρόμος καὶ οἱ περιστοιχίζόμενοι δορυφόροι ϖεριελθεῖν αὐτὴν οὐκ εἴων.

» σώματι, καὶ περὶ τῶν ὀφθαλμῶν διαφθαρεῖν τοῦ
» βασιλέως ἐκέλευσε, καὶ δόξαι περὶς τὸ δασὺ τοῖς
» δένδρεσιν ὑπελθεῖν νέμος, ἔνθα πλείστη μὲν ἡ λόχ-
» μη, τῷ δ' ἵππῳ βάσιμος οὐκ ἔστιν ὁ χῶρος.
» Οὐ πολὺ τὸ ἐν μέσῳ, καὶ ὁ Πῖκος, ἀγνοῶν, αὐτίκα
» τὴν τῆς θήρας σκιὰν μέτεισιν, καὶ ταχὺς τὰ
» ἀφειῶντα τοῦ ἵππου νῶτα καλέλιπε, καὶ, κεναῖς
» ἐλπίσιν ἑπόμενος, καλὰ τὸ βαθὺ τῆς λόχμης πε-
» ρινοστεῖ. Ἡ δ' εὐχῶν ἀπάρχεται, καὶ φαρμακοὺς
» λόγους λέγει, καὶ θεῶν ἀγνώστων ἀγνώστοις ἐπῳδαῖς
» δεῖται, αἷς εἴωθε καὶ τῆς χιονώδους Σελήνης τὸ
» πρόσωπον θολοῦν, καὶ τῇ τοῦ παλαὸς Ἡλίου κε-
» φαλῇ ξηρὰς νεφέλας ἐπιπροσθεῖν. Καὶ δὴ τότε τὴν
» ἐπῳδὴν ἐπᾴδουσα πυκνοῦται μὲν οὐρανὸς, ἀναδί-
» δωσι δ' ὁμίχλην ἡ γῆ, καὶ σκολειὰς ὁδοὺς οἱ τοῦ
» βασιλέως περιφοιτῶσιν ἑταῖροι, καὶ ἄπεστιν ἡ
» τούτου δορυφορία. Ἡ Κίρκη τοίνυν, καιρῷ καὶ τό-
» που τυχοῦσα, Περὶς τῶν (1) σαυλοῦ, εἶπεν, ὀφθαλ-
» μῶν, οἳ τοὺς ἐμοὺς εἶλον (2), καὶ πρὸς τοῦδε σοῦ τοῦ
» κάλλους, διαπρεπέσταλε, ὅ με ποιεῖ δεῖσθαί σου,
» καὶ θεὸν οὖσαν, ψυχαγώγησον τὸ ἡμέτερον πῦρ,
» καὶ δέξαι κηδεστὴν τὸν τὰ πάντα διασκοπούμενον (3)
» Ἥλιον, μηδ' ἀπολόμως περίδῃς τὴν Τιτανίδα
» Κίρκην. Ἡ μὲν εἶπεν· ὁ δ' ἀδυσωπήτως αὐτήν τε
» καὶ τὰς δεήσεις αὐτῆς διεκρούσατο. Καὶ, Ἥτις ποτὲ
» τυγχάνεις οὖσα, φησὶ, οὔκουν εἰμὶ σός· ἄλλη με

(1) Codex exhibet περὶ τον.
(2) Conf. pag. 590.
(3) Æschyleus Prometheus 91, τὸν παναίτιον κύκλον ἡλίου καλῶ: ubi Stanl. similia contulit. Adde Mitscherl. ad Homericum Hymn. in Cerer. 170; Bosscham ad Jo. Secund. t. II, pag. 217.

» ἑλοῦσα καλέχει, καὶ καλέχοι χρόνον εἰς μακρὸν
» εὔχομαι. Οὐδὲ γὰρ ἀφροδίτη θυραία τὰ τῆς συ-
» ναφείας λυπήσω θεσμά, μέχρις ἂν μοι Κάνεντα,
» τὴν Ἰανοῦ παῖδα, αἱ Μοῖραι φυλάττωσιν. Ἡ Τι-
» τανὶς τοίνυν, πολλάκις τῶν δεήσεων ἐπαναπειρα-
» σαμένη τηνάλλως, Ἀλλ' οὐκ ἀτιμωρήτὶ, φησὶν,
» οἴσεις, οὐδ' ἀποδοθήσῃ (1) τῇ Κάνεντι. Τί δ' ἂν ἀνι-
» αθεῖσα ποιήσειε, τί δ' ἂν ἐρῶσα, τί δ' ἂν γυνὴ,
» τεράτμασιν αὐτοῖς ἐκμαθήσῃ. Ἀλλὰ ἀνιαθεῖσα, καὶ
» ἐρῶσα, καὶ γυνὴ, ἡ Κίρκη ἐστίν. Τότε τοίνυν δὶς
» πρὸς δυσμὰς καὶ δὶς πρὸς ἀνατολὰς ἑαυτὴν ἐπι-
» στρέφει, καὶ τρὶς ἐφάπτεται τοῦ νεανίου τῇ ῥάβδῳ,
» καὶ τρεῖς ἐπῳδὰς εἶπεν. Ὁ δὲ φεύγει, καὶ ἑαυτὸν
» αὐτὸς θᾶττον τοῦ εἰωθότος θαυμάζει τρέχοντα,
» καὶ πτερὰ βλέπει περὶ τὸ σῶμα, καὶ, ἑαυτὸν
» δυσχεραίνει, ἅτε δὴ καινὸν ὄρνιν ἀθρόον ἐπὶ τὸ
» πλάτος (2) πρησιόντα τῆς λόχμης, καὶ τὰ τῶν
» δένδρων ἄγεια ῥάμφει ἀπεσκληκότι κολάπτει, καὶ,
» ὀργιζόμενος, πληγὰς τοῖς μακροῖς σπελέχεσι δίδω-
» σιν. Αἱ μὲν οὖν πτέρυγες τὴν πορφυρᾶν τῆς χλα-
» μύδος ἐπεσπάσαντο χρόαν· ἡ δὲ τὴν χλαμύδα
» διαδάκνουσα χρυσῇ πόρπῃ πτερὰ γίνεται, καὶ ὁ
» τράχηλος ἐντεῦθεν ξανθῷ χρυσῷ διαζώννυται· οὐδ'
» ὁτιοῦν τῶν ἀρχαίων ὑπολέλειπται δὴ τῷ Πίκῳ,
» ὅτι μὴ τοὔνομα.

» Ἐν τῷ μεταξὺ δ' οἱ ἑταῖροι, πολλάκις τὸν
» Πῖκον διὰ τῶν ἀγρῶν ἀναζητήσαντες μάτην, καὶ

(1) Cod. ἀποθήσῃ : cf. p. 611.
(2) Legebat Planud. *latis*, non πρ. πὰς λόχμας. Sic et infra ad *latiis, silvis*. Repone, ἐπὶ λαΐνας

v. 422, *latos*, non *latios*, *agros* in codice suo invenit.

» καὶ μηδένα τόπον εὑρόντες, τῇ Κίρκῃ περιτυγχά-
» νουσι (καὶ γὰρ ἤδη τὸν ἀέρα διελέπλυνεν αὕτη,
» καὶ συνεχώρησε τὴν ὁμίχλην ἀνέμοις καὶ ἡλίῳ δια-
» λυθῆναι), καὶ καθηγήμασιν ἀληθινοῖς αὐτῆς κα-
» ταφέρονται, καὶ ἀπαιτοῦσι τὸν Βασιλέα, καὶ
» ἀνάγκην ἐπάγουσι, καὶ δεινοῖς βέλεσιν ἐπεξιέναι
» ταύτῃ παρασκευάζονται. Ἡ δ' ὀλέθριον ἰὸν διαρ-
» ῥαίνει καὶ χυλὸν φαρμάκου, καὶ τὴν τε νύκτα καὶ
» τοὺς νυκτὸς θεοὺς ἐξ Ἐρέβους καὶ Χάους ἐπικα-
» λεῖται, καὶ μεγάλοις ὀλολυγμοῖς καθαλιπαρεῖ τὴν
» Ἑκάτην. Αὐτίκα δ' ἐξανεδόθη λόχμης ἠχός τις
» θαυμαστὸς (1), καὶ τὸ τῆς γῆς ἔδαφος ὤμωξε, καὶ
» τὰ γειτονοῦντα τῶν δένδρων ὠχρίασε, καὶ χόρτος
» αἱματηραῖς ῥανίσι ῥαντισθεὶς ἐφοινίχθη, οἱ δὲ λίθοι
» μυκηθμοὺς ἐδόκουν ἀποδιδόναι βεβαχώδεις, καὶ
» ὑλακτεῖν κύνες ἐδόκουν, καὶ ἡ γῆ μέλανας ὄφεις
» ἀναδιδόναι, καὶ ἰσχνὰ διίπτασθαι εἴδωλα. Τὸ δὲ
» σῖτος ἐκεῖνο ἐμβεβυτηθὲν καλεσπλάγη. Ἡ δὲ κα-
» ταπλητομένων καὶ θαυμαζόντων τῆς ὄψεως
» ἥψαλο τῇ μαγικῇ ῥάβδῳ, ἧς τῇ ἐπαφῇ ποικίλων
» θηρίων τέρατα τοῖς νέοις ἐπίασι, καὶ τὸ οἰκεῖον
» εἶδος διέμεινεν οὐδενί.

» Ἤδη μὲν οὖν δύνων ὁ ἥλιος τοῖς Τεμψαίοις (2)
» αἰγιαλοῖς ἐπιπίπτει, καὶ τὸν σύζυγον ἡ Κάνενς
» ὀφθαλμοῖς καὶ φρεσὶν ἐξεδέχετο· οἱ δ' οἰκέται καὶ
» τὸ λοιπὸν πλῆθος περιτρέχουσιν ἁπάσας τὰς

(1) Latina, «Exsiluere loco » (dictu mirabile) silvæ», alio modo vertenda erant, quorum sensus est: ἐξεπήδησαν (θαῦμα!) ἐξ αὐτῶν ἕδρας αἱ λόχμαι.

(2) Sic codex. Magna in latinis varietas. *Tartesia litora*, recepta lectio in Gierigiana, græca poscit verba, πῖς Ταρτησίοις αἰγιαλοῖς.

» λόχμας, καὶ πρὸς ὑπαντὴν φῶτα κομίζουσιν. Αλλ'
» οὐκ ἀποχρώντως (1) εἶχε τῇ Νύμφῃ κλαίειν καὶ
» κόμην σπαράττειν καὶ κόπτεσθαι (καίτοι καὶ ταῦτα
» πάντα ποιεῖ)· ἐξαρπάζει ἑαυτὴν, καὶ, μεθ' ἑμπλη-
» ξίας, τὸ πλάτος περιφοιτᾷ τῶν ἀγρῶν. Ἐξ τοίνυν
» ἐκείνην νύκτες, καὶ τοσαῦτα τοῦ ἡλίου ἐπανιόντα
» φῶτα, ἐνδεῆ καὶ ὕπνου καὶ βρώματος εἶδον διά τε
» τενόντων ὀρεινῶν καὶ φαράγγων, ὅππερ ἦγεν ἡ
» ῥύμη, φερομένην. Τελευταῖος δ' αὐτὴν ὁ Θύμβρις
» ἀπειρηκυῖαν τοῖς θρήνοις καὶ ταῖς πορείαις εἶδε, καὶ
» ἐπὶ τῆς ψυχρᾶς ὄχθης καταθεῖσαν τὸ σῶμα. Ἐκεῖ
» τοίνυν ἡ συχνὴ (2) κλαίουσα τὴν ὀδύνην, περιὼ-
» νοντα σὺν δάκρυσι καταίσχεε ῥήματα, ὡς που καὶ
» κύκνος πάλαι μὲν ᾠδὰς, ἤδη δὲ θνήσκων (3) τὰ
» τῆς ἐκφορᾶς ἄδει. Τελευτῶσα δὲ τοῖς θρήνοις
» εἰς (4) λεπτὸν μυελὸν ἐξυδαρωθεῖσα ἐτάκη, καὶ
» πρὸς κουφὴν αὔραν ἀπῆλθε καθὰ βραχύ. Ἡ

(1) Codex, ἀποχρῶτος (idem mendum ad xv, 4). Sic ad 522, ἀχρωλικὰ, et ἀχρωλικὸς ad xv, 573; χαῦμη pro κόμη ad 554 (conf. pag. 29). Non aliter peccatum fuit a librario ad xv, 599, ubi πρσσῆκον pro πρσσήκων. Inscriptio quæ attica esse dicitur sic nuper fuit edita in bonnensi Prolusione: Μνῆμα δικαιοσύνης καὶ σωφροσύνης ἀρετῆς π Σωσίνῳ ἔσπσαν παῖδες ἀποφθιμένου. Monemur opportune a doctiss. editore in marmore esse ΣΩΣΙΝΩ-ΑΠΟ-ΦΘΙΜΕΝΟ, quem non vidisse miror O mendum esse lapicidæ pro Ω, ideoque legendum Σωσίνῳ—ἀποφθιμένῳ.

(2) Forsan legendum, ἡσυχῇ.

(3) Ovid. « ut olim Carmina » jam moriens canit exsequialia » cygnus. » Divisit Planudes: « ut » olim carmina, jam moriens—» Quod vix puto defendi posse. Adverbium *olim* ipsi fraudi fuit, quod hic pro *aliquando* positum esse videtur. Idemque nonnunquam est adverbii synonymi *quondam* sensus, de quo supra pag. 330, contra Gierigium monui, qui per *fere*, ut hic *olim*, vertebat, non satis accurate, si quid video.

(4) Forsan delenda præpositio, quæ potuit nasci ex ultima τοῦ θρηνοῖς syllaba.

» φήμη μέντοι ἐνεσημάνθη τῷ χώρῳ, ὃν ἐξ ἔθους οἱ
» τῶν οἰκητόρων παλαιγενέστεροι τῷ τῆς Νύμφης
» ὀνόματι Κάνεντα προσηγόρευσαν.
» Τοιαῦτα μέντοι πολλὰ καὶ τὸ μῆκος ἐκείνου
» τούτου ἔτους, Ἀχαιμενίδη, καὶ ὠφέλθη καὶ ἀνη-
» γέλθη· ἡμεῖς δ' ἀναπεπλωκότες ἤδη καὶ τῷ τὸν
» πλοῦν ἀπομαθεῖν ὀκνηρότεροι γεγονότες, πάλιν εἰς
» τὴν θάλασσαν ἱέναι, πάλιν ἀνέμοις κελευόμεθα
» δίδόναι τὰ ἱστία. Ἡ μέντοι Τίτανὶς ἀμφιβόλους
» πορείας καὶ ὁδὸν ἄπορον προσειρήκει, καὶ κινδύνους
» ἔτι θαλαττίους καὶ χαλεποὺς ὑπολείπεσθαι· ἐγὼ δ'
» (ὁμολογῶ γάρ) ὑπερέδεισα, καὶ τῇδε προσίσχο-
» μαι τῇ νήσῳ (1) περιτυχών.»

Ἐπαύσατο μὲν λέγων ὁ Μακαρεύς· ἡ δὲ τοῦ Αἰνείου τροφὸς, ἐν ὑδρίᾳ καλορυχθεῖσα, ἐπὶ σπήλης μαρμάρου ἐπίσημον ἔσχεν ἐπίγραμμα·

«Ὧδέ με Καιήτην (2) τροφὸν, Ἀρχολικοῦ πυὸς ἄρας,
» Εὐσεβὶς Αἰνεία, τῷ ὀφειλομένῳ πυεὶ καῦσις.»

Μετὰ δὲ τοῦτο τὰ πρὸς τῇ ποώδει βόλῳ δεδεμένα λύεται πείσματα, καὶ πόρρω που τὰς ἐπιβουλὰς καὶ τὴν τῆς δυσφημουμένης θεᾶς οἰκίαν καταλιμπάνουσιν, πρὸς δὲ τὸ ἅλσος ἴασιν, ἔνθαπερ ὁ ταῖς σχιαῖς συννεφὴς Θύμβρις εἰς τὴν θάλασσαν, ξανθὴν ἄμμον καθασύρων, ἐκπίπτει. Καὶ τῶν Φαυνογενοῦς (3) οἰκιῶν ἀντιποιεῖται καὶ τῆς θυγατρὸς τοῦ Λατίνου· οὐ μέντοι

(1) Cod. προσίσχομαι τῇ κίονι.

(2) Codex, Καιήτην — καύσαις. Optativus sensu caret. Reposui aoristum. Mutatio levis est, ut neminem fore arbitrer qui ob rem tantillam graviter succenseat.

(3) Codex, articulo male repetito, τῶν τῶν Φαυνογ. De altero in τοῦ mutando non est cogitandum.

δίχα μάχης· πόλεμος δὲ σὺν ἀνδράσι χαλεποῖς ἀναῤῥήγνυται. Καὶ γὰρ ὑπὲρ τῆς καλλιγυναικὸς ὁ Τοῦρνος ἐκμαίνεται. Καὶ τῷ Λατίνῳ (1) πᾶσα Τυῤῥηνία συντρέχει, καὶ πεφρικτισμένοις ὅπλοις ἐπὶ μακρὸν ἡ περίοπλος (2) νίκη ζηλεῖται. Αὔξει τοιγαροῦν ἑκάτερος συμμαχίδι χειρὶ τὰς οἰκείας δυνάμεις, καὶ πολλοὶ μὲν τῶν Ῥουτούλων, πολλοὶ δὲ τῶν Τρωϊκῶν σταδιοπέδων ὑπερασπίζουσι. Καὶ ὁ μὲν Αἰνείας οὐ μάτην πρὸς τὴν Εὐάνδρου (3) πόλιν ἐλή-

(1) In latinis est *Latio*, nempe τῷ Λατίῳ, ἐν τῷ Λατίῳ χώρῳ. Facilis est in latinis et græcis codicibus ab hac voce ad illam aberratio. Λάτιον et Λατίνιον ap. Dionys. Halic. A. R. i, 72, permutantur.

(2) *Ardua* hic vertendum fuit καλεπή.

(3) Evandri, quem literarum miraculum fecit venerabilem, Lydus meminit c. 3, de Mens., loco corrupto: ὁ Εὔανδρος πρῶτος γράμματα ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος, τὰ λεγόμενα Κάδμου, εἰς τὴν Ἰταλίαν ἀπεκόμισεν· οὔπω αὐτὰ μὲν ὅσα νῦν ἐστιν.....μόνα δὲ ἓξ. Ad quæ hæc legitur editoris nota: « In » cod. Barberino mendose legebatur, οὔπος αὐτὰ μὲν ὅσα, » quod, postulante sensu, levi » mutatione correxi. » Post hanc correctionem, Lydus est corruptus magis: verba οὔπος αὐτὰ male sunt divisa, quæ si divisisset editor hocce modo, οὐ ποσᾶτα, Lydi manum restituisset. Obiter de Lydi alio loco agam, ubi eadem vox ποσᾶτα male fuit a librario in textum illata: ποσᾶτα μὲν τοῖς παλαιοῖς αἱ περὶ Ἀφροδίτης καλαὶ μυθικὴν φάσιν καὶ θεωρίαν δόξαι. Ad quæ editor, p. 90, adscripsit: « Ita scripsi pro mendosa » codicis lectione, ποσᾶτα μὲν » τ.— κατὰ μυθικὴν καὶ φασὶν θεω» είαν δ'. » De restitutione vocis ποσᾶτα cum ipso facio, sed circa φάσιν erravisse eum puto. Legendum omnino videtur, καλὰ μυθικὴν καὶ φυσικὴν θεωρίαν. Non possum mihi temperare quin et tertium falsæ correctionis in hoc scriptore factæ exemplum apponam. Καῖσαρ, Lydus ait p. 110, ὡνομάσθη, οὐ (καθὼς φασὶν οἱ παλαιοί) ἐκ τῆς ἀναλομῆς τῆς μητρὸς Αὐρηλίας τῆς αὐτοῦ μητρὸς, ἧς δῆθεν ἀποτεμούσης εἰκυίμονος, αὐτὸν ἀπολιθείσης ἐκείνης ληφθῆναι: ubi editor in nota: « Cod. ἧς δῆθεν » ἀπομειούσης. Apogr. Mar. ἀπο» μειούσης. Veram restitui lectio» nem. » Imo, vir doctiss., falsam invexisti lectionem. Apographum vero proximum est. Reponendum enim fuit ἀποβαιούσης. Literas μ β et vocales ε

λυθεν· ὁ δὲ Βένουλος πρὸς τὰ τοῦ μεγάλου Διομήδους τείχη μάτην ἀφίκετο. Ὁ γάρ τοι Διομήδης ὑπὸ τῷ Ἰάπυγι Δαύνῳ μεγίστην πόλιν ἀνήγειρε, καὶ περιχίδια τὰ πεδία καλεῖτο. Τοῦ δὲ Βενούλου τὰς Τούρνου τελέσαντος ἐντολὰς καὶ συμμαχίαν αἰτήσαντος, παρῃτεῖτο ταύτην ὁ Αἰτωλὸς ἥρως· καὶ μηδαμῶς βούλεσθαι μήτε τὸν τοῦ πενθεροῦ λαὸν πολέμοις καταπιστεύειν, μήτε μήν τινας τῶν οἰκείων ἔχειν οὓς ἂν ὁπλίσειεν· « Ὡς » ἂν δὲ μὴ σκῆψις ταῦτα » νομίζηται (εἰ καὶ τὰ μάλιστα τῇ ἀναμνήσει καὶ » τὸ πικρὸν ἀνακαινισθήσεται πένθος), ἀνέξομαι μέν- » τοι ταυτὶ διαμνημονεύων. Ἐπειδὴ πυρὸς ἔργον » ὑφηλὴ (1) γέγονεν Ἴλιος καὶ τὰ Πέργαμα τὰς τῶν » Δαναῶν ἔθρεψε φλόγας, καὶ ὁ Νηίκιος ἥρως (2), » ἐκ τῆς παρθένου τὴν παρθένον (3) ἁρπάσας, ἣν » μόνος ὤφειλε, δίκην εἰς πάντας διένειμε, διασκε- » δαννύμεθα, καὶ ἀνέμοις δι' ἐχθρῶν κυμάτων φε- » ρόμενοι, καὶ κεραυνοὺς καὶ νύκτας καὶ ὄμβρους καὶ » καταιγίδας οὐρανοῦ καὶ θαλάττης οἱ Δαναοὶ ὑφι- » στάμεθα, καὶ τὸν κολοφῶνα τῶν συμφορῶν Καφη- » ρέα. Ἵνα δὲ μὴ βεβαδύνοιμι τὰς ἀθλίους τύχας » διεξιὼν καθ' εἱρμόν, ἐκεῖνον τὸν χρόνον οἷα τ' ἦν (4) » ἡ Ἑλλὰς ἀξίως θρηνηθῆναι καὶ πρὸς αὐτοῦ τοῦ » Πελάμου. Ἐμὲ δὲ σῶν ἡ τῆς ὁπλοφόρου Παλλά-

αι ubique permutari notum est. Certa hæc est restitutio.

(1) Codex, ἡ ψυχή. Sic ad 792, permutatis η et υ, σύκλας pro σήκλας : cf. p. 261.

(2) Cod. Νηείκιος ἥρως, cum glossa Ὀδυσσεύς. Sed, quum de Locrense Ajace sermo sit, reponendum Ναρύκιος ἥρως : cf. not. ad 563, pag. 634.

(3) Glossa ad παρθένου, Παλλάδος : ad παρθένον, Κάσανδραν.

(4) Cod. οἷά τ' ἦν. Et sic infra ad XV, 345, et supra pp. 216, 259, 265, 391, 441, 570, 605. Me tædet tantæ diligentiæ.

» δος ἐπιμέλεια τῶν κυμάτων ἐξήρπασεν. Ἀλλὰ καὶ
» αὖθις τῆς πατρῴας γῆς ἀπελαύνομαι. Ἡ γὰρ θεὸς
» Ἀφροδίτη τὴν ὑπὲρ τοῦ παλαιοῦ τραύματος μνή-
» μονα τιμωρίαν ἐπεφέξατο. Καὶ τοσούτους ἐν τῇ
» θαλάττῃ πόνους ὑπήνεγκα, καὶ τοσούτους ταῖς
» κατὰ γῆν μάχαις, ὥστε μοι πολλάκις εὐδαίμονας
» ὀνομάζεσθαι, οὓς ὁ κοινὸς χειμὼν καὶ δυσπρόσορ-
» μος Καφηρεὺς κατέδυσεν ἐν τοῖς ὕδασι, καὶ πυχό-
» μην τούτων μερὶς γενόμενος. Οἵ γε μὴν ἑταῖροι, τὰ
» ἔσχατα πάντων πεπονθότες ὑπό τε τῆς θαλάσσης
» καὶ τῶν πολέμων, ἀπαλλαγεύουσι, καὶ τῆς πλά-
» νης εὔχονται τέλος. Ὁ δ' Ἀκμων, ἀνὴρ καὶ τἆλλα
» μὲν θερμουργὸς, τότε δὲ καὶ ταῖς συμφοραῖς τρα-
» χυνθεὶς, Τί ποτε, φησὶν, ὑπόλοιπόν ἐστιν, ἄνδρες,
» ὅπερ ἡ ὑμῶν καρτερία παρητήσαιτ' ἂν ὑπομεῖναι;
» Τί πολ' ἂν ἡ Κυθέρεια περαιτέρω ποιεῖν ἔχοι; ὅ,τι
» πολ' ἂν ὑποθεῖτό τις αὐτὴν ποιεῖν, ποιείτω. Καὶ
» γὰρ ἡμῖν κείμενα μὲν φοβουμένοις ἐστὶν ἔτι χώρα
» τοῦ εὔξασθαι· νίκα δ' ἂν χειρίστη τῶν πραγμά-
» των ἐστὶν (1) ἡ τύχη, ὑπὸ τοὺς πόδας ἡμῖν ὁ
» φόβος, καὶ ἡ τῶν κακῶν χορωνὶς, ἀσφάλεια. Κἂν
» γὰρ αὐτὴ ἡ Ἀφροδίτη τούτων ἀκούοι (2), καὶ, ὃ
» ποιεῖ, μεμίσηκε πάντας ἄνδρας τοὺς ὑπὸ τῷ Διο-
» μήδει, τὸ μῖσος μέντοι ταύτης ἡμεῖς ἀποσκεδα-
» λίζομεν πάντες. Καὶ δὴ μεγάλης ἡμῖν ζημίας ἡ με-
» γάλη ταύτης δύναμις αἰτία γενέσθω (3). Τοιούτοις

(1) Codex, ἐπὶ, quod mutavi non incommode. Facilis est harum vocularum synchysis.

(2) Facile mutavissem *ἀκούοι* in *ἀκούῃ*, sed *μεμίσηκε* structuram impedit nec potest corrigi. Relinquenda ergo Planudi stribligo sua.

(3) Legisse videtur : « et ma»gno *sit* magna potentia nobis.»

» ὀργιζομένην τὴν Ἀφροδίτην ὁ Πλευρώνιος Ἄχμων
» ὑπονύττει τοῖς ῥήμασι, καὶ νυττομένη τὸν θυμὸν
» διανίσηται. Τὰ μέντοι ῥηθέντα ὀλίγοις ἤρεσεν· ὁ
» δὲ πλείων ἀριθμὸς τῶν ἑταίρων ἐπιτιμῶμεν τῷ
» Ἄχμονι, ὥσπερ ἀποκρίνασθαι βουλομένῳ ἐπίσης ἥ τε
» φωνὴ καὶ τῆς φωνῆς ἡ δίοδος ἐλεπτύνθη· εἰς πλευρὰ
» δ' ἀπῆλθεν ἡ κόμη, καὶ ὁ τράχηλος δὲ πτεροῖς
» ἐκαλύφθη, καὶ τὰ σπέρνα καὶ τὰ μελάφρενα· οἵ
» γε μὴν βραχίονες μείζω πλευρὰ δέχονται, καὶ οἱ
» πήχεις εἰς κούφας κολποῦνται πτέρυγας, καὶ οἱ
» δάκτυλοι μέγα μέρος ἐπιλαμβάνουσι τῶν ποδῶν,
» καὶ τὸ στόμα, κέρατι σκληρυνθέν, ἀπέσκληκε καὶ
» εἰς ὀξὺ λήγει. Τοῦτον οὖν ὁ Λύκος, τοῦτον ὁ Ἴδας,
» καὶ σὺν τῷ Πειθήνορι (1) Νυκτεὺς, τοῦτον καὶ ὁ
» Ἄβας θαυμάζει· καὶ, θαυμάζοντες, τὴν αὐτὴν
» ὄψιν ἀναλαμβάνουσι. Καὶ ὁ μείζων ἐκεῖ τοῦ πλη-
» ρώματος ἀριθμὸς χαμαιπετεῖς φέρονται, καὶ τὰς
» κώπας περιπλανται κρούοντες τὰς πτέρυγας. Εἰ
» δὲ καὶ τίς πού ἐστιν ἡ μορφὴ τῶν ἀμφιβόλων (2)
» ὀρνίθων ἐπιζητεῖς, ὥσπερ μὴ κύκνων ἐστὶν ἥδε, οὕτω

Recepta lectio aliam versionem poscit, nempe: *καὶ δὴ καλὰ μαχὴν μεγάλην ποιούμεθα δύναμιν.*

(1) Editiones, *Rhetenore.* Planudes videtur invenisse *Pithenore;* nam Πειθήνορι codicis lectio in mendo cubat. Mox *θαυμάζει* latino *miratur* respondet, quod *τῷ mirantur* prætulit merito doctiss. noster Editor.

(2) Habuit malam lectionem «volucrum *dubiarum* », non bonam, *subitarum.* Repone, *αἰφνιδίων, αὐτοσχεδίων.* Ælianus de hisce avibus H. A. 1, 1: *λέγονται δὲ οὖν οὗτοι Διομήδους ἑταῖροι εἶναι, οἳ σὺν αὐτῷ τῶν ὅπλων τῶν ἐπὶ τὴν Ἴλιον μελισσικόπις, τὴν ποντίαν φύσιν εἰς τὸ τῶν ὀρνίθων μεταβαλόντες εἶδος, ὅμως ἔτι καὶ νῦν διαφυλάττουσι τὸ εἶναι Ἕλληνές τε καὶ φιλέλληνες:* cod. Reg. 1698: *λέγονται οὖν — εἶναι, καὶ σὺν — μετοχήναι· εἶτα τὴν — μεταβάλοντα εἶδος*—Codex ille nonnulla tantum Ælianea loca exhibet.

» τῶν κύκνων ἐγγυάτω τυγχάνει. Μόλις δὴ τὸ ἐν-
» τεῦθεν ταύτην τε τὴν καθέδραν, καὶ τὰ τοῦ
» Ἰάπυγος Δαύνου ξηρὰ πεδία, γαμβρὸς γενόμενος
» τούτῳ, καλέσχον σὺν ἐλαχίστῳ μέρει τῶν ἡμε-
» τέρων.»

Μέχει μὲν τούτων ὁ Οἰνείδης· ὁ δὲ Βένουλος τήν τε Καλυδωνίαν ἀρχὴν καὶ τοὺς Πευκετίους κόλπους καὶ τὰ Μεσσαπίων πεδία καλέλιπεν· ἐν οἷς εἶδεν ἄντρα, ἃ πολλῇ λόχμῃ συνηρεφῆ, καὶ σταγόσιν ἐκ μελεώδους διάβροχα καθεστῶτα, νῦν μὲν ὁ ἡμίτραγος Πὰν καλέχει, πάλαι δὲ τοὺ χθόνου Νύμφαι καλεῖχον· ἃς ὁ ποιμὴν Ἄπτουλος, φυγαδεύων ἐκεί-νου τοῦ χώρου, καλέσπηξε, καὶ πρῶτα μὲν ἀθρόῳ συνελάβαξε δέει· αὐτίκα δ', ὡς εἰς νοῦν ἐπανῆλθον, παρὰ φαῦλον ἐποιήσαντο τὸν διώκοντα, καὶ, πρὸς ῥυθμὸν τοὺς πόδας κινοῦσαι, χορείαν ἐλίττουσι. Δια-χερίομεῖ δ' ὁ ποιμὴν ταύτας, καὶ, ἀγρίοις μιμού-μενος τοῖς πηδήμασιν, ἀγροικὰ προσπίθησι σκώμ-ματα. Οὐδὲ πρότερον ἐσιώπησε, πρινὴ τὸν λαιμὸν δένδρῳ συνέκρυψε. Δένδρον καὶ γὰρ νῦν ἐστὶ (1), καὶ τὸν ἐκείνου τρόπον ἔξεστι τῷ τοῦ δένδρου χυλῷ διαγινώσκειν. Σημεῖον καὶ γὰρ ἡ κότινος τῇ γλώττῃ διὰ τῆς πικρᾶς ἐλάας παρέχεται· καὶ ἡ τῶν τοῦ ποιμένος ῥημάτων τραχύτης καλεχώρησεν εἰς ἐκεῖνο (2).

(1) Legit Planudes, « arbor » enim *est* », quam optimam lectionem a duobus datam codicibus recepisset non importune Gierigius. *Est* sæpissime abest a codicibus, quia eo compendio scribitur (÷·|·), vel aliis quæ describentes impediunt ab iisque negliguntur. Catullus Epithal. 8 : « Sic certe, viden ut » perniciter exsiluere ? » Cod. Reg. 8071, « sic certes ·|·. » Lego, « sic certe est », quod conjecit Statius.

(2) Malim ἐκεῖνον vel ἐκείνην, χυλὸν nempe vel ἐλάαν.

Ἐπεὶ δ' οἱ πεμφθέντες ὑπέστρεψαν ἀπαγγέλλοντες ἀπηρνῆσθαι τὴν Αἰτωλῶν αὐτοῖς χεῖρα, οἱ Ῥούτουλοι, δίχα τῆς δυνάμεως ἐκείνης, δυσλυχῆ διαχειρίζουσι πόλεμον. Καὶ πολύ τι τοῦ αἵματος ἐξ ἑκατέρου μέρους ἐκχεῖται. Ὁ γε μὴν Τοῦρνος πῦρ λάβρον (1) ἐπὶ τὰς ναῦς φέρει· καὶ δεδοίκασιν αἱ νῆες τὸ πῦρ, ὧν τὸ ὕδωρ ἐφείσατο. Καὶ δὴ πίτταν τε καὶ κηρὸν καὶ τὴν ἄλλην τροφὴν τῆς φλογὸς ὁ Ἴφαιστος ἐπενέμετο, καὶ διὰ τοῦ μακροῦ ἱστοῦ ἐπὶ τὰ ἱστία ἐφέρετο, καὶ τὰ καλαστρώματα τῶν κοίλων νηῶν ἐτύφετο. Ἀναμνησθεῖσα δ' ἡ τῶν θεῶν ἱερὰ μήτηρ τάσδε τὰς ναῦς ἐκ τῆς Ἰδαίας κορυφῆς τετμημένας, ῥοίζου πλητομένων χαλκῶν καὶ ἐμφυσωμένων πύξων ἦχου τὸν ἀέρα ἐπλήρωσε, καὶ, διὰ κούφης αὔρας δεδαμασμένοις λέουσι φερομένη, « Μάταιον » φησὶ « πῦρ ταῖς ἱερσύλοις χερσὶν ἐπὶ » τὰς ναῦς, Τοῦρνε, ῥίπτεις. Ἐξαρπάσω γὰρ ἐγὼ » ταύτας, οὐδ', ἀνεχομένης ἐμοῦ, τὸ παμφάγον » ἐμπρήσει πῦρ τὰ τῆς ἐμῆς λόχμης μέρη καὶ » μέλη (2). » Ἐβρόντησε τοίνυν τῆς θεᾶς φθεγγομένης, καὶ τῇ βροντῇ βαρεῖς ἐπακολουθήσαντες ὄμβροι σὺν χαλάζῃ σφοδρᾷ κατηνέχθησαν· οἱ δ' Ἀστραῖοι ἄνεμοι ἀέρα τε καὶ τὴν θάλατταν αὐτίκα φλεγμαίνουσαν ἀθρόαις ἐπιδρομαῖς συνταράττουσι, καὶ ἴασι δὴ πρὸς τὴν μάχην οἱ ἀδελφοί· ὧν ἑνὸς ἡ ἱερὰ μήτηρ χρησαμένη τῇ ῥώμῃ, τὰ ἐκ λίνου πεί-

(1) Cod. λαῦρον. Supra p. 387, hanc scripturam servavi; sed, quum XI, 519, et XV, 105, sit diserte scriptum λάβρος, et hic reponi volui. De β et υ permutatis conf. p. 619.

(2) Vide supra not. p. 495, de hac vocum junctura.

σμαλα τοῦ Φρυγίου ἔρρηξε σίόλου, καὶ ὄρνεις φέρει τὰς ναῦς, καὶ ἐν μέσῳ τῷ πελάγει βυθίζει. Ἀπαλυνάσῃ δὲ τὰς σανίδας καὶ εἰς σῶμα μεταποιησάσῃ τὰ ξύλα, εἰς εἶδος μὲν κεφαλῆς αἱ κάμπυλαι πρύμναι ἀμείβονται, εἰς δακτύλους δ' αἱ κῶπαι καὶ κνήμας ἀπηνέχθησαν νηχομένας· ὁ δὲ τοῖχος (1) ἦν, νῦν πλευρόν ἐστι, καὶ ἡ ἐν μέσοις συγκεχρυμμένη τοῖς κύμασι τρόπις εἰς ἀκάνθης χρῆσιν μεταστοιχείωται· οἱ δὲ κάλως μαλακὴ κόμη, καὶ χεῖρες τὰ πηδάλια γίνονται. Τὸ δὲ χρῶμα κυανοῦν, ἥπερ δῆτα καὶ ἦν, σώζεται, καὶ γενόμεναι Νηϊάδες θαλάττιαι, ἃ πρόσθεν ἐδεδοίκεσαν κύματα νῆες οὖσαι, ἐν τούτοις νῦν παρθενικοῖς περισκιρτῶσιν ἀθύρμασιν, καὶ ἐν ἄκροις φυεῖσαι τοῖς ὄρεσι τὴν ὑγρὰν νέμονται θάλατταν· καὶ οὐκ ἄπειρα τούτων ὁ πρῶτος τῆς γενέσεως αὐταῖς χρόνος. Οὐκ ἐπιλαθόμεναι μέντοι ὁπόσον δὴ χαλεπούς κινδύνους πολλάκις ὑπήνεγκαν, πολλάκις ταῖς ναυαγούσαις ἐν τῷ πελάγει ναυσὶ χεῖρας ὑπολεθείκασιν (2), εἰ μή τις ἔφερεν Ἀχαιούς. Εἰσέτι καὶ γὰρ, τῆς Φρυγίας συμφορᾶς μεμνημέναι, τοὺς Πελασγοὺς μεμισήκασι. Καὶ δὴ καὶ τὰ ναυάγια τῆς Νηρικίας νηὸς (3) ἡδομένοις ὀφθαλμοῖς ἐθεάσαντο·

(1) Cod. πῖχος, permutatione jam notata. Navis latus proprie est πίχος, *paries*, non πῖχος, *murus*. Libanius t. II, pag. 65 : εἰς ναῦν ἐμβιβασθεὶς, ἀντὶ τῆς ἀρούρας πέλαγος πέμνει, μικρῷ μέρει τῶν πίχων διεσπικὼς θανάτου : quam sententiam poetica forma induit Aratus : ἑλίσσει δὲ διὰ ξύλον αἶψ' ἐρύκει. Supra pag. 481, ubi de hac varietate egi, locum emendavi in Ingolstadiensi Jo. Chrysostomi editione, quem emendatum nunc reperio in Ducæi recensione.

(2) Codex, ἐπιπεθείκασιν. Conf. pag. 523.

(3) Pro vulgata Ovidii lectione *Naryciæque ratis*, ex Regii emendatione *Neritiæque ratis* Gierigius edidit. Noster videtur habuisse *Nericiæ*. Puto quidem

ἡδομένοις ὀφθαλμοῖς καὶ τὴν Ἀλκίνου ναῦν (1) ἐθεάσαντο πωρωθεῖσαν, καὶ τὸν λίθον αὐξανόμενον ἐν τῷ ξύλῳ.

Ἦν μὲν (2) οὖν ἐλπὶς, εἰς Νύμφας θαλατίδας ψυχαγωγηθέντος τοῦ σόλου, τὸν Ῥούτουλον οἷόν τ' εἶναι τῷ δέει τοῦ τέρατος ἀποσῆναι τῆς μάχης· ὁ δ' ἐνίσταται. Καὶ θεοὺς ἑκάτερον μέρος ἔχει, καὶ, ὅ,τι πέρ ἐστι θεῶν, ἴσους ἔχουσι τοὺς θυμούς (3). Καὶ οὐκέτι τὴν περιχίδιον βασιλείαν, οὐδὲ τὸ τοῦ κηδεστοῦ σχῆπτρον, οὐδὲ σὲ, Λαβινία παρθένε, ἀλλὰ νικῆσαι μόνον ζητοῦσι, καὶ αἰσχύνη τοῦ ἐλαττωθῆναι συγχροῦσι τὰς μάχας. Τέλος γε μὴν ἡ Κυθέρεια τὰς τοῦ παιδὸς δυνάμεις περιγινομένας ὁρᾷ· πίπτει δ' ὁ Τοῦρνος, πίπτει καὶ ἡ Ἀρδέα, σωζομένου τοῦ Τούρνου καὶ αὐτὴ δύναμιν ἔχουσα· ἣν ἐπειδὴ βάρβαρον ξίφος ἀνεῖλε καὶ πυρὶ τὰ οἰκήματα διελύθη, ἐκ μέσης τῆς τούτων σωρείας ὄρνις, τότε πρῶτον γνωσθεῖσα, ἑαυτὴν ὑπανακουφίζει, καὶ, τὴν τέφραν συγκροῦσα, τὰς πτέρυγας τύπτει. Καὶ

Neritiæ doctius esse et verius, sed potuisse Ovidium *Nericiæ* ut *Ithacæ* synonymum scribere. Dionysii enim Perieg. disertissimus est versus: Τῇ δ' ὑπὲ Νηρικίης Ἰθάκης εἶδος ἐσιδέσθαι. Ibi Hillius ostendit Νήριτον Ithacæ montem et Νήρικον Acarnaniæ urbem fuisse permutata. Erraveritne Dionysius, an ejus descriptores, non decernere meum est; monebo tantum codicem Reg. 36, inter Titulos, quem forte nunc ad manum habeo, perspicue Νηρικίης exhibere. Jam manifestum fit cur supra, pag. 629, glossator Νηρίκιον ἥρω Ulyssem esse significaverit.

(1) Legit, quod et vulgo olim legebatur, « *lætis* videre rigescere puppim *Vultibus* Alcinoi », non *cautibus*. »

(2) Codex, ἡ μάν.

(3) Græca vix intelligo. Latinorum, quæ legebat, « quodque deorum instar », sensus est: καὶ, ὅ, τι περ ἐστὶν ἀντὶ θεῶν, ἀρετὴν ἔχουσι.

φθέγμα δὲ καὶ ἰσχνότης ἔμεινεν· ἔμεινε σώμασι καὶ ὠχρότης, καὶ τἆλλα πάντα οἷα ἂν πόλει ἁλωκυίᾳ πρέπῃ. Καὶ δὴ καὶ τοὔνομα τῆς πόλεως ἔμειν ἐν ἐκείνῃ, καὶ ταῖς αὐτῆς αὐτὴ (1) πλέρυξιν ἡ Ἀρδέα νῦν κόπτεται.

Ἤδη δὲ καὶ θεοὺς πάντας ἡ τοῦ Αἰνείου ἀρετὴ καὶ αὐτὴν δῆτα τὴν Ἥραν σῖγα τὴν παλαιὰν μῆνιν συνήλασεν· ἡνίκα, ἀγαθῆς ὑποβεβλημένης χρηπῖδος τῶν πραγμάτων τοῦ αὐξανομένου Ἰούλου, ὡραῖος ἦν ὁ Κυθέρειος ἥρως τῷ οὐρανῷ. Καὶ δὴ πείθουσι τοὺς θεοὺς ἡ μήτηρ ἀντιβολοῦσα, καὶ τῷ πραχήλῳ τοῦ ἑαυτῆς περιχυθεῖσα παλεῖς, « Πάτερ » εἶπε, « μηδέπολέ μοι φανεὶς ἀκαμπής, καὶ » νῦν, ἀντιβολῶ, ἤπιος ἔσο. Καὶ Αἰνείᾳ τῷ ἐμῷ, » ὅς σε πάππον ἐκ τοῦ ἡμελέγου πεποίηκεν αἴ» μαλος, εἰ καὶ μικράν τινα δώσεις αὐτῷ θειότηλα, » δὸς ὅμως, εἴ τι τούτῳ γε δίδως. Ἀπόχρη γὰρ » αὐτῷ τὴν ἀνέγασιον ἄπαξ βασιλείαν ἐωγαχέναι, » καὶ διὰ τῶν Στυγίων ὑδάτων ἅπαξ ἐληλυθέναι. » Συνήνεσαν οὖν οἱ θεοί· ἀλλ' οὐδ' ἡ τοῦ Διὸς σύζυγος ἀμελαχίνηλον ἔσχε τὴν ὄψιν, ἀλλ' ἱλαρῷ προσώπῳ ἐπένευσε. Τότε τοίνυν ὁ Παλὴρ αὐτὸς ἔφη· « Ἄξιοί ἐσθε τῆς οὐρανίου θειότηλος (2), σύ τε ἡ αἰ» τουμένη, καὶ ὑπὲρ οὗ ταύτην αἰτῇ. Λάβε, θύγα» τερ, ὅπερ εὔχῃ. » Ὁ μὲν εἶπεν· ἡ δὲ χαίρει, καὶ χάειτας ὁμολογεῖ τῷ παλεί. Καὶ, περισταρῶν ζεύγει δι' αὔγας κούφης ἀχθεῖσα, πρὸς τὰς ἠιόνας ἀφί-

(1) Codex habet, *αὐταῖς αὐτῆ*.
(2) Malam lectionem *numine* vertit, quam habuit. Ad meliorem alteram, *munere*, repone, *τοῦ οὐρανίου δώρου* — et statim, pro *ταύτην*, *πῦπ*.

χέλο τοῦ Λαυρέντου, ἔνθα, δόναξι σχεπόμενος, εἰς τὴν ϖλησίον θάλατταν πολαμίοις ὕδασιν ὁ Νουμί-
600 τιος ἕρπει. Καὶ χελεύει τοῦτον ϖᾶν ὅ,τι πολὲ τῷ Αἰνεία ϖρόσεσθι θανάτῳ ὑπεύθυνον ἀπολοῦσαι, χαὶ ἡσυχῷ ῥεύματι ϖρὸς τὴν θάλασσαν ἐχχομίσαι. Ὁ χερασφόρος τοίνυν πολαμὸς ἐχπληροῖ τὰς ἐντολὰς τῆς θεοῦ, χαὶ τοῖς οἰχείοις ὕδασιν ὅ,τι πολ' ἦν ἐν τῷ Αἰνεία θνητὸν ἀπεχάθηρέ τε χαὶ διεσχέδασε· χαὶ
605 ἡ χεφαλίσθη μερὶς αὐτῷ ὑπελείφθη. Ἡ δὲ μήτηρ τὸ σῶμα ϖανταχόθεν μύρῳ ϖεριέχεισε θείῳ, χαὶ, ἀμβροσίαν γλυχεῖ νέχταρι συγχεράσασα, ϖροσήνεγχε τῷ στόματι τούτου, χαὶ θεὸν ἀπετέλεσεν (1)· ὃν τοῦ Κυρίνου δῆμος Ἰνδιγέτα (τοῦτο (2) δ' ἐστὶν ἥρωα) ϖροσηγόρευσαν. Πρὸς τούτοις, εἵς τε ναοὺς αὐτὸν χαὶ βωμοὺς εἰσεδέξαντο.

Ἐντεῦθεν ὑπὸ τὴν τοῦ διωνύμου Ἀσχανίου ἐπι-
610 τροπείαν Ἄλβοι τε χαὶ τὰ τῶν Λατίνων ἐγένετο ϖράγματα. Τοῦτον δὲ μετεδέξατο Σίλβιος (3), οὗπερ ὁ παῖς Λατῖνος σὺν τῷ παλαιῷ σχήπτρῳ χαὶ τὸ παλαιὸν ἐπαναλαβὼν ἔσχεν ὄνομα. Τὸν δὲ Λατῖνον ὁ ἐξ

(1) Hæc erat ambrosiæ vis et nectaris ut corpus mortale faceret immortale. In Homerico de Cerere hymno, Ceres, quæ Demophoontem, Metaniræ filium, reddere volebat ἀγήρων τ' ἀθάνατόν τε, illum in gremio gestabat sedule, dulci fovebat afflatu, et ambrosia ungebat : χρίεσκ' ἀμβροσίῃ : ubi conf. Mitscherlich. pag. 178. Apud Pindarum P. IX, 106, Horæ et Tellus genibus Aristæum reponunt, ambrosiamque infundunt labiis et nectar, itaque faciunt immortalem. Adde Heynii Excurs. IX, ad Il. A, et præsertim Venuti Dissert. de nectare et ambrosia in Memor. Acad. Corton., quam oratione gallica elegantissimè expressit Francus Pompignanus.

(2) Hæc interpretatio a Planude addita fuit; nec est mala. Nam, teste Servio ad G. I, 498, *indigetes* vocati sunt dii ex hominibus facti. Et dii id genus sæpe ἥρωες audiunt.

(3) Codex, σάλβιος.

ἐκείνου γεννηθεὶς περιφανὴς Αἴγιπος (1) διαδέχεται. Μετὰ τοῦτον Κάπιτός τε καὶ Κάπις. Ὁ μέντοι Κάπις πρότερος γέγονε. Μετ' ἐκείνους τὴν βασιλείαν ὁ Τιβερῖνος λαμβάνει, ὃς, εἰς τὰς τοῦ Τυρρήνου ποταμοῦ πεσὼν δίνας, πεποίηκε τοῖς ὕδασιν ὄνομα· ἐξ οὗ Ῥέμυλός τε (2) καὶ Ἀκρότας ἐγένοντο· ὧν ὁ μὲν Ῥέμυλος πέπειρος τῷ χρόνῳ γενόμενος, κερδυνὸν μιμούμενος, βολῇ κερδυνείῳ διώλετο· ὁ δὲ μειρότερος Ἀκρότας τῷ οἰκείῳ ἀδελφῷ (3) τῷ καλερῷ Ἀβεντίνῳ τὸ σκῆπτρον παρέδωκεν· ὃς, καθ' ὃν ἐβασίλευσε λόφον, ἐν τούτῳ ταφεὶς κεῖται, καὶ τῷ λόφῳ τὴν κλῆσιν παρέσχετο.

Ἤδη δὲ καὶ ὁ Παλατῖνος τὴν γῆν τοῦ μεγάλου καλεῖχεν ἔθνους. Ἐπὶ τοῦδε τοῦ βασιλέως Νύμφη τις

(1) Latina poscebant: τὸν δὲ περιφανῆ Λατῖνον Ἄλβα διαδέχεται, ἐξ οὗ γίνεται Αἴπυτος.

(2) Melior erit prosodia, Ῥεμύλος (conf. not. ad Aristæn. de diminutivis in υλος et υλλος). Secutus esse videtur latinum tonum.

(3) Ovidius: « Fratre suo sceptrum moderatior Acrota forti » Tradit Aventino. » Reponendum in græcis, τοῦ οἰκείου ἀδελφοῦ. Vix puto Planudem comparativum latino more cum dativo struxisse; legisse videtur potius *fratri suo*, invito metro, cujus leges parum callebat: ni forte librarii calamus oscitantis erraverit. Pariliter dativo pro genitivo usus est lapicida, in hac inscriptione apud Millin. Annal. Encyclop. 1818, Nov. p. 150:

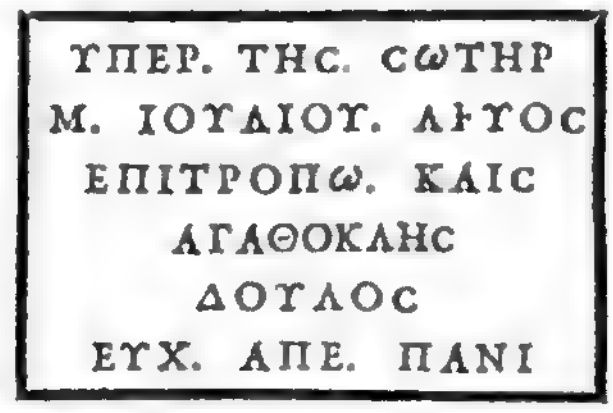
ΥΠΕΡ. ΤΗC. CΩΤΗΡ
Μ. ΙΟΥΛΙΟΥ. ΛΙΓΥΟC
ΕΠΙΤΡΟΠΩ. ΚΑΙC
ΑΓΑΘΟΚΛΗC
ΔΟΥΛΟC
ΕΥΧ. ΑΠΕ. ΠΑΝΙ

Manifestum est scribendum fuisse ΕΠΙΤΡΟΠΟΥ: fuit enim Ἰούλιος ille Λίγυς Cæsaris ἐπίτροπος, quod et ex vicina ibidem latina inscriptione patet:

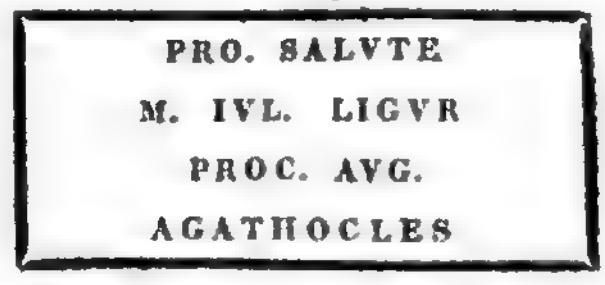
PRO. SALVTE
M. IVL. LIGVR
PROC. AVG.
AGATHOCLES

Adde notata infra pag. 639.

ἣν Πωμώνη, ἧς οὐκ ἔστιν ἥτις ἐν ταῖς Λαλίναις Ἀμαθυάσιν ἐπιμελέστερον τοὺς κήπους ἐφυλακόμει, οὐδὲ σπουδαιοτέρα τις ἄλλη περὶ τὰς τῶν δένδρων γονὰς γέγονεν· ὅθεν καὶ τοὔνομα φέρει· πῶμα (1) γὰρ τὰς ὀπώρας οἱ Λατῖνοι καλεῖν θέλουσιν. Οὔκουν ἐκείνη λόχμας, οὐ πολαμοὺς ἐφίλει, ἀλλὰ ἀγροὺς καὶ εὐτυχῶς καρποφοροῦντα φυλά· οὐδ' ἀκοντίῳ μὴν καταβαρύνει τὴν δεξιάν, ἀλλ' ἅρπῃ καμπύλῃ, δι' ἧς νῦν μὲν τοὺς ἐξυβρίζοντας τῶν κλάδων ἀνασπέλλει, καὶ τοὺς ἀτάκτως (2) ἐκπεπτωκότας περιτέμνους ἀναχαιτίζει, νῦν δὲ, τὸν φλοιὸν διασχίζουσα, κάρφος ἐγκεντρίζει, καὶ δωρεῖται χυλὸν τῷ ἐπεισάκτῳ τροφίμῳ· ἀλλ' οὐδ' αἰσθάνεσθαι τὰ φυλὰ δίψης ἀνέχεται, ὕδατι δὲ ῥέοντι τὰς τῆς διψερᾶς ῥίζης ἐπικαμπεῖς φλέβας πολίζει. Οὗτος ἔρως, αὕτη τῇ Πωμώνῃ σπουδή· μίξεως δ' ἔρως ἐγκράτεια οὐδείς. Τὴν μέντοι πρὸς τῶν ἀγρῶν βίαν εὐλαβουμένη, τὸν ὀπωροφύλακα ταύτης οἶκον ἔνδοθεν κλείει, καὶ πᾶσαν ἀνδρὸς πρόσοδον εἴργει καὶ ἀποπρέφεται. Τί γε μὴν οὐκ ἔδρασαν οἱ Σάτυροι, δεξιὰ τοῖς ἄλμασι νεολαία, καὶ Πᾶνες (3) οἱ πεύκαις τὰ ἑαυτῶν κέρατα περιλαμβάνοντες, καὶ Σιλβανὸς ὁ τῶν οἰκείων ἐτῶν ἀεὶ δήπουθε νεώτερος, καὶ Πρίαπος ὁ τοὺς φῶρας ἤτοι δρεπάνῳ ἐκφοβῶν ἢ φαλλῷ, ὡς ἂν ἀπολαύσειε ταύτης; Ἀλλὰ γὰρ τούτους ὁ Βερτούνος ἐρῶν μὲν ἐνίκα· οὐ μέντοι εὐτυχέστερος ἦν ἐκείνων. Ὦ ποσά-

(1) Hanc explicationem vocis πῶμα addidit e suo Planudes. Codex, τῆς ὀπώρας.

(2) Codex, ἀπάκτους, quod vix ferendum erat. Supra, p. 441, 580, permutatas vidimus vocales ου et ω. Infra ad 787, cod. αἰπωμένης pro αἰπουμένης. Cf. nota penultima. Mox cod. ἐκκεντρίζει.

(3) In codice est πάπης.

χις ἐν ἀτημελήτου θεριτοῦ σχήματι ἐπὶ ταῤῥοῦ διεβάστασε ῥάγματα, καὶ ἀληθινοῦ θεριτοῦ τύπος ἦν. Ἔστι δ' ὅτε, τοῖς κεφάφοις νεόῤῥεπτον φέρων περικείμενον χόρτον, δοκεῖν οἷός τ' ἦν θερισθεῖσαν ἅρτι χλόην συστρέψαι. Ἔστι δ' αὖ πάλιν ὅτε βουπλῆγα χερσὶν ἔφερεν ἀτερπόμενος, ὥστε σε ὁμόσαι ἅρτι τοῦτον τοῦ ζυγοῦ κεκμηκότας ἀπολῦσαι τοὺς ταύρους. Ἅρπης αὐτῷ δοθείσης, θάμνων ἦν καθαρτὴς καὶ ἀμπελοκλαδής (1). Κλίμακα ἔφερε, καὶ ἀκρόῤῥυα τοῦτον ἂν συλλέξειν φήθης. Στεφανώτης ἦν τῷ ξίφει, ἁλιεύς, κάλαμον λαβών. Καὶ τέλος πολλάκις ἑαυτῷ διὰ πολλῶν σχημάτων εἴσοδον εὗρε, ὡς τὴν ἡδονὴν τοῦ θαυμαζομένου λήψοιτο κάλλους. Καὶ δὴ καὶ μίτρᾳ καταγράπτῳ τοὺς κροτάφους περιελίξας καὶ σκίπωνι ἐρειδόμενος, καὶ θέμενος πολιὰς τοῖς κροτάφοις, ἑαυτὸν εἰκάζει πρεσβύτιδι, καὶ πρὸς γεωργούμενον εἴσεισι κῆπον καὶ τοὺς καρποὺς ἀπεθαύμαζε, καὶ « Ὡς ἀγχινουστάτη » φησὶ, « χαῖρε, » τῆς παρθενικῆς ἀγνείας ἀδιάφορον ἄνθος (2). » Καὶ βραχέα ἐπαινεθεῖσα φιλήματα δέδωκεν, ὁποῖα οὐκ ἂν πολὺ γραῦς ἔδωκεν ἀληθής. Καὶ ἐπὶ τῆς βώλου κυρτωθεῖσα ἐκάθισεν (3). Ἦν δ' ἀπαντικρὺ σταφυλαῖς σφριγώσαις ὠραιοτάτη πρέλεα, ἣν ἐπειδὴ καθ' ἵσον ἐθαύμασεν ἅμα τῷ συνημμένῳ ταύτῃ κλήματι, « Εἰ δ' ἀσυνδύαστον καὶ δίχα τῆς ἀμπέλου » φησὶν « ἐκεῖνο τὸ στέλεχος ἵστατο, οὐδὲν ἂν εἶχε πλὴν τῶν

(1) Cod. ἀμπλωκλαδής. Forsan, ἀμπλοκλαδεύς.

(2) Sic hunc locum legebat: «tantoque peritior, inquit. Salve » virginei flos illibate pudoris.»

(3) Post ἐκάθισεν versiculum omisit vel librarius vel interpres; sic fere reddendum: καμπύλους τῷ τῆς ὀπώρας βάρει ἀναβλέπουσα κλάδους.

» φύλλων, οὗ χάειν φιληθείη. Ἀλλὰ καὶ ἥδε πάλιν
» ἡ συμπλεκομένη τῇ σελέᾳ ἄμπελος καὶ ἐπ'
» αὐτῆς ἀναπαυομένη, εἰ μὴ συνεπλέκετο, καὶ ἀ
» γῆς ἂν ἔκειτο κεκλιμένη. Σοῦ μέντοι τοῦδε τοῦ
» δένδρου τὸ παράδειγμα οὐδαμῶς ἄπειμι, φεύ-
» γεις δὲ τὴν συζυγίαν, καὶ ἴσως συναφθῆναί τινι
» σφόνοιαν ἔχεις. Ἀλλὰ γὰρ ὤφειλες τοῦτο θέλειν.
» Οὔτε γὰρ ἂν ἡ Ἑλένη μνησῖῆρας ἀνεπλέρωσε
» σελείονας, οὔθ' ἡ τοὺς Λαπιθαίους πολέμους κινή-
» σασα, οὔθ' ἡ τοῦ δειλοῦ ἢ τολμηροῦ (1) σύζυγος
» Ὀδυσσέως. Καὶ νῦν δέ σου φευγούσης καὶ τοὺς
» ἐρῶντας ἀποσφεφομένης, μυρίοι ὅμως ἐπιόνται
» περὶ τοὺς σοὺς ἕρωτας ἄνδρες, καὶ ἡμίθεοι καὶ
» θεοὶ, καὶ ὅσοι δήπουθε θεοὶ τοὺς Ἀλβανοὺς λόφους
» καθέχουσι. Καὶ σὺ δ', εἰ φρονοίης, εἰ σαυτὴν κα-
» λῶς συναρμόσαι καὶ ταύτης ἐθέλεις τῆς γραὸς
» ἐπακοῦσαι, ἤ σε, σέλεον ἐκείνων πάντων, καὶ
» σέλεον ἢ σὺ πιστεύεις, φιλῶ, ἀπόσεισαι τὸ δη-
» μῶδες σλῆθος, τὸν δὲ Βέρδουνον ἐπίλεξαι σαυτῇ
» σύνευνον· ἀνθ' οὗ καμὲ νῦν ἐνέχυρον ἔχε. Οὐδὲ
» γάρ οἱ μᾶλλον γνωστότερος (2) ἐκεῖνός ἐστιν ἢ

(1) Vertit malam lectionem «timidi aut audacis Ulyssei». Meliorem, quæ nunc recepta est, «timidis audacis Ulyssei», sic verte, τοῦ πρὸς τοὺς δειλοὺς τολμηροῦ.

(2) Supra pag. 305, simili τοῦ μᾶλλον pleonasmo, μᾶλλον ἀξιωτέα: pag. 29, μᾶλλον καλλίων: pag. 19, 2, distinxi ita ut μᾶλλον, ὑστέρων, non jungerentur; sed, si syntaxis pleonastica et ibi instituerentur, nil esset quod reprehendi posset merito (oblitus sum monere, codd. pro ὑστέρ. exhibere ὑπερόπτερον). Aristænet. 1, 13, μᾶλλον δικαιότερον: ubi fuse pleonasmum illum comparationis in græcis et latinis scriptoribus illustravi. Non abludit T. Livius Præf. extrema: «cum bonis *potius* ominibus votisque ac precationibus deorum dearumque, si, ut poetis, nobis quo-

» ἐμοί· οὐδ', ὅποιπερ ἂν τύχῃ, καλὰ πᾶσαν τὴν
» οἰκουμένην πλανᾶται· τούτους δὲ τοὺς περιφανεῖς
» τόπους οἰκεῖ. Ἀλλ' οὐδ', ὡς τὸ πολὺ τῶν μνησιήρων
» μέρος, ἣν νῦν ὁρᾷ, ταύτης ἐρᾷ· σὺ δὲ καὶ πρῶτος
» καὶ ὕστατος ἔρως αὐτῷ γενήσῃ, καὶ ἐν σοὶ μόνῃ τὴν
» ἑαυτοῦ περιορίζει ζωήν. Πεύσθες ὅτι καὶ νέος ἐστὶν,
» ὅτι φυσικὸν δῶρον τοῦ κάλλους ἔχει, καὶ εἰς πᾶσαν
» μορφὴν ἁρμοδίως μεταπλάττεται, καὶ, ὅτιπερ αὐτὴ
» κελεύῃς, καὶ κελεύειν ἄξιόν ἐστι (1), πάντα γενή-
» σεται. Τί δ' ὅτι τὰ αὐτὰ σπουδάζεται; Τί δ' ὅτι
» τάς σοι γεωργουμένας ὀπώρας πρῶτος ἐκεῖνος ἔχει,
» καὶ τὰ σὰ δῶρα χαριεστάτῃ χειρὶ καθέχει; Ἀλλ'
» ἤδη οὔτε καρπῶν ἐκ δένδρου δρεπομένων ἐπιθυμεῖ,
» οὔθ' ὡς ὁ κῆπος εὐχύμους τρέφει βολάνας, οὔθ'
» οὑτινοσοῦν (2) ἄλλου, ὅτι μὴ σοῦ. Οἴκλειρον αὐτὸν
» ἐμπεφάμενον, καὶ γίνωσκε τοῦτον ὅπερ αἰτεῖ τῷ
» ἐμῷ στόματι παρόντα αἰτεῖν. Τοὺς τιμωροὺς δὴ
» θεοὺς δέδιθι, καὶ τὴν μισοῦσαν τοὺς ἀκαμπεῖς
» λογισμοὺς Ἀφροδίτην, καὶ τὴν μνήμονα τῆς Ῥα-
» μνουσίδος (3) Νεμέσεως μῆνιν. Ἵνα δὲ καὶ μᾶλλον
» φυλάξαις (καὶ γὰρ πολλά μοι τὸ γῆρας γινώ-

» que mos esset, *libentius* inci-
» peremus »; etsi possit *potius* ad omina, *libentius* ad vota precationesque referri : sed magis, mihi quidem, placet pleonastica syntaxis. Gallicus quidam scriptor, cujus nomen proferre nolo, ne quidquid scriptum fertur, bona et pessima, promiscue legendi cacoethes mihi exprobretur, hoc usus est pleonasmo, sed qui a nostræ linguæ usu prorsus alienus esse videtur : « ils ont *mieux* aimé ne passer
» que pour des imitateurs amu-
» sants, *plutôt* que d'aspirer au
» grand nom de génies créa-
» teurs. » Cod. *οὐδὲ γάρ σοι.*

(1) Ovid. « jubeas licet om-
» nia. » Quum *licet* hic sit pro conjunctione, reponas, *καὶ πάντα κελεύῃς, πᾶσι γενήσεται.*

(2) Codex, *ὁπωσοῦν.*

(3) Conf. notata, pp. 115, 454.

» σχειν ἔδωκε), πρᾶγμά σοι διηγήσομαι γνωσιμώ-
» ταλον καὶ πᾶσαν τὴν Κύπρον, ὥπερ εὐχερῶς
» καμφθῆναί τε καὶ ἡπιωλέρα γενέσθαι σχοίης.
» Εἶδε τὴν ἀπὸ τοῦ παλαιοῦ Τεύκρου τὸ γένος
» καλάζουσαν εὐγενεσλάτην Ἶφις Ἀναξαρέτην, ἐξ
» ἀφανοῦς ῥίζης γεγενημένος· εἶδε, καὶ μέχρις ὅλων
» τῶν ὀσλῶν πῦρ ὑπεδέξαλο. Καὶ παλαίσας ἐπὶ χρό-
» νον τῷ ἔρωλι, ἐπεὶ λογισμῷ τῆς μανίας οὐκ ἔσχε
» περιγενέσθαι, ἱκέτης πρὸς τὰς ἐκείνης πρόσεισι
» θύρας. Καὶ νῦν μὲν, τῇ τροφῷ τῆς κόρης τὸν
» ἑαυλοῦ ἐξαγείλας ἔρωλα, πρὸς τῶν ἐλπίδων τῆς
» τροφίμου δεῖται μὴ σκληρὸν αὐτὴν τούτῳ γενέ-
» σθαι· νῦν δὲ, πολλῶν θεραπόντων ὄντινοῦν λόγοις
» θεραπεύσας ἐπιμελέσι, τὴν παρ' αὐτοῦ εὔνοιαν (1)
» μαχροθέσεις αἰτεῖται (2). Ἔσλι μὲν ὅτε πυκλίδι
» τοὺς κόλακας αὐτοῦ λόγους, ὡς πρὸς τὴν κόρην
» κομίζοιντο, παρελίθελο· ἔσλι δ' ὅτε διάβροχα ταῖς (3)
» τῶν δακρύων σταγόσι σλέμματα τῆς φλιᾶς ἀπε-
» κρέμα, καὶ ἐπὶ τὸν σκληρὸν οὐδὸν πλευρὸν ἐτίθει
» τὴν ἀπαλὴν, καὶ ὀδυνώμενος προσῆγεν ὀνείδη τῇ
» θύρᾳ. Ἐκείνη δὲ μένουσα καὶ θαλάτλης ἀσειω-
» τέρα, ἡνίκα πιπλόντων τῶν ἀσλέρων (4) ἐγείρεται
» σκληρλέρα, καὶ σιδηρου ὃν πῦρ τὸ Νωείκιον
» ἕφει, καὶ πέτρας ἥτις ἔτι τῇ συμφύτῳ ῥίζῃ
» προσίσχεται, πειρᾷ, καὶ καταγελᾷ τούτου.
» Καὶ ἔργις ἡ ἀμείλιχλος ἀπηνέσιν ὑπερήφανα προ-

(1) In codice male, ἔννοιαν.

(2) Non intelligo quid sibi velit inexspectatum illud μαχροθέσεις. Μαχροθέσεσι valde langueret, nisi in latinis pro *propensum favorem* Planudes male legerit *protensum*.

(3) Codex, πῖς.

(4) Male legit *astris*, pro *austris*, ἀσίμων, νότων.

» σλίθησι ῥήμαλα, καὶ ῥήγνυσιν αὐτῷ καὶ τὰς ἐλπί-
» δας ἐρῶντι. Οὐκ ἤνεγκεν οὖν ὁ Ἶφις, πρὸς τὰς
» τῶν μακρῶν πόνων κολάσεις ἀπειρηκὼς, καὶ πρὸ
» τῶν ἐκείνης θυρῶν τούσδε τελευλαίους ἀπεφθέγ-
» ξαλο λόγους· Νικᾷς, Ἀναξαρέτη, καὶ οὐκέτι τὴν
» ἐξ ἡμῶν ἀγανάκλησιν οἴσεις. Ἥδεῖς τοίνυν διαλίθει
» θελάμβους, καὶ παιᾶνα κέλει, καὶ φαιδρὰν δά-
» φνην ἀνάδησον. Νικᾷς, Ἀναξαρέτη· θνήσκω καὶ
» γὰρ ἑκών. Ἄγε οὖν, σιδηρᾶ, χαῖρε. Ἀληθῶς εἰ-
» πεῖν, ἐπαινέσαι τι τῶν ἡμελέρων ἀναγκασθήσῃ, καὶ
» κριρὸς ἔσλαι καθ' ὃν κεχαρισμένος γενήσομαί σοι,
» καὶ τοὐμὸν ὁμολογήσεις καλόρθωμα. Μέμνησο μέν-
» τοι μηδαμῶς πρότερόν μοι τὰς περὶ σοῦ φρον-
» τίδας ἢ τὸν βίον συντελεσθείσας. Καὶ διπλοῦ γε
» μὴν φωλὸς, σοῦ καὶ τοῦ τῆς ἡμελέρας ζωῆς (1),
» σλεροῦμαι κἀλὰ ταυλόν. Σοὶ δ' οὐκ ἀγγέλλουσα
» φήμη τὸν ἐμὸν ἐλεύσελαι θάναλον· αὐτὸς δ' ἐγὼ
» (μηδ' ὁτιοῦν θέλε διαλάζειν) παρέσομαι, καὶ πα-
» ρὼν ὀφθήσομαι, ὡς ἐκπεπνευκότι τῷ σώμαλί μου
» τοὺς ἀπηνεῖς ὀφθαλμοὺς ἐσλιάσῃς. Εἰ μέντοι, ὦ
» θεοὶ, τὰ θνηλῶν ἔργα βλέπελε, μέμνησθέ μου
» (περαιτέρω γὰρ ἡ γλῶτλα δεῖσθαι οὐκουν ἀνέχε-
» ται), καὶ κἀλὰ τὸν μακρὸν ἡμᾶς αἰῶνα ποιήσαλε
» περιάδεσθαι, καὶ, ὧν τῆς ζωῆς ἀφείλεσθε, χρόνον
» τῇ φήμῃ δότε. » Εἶπε, καὶ πρὸς τὴν φλιὰν, τὴν
» πολλάκις κοσμηθεῖσαν σλεφάνοις τοὺς διαβρόχους
» ὀφθαλμοὺς καὶ χεῖρας τὰς ὠχριώσας ἦρε· Καὶ (2)
» ὑπερθύρου τὸν βρόχον ἐξαρλῶν, Οὗτοί σοι, φησὶν,

(1) Addidi ζωῆς. Ceterum hæc vocis φωλὶς interpretatio a Planude fuit Ovidianis verbis addita.

(2) Codex, καὶ πόν.

» ἀπηνεστάτη καὶ ἀσυμπαθεστάτη, ἀρέσκουσι στέ-
» φανοι. Καὶ τὴν κεφαλὴν εἰς τὸν βόθρον ἐνέ-
» βαλεν, ἀλλὰ καὶ τότε πρὸς ἐκείνην ἐπεστραμ-
» μένος, καὶ δυστυχὲς ἄχθος ἀπηώρητο, τοῦ φάρυγγος
» διαλυμανθέντος. Ἡ δύρα μέντοι, τυφθεῖσα τῇ
740 » κινήσει τῶν ποδῶν ταρατθομένων καὶ δεδοικότων
» τῷ θανάτῳ (1), ἔδοξεν ἐψοφηκέναι, καὶ ἀνοιχθεῖσα
» τὸ τόλμημα πεφανέρωκεν. Οἱ θεράποντες τοίνυν
» ἀναβοῶσι, καὶ, μάτην αὐτὸν ἄραντες (ὁ γάρ τοι
» παῖὴρ ἐτεθνήκει), πρὸς τὴν τῆς μητρὸς οἰκίαν κο-
» μίζουσιν. Ἡ δ' ἐγκολπίζεται τὸν υἱόν, καὶ, τὰ
» ψυχρὰ τούτου μέλη περιβαλοῦσα, πρῶτα μὲν
745 » οἰκτρὰ τεκόντων ἀφίησι ῥήματα, καὶ μητέρων
» ἀθλίων (2) διεπεράξατο ἔργα· μετὰ δὲ τοῦτο τὴν
» ἐκφορὰν θρηνούσης διὰ μέσης ἦγε τῆς πόλεως,
» καὶ τὰ καυθησόμενα πελιδνὰ μέλη τῷ φερέτρῳ
» ἐβάσταζε. Ἔτυχε δ' ἡ τῆς Ἀναξαρέτης οἰκία
» γειτνιῶσα τῇ λεωφόρῳ, δι' ἧς ἡ δύστηνος ἤει

(1) Vertit quam habuit lectionem utique non bonam. Nam quis ferat *pedes morte paventes?* E variis lectionibus veram, puto, Burmannus elegit, «Icta pedum »motu trepidantum morte, ge»mentem Visa dedisse sonum »est—»

(2) Invenit Planudes, «post»quam *miserorum* verba paren»tum Edidit, et matrum misera»rum facta peregit.» *Miserarum parentum* Editor noster scribere maluit, huicque lectioni apte, ut solet, et ingeniose patrocinatur. Fateor tamen, re non leviter pensitata, *miserorum parentum*, mihi ut et Planudi, Burmanno Gierigioque, placere. Sunt in jactura filii verba quæ *parentes miseri*, pater nempe et mater, plerumque eadem et similia edunt; hæc parentibus communia verba Iphis mater protulit: sunt et facta *matrum miserarum propria*, comarum nempe laceratio, lacertorum et pectoris planctus, alia, a quibus patrum, quippe virorum, dolor fortior abstinere et solet et debet; hæc facta Iphis mater peregerat.

» μήτηρ, καὶ ὁ τῆς καυγῆς ἦχος πρὸς τὴν ἀκοὴν
» τῆς ἀκαμποῦς ἦλθεν Ἀναξαρέτης, ἣν ἤδη θεὸς
» τιμωρὸς ἦγεν. Ἐπικλασθεῖσα δ' ὅμως, Ἴδωμεν,
» εἶπε, τὴν δειλαίαν ἐκκομιδήν· καὶ πρὸς ὑπερῷον
» θυρίσιν ἀναπεπταμένον ἀνῆλθεν. Οὔπω καλῶς εἶδεν
» ἐπικείμενον τῇ κλίνῃ τὸν Ἶφιν, καὶ τοὺς ὀφθαλ-
» μοὺς ἀπεπάγη, καὶ αἷμα τὸ θερμὸν, ἀντεισα-
» χθείσης ὠχρότητος (1), ἀπέδρα τοῦ σώματος, καὶ
» ἀναποδίζειν ἐπιχειρήσασα, πρόσεσχέθη, καὶ,
» πειρασαμένη τὸ πρόσωπον στρέφειν, οὐδὲ τοῦτ'
» ἐδυνήθη, καὶ, καὶὰ βραχὺ, καλαλαμβάνει τὰ
» μέλη πάντα, ὃς μικρῷ πρόσθεν ἦν ἐν τῇ σκληρᾷ
» ταύτης καρδίᾳ, λίθος. Ὡς ἂν δὲ μὴ πλάσματα
» ταῦτα νομίζοις, τὸ σημεῖον ἔτι καὶὰ τὸν τύπον
» ἐκείνης ἡ Σαλαμὶς συντηρεῖ· καὶ δὴ καὶ νεὼν Ἀφρο-
» δίτης Περνοίας (2) ἐπίκλησιν ἔχει. Τούτων με-
» μνημένη, καὶ σὺ, Νύμφη ἐμὴ, ἀπόθου τὴν νωθρὰν
» ὑπερφίαν, ἀντιβολῶ, καὶ τῷ ἐρῶντι συνάφθητι.
» Οὕτω σοι μηδέποτε τὸ χειμέριον ψύχος ἐγκυ-
» μονούσας καύσειε τὰς ὀπώρας, μηδ' ἐκλινάξειαν
» ἀνθησάσας ὀξεῖς ἄνεμοι! »

Ταῦτα μάτην εἰπὼν, ὁ πρὸς πᾶσαν ἰδέαν ἐφαρ-
μόζων, θεὸς εἰς τὰ τοῦ νέου ἐπάνεισι, καὶ ἑαυτοῦ
τὰ πρεσβυτικὰ τῶν ὀργάνων ἀφαιρεῖται. Καὶ τοιοῦ-
τος τῇ Πωμώνῃ ἐφάνη, ὁποῖος ὁ καθαρώτατος ἡλίου
κύκλος, περιγενόμενος τῶν ἐπιπροσθούντων νεφῶν,

(1) Cod. θερμότητος, lapsu calami.
(2) Latin. « Veneris nomine » Prospicientis. » *Venus Prospiciens* non est Ἀφροδίτη Περσία, sed Ἀφροδίτη παρακύπτουσα, *prospiciens* a fenestra nempe. Repone, Παρακυπτούσης. Conf. Larcheri Veneres.

καὶ, μηδενὸς ἀνθισταμένου μηκέτι, ἐξέλαμψε. Καὶ δὴ βίαν ἡτοίμαζεν. Ἀλλ' οὐκ ἔτι δεῖ βίας. Ἦλω γὰρ ἡ Νύμφη τῷ τοῦ θεοῦ κάλλει, καὶ τῶν ἴσων ἐρωτικῶν τερυμάτων αἴσθησιν εἴληφε.

Μετὰ δὲ τὸν Παλατῖνον εὐθὺς, ὁ ἄδικος Ἄμουλος τὰ τῶν Αὐσόνων διῴκει πράγματα· καὶ ὁ γέρων Νουμίτωρ, ἣν ἀρχὴν ἀπέβαλε, δῶρον τοῦ ἐγγόνου λαμβάνει. Μετὰ δὲ τὰς τῆς Ἑστίας (1) ἑορτὰς τὰ τείχη τῆς πόλεως κτίζεται. Τάτιος δὲ καὶ τῶν Σαβίνων οἱ βουλευταὶ πόλεμον ἄρχουσιν· ἡ δὲ Ταρπηία, τὴν τῆς ἀκροπόλεως ἀνοίξασα τούτοις πύλην, τὴν ἀξίαν τιμωρίας ψυχὴν, ὅπλων ἐπιφορηθέντων αὐτῇ, ἀπηρύξατο. Ἐντεῦθεν οἱ τῶν Σαβίνων παῖδες, σιωπηλῶν δίκην λύκων, τὴν φωνὴν πέσαντες ἐν τοῖς στόμασι, τά τε τῶν Λατίνων ὑπὸ τοῦ ὕπνου νενικημένα σώματα κατακόπτουσι, καὶ πρὸς τὰς πύλας δρόμῳ χωροῦσιν, ἃς ὁ Ἰλιάδης ἰσχυραῖς μοχλοῖς ἔκλεισε. Μίαν μέντοι ἐκείνη ἤνοιξε, καὶ ἡ Ἥρα τοῦ θαιροῦ (2) στρεφομένου φόφον (3) ἐποίησεν οὐδένα· μόνη δ' ἡ Ἀφροδίτη πεσόντων ἤσθετο τῶν μοχλῶν, καὶ ἔμελλεν αὖθις κλείσειν, εἰ μὴ ὅτι θεοῖς τὰ θεῶν οὐκ ἔξεστιν ἀνακόπτειν ἔργα. Νηϊάδες Αὐσόνιαι τοὺς ἐχομένους τοῦ Ἰανοῦ τόπους κατεῖχον, τοὺς ψυχροτάτῃ πηγῇ κατερρύτους. Ταύτας οὖν αἰτεῖται

(1) *Palilia* non sunt *Vestæ* sacri dies, sed Pali deæ.

(2) Conf. notam supra p. 140.

(3) Cod. φόβον. Par fere est permutatio in Callistrati Statua 13: ὁ δὲ θυμὸς τῇ ῥύμῃ τῆς ὀργῆς παρασκαφόμενος, τὴν φύσιν πρὸς τὸ ἔργον ἤγειρε, τὴν ἐπὶ τὸν φόνον ὁρμὴν εἰσαγόμενος. Olearius bene, pro vulgato ante ipsum ψόφον, edidit φόνον. Equidem ψόφον inveni in cod. Regio 1048, sed et bonam simul recipiendamque lectionem εἰσαγόμενος.

βοήθειαν. Αἱ δὲ Νύμφαι, δίκαια τῆς θεᾶς αἰτουμένης, οὐκουν ὑπέμειναν, ἀλλ' αὐτίκα φλέβας τε πάσας καὶ ῥύσεις τῆς οἰκείας πηγῆς ἐξέπλυσαν. Οὔπω μέντοι τὸ τοῦ Ἰανοῦ παλῃὸς (1) προσωπον ἄβαλον ἦν, οὐδὲ τὸ ὕδωρ ἀπέκλεισε τὴν ὁδόν. Θεῖον τοίνυν ἄπυρον (2) ὑπολιθέασι τῇ πηγῇ, καὶ τὰς κοίλας σήραγγας ἀσφάλτῳ τυφομένῳ ἀνάπλουσι. Καὶ τούτοις δὴ τοῖς ἔργοις καὶ ἄλλοις πρὸς τὰ καλώτατα τῆς πηγῆς ἡ ἀτμὶς διεξίκετο, καὶ τὸ, πρὸ μικροῦ, τῷ τῶν Ἄλπεων ψύχει ἐρίζειν τολμῶν ὕδωρ, νῦν ὑπείκει τῷδε τῷ πυρί (3). Αἱ δὲ διτταὶ τῆς πύλης παρασιάδες ἄχνῃ φλογώδει καπνίζουσι, καὶ, ἡ μάτην ἐπαγγελθεῖσα τοῖς τολμηροῖς Σαβίνοις, πύλη τῇ καινῇ πηγῇ ἀνεφάγη, μέχρις οὗ ὁ τοῦ Ἄρεως παῖς Ῥωμύλος ὅπλα περιέθετο· ἄπερ ὡς οἴκοθεν αὐτὸς προσεννήνοχε (4), καὶ καθιερώθη μὲν τοῖς

(1) Invenit Planudes « Jani » *parentis* », non *patentis*. Mihi quidem, ob prolepsin, *patens* Janus displicet.

(2) Confer supra pag. 282, ubi de θείῳ ἀπύρῳ monui. Hesychius: θεῖον, θαάφιον, ἄπυρον, ἄκαυστον. Ad quæ quum Tupii legerem notam, vix credebam oculis. Sic ergo Tupius: « quum » dicit ἄπυρον et ἄκαυστον, respexit » partem immortalem Herculis, » quæ igne consumi nequibat. » Ingeniosior fuit Tupius. Θεῖον est sulphur, et appositum est synonymum θαάφιον cum epitheto ἄπυρον (nam jungendum, θαάφιον ἄπυρον), quod vivum significat, ignem non expertum, nativum.

(3) Imo, νῦν οὐκ ἴσχει αὐτῷ τῷ π.

(4) Lat. « Portaque.... Fonte » fuit præstructa novo, dum Mar» tius arma Indueret miles; quæ » postquam Romulus ultro Ob» tulit, et strata est tellus Ro» mana Sabinis » .... Puto Martium militem hic esse milites Romanos, non Romulum ipsum; et e variantibus, *quæ* (arma), *quem* (militem), *quam* (portam), hanc ferme prætulerim. Quæ Sabinis fraude fuerat tradita, hanc ipsis Romulus patentem obtulit ultro, quo in sensu nihil est quod non placeat. Planudes habuit *quæ*, idque non malum, sed male vertisse puto: forsan, ἄπερ ὡς ἴκοντι αὐτὸς προσεν.

Σαβίνων σώμασιν ἡ Ῥωμαίων γῆ, καὶ ἐσῆρώθη. δέ γε καὶ τοῖς οἰκείοις, καὶ τὰ τῶν γαμβρῶν σώματα τοῖς αἵμασι τῶν πενθερῶν ἔμιξε τὸ ἀπάνθρωπον ξίφος, ἔδοξεν εἰρηνεύσαντας καταλῦσαι τὸν πόλεμον, μηδ' εἰς ἔσχατον ὅπλοις διακινδυνεύειν, ἀλλὰ καὶ τὸν Τάτιον τῆς ἀρχῆς ἀποχωρῆσαι (1).

Μεθήλαξε τοίνυν ὁ Τάτιος, καὶ τοῖς δήμοις ἐκλέ-
ξεις ἐπίσης, Ῥωμύλε, τὰ δίκαια διεβράβευες. Ὁ γε μὴν Ἄρης, τὸ κράνος ἀποθέμενος, τοιάδε πρὸς τὸν πατέρα ἀνδρῶν τε καὶ θεῶν λέγει· « Καιρὸς πάρεστι,
» πάτερ, ἐπείπερ τὰ Ῥωμαίων πράγματα βάθρῳ
» μεγάλῳ καὶ θεμελίῳ ἔρρωται, καὶ (2) ἡγεμόνος ἑνὸς
» ἥρπηται, ἤδη τὰς ὑπεσχημένας ἀμοιβὰς ἐμοί τε καὶ
» τῷ τούτων τυχεῖν ἀξίῳ καταβάλλεσθαι ἐγχώρῳ, καὶ
» τοῦτον τῆς γῆς ἀρθέντα τῷ οὐρανῷ ἐγγεγράφθαι.
» Σὺ γάρ μοι πόλιν, τῆς τῶν θεῶν παρούσης βου-
» λῆς (καὶ γὰρ μέμνημαι καὶ μνήμονι διανοίᾳ τοὺς
» εὐμενεῖς ἐκείνους ἐνεχάραξα λόγους), εἶς, εἶπας,
» ἔσται, ὃν πρὸς τοὺς οὐρανίους αὐτὸς ἀρεῖς ἀπὸ-
» γας. Κεκωρώσθω τοίνυν τὸ τῶν σῶν λόγων κεφά-
» λαιον. » Ἐπένευσε τοιγαροῦν ὁ Ζεύς, καὶ τὸν ἀέρα σκολειναῖς νεφέλαις ἐπηλυγάσατο, καὶ βρονταῖς καὶ ἀστραπαῖς τὴν οἰκουμένην (3) κατέπληξεν. Ὁ δ' Ἄρης

(1) Habuit suo in codice *excedere regno*. Melior lectio *accedere* poscit, *τῆς ἀρχῆς μεταστῆναι*.

(2) Lat. « *nec* præside pendet » ab uno. » Planudes habuisse videtur, *et*. Repone melius, *οὐδ'* pro *καί*.

(3) Bonam lectionem *orbem* suo in libro invenit; *urbem* hic minus est aptum. Hæc nomina sæpe confusa sunt. *Urbes* merito displicuit in Horatio, ubi de Jove: « Qui terram inertem, qui mare » temperat Ventosum, et urbes » regnaque tristia, Divosque mor- » talesque turmas Imperio regit unus æquo. » Velim *orbes*. Opponuntur terra et mare, *orbes*

ἠσθέλο τῶν διδομένων αὐτῷ συνθημάτων τῆς ὑπεσχημένης τοῦ παιδὸς ἁρπαγῆς, καὶ δὴ τῷ δόρατι ἐρεισθείς, ἄτρεστος ἀνέβη τοὺς ἵππους πεζομένους τῷ καθημαγμένῳ ῥυμῷ, καὶ ἅμα τῇ ῥιπῇ τῆς μάστιγος ἐγκεγὼν, καὶ διὰ τοῦ ἀέρος καλάντης ῥυείς, ἐπ' ἄκρου τοῦ λόφου τοῦ ἀλσώδους ἔστη Παλατίου, καὶ, χρηματίζοντα τοῖς οἰκείοις πολίταις εὑρὼν, τὸν Ἰλιάδην ἀνήρπασε. Τὸ δὲ θνητὸν τούτου σῶμα, διὰ τοῦ λεπτοῦ φερόμενον ἀέρος, ὥσπερ μολιβδοῦς (1) βάλανος ἀπὸ σφενδόνης πεμφθεὶς σφενδόνης καλὰ μέσον εἴωθε τήκεσθαι τὸν ἀέρα, κάλλος ὑπέδραμεν (2) ἐκτρεπέσταλον· καὶ τιμῶν ὑψηλῶν ἠξιώθη, οἷα καὶ νῦν ἡ εἰκὼν δείκνυσι τοῦ τὴν ἀλουργίδα φορεῦντος Κυρίνου· Κυρῖνος γὰρ οὗτος ἁρπαγεὶς μετωνόμασται (3).

Ἡ μέντοι σύζυγος Ἐρσίλεια ἀπολωλότα τοῦτον ἐθρήνει· ἡ δὲ βασιλὶς Ἥρα τὴν Ἶριν περιφερεῖ (4) πορείᾳ καλελθεῖν ὡς αὐτὴν ἐπιτάττει, καὶ τῇ χθὲς τὰς αὐτῆς ἐντολὰς οὕτω κομίσαι· « Ὦ καὶ τοῦ » Λατίνων, ὦ καὶ τοῦ Σαβίνων γένους ἐξαίρετον, εὐ- » γενεστάτη, καλλώπισμα, ἀξιωτάτη μὲν καὶ θεό- » σθεν τοῦ τοσούτου ἀνδρὸς εἶναι σύζυγος, καὶ νῦν » δὲ τοῦ Κυρίνου, στῆσόν σου (5) τὸν θρῆνον, καὶ, » εἴ σοι μέλοι τῆς τοῦ συνεύνου θέας, δεῦρ' ἴθι » πρὸς τὴν λόχμην, τὴν ἐν τῷ τοῦ Κυρίνου θάλ- » λουσαν λόφῳ, καὶ τὸν νεὼν τοῦ Ῥωμαίων βασι-

ætherii et regna infera. Fateor tamen *orbes* sine epitheto durum esse.

(1) Codex, τοῦ μολιβδοῦς.

(2) Junxit Planudes *corpus subit*, non male.

(3) Hæc annotatio de Quirini nomine Planudea tota est.

(4) Non περιφερεῖ, sed λοξῷ, πεκτιδεῖ, *curvo*.

(5) Codex, στῆσόν μου. Lat. » siste *tuos* fletus. »

» λέως καλασκιάζουσαν. » Πείθεται, καὶ, ἐπὶ τὴν γῆν περικαλλεῖ καλολισθήσασα σώματι (1), τὴν Ἐρσίλειαν διανίσῃσι καὶὰ τὰ ἐντεταλμένα. Ἡ δ' αἰδουμένῳ προσώπῳ μόλις τοὺς ὀφθαλμοὺς διάρασα, « Ὦ » θεά (καὶ γὰρ οὔ μοι πρόχειρον εἰπεῖν τίς πόλε » οὖσα τυγχάνοις, καὶ δοκεῖς εἶναι θεά), ἤγησαι, ὦ (2) » ἤγησαι » λέγει, « καί μοι τὴν τοῦ ἀνδρὸς ὄψιν » προσένεγκαι, ὃν εἰ δυνηθῆναι μόνον ἅπαξ ἰδεῖν » δοῖεν αἱ Μοῖραι, τοῦ οὐρανοῦ δόξω (3) ἐπιλαβέ- » σθαι. » Οὐ πολὺ τὸ ἐν μέσῳ, καὶ σὺν τῇ Θαυμαντείᾳ παρθένῳ τὸν Ῥωμύλειον εἴσεισι λόφον· ἔνθαπερ ἀστὴρ ἀπ' αἰθέρος καλολισθήσας εἰς γῆν πέπλωκεν· οὗπερ ἐκ τοῦ φωτὸς ἡ τῆς Ἐρσιλείας εὐωδιάσασα (4) κόμη, ἅμα τῷ ἀστέρι, πρὸς τὰς αὔρας ἐχώρησε. Ταύτην δέ γε συνήθεσι χερσὶν ὁ τῆς Ῥωμαίων πόλεως ὑποδέχεται κλιστὴς, καὶ τὴν παλαιὰν ἐπίσης σὺν τῷ σώματι καταλίθησι κλῆσιν,

(1) *Artus* male legit, non *arcus*. Repone, ἐν πυκνῷ, καταχρά-πτῳ τόξῳ.

(2) Cod. ὰ Jam sæpius eo modo peccavit librarius. In Pluto 458, velim scribi, ὦ πρὸς τῶν θεῶν, non ὦ πρ. τ. θ.: in Libanio t. III, pag. 93, ὦ πρὸς Διός, non ὦ πρ. Δ. Philostratus Epist. 26, extr. φέρε εἶπω σου τὸν ἵππαφιον τῆς κόμης· ὦ καλλους ἀκρόπολις, ἔρωτος ἄλσος, ὦ ἄστεγε κεφαλῆς: codex Reg. 1696, et Vatic. 140, σοι, quod æque bonum est, et ille ὦ inserit apte ante ἔρωτος: ter scripserim ὦ: sunt enim exclamationes. Heliodorus II, 4, ἀλλ' ὦ τί ἄν σέ τις ὀνομάσειε; νύμφην; ἀλλ' ἀνύμφευτος..... cod. Venet. 409, ὦ: sed malim ὦ: nam hic signum est vocativi. Dicturus erat ὦ νύμφη, vel ὦ γαμετή, sed se a tali appellatione revocat; unde sic interpungi nitidius velim, ἀλλ', ὦ.....τί ἄν σέ—Infra ad XV, 581, ὦ scribam pro codicis lectione ὦ: et supra pag. 540, 4, codex ὦ χαῖρε, quod retinere nolui.

(3) Codex, δόξαι. Forsan δόξαιμι.

(4) Legit, idque male, *fragrans* pro *flagrans*. Repone, φλεγομένη.

καὶ Ὄραν (1) περσαγορεύει. Καὶ νῦν τῷ Κυρίνῳ συνημμένη θεός ἐστιν.

(1) Codex, ὁρᾶν: invenit Planudes *Oram*, non *Horam*. Malim supra *μεταπίθησι*, *mutat*.

Chartæ, quæ non est pura relinquenda, grammaticalia illinam paucula, mihi olim e cod. Regio 1630, pag. 249, 3, descripta.

Τὸ κωλύω, ἀπὸ τοῦ κῶλα δεσμεύω. Τὸ ἁρπύω, ἀπὸ τοῦ ἁρπῶ. Τὸ μηνύω, ἀπὸ τοῦ μιῶ, μύω καὶ μηνύω. Τὸ ῥύω καὶ ἐρύω, ἀπὸ τοῦ ῥῶ.

Τὸ νῶ νοῖς νοῖ, καὶ σῶ σοῖς σοῖ, καὶ χῶ χοῖς χοῖ, μῶ μοῖς μοῖ. Ταῦτα ἀπὸ τῆς τελίτης συζυγίας τῶν περισπωμένων, τυτέστι πληρῶ. Τὸ δὲ δῶ δῷς, τῆς πρώτης.

Καὶ τὸ χναλώπηξ οὐχ ὑγιῶς ἀπὸ εὐθείας συντίθεται [sed cf. Etymol. M.]. Τὸ δὲ ποδάνιπτρα, κυνάμυια, ἀπὸ τοῦ ποδόνιπτρα καὶ κυνόμυια, καλὰ τροπὴν τοῦ ο εἰς α. Τὸ δὲ γυναιμανὲς ἀπὸ τοῦ γυναικομανὲς (cod. γυνομανὲς), τὸ μὲν καλὰ συγκοπήν, τὸ δὲ καλὰ τροπὴν τοῦ ο εἰς α, καὶ προσθέσει τοῦ ι, ὡς καὶ Κλυταιμνήστρα.

Ἀπὸ κλητικῆς οὐ γίνεται σύνθεσις· τὸ γὰρ Βακχίκακος καλὰ τροπὴν τοῦ ο εἰς ε.

Ὅτι τοῦ χαίρω παθητικοῦ ὄντος τοῦ σημαινομένου ἐπιλείπει ὁ παθητικὸς ἐνεστώς· οὐ γὰρ λέγομεν χαίρομαι· τὸ δὲ ἐχάρην λέγεται, ἐπειδὴ ὁ ἔχαρον ἐνεργητικὸς οὐ λέγεται.

Ὅτι τὸ «σίζει» καὶ «λίγξε» καὶ «ἐκλαγξαν» καὶ «κρίκα δὲ ζυγὸν» ῥῆμα οὐκ ἔχουσιν, ἐπειδὴ καλὰ μίμησιν τῆς φωνῆς εἴρηται [cf. Etym. M. in Σίζω.].

Τὰ ἔχοντα μεταβασιν πρὸς πλαγίαν πτῶσιν, ταῦτα ἔχουσι παθητικὰ γενικῇ συνταττόμενα μετὰ τῆς ὑπὸ προθέσεως· διὰ τοῦτο οὖν τὸ κλαίω μεταβαίνει εἰς πάθος, οἷον κλαίομαι· ὁμοίως καὶ τὸ ὀλολύζομαι, θρηνοῦμαι, πενθοῦμαι. — (Etymol. M. eadem est sententia: αἴτιον, ait, τῆς τῶν παθητικῶν ῥημάτων γενέσεως ἢ τῶν ἐνεργητικῶν ἐστὶ πλαγίων μεταβάσεις: leg. ἐπὶ, non ἐστὶ.)

Διὰ τοῦτο καλεῖται μέση ἢ μέση διάθεσις, καθὸ οἱ αὐτοὶ σχηματισμοὶ καὶ ἐπ' ἐνεργείας λαμβάνονται καὶ ἐπὶ πάθους.

Τί ἐστὶ διάλογος δεῖξις; Διάλογος δεῖξίς ἐστιν, ἡτίνα τὸ ζητούμενον ἐκ τοῦ ζητουμένου κατορίζεται· οἷον· ποῦ μένει Πλάτων; ὅπου μένει Δίων· καὶ ποῦ μένει Δίων; ὅπου μένει Πλάτων. Ἰστέον δὲ ὅτι τῶν δείξεων αἱ μέν εἰσιν οὐσιώδεις, αἱ δὲ ἐπουσιώδεις ἦγουν πιθανολογικαί· οὐσιώδεις μέν, ὅταν τόπον μελανὸν (sic) ἐν οἴκῳ εἴπῃ σκοπούμενος ὅτι ἀπὸ καπνοῦ ἐμελάνθη· εἰκὸς δὲ ἦν αὐτὸν μελανθῆναι ἀπὸ μέλανος ἢ ἀπὸ κάρβωνος.

Ex eodem codice eorum qui in quaque arte excelluerint nomina virorum proferam pleraque satis ignorabilia: cf. Bibl. Græca t. XI, pag. 575.

Ἀπίλλης βοτανικῆς. Δημοσθένης ῥητορικῆς. Παππαιὸς (sic) νομο-

θτείας. Ἄντυλος (forsan Ἄντυλλος vel Ἀντύλος) λοχοποιίας (non λοχοποιίας quæ est Fabricii lectio). Εὐρύτους τοξοσύνης. Εὐρύδαμος (sic) Μεσήνιος θώρηκος πολεμικοῦ. Εὔανδρος κνημίδος καὶ ἀσπίδος. Ὀπτιανὸς ἁλιευτικῆς. Τειπτόλεμος σπορᾶς ὀίπου. Παμφίλος ζωγραφικῆς. Τίφυς ναυτικῆς. Ἄργος ναυπηγίας, ἐξ οὗ καὶ Ἀργοναῦται. Ἀρχιμήδης μηχανικῆς.

Sit pro coronide inscriptio quæ, si bene memini, Athenis fuit a Fauvellio lecta; unde vero illam ego possideam jam dicere non habeo: ΤΟΝ ΘΕCΜΩΝ ΤΑΜΙΗΝ ΕΡΚΟΥΛΙΟΝ ΑΓΝΟΝ ΥΠΑΡΧΟΝ ΠΛΟΥΤΑΡΧΟC ΜΥΘΩΝ ΤΑΜΙΗC ΕCΤΗCΕ... Desunt in fine tres syllabæ quibus posterior hexameter rite claudebatur. Præfectus quidam Cretensium ἀγνὸς pariliter nuncupatur in inscriptione quam inter Analectorum Incerta (612[b]) sibi quærat ὁ βουλόμενος.

ARGUMENTUM

LIBRI XV

EX CANTERI NOVIS LECTIONIBUS.

Romulum secutus est *Numa*, qui, quum de originibus Crotonis quæreret, *nigros calculos* quondam in *albos* fuisse commutatos comperit, et *Pythagoram* de *perpetuis* rerum *transformationibus* disputantem audivit. Mortuum deinde Numam deflet *Egeria*, nec *Hippolyti*, qui suas ipsi *conversiones* narrabat, consolationem admittens, in *fontem* liquescit. Id quod non minus fuit mirandum, quam quod *Tages* e *gleba* ortus, Romuli *lancea arbor*, et *cippus* cornutus factus. Tum transit poeta ad præsentia, narratque quomodo *Æsculapius* coli a Romanis in insula Tiberis cœptus sit, *Julius*que *Cæsar* in *stellam* commutatus.

ΟΒΙΔΙΟΥ

ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΙΣ.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΠΕΝΤΕΚΑΙΔΕΚΑΤΟΝ.

Ζητεῖται μεὶὰ τοῦτο τίς ἂν τὸ τοσοῦτο τῆς ἀρχῆς ἀναδέξαιτο βάρος, καὶ τὸν τοσοῦτον ἱκανὸς εἴη διαδέξασθαι βασιλέα. Ἡ μέντοι τοῦ ἀληθοῦς φράγγελος Φήμη τὸν περιφανῆ Νουμᾶν ἐπὶ τὴν βασιλείαν αἱρεῖται. Ἀλλ' οὐκ ἀποχρώντως ἐκεῖνος τὰ πάτεια τοῦ Σαβίνων γένους ἔχει γινώσκειν· μείζονα δέ τινα τῇ διανοίᾳ χωρητικῇ τυγχανούσῃ περινοεῖ, καὶ τί ποτ' ἂν εἴη τῶν φαντασμάτων ἡ φύσις ἐπιζητεῖ. Ταύτης οὖν τῆς φροντίδος ὁ ἔρως πεποίηκε τοῦτον, καταλιπόντα παλείδα τε καὶ πολίτας, ἐλθεῖν εἰς τὴν Κρήτωνος πόλιν, τοῦ τὸν Ἡρακλῆν (1) πάλαι ξενίσαντος. Καὶ γὰρ τούτῳ δὴ τῷ Νουμᾷ, ζητοῦντί τίς Γραικῶν ἐν τοῖς Ἰταλικοῖς ὄρεσιν ἀνήγειρε τεῖχος, εἷς τις τῶν ἰθαγενῶν γεραιτέρων, πράξεων τῶν ἀρχαίων οὐκ ἀμαθής, οὕτως ἀπήγγειλεν· « Ὁ τοῦ » Διὸς παῖς Ἡρακλῆς λέγεται, πλούσιος τοῖς Ἰβε» ρικοῖς βουσὶν (2) ἐπανιὼν ἐξ ὠκεανοῦ, σὺν εὐτυχεῖ » πορείᾳ τὴν ἠϊόνα τοῦ Λακινίου καταλαβεῖν, καὶ, » τῆς ἀγέλης ἐπὶ πόας μαλακῆς νεμομένης, αὐτὸς

(1) Hanc accusativi formam firmant exempla a Schæfero viro cel. adlata ad Scholiastam Argonaut. Apollonii Rhodii p. 103.

(2) Glossa in margine: πὺ Γηρυόνου.

» τὴν τοῦ μεγάλου Κρήτωνος οἰκίαν καὶ τὴν οὐκ
» ἄξενον εἰσελθεῖν βασιλείαν, καὶ ἀναπαυσάμενος τὸν
» μακρὸν πόνον κουφίσαι· καὶ οὕτως, ἀπαίρων, Καλὰ
» τὴν τῶν ἐμῶν ἐλπίων ἡλικίαν, εἰπεῖν, πόλις οὗτος
» ὁ τόπος ἔσται. Καὶ ἀληθεῖς (1) αἱ ἐπαγγελίαι γεγέ-
» νασι. Καὶ γὰρ ἐγεννήθη τις Ἀλήμονι τῷ Ἀργολικῷ
» Μίκαλος (2), θεοῖς κεχαρισμένος κατ' ἐκεῖνο τοῦ
» χρόνου. Τούτῳ δ' ὁ τὸ ῥόπαλον πάλαι (3) φέρων
» Ἡρακλῆς, ὑπὸ τῆς τοῦ ὕπνου πολὺ νικωμένῳ βα-
» ρύτηλος, ἐπιπεσών, Ἴθι, ζήτει, φησὶ, τὰς ὑποπέ-
» τερους Αἴσακος δίνας· ἄγε, τὴν πατρῴαν οἰκίαν ἀπό-
» λιπε. Καὶ, εἰ μὴ ὑπείξειε (4), πολλὰ καὶ φοβερὰ
» ἀναλείνειαι. Μετὰ δὲ τοῦτο ἀναχωρεῦσιν ὅ, τε
» ὕπνος καὶ ὁ θεός. Ἐξεγείρεται δ' ὁ Ἀλημονίδης,
» καὶ ἐν τῷ τῶν λογισμῶν ἀφανεῖ τὸν στέφανον
» ὄνειρον ἀνελίττει, καὶ ἡ κρίσις τούτων ἐπὶ πολὺ
» καθ' ἑαυτῆς μάχεται. Ὁ μὲν γὰρ θεὸς, ἔλεγεν,
» ἀπέναι κελεύει· ἀποχωρεῖν δ' οἱ νόμοι κωλύουσι,
» καὶ ἡ ποινὴ θάνατος κεῖται τῷ τὴν ἐνεγκαμένην
» ἀμείβειν θέλοντι. Ὁ μὲν οὖν λαμπρότατος Ἥλιος
» τὴν ἑαυτοῦ καθαρὰν κεφαλὴν τῷ ὠκεανῷ παρέ-
» θηκε· ἡ δὲ ξυμπρεφὴς Νὺξ τὴν κατάστερον ἐξῆρε

(1) Cod. ἀληθῶς. « Promissa-» que *vera* fuerunt. »

(2) Verum nomen est Μύσκελος.

(3) Nescio quid hoc adverbium sibi nunc velit; malam esse puto syllabarum finalium vocis ῥόπαλον iterationem, ideoque delendum.

(4) Cod. ὑπήξειε. Sic codex ad 289, συνεχεῖ pro συνεχῆ : ad 420, ἤδη pro εἰδη : ad 846, ἐγκαπίθησιν. Hac variatione utamur ut Scholiastam Iliadis Venetum ad librum Θ, 221, emendemus: πρὸς τὸ γλωσσέμεν, ὅτι οὐ ψιλῶς εἰδὶ φωνὴν, ἀλλ' ἀκουστὸν φθέγγεσθαι. Reponendum, puto, φωνεῖν, etsi vir doctissimus nuper bis proposuerit φωνᾶν.

» κεφαλήν. Ἔδοξε δὲ πάλιν ὁ αὐτὸς παρεῖναι θεὸς
» καὶ τὰ αὐτὰ συμβουλεύειν, καὶ, εἰ μὴ ὑπείξειε,
» πλείω καὶ βαρύτερα συμβουλεύει (1). Ὁ δ' ὑπερε-
» τόμαξε, καὶ τὴν παλρῴαν ἑορτὴν αὐτίκα μάλα
» πρὸς νεώτερον μεταφέρειν ἡτοιμάζετο χῶρον. Γίνε-
» ται δὴ θόρυβος ἐν τῇ πόλει, καὶ, ὡς τῶν νόμων
» καταφρονουμένων, ἄγεται ὁ Μίκαλος ὑπ' εὐθύνην.
» Ὡς δ' ἡ πρόκρισις δίκη διήνυστο καὶ τὸ ἀμάρτημα
» φανερὸν ἦν κυρωθὲν καὶ δίκαι μαρτύρων, σίυγνὸς, ὡς
» ἤδη καταχειθεὶς, πρὸς τοὺς θεοὺς ὀφθαλμοὺς
» ἀναβείνας καὶ χεῖρας, Ὦ, ὅτινι τὸν οὐρανὸν ἑπο-
» είσαντο τὰ δὶς ἓξ ἆθλα, ὄρεξον βοήθειαν, ἱκετεύω·
» σὺ γάρ μοι τοῦ πλημμελήματος αἴτιος. Ἦν δ'
» ἔθος τοῖς παλαιοῖς λευκαῖς τε καὶ μελαίναις ψη-
» φίσι, ταύταις μὲν καταδικάζειν τοὺς καληγθευ-
» μένους, ἐκείναις δὲ τῆς αἰτίας αὐτοὺς ἀπολύειν.
» Καὶ τότε τοίνυν σχέτλιος ἐξηνέχθη γνώμη, καὶ
» πᾶσα ψῆφος εἰς τὴν δεινὴν ὑβρίαν ἐμβάλλεται μέ-
» λαινα· ἥτις ἅμα τε, καταστραφεῖσα, τὰς ψή-
» φους, ὡς ἂν ἀριθμηθείεν, ἐξέχεε, καὶ πάσαις ἐκ
» τοῦ μέλανος εἰς λευκὸν μετεμείφθη τὸ χρῶμα, καὶ
» ἡ ψῆφος, τῇ τοῦ Ἡρακλέους θειότητι λευκαν-
» θεῖσα, τὸν Ἀλημονίδην ἀπέλυσεν. Ὁ δ' ὁμολογεῖ
» χάριτας ἐπακούσαντι τῷ Ἀμφιτρυωνίδῃ, καὶ ἐπι-
» φόρῳ ἀνέμοις τὸ Ἰόνιον διαπλεῖ πέλαγος. Καὶ
» δὴ παραμείβει τὸν Λακεδαιμόνιον Τάραντα, καὶ

(1) Ovidius : « Visus adesse » idem deus est, eademque mo- » nere, Et, nisi paruerit, plura » et graviora *minari*. » Planudes legit bis *monere*, et bis συμβουλεύειν scripsit : nam reformandum saltem τὸ συμβουλεύει videtur in συμβουλεύειν. Sed ad meliorem lectionem rescribendum, πλείω· καὶ βαρύτ. ἀναλήψεσθαι.

» Σύβαριν, καὶ τὸν Σαλεντῖνον Νέρηθον, καὶ τὸν
» Θούριον κόλπον, Τεμέσην τε καὶ τὰ Ἰάπυγος πε-
» δία πρὸς τούτοις. Καὶ μόλις, πλανηθεὶς ἀνὰ πᾶ-
» σαν τὴν ἐκεῖ γῆν, ὅση τὴν θάλατταν βλέπει, εὖ-
» ρισκει τὸ τοῦ πεπρωμένου Αἴσαρος πλαμοῦ σλό-
» μα, καὶ ἐκεῖθεν οὐ πόρρω χῶμα, ὑφ' οὗ καθιερω-
» μένα τὰ τοῦ Κρότωνος ὀσλᾶ ἡ γῆ συνεκάλυπλε.
» Καὶ καλὰ τὴν γῆν, ἣν Ἡρακλῆς ἐνελείλαλο, πόλιν
» ἀνήγειρε, καὶ τὴν τοῦ τεθαμμένου πρόσηγορίαν
» εἴλκυσεν εἰς τὴν πόλιν. Τοιαῦτα συνέπεσε τὰ τῆς
» χώρας προοίμια καλ' ἁπλανῆ φήμην γενέσθαι,
» καὶ τῆς ἐν τοῖς Ἰταλῶν ὁρίοις κλισθείσης πόλεως.»
Ἀνὴρ δέ τις ἐνταῦθα γέγονε, τοὔνομα Πυθαγό-
ρας, τὸ γένος Σάμιος· ἀλλ' ἔφυγεν ὁμοῦ καὶ Σά-
μον καὶ δεσπότας, καὶ, μίσει τῆς τυραννίδος, ἐξόρι-
στος ἑκὼν γίνεται. Οὗτος τῇ διανοίᾳ τῶν θεῶν ἐφι-
κνεῖτο, καίτοι τῷ οὐρανίῳ χώρῳ ἀπῳκισμένος, καὶ,
ἅπερ ἡ φύσις τοῖς ἀνθρωπίνοις ὀφθαλμοῖς ἀπηγόρευε,
ταῦτα τοῖς τοῦ νοὸς ἔμαθεν ὀφθαλμοῖς. Καὶ δὴ,
διανοίᾳ καὶ ἀγρύπνῳ ἐπιμελείᾳ ἅπαντα καλανοήσας,
εἰς μέσον καὶ τοῖς ἄλλοις μανθάνειν ἐδίδου, καὶ ὁμή-
γυριν φοιτητῶν σιωπώντων καὶ τὰ λεγόμενα θαυ-
μαζόντων ἀθρόισας, τήν τε καλαρχὴν τοῦ μεγάλου
κόσμου, καὶ τὰς τῶν ὄντων αἰτίας, καὶ τίς πολέ ἐστι
φύσις ἐδίδασκε, τίς ὁ θεὸς, πόθεν χιὼν, τίς ἡ κε-
ραυνοῦ γέννησις, πότερον ὁ Ζεὺς ἢ τὸ πνεῦμα, τοῦ
νέφους διαῤῥηγνυμένου, βροντᾷ, τί τὸ τὴν γῆν σεῖον,
τίνι νόμῳ δίῖασιν ἀστέρες, καὶ πᾶν ὅ, τι περ ἄλλο
λανθάνει. Καὶ πρῶτος φαῦλον ἐλέγχει τὸ ζώων ἐπὶ
τραπέζῃ σάρκας παραλιθέναι. Καὶ πρῶτος τοιοῖσδε

ῥήμασι τὴν γλῶτταν ἔλυσε, πεπαιδευμένην (1) μὲν, οὐ μὴν καὶ πιστήν.

» « Φείδεσθε, ὦ ἄνθρωποι, βρώμασιν ἀθέσμοις τὰ » ὑμῶν αὐτῶν σώματα διαφθείρειν. Πάρεστι σπέρ- » ματα· πάρεισιν ὀπώραι τῷ ἐαυτῶν βάρει καθαι- » ρεῦσαι τοὺς κλῶνας, καὶ σφιγγῶντες ἐν τοῖς » κλήμασι βότρυες· πάρεισιν εὔχυμοι βολάναι· » πάρεστιν ἃ δύναται διὰ πυρὸς ἀπαλύνεσθαι (2). » Οὐδ' ἀφαιρεῖταί τις ὑμῶν τὴν χρῆσιν τοῦ γά- » λακτος, οὐδὲ τὸ θύμων ἄνθους ὄζον ἡδέως μέλι. » Ἀφειδῶς ἡ γῆ πλοῦτόν τε καὶ ἡμέρους τροφὰς » χορηγεῖ, καὶ ἀναιμάκτους παρέχεται καὶ χωρὶς » σφαγῆς ἐδωδάς. Κρέασι δὲ τὰ θηρία θεραπεύει » τὴν πεῖναν· οὐ μέντοι πάντα· καὶ γὰρ ἵπποι μὲν » καὶ ποίμνια καὶ ἀγέλαι χόρτῳ διαγίνονται· οἷς » δὲ φύσις ἀγρία τε καὶ ἀνήμερος, ὡς Ἀρμένιαι » τίγρεις καὶ ὀργίλοι λέοντες, καὶ σὺν λύκοις ἄρκτοι, » τροφαῖς σὺν αἵμασι χαίρουσιν. Ὦ πόση τόλμα τις » ἔστιν ἕλκεα εἰς ἕλκεα κρύπτεσθαι, καὶ ἄπλη- » στον παίνεσθαι σῶμα σώματι πεπτωκότι, καὶ ἄλλου » θανάτῳ ἐμψύχου τὸ ἔμψυχον διαζῆν! Περόδηλον » ὡς ἐπὶ τῆς τοσαύτης ἀφθονίας, ἣν ἡ κρατίστη » μητέρων τίκτει, οὐδενὶ χαίρεις, ὅτι μὴ δύστηνα » τραύματα τοῖς δεινοῖς ὀδοῦσιν ἐσθίειν, καὶ τὸ τῶν

(1) Cod. πεπαιδιυμένην. Eadem vocalium αι et ε variatione infra ad 236, cod. ἐξαπαλίσκελε pro ἐξαπαλίσκεται: ad 275, καλαπίπτε. Titulus Syntipæ codicis ap. Matthæium Præf. pag. x, sic est conceptus: οἱ ἀρχὴ τῆς βίβλου ἔνεκα οὗπος. Editor sic correxit, ἡ ἀρχὴ τ. β. ἔχει οὕπως: bene quidem; sed et voluit forsan librarius scribere εἶναι, quo recentiores loco τοῦ ἐστὶ utuntur.

(2) Sed sensus latinis est, πάρεισιν αἱ δύνανται διὰ πυρὸς ἀπαλ.

» Κυκλώπων ἔθος ἀνακαινίζειν, κἂν, εἰ μὴ ἕτερον
» ἀπολέσαις, οὐκ ἂν δύναιο τῆς παμφάγου καὶ
» κακῶς ἀχθείσης κοιλίας τὴν ἔνδειαν θεραπεῦσαι.
» Ἀλλ' ἡ ἀρχαία πρόσθεν ἡλικία ἐκείνη, ἣ τὸ
» χρυσοῦν πεποιήκαμεν ὄνομα, τῇ τε τῶν δένδρων εὐ-
» θηνίᾳ, καὶ λαχάνοις ἅπερ ἡ γῆ τρέφει, εὐδαίμων
» ἦν, οὐδ' ἐμόλυνε λύθρῳ τὸ σῶμα. Τότε καὶ τὰ
» πτηνὰ θαῤῥοῦντα διεκίνει τὰς πτέρυγας ἐν ἀέρι,
» καὶ λαγὼς ἄτρεστος ἐν μέσοις τοῖς πεδίοις περι-
» ενόστει, καὶ τὸν ἰχθὺν ἥκιστα τὸ οἰκεῖον ἑτοιμό-
» πιστον ἀπ' ἀγκίστρου ἐκρέμα. Πάντα δ' ἀνεπι-
» βούλευτα καὶ δόλον δεδοικότα μηδένα, καὶ εἰρήνης
» ἦν πλήρη. Ἐπεὶ δὲ νομοθέτης, οὔκουν λυσιτέλης,
» ὅστις ποτὲ θεῶν (1) ἦν ἐκεῖνος, ἐφθόνησε ταῖς τρο-
» φαῖς, καὶ σάρκινα βρώματα πρὸς τὴν λάβρον
» γαστέρα καθήνεγκεν, ὁδὸν ἐποίησε τῷ τολμήματι.
» Καὶ πρῶτα μὲν ἐκ φόνου θηρίων αἵματι χερ-
» θεὶς ὁ σίδηρος ἔσχηκε θερμανθῆναι· καὶ τοῦτο δ'
» ἀποχρῶν ἦν. Καὶ τὰ ζητοῦντα τὸν ἡμέτερον θάνατον
» σώματα θανάτῳ παραδίδοσθαι, σωζομένης μέντοι
» τῆς εὐσεβείας, ὁμολογοῦμεν· ἀλλ' ὅσον ἦν τῷ θα-
» νάτῳ παραδοτέα, τοσούτῳ ἔδει καὶ ἄβρωτα μένειν.
» Ἐντεῦθεν τὸ ἄθεσμον ποῤῥωτέρω ἐβάδισε. Καὶ
» πρῶτον κάπρος θῦμα θανάτου ἔδοξεν ὀφείλειν,

(1) « Victibus invidit (quis-» quis fuit ille) deorum. » Sic legendum puto, et victibus deorum invidere dicitur qui primus animalia mensis imposuit, quod, quum deis boves et alia viva corpora immolarentur, et ipsis quasi vescenda apponerentur, voluerit et ille homo, male moratus venter, corporeas, exemplo cœlitum, dapes mandere. Rep. ὅστις ποτὲ ἦν ἐκεῖνος, ἐφθόνησε ταῖς τῶν θεῶν τροφαῖς. Ceterum non minimæ sunt hic loci turbæ.

» ὅτιπερ ἀναπεπλαμένῃ (1) τῇ φρομῇ ἀναστρέφει,
» καὶ τὴν ἐλπίδα διαλέμνει τοῦ θέρους· ὁ δ' ἄγιος
» αἴξ, τὴν ἄμπελον φαγὼν, πρὸς τὸν βωμὸν
» ἀγέλαι τυθησόμενος τοῦ τιμωροῦ Διονύσου. Καὶ
» ἀμφοτέρους τὸ οἰκεῖον πλημμέλημα ἔβλαψε. Τί
» δ' ὑμεῖς ὠφλήσατε, πρόβατα, κλῆνος ἥμερον καὶ
» πρὸς τὴν ἀσφάλειαν γεννηθὲν τῶν ἀνθρώπων; ἃ
» νέκταρος τὸ οὖθαρ ἔμπλεων φέρετε, ἃ μαλακώ-
» τατον ἡμῖν ἔριον τὴν ὑμῶν αὐτῶν σκέπην παρέ-
» χεσθε, καὶ ζῶντα μᾶλλον ἢ θανόντα ὄφελος γί-
» νεσθε. Τί δ' ὠφλησαν οἱ βόες; ζῶον ἐκλὸς ἀπάτης,
» καὶ δόλου παντὸς ἀπολελυμένον, ἁπλοῦν, γεννη-
» θὲν εἰς τὸ πόνους φέρειν. Ἀγνώμων ἐστὶ τὸ λοιπὸν (2)
» καὶ τοῦ δώρου τῶν σπερμάτων ἀνάξιος, ὃς ὑπέ-
» μεινεν, ἅρτι τῆς βαρύτητος ἀρθείσης τοῦ καμπύ-
» λου ἀρότρου, τὸν συγγεωργὸν αὐτῷ βοῦν καλα-
» θῦσαι, ὃς τὸν καταλελειμμένον τοῖς πόνοις ἐκεῖνον
» τέκνοντα, δι' οὗ τοσάκις τὸ ξηρὸν ἐνέωσε γῆδιον
» καὶ τόσους ἀμήτους ἤνυσεν, ἔπαισε τῷ πελέκει.
» Ἀλλ' οὐδ' ἀπέχρησε τὸ τοσοῦτον τολμᾶσθαι
» ἀθέμιτον· αὐτοῖς ἐπέγραψαν τοῖς θεοῖς τὸ ἀνό-
» σιον, καὶ πιστεύονται νῦν οἱ οὐράνιοι θεοὶ φερεπό-
» νου χαίρειν αἵματι ταύρου. Καὶ δὴ θῦμα νόσου
» πάσης ἀπηλλαγμένον καὶ τῷ κάλλει πρέχον
» (καὶ γὰρ ἔβλαψε καὶ τὸ καλὸν γεγονέναι), τοι-
» νίαις ἐπίσημον καὶ χρυσῷ, παρίσταταί τε πρὸ
» τοῦ βωμοῦ, καὶ μὴ συνιὲν τοῦ ἱερέως εὐχομένου
» ἀκούει, καὶ ὀρᾷ μεταξὺ τῶν κεράτων, ἐν τῷ

(1) Repone, κυρτῇ : *pando rostro.*

(2) Habuit Planudes bonam lectionem *demum.*

» μελώπῳ ἑαυτοῦ, ὃν καρπὸν ἐγεώργησεν ἐπικείμενον,
» καὶ πληγὲν καλαχρώννυσι τὰς μαχαίρας ἐν ὕδατι
» τάχα διαφανεῖ πεφοφθείσας. Αὐτίκα δ' ἔτι
» ζῶντος τοῦ σίδηρου τοὺς λοβοὺς ἁφαρπάσαντες
» ἐπισκοποῦνται, καὶ τὸν τῶν θεῶν νοῦν ἐν ἐκείνοις
» δὴ πολυπραγμονοῦσι. Πόθεν τοῖς ἀνθρώποις ἡ το-
» σαύτη τῶν ἀπειρημένων βρωμάτων ὄρεξις; Τολ-
» μᾶτε κρεοφαγεῖν, ὦ θνητὸν γένος! ὅπερ, ἀντι-
» βολῶ, μὴ ποιεῖτε· ἀλλὰ πρὸς τὰς ἐμὰς ὑποθήκας
» ἐπιστρέψατε τὴν διάνοιαν. Καὶ, ἡνίκα ἂν βοῶν
» φονευθέντων σάρκας δίδῶτε τῷ στόματι, ἴστε καὶ
» αἰσθάνεσθε ὑμᾶς αὐτοὺς τοὺς ὑμῶν αὐτῶν γεωρ-
» γοὺς θοινουμένους.

» Καὶπειδήπερ ὁ θεὸς τὸ ἡμέτερον στόμα κινεῖ,
» ἕψομαι καὶ τὰ εἰθισμένα τῷ τὸ στόμα κινοῦντι
» θεῷ καὶ Δελφοῖς τοῖς ἐμοῖς (1), καὶ αὐτὸν ἀναπτύξω
» τὸν αἰθέρα, καὶ θείας διανοίας χρησμοὺς διανοίξω.
» Ἄσομαι δὲ μεγάλα καὶ τοῖς τῶν πρεσβέρων λογι-
» σμοῖς οὐδαμῶς ἐξερευνηθέντα, καὶ ἅπερ ἐπὶ μα-
» κρὸν ἔλαθον. Ἤθελον πρὸς τὸ τῶν ἀστέρων ὕψος
» ἀνελθεῖν· ἤθελον, τὴν γῆν καὶ τὸν νωθρὸν χῶρον
» τόνδε καταλιπών, ὑπὸ νέφους ἀχθῆναι, καὶ ἐπὶ
» τῶν ὤμων σταθῆναι τοῦ καρτερικοῦ Ἄτλαντος, καὶ
» πλανωμένους ὅποι πού' ἔτυχε τοὺς ἀνθρώπους
» καὶ ἀμοιρεῦντας λόγου πόρρωθεν ἀποβλέπειν, καὶ
» τρέμοντάς τε καὶ δεδοικότας τὸν θάνατον οὕτωσὶ
» νουθετεῖν (2).

(1) Male distinxit latina Plan. Rescribe.... Δελφῷ, καὶ Δελφοὺς τοὺς ἐμοὺς αὐτὸν τε ἀναπτύξω—

(2) Ovidius addit, *seriemque evolvere fati*; καὶ τὸν τῶν Μοιρῶν εἰρμὸν ἐξελίττειν.

» Ὦ γένος ἐμβεβιντηλον τῷ τοῦ ψυχεῳῦ δέει
» θανάτου, τί Στύγα, τί σκότος καὶ ὀνόμαλα
» φοβεῖσθε κενὰ, καὶ τὴν τῶν ποιητῶν ὕλην, καὶ
» τοὺς τοῦ πεπλασμένου κόσμου κινδύνους; Τὰ
» σώματα γὰρ ἦν τε πυρᾶς φλόγωσις, ἦν τε πα-
» λαιωθεῖσα σῆψις ἀφέλητα, μηδὲν κακὸν δύνα-
» σθαι παθεῖν οἴεσθε. Αἱ ψυχαὶ δ' ἀπηλλαγμέναι
» τυγχάνουσι θανάτου (1), καὶ πολλάκις, ἐκλι-
» ποῦσαι τὰς πεπλέρας οἰκίας, ἐν καινοῖς ἄλλοις
» βιοῦσιν οἰκήμασι, καὶ εἰσδεχθεῖσαι οἰκοῦσιν. Ἐγὼ
» γὰρ αὐτὸς (καὶ γὰρ μέμνημαι), τὸν τοῦ Τρωϊκοῦ
» πολέμου χρόνον, ὁ Παυθοίδης Εὔφορβος ἦν (2),

(1) Addidi θανάτου, et ad 251, ὕδαλος: ad 331, τι quod absorbuit vicina vocula ἤ: π ad 425; ad 750, αὐτοῦ γένος. Obiter lacunas nonnullas impleamus, sed jam e libris, non e conjectura, in aliis scriptoribus. Theophylactus Sim. Ep. 37: αἱ γὰρ ἐλπίδες μιᾶς τοῦ ὕπνου συναπέπλαντας: codex Reg. 2991 A, μιᾶς τοὺς ὕπνους (melior edita lectio) εὐθὺς συναν. Idem Ep. 13, ὑπάρχων γὰρ παῖς ἀνδρὸς σοφιστοῦ, τὰ παλαιὰ ἐκλελάκιχας: cod. idem addit ἔθη, quod fere glossam sapere videtur. Rursus Ep. 34, ὁ μῦθος, ὦ Χρύσιππε, τὴν ἀλήθειαν καθάπερ ὕπαρ φθέγγεται: cod. bene, ὁ μ. οὗπος, ὦ Χρ. Crates Epist. 1, ἐγγὺς γὰρ ἤδη τῆς βίου πλεύτης: codd. Vatic. 1353 et Mazar. A 87, bene, τῆς τοῦ ζ. Sic caret articulo Theophyl. Sim. Ep. 61, τὸν Πηνελόπης ἐδόξαμεν ὑφαίνειν ἱστόν: cod. τὸν τῆς Π. Pari morbo laborat Libanius t. IV, pag. 198: παραχωρῶ σοι τῆς μισανθρώπου σωτηρείας: cod. Reg. 3017, τῆς τοῦ μισ. Heraclitus Ep. 4: Εὐθυκλῆς ὁ Νικοφῶντος τοῦ συλήσαντος τὸν Διόν: cod. Mazar. A 87, τοῦ συλ. σωπίρυσι τὸν θ. Myia Phyllidi: ἄριστον ἐὰν καὶ τοῦ γάλακτος πιμπλάμενον τὸ νεογνὸν οὕτως εἰς ὕπνον πρέπηται: cod. Mazar. γαλ. χρησθῶς πιμπλ. ἐς ὕπνον πρέπεσθαι: et sic forsan, ἐᾷ pro ἐάν. Theano Nicostratæ: βουλόμενόν σε λελησθέναι ἐλέγχουσα: cod. Maz. λελ. δοκεῖν. Aldina editio voces χρησθῶς et δοκεῖν recte jam exhibebat, quas omisit Lipsiensis nupera.

(2) Æneas Gaz. in Theophr. pag. 22: λέγεται Πυθαγόρας ἀναμνησθῆναι ὡς εἴη ποτ' Εὔφορβος ὁ ἐν Τροίᾳ: ubi cf. Barth. Diogenes qui fertur Epist. 19: Πυθαγόρας ἑαυτὸν ἔλεγεν Εὔφορβον γεγενῆσθαι τὸν Πάνθου: de quo loco cf. Notitt. MSS. t. X, part. II, pag. 170.

» οὗπερ ἐν ἀντιμελώπῳ πολὲ τῷ σιέρνῳ τὸ τοῦ
» ἐλάτίονος Ἀτρείδου βαρὺ δόρυ πεφσέσχέιο. Ἔΐνων
» γὰρ νεωσὶ τὴν ἀσπίδα, τὸ τῆς ἐμαυΐοῦ λαιᾶς
» φόρημα, ἐν τοῖς Ἀβαντείοις ἀΐφῖς (1) ἐπὶ τοῦ
» τῆς Ἥφας ἱεφοῦ. Πάντα μὲν γὰρ μἑλαβάλλέΐα,
» ἀπόλλυΐα δὲ οὐδέν. Πλανᾶται δ' ἐχεῖθεν ἡ ἡμε-
» τέφα ψυχὴ, φὴ δεῦφο φάχεῖσε πορεύέΐα, φὴ ὅπερ
» ἂν τύχῃ σῶμα φἑΐαλαμβάνει, φὴ ἐκ θηρείων
» εἰς ἀνθρώπεια μέΐαβαίνει, φὴ εἰς θηέία δὲ αὖθις,
» φὴ οὐκ ἀπόλλυΐα φἑΐὰ χεόνον οὐδένα. Ὡς δὲ
» φηφὸς εὐπειθὴς φαινοῖς ἐνσημαίνέΐα χαφαχίῆρσιν
» ἀεὶ, φὴ οὐ μένει μὲν ὥσπερ δῆτα φὴ ἦν, οὐδὲ
» τοὺς αὐτοὺς τύπους φυλάτΐει, ὅμως δ' ὁ αὐτὸς
» οὗτός ἐσΐιν· οὕτω διὰ πάντὸς τὴν αὐτὴν μὲν
» εἶναι ψυχὴν ἀναδιδάσκω, εἰς διάφοφα δὲ μέΐα-
» φοιτᾶν σώμἄΐα. Τὸιγαφοῦν, μὴ νικάσθω ἡ φι-
» λανθφωπία πφὸς τῆς τῆς (2) κοιλίας ἐπιθυμίας, φεί-
» δεσθε (χφησμοὺς λέγω φὴ γάφ) τοὺς συγΐενεῖς
» ἐκσοβεῖν ψυχὰς ἀθεμίτῳ θανάτῳ, μηδὲ αἵμαΐι
» τὸ αἷμα τφεφέσθω.

» Ἀλλ' ἐπείπεφ ἐπὶ μεγάλου πελάγους φέφομαι,
» φὴ ὅΐα τὰ ἱσΐία τοῖς πνεύμασι δέδωκα, φημὶ
» μηδὲν εἶναι συμμένον ἐν ὅΐῳ τῷ κόσμῳ, πάντα
» δὲ φεῖν· φὴ πᾶσα δὲ μοφφὴ πφὸς ἑτέφαν πΐα-
» νωμένη μεΐαμοφφοῦται. Καὶ αὐτὸς δ' ὁ χεόνος
» συνεχεῖ κυλίεΐαι τῇ κινήσει οὔκουν ἕτεφον τεόπον
» ἢ ποΐαμός. Οὔτε γὰφ ποΐαμὸς σΐῆναι, οὔθ' ὁ
» κοῦφος δύναΐαι χεόνος. Ἀλλ', ὡς ὕδωφ ὕδαΐι πφο-

(1) Legit *agris*, non *Argis*. Repone ἐν τῷ Ἀβαντίῳ Ἄφγει.

(2) De duplici articulo conf. not. pag. 73. — Codex, πρό.

» ωθεῖται, καὶ τὸ αὐτὸ ἐπισπέρχεται μὲν πρὸς
» τοῦ ἑπομένου, ἐπισπέρχει δέ γε τὸ πρόσθιον, τοῦτον
» τὸν τρόπον καὶ τοῦ χρόνου τὸ μὲν ἐπίσης φεύ-
» γει, τὸ δ' ἐπίσης διώκει, καὶ καινὸς οὗτός ἐστιν
» ἀεί. Καὶ γὰρ ὃς μὲν πρότερος γέγονε, καταλέ-
» λειπται, καὶ ὅσπερ οὐκ ἦν γένεται, καὶ πᾶσα ῥοπὴ
» καινή τίς ἐστιν. Ὁρᾷς δὲ καὶ τὰς νύκτας παρα-
» μειβούσας καὶ σπευδούσας εἰς φῶς, καὶ τὴν λαμ-
» πάδα τὴν καθαρὰν ταύτην ὑπεξισταμένην τῇ
» μελαίνῃ νυκτί. Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ τὸ αὐτό ἐστιν ἐν
» οὐρανῷ χρῶμα, ἡνίκα τε κεκμηκότα τὰ πάντα
» ἐν ἠρεμίᾳ κεῖται πολλῇ, καὶ ἡνίκα ἐφ' ἵππου
» λευκοῦ ὁ φαιδρὸς ἔξεισιν Ἑωσφόρος, καὶ αὖ πάλιν
» ἡνίκα ἡ τοῦ φωτὸς πρόδρομος Παλλαντιὰς Ἠὼς,
» παραδιδοῦσα τὸν οὐρανὸν τῷ Ἡλίῳ, διαχρώννυσιν
» αὐτόν. Καὶ αὐτὸς δ' ὁ τοῦ Φοίβου θυρεὸς ἐρυ-
» θραίνεται μὲν καὶ καλὰ τὸ ἑωθινόν, ἐρυθραίνεται
» δὲ καὶ ὑπὸ τὴν γῆν καταδύνων, τῆς δὲ γῆς ἐξαι-
» ρόμενος, ὅσον μεσημβρότερον, λευκὸς φαίνεται·
» κρείττων γὰρ πέφυκε φύσις ὅπερ ἐκεῖ τοῦ αἰθέ-
» ρος ἐστὶ, καὶ πόρρω τὴν γειτνίασιν τῆς γῆς ἀπο-
» φεύγει. Ἀλλ, οὐδ' ἡ τῆς νυκτερινῆς σελήνης ὄψις,
» ἤτοι ἴση, ἢ ἡ αὐτή πολε, δύναται εἶναι· ἀεὶ δὲ
» δίπολε τῆς ἐπιούσης ἢ σήμερον μείων μέν ἐστιν,
» αὐξανομένης, μείζων δὲ, συστελλούσης τὸν κύκλον.
» Τί δ' οὐχ ὁρᾷς τὸν ἐνιαυτὸν εἰς τέτταρας ἀπο-
» χρῶντα (1) μορφὰς, καὶ μίμημα διαύοντα τῆς

(1) Editio Gierig. *succedere*, quod utique Planudes nec legit nec vertit. Puto legisse illum *secedere*, quod in aliis editionibus receptum fuit, Editorque noster vir cl. in uno e suis codd.

» ἡμῶν ἡλικίας; Καὶ γὰρ ἀπαλὸς μὲν, καὶ οἱονεὶ
» θηλάζων, καὶ ἡλικία παιδὸς ἐμφερέσταλος, καὶ
» τὸ νέον ἔαρ ἐστί. Τότε γὰρ καὶ ἀρτιγενὴς ἡ πόα,
» καὶ ξυλώδους οὐτινοσοῦν ἀμοιροῦσα, σφεισὰ καὶ
» ἀπαλώλος ἐστι, καὶ ταῖς ἐλπίσι εὐφραίνει τοὺς
» γεωργούς· καὶ ἀνθεῖ δὲ πάντα τότε, καὶ τῇ πο-
» λυχρόᾳ τῶν ἀνθέων οἱ λειμῶνες διαγελῶσι, καὶ
» οὔπω τις ἐν τοῖς φύλλοις ἐμπέφυκε δύναμις.
» Μέτεισιν εἰς θέρος μετὰ τὸ ἔαρ στεγανούμενος ὁ
» ἐνιαυτὸς, καὶ ῥωμαλέος γίνεται μείραξ. Οὐδὲ γάρ
» ἐστι στερρότερα ταύτης ἡλικία, οὐδὲ χθιμωτέρα,
» οὐδ' ἥτις ἂν μᾶλλον ἐκκαίοιτο. Διαδέχεται τὸ
» μὲν μετόπωρον τὴν τῆς νεότητος ἀποθέμενον θέρ-
» μην, καὶ καθεστὼς εὐσταθὴς ἀνὴρ γίνεται μεταξὺ
» νεανίου καὶ γέροντος, τὴν κρᾶσιν μέσος, καὶ τοὺς
» κροτάφους πολιαῖς διερραντισμένος. Ἐντεῦθεν ὁ
» γηραλέος χειμὼν τεθμεροῖς βήμασι φειδώλης
» ἕπεισιν, ἤτοι τῶν ἑαυτοῦ τειχῶν γυμνωθείς, ἢ,
» ἃς ἔχει, πάσας ἔχων λευκάς. Καὶ τὰ σώματα
» δ' ἡμῶν αὐτῶν ἀεὶ δήπουθε μεταβάλλεται καὶ
» ἀπαύστως, καὶ οὔθ' ὅπερ ἦμεν, οὔθ' ὅπερ ἐσμὲν,
» αὖθις ἐσόμεθα. Ἐγένετο δὲ κἀκείνη ἡ ἡμέρα, καθ'
» ἣν σπέρμα μόνον καὶ ἐλπὶς ἦμεν ἀνθρώπου, καὶ
» τροφὰ μὲν τὴν ὑπὸν ὠχήσαμεν τῆς μητρός· ἐκεῖ
» δ' ἡ Φύσις τὰς δημιουργοὺς χεῖρας εἰσέπεμψε, καὶ,
» μηκέτι ἄγχεσθαι θέλουσα τὸ ἔγκεκλεισμένον ἐν
» τοῖς σπλάγχνοις τῆς μητρὸς οὕτω διαλαθείσης
» σῶμα, ἐξ ἐκείνου τοῦ οἰκήματος εἰς τὸ πλάτος

reperit, scripsisseque ἀποχω- calamus deinceps in ἀποχεῶπα ϱοῦπα, quod indiligens librarii mutaverit.

» τοῦ ἀέρος ἐξέπεμψε. Καὶ, περελθὸν εἰς φῶς,
» ἀσθενέσταλον ἔκκειται βρέφος· εἶτα δ' εὐθὺς τε-
» τράπουν γίνεται, καὶ τὰ οἰκεῖα μέλη θηρίων δίκην
» κομίζει· καὶ καλὰ βραχὺ τρέμον καὶ μήπω τῶν
» γονάτων στερεωθέντων ἵσταται, ὡθισμῷ (1) τινὶ τῶν
» νεύρων βοηθουμένων. Ἐντεῦθεν ἰσχυρός τε καὶ
» ταχὺς γίνεται, καὶ παίπαι τῆς νεότητος τὸ διά-
» σημα, καὶ, τῶν τοῦ μέσου δὲ χρόνου παραδρα-
» μόντων ἐνιαυτῶν, ὁδῷ καλάπτει πρὸς τὸ δῦνον
» καλασύρεται γῆρας. Ὑπορρεῖ (2) δὲ καὶ τοῦτο, καὶ
» τὴν τῆς περιλαβούσης ἡλικίας ῥώμην ἀποχαυνοῖ.
» Καὶ ὁ Μίλων θρηνεῖ γεγηραικώς, καὶ κενὸν (3) ὁρῶν καὶ
» παρηρημένον καὶ ἔκλυτον τῶν χειρῶν ἐκείνων τὸ
» δέρμα, αἳ, δίκην θηρίων, σφιγῶσαι καὶ εὐπαγεῖς
» καὶ παραπλήσιοι ταῖς Ἡρακλέους ἐγένοντο. Θρη-
» νεῖ δὲ καὶ ἡ Τυνδαρὶς Ἑλένη, ὡς εἶδεν ἐν ἐσόπτρῳ
» πρεσβυτικὰς ῥυτίδας, καὶ καθ' ἑαυτὴν, ὅτου χάριν
» δὶς ἡρπάγη, ἐπιζητεῖ. Ὦ χρόνε παιδαμάτορ, καὶ
» σὺ, φθονερὸν γῆρας, ὡς ἅπαντα καθαιρεῖτε, καὶ
» πάντα, τοῖς ὀδοῦσι λυμαινόμενα τοῦ αἰῶνος,
» καὶ μικρὸν μέλαν θανάτῳ ἐξαναλίσκετε!

» Οὐ μὴν ἀλλ' οὐδὲ ταῦθ', ἅπερ ἡμεῖς στοι-
» χεῖον (4) καλοῦμεν, συμμένει· τίνα γε μὴν τά-
» ξιν ἐξελίττει (μόνον πρόσεχέ μοι τὸν νοῦν)
» ἐγὼ διδάξω.

» Τέτταρα γενικὰ σώματα ὁ ἀΐδιος κόσμος οὑτοσὶ
» παρέχει· ὧν βαρέα μὲν ὄντα τυγχάνει τὰ δύο,

(1) Cod. ἰθισμῷ Lat. *conamine.*
(2) *Subruit* non est ὑπορρεῖ, sed καλασκάπτει, ἀνασπᾷ.
(3) Delenda videtur copula.
(4) Forte, στοιχεῖα, vel τοῦθ' ὅπερ ἡμεῖς στοιχεῖον.

» καὶ τῷ ἑαυτῶν ἄχθει (γῆ ταῦτα καὶ ὕδωρ ἐστίν)
» εἰς τὸ κάτω φέρεται. Τοσαῦτα δ' ἕτερα πάντος
» ἀπήλλακται βάρους, καὶ μηδενὸς πίπτοντος, ἀεὶ
» δήπουθε τὸ ὕψος ζητεῖ (1). Ἅπερ εἰ καὶ τὰ μά-
» λιστα ταῖς χώραις διίστανται, γίνεται μέντοι τὰ
» πάντα ἐκ τούτων, καὶ αὖθις εἰς αὐτὰ καταπί-
» πτει. Ἀναλυομένη δ' ἡ γῆ εἰς ὕδωρ διαφανὲς
» ἀραιοῦται· τὸ δ' ὕδωρ εἰς ἀέρα λεπτύνεται, καὶ
» τὸν ἀέρα καταλαμβάνει ἀποβαλὸν (2) τὴν βαρύ-
» τητα· αὖθις δ' ὁ ἀὴρ, λεπτότατος γενόμενος, εἰς
» τὸ μετεωρότατον πῦρ ἐφάλλεται. Κἀντεῦθεν αὖθις
» ἀναποδίζει ταῦτα, καὶ τάξις ἡ αὐτὴ ἀνυφαίνεται.
» Πῦρ μὲν γὰρ συμπιληθὲν εἰς ἀέρα πυκνὸν δια-
» βαίνει, καὶ οὗτος εἰς ὕδωρ· ἐκ δὲ παχυνθέντος
» ὕδατος συμπήγνυται γῆ. Ἀλλ' οὐδὲ τὸ οἰκεῖον
» εἶδός τινι συμμένει, ἀλλ' ἡ καινοτόμος τῶν ὄντων
» Φύσις ἐξ ἑτέρων ἑτέρας μορφὰς ἀνασκευάζει. Καὶ
» ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ (πίθεσθέ μοι) ἀπόλυται οὐδὲ
» ἕν, ἀλλὰ ποικίλλει τὴν μορφὴν καὶ μεταῤῥυθμίζει,
» καὶ γεννᾶσθαι παλιγγενεσίαν τὸ ἄρχεσθαι ἑτε-
» ρογίον εἶναι ἢ οἷον τὸ πρόσθεν ἦν, καὶ θνήσκειν
» τὸ παύεσθαι τοῦτ' αὐτό. Καὶ ταῦτ' ἴσως, δεῦρο
» μὲν μεταφερομένων ἐκείνων, ἐκεῖσε δὲ τούτων, ἓν
» τῷ καθόλου μέντοι τὰ πάντα συνίσταται.
» Οὐδὲν τοιγαροῦν πιστεύσαιμ' ἂν ἐπὶ τῆς αὐτῆς
» ἰδέας ἐπὶ πολὺ διαρκεῖν. Οὕτω πρὸς τὸν σίδηρον
» ἐκ τοῦ χρυσοῦ καταλήλυθας, χρόνε· οὕτω καὶ ἡ

(1) Omisit Plan. vel librarius latina, « aer atque aere purior » ignis », sic fere vertenda, ἀὴρ δὴ καὶ πῦρ αἴρος καθαρώτερον πῦρ.

(2) Codex simul ἀποβαλὼν et ἀποβαλόν.

» τῶν τόπων μεταβέβληται τύχη πολλάκις. Εἶδον
» ἐγώ, ὃ πάλαι ποτὲ στερεὰ ἐτύγχανεν οὖσα ἡ γῆ,
» γενόμενον θάλατταν· εἶδον μεταποιηθεῖσαν γῆν ἐκ
» θαλάττης· καὶ πόρρω τοῦ πελάγους κόγχαι θα-
» λάττιαι ἔκειντο, καὶ ἐπὶ κορυφῆς ὄρους ἄγκυραι
» παλαιαὶ εὑρηνται. Καὶ ὃ πεδίον τὸ μεταξὺ ἦν ἡ τῶν
» ὑδάτων ἔφοδος διάσταγα πεποίηκε, καὶ κατα-
» κλυζόμενον ὄρος μεταφορήθη πρὸς θάλατταν, καὶ ἐξ
» ἐλώδους ἀνίκμῳ νῦν ἄμμῳ ξηραίνεται γῆ, καὶ ἡ
» πρότερον ὑπομένουσα δίψαν νῦν λιμνωθεῖσα διά-
» βροχός ἐστιν ἕλεσιν. Ὧδε μὲν πηγὰς ἡ Φύσις
» καινὰς ἀναδέδωκεν, ἐκεῖ δ' ἔκλεισε. Καὶ ὑπὸ τῶν
» τῆς γῆς ἀρχαίων σεισμῶν πάμπολλοι ἐξήλαντο
» ποταμοὶ, ἢ τυφλωθέντες συνίζησαν. Οὕτω, χά-
» σματι γῆς ὁ Λύκος καταποθεὶς, πόρρω ἐντεῦθεν
» ἀφίσταται, καὶ ἐν ἄλλῳ ἀναγεννᾶται θέματι (1).
» Οὕτω νῦν μὲν καταπέπτωται, νῦν δ' ὅλῳ ῥυεὶς τῷ
» ῥεύματι ἐν τοῖς τῶν Ἀργείων πεδίοις ἀνίσχων ἀπο-
» δίδοται ὁ Ἐρασῖνος. Φασὶ δὲ καὶ τὸν Κάϋκον ἐξυ-
» βρίσαντα (2), μεταμεμελημένον τούτῳ τῆς τε
» οἰκείας κεφαλῆς καὶ ὄχθης τῆς περαίας, νῦν δὲ
» ῥεῖν ἀλλαχόθι. Ναὶ μὴν καὶ ὁ τὴν Σικελικὴν ἄμ-
» μον καταπύρων Ἀμασηνὸς, ἔστι μὲν ὅτε ῥεῖ, ἔστι
» δ' ὅτε, τὰς πηγὰς συμπλύξας, ἐξήραται. Πρό-
» τερον μὲν πότιμος ὁ Ἀνίγρος ἦν· νῦν δ' ὕδωρ
» καταφέρει, οὗπερ οὐκ ἂν ἅψασθαι βούλοιο, ἐξ

(1) Legit *orbe*, non *ore*. De voce θέματα vide pag. 280, coll. pag. 250, 1.

(2) Ovid. «*Mysum* Caicum.» Nescio quid epitheti Noster legerit, forsan *et missum, emissum*, quod e codd. multis enotavit Burmannus.

» οὗπερ οἱ Κένταυροι (εἰ μή τι πᾶσα πίστις ἀφαι-
» ρετέα τῶν ποιητῶν ἐστίν) ἐκεῖ τὰ τραύματα ἀπε-
» λούσαντο, ἃ τὸ τοῦ Ἡρακλέους τόξον αὐτοῖς
» ἐνεποίησε. Τί δ'; οὐχὶ καὶ ὁ Ὄσσαις, ἐκ τῶν
» Σκυθικῶν ἀνίσχων ὀρῶν, ὃς πρόσθεν γλυκὺς ἦν,
» νῦν δ' ἁλσὶ πικροῖς λελώβηται; Κύμασι πε-
» ριεκλύζοντο Ἄντισσά τε καὶ Φάρος, καὶ ἡ Φοί-
» νισσα Τύρος, ὧν οὐδεμία νῦν ἐστὶ νῆσος. Τὴν δὲ
» Λευκάδα συνεχῇ τῇ ἠπείρῳ οἱ παλαίτεροι τῶν
» οἰκητόρων ἐνέμοντο· νῦν δὲ χύματα ταύτην περι-
» στοιχίζει. Ἀλλὰ καὶ ἡ Ζάγκλη συνημμένη λέγεται
» γενομένη τῇ Ἰταλίᾳ, μέχρις οὗ τὴν θάλατταν
» τὸ μεθόριον ἀφελέσθαι, καὶ ὕδατι μεσιτεύσαντι
» τὴν χέρσον ἀπῶσασθαι. Εἰ τὴν Ἑλίκην καὶ Βοῦραν
» τὰς Ἀχαϊκὰς πόλεις ζητοίης (1), εὑρήσεις ὑποβρυ-
» χίους· καὶ νῦν δ' εἰσέτι δεικνύναι (2) φιλοῦσιν οἱ
» ναῦται ἐπικλινεῖς κειμένας τὰς πόλεις, τείχεσιν
» αὐτοῖς καταποντισθείσας. Ἔστιν ἔγγιστα τῆς Πιτ-
» θείας Τροιζῆνος λόφος, ὑψηλὸς μέν, ἄδενδρος δέ,
» πάλαι μὲν πεδίον ὁμαλώταλον ὥσπερ ἄλως, νῦν
» δὲ λόφος· καὶ γὰρ (πρᾶγμα φεικτὸν καὶ λεγό-
» μενον) πνευμάτων ἀγρία δύναμις, ταῖς σκολει-
» ναῖς τῆς γῆς σήραγξιν ἐγκλεισθεῖσα, ἐκπνεῦσαί
» ποθεν ἐπειγομένη, καὶ δὴ μάτην διαπαλαίσασα
» ὡς ἐλευθέρου τυχεῖν οὐρανοῦ, ἐπεὶ μηδὲν ἦν καθ'

(1) Philostratus Her. p. 744: ὤμην δὲ καὶ ἐπικλυσθήσεσθαί ποτε τῶν ἐν Θετταλίᾳ πόλεων, οἷα Βοῦρά τε καὶ Ἑλίκη καὶ ἡ περὶ Λοκροὺς Ἀταλάντη ἔπαθε: ubi Olearius videndus, ut et recentior editor pag. 636. Adde Schol. Luciani ad Deor. Conc. 6.

(2) Cod. δεικτῦναι: pravo accentu, jam notato p. 580. Vide Schæferum ad Schol. Apollonii Rhod. p. 12.

» Ὅλην ἐκείνην τὴν εἰρκτὴν ῥῆγμα, οὐδέ τις διέξοδος
» τοῖς πνεύμασι, τὴν ἐκλελαμένην ἐξώγκωσε γῆν,
» ὥσπερ που καὶ πνοὴ διὰ σίδμαλος χύσιν εἴωθε
» διαλείνειν, ἢ ἀσκὸν, δέρμα δίχερω τεφάγου. Ἡ δ'
» ὄγκωσις κείνου τοῦ χώρου διέμεινε, καὶ εἶδος ὑψη-
» λοῦ φέρει λόφου, καὶ τῷ μακρῷ χρόνῳ ἐσκλή-
» ρυνται.

» Πολλὰ μὲν ἔπεισί μοι λέγειν ἅπερ εἶδον ἢ
» ἤκουσα· ὀλίγα (1) μέντοι πρὸς τοῖς εἰρημένοις
» ἐρῶ. Τί δ' ἄρα; οὐχὶ καὶ τὸ ὕδωρ μορφὰς καινὰς
» δίδωσί τε καὶ λαμβάνει; Καὶ γὰρ μεσημβρίας
» μὲν, Ἄμμων κερασφόρε, τὸ σὸν ὕδωρ ψυχρόν
» ἐστιν, ἀνίσχοντος δὲ καὶ δύνοντος τοῦ ἡλίου, ὑπο-
» θερμαίνεται. Κινηθέντων (2) τῶν ὑδάτων Ἀθάμαντος

(1) Quum simili πολλῶν et ὀλίγων antithesi Timarionis auctor cap. 8 esset usus, hisce nempe verbis, ὀλίγα ἴσως ἐκ πολλῶν.... ἱστορηθέντα μοι, editor ejus vir eruditiss. notat esse desumta ex Luciano, cujus tria apponit exempla. Sed, quum plurimi scriptores hanc oppositionem verborum exhibeant, cur Lucianus fuerit peculiarius indicandus non intelligo. Æschylus enim P. 336: Πολλῶν παρόντων δ' ὀλίγ' ἀπαγγέλλω κακά. Idem 805, παῦροί γε πολλῶν: 1023, βαιά γ' ὡς ἀπὸ πολλῶν. Appianus Frontoni: ἐκ πολλῶν ὀλίγα σοι γέγραφα. Gregorius Naz. Stel. p. 13, Mont. ὀλίγα ἐκ πολλῶν διελθόντες. Idem or. XXIII, p. 416, C: πῶς ἂν ἐν ὀλίγῳ τὸ πολὺ παρασπήσαιμι; pag. 417, C: ἐδυσφόρουν δ' ὅμως ὀλίγα ἐκ πολλῶν. Theodoretus H. Eccl. III, 7: ὀλίγα ἐκ πολλῶν διηγήσομαι. Manasses Chron. pag. 116, B: Εἰ χρὴ δ' ὀλίγοις τὰ πολλὰ καὶ τὰ μακρὰ γνωρίσαι. Basilius Sel. Vita Theclæ, p. 230, D: ὡς ἐκ πάνυ πολλῶν ὀλίγα εἰπεῖν: p. 231, D: ἵνα ἐκ πάνυ πολλῶν ἄγαν ὀλίγα εἴπωμεν. Demosthenes opposuit μακρὰ et πολλὰ t. I, pag. 232 T. Auctor Actorum S. Silvestri, pag. 269: ταῦτα μακρά πνα τῆς αὐτοῦ διδασκαλίας ἐκ πολλῶν παρεθέμεθα. Atque ego quoque πολὺς fui ἐν μακρολάπις, etsi tenuitatem hujus reculæ solide noverim, sed ob viri doctissimi, a quo dissentire visum est, auctoritatem.

(2) Latinum *admotis* interpres non intellexit. Repone, προσαχθέντων.

» ἀνάπλειν λέγεται ξύλον, τῆς σελήνης εἰς ἐλάχι-
» στον φῶς ἀποχωρησάσης. Πολαμὸν οἱ Κίκονες
» ἔχουσιν, ὃς ποθεὶς λίθους τὰ ἕλκεα ἀποδίδωσιν,
» ὅς, οὔπερ (1) ἂν ἅψηται, λίθον ἐκείνοις ἐπάγει. Ὁ
» Κρᾶθις καὶ ὁ ἐντεῦθεν Σύβαρις, ὁ τοῖς ἡμιλέγοις
» πεδίοις συνομορῶν, ἠλέκτρῳ καὶ χρυσῷ περαπλη-
» σίους ἀπολελοῦσι τὰς τείχας. Καὶ, ὃ μᾶλλόν ἐστι
» θαυμαστὸν, εἰσὶν ὕδατα, ἃ μὴ μόνον τὰ σώματα,
» ἀλλὰ καὶ τὰς ψυχὰς αὐτὰς πέφυκε μελαβάλλειν.
» Τίνι καὶ γὰρ οὐκ ἤκουσται τὸ τῆς Σαλμακίδος
» αἰσχρὸν ὕδωρ; καὶ αἱ Αἰθίοπες λίμναι; ὧν εἴ τις
» ἀρύσαιτο στόμασι, ἤτοι μαίνεται, ἢ θαυμαστὸν
» τῇ βαρύτητι κακὸν ὑφίσταται. Ὃς δ' ἂν ἐκ τῆς
» ἐν Κλειτορίῳ πηγῆς τὴν δίψαν κουφίσειεν, ἐξ
» ἐκείνου τὸν οἶνον φεύγει, καὶ χαίρει τῷ ὕδατι,
» ἀκράτου μὲν ἐγκρατὴς, ἀκρατέστερος δὲ πρὸς
» ὕδωρ τὸ τῷ θερμῷ οἴνῳ ἐναντιούμενον (2)· εἶγε,
» ὅπερ οἱ ἐγχώριοι διαμνημονεύουσιν, ὁ τοῦ Ἀμιθάο-
» νος παῖς (3) Μελάμπους τὰς Προιτίδας μανείσας
» ἐπῳδαῖς τε καὶ φαρμάκοις τῶν μανιῶν ἀφῆρ-
» πασε, καὶ τὰ τῆς διανοίας καθάρματα εἰς ἐκεῖνο
» τὸ ὕδωρ ἀφῆκε, καὶ τὸ τοῦ οἴνου μῖσος διέμεινεν
» ἐν αὐτῷ. Ταύτῃ γε μὴν τῇ πηγῇ ἀνόμοιος τὴν

(1) Imo scr. ὥπερ, ob ἐκείνοις.

(2) A sensu latinorum aberravit, sic ferme vertendorum: καὶ καθαρῷ ἄοινος ὕδατι χαίρει, εἴπ τῷ ὕδατι πύτῳ θερμοῦ ἐναντία οἴνου δύναμις ἔντοθι· εἴπ, ὅπερ—

(3) Codex, παῖς. Permutari π et τ notissimum est. Heraclitus Epist. ad Hermodorum: πῖς μὲν (ζώοις) κέρατα τὰ ὅπλα, πῖς δὲ ῥύγχη, πῖς δὲ πτερά, πῖς δὲ πάχος, ἄλλοις μέγεθος, ἄλλοις ὀλιγότης, οἷς δὲ πάχος, οἷς δὲ πῆξις: male πάχος iterari quis non videt? Codex Mazarineus A 87, optime, οἷς δὲ πάχος.

» ἐνέργειαν ἕτερος ῥεῖ ποταμὸς ὁ Λυγκέστιος (1), οὗπερ
» εἰ καὶ ὀλίγον τις μελεάζοντι στόματι σπάσειεν,
» οὐκοῦν ἕτερον (2) σφάλλεταί τε καὶ δονεῖται ἢ εἰ
» οἶνον ἔπιεν ἄκρατον. Ἔστιν ἐν Ἀρκαδίᾳ λίμνη
» (Φενεὸν οἱ περιγενέστεροι ταύτην ὠνόμασαν) ἐπαμ-
» φορεύζουσιν ὕδασιν ὑποπλος, ἅπερ νύκτωρ δέδιθι·
» νυκτὸς μὲν γὰρ ποθέντα βλάπτει· ἀβλαβῶς δὲ
» μεθ' ἡμέραν πιεῖν αὐτὰ δύνῃ. Οὕτως ἑτέρας
» λίμναι καὶ ποταμοὶ δυνάμεις εἰσδέχονται. Καὶ
» μὴν καὶ χρόνος ἦν, καθ' ὃν ἡ Ὀρτυγία ἐνήχετο ἐν
» τοῖς ὕδασι· νῦν δὲ καθίδρυται. Ἔδεισεν ἡ Ἀργὼ τὰς
» Συμπληγάδας, ταῖς τῶν προσαρτιομένων κυ-
» μάτων ἐμβολαῖς ῥαινομένας, αἳ νῦν εἰς ὄρος (3)
» συμμένουσι, καὶ τοῖς ἀνέμοις ἀνθίστανται. Ἀλλ'
» οὐδ' ἡ καιομένη ταῖς τοῦ θείου καμίνοις Αἴτνη
» δι' ὅλου τοῦ αἰῶνος ἔσται διάπυρος· οὐδὲ γὰρ ἀεὶ
» διάπυρος ἦν. Καὶ γάρ, εἴ τε ζῷόν ἐστιν ἡ γῆ, καὶ ζῇ
» καὶ ἀναπνοὰς ἔχει φλόγα καὶ ἀλλοὺς χώρους ἀνα-
» διδούσας, οἷα τέ ἐστι τὰς τῆς ἀναπνοῆς ὁδοὺς
» ὑπαλλάττειν, καὶ, ὁσάκις κινεῖται, ταύτας μὲν
» λήγειν, ἑτέρους δ' ὑπανοίγειν κρατῆρας· εἴ τε
» κοῦφα πνεύματα ἐν τοῖς ὑπογείοις ἄντροις συνέ-
» χεται, καὶ λίθους ἐπὶ λίθοις καὶ ὕλην σπέρματα
» πυρὸς ἔχουσαν ἀναβάλλει, καὶ ὑπὸ τῆς ῥόμης πῦρ
» αὖτη γεννᾷ, ψυχρὰ, τῶν πνευμάτων λωφησάν-
» των, τὰ ἄντρα καταλειφθήσεται· εἴ τε αὖ πάλιν

(1) Codex, λιγκέστιος: sic adrecte, οὕκουν ἔπεστι τρόπον ἢ ποταμός.
471, φρυκώδους pro φρικώδους. (3) Pro *immotæ*, ἀκίνητοι, in-
(2) Vel ἑπέρως legendum; vel venit vel invenisse putavit *in*
τρόπον addendum, ut supra p. 664, *montem*.

» ἀσφαλίῶδης τις δύναμις τὸ πῦρ ἐπισπᾶται, εἴ
» τε κερκώδες θεῖον ἀμυδρῷ πολὲ ἀνακινθήσεται τῷ
» καπνῷ. Καὶ γὰρ, ἐπειδὰν ἡ γῆ ὕλην τε καὶ τρο-
» φὴν λιπωδεστέραν μὴ διδῷ τῷ πυρὶ, τῆς δυνά-
» μεως καὶ τὸν μακρὸν αἰῶνα διαπαυηθείσης, καὶ
» τῇ παμφάγῳ φύσει ἡ σεσοφορὸς ἐδωδὴ ἐπιλί-
» πῃ (1), ἥκιστα τὸν λιμὸν ὑποίσει, ἀλλ' ἐγκαλα-
» λειφθεῖσα καὶ αὐτὴ ἐγκαταλείψει τὴν φλόγα.
» Φήμη τίς ἐστιν ἐν τῇ Ὑπερβορέᾳ Παλλήνῃ ἄνδρας
» εἶναι, οἷς εἴωθε τὰ σώματα σπερμῆς κούφοις κα-
» λύπτεσθαι, ἐννεάκις ὑπὸ τὴν Τριτωνιακὴν λίμνην
» ὑποδύσιν· οὐ μέντοι καὶ πιστεύω· καὶ δὴ καὶ αἱ
» Σκυθίδες, φαρμάκοις τὰ μέλη ῥάναται, τὰς αὐτὰς
» μελιέναις διαμνημονεύονται (2) τέχνας.

» Εἴ γε μὴν πίστιν τινὰ διδόναι τοῖς δεδοκιμασμέ-
» νοις σώμασι χρὴ, οὐχ ὁρᾷς ἅπερ ἂν σώματα
» τῷ τε χρόνῳ καὶ τῇ σηπτικῇ θέρμῃ ταχῇ, εἰς
» ζωΰφια μεταβεβλημένα; Ἴθι γοῦν, καὶ σφατ-
» μένους τοὺς ταύρους κάλυπτε· σῶμα τῇ χρή-
» σει γνώριμον· τῶν ἑκάτων σαπέντων τε καὶ δια-
» λυθέντων, ἀνθολόγοι γεννῶνται μέλιτται, αἳ, τῷ
» τῶν γεννησαμένων ἔθει, ἐν ἄγρις τε νέμονται καὶ
» τοῖς ἔργοις ἐνασμενίζουσι, καὶ ἐπ' ἐλπίδι πονοῦσι.
» Καὶ ἵππος δὲ πολεμιστήριος, γῆ καλυφθεὶς, σφη-
» κῶν (3) γένεσιν γέννα. Καὶ εἰ τὸν παρσιναλίτην
» καρκῖνον τοὺς ἐπικαμπεῖς ἀφαιρήσεις βραχίονας,

(1) Legitur in cod. *ἐπλίπσι*.

(2) Cod. *διαμπημονέουσι*. Lat. *memorantur*.

(3) Cod. *σφικῶν*. Eodem modo, ad 348, *ὕλιν* pro *ὕλην*: ad 373, *σκώλικες*: ad 731, *εὐθυμοῦσι* pro *εὐθυμούσῃ*: ad 834, *ῥυθμήσι* pro *ῥυθμίσι*.

» τὰ λοιπὰ δ' ὑποθήσεις τῇ γῇ, σκορπίος ἐκ τοῦ
» ταφέντος ἐξελεύσεται μέρους, καὶ διὰ τῆς κεφα-
» πύλης οὐρᾶς ἀπειλήσει. Οἱ δ' εἰωθότες ἀλεξι-
» κοὶ σκώληκες, εἴτουν κάμπαι, τοὺς τῶν δένδρων
» ἀκρέμονας λευκοῖς νήμασι συνυφαίνειν (τεῦγμα
» ὅπερ οἱ φυλακόμοι παραφυλάττονται), ἀμείβουσι
» τὴν μορφὴν ἅμα τῇ ὀλεθείῳ τούτων σκηνῇ (1).
» Καὶ σπέρμα δ' ὁ πηλὸς ἔχει, τὸ τοὺς χλωρεῦς

(1) *Papilionem* putavit esse *conopeum*, *tentorium*, *involucrum* vermis; pessime omnino. Repone: *τὴν οἰκείαν μορφὴν τεκεικὴ ἀναπάτουσι ψύχη*. Putat Gierigius *feralem papilionem* Ovidio dictum esse, quod inter mala medicamina numeraretur, in quo erravit vir doctissimus. Quum papilio animæ symbolum esset, et in sepulcris sæpe exhibitus, ideo feralis et funereus ab Ovidio nuncupatur. Sic locum optime interpretatur Lennepius, qui de hac re dissertationem in Instituti Belgici conventu recitasse se per literas mihi significavit; de qua et mentionem fecit in Historia Classis III, t. I, pag. 27, Stuartus vir clar. hisce verbis: « Lennepius de papilione animæ » imagine apud veteres docte » disseruit »; quam si legissem, nihil puto me desideraturum esse: tanta est in Lennepio ingenii et eruditionis copia. Intereadum optato possim fonte labra proluere, lectorem monebo nonnulla monimenta huc apprime facientia a Sponio esse adposita et illustrata in Miscellan. sect. I, artic. 3; papilionem quoque cerni in sarcophago pulcerrimi operis, quem ingeniose et docte, ut solet, Lessingius interpretatus est in Dissertatione de modo quo antiqui artifices Mortem exhibebant; nonnullasque esse et ingeniosas et eruditas de hoc symbolo ferali observationes Herderi in Supplemento quo Lessingii dissertationem auxit (adeat lector qui germanice non scit gallicam Jansenii collectionem, t. I et III); atque in ægyptiacis monimentis animam corpore post mortem sub volucris aut papilionis forma avolare, quod e St. Quatremerii dissert. in Orientis Fodinis, t. V, didici. Idem symbolum, sed jam non ferale, in opere anaglypho Musei Regii parisiensis cernitur, Minervam exhibente, quæ homines a Prometheo miro quidem formatos artificio, sed inanimes, instruit anima; et animæ, quam eis inspirat, papilio symbolum est. Hoc anaglyphum, num. 322 signatum in Palladis æco collocatum est.

» ἀπολίχλον βαλεάχους· καὶ ὧρῶτα μὲν ἠκρωλπειαμ-
» σμένους ποδῶν τούτους ωεφέρει, εἶτα δὲ καὶ
» ωεσσφόρους τῇ νήξει δίδωσι κνήμας· ὡς ἂν δ'
» αὗται καὶ τοῖς μακροῖς πηδήμασι ωεσσφυεῖς εἶεν,
» τὸ τῶν ὀπισθεν ποδῶν μέτρον τοῦ τῶν ἔμπροσθεν
» ὑπερέχει. Οὐ μὴν ἀλλ' οὐδὲ σκύμνος ἐστὶν ὃν ἄρ-
» κλος ωεσσφάτῳ τόκῳ ωεφίνεγκεν, ἀλλὰ μάτην
» ἔμψυχος σάρξ· ἡ δὲ μήτηρ διαλιχμάζουσα εἰς
» μέλη διαπλάττει, καὶ εἰς μορφὴν, ὁσηνπερ αὐτὴ
» δέχεται, ἐπανάγει. Οὐκουν ὁρᾷς, ἢν τὸ ἐξάγωνον
» δέχεται κηρίον, γονὴν, τὸ τῶν μελισσουργῶν με-
» λιτῶν σῶμα δίχα μελῶν γεννώμενον, καὶ ὀφὲ
» μὲν πόδας, ὀφὲ δὲ ωτερὰ λαμβάνουσαν; Τὸν δὲ
» τῆς Ἥρας ὄρνιν, ὃς ἀστέρας ἐπὶ τῆς οὐρᾶς φέρει,
» καὶ τὸν ὁπλοφόρον τοῦ Διὸς αἰετὸν, καὶ τὰς τῆς
» Ἀφροδίτης περιστερὰς, καὶ σύμπαν τὸ πτηνῶν
» γένος, τίς ἂν ἐκ τῶν μέσων τοῦ ὠοῦ μερῶν, εἰ
» μὴ τοῦτ' οἶδε (1) γινόμενον, δύνασθαι γεννᾶσθαι
» νομίσειεν; Εἰσὶ δ' οἳ πιστεύουσι τὸν τῶν ἀνθρώ-
» πων νωθεστατον μυελὸν τῆς ἀκάνθης ἐγκεκλεισμένῳ
» τῷ τάφῳ διασαπείσης, εἰς ὄφιν ἀμείβεσθαι.
» Ταῦτα μὲν οὖν ἐξ ἑτέρων τῆς γεννήσεως τὴν ἀρ-
» χὴν καλάγει· εἷς δέ τίς ἐστιν ὄρνις, ὃς ἑαυτὸν
» ἀνακλᾶται, καὶ αὐτὸς ἑαυτὸν ἀναστρέφει. Φοίνικα
» τοῦτον καλοῦσιν οἱ Ἀσσύριοι. Οὐκουν σπέρμασιν
» ἐκεῖνος οὐδὲ βολάναις, ἀλλὰ λιβάνου δάκρυσι καὶ

(1) Codex, εἶδε, quod latina «ni *sciret* fieri» mutari jubebant. Supra p. 289, εἶδε et οἶδε sic permutata ostendi: adde Bast. ad Aristænet. p. 680 meæ edit.; Creuzer. ad Plotin. de Pulchrit. pag. 300; Jacobs. ad Anth. Pal. t. III, pag. 189.

» ἀμώμου χυλῷ διαζῇ. Οὗτος, πέντε τῆς ἰδίας
» βιοΐης περάνας αἰῶνας, ἐν τῳείνου τῳρέμνοις καὶ
» πολυδονήτου φοίνικος κορυφῇ τοῖς ὀνυξί τε καὶ τῷ
» καθαρῷ σἰόμαἰι καλιὰν ἑαυἰῷ καἰασκευάζει, καὶ
» κασίαν τε ὁμοῦ καὶ λείου νάρδου σἰάχυας, καὶ
» συντεθειμμένα κιννάμωμα, καὶ σμύρναν ξανθὴν,
» ὑποσἰρώννυσιν, ἑαυἰὸν δ' ἄνωθεν ἐπιτίθησι, καὶ
» τελευἰᾷ τὸν βίον ἐν τοῖς ἀρώμασιν. Ἐντεῦθεν
» φασὶν ἐκ τοῦ παἰειχοῦ σώμαἰος βραχύταἰον φοί-
» νικα; ὃς ἄἰλα τοσαῦτα ἔτη ζῆν ἂν ὀφέλοι, γεν-
» νᾶσθαι. Τῆς δ' ἡλικίας δύναμιν αὐτῷ δούσης ὡς καὶ
» φόρτον τινὰ δύνασθαι φέρειν, κουφίζει τοῦ τῆς κα-
» λιᾶς βάρους τοὺς τοῦ δένδρου ἀκρέμονας, καὶ εὐσεβῶς
» τό, τε λίκνον ἑαυἰοῦ φέρει καὶ τὸν τοῦ παἰρὸς τάφον,
» καὶ, διαέριος (1) τὴν τοῦ Ἡλίου πόλιν φθάσας, ἐν τῷ
» τοῦ Ἡλίου νεῷ περὶ τῶν ἱερῶν πυλῶν ἀποἰίθεται. Εἴ
» γε μὴν ἔσἰι τι θαῦμα καινοἰομίας ἐν τούτοις, θαυ-
» μάζωμεν (2) καὶ τὴν ὕαιναν παρἀλλαξ τὰς φύσεις
» ἀμείβουσαν, καὶ τὴν μικρῷ πρόσθεν θήλειαν οὖ-
» σαν, νῦν ἄῤῥενα γενομένην. Καὶ τοῦτο δὲ τὸ ζῷον,
» ὃ πνεύμασί τε καὶ αὔρᾳ τρέφεται, εὐθὺς ἐξο-
» μοιοῦται ὥπερ ἂν προσφύσῃ χρώμαἰι. Καὶ λύγ-
» κας δὲ ἡ Ἰνδία καἰαπολεμηθεῖσα τῷ σἰαφυἰηφόρῳ
» δέδωκε Βάκχῳ· ὧν, ὡς διαμνημονεύουσιν, ὅ,τιπερ
» ἂν ἀποσκιβαλίσῃ ἡ κύσἰις, εἰς λίθον ἀμείβεται,
» καὶ τοῦ ἀέρος ἁφάμενον πήγνυται. Οὕτω καὶ τὸ
» κορἀλιον, ἡνίκα ἂν τὸ πρῶτον ἀέρος θίγῃ, σκλη-
» ρύνεται· κλάδος δ' ἅπαλὸς ὑπὸ τὸ ὕδωρ ἐσἰίν.

(1) Codex, διμίειος, et statim θῷ pro νεῷ.

(2) Lat. *miremur*. Codex, θαυμάζω μέν. Infra post ὧν inserui ὡς.

» Ἐπιλίποι ἂν σφέτερον ἡ ἡμέρα (1), καὶ ὁ Φοῖ-
» βος τοὺς πνευσιῶντας ἵππους βάψειεν ἐν τῇ
» βαθείᾳ θαλάττῃ, ἢ ἐγὼ πάντα λόγοις διεξελεύ-
» σομαι τὰ σφῶν εἴδη μεμενεχθέντα καινά. Οὕτως
» ἅπαντα μεταβαλλόμενα θεωρῶμεν, καὶ τὰ μὲν
» τῶν ἐθνῶν δύναμιν ἀναλαμβάνοντα, τὰ δὲ κα-
» ταπίπτοντα. Οὕτω μεγάλη γέγονε καὶ πλούτῳ
» καὶ ἀνδράσιν ἡ Τεγία, καὶ τοσοῦτον αἷμα δι'
» ἐτῶν δέκα δοῦναι ἠδυνήθη· νῦν δ' ἐστὶ ταπεινὴ,
» καὶ τὰς παλαιὰς συμφορὰς μόνον, ἀντί τε τοῦ
» πλούτου τὰ τῶν πάππων δείκνυσι μνήματα.
» Περιφανὴς ἦν ἡ Σπάρτη· ἴσχυσαν αἱ μεγάλαι Μυ-
» κῆναι, ναὶ μὴν καὶ ἡ Κεκροπὶς, ναὶ μὴν καὶ οἱ τοῦ
» Ἀμφίονος πύργοι· νῦν δ' εὐτελὲς χωρίον ἡ Σπάρτη,
» πεπλώκασιν αἱ ὑψηλαὶ Μυκῆναι, τῶν Οἰδιποδιονίων
» Θηβῶν οὐδέν ἐστιν ὅτι μὴ ὄνομα (2). Καὶ νῦν δὲ
» φήμη φέρεται τὴν Δαρδανίδα (3) Ῥώμην ἀνί-
» στασθαι, ἣ, γείτων τοῖς τοῦ Ἀπεννινογενοῦς
» Θύμβριδος οὖσα ῥεύμασιν, ὑπὸ βάρει καὶ ὄγκῳ
» ὑπερμεγέθει τὰ τῶν σεισμάτων θεμέλια καλα-

(1) Basilius, eadem hyperbole, Hom. de peccato pag. 139, ed. 1556 : ταῦτα μὲν ἐὰν θέλω καλαλέγειν.... ἐπιλείψει με τάχα διηρύμενον ὁ χρόνος. Joannes Climac. pag. 338 : καὶ ἵνα μὴ πολλὰ λέγω, ἐπιλείψει με γὰρ ὁ χρόνος ἤπερ τὸ καθ' ἓν ἐξαπάζειν βούλομαι, κωφέως...Exemplum editionis Raderianæ, in Bibliotheca Regia servatum, quodque fuit a docto quodam viro ad novam editionem e codicibus correctum, recte exhibet : ....ἐπιλ. γάρ με διηρύμενον ὁ χρόνος, εἴπερ ἐξεπάζειν καθ' ἕκαστον βούλ. Diffuse hanc hyperbolam tractavi ad Aristæneti Epistolas, p. 548.

(2) Non fuit reddita ab interprete, vel a librario non descripta, de Athenis sententia. Locus sic fere verti potest: Αἱ Οἰδιποδιονίαι Θῆβαι τί εἰσιν ὅτι μὴ μῦθος; τῶν Παιδιονίων Ἀθηνῶν τι συμμένει, ὅτι μὴ ὄνομα;

(3) Codex, καρδανίδα.

» βάλλεται. Τοίνυν καὶ αὕτη τὴν μορφὴν αὔξουσα
» μεταβάλλει, καί πως κεφαλὴ τῆς μεγάλης οἰκου-
» μένης γενήσεται. Οὕτω τούς τε μάντεις λέγειν
» φασὶ (1) καὶ τοὺς μουσολέκτας χρησμούς. Καί,
» καθόσον μέμνημαι, εἶπέ πού, τῶν Τρωϊκῶν ἤδη
» πεπονηκότων σωμάτων, ὁ Πριαμίδης Ἕλενος
» τῷ Αἰνείᾳ θρηνοῦντί τε καὶ περὶ τῆς σωτηρίας
» διαλέγοντι· Ὦ παῖ θεᾶς, εἰ ἀποχρώντως ἔγνως
» τὰ σωφρονίσματα τῆς ἐμῆς διανοίας, οὕκουν
» ἅπασα, σοῦ σωζομένου, πεσεῖται ἡ Τροία. Ὀδὸν γάρ
» σοι καὶ πῦρ δώσει καὶ σίδηρος, καὶ ἀπελεύσῃ, καὶ
» ἅμα σαυτῷ τὰ Πέργαμα κομίσεις ἁρπάσας· μέχρις
» ἂν καὶ σοὶ καὶ τῇ Τροίᾳ πεδίον ἀλλότριον, καὶ τοῦ
» πατρῴου πολυανδρότερον, ἀπαντήσῃ. Ὁρῶ δὲ καὶ πό-
» λιν τοὺς Φρυγίους ἀπογόνους μέλλοντας ἀνασπή-
» σειν, ὁποία οὔτε ἐστὶν, οὔτε ἔσται, οὔτε μὴν τοὺς
» πολέσιν ἐφάνη χρόνους. Ταύτην ἄλλοι μέν τι-
» νες ἐν αὐτῇ δυναστεύσαντες ἰσχυρὰν ἐπὶ μακρὸν
» χρόνον ἀποφαίνουσι· δέσποιναν δὲ πάντων ὁ ἐκ τοῦ
» αἵματος τοῦ Ἰουλίου γεννηθεὶς ἀπεργάσεται, ὃς,
» μετὰ τὸ τῇ γῇ χρήσασθαι (2) καὶ τῆς οὐρανίου
» λήξεως τεύξεται, καὶ τούτῳ τέλος ὁ οὐρανὸς ἔσται.
» Ταῦτα διαμνημονεύων πολλαπλάσια τὸν Ἕλενον
» τῷ βασιλεύσαντι τοὺς θεοὺς Αἰνείᾳ, νῦν ἀπαγ-
» γέλλω. Καὶ δή, καὶ τῆς συγγενοῦς μοι πόλεως
» ἐπιδιδούσης, καὶ τοὺς Πελασγοὺς ὁρῶν ἐπ' ἀγαθῷ
» πολιτευομένους τῶν Τρώων, ἥδομαι.

(1) Cod. φησί. Lat. *ferunt*. Ubique hæ personæ permutantur.

(2) Latine, « quum tellus erit usa » ; id est, μετὰ τὸ τὴν γῆν αὐτῷ χρήσασθαι, μετὰ τὸ τῇ γῇ λυσιτελῆσαι, vel λυσιτελῆ ἄλλως γενέσθαι.

» Ἀλλ' ἵνα μὴ πόῤῥω συναρπασθέντες ἀπενεχθῶ-
» μεν, τῶν ἵππων ἐπιλαθομένων πρὸς τὸ τέρμα
» συντείνειν, οὐρανὸς, φημὶ, καὶ πᾶν ὅ, τι πολὲ ὑπ'
» ἐκεῖνον ἐσίν, τας μορφὰς μεταλλάτ̣ει, καὶ γῆ πά-
» λιν καὶ πᾶν ὅ, τιπερ ὑπ' ἐκείνην (1) ἐσί. Καὶ δὴ καὶ
» ἡμεῖς, μέρος ὄντες τοῦ κόσμου (ἐπεὶ μὴ σώματα
» μόνον, ἀλλὰ καὶ πνοαὶ δῆτα ψυχαὶ τυγχάνομεν
» ὄντες, καὶ πρὸς θηρίων ἐλθεῖν πεφύκαμεν σώ-
» ματα, καὶ πρὸς κλινῶν κάμπτεσθαι μέλη), τὰ σώ-
» ματα τοίνυν, τὰ γηνέων ψυχὰς σχεῖν πεφυκότα,
» ἢ ἀδελφῶν, ἢ τῶν ἄλλῳ τινὶ θεσμῷ συνημμένων
» ἡμῖν, ἢ τῶν ἁπλῶν ἀνθρώπων, ἐῶμεν τιμῆς καὶ κα-
» θαρᾶς ἀσφαλείας (2) τυγχάνειν, μηδὲ Θυέστεια δεῖ-
» πνα τῇ κοιλίᾳ ἐπισκοιβάζωμεν. Ὡ πόσον κακῶς
» εἴθισται, πόσον ἑαυτὸν ἀπανθρώπως εἰς ἀνθρώπινον
» φόνον ἐκεῖνος ἑτοιμάζει, ὃς μόσχου λαιμὸν σιδήρῳ
» διέῤῥηξε, καὶ ἀτέγκτους τοῖς μυκήμασιν ὑπέσχε τὰς
» ἀκοάς! ἢ ἔειφον οἷός τ' ἐγένετο σφάξαι, κλαυθμυ-
» ερισμοὺς (3) τοῖς βρεφικοῖς παραπλησίους προφέ-
» ρεντα, ἢ ὄρνιθι τραφῆναι ὥπερ αὐτὸς τροφὴν ἔδωκε!
» Πόσον τι τὸ ἐνδέον ἐν τούτοις πρὸς τὸ πλῆρες
» τῆς ἀνθρωποκτονίας ἀνοσιούργημα; Ποῖ τὰ τῆς ὀρ-
» μῆς τῆσδε προλείνει; Οὐκοῦν βοῦς μὲν ἀρότω,
» ἢ τὸν θάναλον τοῖς ἐνιαυτοῖς προλογιζέσθω τοῦ
» γήρως· οἷς δὲ ὅπλα καὶ τοῦ φειδώδους βορᾶ
» παρεχέτω· οὔθατα δ' αἶγες χορεσθεῖσαι ταῖς χερ-
» σὶν ἀμέλγειν διδότωσαν. Δίκλυα δὲ καὶ βρόχους
» καὶ παγίδας καὶ τέχνας τὰς δολίους ἐξάρατε, μηδὲ

(1) Codex habet ὑπ' ἐκείνης.
(2) Latina, « tuta esse et honesta sinamus », optime intellexit.
(3) Codex, κλαυθμηεισμεύς.

» τρέμνοις ἰξωθεῖσι καλασοφίζεσθε τὰ τῖνὰ, μηδὲ
» τὰς δειλὰς ἐλάφους ἄρκυσιν ἐγκλείετε, μηδὲ τὰ
» ἐπικαμπῆ ἄγκιστρα δελέασι κρύπτετε. Φθείρετε δὲ
» ἅτινά ποτε βλάπτει· ἀλλὰ καὶ ταῦτα φθείρετε
» μόνον· τὸ δὲ σῖτμα τῆς ἐντεῦθεν τροφῆς ἀπλ-
» λάχθω, τροφὴν δ' ἥμερον λαμβανέτω.»

Τοιούτοις καὶ ἑτέροις τὸν Νουμᾶν μυσταγωγηθέν-
τα λόγοις ἐπανελθεῖν εἰς τὴν ἐνεστηκυῖαν φασὶ, καὶ
ζητηθέντα καθ' αἵρεσιν τοῦ τῶν Λατίνων δήμου τὰς
πύλας λαβεῖν· ὃς, εὐδαίμων τῷ συνοικεῖν Νύμφῃ
γενόμενος, καὶ τὰς Μούσας ἡγουμένας ἔχων, τὰ τῶν
θυσιῶν ἐδίδαξεν ἔθη, καὶ τὸ ἔθνος, ἀγελίοις εἰθισμέ-
νον πολέμοις, ἐπὶ τὰς τῆς εἰρήνης μετήγαγε τέχνας·
ὧν, γεωργοῦντα, καὶ τὴν βασιλείαν καὶ τὸν βίον δι-
νυκότα, καὶ ἀποιχόμενον, αἱ τῶν Λατίνων γυναῖκες,
καὶ ὁ δῆμος, καὶ ἡ γερουσία ἐπένθησεν. Ἡ γάρ τοι
σύζυγος Αἰγερία, τὸ ἄστυ καταλιποῦσα, καὶ, περὶς
τὴν τῆς Ἀρικίνης φάραγγος (1) θασυλάτην εἰσιοῦσα
λόχμην, ἐκρύπτετο, καὶ τοῖς τῆς Ὀρεστείας Ἀρτέμι-
δος ἱερεῖς ὑπό τε τῶν οἰμωγῶν καὶ τῶν θρήνων ἐμπο-
δὼν ἵστατο. Ἃ ποσάκις ἐκείνην αἱ τῶν ὀρῶν τε καὶ
λιμνῶν Νύμφαι μὴ ταῦτα ποιεῖν ἐνουθέτουν! καὶ
ποσάκις θρηνούσῃ παραμυθίας περσῆγον ῥήματα!
Ἀλλὰ καὶ ὁ Θησείδης ἥρως Ἱππόλυτος « Στῆσον τοῦ-
» τον σοὶ τὸν τρόπον (2)» εἶπεν. « Οὐδὲ γὰρ ἡ σὴ

(1) Codex, φάλαγγος. Hæc nomina supra, pag. 4, vidimus permutata: conf. Schæf. ad Schol. Apoll. Rhod. pag. 48.

(2) Forsan, σύ. Latina *siste modum* verba verbis reddidit. Heinsius loci difficultatem bene intellexit. Vel est quærendum nomen, pro *modum*, quod *fletui, dolori*, synonymum sit; vel, pro *siste*, verbum quod idem ac *tene* significet; vel probandum Latinos

» τύχη μόνη θρηνητέα ἐστίν. Ὅρα δὲ καὶ ἑτέρων
» ὁμοίας συμφορὰς, καὶ σφοδρότερον οἴσεις ταῦτα.
» Ἀλλὰ γὰρ μὴ ὤφελε καὶ ἐμὸν ὑπόδειγμα δύνα-
» σθαί σε τῆς ἀνίας κουφίζειν· νῦν δὲ καὶ ἐμὸν δύ-
» ναλαι.

» Εἰ γὰρ λεχθέντων ἴσως καὶ σφὸς τὰς ὑμετέρας
» ἔφθασεν ἀκοὰς, Ἱππόλυτόν τινα, τῷ τοῦ πατρὸς
» ἑτοιμοπίστῳ καὶ τῷ τῆς τολμηρᾶς μητρυιᾶς δόλῳ,
» περιπεσεῖν θανάτῳ, θαυμάσεις· μόλις μὲν ἂν
» ἐπαινέσαιμι τοῦτο (1)· ἐκεῖνος μέντοι ἔγωγε εἰμί.
» Καὶ ἐμὲ ἡ τῆς Πασιφάης κακοδαίμων θυγάτηρ
» πολὺ μάτην πειράσασα, τὴν τοῦ πατρὸς ὑποφθεί-
» ραι κοίτην, ὅπερ ἤθελεν αὐτὴ ἐμὲ θελήσαντα
» ἤλεγξε, σφρέψασα τὴν καλλονὴν δέει τε τοῦ μὴ
» μηνυθῆναι τὸ πάθος, καὶ μᾶλλον (2) ὅτιπερ αὐτῇ
» σφοδρὸν ἐκθυσα διωσάμενος. Καί με μηδὲν ὄφλοντα
» τοιοῦτον ὁ πατὴρ ἀπελαύνει τῆς πόλεως, καὶ ἀπόν-
» τος ἀρᾶς ἀρᾶται τῇ κεφαλῇ δυσμενεῖς. Πέρσευ-
» ς τοίνυν ἅρμασι σφὸς τὴν Πιτθέαν ἦειν Τροιζῆνα.
» Καὶ τὴν τοῦ Κορινθιακοῦ πελάγους ἠιόνα παρή-
» μειβον ἤδη· ἐξηγέρθη δ' ἡ θάλασσα, καὶ ὑπερφυὴς
» ὑδάτων σωρεία εἰς ὄρους εἶδος (3) κυρτουμένη τε καὶ

æque dixisse et eodem sensu *siste modum* et *tene modum*.

(1) Lat. *vixque probabo* non intellexit, quorum hic est sensus: θαυμάσῃ, καὶ μόλις μὲν ἂν σὺ φαίης τοιῆσαι οἷός τ' εἶην, καὶ ἐξελέγχειν.

(2) Latina, « Indiciine metu » magis, offensane repulsæ », sic erant ferme vertenda: πόθεν δέει μᾶλλον τοῦ μὴ μηνυθῆναι τὸ πάθος, ἢ ὅτιπερ αὐτῇ σφοδρὸν ἐκθυσα...

(3) Lat. « In montis speciem »: frequens comparatio. Philostr. Her. pag. 228, θάλατται.... ἀρθεῖσα, λόφῳ μεγάλῳ ἴσαι. Libanius Ep. 1139, τοῦ Ποσειδῶνος ἐδεήθην ὅπως ὑμῖν ἐπαγάγοι κύματα οὔρεσιν ἴσα: ubi Wolf. videndus, collato Jacobs. ad Achill. Tat. I, 1, p. 402, et Weitz. Ind. in Dracont. p. 71. Constantinus Por-

» αὐξάνουσα καὶ ἐφαίνετο, μυκηθμούς τε ἀποδιδοῦσα
» καὶ ἀπ' ἄκρας τῆς κορυφῆς καταῤῥέουσα (1). Ἐκεῖ-
» θεν δὲ, τοῦ κύματος ῥαγέντος, ταῦροι κεραυφόροι
» ἐξωθεῖται, καὶ, μέχρις τῶν στέρνων ἀνορθωθεὶς πρὸς
» ἀέρα, ἔκ τε τῶν μυκτήρων καὶ τοῦ στόματος ἀνα-
» πεπταμένου μέρος θαλάττης ἐξήμεσεν. Αἱ ψυχαὶ
» μὲν οὖν ἔδεισαν τῶν ἑταίρων· ἐμοὶ δ' ὁ νοῦς ἄτρε-
» στος ἔμεινεν, ἀποχρώσης αὐτῷ τῆς ὑπηρεσίας.
» Ἡνίκα δ' οἱ ταχεῖς ἵπποι τοὺς ταραχήλους πρὸς
» τὴν θάλασσαν ἔστρεψαν, τὰ ὦτά τε ὀρθώσαντες
» ἔφριξαν, καὶ τῷ τοῦ τέρατος φόβῳ ταράττονται,
» καὶ ἐν ὑψηλοῖς σκοπέλοις τὸ ἅρμα καθαρπημνίζου-
» σιν. Ἐγὼ δὲ τὰς ἡνίας ἀφρῷ λευκῷ διαβεβρεγμένας
» μάτην ἐπισπᾶσθαι τῇ χειρὶ διαμάχομαι, καὶ, εἰς
» τοὐπίσω γενόμενος ὕπτιος, τείνω. Καὶ οὐκ ἂν ἡ τῶν
» ἵππων λύτλα τῆσδε περιεγένετο (2) τῆς ἁλκῆς, εἰ
» μὴ ὁ περὶ τὸν συνεχῆ στρεφόμενος ἄξονα τροχὸς,
» σὺν πεσὼν συναντήσας, διεσπάφθη καὶ διερρίφη. Ἐκλι-
» νάτομαι δ' αὐτίκα τοῦ ἅρματος, καὶ, τῶν ἱμάν-

phyr. Them. I, 17: τὸ δὲ Αἰγαῖον πέλαγος βαρύπλουν ἐστὶ καὶ δυσπέραλον, καὶ κύματα μακρὰ καὶ ὄρεσιν ἐοικότα προσαιγίζειν τοῖς πλέουσιν. Eumathius XI, pag. 417: κυκᾷ τὴν θάλασσαν Ποσειδῶν, ἵσα καὶ ὄρεσιν ἐγείρει τὰ κύματα, τὴν ναῦν καταδῦσαι φιλοτιμεῖ· λυπεῖ δ' ὁ κυβερνήτης πεθῆναι νομοθετεῖ: cod. Reg. 2897, πυθῆναι, optime: sic VIII, pag. 302: ναῦς ὑπηρέτης (cod. id. ὑπηρέτης, bene) ἡμῖν τῇ φυγῇ, πρὸς ἣν Ποσειδῶν ἀντιπνεῖ, καὶ θῦμα ζητεῖ, καὶ τὸ θῦμα πληρούμεθα (imo κληρούμεθα, ut est recte in codice). Archias Ep. 30, de delphine in litus ejecto: Ἦ γὰρ ἴσον πρηῶνι Μαλιὴς ὡς ἐκυκλήθη Κῦμα πολυξάνθους σ' ὦσεν ἐπὶ ψαμάθους: Ilgen. Opusc. t. II, p. 78, Archiam ridet quod *delphinem* dixerit ἴσον πρηῶνι Μαλιής, ridendus ipse, ni aliud egisse virum doctiss. esset manifestum.

(1) Imo σχιζομένη, ut melior lectio *findi* (non *fundi*) vertatur.

(2) Codex, περιεγένοντο. Statim cod. τόπι.

» των συνεχόντων τὰς χεῖρας, εἶδες ἂν τὰ σπλάγ-
» χνα ζῶντα συρόμενα, καὶ περισεχόμενα τὰ νεῦρα
» τοῖς θάμνοις, καὶ τὰ μέλη ἐν μέρει μὲν διαφεύ-
» γοντα (1), ἐν μέρει δ' ἐμπλεκόμενά τε καὶ καλα-
» λιμπανόμενα, καὶ τὰ ὀστᾶ καλαγνύμενα καὶ βαρὺν
» ἦχον ἀποδιδόντα, καὶ τὴν ψυχὴν ἀπειρηκυῖαν ἐξι-
» πταμένην. Καὶ οὐκ ἦν οὐδὲν ἐν τῷ σώματι μέρος,
» ὅπερ ἔσχες ἂν διαγνῶναι, ὄψις δ' ἦν ἅπαντα μία.
» Μήπολε, Νύμφη, δύνασαι ἡ τολμᾷς τῷ ἐμῷ πα-
» νάτῳ τὸ σαυτῆς πάθος παραλιθέναι; Ἐγὼ γὰρ δὴ
» καὶ τὸν φωτὸς ἐστερημένον ἐθεασάμην χῶρον, καὶ
» τὸ σῶμα διεσπασμένον ἐν τοῖς τοῦ Φλεγέθοντος
» ὕδασιν ἔλουσα. Καὶ οὐκ ἂν μοι τὸ ζῆν ἀπεδόθη,
» ὅτι μὴ τῇ δρασπηείῳ τοῦ Ἀσκληπιοῦ θεραπεία·
» ὅπερ ἐπειδὴ ταῖς ἰσχυραῖς τε βοτάναις καὶ τῷ
» Παιονείῳ φαρμάκῳ, τοῦ Πλούτωνος ἀγανακτοῦν-
» τος, ἀπέλαβον, αὐτίκα μοι ἡ Ἄρτεμις, ἵνα μὴ
» παρρησιαζόμενος τὸν τοῦ δώρου τοῦδε φθόνον αὐ-
» ξάνοιμι, πυκνὴν ἐπιπροσθεῖν νεφέλην ἐποίησεν. Ὡς
» ἂν δὲ καὶ ἀσφαλείας ἀπολαύοιμι, καὶ δυναίμην
» ἀβλαβῶς βλέπεσθαι, καὶ ἡλικίαν προσέθηκε, καὶ
» οὐδὲ γνώριμόν μοι κατέλιπε πρόσωπον. Καὶ δὴ καὶ
» ἐπὶ μακρὸν ἐδίσταστε πότερόν μοι τὴν Κρήτην ἢ (2)
» τὴν Δῆλον ἔχειν παραδώσει, καὶ, τήν τε Κρήτην
» καὶ Δῆλον ἐάσασα, ἐνταῦθα μετέθηκεν. Καὶ ἅμα
» μοι τὴν κλῆσιν, ἥτις ἂν τοὺς ἵππους ἀναμιμνή-
» σκειν δύναιτο, ἀποθέσθαι κελεύει· καὶ, Σὺ, φησὶν,
» ὃς ἦσθα πρότερον Ἱππόλυτος, νῦν ὁ αὐτὸς Οὐίρ-

(1) Imo, διαρπασθέντα, vel aliud simile aliquid, ad latinorum ductum « Membra *rapi* partim ».

(2) Codex, Κρήτην καὶ τὴν Δ.

» Βιος ἐσο. Ἐντεῦθεν τοδὶ τὸ νέμος οἰκῶ, τῶν ὑπο-
» δεεσ[έρων θεῶν εἷς, καὶ λανθάνω ὑπὸ τὸ τῆς δε-
» σποίνης Ἀρ[έμιδος ὄνομα (1), καὶ εὔνους ἐκείνῃ δια-
» τελῶ. »

Τῆς Αἰγε[ίας μέντοι τὸ πένθος πάθος θυρσῖον κουφίζειν οὐ δύναμαι. Ἀλλ', ἐν τῷ ταπεινοτάτῳ τῆς τοῦ ὄρους κειμένη ῥίζης, εἰς δάκρυα τήκε[αι, μέχρις ἡ τοῦ Φοίβου σύγγονος, τῷ πρὸς αὐτὴν ἐλέῳ καμφθεῖσα, πηγὴν ἐκ τοῦ σώματος ἐκείνης ψυχρὸν ἐποίησε, καὶ τὰ μέλη πρὸς ἀέννα[ον ὕδωρ ἀπελέπλυνε.

Τάς γε μὴν Νύμφας τοῦ πρέσβυος ἐξέπληξε τὸ καινὸν, καὶ ὁ τῆς Ἀμαζόνος παῖς οὐκουν ἑτέρως ἀχανής ἐστι τῷ θαύματι, ἢ ἡνίκα ὁ Τυρρηνὸς ἀρέτης τὸν θεοπρόπον βῶλον ἐν μέσοις τοῖς ἀγορῖς ἐθεάσατο, αὐτομάτως μὲν τὰ πρῶτα καὶ μηδενὸς κινοῦντος κινουμένην, αὐτίκα δ' ἔπειτα μορφὴν ἀνθρώπου μὲν δεχομένην, τὴν δὲ τῆς γῆς ἀποτιθεμένην, καὶ τὸ πρόσφατον στόμα ταῖς μελλούσαις μοίραις ἀνοίγουσαν· Τάχην τοῦτον οἱ ἐγχώριοι προσηγόρευσαν, ὃς πρῶτος τὸ τῶν Τυρσηνῶν ἐδίδαξε γένος τὰς μελλούσας ἀνοίγειν τύχας· ἡ ἡνίκα ὁ Ῥωμύλος τὸ ἐν τῷ Παλατίνῳ λόφῳ πεπηγὸς ποτε δόρυ ἐξαπίνης θάλλον ἐώρακεν, ἐπ' ἀριφυοῦς ῥίζης ἱστάμενον, ἀλλ' οὐκ ἐπὶ σιδηρῷ σύριγγος (2) ἔτι,

(1) *Nomine* male legit pro *numine*. Verte ergo, *σέβασμα, τὴν θείαν δύναμιν*. Atque mox non *accenseor* habuit, sed *adsentior*, vel *acceptior*.

(2) Codex, *σιδήρου σύριγγος*. Quid sit *σύριγξ* explicabam olim ad Phil. Her. p. 601, ubi vitia sunt typorum vel calami lapsus, *σαυρώτηρ* et *σαυρώτειρα*. Adde Morel. ad Dion. Chrys. t. II, p. 452; Casaub. ad Sueton. Cæs. 62;

καὶ οὐκ ἔτι τυγχάνον ὅπλον, ἀλλ' ἀκαμπὲς δένδρον, καὶ τοῖς ἀποθαυμάζουσι σκιὰν ἀπεσδόκητον παρεχόμενον· ἢ ἡνίκα τὰ ἑαυτοῦ κέρα ἐν τοῖς ποταμίοις ὕδασιν εἶδεν ὁ Κίπτος· εἶδε καὶ γὰρ, καὶ, ψευδῆ πίστιν ἐπὶ τῆς εἰκόνος εἶναι πειθόμενος, πολλάκις τῷ μελώπῳ τοὺς δακτύλους ἐπενεγκὼν, ἅπερ εἶδεν ἤψαλο, καὶ, μηκέτι τοὺς ἑαυτοῦ μεμφόμενος ὀφθαλμοὺς, ἔστη οὕτωσί πως, ὡς ἀεστεὺς, τῶν πολεμίων ἡττημένων, παρῆν· καὶ, πρὸς οὐρανὸν τοὺς ὀφθαλμοὺς ὁμοῦ καὶ τὰ κέρα διάρας, « Εἴ τί πόλε» εἶπεν « ἐπισημαίνει τὸ τέρας τοῦτο, θεοὶ, εἰ μὲν » περιχαρὲς εἴη, περιχαρὲς ἔστω τῇ παλειδι καὶ » τοῦ Κυρίνου τῷ δήμῳ· εἰ δ' ἀνιαρὸν, ἐμοὶ ἀπει- » λείσθω μόνον. » Καὶ, ἐκ χλωρῶν βώλων βωμὸν στήσας, εὐώδει πυρὶ τὸ κρεῖττον ἐξευμενίζεται, καὶ οἶνον ἐκ κύλικος σπένδει, καὶ, πρόβατου τυθέντος, πυνθάνεται τί πόλ' ἂν αὐτῷ σημαίνει τὰ σπλάγχνα ἔτι σπλάγχνα· ἅπερ ὁμοῦ τε ἐπεσκέψαλο τοῦ Τυρρήνου ἔθνους ὁ θυοσκόπος, καὶ μεγάλα μὲν πραγμάτων ἐπιχειρήματα εἶδεν ἐν τούτοις, δυσσύμβλητα μέντοι. Ὡς δὲ καὶ τοὺς ὀξυδερκεῖς ὀφθαλμοὺς ἐκ τῶν λοβῶν τοῦ θύμαλος πρὸς τὰ κέρα ἦρε τοῦ Κίπτου, « Βασιλεῦ » εἶπεν, « ὦ χαίρεις! Καὶ γάρ » σοι, Κίπτε, καὶ τοῖς σοῖς κέρασιν ὁ χῶρος οὗτος

Bernard. ad Nonn. t. I, p. 383; Gevart. Elect. 1, c. 1, ubi cerni potest τοῦ σίγαχος imago; Walpol. in Museo Cant. t. I, p. 199; Jacobs. ad Anal. t. VII, p. 85, 92. Theophylactus Simoc. Epist. 71, quæ in editis Ῥόδιος est Κυπαρίσσιοι, in codd. Regg. 2991 A, 3047, Ῥόδιος Κυπαρίσσιοι: τοὺς Λευκαιοὺς ἐπίκλην πάλιν φασί· καὶ, τὸ δρέπανον ἀποῤῥίψας, λόγχην καὶ σαρωθρα χαλκεύσομαι: iidem codd. σαυρωθρα, optime. Σπίγαξ et σαυρωθρ nomina sunt synonyma.

» καὶ τὰ τῶν Λαλίνων ὑπολαμπόσεια τείχη. Ῥῆξον
» σὺ μόνον τὴν βεβαιότητα, καὶ ἀναπεπταμένας
» τὰς πύλας εἰσελθεῖν σπεῦσον. Οὕτω γὰρ αἱ Μοῖ-
» ραι κελεύουσι, καὶ, καθὰ τὴν πόλιν εἰσδεχθεὶς,
585 » τύραννος γενήσῃ, καὶ σὺν ἀσφαλείᾳ ἀναφαιρέτου
» ἀπολαύσεις τοῦ σκήπτρου. » Ὁ δὲ Κίππος εἰς
τοὐπίσω τὸν πόδα μετήνεγκε, καὶ βλοσυρωτὺς ἐκ τῶν
τῆς πόλεως πύργων ἀποστρέφων τοὺς ὀφθαλμούς,
« Πόρρω, ἆ! πόρρω » φησὶν, « οἱ θεοὶ, τὰ τοιαῦτα
» σύμβολα ἀποπέμψαιτε. Πολλῷ γὰρ ἂν ἑαυτοῦ δι-
590 » καιότερον φυγὰς τὸν βίον ἀνύσαιμι ἢ τὸ Καπι-
» τώλιον ἐμὲ θεάσαιτο τύραννον. » Εἶπε, καὶ πα-
ραχρῆμα τὸν δῆμον καὶ τὸ βάρος συγκαλεῖται τῆς
γερουσίας, ὠρόσθεν μέντοι τὰ χέρα εἰρηνικῇ δάφνῃ
καλύψας. Καὶ, ἀναβάθρας πρὸς τῶν στρατιωτῶν
γενομένης (1), ἀναβὰς ἕστη, καὶ, τὸν ἀρχαῖον τρό-
πον ἐξιλασάμενος τοὺς θεούς, « Ἔστι τις » εἶπεν
« ἐνταῦθα, ὃν ὑμεῖς εἰ μὴ τῆς πόλεως ἀπελάσητε,
595 » γενήσεται τύραννος. Τοῦτον δ' ὅστις ποτέ ἐστιν
» σημείῳ φράσω, καὶ οὐκ ὀνόματι· χέρα ἐπὶ τῷ
» μετώπῳ φέρει· ὃν ὑμῖν ὁ μάντις μηνύει, τὴν Ῥώ-
» μην εἰσελθόντα, νόμους ἐπιθήσειν δουλείους. Ἐκεῖ-
» νος μὲν οὖν εἰς τὰς πύλας ἀναπεπταμένας οἷός
» τ' ἦν εἰσαράξαι· ἀλλ' ἐγώ γε ἀντέστην· εἰ καὶ τὰ
600 » μάλιστα μηδεὶς ἐκείνου μοι μᾶλλον προσήκων
» ἐστί. Καὶ ὑμεῖς δ' ἀποκλείσατε, Κυρῖται, τῷ
» ἀνδρὶ τὴν πόλιν, ἢ, εἴπερ ἄξιός ἐστι, βαρείαις
» ἀλύσεσι δήσατε, ἢ στήσατε τὸν φόβον τῷ θα-

(1) Velim potius, καὶ ἐπὶ προ- σχωμάτων ἃ αἱ στρατιωτικαὶ χεῖρες ἐποίησαν, ἀναβάς. Lat. « et aggeri- »bus factis a milite forti Insistit. »

» νάτῳ τοῦ πεπρωμένου τυφάννου. » Εἶπεν. Ὁποῖον δὲ ψιθύρισμα γίνεται τοῦ Εὔρου λαμπρῷ ταῖς οἰκείαις πτύξαις (1) ἐπισυρίζοντος, ἢ ὁποῖον τὰ θαλάττια ποιεῖ κύματα ψόφον, εἴ τις πόρρωθεν τούτων ἀκούοι, τοιοῦτον ὁ δῆμος ἐπήχησεν. Ἀλλὰ, καίτοι συγχεχυμένων ὄντων τῶν τοῦ δήμου ῥημάτων, δείσαντος μέντοι (2) τὰς ἄλλας ὑπερβάλλει φωνή· « Τίς οὗτοσί ἐστι; » Καὶ περισκοποῦσι τὰ μέτωπα, καὶ τὰ περῤῥηθέντα χέρα ἐπιζητοῦσι. Πρὸς οὓς αὖθις ὁ Κίππος « Ὃν ζητεῖτε » φησὶν « ἔχετε. » Καὶ ἀφελόμενος τῆς κεφαλῆς τὸν στέφανον, καίτοι τοῦ δήμου κωλύοντος, ἐμφανίζει τοὺς κεγλάφους χέρσι δυεῖν ἐπισήμους. Καθέσπασαν τοίνυν πάντες τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ οἰμωγὴν ἀφῆκαν, καὶ τὴν τοῖς ἀνδραγαθήμασιν ἐκείνην περιφανῆ κεφαλὴν (τίς ἂν ἔχοι πιστεύειν;) ἄκοντες ἐθεάσαντο, καὶ, μηδὲν ὑπομείναντες περαιτέρω τιμῆς αὐτὸν στέρεσθαι, τὸν χαρμόσυνον ἐπέθηκαν στέφανον. Ἡ γερουσία γε μὴν, ἐπειδὴ τὴν πόλιν εἰσελθεῖν εἴργῃ, Κίππε, ἀγερῶ πολυτίμου τοσοῦτόν σοι δεδώκασιν, ὁπόσον ἂν, βοῦς ὑποβαλὼν τῷ ἀέτρῳ, περιλαβεῖν ἔωθεν μέχρι δυσμῶν δυνηθείης. Καὶ τὰ χέρα θαυμαστὴν ὄψιν παρεχόμενα τοῖς ἐπιχρύσοις τῶν πυλῶν στιλβοῖς ἐγκολάπτουσιν, εἰς μακρὸν τὸν αἰῶνα διαμενοῦντα.

(1) Nescio quid habuerit lectionis; vulgatam certe *succintis* male vertit. Forte, συντεταλμέναις, ni placet, ταῖς τὴν κόμην εὐζώνοις, quod habet Noster pag. 426, in ejusdem epitheti versione.

(2) Pro *frementis* invenisse videtur *trementis*, aut *timentis*. Quidquid sit, epithetum referendum fuit ad δήμου, eo ferme modo: ἀλλὰ καί τοι συγχεχυμένων (cod. συγχεχμένων) ὄντων τῶν τοῦ δείσαντος (vel φρυαξαμένου) δήμου ῥημάτων, μία τις μέντοι τὰς ἄλλας ὑπερβάλλει φωνή.

Νῦν δ', ὦ Μοῦσαι, θειότης τοῖς ποιηταῖς συμπαεσῦσα, διδεσκετε (καὶ γὰρ οἴδατε, καὶ οὐδεν ὑμᾶς ἡ μακρὰ παλαιότης ἔχει σκοτεῖν) πόθεν τὸν Κορωνείδην Ἀσκληπιὸν ἡ πεῤῥύτος τῷ βαθεῖ Θύμβριδι νῆσος τοῖς θεοῖς τῆς Ῥωμαίων ἐνέστεψε πόλεως.

Λοιμός τε χαλεπὸς τὸν Λατῖνον ἀέρα διέφθειρε καὶ τὰ σώματα ὠχριῶντα τῇ τοῦ αἵματος ἀφανιστικῇ νόσῳ ἐτήκετο. Ἀπειρηκότες τοίνυν ταῖς ἐκφοραῖς, ἐπειδὴ τὰς ἀνθρωπείας ἔγνωσαν τέχνας δυναμένας μηδὲν, μηδὲν δὲ καὶ τὰς ἰατρῶν τέχνας, θείαν ἐπιζητοῦσι βοήθειαν, καὶ στρὸς τὸ τοῦ Φοίβου χρηστήριον, τοὺς Δελφοὺς, τὸν μέσον ὀμφαλὸν (1) τῆς οἰκουμένης, καθέζον, ἅπασι, καὶ πολιτῶνται σωτηριώδει θελῆσαι χρησμῷ τοῖς αὐτῶν ταλαιπώροις στράγμασιν ἐπαρκέσαι, καὶ τῆς τοσαύτης πόλεως τὰ κακὰ σβέσαι. Καὶ εὐθὺς ὅ,τε χῶρος καὶ ἡ δάφνη, καὶ ἣν ἐκεῖνος ἔχει φαρέτραν, ὁμοῦ πάντα ἐσείσθη, καὶ ἐκ τῶν ἀδύτων ἡ στρόμαντις (2) τοιαύτην ἀπεδίδου φώνην·

« Ἣν ζητεῖς ὧδ' ἐζήτησας ἂν ἔγγιον ἀλκήν·
» Καὶ ζήτει νῦν ἔγγιον. Οὐδὲ γὰρ ὔμμιν ἐμεῖο,
» Ὡς τὸ πάθος λύσω, τοῦ δ' ἠμελέγου τέκνος δεῖ.
» Αἰσίῳ οἰωνῷ δ' ἴτε (3), καὶ γόνον αἰδεῖ' ἐμεῖο. »

(1) Codex, *τὸ μισόντων ὀμφαλόν*. De re supra pag. 430, et confer Gronovii Lectt. Plautin. pag. 205, atque Claver. de Oraculis pag. 73.

(2) Latinum *cortina* non intellexit, de qua Clav. l. c. p. 83, consuli potest. Reponendum, *ὁ ὄλμος*.

(3) Codex, *αἰσίῳ δ' οἰωνῷ ἴπ.* Metro sic pessumdato transpositione vocularum profui.

Ἐπεὶ δὲ τὰς τοῦ θεοῦ ἐντολὰς ἡ σοφὴ γερουσία ἐδέξαλο, ἐπισκοποῦνται τίνα πολὲ πόλιν ὁ τοῦ Φοίβου νεανίας οἰκεῖ, καὶ πέμπουσι διαποντίους τοὺς τὴν Ἐπιδαύριον ἠϊόνα ζηλήσοντας. Ἐπεὶ δὲ ταύτης οἱ πεμφθέντες ἥψαντο τῇ κοίλῃ νηΐ, προσῆλθον τῇ βουλῇ καὶ τοῖς τῶν Γραικῶν γέρουσι, καὶ ἱκέτευον τὸν θεὸν αὐτοῖς δοῦναι, ὃς παρὼν τὰς τοῦ γένους τῶν Αὐσόνων ἐκφορὰς σλήσει. Ἐνίσλανται τοιγαροῦν κλήρους βαλέσθαι (1)· διίσλανται δ' αἱ γνῶμαι καὶ διάφοροι γίνονται. Οἱ μὲν γὰρ μὴ δεῖν ἀπαρνεῖσθαι τούτοις οἴονται τὴν ἐπικουρίαν· πολλοὶ δὲ καλέχειν ἀναπείθουσι καὶ μὴ προΐεσθαι τὴν ἰδίαν ὠφέλειαν, μηδὲ τὸν θεὸν προδιδόναι. Οὕτω τοίνυν ἀμφισβηλούντων, ἑσπέρα τὸ φῶς ἀπώσαλο, καὶ ἡ τῆς γῆς σκιὰ σκότον ἐπήνεγκε τῇ ὑφ' ἥλιον. Ὁ δ' ἀλεξίκακος θεὸς ἐν τοῖς ὕπνοις ἔδοξεν ἐπισλῆναι περὶ τῆς σῆς, ὦ Ῥωμαῖε, σλρωμνῆς, καὶ ὁποῖος ἐν τῷ οἰκείῳ εἴωθεν εἶναι ἀγάλματι, καὶ, τῇ λαιᾷ βακληρίαν καλέχων ἀλεκτικήν, τῇ δεξιᾷ τοὺς τῆς μαχερᾶς ὑπήνης ἐπισπᾶσθαι πλοκάμους, καὶ τοιαύτην ἐξ εὐμενῶν τῶν σλέρνων ἀναδιδόναι φωνήν· « Ἀπόθου φόβον ἅπαντα· » καὶ γὰρ ἥξω, καὶ τοὐμὸν ἄγαλμα καλαλείψω. » Νῦν δὲ μόνον τὸν περὶ τὴν βακληρίαν ἑλιτλόμε- » νον ὄφιν ἄθρει, καὶ σημειοῦ τοῖς ὀφθαλμοῖς ἀκει- » βῶς, ὡς ἂν ἐπιγνῶναι οἷός τε γένοιο· εἰς τοῦτον » μὲν γὰρ ἀμειφθήσομαι, εἰς ὅσον εἰκὸς (2) τὰ οὐ-

(1) Vertit quam habuit lectionem, « certant addicere sortes», sed cui alium esse sensum putaverim, hunc nempe, καὶ διϊσχυρίζονται οὕτω κελεύειν χρησμούς.

(2) Exciderunt paucula, sic fere supplenda : ἀμειφθήσομαι· ἀλλὰ μείζων ἔσομαι, καὶ πόσος ὀφθήσομαι εἰς ὅσον εἰκός. . . . Lacunam peperit τὸ ὁμοιοτέλευτον.

» φάνια σώματα μελαμείβεσθαι. » Αὐτίκα δὲ σὺν τῇ φωνῇ μὲν ὁ θεὸς, σὺν τῇ φωνῇ δὲ καὶ τῷ θεῷ καὶ ὁ ὕπνος ἀπέπτη, καὶ τῷ ἐνυπνίῳ τὸ φῶς ἐπηκολούθει τὸ ἱερόν. Καὶ μετὰ μικρὸν ἡ ἕως τὰ τῶν ἀστέρων φυγαδεύει πυρά· οἱ δ' ἐν τέλει, ἀόριστον ἔτ' ἔχοντες τί ποτε ποιήσαιεν ἄν, περὶ τὸ πολύμοχθον τοῦ ζητουμένου θεοῦ συνίασιν ἱερὸν, καὶ ἰκετεύουσιν οὐρανίῳ μηνύσαι σημείῳ, τίνι ἂν αὐτὸς χώρῳ ἐπιχωριάζειν ἐθέλοι. Μόλις καλῶς ἔληξαν, καὶ ὁ θεὸς, εἰς χρυσοειδῆ μεταβληθεὶς καὶ ὑψίλοφον ὄφιν, περάγγελα συρίγματα πέμπει, καὶ τῇ οἰκείᾳ ἐπελεύσει τό,τε ἄγαλμα καὶ τοὺς βωμοὺς καὶ τὰς πύλας καὶ τὸ μαρμάρινον ἔδαφος καὶ τὸν χρυσοῦν ὄροφον διεδόνησε, καὶ, μέχρις τῶν στέρνων ἑαυτὸν ἐξάρας, ἐν μέσῳ τῷ ἱερῷ ἕστη, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς πῦρ ἀποπάλλοντας περιήγαγε. Τὸ δὲ πλῆθος καταπλαγὲν ὑπέπτηξεν. Ἐπέγνω δέ γε τὸν θεὸν ὁ σεμνὸς ἱερεὺς, λευκῇ ταινίᾳ τὴν κεφαλὴν ἀναδούμενος, καὶ φησίν· « Ὁ θεός ἐστιν! ὁ θεός ἐστιν! Ἐξιλάσκεσθε τοῦτον » οἵ τινές ποτε πάρεστε καὶ γλώττῃ καὶ διανοίᾳ. Εἵης » ἡμῖν, ὦ κάλλιστε, συμφερόντως ὀφθείς, καὶ τοῦ » τιμῶντος τὸ σὸν ἱερὸν ἀντιλαμβάνοιο δήμου. » Ὅστις ποτὲ τοίνυν παρῆν τὸν θεὸν ὀφθέντα θρησκεύει, καὶ πάντες τὰ τοῦ ἱερέως ἀναδιπλοῦντες ἐπιλέγουσι ῥήματα. Οἱ δ' Αἰνεάδαι ἱλασμὸν εὐσεβῆ καὶ φωνῇ καὶ διανοίᾳ παρέχονται. Ἐπένευσε δὴ τούτοις ὁ θεὸς, καὶ, τὸν λόφον κινήσας, ἀσφαλὲς ἐχέγγυον, συριγμοὺς ἐπαναλαμβάνων, ἔδωκε παλλομένης τῆς γλώττης. Τότε δὴ καθαρᾷ πορείᾳ σύρεται, καὶ τὸ πρόσωπον εἰς τοὐπίσω στρέφει, καὶ τόν τε ἀρχαῖον

βωμὸν, ὡς ἀπελευσόμενος βλέπει, καὶ ταῖς συνήθεσι διαλείβαις, καὶ τῷ ναῷ καθ' ὃν ᾤχει, συντάσσεται (1). Κἀντεῦθεν δι' ὁδοῦ ἄνθεσιν ἐπιβληθεῖσι κεκαλυμμένης πολὺς ἕρπει, καὶ κάμπτει κόλπους, καὶ διὰ μέσης τῆς πόλεως πρὸς τὸν λίθοις πεφραγμένον κοῖλον λιμένα συντείνει. Ἐνταῦθα δ' ἔστη, καὶ τόν τε δῆμον ἑαυτοῦ καὶ τὴν τοῦ ἑπομένου πλήθους δορυφορίαν ἱλαρῷ δόξας ἀπολιμπάνειν προσώπῳ, ἐπὶ τῆς Αὐσονίας νεὼς τὸν ὁλκὸν ἀνεβίβασε. Ἡ δὲ ναῦς τοῦ βάρους ἡσθέλο τοῦ θεοῦ, καὶ τῷ τούτου συνεκάθισε φόρτῳ (2). Οἱ δ' Αἰνεάδαι χαίρουσι, καὶ, θύσαντες ταῦρον ἐπὶ τῆς πρῴρης, τὰ πρυμνήσια λύουσι τῆς νεὼς ἐστεφανωμένης.

Αὔρα δὲ τὴν ναῦν ἐπέσπερχε κούφη. Ὁ δὲ θεὸς ὑψηλὸς ὑπερεῖχε, καὶ, τῇ ἐπιτεθείσῃ κεφαλῇ τὴν καμπύλην πρύμναν πιέζων, πρὸς τὴν γλαυκὴν θάλατταν ἀφεώρα. Καὶ μειλίοις ζεφύροις διὰ τοῦ

(1) Συντάσσεται, *valedicit*. Auct. Timarionis §. 2, καθ' ὃν σοι συνεπαξάμην καιρόν: ubi conf. Hasius. Palladas Ep. 43, in voce ludens: Λόγοι, συντάσσομαι ὑμῖν· Σύνταξις γὰρ ἐμοὶ καὶ θάλαττα παρέχει: ubi conf. Jacobs. Theodorus Prodr. in Notitt. MSS. t. VII, p. 245: σοὶ ἀποσταδὸν συνταξάμενος. Planudes noster Vit. Æsopi pag. 90, καὶ δὴ τῷ βασιλεῖ συνταξάμενος ἀπεδήμησεν: vertit Frobenius: «atque cum rege compositione »facta discessit»: velim, «at»que, quum regi valedixisset, »discessit.» Auctor Vitæ Euthymii §. 86, pariliter omnino: τῆς βασιλίδος ὑπερευξάμενος, εἶτα καὶ συνταξάμενος αὐτῇ, ἐχώρει: ibi Cotelerius bene, *cum deinde ei valedixisset*. Hinc adjectivum συνταχλήθειος. Auctor Actorum Junioris Bacchi pag. 94: συνταχλήθειον ἀλλήλους καλασπασάμενοι. Ib. p. 105, τὸ συνταχλήθειον καὶ πλευταῖον ἀπήειμεν αὐτῇ σίβας. Adde Lobeck. ad Phryn. pag. 23.

(2) Invenit, «pressaque dei »gravitate carina *est*.» Quam equidem lectionem malim. Supra pag. 310 verbum *est* sic in versuum clausula a librariis omissum tetigi: adde Dorvill. in Miscell. Observ. t. I, p. 264.

Ἰονίου πελάγους ἐν ἡμέρας ἕκλης ἀναλολῇ τῆς Ἰταλίας ἄπλέλαι. Καὶ παρά τε τὸ Λακίνιον ἱερὸν ὃ τῇ Ἥρᾳ ἀφωσίωλαι καὶ τὴν τοῦ Σκυλλαίου (1) φέρελαι ἠιόνα· ἀφίησί τε τὴν Ἰαπυγίαν, καὶ τῇ μὲν λαιᾷ τὰς Ἀμφρασίους πέτρας δι' αἵρεσιν ἐκκλίνει, τῇ δεξιᾷ δὲ τὰ ἀπερρωγότα Κελέννια καὶ τὸ Ῥωμίτιον παραλέγελαι, Καυλῶνά τε καὶ Ναυρικίαν. Περιγίνελαί τε τοῦ πορθμοῦ καὶ τῶν τοῦ Σικελικοῦ Πελώρου σκενῶν. Καὶ δὴ τὴν τοῦ βασιλέως Αἰόλου νῆσον καὶ τὰ Ταμέσης μέταλλα, καὶ τὴν Λευκοσικὴν ἐπὶ τούτοις ζήλει, καὶ τὰς τοῦ ὑποθέρμου Παισήλου ῥοδωνιάς. Ἐντεῦθεν τὰς Καπρέας καὶ τὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἀκρωτήριον παραλέγελαι, καὶ τοὺς ταῖς Σουρρεντίνοις ἀμπέλοις παμφόρους λόφους, καὶ τὴν Ἡρακλέους πόλιν, Σταβίας τε, καὶ Παρθενόπην τὴν εἰς ἀνέσεις ἐπίσημον, καὶ ἐκ ταύτης τὸ τῆς Κιμαίας Σιβύλλης ἱερόν. Ἐντεῦθεν τὰ θερμὰ ὕδαλα καὶ τὸ φακοφόρον (2) παραμείρειται Λίντερνον, καὶ ὁ πολὺν ἕλκων ψάμμον ἐν βάθει Βουλλοῦρνος, καὶ ἡ τοῖς λευκοῖς ὄφεσι (3) δαφιλὴς Σινούεσσα, αἵτε Βαρείαν Μιντοῦρναι, καὶ ἦν ὁ τέφιμος Αἰνείας καλώρυξεν, ὁ τοῦ Ἀντιφάτου τε οἶκος, καὶ ἡ τῇ λίμνῃ περικλυζομένη Τρεχὰς, καὶ ἡ Κιρκαία γῆ, καὶ τὸ τοῦ συνεχοῦς αἰγιαλοῦ Ἄντερνον. Ἔνθα τῶν ναυλῶν ναῦν τὴν

(1) Cod. *σκιλλαίου*. Infra, *ἀπαισήλου*. Inferius, *παρθενόπιν* — et *ἀμφάπου*. Reliqua intacta retinui, et si sæpe dubia vel falsa, ut Ἄντερνον, verbi causa, pro Ἄρπινον. Malas sui codicis secutus est lectiones, quas verbo monitus lector facili opera e Gierigiana editione corriget.

(2) Quod *lentisciferum* ait esse Ovidius, Planudes putavit *lentis* esse ferax. Repone, *σχινοφόρον*.

(3) Imo, *παῖς λευκαῖς πελοπεκαῖς*.

ἰσθιοφόρων καμψάντων (καὶ γὰρ ἦν ἤδη τὸ κῦμα τραχύ), κύκλους ὁ θεὸς ἐξελίσσει, καὶ, διὰ συχνῶν κυρτωμάτων καὶ σπειχῶν μεγάλων διολισθήσας, πρὸς τὸ τοῦ παλαιὸς αὐτοῦ ἱερὸν τῆς καθαρᾶς πιόνος ἀπτόμενον ἄπεισι. Τοῦ δὲ πελάγους ἀφυβρικότος, τὸν παλαικὸν ὁ Ἐπιδαύριος ἀπολιμπάνει βωμὸν, καὶ, τῇ τοῦ προσήκοντος αὐτῷ θεοῦ ξενίᾳ χρησάμενος, αὖθις εὐπλοίᾳ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ πρύμνης ἀνέθηκε (1)· μέχρις οὗ πρός τε τὸ Κάστρον καὶ τὸν ἱερὸν θρόνον τοῦ Λαβινίου (2) καὶ τὰ τοῦ Θύμβριδος ἦλθεν ὦστια (3). Ἐνταῦθα πάντες οἱ δῆμοι σποράδην καὶ τὸ σύστημα τῶν γερόντων καὶ τῶν εὐγενῶν γυναικῶν συρρέουσι πρὸς ὑπάντησιν, καὶ τὸ φυλάττον σῖτος τὸ σὸν, ὦ Ἑστία Τρωϊκὴ, πῦρ· καὶ εὐθυμούσῃ τὸν θεὸν ἀσπάζονται τῇ κραυγῇ. Καὶ, ἔνθαπερ πρὸς ἀνάρρουν ἡ ταχεῖα φέρεται ναῦς, θυμιάματα ἐπὶ τῆς ὄχθης βωμῶν καὶ στοιχεῖον ἑκατέρωθεν ἠχεῖ πεποιημένων, καὶ ταῖς ὀσμαῖς τὸν ἀέρα εὐωδιάζει, καὶ ἱερεῖον πληγὲν θερμαίνει τὴν πληξασαν μάχαιραν. Καὶ δὴ τὴν κεφαλὴν τῶν πραγμάτων τὴν Ῥωμαϊκὴν πόλιν εἰσῆλθεν· ἐξανίσταται δ' ὁ ὄφις, καὶ ἐπ' (4) ἄκρου τοῦ ἱστοῦ τὴν κεφαλὴν ἐπικλίνας κινεῖ, καὶ καθέδραν ἁρμόζουσαν ἑαυτῷ περιβλέπεται. Σχίζεται δ' εἰς δύο περιῤῥέων ὁ ποταμὸς, ὃς δὴ Νῆσος ὄνομα ἔχει,

(1) Nonnulla exciderunt, ob interpretis vel librarii oscitantiam, sic fere supplenda : *τὴν περαθαλασσίαν ἄμμον τῷ λιπαίνων ἐπιφοινίσσων ὄλκῳ διαυλακίζει, καὶ, τῷ τῆς νεὼς πηδαλίῳ ἐρείσας, τὴν κεφαλὴν ὑψηλῆς ἐπὶ πρύμνης ἀνέθη-κε.* Voces *αὖθις εὐπλοίᾳ* omisi, nam, quid lectionis illis vertatur, ignoro.

(2) Codex, *λαπίου*.

(3) Latinum *ostia* servare non debuit. Repone, *στόμαλα*.

(4) Cod. *ἀπ'*. Infra, *φοίβιος*.

καὶ ἐξ ἑκατέρων τῶν πλευρῶν ἴσας ἐκλείνει τῇ μέσῃ γῇ τὰς ἀγκάλας. Ἐκεῖσε τοίνυν ἑαυτὸν ἐκ τῆς Λατίνων νεὼς ὁ Φοίβειος ὄφις ἀπήνεγκε, καὶ, θεῖον ἀναλαβὼν αὖθις εἶδος, τέλος τοῖς θρήνοις ἐπέθηκε, καὶ σωτήριος ἦλθε τῇ πόλει.

Ἀλλ' οὗτος μὲν ἔπηλυς θεὸς τοῖς ἡμετέροις πρεσχώρησεν ἄλσεσιν· ὁ δὲ Καῖσαρ ἐν τῇ ἑαυτοῦ πόλει θεός ἐστιν· ὃν, ἔν τε τῷ πολέμῳ καὶ τῇ εἰρήνῃ γενόμενον ἄριστον, οὐχ οἱ πόλεμοι μᾶλλον, οἱ θριάμβοις συμπεραινόμενοι, καὶ τὰ οἴκοι διαπραχθέντα, καὶ ἡ θᾶττον ἐλπίδος ταχύνασα τῶν πραγμάτων αὐτῷ δόξα, εἰς ἀστέρα νέον καὶ ἀστέρα κομήτην μετέβαλον, ἢ ὁ οἰκεῖος αὐτοῦ γόνος. Οὐδὲν γὰρ τῶν τῷ Καίσαρι κατειργασμένων μεῖζόν ἐστιν ἔργον, ἢ ὅτι τοῦδε κατέσπη πατήρ. Ἦ γὰρ πλέον ἐστὶ τὸ τοὺς πελαγίους χειρώσασθαι Βρεττανούς, καὶ διὰ τῶν ἐπιπόρων στομάτων τοῦ παπυροφόρου Νείλου πραπαιούχους ἀγαστεῖν τειήρεις, καὶ τούς τε Νουμίδας νεωστερίσαντας, καὶ τὸν Κινύφειον Ἰούβαν, καὶ τὸν ἐξοιδοῦντα τοῖς ὀνόμασι τοῦ Μιθριδάτου Πόντον, τῷ τοῦ Κυρίνου πρασθεῖναι δήμῳ, καὶ πολλῶν μὲν ἄξιον γενέσθαι τῶν θριάμβων, ὀλίγους δέ γε καταγεῖν, ἢ τοσοῦτον ἄνδρα γεννῆσαι, ᾧ τῶν πραγμάτων ἐπιτροπεύοντι, τῷ ἀνθρωπείῳ γένει δαψιλῶς, ὦ θεοί, εὐμενῆ γνώμην ἔσχετε. Τί δ' ἂν οὗτος ἦν, εἰ μὴ σπέρμαλος ἐγεγόνει θυήλοῦ (1); Ἀλλ' ἐκεῖνός γε θεὸς ἔμελλεν ἀποτελεσθήσεσθαι. Ὅπερ ὡς εἶδεν ἡ χρυσῆ τοῦ Αἰνείου μήτηρ, εἶδε δὲ καὶ οἰκτρὸν τῷ

(1) Hæc sensu carere puto. ἵνα μὴ οὖπις ἀπὸ θυήλοῦ γεννηθείη Repone ad latinorum ductum: σπέρμαλος, ἐκεῖνός γε θεὸς—

ἀρχιερεῖ σφαγὴν ἑτοιμαζομένην, καὶ τὰ τῶν συνομοσάντων ὅπλα κινούμενα, ὠχρίασε, καὶ θεοῖς πᾶσιν, ὡς ἂν ἑκάστῳ συναντῶσα ἐτύγχανεν, «Ὄρα» προσεφώνει, «πόσον μοι ἐπιβουλαὶ βαρεῖαι παρασκευάζονται, καὶ σὺν δόλῳ ἡ κεφαλὴ ζητεῖται, ἥτις » μόνη μοί ἐστιν ὑπόλοιπος ἐκ τοῦ Δαρδανείου Ἰούλου. Ἡ μόνη διὰ παντὸς ἔγωγε λύπαις ἀδίκοις » διακναισθήσομαι; ἣν νῦν (1) μὲν τὸ τοῦ Τυδείδου » Καλυδώνιον δόρυ πλήτ[ει, νῦν δὲ τὰ τῆς κακῶς » βοηθηθείσης Τρ[ίας τείχη πίπτοντα θορυβεῖ, ἡ » τὸν υἱὸν εἶδον μαχαῖς ἐλαυνόμενον πλάναις καὶ » χειμαζόμενον ἐν θαλάττῃ, καὶ τὸν τῶν σιγώντων » εἰσδύνοντα χῶρον, καὶ πολέμους τῷ Τούρνῳ συ» νάπτοντα, ἢ μᾶλλον, εἰ τἀληθὲς ὁμολογήσομεν, » τῇ Ἥρᾳ. Ἀλλὰ τί νῦν τῶν ἀρχαίων συμφορῶν » τοῦ ἐμαυτῆς ἀναμιμνήσκομαι γένους; ὁ φόβος » οὗτος οὐκ ἐᾷ τῶν προτέρων μνημονεύειν. Ἰδοὺ γάρ· » εἰς ἐμὲ θηγόμενα βλέπ[ε ἀνόσια ξίφη, ἄπερ, ἀν» τιβολῶ, κωλύσα[ε. Καὶ ἀπώσασθε τὸ ἀθέμιτον, » μηδὲ τῷ τοῦ ἱερέως αἵματι τὸ τῆς Ἑστίας σβέ» σητε πῦρ.» Τοιούτους ἀλύουσα καθ' ὅλον τὸν οὐρανὸν ἡ Ἀφροδίτη λόγους μάτην ἀφῆκε, καὶ τοὺς θεοὺς ἐπέκλασεν· οἵπερ, εἰ καὶ τὰ μάλιστα μὴ οἷοί τέ εἰσι τὰς σιδηρᾶς φήφους τῶν ἀρχαίων ἀδελφῶν διαῤῥῆξαι, σύμβολα μέντοι τοῦ μέλλοντος πένθους διδόασιν οὔκουν ἀσαφῆ. Ὅπλα γοῦν φασὶν ἐν νέφει μέλανι συμφοροῦντα, καὶ φοβερὰς σάλπιγγας καὶ κέρα καθὰ τὸν οὐρανὸν ἀκουόμενα, προδιδά-

(1) Codex male, ἡ νῦν. Mox, *hasta.* Atque invenisse videtur καλυδωνίου. In latinis, *Calydonia vulnerat* et *confundunt.*

ξαι τὸ ἀῤῥῆτον ἔργον. Καὶ ἡ μορφὴ δὲ σκυθρωπάζουσα τοῦ ἡλίου ζοφερὸν φῶς τῇ γῇ παρεῖχεν ἀγωνιώσῃ. Πολλάκις λαμπάδες ὤφθησαν ἐν μέσοις ἀνημμέναι τοῖς ἄστροις· πολλάκις, μέλαξυ ὄντος, σελῆνες αἱμαλπραὶ καλπνέχθησαν. Καὶ κωνοῦς ὁ Ἑωσφόρος γενόμενος δεινῇ (1) μελανίᾳ τὴν ὄψιν ἐχεκαίνελο· ἐχεκαίνελο καὶ τῆς Σελήνης ὁ δίφρος αἵματι. Ἐν μυρίοις δὲ τόποις καὶ βύας σκύγιος κληδόνας σκυγνὰς ἔδωκεν· ἐν μυρίοις τόποις ἐλέφας ἐδάκρυσε. Καὶ ᾠδαί τινες ἐν ταῖς ἱεραῖς ἀκουσθῆναι λέγονται λόχμαις καὶ ἀπειλῆς γέμοντα ῥήματα. Θῦμα δ' οὐδὲν καλλιερεῖται, καὶ μέγαν ἐπικρέμασθαι θόρυβον αἱ ἡπαλοσκοπίαι διδάσκουσι, καὶ τελμυμένη ἐν τοῖς σπλάγχνοις εὐρίσκελαι κεφαλή. Καὶ καλά τε τὴν ἀγορὰν, καὶ περὶ τὰς οἰκίας καὶ τὰ τῶν θεῶν ἱερά, νύκλωρ φασὶ τοὺς κύνας ὠρύεσθαι καὶ τεθνεώτων περιφοιτᾶν εἴδωλα, καὶ σεισμοῖς κλονεῖσθαι τὴν πόλιν. Οὐ μέντοι γε τὰς ἐπιβουλὰς καὶ τὴν μέλλουσαν μοῖραν αἱ τῶν θεῶν ἴσχυσαν νικῆσαι προσημασίαι· ὀξύταλα δὲ ξίφη πρὸς τὸν ναὸν φέρελαι. Οὐδεὶς γὰρ ἐν τῇ πόλει τόπος ἤρεσε πρὸς τοῦτο τὸ τόλμημα καὶ τὸν δεινὸν φόνον, ὅτι μὴ τὰ ἀνάκλορα.

Τηνικαῦτα δ' ἡ Κυθέρεια τὸ σέρνον ἐκόψαλο, καὶ νεφέλῃ κρύπλειν ἐκεῖνον πειρᾶται, δι' ἧς πολὲ καὶ Πάρις ἥρπαγη, τοῦ Μενελάου ἐπικειμένου, καὶ τὸ Διομήδειον ξίφος Αἰνείας ἐξέφυγεν. Ὁ μέντοι παλὴρ Ζεὺς τοιούτοις αὐτὴν παραμυθεῖται τοῖς ῥήμασι· « Σὺ μόνη, » θύγαλερ, οἴει τὴν ἀνυπέρβλητον μοῖραν μελαχινῆσαι;

(1) Codex, διλῇ. Infra, καὶ βύας καὶ σύγιος. De βύᾳ pag. 417.

» Αὐτὴ πρὸς τὴν τῶν τειῶν ἀδελφῶν οἰκίαν (καὶ
» γὰρ ἔξεστιν) εἴσιθι, καὶ θεάσῃ μεγάλοις ὀχυρώμα-
» σιν ἐκεῖθι τὰς τῶν πραγμάτων κύρβεις χαλκοῦ
» τε καὶ στερεοῦ σιδήρου πεποιημένας, αἵπερ οὔτε
» βροντὰς ἐκλινασσομένας, οὔτε τὴν τῶν κεραυνῶν
» ἀπειλήν, οὔτε τινὰς ἄλλας δεδοίκασιν συμφορὰς,
» ἀθάνατοί τε καὶ ἐπ' ἀσφαλοῦς εἰσὶ διαμένουσαι.
» Εὑρήσεις ἐκεῖ καὶ τὰς τοῦ σοῦ γένους τύχας ἐν
» ἀφθάρτῳ ἐγκεκλεισμένας ἀδάμαντι. Ἀνέγνων ἐγὼ
» ταύτας, καὶ ἐπεσημηνάμην τε καλὰ νοῦν, καὶ ἀπαγ-
» γελῶ σοι, μή ποτε καὶ νῦν ἀμαθὴς ἧς τοῦ μέλ-
» λοντος. Οὗτος, Κυθέρεια, ὑπὲρ οὗ ταλαιπωρῇ
» νῦν, τὸν ἑαυτοῦ χρόνον ἐξέπλησεν. Ἐξηκόντων δ'
» αὐτῷ τῶν ἐνιαυτῶν οὕσπερ ὤφειλε τῇ γῇ, ὡς
» θεὸς (1) πρὸς τὸν οὐρανὸν ἀπελεύσεται· καὶ ναοῖς
» τοῦτον καθιδρυθῆναι σύ τε ποιήσεις, καὶ ὁ τούτου
» παῖς· ὃς, διαδεξάμενος τὸν θεὸν, μόνος ἐπιτεθὲν
» αὐτῷ τὸ βάρος οἴσει τὸ τῆς ἀρχῆς, καὶ, τῷ Φο-
» νευθέντι τιμωρήσας ἐρρωμένως παλαὶ, ἡμᾶς οἰκείους
» ἐν τοῖς πολέμοις ἕξει. Ταῖς δ' αὐτοῦ εὐτυχίαις
» τὰ τῆς Μυτίνης πολιορκουμένης τείχη καλαπονη-
» θέντα εἰρήνην αἰτήσεται. Αἰσθήσεται δ' αὐτοῦ καὶ
» ἡ Φαρσαλία, καὶ αὖθις ἡ τοῦ Φιλίππου Ἡμα-
» θία διάβροχος τῷ λύθρῳ γενήσεται (2), καὶ τὸ τοῖς
» Σικελικοῖς ὕδασι μέγα γεγονὸς ὄνομα νικηθήσεται· ἡ
» τοῦ Ῥωμαίου δ' ἡγεμόνος σύζυγος Αἰγυπτία, μὴ
» καλῶς πεποιθυῖα τῷ γάμῳ, πεσεῖται, καὶ μάτην ἐκεί-
» νη γε ἀπειλήσει τὸ ἡμέτερον Καπιτώλιον τῷ ἑαυτῆς

(1) Male in codice, ὡς θεόν. καὶ αὖθις οἱ τῆς Ἡμαθίας Φίλιπποι
(2) Hæc sunt absona. Repone: διάβροχοι τ. λ. γενήσονται.

» δουλεύσειν Καισάρι. Τί ἂν σοι τὴν Βαρβαρίαν καὶ
» τὰ ἐφ' ἑκατέρου τοῦ ὠκεανοῦ κείμενα γένη ἀπα-
» ριθμοίην; Ὅ, τι πολὺ οἰκούμενον ἡ γῆ ὑπανέχει
» τούτου γενήσεται, καὶ ὁ πόντος αὐτῷ δουλεύσει.
» Καὶ, εἰρήνην τῇ γῇ παρασχών, πρὸς τὰ πολιτικὰ
» δίκαια τὸν νοῦν ἐπιστρέψει, καὶ νόμους δικαιοτάτους
» νομοθετήσας ἐξοίσει, καὶ τῷ ἑαυτοῦ ὑποδείγματι τὰ
» τῶν ἀνθρώπων ἤθη ῥυθμίσει, καὶ, τῆς τε τοῦ μέλ-
» λοντος χρόνου κατασκάσεως καὶ τῶν μελλόντων
» προμηθούμενος ἀπορρήτων, τὴν αὐτῷ πονηθεῖσαν
» ἱερὰν ἐκ τῆς συζύγου γονὴν φέρειν ὁμοῦ τήν τε
» κλῆσιν ἑαυτοῦ καὶ τὴν ἐπιμέλειαν τῶν πραγμά-
» των κελεύσει. Γηράσας δὲ, καὶ ὁμοίους τῷ θείῳ
» ἐξισώσας ἐνιαυτοὺς (1), χώρῳ τῷ αἰθερίῳ καὶ τῷ συγ-
» γενεῖ προσπελάσει ἀστέρι. Ταύτην δὲ ἐν τοσούτῳ
» σὺ τὴν ψυχὴν τοῦ διεργασθέντος ἁρπάσασα σώ-
» μαλος, ἀστέρα ποίησον εἶναι, ὡς ἂν αἰεὶ τό, τε
» Καπιτώλιον ἡμῶν καὶ τὴν ἀγορὰν ἐξ οὐρανίου χώ-
» ρου θεσπέσιος ὁ Ἰούλιος ἐπισκέπτοιτο (2).»

Μόλις ταῦτ' εἰρηκὼς ἦν, καὶ ἐν μέσῳ τῷ συνεδρίῳ τῆς γερουσίας αὐτὴ ἡ Ἀφροδίτη ἐπέστη μηδενὶ θεατῇ, καὶ ἐκ τῶν τοῦ οἰκείου Καίσαρος μελῶν ἁπήρπασε τὴν ψυχὴν, οὐδ' ἠνέσχετο πρὸς ἀέρα λυθῆναι, τοῖς δ' οὐρανίοις ἐγκαλέθεικεν ἄστροσι. Φέρουσα μέντοι ταύτην, ὡς δεχομένην ἤσθετο καὶ ἐκπυρου-

(1) Planudes invenit, « quum » *patruo* similes æquaverit an- » nos », non quod nunc est editum, « senior similes. » Quærunt critici quo modo *similes* mutent; sed in *senior*, quod est glossema, vel in *patruo*, mendum est. Propono: « Pylio similes »: τῷ Πυλίῳ δ' ὁμοίους ἐξισώσας.

(2) Codex, θεσπισίως — ἐπισκόπτοιτο. Latina Poetæ verba, *divus Iulius*, θεσπίσιος rescribi jube-

μένην, καὶ ἐκ τοῦ κόλπου ἀφῆκεν. Ἡ δὲ μελεωρότερον ἴπταλο τῆς σελήνης, καί, φοβερὰν ἔλκουσα κόμην καὶ ἐπιμήκη, ἅτε ἀστὴρ ἐκλάμπει. Καὶ, τὰ καλῶς εἰργασμένα τῷ παιδὶ βλέπων, ὁμολογεῖ τῶν ἑαυτοῦ μείζω ταῦτ' εἶναι, καὶ χαίρει νικώμενος ἐξ ἐκείνου. Οὗτος δ' εἰ καὶ τὰ μάλιστα τὰς ἑαυτοῦ πορείας ἀπορρέπει τῶν τοῦ παιδὸς πορεύεσθαι, ἀλλ' ἡ ἐλευθέρα φήμη καὶ οὐδέσιν ὑπεύθυνος ἐπιτάγμασι, καὶ ἄκοντα τοῦτον πορεύσει, καὶ καθ' ἓν τοῦτο μόνον αὐτῷ ἀνθίσταται. Οὕτως ὁ μέγας Ἀτρεὺς ὑπείκει (1) τοῖς Ἀγαμέμνονος καλορθώμασιν· οὕτω τὸν Αἰγέα Θησεὺς, οὕτως Ἀχιλλεὺς νικᾷ τὸν Πηλέα. Καὶ, ἵνα παραδείγμασιν ἀναλόγοις χρήσωμαι, οὕτω καὶ Κρόνος τοῦ Διὸς ἐλάττων. Ἀλλὰ Ζεὺς μὲν τὸν αἰθέριον διοικεῖ χῶρον, καὶ τὴν τοῦ τριττοῦ κόσμου ἡγεμονίαν· ὑπὸ τῷ Αὐγούστῳ δ' ἔστιν ἡ γῆ· καὶ ἡγεμών ἐστιν ἑκάτερος καὶ πατήρ.

Ἀντιβολῶ τοιγαροῦν, ὦ θεοὶ οἱ τῷ Αἰνείᾳ συνωδευκότες, οἷς καὶ πῦρ ὑπεξέστη καὶ ξίφος, καὶ θεοὶ αὐτόχθονες, καὶ Κυρῖνε πάτερ τῆς πόλεως, καὶ σὺ πάτερ Ἄρες τοῦ ἀντίπτου Κυρίνου, καὶ Ἑστία ἡ ἐν τοῖς τοῦ Καίσαρος καθιερωθεῖσα θαλάμοις, καὶ, σὺν τῇ Καισαρείᾳ Ἑστίᾳ, οἰκεῖε Φοῖβε, καὶ Ζεῦ ὁ τὴν ὑψηλὴν καθέχων Ταρπηΐαν ἀκρόπολιν, καὶ οὓς ἄλλους τοῖς ποιηταῖς καλεῖν εὐσεβές τε καὶ θέμις, εἴη

bant. Jam ω et ο pluries vidimus permutata. Dionysius Epist. 40: ἡμεῖς δὲ οἱ τὴν Σύρων οἰκοῦντες, quæ latine versa sunt « nos qui Syrum » incolimus ». Codex Reg. 3002, Σύρων, bene; quum Dionysius ille sophista fuerit Antiochenus. Verte, « nos qui Syrorum regio- » nem incolimus. »

(1) Cod. ὑπίκοι : sic ad 870, ὑπακούοι e correctione. Infra ad 865, cod. Καισαρία.

ὀψιμος ἡ ἡμέρα ἐκείνη καὶ τῆς ἡμελέρας βιοτῆς βεβιωμένα, καθ' ἣν ἡ Αὐγούστου κεφαλὴ, ὃν διευθύνει, κόσμον ἀπολιποῦσα, τῷ τε οὐρανῷ περισχωρήσει, καὶ πόρρωθεν ἐπακούσει τῶν εὐχομένων.

Καὶ δή μοι τὸ ἔργον ἐξήνυσται, ὅπερ οὔτε τοῦ Διὸς ὀργὴ, οὔτε πῦρ, οὔτε σίδηρος, οὔθ' ἡ παμφάγος παλαιότης οἵα τέ ἐστιν ἀφανίσαι. Ἡνίκα γὰρ ἂν ἡ ἡμέρα ἐκείνη βούληται, ἥτις οὐδὲν ὅτι μὴ τοῦδε τοῦ σώματος ἔχει τὴν ἐξουσίαν, σβεσάτω μοι τὸν δρόμον τῆς ἀτεκμάρτου ζωῆς· τῷ μέντοι κρείττονι ἐμαυτοῦ μέρει ἐπὶ τὸ τῶν ἀστέρων ὕψος ἀθάνατος ἐνεχθήσομαι, καὶ ἀνώλεθρον ἔσται μοι τοὔνομα. Καὶ ὅπου ποτὲ φαίνοιτο τῶν Ῥωμαίων ἡ δεσποτεία τὴν γῆν ὑποτάξασα, καὶ αὐτὸς τοῖς τῶν δήμων ἀναγνωσθήσομαι στόμασι, καὶ τῇ φήμῃ δι' αἰῶνος πάντοθεν (εἴ τινός ποτε ἀληθείας τὰ τῶν ποιητῶν ἔχεται προφοιβάσματα) ζήσομαι (1).

(1) Plurima similium laudationum e poetis, apud quos hic locus fere communis est, exempla collegit Menagius in Antibajuleto §§. 137 — 140, ut se a Bajuleti censoris inepti et vitio creati calumniis purgaret. Addat lector Lebrunii pulcherrimum de hoc argumento carmen, cui Horatiana verba *Exegi monumentum* pro epigraphe sunt et elogio. Russavius de sua ad Posteritatem ode: « je n'y ai pas pris » le ton de l'*Exegi monumentum* » *ære perennius*, qui convenoit » à Horace, et non à moi » : sed potuisset poeta isque lyricus quæsitam meritis sumere superbiam.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

Pag. 20, not. 2. Ex illa verborum ἄδειν et ἄγειν permutatione, de qua egi et ad Aristæn. pag. 292, poterit tute tentari Proclus in Alcib. t. III, pag. 226, sic editus: σύντονος γάρ ἔστιν ἔφεσις ὁ ἔρως, ὥστε, εἴ τι ὡς ἐφετὸν λαμβάνοις τὸ ἀγαθὸν, εἴ τι ὡς ἐρατὸν, συνάπτειν αὐτῷ τὸ καλὸν ἐκ παντός: Creuzer. autem pag. 337, e suo cod. συνάγειν scripsit. Commodius quidem est συνάπτειν, sed puto συνάγειν esse vero propius, verum nempe esse συνᾴδειν.

Pag. 38, 15. Codd. ὅμως. Lat. *quoque*.

—— 42, 25. Forsan, γῆν σύμπασαν: cf. pag. 34, ubi γῆς scripsi pro τῆς.

Pag. 46, 17. Scr. Φαέθον. Et sic pag. 49, 23.

—— 69, 20. Scr. τεὶς πίνπ. In plurimis exemplaribus hæc lectio restituta fuit.

Pag. 90, col. 1, 11. Scr. obscœnas.

—— 96, col. 2, 8. Scr. ἀκάνθης.

—— 98, 8. A, ἀγρείδη, et mox, δερχθήσεται.

—— 110, 5. Codd. ἐκαλόηχιεσε: idem mendum supra pag. 58. In Alciphrone II, 3, pro συζηφέσαιμεν, cod. 2832, συγηρ. Utilius notabo in proximis Epistolographi verbis, pro τὸ ἔσχατον ἡμῶν γῆρας διὰ τοὺς τρόπους καὶ ἤθη νέοις ἀεὶ φαιδραί μοι, eumdem cod. exhibere καὶ τὰ ἤθη. Nec tamen articulus posterior valde desiderandus erat; nam prior tantum in plurimis id genus locis exhibetur.

Pag. 113, antep. A, γιομένη.

—— 114, 2. Forsan, συμπεφθαλεῖν: conf. pag. 164.

—— 118, 21. B, θαναλούμεθα.

—— 121, 4. B, ἀνέθησαν.

—— 126, 15. A, ϖεϑολελίχοιμι.

—— 127, col. 1, n. 1. In Catalogo fluviorum ap. Yriat. Bibl. Matr. pag. 143, pro Αὐξιὸς scribendum Ἀξιός.

Pag. 129, 5. Forsan, ϖαρ' αὐτῇ. Cod. A videtur habuisse ϖαρ' αὐτοῖς, non male, nempe ad incolas referendum; et pro ἐκείνη, habet ἐκεῖνο, quod si mutabitur in ἐκεῖνος, sententia non minus recta erit.

Pag. 129, 17. B, ϖεϑσυνασχεῖ.

—— 140, 16. A, χλαμίδα.

—— 146, 5. A, ἀπωσιμένος.

—— 170, 2. AB, δραχοντίους.

Pag. 172, 11. AB, συειζούσης. Modo A, λιθηείνδα.
—— 177, 2. Latina « Promittuntque super regnum dotale » male cepit. Rescribere poteris : καὶ ωεφσίπ φέρπην τὴν βασιλείαν ὑπισχνοῦνται.
Pag. 185, 7. A caret τῷ τεφπίζας.
—— 186, 8. AB, τὴν καλόν.
—— 187, 13. A, πολυδέγμονα.
—— 202, 17. A, Τυφώς.
—— 203, 21. B, sine τά.
—— 204, 21. A, πᾶν ποσύπου.
—— 206, 2. B, sine ή. Infra, A, καλαπληγῖσα, quod est optimum; sed et pag. 216, καλαπλαγῖσα, optimum quoque.
Pag. 215, 17. A, παλαιπωνθῆσαι.
—— 216, 12. A, ἑαυλῆς.
—— 218, 19. A, ἀκαλέργασλα.
—— 224, 9. A, sine καὶ : mox, σφαιρσιδῖ.
—— 226, 22. B, sine χρώμαλα.
—— 227, 3. A, δὶς ἐκ : conf. pag. 149.
—— 233, 13. A, πίθοπι.
—— 236, col. 2, 4. Scr. πίχων.
—— 253, n. 5. Servare debuissem ἐνδίοι.
—— 255, 21. B, Θαυμασὸν πῦτ.
—— 256, 22. B, sine γι.
—— 269, 8. B, sine πῆς.
—— 277, 4. A, υἱῶν ἀπίλαυον. Posset ferri υἱῶν ὧν ἀπίλαυον : conf. pag. 492. Sed ἀπίλαβον latinis aptius convenit.
Pag. 278, 8. B, sine γι.
—— 279, fin. B, ἄσθμαλι.
—— 280, 1. Scr. ὠχειῶσιν.
—— 282, fin. Malim, ωεφσλ. δί. Sub finem notæ 3, scr. ἰλύν.
—— 286, pen. B, δράκοσι.
—— 288, 16. A, ἀθρῳῖ.
—— 302, 3. Pro βρῆνος debuisset scribere θρῴος, *murmur*.
—— 303, 8. B, συνέλεγεν.
—— 305, 21. B, Θελ. με. καί τ.
—— 309, 19. B, sine ἐκ. Mox. A, ἀναλαβεῖν.
—— 317, 3. B, πεφέλη : et 14, B sine πῦ.
—— 319, 12. A, ἦν ὁρμή.
—— 324, 16. AB, πῦπον κομ.
—— 327, 3. A, sine γάρ.
—— 328, 10. B, sine γι.
—— 330, 13. A, ἀχρωλῶν.
—— 333, 7. A, πὸν ἐκ τῶν : et 16, A, κύμασι.

Pag. 334, 13. A, *συνεχέσχεν*.
—— 335, 12. B, sine *ἐν*.
—— 337, 18. A, *ἐξαρπασάμ*.
—— 338, 15. A, *ἁπλῶς*.
—— 339, 10. B, *ἀκαμπής*.
—— 344, 8. *Femina* pro vocativo habuit, quod nec malum esse videtur.
Pag. 346, fin. A, *συμφορηθῆσι*.
—— 351, 4. Pro *ἡνίκα*, forsan *ἕς τι*, *dum*.
—— 354, 1. A, *ὑπεξάμην* : conf. pag. 508.
—— 360, 14. B, *γέρων*. A, simul *γέρων* et *γέρον*.
—— 367, 18. Cod. *ἀπώθη*.
—— 389, 11. Cod. *ἐγκαλέθηκεν*.
—— 400, 11. Cod. *πυλοσάκης*.
—— 402, 1. Cod. *ἐκποδών*.
—— 409, 3. Forsan *ἀσκεῖως*. In nota 4, scr. *ἐξέσλαμ*.
—— 468, 14. Mire vertit *flumen populare*, huic adjectivo cum verbo *populari* communem sensum esse putans. Rep. *τὸν οἰκεῖον*.
Pag. 477, 9. Melius, *τῷ θαλατλίῳ ἀπ. πέρλι*.
—— 478. n. 1. Sic ap. Hypatum pag. 154, pro *ἀγκῶνος*, cod. Reg. 1630, ter *ἀσγῶνος*. Editum fuit *ἀγχῶνος*, veluti e codice, sed habet quod exhibui. Conf. Jacobs. ad Anth. Pal. p. 280.
Pag. 498, 14. Cod. *ἀποδιδόπω*.
—— 522, 2. Forsan del. *τοι*.
—— 543, 7. Cod. *ποσύπας*.
—— 581, 14. Cod. *ἐπιδίδωκεν*. Voluit forsan librarius scribere *ἐπίδωκεν*. Ceterum latinorum alius est sensus, nempe, *ὁπνίκα δὲ ἡ πῦ Μ. περὶ ὑψηλῇ καυθεῖσα φλογὶ καλέπεσι*.
—— 691, penult. Latina, « gradibus nitidis delabitur », non intellexit; nam sunt templi marmorei lævesque gradus, *μαρμάρεοι λεῖοί τε ἀναβαθμοί*.

INDEX CRITICUS AUCTORUM.

A.

Achilles Tatius, 30, 35.
Ælianus, 631.
Ænigmata inedita, 418.
Æschines, 227, 239.
Æschylus, 15, 19, 21, 34, 58, 77, 118, 121, 191.
Alciphron, 119, 123, 124, 165, 317, 537, 550, 586, 702.
Anonymi epigrammatarii, 220.
Anonymi grammatici, 370, 462, 478, 652, 702.
Anonymus gnomicus, 314.
Anonymus medicus, 228.
Anthologia Græca, 251.
Aphthonius, 243.
Apollodorus, 124, 153, 185.
Apollodorus Carystius, 60.
Archias, 683.
Aristides, 202, 543.
Aristophanes, 70, 103, 119, 137, 651.
Aristoteles, 273.
Arrianus, 19, 72.
Asterius, 123.
Athenæus, 30, 60, 201, 617.
Auctor Vitæ S. Sabæ, 149.

B.

Basilius Seleuc., 246.
Bion, 509.
Boilavius, 203.

C.

Callimachus, 94, 153.
Callinicus, 581.
Callistratus, 607, 647.
Cangii Glossarium, 213.
Catullus, 523, 632.
Chion, 213, 275.
Coluthus, 301.
Constantinus Porphyrog., 322.
Crates, 663.

D.

Delillius, 390.
Demetrius Cydonius, 143.
Democritus Athenæi, 617.
Demosthenes, 19, 22, 58, 72, 76, 124, 195, 213, 269, 416.
Diodorus Siculus, 334.
Diogenes Cynicus, 607.
Dion Chrysostomus, 223, 227, 229, 231, 242, 266, 268, 269, 275, 304, 345, 416, 480, 549, 550, 580.
Dionysius Periegetes, 635.
Dionysius Sophista, 700.

E.

Etymologicum Magnum, 102.
Eumathius, 30, 271, 304, 326, 331, 504, 586, 683.
Eunapius, 72, 163, 357.
Euripides, 1, 61, 103, 195, 366, 465.
Eusebius, 37, 377.

F.

Festus, 509.
Firmus, 140.
Fontainius, 307, 320.

G.

Glossæ botanicæ ineditæ, 533; veteres, 191.
Gregorius Naz., 77, 501.
Gregorius Nyssenus, 412.

H.

Heliodorus, 612, 651.
Henrici Steph. Thesaurus, 246.
Heraclitus, 663, 672.
Hermogenes, 243.
Herodianus, 478.
Herodotus, 127.
Hesychius, 648.
Hippocrates, 73, 140, 223, 231, 241, 242, 331.
Homerus, 509.
Horapollo, 282.
Horatius, 649.
Hypatus, 704.

I.—J.

Inscriptiones, 83, 99, 262, 263, 269, 560, 600, 601, 626, 638.
Isidorus Pelus., 159.
Joannes Chrysostomus, 481, 558, 634.
Joannes Climacus, 357, 678.
Joannes Damasc., 174.
Joannes Geometres, 242, 326.
Julianus, 558.
Juvenalis, 310.

L.

Lexicon Rhetoricum, 103.
Libanius, 550, 562, 580, 651, 663.
Lucianus, 30, 124, 165, 269, 270, 275, 276, 282, 303, 304, 310, 460, 507, 554.
Lydus, 603, 628.
Lysias, 30, 361, 376, 507, 580, 607.

M.

Macrobius, 21.
Martialis, 310, 517.
Menander, 30.
Myia, 663.

N.

Nicephorus Basilacas, 560.
Nicephorus Gregoras, 493.
Nicetas Eugenianus, 48.
Nicetas Paphlago, 334.
Nonnus, 136.

O.

Onosander, 30, 270.
Orpheus, 509.

P.

Palladius, 20.
Philemon, 322.
Philo, 139, 143.
Philostratus, 383, 526, 528, 539, 604, 651.
Pindarus, 96.
Planudes, 692; inedítus, 275.
Plato, 72, 80, 195, 243, 270.
Pletho, 127.
Plutarchus, 41, 123, 185, 213, 238, 541.
Polemo, 560, 597, 607.
Popius, 147, 423.
Proclus, 137, 169, 193, 374, 556, 702.

Propertius, 249.
Psellus, 202.

S.

Scholiastes Æschyli, 18.
Scholiastes Aristidis, 270.
Scholiastes Homeri, 517, 656.
Scholiastes Luciani, 470.
Scholiastes Pindari, 509.
Scholiastes Platonis, 119, 507.
Scholiastes Sophoclis, 242.
Scholiastes Statii, 101.
Secundus, 315.
Severus, 428, 582.
Statius, 101, 143.
Stobæus, 31.
Strabo, 19.
Suidas, 119, 317.
Synesius, 383, 493.
Syntipas, 269, 275, 311, 659.

T.

Theano, 663.
Themistius, 123.
Theocritus, 195.
Theodorus Iconiensis, 260.
Theophrastus, 84, 262.
Theophylactus Bulg., 173.
Theophylactus Simoc., 189, 271, 304, 663, 686.
Thucydides, 195.

V.

Vespa, 268.
Virgilius, 332.
Voltarius, 146.

X.

Xenophon, 29, 321.
Xenophon Ephesius, 275.

Z.

Zosimus, 110.

INDEX

RERUM ET VERBORUM.

A.

α et ευ, 553; et οι, 183; et αι, 137, 231.
ἄγειν et ἄδειν, 20, 702.
ἀγιὸς ὕπαρχος, 653.
ἀγιὼς, 306.
ἄγρωστις, 209, 425.
accentus nominum in υλος et υλλος, 638; infinitivi δικτύναι et similium, 670.
Acis fluvius, 596.
activa verba inusitata, 311.
actutum, 124.
adamas, 273.
admissus, 237.
ἄδολος et ἄδηλος, 120.
ἀθυμῶν, et καθ' ὑμῶν, 119.
αι et ε, 11, 15, 31, 52, 79, 99, 103, 122, 130, 141, 148, 192, 196, 231, 273, 361, 383, 425, 472, 528, 614, 616, 628.
Αἴας fluvius, 33.
αἶγαι, 38.
αἰσθέσθαι et μεθέσθαι, 67.
Αἴσχρων, Αἰσχίων, Αἰσχρίων, 263.
αἰτία, 97.
αἰφνίδιος, 183.
ἄχαρθα, ἀχάρθης, 96.
alas optare sibi datas, 321.
ἀληθείαις, ταῖς, 605.
ἄλις et ἄλλης, 378.
Aloidæ, 230.
Alpheus, 209.
ἀμαιμάκετος, 315.
amantibus tempus longius videtur, 402.
ambrosia, 637.
ἀμπλοκλαδὴς, 640.
ἀμφοῖν τῶν σωμάτων, 376.
Ἀναβαίνων, Mæandri nomen, 329.
ἀναβράζεσθαι ἄκων, 508.
Antonius Eparchus, 314.
Ἄναπος, Ἀνάπης, 206.
ἄνευ θεοῦ, 480.
ἄνθρωπος: vocis etymon, 6.
annis deme meis et demtos adde parenti, 277.
anser et gallus, 498.
Ἀόνιος, 379.
aoristus et imperfectum permutata, 298.
Ἀξιὸς fluvius, non Ἄξιος, 127, 702.
ἀπαλὴλὸς et ἀπαλός, 116.
ἀποδιδόναι et ἀποδίδοσθαι, 574.
ἀπολαύων et ἀπολαβὼν, 492, 703.
Apollo citharœdus seu Musageta, 475.
ἀπομαυόσης et ἀποβαυόσης, 628.
arbutus, 426, 592.
ἄργιλλος et ἄργυφος, 358.
Argus, 35.
ἀεισλεύω et ἀεισλάω, 312.
ἀρκιδεὺς, 593.
ἁρπάζειν ὀφθαλμὼν, 590, 623.
articulorum synchysis, 588; similium juxtapositio, 664.
ἀρλύω, 652.
ἀσκαλαβώτης, 208.
ἄσμα et ἄσθμα, 703.
ἀσλέφας et ἀεισλέφας, 71.
ἀσπείων, 208.
ἁπλὴς et εὐπλὴς, 553.
ἄπρ et ἄπρ, 336.

ἄτλα, 345.
ἄτλω et ἄπλω, 54.
αὖλιν et αὐλήν, 603.
αὔρα, αὖρα, 454.
αὐτὸς et ὁ αὐτὸς, 77; αὐτὴ et αὕτη, 112.
ἀφὴ, 375.
ἄφθονος et ἄφθορος, 94.
ἀφορμὴ, 97.
ἄχθος et ἄνθος, 539.

B.

β et μ, 246, 628; et υ, 493, 633.
βαθὺς et βαρὺς, 427; et βραδὺς, 453.
βαχχίκακος, 652.
βαλὼν et λαβὼν, 164, 203.
βαρὺς et βραχὺς, 149; et βαθὺς, 427.
Bastius, 392.
βέβαιος et βίαιος, 144.
βιλῶν et μιλῶν, 246.
βῆλος, *velum*, 555.
βλάπτεσθαι et βάπτεσθαι, 104.
βληθεὶς et βουληθεὶς, 63.
βούλεσθαι, *velle*, in eroticis, 605.
βουλὴ et βολὴ, 96.
Bootes *tuens* Anguem, non *tenens*, 330.
βρόμος, 387.
βύας, 697.
Bura et Helice, 670.

C.

capere et *carpere*, 86.
carmine et *gramine*, 276.
causa pro *morbo*, 97.
cetera per euphemismum, 90.
Claros, 29.
cœlum tangere capite, 270.
cogi invitus, 508.
comæ jactatio in bacchanalibus, 465.
comparativi in ώτερος vel ότερος, 211.
compendium τοῦ σταλήσ, 505; τοῦ γίγλαγ, 63; syllabæ ων, 70.
cortina, 689.
Cous et *Ceus*, 427.
crepusculi tempus, 159.
Cyllarus, 532.

Γ.

γ et δ, 20; et τ, 34; et κ, 46; et χ, 40; γχ et γγ, 478, 704.
γάμος, 380.
γίτων πτὶ, πτὸς, 167.
γινόμενος et δεδομένος, 84; et λεγόμενος, 83.
γίνος et γένος, 233.
γῆν et τὴν, 702.
γῆρας et γέρας, 184.
Γηρυόνης, 384.
γῆς et τῆς, 34.
γράμμα et φρᾶγμα, 61.
γυναιμανὲς, 652.
γυνὴ in ellipsi, 390; γυνῇ, 169.

Δ.

δ et θ, 260, 441.
δᾶδις, 42.
δαπανηθεὶς et δαπανοθεὶς, 299.
δὲ pluribus vocabulis subjicitur, 124.
δεῖ et δοκεῖ, 323; et δή, 72.
Δεῖμος καὶ Φόβος, 165; et δῆμος, 165.
δείξις, 652.
δενδρολίβανον, 533.
διαπότης, inter amantium blanditias, 401.
δίχεσθαι, passive, 109.

δή, 61; et δὴ, 70, 72, 90, 124, 143, 252, 298, 431, 554; et δεῖ, 72; cum imperativo, 124.
δῆλμα et δεῖλμα, 269.
δῆλος ὡς ὑπίξωι, 376.
Δήμιλεα et Δημήτηρ, 398.
Δήμιλεος δῶρον, 425.
διαίελος, 75, 677.
διαχαρῶ, qui flectatur, 462.
διάλογος, 652.
διασφαξ, 55.
διρεσθεὶς, 597.
Δίκλη, 220.
δοικῶ, qui flectatur, 462.
Δίρκα et δίκη, 137.
δοῦναι et δύναι, 266.
δραχοντοφόρος et ἀχοντοφόρος, 204.
δύνη, δύνασαι, δύνα, 266.
δυσιδὴς, 136.

D.

Dædala Dædali soror, 334.
dativi usus, 233.
de peculiari modo usurpatum, 228.
declinare, 400.
Delphi, umbilicus terræ, 689.
Deorum excelsa corporis statura, 389.
Di melius, 403.
diminutiva nomina cum adjectivis juncta minuentibus, 119.
Diomedeæ aves, 631.
dixi, formula jubentis, 380.
dualis plurali numero junctus, 376.
ducere, bibere, 394.

E.

ἔβρος et ὗβρις, 57.
ἐγγυπόνων, 32.
ἔγγονος, 478.
ἐγκαρτερίζω, 639.
ἔδοξα et ἔδειξα, 161.
ἔδωκα et δέδωκα, 243.
ει et οι, 10, 22, 83, 227, 385, 413, 550; et ι, 25, 30, 52, 104, 127, 228, 282, 317; et υ, 16, 46, 52, 59, 73, 191, 284, 459, 485, 572, 619.
εἰ βούλει, non εἰ βούλῃ, 558; εἰ καὶ τὰ μάλιστα, 515.
εἶναι = ἔστι, 659; cum genitivo, 442.
εἴπερ et ἤπερ, 331.
εἶπα in interrogatione vividiore, 304.
ἐκ et ἐξ, 703.
ἑκάτερος πίπλουσιν, 21.
ἐκλινάτλω, 516.
ἑκλὸς βάρους, ἔρωλος, ὀξύπλος, 340.
ἐκφέρειν, *efferre*, de funere, 240.
ἔλειλα, 34.
ἐλθεῖν εἰς παυλὸ λέχος, 147.
ἔλκειν, *ducere*, bibere, 394.
Ἐλευσὶς χθὼν, 1.
ἑλλὰς φωνὴ, 1.
ἔμφρων et ἔκφρων, 313.
ἐν et ἀν, 132; et ἐκ, 313, 639; et σὺν, 214.
ἐν διὰ δυοῖν, 242.
ἑνιαυλοὶ δίππιύσαιπις, 329; ἑνιαυλὸν et ἐαυλὸν, 112.
ἐντὸς et ἐκλὸς, 73.
ἐξ ἀμοιβῆς, 137.
ἔξεις et ἥξεις, 78.
ἔξω et ἔσω, 73.
ἐξυδαρῶσθαι, 207.
ἐπαπάλημις, 176.
ἐπιδὴ et ἐπιδὰν, 526, 607.
ἔπικον et ἔπλικον, 163.
ἐπὶ et ἐσλὶ, 630; et ἐπὶ, 317, 516; et ἐξ, 204; et ἀπὸ, 34, 460, 557, 694; et ὑπὸ, 634; et μελὰ,

477; et ἔπι, 178; ἐπὶ μακρὸν, 611.
ἐπιθαλάπος et ἐπιθαλάττιος, 161, 348.
ἐπίσιον, 228.
epitheta otiosa, 161.
Ephyra, 56.
ἐρᾶν et ὀρᾶν, 401.
Erigdupus, non *Erygdupus*, 535.
ἐρόμενος et ἐρώμενος, 176.
ἐρυσίβη, 119.
Ἐρυσίχθων, 362.
ἐρῶν et ἔρως, 438.
est quo compendio exaratur, 632; in clausula versus, 692.
ἔσλω et ἔσλαι, 384.
ἔτ' οὖσα et αἰπῦσα, 489.
ἔπερος et ἑπαῖερος, 616, 617.
Evander, 628.
εὔησλος, 541.
εὐθητεῖ et εὐθύτει, 295.
εὔτροια et ἔπτοια, 643.
εὔρριζος χρυσὸς, 553.
εὐτρεπὴς et εὐπρεπὴς, 482.
Ἐφιάλης βαρυχρᾶς, 413.
ἔχειν, *habere mulierem*, 230; ἔχεσθαι ὁδοῦ, 48.

F.

fascinatio, 287.
femur ferire, 470.
ferrum et lapides in corde gerere, 267.
flagrans et *fragrans*, 651.
furvus et *fulvus*, 212.
futura media sensu passivo, 195; futurorum in contractis verbis penultima, 370.

Z.

ζῆ et ζεῖ, 269.
ζυμίτης ἄρτος, 604.

H.

η et ει, 10, 19, 22, 27, 122, 135, 142, 202, 331, 516, 626; et ι, 17, 19, 60, 106, 111; et οι, 27, 48, 59, 114, 200, 326, 526; et υ, 20, 52, 159, 262, 404, 629; etc. etc.; ἢ et καὶ, 684.
ἤδη et Ἴδη, 566; et ἡ δὲ, 79.
ἦει et εἶπ, 425, 572.
ἠλιακὸς et Ἰλιακὸς, 520.
ἡμέρα ἐπιλίποι ἄν, 678; χλιούσης ἡμέρας, 173.
ἡμίπεος et ἤμεος, 436; ἡμιήρα et ἡμέρα, 408.
ἦν et ἐν, 607.
ἤνικα et ἡλίκα, 399.
ἧρκεσιν et ἤρεσκεν, 13.
ἦχον et εἶχον, 36.

Θ.

θαιρὸς, 647.
θάλασσα, θάλαττα, 16, 352.
θαλασσία et θιτλαλία, 477.
θάνατος et ἀθάνατος, 78; et θάλαμος, 258.
θαθεὶς, 505.
θεῖον ἄπυρον, 648.
θέμα, 669.
θεὸς et θεσμὸς, 403; θεὲ, 167.
θέσθαι ὄνομα, 394.
θεσμὸς et δεσμὸς, 441.
θελαμβεύειν, 435.
θυγάτερα, 137, 398; θυγατέρας et θύρας, 284.
θῶκος et θᾶκος, 70.

G.

Galanthis, 392.
Græci πρωϊπύποις utuntur ἀντὶ χθιζινῶν, 1.

Græcorum naves mille in bello Troico, 511; recentiorum pronunciatio, 327.

H.

haphe, 375.
Harpyiæ, 265.
Hebrus, 468.
Hercules tremens, 385; immortalis, 388; *Herculis Iole*, 390.
hinc et *huic*, 174.
huc et *nunc*, 128.
Hyacinthi et Ajacis flores, 433.
Hyantius, 101, 200.
Hypæpa, 474.

I.—J.

ι et α, 603; et η, 392, 520; et ει, 380, 516, 606; et οι, 549; et υ, 383, 589, 618, 673.
Iasion Cereris amasius, [illegible] *Iason*, 398.
ἰγνύη, 279; ἰγνὺς, 341.
ἰδοὺ et ἰδὼν, 108.
ille et *ipse*, 310; *illa* et *ulla*, 549.
imperfectum et aoristus, 213.
indigetes dii, 637.
infinitivus pro imperativo, 141.
invidia deorum, 85; invidiam metuere, 454.
invidus de rebus, 457.
ire per ignes, 323.
Jupiter Ξένιος, 433.

K.

κ et μ, 102, 110,
κάδος et κλάδος, 524.
κἀὶ et καὶ, 622; κἀὶ ὡς, 19; et κἄν, 158; et σὶ, 85; κἀκ, 2.
καιτὸς et κιτὸς, 528.
κακῶς et καλῶς, 615.
καλαῦροψ, 80.
κάλιαλα et μάλιαλα, 515.
κάμπω et καλύπτω, 331.
κάρυα et δάκρυα, 359.
Κασάνδρα et Κασσάνδρα, 465.
καὶὰ παυλὰ, 142.
καλαπληγὶς et καλαπλαγὶς, 703.
καλαεσσω et καλαλαεσσω, 539.
καλησκεισμένος, 40.
καλάσιπλος et καλάσαπλος, 449.
καλπαγνάω, 463.
καλομβρεῖσθαι, 5.
καυθὶς et καφθὶς, 54.
καῦμα et κῶμα, 606.
κάχρυς, 618.
κιπεῖον, 489.
κίεαλα, κίεα, 285.
κνδεσλής, 261.
κιτῶν et κριτῶν, 82.
κίσλη et κώσλις, 73.
κοῖλος et κώλος, 478.
κοιμᾶσον, 358.
κοιμῆσαι et κοιμίσαι, 276.
κοινὸν, πὶ, 511.
κόμαεος, 426.
κομισθεὶς et κοσμηθεὶς, 203.
κόπτειν βύεσιν, 207.
Κούρηλες, Κουρῆτες, 153.
κοῦφος et κωφὸς, 591.
κρυπλόμενος et σρυπλόμενος, 575.
κλίσις et κλῆσις, 271.
Κυδωνία, 318.
Κυθηειακὸς et Κυλωειακός, 231.
κυτάμυια, 652.
κωλύω, 652.
κώμη et κόμη, 29.
κωμοδόπιεα et κωμαλοδόπιεα, 497.

Λ.

λ et ρ, 212, 375, 428, 512, 582.
λαῦεος, λάβεος, 633.

Λίαρχος et Κλίαρχος, 166.
λίγεσθαι et γιγέσθαι, 83.
λευκὸς et λεπτός, 119.
ληφθεὶς et λειφθεὶς, 466.
λίαν et λείαν, 127.
Λίγυες, 63.
λιγυσλικὸν, 591.
λῖτον, 102.
λοιμὸς et λιμός, 165.
λόχμη, 48, 69; et λόγχη, 506.
λύγξ, 219.
Λυρνήσιος et Λυρνήσσιος, 517.

L.

l et *r*, 212, 282, 651.
Iacunæ ob ὁμοιοτέλευτον, 238, 240, 253, 403, 404, 519, 522, 690.
librare ab aure dextra telum, 60, 76.
Limyre, Λίμυρα, 411.
literæ transpositæ, 478; non geminatæ, 386; omissæ vel additæ, 257, 276.
lupi et agni, 506.
Lyctus, 294.

M.

μαίνεσθαι et μελαίνεσθαι, 130.
μαχκοῶ, 371.
μᾶλλον in ellipsi, 28; in pleonasmo, 641.
με et μοι, 612.
Megarenses Adrianidæ dicti, 263.
μελανὸς, 652.
μέλλησις et μέλησις, etc., 30, 47, 124, 167.
μελλησμὸς et μελισμός, 124.
μέλος καὶ μέρος, 633.
μεμιγμένος et μεμιμημένος, 592.
μὲν et μὰ, 416; et μὴν, 562.
Μεσσία et Μεσσηία, 80.
μιὰ et μία, 555.
metere, metaph., 188.
μηδὲις, μηδὲ εἷς, 7; μηδὲν εἶναι, 502.
μηνύω, 652.
μηχὴν πλήττειν, 470.
Minervæ et Neptuni certamen de Athenis, 227.
μοῖραι et ὅμοιαι, 20.
monedula, 293.
montis in speciem, 682.
μονώπλοις, 334.
morti debemur omnes, 422.
μποῦφος, μποῦφα, 213.
μώλωπες et μωλῶπες, 191.
murus, metaphor., 564.
mustela ore parit, 393.
μωλύειν, 150.
μῶ, 652.
μωρία et πμωρία, 259.

N.

ν ἐφελκυστικὸν ante consonantem, 16, 96.
Νάρκισος et Νάρκισσος, 80.
nectar, 637.
Nemesis, 642.
Νηλήϊος, 634.
νικητὶς et κυνητὶς, 219.
Nixi deastri, 391.
nomen proprium cum appellativo mixtum, 366.
nomina eorum qui in quaque arte excelluerint, 652.
nominativus cum articulo pro vocativo, 446.
νόσος et νῆσος, 295.
νῦν et νὺξ, 301.

Ξ.

ξανθὸς, Ξάνθος, 56.

O.

οι et ι, 24; 68; et υ, 96, 136.
οἷα et οἵα, 629.
οἷδε et εἶδε, 676.
οἰκέω et οἰκίζω, 93.
οἰκία et οἰκεία, 164.
οἶκος et οἶκλος, 234.
οἰνοχοεῖν νέκταρ, 429.
οἷόν τε δύνασθαι, 110.
οἶσλεος, 484.
Olenia capella, 126.
olim, 626.
ὁράω, 371.
ὀξύπλεος, 484; et ὀξύπεος, 507.
ὅπως cum futuro, 331.
orbes et *urbes*, 649.
ὄρθεος et ὀρθός, 280.
Orphei caput et lyra Lesbum delata, 468.
oscula sororia, 156.
ὅτε δή, 275.
ὁπ et ὅπε, 30, 72; ὅπ μὴ, 87.
οὐδείς, οὐδὲ εἷς, 7, 71; οὐδένες, 549.
οὖπος et οὔπως, 560.
οὔπω, *sic*; in votis, 369; et οὔπω, 211, 557; et οὔπ, 117.
οὔκουν et οὐκοῦν, 320.
οὖν et γοῦν, 119.
oxymora, 77.

Π.

π et τ, 31, 122, 672.
παγίνη, 123.
πάθος et πλῆθος, 506.
παιδικά, 288.
παιδίον et πδίον, 273.
παῖς, ἡ et ὁ, 199; et πᾶς, 47.
Παλίκων λίμνη, 205.
Πᾶνες et Φάυπες, 639.
πάππος, *mergus*, 505.
παρὰ πῦπ, 363.
παρειρέω et πειαρέω, 38.
παρεσλάσιν et παρασλάσιαν, 472.
παρευρημένος, 124.
παρλρυγᾶν, 14.
παρρινῶ, qui flectatur, 463.
παλρῶος et πρῶπος, 33.
πέσεσθαι et ποιήσεσθαι, 347.
πειβαλεῖν πνὰ, 203.
πεποιθέναι et πεπεθέναι, 297.
πέπλωκα et πέπωκα, 578.
περὶ et παρὰ, 38.
περιδίεσιον, 185.
περισλέω, 522.
περιχάρεια, 317.
Πίσα, Πίσσα, 210.
πλὴν in ellipsi, 527.
πλὴν et πλεῖν, 543.
ποδάνιπλεξ, 652.
ποῖ φέρεσθε; 399.
πόλεμος et πολέμιος, 539.
πολὺς et ὀλίγος in antithesi, 671; πολλὰ πολλάκις, 321.
ποιέω, ποιήσω, qui differant, 370.
ποινεὸς et ποινεὸς, 603.
ποὸ et ποὸς, 294, 664.
προθυμεῖσθαι et προμηθεῖσθαι, 344.
προσσαίνειν, 18.
πρόπεον et πόπεον, 589.
πρῶπον et πρὸς πῶν, 623; et ποὸ πῶν, 232.
προσσχών, 18; προσσχεῖν et προσοχεῖν, 618.
προφάσις, 97.
πρόχους, 103.
πτ et πλ, 183.
πτοιηθεὶς et ποιηθεὶς, 261.
πῦργος, 318; metaphorice, 564.
πῶεος, 102.
πώωσις et πήρωσις, 102.

P.

palæstra nitida, 238.

Palilia, 647.
Panchæa, 439.
Pandion, 248.
papilio feralis, 675.
par et *pars*, 293.
Parnasus, Parnassus, 80.
passivorum ratio, 652.
Patara, 29.
perit et *petit*, 310.
Philammon, 483.
Phonŏlēnīdes, 534.
Piorum campus, 469.
Pleiades, 89, 126.
poma, 639.
post Hectora, 544.
præpositiones omissæ in compositis, 297, 493.
pudor cadentium, 574.
puncta delendarum vocum signa, 3, 513.
Pygmæorum et gruum pugna, 228.
Pythagoras Euphorbus fuit, 663.

P.

ῥάβδος et ῥαῦδος, 619.
ῥυπὶς et ῥυπὴρ, 108.
ῥύω, 652.
ῥώμη et γνώμη, 529.

R.

Rhamnusia dea, 115.
ros marinus, 533.

Σ.

σαυρωτὴρ, 686.
σῖσλεγα, 413.
σημαία et σημέα, 99.
σίεαγξ, 629.
σλιγαὸς et σλίφαος, 99.
σλόμα ξίφους, 537.
σλέρνον et σλερρὸς, 581.
σλύεαξ, 685.
σὺ et σὺν, 326; et σοὶ, 611; σὶ et σοὶ, 612.
σύνδυο, 35.
συνθράτλω, 375.
συντάσσεσθαι, *valedicere*, 692.
σφόδρα et σφοδρὰ, 368.
Σῦρος et Σκῦρος, 557.
σῶ, 652.
σῶμα et σλόμα, 337.
σωρὸς et σορὸς, 187.

S.

sarissa, 536.
sedilia et pulvinos hospitibus ingredientibus offerre, antiquæ observantiæ ritus, 356.
seræ et *sero*, 356.
Sidonis positus, 89.
signum pro *statua*, 88, 99.
Sparta sine muris, 430.
sol videt omnia, 623.
solœcismi à librariis admissi, 619, 643.
solus et *solitus*, 382.
statuis pulcri homines comparatir, 533.
Symplegades, 270.
syntaxis ὡς πὸ σημαινόμενον, 282.

T.

τὰ μάλιστα, ταμάλιστα, et similia, 82, 87.
Tagus, 57.
ταρβοσύνη et ταρμοσύνη, 246.
Taurus mons, 55.
tauri puniceis vestibus excitati, 517.
Taygete, 126.

παχνὸς, παχεινὸς, παχυνὸς, 379.
π et γκ, 617; et δτ, 112; et πς, 265.
πίλει, οἱ ἐν, 555.
π et τοι, 24, 159, 165, 354; et π, 262; et ποι, 209.
Thetis et Tethys, 508.
Τληπόλεμος et Τελεπόλεμος, 540.
Tmolus, Tymolus, 224.
πῖχος et πἶχος, 634; πῖχες navis, 634.
που, τῳ, pro πνὸς, πνί, 243.
τείζειν, 160, 498, et πτύζειν, 421, 526.
τρόπος et τόπος, 306.
πύχη et πίχη, 322; et πίχη, 326.

Υ.

υ et ει, 326, 459, 485; et οι, 326; et η, 327, 450; et β, 57, 105; et φ, 54.
ὑδὸν ἄροτρον, 93.
ὑγρὸς, 96, 161.—ὑγρὸν ὕδωρ, 161.
ὑμεῖς et ἡμεῖς, 613.
ὑμέτερος et ἡμέτερος, 613.
ὑπάγειν, 555.
ὑπερκορπίζω, 149.
ὑπὸ et ὑπὲρ, 586.
ὑποψία et ὑπερψία, 586.
ὑψηλὴ et ἡ ψυχὴ, 629.

V.—U.

Venus Prospiciens, 646; in piscem mutata, 201.
verba cum nomine suo structa, 123; a sensu physico ad moralem translata, 145, 274, 390.
Victoria alata, 317.
Ulyssis insania simulata, 548.
voces male junctæ, 476, 587, 677; male divisæ, 173, 213, 481; in fine vitiatæ, 185, 250, 255, 332, 471, 516, 554, 603; imminutæ, 611, 629; auctæ, 611.
voluptas nulli sincera, 292; et *voluntas,* 520.
urbis captæ imago, 523.

Φ.

φ vocalem præcedentem producit, 509; et β, 166; et θ, 116; et ρ, 184; et φρ, 68; et ⏚, 104, 151.
Φάλαγξ et φάεαγξ, 681.
φαλχὶς, 512.
φίριλαι et φαίπλαι, 252.
φεῦ et εὖ, 67.
φησὶ et φασὶ, 679.
Φιλήμων et Φιλάμμων, 483.
φίλλαλα, 100.
φθόνος ἔξω χορτῦ Σκίου, 84.
φόβος et φοῖβος, 95.
φόνος et φόρος, 377; et φθόνος, 432.
φυλοκεντῖν et φιλοκεντῖν, 276.

X.

χαίρειν, salutis formula, cum sensu duplici, 404; χαίρομαι, 625.
χειμὼν et χωμῶν, 45.
χεῖρ, *brachium,* 333.
χαλώπξ, 652.
χοιρίδες, 227.
χόρτος, 425.
χρόνος, *annus,* 138.
χρωμάτων et χρωμάτων, 422.
χυλὸς, 232.

Φ.

φόφος et φόβος, et φόνος, 647.
φύχω et φήχω, 327.

Ω.

ω et ο, 17, 29, 106, 229, 269, 428, 626, 699; et οο, 496; et ου, 639; et ωρ, 251; et ε, 337.
ῶ et ὦ, 58, 313, 320, 540, 651.
ὡς εἶχε, *ut erat*, 380; ὡς cum emphasi, 76.
ὥσλε, 259.
ὥσλιον, *ostium*, 694.

FINIS INDICIS RERUM ET VERBORUM.

VA1 1525483

Digitized by Google

VOLUMINIS QUINTI

INDEX SPECIALIS.

PAG.

JO. FR. BOISSONADE Lecturis. . . . . j.

METAMORPHOSEON Liber primus. . . . . 1.

——— Liber secundus. . . . . 45.

——— Liber tertius. . . . . 93.

——— Liber quartus. . . . . 135.

——— Liber quintus. . . . . 183.

——— Liber sextus. . . . . 223.

——— Liber septimus. . . . . 265.

——— Liber octavus. . . . . 317.

——— Liber nonus. . . . . 373.

——— Liber decimus. . . . . 421.

——— Liber undecimus. . . . . 465.

——— Liber duodecimus. . . . . 511.

——— Liber tertiusdecimus. . . . . 547.

——— Liber quartusdecimus. . . . . 603.

——— Liber quintusdecimus. . . . . 655.

Addenda et corrigenda. . . . . 702.

Index criticus auctorum. . . . . 705.

Index rerum et verborum. . . . . 708.

FINIS VOLUMINIS QUINTI.

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google